

Giới thiệu Lãnh Đế Độc Y

Nàng, Mặc Thanh Tư, đại tiểu thư của Bích Lạc sơn trang, khi còn nhỏ đã có bản lĩnh chỉ cần nhìn qua là không quên, lúc năm tuổi đi theo mẫu thân về quê ngoại, nhưng cả đoàn lại bị phục kích trên đường đi, vì bảo toàn cho tánh mạng của nàng, tỷ nữ bên cạnh mẫu thân đã phải đem đứa nhỏ 5 tuổi của mình bằng nàng đây ra thay thế, chỉ vì đổi lấy một cơ hội cho nàng sống sót. Nàng giấu mình trong bụi cỏ, tận mắt thấy mẫu thân chết ngay trước mặt mình, chính mắt thấy cảnh tượng máu chảy thành sông, thấy một màn kia mà đau lòng đến hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại, lại thấy bản thân ở trong tử đại danh sơn – Thanh Sơn, là ai đã cứu nàng? Là ai đã đem nàng tới nơi này? Khi ở Thanh Sơn, nàng ghi nhớ lời dặn của mẫu thân, khi chính mình còn chưa trở nên mạnh mẽ, cách tốt nhất có thể bảo vệ được mình đó chính là phải ẩn nhẫn, người khác một ngày học được một chiêu kiếm pháp, nhưng nàng lại cần đến ba tháng, ở trong mắt mọi người, nàng là một kẻ vừa ngu ngốc vừa nhu nhược, nhưng đâu có ai ngờ, nàng mới chính là thiên tài trong thiên tài? Nàng thanh nhã mà lạnh nhạt, nhưng nhiều người lại cố tình tìm đến nàng để gây phiền toái, nàng y độc song tu, võ công lại sâu không lường được, ra tay là có thể giết người vô hình, chỉ là... giết bọn họ? Nàng khinh thường Thanh Sơn mười năm sau, vận số bắt đầu khởi động hết sức, trong cuộc luận võ của tử đại danh sơn, nàng bị đẩy lên đài, muốn thấy nàng bị chê cười? Muốn thấy nàng phải xấu mặt? Nhưng ai biết được một bạch y nữ tử từ một khắc trước còn cúi đầu bồng dung nâng mắt lên lạnh lùng ngạo nghễ nhìn quần hùng, bàn tay trắng nõn ra tay một chút lại có thể vô hình lấy được tính mạng của bọn họ, mọi người vô cùng chấn kinh, ánh mắt khó mà tin được nhìn nữ tử thanh tao thoát tục mà lạnh lùng trên lời đài kia, bóng áo trắng kia, trong một khắc đoạt đi tâm của mọi người, khi dương danh thiên hạ lại biến mất không hề có dấu vết. Hắn tìm nàng ngàn dặm, khi đã gặp được thì, nàng cũng đã có hôn ước với người khác, bao nhiêu nỗi tương tư sâu thẳm trong lòng, khi biết nàng bị bỏ rơi, liền đem nàng nhét vào trong lòng vĩnh viễn không rời! Hắn cùng với nàng đã có hôn ước từ nhỏ, lại không biết người trong lòng lại chính là thế tử đã định từ nhỏ của mình, đợi đến khi đã sai, cả đời hối hận rơi huyết lệ! Hắn vì nàng, yên lặng trả giá không cầu báo, chỉ vì nàng nên miệng cười đến khuynh thành! Quần áo trắng phiêu phiêu kia, đoạt đi tâm của mọi người, che đi ánh mắt của mọi người, mê đảo tâm tình mọi người, khiến mọi người đau lòng, kết quả là, ai có thể cùng với nàng một câu, đầu bạc gần nhau vĩnh viễn không rời? Ai, có năng lực cùng nàng nói câu, dù sống chết không bao giờ rời? --- Bài này một chọi một Bài này nữ chủ lạnh nhạt thoát tục, võ công cường hãn Bài này nam chủ cực sủng nữ chủ, thực lực cường đại Cười hài hước một chút, chạm đến suy nghĩ một chút, động một chút lại muốn quên một chút, còn gì sau khi theo dõi truyện. Liệu đến cuối cùng tình yêu này sẽ kết thúc ra sao, còn gì thú vị nữa, truyện còn những gì tiếp nối nữa đây. Mời bạn đón đọc truyện để tìm được lời hồi đáp, bạn cũng có thể đón đọc những truyện khác cùng thể loại như: Duyên Tới Là Anh, Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Đau Đớn Nhập Nội Tâm

Editor : Lãnh Huy3t

Beat :

Bên trong Bích Lạc sơn trang, một tiểu cô nương mặc một thân hồng nhạt tuổi chừng 4, 5 tuổi đang chạy nhanh về phía trước, khuôn mặt tinh xảo được màu hồng nhạt kia hỗ trợ, càng tăng thêm nổi bật cho khuôn mặt trắng nõn mà tinh xảo, đôi mắt to như hắc bảo thạch linh động, lông mi thật dài hơi hơi nhếch lên, cái miệng nhỏ nhắn nhẹ nhàng cong lên một cái đẹp mắt, lộ ra hai cái núm đồng tiền nho nhỏ, đáng người linh hoạt kia trông rất đẹp mắt, mái tóc dài và đen nhánh được thắt thành hai bím tóc, theo từng bước chân của tiểu cô nương vùng vung phía sau, rất là đáng yêu.

"Phụ thân, phụ thân..."

Bé vừa chạy, vừa gọi lớn, mà ở phía sau của bé, một phụ nhân tao nhã quý phái chậm rãi tiêu sái bước theo sau, trên gương mặt dung nhan tuyệt mỹ tràn tình thương của mẫu thân mang theo ôn nhu cùng ý cười, ánh mắt yêu thương nhìn phía trước cái bóng đáng sợ nổi của bé mà nhẹ giọng nói: "Mặc Mặc, con cẩn thận một chút, đừng để té ngã."

Bé gái ở phía trước nghe xong, quay đầu nét mặt lộ ra một nụ cười đáng yêu, giòn giòn giã giã nói: "Mẫu thân, Mặc Mặc ngã sấp xuống thì sẽ bò, hơn nữa Mặc Mặc coi như là ngã sấp xuống cũng sẽ không khóc nè ! Hi hi..." Âm thanh hơi thở như trẻ đang bú thanh âm cười dịu dàng nói, lại là nhảy lên nhảy dựng hướng mặt trước chạy tới.

"Đứa nhỏ này, chính là nghịch ngợm." Mỹ phụ nhân bắt đầu đi lắc lắc đầu, nghe được lời của nàng lại là buồn cười lại là vui sướng.

"Tiểu thư, tiểu tiểu thư đây là hiếu động, không giống Nhan nhi, nhất gan toàn bộ chỉ biết dính ở bên cạnh ta, khiến cho nàng cùng tiểu tiểu thư chơi cũng không dám." Mỹ phụ nhân bên người nữ tử trẻ tuổi cúi đầu nhìn hài tử trong lòng mình, cười cười, trong mắt lộ vẻ yêu thương.

"Nhan nhi nhu thuận điềm đạm nho nhã, cùng Mặc Mặc một đứa yên tĩnh, một đứa hiếu động, vừa vặn, chờ chúng ta lần này xuất môn trở về, liền để Nhượng Nhan nhi cùng Mặc Mặc tại một chỗ học tập, ta đã cho người mời phu tử tốt nhất đến đây rồi" mỹ phụ nhân ôn nhu cười nói lấy, cúi đầu nhìn xem bên cạnh tiểu nữ hài trong mắt cũng tận là yêu thương thần sắc.

"Cảm ơn tiểu thư." Nữ tử tuổi trẻ mừng rỡ hướng nàng hướng về phía thi lễ. Mỹ phụ nhân vội vàng đỡ nàng đứng dậy: "Ngươi thuở nhỏ cùng ở bên cạnh ta, ta đem ngươi trở thành muội muội thân mà đối đãi, ta và ngươi làm sao cần so đo nhiều như vậy." Nói xong lại nhìn tiểu nữ hài bên cạnh đang chơi ngón tay, ôn nhu nói: "Nói sau, ta nhìn Nhan nhi từ nhỏ cho đến lớn, tương lai nó và Mặc Mặc nhất định sẽ thân như tỷ muội."

"Nhan nhi có thể đi theo bên người tiểu tiểu thư, cũng là phúc khí của nó." Nữ tử trẻ tuổi nhẹ nói, sờ lên đầu nữ nhi, vốn là tiểu nữ hài đang cúi đầu liên ngẩng đầu lên, hướng hai người bọn họ ngọt ngào cười.

Phía trước, bé gái nhanh chóng chạy vào trong đại sảnh, nhào vào lòng này một nam tử anh tuấn đang ngồi chủ vị, thanh âm giòn giòn giã giã vang lên mang theo vài phần làm nũng: "Phụ thân, Mặc Mặc muốn cùng mẫu thân gặp ông ngoại rồi, phụ thân ngoan ngoãn trong nhà canh cổng, đừng cho người xấu trộm đi Mặc Mặc bảo bối ờ! Lúc trở lại, Mặc Mặc sẽ mua đường, kẹo cho phụ thân ăn."

"Ha ha, Mặc Mặc đến, lại để cho phụ thân hôn một cái." Mặc Thành Hiền ôm lấy bé gái đặt ở trên đùi, vừa phát tay ý bảo mấy người trong đại sảnh lui ra, vừa hôn lên khuôn mặt phấn nộn một cái mới nói: "Mặc Mặc cùng mẫu thân nhìn ông ngoại, vậy có mang lễ vật cho ngoại công bọn hán không?"

Bé dùng sức điểm điểm cái đầu nhỏ, trong mắt mang theo ý cười giảo hoạt vui vẻ nói: "Có, Mặc Mặc chuẩn bị tiểu lễ vật, muốn đi đổi ngoại công đại lễ vật."

"Ha ha ha, người này quý linh tinh." Mặc Thành Hiền sùng ái nheo nheo cái mũi nhỏ của nàng, về mặt đầy ý cười.

"Bái kiến trang chủ." Nữ tử trẻ tuổi lời kéo tiểu cô nương hướng Mặc Thành Hiền quỳ gối rồi thi lễ.

"Ừ." Mặc Thành Hiền lên tiếng, ngẩng đầu mang cười ánh mắt dừng ở hán ái thê trên người: "Phụ nhân, đều chuẩn bị tốt sao? Khi nào lên đường?"

"Đều chuẩn bị tốt, thiệp tới chào từ biệt thôi với tướng công, hiện tại liền chuẩn bị lên đường rồi." Mỹ phu nhân ôn nhu nói, đi tới bên cạnh của hán, sờ lên cái đầu nhỏ của bé gái nói: "Mặc Mặc, cùng phụ thân chào từ biệt, chúng ta phải đi nha!"

Bé gái nghe xong, ngẩng cái đầu nhỏ, mở to đôi mắt xinh đẹp chăm chú nhìn hán nói: "Phụ thân, người phải giúp Mặc Mặc trông coi bảo bối đừng làm cho người xấu trộm đi nha!"

"Được, phụ thân nhất định giúp người trông coi bảo bối, sẽ không để cho người xấu trộm đi." Mặc Thành Hiền cười nói lấy, một tay ôm nàng lên, một tay nắm mỹ phu nhân bên cạnh ôn nhu nói: "Phụ nhân, vì phụ đưa các người đi ra ngoài đi!" Nói xong, liền một tay ôm bé gái, một tay nắm mỹ phu nhân, cùng nhau ra bên ngoài mà đi.

Đêm tối, mưa một mực rơi không ngừng, từng hạt từng hạt nối tiếp nhau không ngừng, trong đêm đen như mực không trung một đạo sét xẹt qua, ngay sau đó tiếng sét chấn nhần tâm hồn tiếng sấm liên vang lên, ầm ầm một tiếng trùng trùng điệp điệp đánh rơi, làm lòng người bất an, mưa gió trên không trung gầm thét, đao kiếm truyền ra âm vang âm thanh hòa với tiếng mưa gió, nhiều tiếng lọt vào tai, xa xa, từng đạo kiếm khí mang theo nồng đậm sát ý giữa trong đêm mưa đuổi giết một đoàn người...

Hơn mười người thân thủ cao cường hộ vệ che chở xe ngựa giữa đêm mưa gió chạy trốn, một bên ngăn sát thủ đuổi giết lại đằng sau, một bên che chở cho mấy người trong xe ngựa, lúc này, ngồi trong xe ngựa mỹ phu nhân cùng nữ tử trẻ tuổi về mặt ngưng trọng, mà các nàng hai tiểu nữ hài như là cũng biết tình huống nghiêm trọng, hai người cũng không khóc không náo, chỉ là chăm chú nằm tại trong ngực của mẫu thân, bên ngoài truyền đến tiếng chém giết, trong mắt hiện lên thần sắc sợ hãi.

"Mặc Mặc, mẫu thân hai ngày trước lại để cho dưới lưng người Lăng Thiên Tâm pháp người đã học thuộc?" Mỹ phu nhân ngưng trọng hỏi, nhìn nữ nhi trong ngực mình, biết rõ hôm nay chính nàng là khó thoát khỏi cái chết, nhưng là vô luận như thế nào, nàng cũng muốn bảo trụ con của nàng!

"Đã học thuộc." Bé gái nhẹ gật đầu, nghe bên ngoài tiếng chém giết, nhỏ giọng hỏi: "Mẫu thân, chúng ta sẽ chết sao?" Bên ngoài thật nhiều người cảm kiếm tại đuổi giết các nàng, tại sao phải giết các nàng?

"Sẽ không, mẫu thân sẽ không để cho người chết! Nhất định sẽ không!" Mỹ phu nhân trong mắt hiện lên thần sắc kiên định, nghe tiếng chém giết bên ngoài, đối với bên người nữ tử trẻ tuổi nói ra: "Ngọc nhi, ta đem Mặc Mặc giao cho người rồi, bên ngoài hộ vệ ứng phó không được bao lâu, ta phải đi ra ngoài hỗ trợ, các người ngồi xe ngựa đi thẳng, đừng nên dừng lại đến, biết rõ không?"

"Tiểu thư..." Nữ tử trẻ tuổi nghẹn ngào nhìn xem nàng, nhìn thấy nàng khăn cầu ánh mắt, mới gian nan nhẹ gật đầu: "Tiểu thư yên tâm, cho dù ta phải liều mạng cũng nhất định bảo vệ tiểu tiểu thư!"

"Tốt!" Mỹ phu nhân đồng dạng nghẹn ngào lên tiếng, ôm chặt lấy con của nàng: "Mặc Mặc, nữ nhi ngoan của mẹ, lại để cho mẹ lại ôm một lần." Nước mắt hoa rơi, giọt giọt nhỏ trên vạt áo bé gái.

"Mẫu thân." Bé gái cũng ôm chặt lấy nàng, nàng rất sợ hãi, sợ hãi mẫu thân đi lần này, nàng liền sẽ không còn được gặp lại mẫu thân rồi.

Đem bé gái trong ngực đẩy ra, mỹ phu nhân rút nhuyễn kiếm bên hông ra, lập tức nhanh chóng nhảy ra xe, gia nhập trong chiến đấu: "Âm vang!"

"Mẫu thân!" Bé gái hô lớn một tiếng, trong nội tâm rất sợ hãi, sợ hãi mẫu thân sẽ xảy ra chuyện, phụ thân, nếu phụ thân ở chỗ này thì tốt rồi...

"Giá!" Phía trước truyền đến tiếng quát khê lấy của hộ vệ lái xe, xe ngựa nhanh chóng đi phía trước chạy, nào ngờ, chỉ mới đi một đoạn đường về sau, giống như là bị đụng phải cái gì đó, cả cỗ xe ngựa ngã về một bên, trong xe ngựa tuổi trẻ nữ tử vội vàng ôm lấy hai cái hài tử nhảy ra, thừa dịp đêm đen như mực sắc đã trộn vào trong bụi cỏ.

"Tuyệt nương tử! Lập tức giao ra Lăng Thiên Tâm pháp, chúng ta có thể tha cho các người một mạng!" Cách đó không xa, trong đêm mưa một cái sát thủ kia lạnh giọng quát, kiếm trong tay trực tiếp chỉ vào số không nhiều hộ vệ còn sống sót cùng với mỹ phu nhân.

"Ta không có Lăng Thiên Tâm pháp, các ngươi tìm lộn người rồi!" Mỹ phu nhân lạnh giọng nói xong kiếm trong tay tràn ngập khí tức một cổ màu xanh lá năng lượng giữa đêm mưa, nhuyển kiếm huy động theo trong tay nàng, một thanh kiếm biến ảo thành năm thanh mang theo sát khí ác liệt tập kích mà ra, vì bảo hộ người trọng yếu, nàng có thể từ một mẫu thân nhân từ hóa thân thành đoạt mệnh La Sát!

Trốn ở cách đó không xa trong bụi cỏ nữ tử tuổi trẻ nhìn xem hai cái hài tử trong ngực, cắn răng, một bên cho hai người bọn họ thay cho trên người áo ngoài, một bên thấp giọng nói ra: "Tiểu tiểu thư, ta mang theo Nhan nhi đi dẫn dắt rồi đi những người kia, ngươi trốn ở chỗ này, vô luận phát sinh chuyện gì đều không được đi ra, biết rõ không?"

Bé gái nhẹ gật đầu, biết rõ nàng là muốn dùng Nhan nhi đổi lấy cơ hội sống cho nàng, đôi mắt to xinh đẹp nhìn tiểu cô nương kia không nói gì, thấy một chút sợ hãi tiểu cô nương theo vừa rồi đến bây giờ liền vẫn một mực không khóc cũng không có oán, liền ngay cả hôm nay mẹ ruột của nàng muốn nàng đi chịu chết nàng cũng bình tĩnh như lúc ban đầu, là không hiểu? Hay vẫn là không sợ?

"Nhan nhi, là mẹ thực xin lỗi ngươi, nhưng là chúng ta thiết yếu lại để cho tiểu tiểu thư sống sót, Nhan nhi không phải sợ, mẹ hội cùng ngươi, không phải sợ." Nàng ôm con của mình nghẹn ngào chảy nước mắt, liên tục đối với Mặc Mặc nói rằng nhất định không thể ra đi, lúc này mới ôm con của mình, cẩn thận từng li từng tí đi đến bên kia bụi cỏ đi, sau đó mới phát ra rất nhỏ động tĩnh lại để cho những tên kia sát thủ biết rõ.

"Ồ bên kia! Đem nàng một lớn một nhỏ hai người bắt tới! Ta sẽ không tin có nữ nhi của nàng trong tay nàng sẽ không nói ra chỗ dấu Lăng Thiên Tâm pháp!" Hắc y sát thủ lạnh giọng nói, thân hình lóe lên, nhảy lên một cái liền bắt được hai người đang trốn.

"Mặc Mặc!" Mỹ phu nhân vừa thấy được tiểu nữ hài mặc váy hồng nhạt quen thuộc, không khỏi lên tiếng kinh hô, lập tức cầm kiếm liên tiếp công tiến lên, khát vọng muốn cứu nữ nhi của mình, lại nhìn thấy khuôn mặt khi quay lại của tiểu nữ hài bị ôm theo, trong mắt hiện lên một tia giật mình sững sờ, chợt khôi phục như lúc ban đầu, nhanh không để cho người phát giác.

"Thả nàng!" Mỹ phu nhân quát lạnh lấy, lợi kiếm xẹt qua, kiếm khí sắc bén ác liệt phi ra, một kiếm xẹt qua, lại đã diệt vài tên Hắc y nhân. Không ngờ tên Hắc y nhân cầm đầu thấy thế, trong mắt đã hiện lên một tia ngoan lệ, cầm kiếm liên phi mình liền không trung hướng trước ngực tiểu nữ hài không khóc không oán mà đâm.

"Đừng!"

Hai đạo thanh âm bén nhọn kinh hô đồng thời truyền ra, mỹ phu nhân cùng nữ tử tuổi trẻ đồng thời chạy về phía trước đi, cũng đúng lúc này, tên Hắc y nhân cầm đầu kia mãnh liệt rút ra thanh kiếm đang cầm trước ngực của tiểu nữ hài, vung hướng về phía sau lưng Ngọc nhi, sau kiếm khí sắc bén ác liệt hướng mỹ phu nhân tập kích mà đi, nhanh như tia chớp lợi kiếm vèo một tiếng cùng với tiếng mưa gió truyền ra, chỉ thấy máu tươi đỏ sẫm rải đầy đất...

Ghé vào trong Mặc Mặc gắt gao cắn bờ môi, bên môi máu tươi giọt giọt chảy xuống, mười ngón thật sâu bấm tiến vào trong đất bùn, đau lòng e rằng pháp hồ hấp, nước mắt ngăn không được chảy xuống lấy...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tiến Vào Thanh Sơn

Editor : Lãnh Huy3t

Beat:

Không biết qua bao lâu, mưa gió dần dần ngừng lại, mưa từ trên sườn dốc núi

chảy xuống, tẩy đi máu tươi đầy trên mặt đất, chỉ là trong không khí tràn ngập máu tươi

Trên mặt đất thi thể hỗn hỗn, không có thi thể nào được trọn vẹn đầy đủ, chỗ này một vài xác chết ở một bên xe ngựa bị chém cũng bị đung nát, máu tươi vẩy bắn khắp nơi trên xe ngựa cùng mặt đất nhiều đến nỗi trận mưa đêm qua cũng không thể xóa sạch. Cách chiếc xe ngựa không xa là xác hai nữ tử cả người toàn thân đầm máu nằm trên mặt đất, trong tay các nàng còn gắt gao cầm nhuyển kiếm, mà ở bên người các nàng là tiểu cô nương ngực bị đâm một kiếm cũng lẳng lẳng nằm bất động, vẻ mặt giống như là được mẫu thân đồ ngủ bình thường đã ngủ say, thật bình tĩnh, thật nhu hòa...

Đêm vẫn tối tăm như trước. Sau cơn mưa đêm khuya, thì sẽ có ai muốn đi qua con đường thừa thớt vắng vẻ, nhưng, mọi chuyện luôn luôn có ngoại lệ. Trong cái đêm khuya yên tĩnh xơ xác tiêu điều hôm nay, cách đó không xa, một bóng dáng màu trắng đang chậm rãi đi bộ trên đường núi tầm thường ẩm ướt này.

Đó là một thiếu niên chừng 14, 15 tuổi, có một dung nhan thập phần tuấn mỹ khiến người ta phải thần hồn điên đảo, bên dưới hai mày kiếm như đao tước bàn là một đôi mắt sâu đen đầy lãnh ý giống như hồ sâu bình lặng, dường như chỉ cần nhìn vào đôi mắt kia sẽ gặp làm người không thể tự kiềm chế bị lạc ở trong đó, dưới chiếc mũi cao thẳng hé ra đôi môi bạc mỏng khiêu gợi. Khuôn mặt tuấn mỹ cương nghị như được điêu khắc nên bởi quý thần tinh tế nhưng trong nét ôn hòa lại mang theo lãnh ý, trong cặp mắt đen tinh tế lại ẩn giấu muôn vạn nhon trí mạng.

Hắn một thân mặc áo trắng giá trị xa xỉ, cổ tay áo được thêu bằng chỉ đen thành hình dạng mây đám mây, vài sợi tóc đen nhánh vô tình vương lại trên ở trước người, bóng dáng thon dài ở trong đêm tối mang theo một cỗ khí chất phiêu dật tuyệt trần, cước bộ tao nhã thông thả mà vững vàng, toàn thân tự nhiên lộ ra một cỗ hơi thở tôn quý vô cùng, nhìn kỹ, ngay cả giày màu trắng hắn đi trên đường núi ẩm ướt tầm thường cũng không nhiễm bất cứ hạt bụi nhỏ nào.

Gió ban đêm nhẹ thổi qua, mang đến không chỉ là mùi cỏ hai bên cỏ xanh vị mà còn mang theo mùi máu tươi tràn ngập thân nhiên đến vô tình. Thiếu niên áo trắng hơi hơi nhưn đôi mày đẹp lên, nhìn máu tươi hòa lẫn với nước mưa dưới chân, sâu thẳm trong ánh mắt thâm túy tình tảo hiện lên một tia sáng khó hiểu, cước bộ như trước thông thả mà vững vàng hướng phía trước đi tới, gió đêm nhẹ nhàng thổi vài nhánh tóc tung bay toán loạn trong không khí, tay áo màu trắng nhẹ nhàng lay động...

Hắn vẫn giữ sắc mặt bình tĩnh đi qua bên cạnh các thi thể nằm hỗn độn trên mặt đất, hắn vẫn tiêu sái nhìn không chớp mắt con đường của mình, đối với màu máu huyết tinh làm như không thấy. Nhưng, khi đi ngang qua bụi cỏ, bước chân tao nhã tạm ngừng lại, đôi mắt sâu xa ghé vào bụi cỏ nhìn tiểu cô nương bị ngắt, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn còn chưa khô nước mắt, đôi môi nhỏ bị cắn máu tươi chảy ròng, hắn lẳng lặng đứng ở bên cạnh bụi cỏ nhìn, hắn còn chưa kịp phản ứng... thì thân thể đã tự phản ứng theo bản năng, cất bước đi về phía nàng

Cúi hạ thắt lưng ôm bóng dáng nhỏ kia vào trong lòng, đây là nữ hài tử khoảng bốn, năm tuổi, thân thể mềm, thân thể mềm mại, ôm rất là thoải mái, chỉ là váy áo ướt nhẹp của nữ hài lại làm cho hắn có chút nhũn mày. Nhìn xuống nữ hài tử đang hôn mê, trong lòng hắn đột nhiên xẹt qua một tia cảm giác kỳ dị khó hiểu, bàn tay nhẹ nhàng vận khí, một cỗ huyền khí màu lam chợt tràn ngập tại trên người của nàng, không đến một lát, váy áo vốn là ướt đầm liền khôi phục khô mát, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên khuôn mặt tinh xảo, ôm nữ hài tử trong ngực, tiếp tục đi lên phía trước...

Mà không ai biết, trong đêm đen hắc ám đó, chung quanh lại khôi phục một mảnh yên tĩnh, ngón tay vị phu nhân xinh đẹp nằm trên mặt đất kia hơi động dậy...

Cổ Vũ đại lục là nơi đứng đầu võ đạo, tại đại lục này mọi người đều dùng võ phân cao thấp, có tứ tòa danh sơn, tứ đại danh sơn phân biệt là Thiên Sơn, Linh sơn, Thương Sơn, Thanh Sơn. Tứ đại danh sơn mỗi bên hùng cứ một phương, được khen là thiên hạ tông sư Cổ Vũ, bởi vì võ học trong thiên hạ này sở hữu đều là xuất phát từ tứ đại danh sơn.

Tứ đại danh sơn cứ 3 năm tuyển nhận đệ tử một lần, nhưng mà ba ngày trước tại Thanh Sơn người đứng đầu tứ đại phong Lăng Phong là Lăng Thành lại đột nhiên thu một tiểu cô nương khoảng bốn, năm tuổi, lai lịch của tiểu cô nương không có ai biết, cũng không có ai biết người vốn xưa nay không ra khỏi Thanh Sơn là Lăng Thành, lại tìm được tiểu cô nương này từ nơi nào, chỉ biết là, tiểu cô nương kia vẫn luôn hôn mê kể từ khi vào Lăng Phong, đã hôn mê ba ngày.

trong đó có hai tiểu cô nương tuổi còn rất nhỏ chỉ cỡ 6 đến 8 tuổi, các nam hài tử thì lớn nhất cũng có 11 tuổi. Một đám đều bộ dáng phần điều ngọc mài tinh xảo, trên người mặc đều là vật liệu may mặc vô cùng tốt, từ đó có thể thấy được, những đứa nhỏ này hẳn là xuất từ gia tộc khá giả.

"Sur huynh, vào núi không phải đều phải khảo hạch sao? Vì sao nàng không cần khảo hạch lại có thể tiến vào?" Một tiểu cô nương giọng nói thanh thúy sôi nổi hỏi, cặp mắt xinh đẹp mở to tràn ngập thần sắc khó hiểu.

"Chúng ta đều là thật vất vả trải qua khảo hạch mới trở thành đệ tử của sư phó, nàng lại cái gì cũng không cần cũng có thể trở thành đệ tử của sư phó, thật không công bằng..." Một tiểu cô nương chu cái miệng nhỏ nhắn nói, giọng điệu chua ngoa, có vài phần bất bình.

"Chúng ta cũng không biết tại sao sư phó lại thiên vị như vậy, hay là thừa dịp hiện tại sư phó không có ở đây, chúng ta lên trộm vào xem?" Trong đó một nam hài nói xong, trên mặt nho nhỏ giấu không được vẻ hiếu kỳ từ đáy lòng.

Một hài tử khác nghe thế thì có chút do dự nói: "Nhưng là, nhưng là sư phó không phải bảo chúng ta không được đi vào sao? Nếu làm cho sư phó biết được, có thể hay không tức giận a?"

Một nam hài tử lớn hơn đưa tay vỗ nhẹ vào đầu người vừa nói mắng: "Đã nói người ngốc còn không tin, chúng ta vụng trộm đi vào sẽ không để sư phó biết, hơn nữa, chúng ta đi vào xem một hồi liền đi ra, người bên trong kia cũng còn chưa có tỉnh, ai sẽ biết hả?" Nói xong, liền nhẹ tay nhẹ chân đẩy ra một góc cửa, đi vào phía bên trong.

Mặt khác mấy người thấy thế, cũng chạy chậm theo hướng bên trong nhà mà đi, khi đến bên cạnh cái giường nhỏ, cả bọn đều tò mò đứng ở bên giường nhìn tiểu cô nương kia đang nhắm mắt ngủ, âm thanh nghị luận nho nhỏ cũng truyền ra từ miệng mấy người bọn họ.

"Các người xem, bộ dạng của nàng khá ái nha!" Hai mắt nam tiểu hài tên Tử Kiệt lóe sáng ra lấp lánh, nhìn tiểu cô nương lẳng lặng ngủ trên giường kia, dung nhan tinh xảo kia là gương mặt đẹp nhất mà hắn từng gặp qua, trong lúc nhất thời, không khỏi vươn tay định sờ lên khuôn mặt của nàng.

"Ba!"

Một cái bàn tay đánh vào mu bàn tay của tiểu nam hài, lúc này nổi lên một cái dấu bàn tay hồng hồng. Tử Kiệt lúc này trợn mắt quay đầu lại trừng mắt bên cạnh tiểu cô nương: "Tử Sa, ngươi làm sao đánh ta!" Nói xong, xoa xoa mu bàn tay bị đánh đau.

"Ai cho người sờ nàng? Sư phó đều có nói, nam nữ chịu thụ bất thân, tuy rằng người là sư huynh, nhưng là người làm chuyện không đúng ta cũng vậy có thể nói..." Tiểu cô nương hai tay xoa thắt lưng khẽ chiếc cằm tinh xảo điệu ngoa nói.

"Hừ! Sư phó từng nói, đắc tội ai chứ không thể đắc tội nữ nhân cùng tiểu nhân!" Tử Kiệt không khách khí đáp lại, ý định tức chết nàng.

"Người!"

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Là Người Câm Điếc

"Được rồi, hai người các người đừng có âm ỹ nữa, nếu còn âm ỹ nữa chúng ta sẽ bị sư phó phát hiện ra đó." Một hài tử khác nói, ý bảo bọn họ đừng âm ỹ nữa.

"Đều tại nàng ta, còn chưa chịu tỉnh mà đã đem lại cho chúng ta biết bao nhiêu phiền phức, thật đáng ghét mà!" Từ Sa tức giận nói, oán hận trừng mắt nhìn bé gái trên giường.

"Người tự gây phiền toái còn mặt dày đổ lỗi cho người ta, thật không xấu hổ." Từ Kiệt hai tay khoanh lại, liếc mắt nhìn Từ Sa.

"Đã bảo đừng gây âm ỹ rồi mà? Nếu còn cãi nhau nữa sư phó mà biết, chúng ta đều bị giáo huấn." Nam hài tử lớn tuổi nhất nói. Nhìn nhìn thân hình bé nhỏ trên giường, nói: "Các người nói xem, khi nào thì nàng sẽ tỉnh? Sẽ không ngủ hoài như vậy chứ?"

"Ai biết được! Ta nhìn thấy nàng liền cảm thấy chán ghét! Thật không hiểu sư phó vì sao lại đem một kẻ như vậy về. Các người nhìn xem y phục trên người nàng mặc kia, ngay cả y phục của hạ nhân cũng không bằng, kém chất lượng như vậy, nhất định là con của một nông dân nghèo nào đó." Một bé gái tên Từ Cẩm nói, không chút nào che giấu ý chán ghét trong mắt của mình.

Một bé trai tên Từ Nguyên vừa nghe liền hiểu, cười nói: "Ta xem người là ghen tị đáng về nàng đẹp hơn người thì có. Con gái nào cũng đều như thế, nhìn thấy cô gái khác luôn muốn so sánh, không đẹp bằng người ta thì ghen tị, mấy muội muội nhà ta cũng thế, thật sự là mất mặt."

Từ Cẩm nghe vậy, thờ phỉ phỉ nói: "Con trai các người còn không phải giống nhau, nhìn ai xinh đẹp liền mở to hai mắt nhìn chăm chăm. Giờ nàng còn chưa có tỉnh mà các người đã nói giúp nàng rồi, nếu nàng là người có bộ dạng quái dị, ta nghĩ các người đã sớm chuẩn bị mặt dạng rồi."

"Đó là đương nhiên, ai lại không thích cái đẹp? Cha ta cưới nhiều vợ như vậy mỗi người đều đẹp như hoa như ngọc, ai mà rảnh rỗi cưới người xấu xí về mà nhìn mà ngắm chứ!"

Mấy người đứng bên giường nói chuyện với nhau rất chuyên chú, mà bé gái đang hôn mê chậm rãi tỉnh lại, lơ mơ nghe được thanh âm nói chuyện của bọn họ, nhưng không có mở mắt. Những hình ảnh đang nhảy vào trong đầu nàng toàn là hình ảnh trước lúc hôn mê, nàng thấy được mẫu thân của nàng chết dưới kiếm hắc y nhân, thấy được máu tươi chảy lênh láng, thấy những phần còn lại của chân tay bị chặt đứt văng tứ tung...

Mẫu thân chết rồi, sau này nàng không bao giờ ... có thể nhào vào trong lòng của mẫu thân làm nũng, sau này không bao giờ ... có thể nhìn thấy ánh mắt cưng chiều của mẫu thân, sau này không bao giờ ... có thể nghe mẫu thân dỗ nàng ngủ, sau này không bao giờ ... có thể...

Nàng rất muốn khóc, nhưng là nàng không thể khóc. Mẫu thân không thích nàng khóc, mẫu thân nói Mặc Mặc là một bé ngoan, bé ngoan thì sẽ không khóc. Mẫu thân đã chết, vậy bây giờ nàng đang ở nơi nào? Nàng về nhà rồi sao? Nàng chậm rãi mở mắt, nhìn quanh thấy đây không phải là căn phòng quen thuộc của mình, mà là một gian nhà tranh nhỏ đơn sơ, còn có mấy người kia đứng ở bên giường không biết là đang âm ỹ cái gì.

"Ủa? Người tỉnh rồi? Người tên là gì?" Từ Kiệt trước hết phát hiện nàng mở mắt, lập tức vui vẻ chạy đến bên giường định đưa tay sờ mặt nàng, hần phát hiện, ánh mắt của nàng rất đẹp, so với Từ Sa cùng Từ Cẩm còn đẹp hơn nhiều.

Bé lẳng lặng nhìn bọn họ, cũng không trả lời, ánh mắt bình tĩnh nhìn không ra nàng suy nghĩ cái gì, mấy người này chịu không nổi sự im lặng của nàng, mở miệng hỏi nói: "Người sao không trả lời? Người là từ đâu tới đây?"

"Ta nghĩ chắc là bị câm điếc rồi! Bằng không như thế nào sẽ không nói gì!" Từ Sa thanh thúy nói, bởi tuổi còn nhỏ nên nói chuyện tuyệt không lưu tình một chút nào.

"Người đừng nói bậy, nàng làm sao có thể là người câm điếc." Từ Kiệt nói xong, tiến đến bên giường nói: "Ta giới thiệu mọi người cho người biết nha! Chúng ta là đệ tử của Thanh Sơn cũng đang ở Thanh Sơn, ta tên Từ Kiệt, là tam sư huynh, còn hần là nhị sư huynh Từ Nguyên, kia là tứ sư đệ Từ Lập, nàng là ngũ sư muội Từ Cẩm, và nàng là Lục sư muội Từ Sa, còn có đại sư huynh Từ Nghiễn không có ở đây, đại sư huynh bị sư phó sai đi làm nhiệm vụ rồi. Ta giới thiệu chúng ta cho người xong rồi, giờ đến lượt người cũng nên nói cho chúng ta biết đi, người là ai hả?"

Bé vẫn là lẳng lặng nhìn bọn họ, không nói gì, nhưng cũng đang lục lọi trong đầu theo tin tức từ lời hần nói. Nàng là đại tiểu thư của Bích Lạc sơn trang, khi nàng ba tuổi mẫu thân đã dạy cho nàng viết chữ, hơn nữa nàng có khả năng gặp qua là không quên được. Có rất nhiều chuyện nàng đều biết, chẳng hạn như Thanh Sơn này nàng không chỉ đọc được sách mà bình thường cũng nghe mẫu thân cùng phụ thân nhắc tới, đó là tứ đại danh sơn thiên hạ tông sư của Cổ Vũ, những người giỏi võ trên giang hồ đề xuất xứ từ Thanh Sơn. Nhưng là nơi này ba năm mới thu nhận đệ tử, cũng là cực nghiêm ngặt, nàng làm sao lại ở đây?

Nhìn nàng ngay cả cười cũng không cười, càng đừng nói có cái biểu tình khác thường nào, Từ Kiệt vốn tiến sát đến bên giường không khỏi nhú nhú mày nhìn bóng dáng nhỏ bé trên giường nói: "Sẽ không thật là cái cảm điếc chứ?" Nói xong, người đã muốn lui cách xa chiếc giường một chút ,ánh mắt nhìn nàng cũng toát ra ánh sáng sắc nhọn mà lúc đầu không có.

"Ngay cả biểu tình cũng không có, nói không chừng nàng còn là một ngọc tử." Từ Sa đứng một bên nói , khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra một tia khinh miệt.

"Nàng ngủ ở đây cũng được ba ngày rồi, sư phó hẳn là chưa biết nàng là kẻ cảm điếc nhỉ? Các người nói, nếu sư phó mà biết, có thể hay không đem nàng quảng khỏi Thanh Sơn?" Từ Nguyên hai tay khoanh trước ngực nói, liếc mắt nhìn nữ hài tử trên giường một cái sau đó liền dời đi, hẳn tuy rằng thích xem mỹ nhân xinh đẹp , nhưng là đối như vậy cái tiểu oa nhi có bốn năm tuổi còn là kẻ cảm điếc , thật đúng là không thể nào cảm thấy hứng thú.

Từ Lập bên cạnh nghe bọn họ nói vậy, lôi kéo Từ Kiệt đứng bên nói: "Tam sư huynh, nếu nhìn xong rồi, chúng ta vẫn là đi nhanh thôi! Nếu để sư phó biết được, chúng ta sẽ bị phạt đó ." Nói xong, trên mặt còn có chút lo lắng nhìn ra bên ngoài , sợ sư phó của bọn họ đột nhiên xuất hiện ở bên ngoài.

Từ Nguyên liếc mắt nhìn hán một cái khinh thường nói: "Người tốt xấu cũng ở Lăng Phong ngày người hai năm rồi, thế mà lá gan của người so với Từ Sa cùng Từ Cầm còn muốn bé hơn, thật chả có bộ dạng một sư huynh gì cả."

Bị nói như vậy , Từ Lập không khỏi cúi đầu, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn bọn họ một cái. Bình thường lá gan của hán rất nhỏ , tuy rằng sư phó dạy dỗ bọn hán đều là giống nhau , nhưng lực lĩnh ngộ của hán lại kém nên luôn theo không kịp bọn họ. Không chỉ là nhị sư huynh khinh thường hán, mà ngay cả Từ Sa cùng Từ Cầm cũng khinh thường hán.

"Được rồi nhị sư huynh, chúng ta nhìn cũng nhìn rồi, thừa dịp sư phó còn chưa phát hiện, bây giờ chúng ta trở về luyện kiếm đi!" Từ Kiệt nói xong, cũng không nhìn bé gái ở trên giường một cái. Mấy người đang chuẩn bị cùng nhau rời đi, lúc này, ngoài cửa lại truyền đến một âm thanh lâm lâm cho cả người bọn hán chấn động .

"Các người ở đây làm gì ?" Một nam tử trung niên mặc y bào màu xám khoanh tay đứng ở ngoài cửa phòng. Trên khuôn mặt bình thường có một cổ uy nghi làm người khác không thể không e dè, trong mắt phát ra khí thế mạnh mẽ sắc bén, làm cho người khác không dám nhìn thẳng.

Nghe được âm thanh quen thuộc này , cả bọn hài tử đang đứng bên giường đều quay phắt người lại , quả nhiên thấy được bóng dáng làm bọn hán khúm núm : "Sư, sư phó." Mấy người quy quy củ củ đứng nghiêm , cung kính hô một tiếng, không tự chủ được cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt chứa uy nghiêm của ông .

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Ăn Không Biết Vị

Lăng Thành mặc y phục màu xám rộng thùng thình ánh mắt dừng lại trên người bọn họ: "Tất cả ra ngoài luyện võ!"

"Vâng." Bọn họ đồng loạt lên tiếng, cung kính cúi người thi lễ, rồi vội vội vàng vàng đi ra ngoài , không dám quay đầu lại nhìn một cái.

Lăng Thành thấy bọn họ đã đi xa, mới cất bước đi vào bên trong , đi tới bên giường thì dừng lại. Mặt bình tĩnh , không chút thay đổi nhìn tiểu cô nương đang nằm ở trên giường tròn tròn mắt nhìn hán, thật lâu sau mới đưa tay ra sờ lên trán của nàng, thấy nhiệt độ đã giảm, lúc này mới mở miệng nói: "Nghỉ ngơi cho tốt." Nói xong, liền quay người đi ra ngoài.

"Vì sao ta lại ở chỗ này? Mẫu thân ta đâu?" Nhìn thấy hán xoay người đi ra ngoài, Mặc Mặc đang nằm trên giường mở miệng , âm thanh suy yếu có chút khàn khàn, mẫu thân của nàng đã chết, vậy thì thể mẫu thân ở đâu? Là ai đem nàng đến Thanh Sơn? Phụ thân nàng đã biết các nàng đã xảy ra chuyện chưa? Có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng yết hầu của nàng lại vô cùng đau đớn.

Lăng Thành dừng bước chân lại , quay đầu liếc mắt nhìn nàng một cái nói : "Có người đem người đến nơi này, còn người đó là ai, người không cần biết, mẫu thân của người ta cũng không biết ở đâu, nhưng có một điều người phải nhớ kỹ, đây là Lăng Phong thuộc Thanh Sơn , ta là phong chủ nơi này Lăng Thành, cũng chính là sư phó của người."

"Ta muốn về nhà, ta không muốn sống ở chỗ này!" Mặc Mặc từ trên giường ngồi dậy, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn tái nhợt, lần này mắc bệnh, cả người cũng gầy yếu không ít.

"Về nhà?" Lăng Thành sắc mặt hơi trầm xuống ánh mắt quét nhìn nàng một cái, trầm giọng nói: "Người cho rằng Thanh Sơn là nơi muốn tới thì tới , muốn đi thì đi sao? Nếu không phải ta thiếu người đó một ân tình , người nghĩ rằng ta sẽ nhận người làm đồ đệ sao? Muốn về nhà! Có thể, trừ khi người đạt được thành tựu , bằng không cả đời người đều ở lại trên núi này !" Thanh âm vừa dứt, Thanh Lăng phát ông tay áo một cái, xoay người tiêu sái rời đi.

Nghe thấy lời nói của hán , Mặc Mặc mũi chọt cay cay, nàng muốn về nhà, nàng rất muốn về nhà, nàng vẫn luôn đi theo phụ thân cùng mẫu thân , nhưng mẫu thân nay đã chết, nàng rất đau lòng, nàng rất muốn nhào vào lòng phụ thân khóc lớn, nàng rất nhớ mẫu thân, thật sự rất nhớ mẫu thân...

Bốn phía không người, nàng nhào lên trên giường giấu người vào trong chăn, rót cuộc nhìn không được mà rót nước mắt, nàng khóc nức nở, tiếng khóc nhỏ nhỏ mang theo vài phần áp lực, cũng không dám khóc quá lớn để người khác nghe thấy. Ở một nơi hoàn toàn xa lạ, không có người thân bên cạnh, mà còn tuổi quá nhỏ nàng chỉ cảm thấy bất lực cùng bàng hoàng, rất muốn trở lại bên cạnh phụ thân, rất nhớ âm thanh ôn nhu của mẫu thân ...

Bên ngoài nhà tranh, Lăng Thành vận một thân áo xám đứng bên cửa sổ lẳng lặng nhìn, nhìn tiểu oa nhi đang giấu người vào trong chăn nhỏ giọng khóc nức nở, trên khuôn mặt nhìn không ra hẳn đang nghĩ cái gì, thật lâu sau khi tiếng khóc đã dần dần dịu đi, nhìn bóng dáng nhỏ nhỏ kia lùi thành một đoàn trong chăn, dừng một chút rồi mới đi vào, nhẹ nhàng kéo thấp cái chăn đang trùm trên đầu nàng xuống thấp một chút, thấy được khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn đang ngủ say trên khoeo mắt còn đọng lại một ít nước mắt chưa khô, thờ dài một tiếng.

Tiểu nữ oa này chừng 4, 5 tuổi, thật sự là còn quá nhỏ, toàn bộ đệ tử Thanh Sơn cũng không có tiểu oa nhi nào nhỏ như vậy, biểu hiện lúc nàng tỉnh lại thật làm cho hắn rất kinh ngạc, một tiểu oa nhi nhỏ như vậy nhưng lại có một sự kiên cường, nhớ tới nàng vừa rồi hỏi mẫu thân của nàng, liền nghĩ tới lời người kia nói tiểu oa nhi này là người sống sót duy nhất trong một trận chém giết, nói vậy, mẫu thân của nàng hẳn là cũng đã chết, còn nhỏ mà đã trải qua chuyện như vậy, điều này làm cho trong lòng hắn không khỏi sinh ra một chút thương cảm, giúp tiểu oa nhi kéo lại chăn, rồi mới xoay người rời đi.

Thời điểm mặt trời ngả về tây, trên giường, Mặc Mặc bị con đói làm cho tỉnh, vuốt vuốt cái bụng đang thăm thẳm kêu, nàng từ trên giường ngồi dậy, nhìn nhìn ngôi nhà tranh đơn sơ này, cuối cùng ánh mắt dừng chiếc ấm nước nằm trên bàn, xuống giường, hai cái chân nhỏ nhắn đi đến bên cạnh bàn, nhìn cái bàn so với nàng còn muốn cao hơn nữa cái đầu, nàng cố sức đứng ở trên mặt ghế, lúc này mới lấy được cái ấm nước, rót một chén nước lên uống, nước trà mát chảy xuống yết hầu, cả người chợt thấy thoải mái, nhưng là, uống nước cũng không có thể lấp đầy cái bụng đã mấy ngày chưa ăn gì.

Ngay lúc nàng ngẩng người, thì cửa phòng bị đẩy ra, hai tiểu cô nương lớn hơn nàng khoảng hai ba tuổi đi đến, trong tay còn cầm một cái khay, Mặc Mặc nhận ra các nàng, các nàng chính là hai tiểu cô nương hồi sáng.

"Thật đáng ghét, sư phó lại muốn chúng ta đem cơm cho cái người cầm điếu này ăn, ta ở nhà lúc nào cũng có người hầu, đến đây không có người hầu hạ cũng thôi đi, giờ lại muốn ta hầu hạ người khác, cái đứa cầm điếu bộ đáng chỉ nhìn thoáng qua cũng biết là một người nghèo!" Từ Sa thờ phỉ phỉ cầm khay thức ăn trong tay đặt thật mạnh lên bàn, hai tay chống nạnh trừng mắt nhìn Mặc Mặc: "Này! Tiểu cầm điếu, thức ăn của ngươi này!"

"Ta không phải tên tiểu cầm điếu!" Mặc Mặc lẳng lặng liếc mắt nhìn các nàng một cái, cũng không lập tức đi lấy khay đồ ăn. Mẫu thân vẫn dạy nàng, làm người phải có cốt khí, không thể để người khác bắt nạt, cho dù đánh không lại, cũng không thể để cho người ta dễ dàng bắt nạt mình như vậy.

"A? Thì ra ngươi cũng biết nói! Ta còn tưởng rằng ngươi là người cầm điếu đấy!" Từ Cẩm cười khanh khách nói, quăng cho Mặc Mặc một ánh mắt đầy khinh miệt, trên người nàng ta chỉ mặc một bộ y phục rách nát, chắc con của một gia đình nghèo nào đó, làm sao có thể so sánh với thân thể của các nàng, sư phó muốn các nàng đưa cơm, thật sự là không sợ nàng ăn ghen mà chết sao.

Mặc Mặc lẳng lặng nhìn, cũng không có mở miệng, nàng biết hai người kia không thích nàng, nàng cũng vậy cũng không thích bọn họ. Nhìn các nàng một cái, nàng lơ lửng lấy thức ăn đang đặt ở trước mặt mình, bụng rất đói bụng, cũng không thể để các nàng khi dễ được, nhưng cũng không thể bỏ mặc cái bao tử trống không được, phải ăn no nàng mới có khí lực.

Khay thức ăn đặt trên bàn, tỏa ra một cỗ mùi thơm, tuy kém với thức ăn nhà nàng, nhưng cũng có thể lấp đầy bụng, nàng cầm lấy đôi đũa đưa bụng com lên, cũng không nhìn hai người kia, vừa ăn vừa nghĩ, nàng thật sự không thể về nhà sao? Phụ thân làm sao bây giờ? Nếu phụ thân biết mẫu thân đã chết, có thương tâm không? Phụ thân không thấy được nàng, có phải cũng nghĩ nàng đã chết?

"Ngũ sư tỷ, ngươi xem, toàn ăn cơm trắng, xem ra đúng là xuất thân trong một gia đình nghèo rồi." Từ Sa hèn mọn nhìn Mặc Mặc chỉ toàn ăn cơm trắng, đôi mắt to tròn nhìn Mặc Mặc đầy chán ghét.

"Xem quần áo của nàng cũng đủ biết, làm sao có thể so sánh với chúng ta được, chúng ta đi thôi! Đừng cùng đứa ngốc này thân cận quá, cẩn thận bị lây dính mùi vị nghèo đấy." Từ Cẩm nói xong, chán ghét nhìn Mặc Mặc đang cúi đầu ăn cơm, kéo Từ Sa ra ngoài, ngay cả chén bát cũng lười giúp nàng dọn.

Mặc Mặc căn bản không có nghe các nàng đang nói cái gì, trong đầu vẫn nghĩ đến mọi chuyện, nên ngay cả thức ăn cũng quên gấp, cứ cúi đầu vào bát cơm mà ăn, cũng không biết nó có mùi vị gì.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Nàng Tên Tử Tình

Ngày tiếp theo, trên Thanh Sơn, Lăng Phong, theo thường lệ là giờ luyện võ, lúc này có vài tiểu hài tử còn nhỏ tuổi đang đứng rất quy củ, bọn họ đều là đệ tử của Lăng Thành, Lăng Thành thân là người đứng đầu một Phong, trong lúc đang tiến hành khảo hạch tại Thanh Sơn có thể chọn ra trong ngũ hàng đệ tử chọn lựa đệ tử cho riêng mình, các Phong chủ khác dưới trướng đệ tử không có mấy trăm cũng có mấy chục, nhìn khắp toàn bộ Thanh Sơn, tại đây cũng chỉ có Lăng Thành là ít đệ tử nhất, tuy nhiên có không ít đệ tử muốn bái hắn làm sư phụ, nhưng đều bị hắn từng nhất nhất cự tuyệt, hắn luôn luôn thu nhận đệ tử, không phải thiên phú tốt, thì cũng phải là nhìn thuận mắt.

Lăng Thành đứng chấp tay, ánh mắt đảo qua, không nhìn thấy tiểu Oa Nhi kia, liền trầm giọng nói: "Từ Sa, ngươi đi gọi nàng đến đây."

"Vâng" Từ Sa nghe xong, cung kính lên tiếng, ngoại trừ các sư huynh muội bọn họ, trên núi Lăng Phong này cũng chỉ có cái tiểu cô nương mới tới nghèo kiết hủ lậu kia, chỉ là sư phó vì sao luôn thích sai nàng đi gọi nàng ta? Cái tên nghèo kiết xác kia dựa vào cái gì làm cho nàng luôn vì nàng ta mà làm tên "chạy chân"! Tuy rất bất mãn, nhưng lại không dám biểu lộ ra, dưới ánh mắt của vài sư huynh sư tỷ khác, nàng nhanh chóng chạy nhanh về ngôi nhà tranh.

Ở bên trong ngôi nhà tranh nhỏ lúc này Mặc Mặc đang ngồi ở bên giường, nàng nghĩ đến, chính mình có phải thật sự hay không không thể về nhà? Người kia nói rằng muốn ra Thanh Sơn, trở về nhà, cần phải học võ thật giỏi, nhưng mà, trước kia khi ở nhà, vì tuổi còn nhỏ, phụ thân cùng mẫu thân đều không có dạy võ nghệ cho nàng, vậy điều này có phải nói lên nàng thật sự phải ở lại bên trong Thanh Sơn để học võ công?

"Rầm!"

Cửa của ngôi nhà tranh nhỏ bị người khác một cước đạp ra, nghe thấy tiếng động nàng ngược đầu lên, nhìn thấy Từ Sa một thân quần áo hồng nhạt xinh đẹp sắc mặt không tốt lắm đứng tại cửa ra vào, nổi giận đùng đùng đối với nàng gào thét: "Còn đứng ngây ra đó làm gì! Đi theo ta! Sư phó muốn gặp người!" Không thể ở trước mặt sư phó nổi giận, nhưng đối với tiểu nữ hài nghèo kiết hủ lậu này, thì khác!

Không để ý đến lửa giận của nàng, Mặc Mặc từ trên giường nhảy xuống, hết bệnh rồi, thân thể cũng khôi phục, ăn no rồi toàn thân cũng có khí lực, nàng không thể rời đi, vậy tạm thời ở lại chỗ này! Về sau tìm cơ hội lên xuống núi trở về nhà.

"Hừ!" Từ Sa liếc nàng liếc, chiếc cảm thon giương lên, cao ngạo đi ở trước mặt nàng.

Mặc Mặc lẳng lặng đi theo, đã ở lại đây mấy ngày, ngủ mê vài ngày, sau khi tỉnh lại cũng không có xem xét chỗ này, nàng đối với nơi này vẫn là rất lạ lẫm, chỉ là, nhìn bước chân nhẹ nhàng của bóng dáng hồng nhạt phía trước, ánh mắt nàng lộ ra một tia kinh ngạc, ánh mắt dừng lại ở hai chân của Từ Sa, thấy nàng đi đường cư nhiên chỉ cần dùng mũi chân điểm nhẹ nhàng, khó trách nàng có đi cực nhanh cũng không theo kịp bộ pháp của nàng, thấy thế, liền thả chậm bước chân, đi từ từ lại, người ta có võ công, nàng không có, đi nhanh hơn nữa cũng theo không kịp nàng ta, vậy cần gì làm khó mình.

"Người đi nhanh một chút! Đi chậm như vậy, người muốn đi tới khi nào? Có biết sư phó cùng các sư huynh sư tỷ đều đang đợi người không!" Từ Sa đi phía trước nhìn thấy bóng dáng đi phía sau cách nàng càng ngày càng xa, không khỏi thở phì phì quay đầu lại hướng về phía Mặc Mặc hét lớn.

Mặc Mặc không có mở miệng, chỉ là nhìn Từ Sa một cái, vẫn y như trước mà đi chậm chậm. Nếu nàng cùng Từ Sa giống nhau cũng có võ công trong người, trực tiếp bay qua là được rồi, đâu cần phải ở chỗ này đi chậm rãi tiêu sái làm gì.

"Nhanh lên! Người có chủ tâm cùng ta đối nghịch phải không?" Từ Sa chống tay lên eo nhỏ, vẻ mặt điệu ngoa, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tức giận nhưng lại đẹp lạ thường.

"Thân thể của ta kém, lại không có võ công, đi không nhanh được, nếu người gấp như vậy cũng không cần chờ ta." Mặc Mặc nói xong, liếc nhìn Từ Sa đang thở phì phì, vẫn tiếp tục chậm rãi tiêu sái mà đi.

Nào biết, vốn Từ Sa đang thở phì phì khi nghe được nàng vừa nói vậy, trê khuôn mặt nhỏ nhắn lại giương lên một ý cười không có hảo ý, đột nhiên nàng phóng mình một chút tới gần Mặc Mặc, khi nàng còn chưa kịp phục hồi tinh thần thì một tay nắm lấy vạt áo của nàng liền phi thân đi phía trước.

"Người làm gì! Mau buông ta xuống!" Bị người khác xách như con gà con, Mặc Mặc nhất thời hô lên, nhưng cũng cảm thấy rất là kinh ngạc, nhìn Từ Sa cũng chỉ lớn hơn so với nàng hai ba tuổi, vậy mà có thể dùng khinh công mang theo nàng cùng bay lên, thật là lợi hại.

"Người xác định muốn ta cứ như vậy buông người?" Từ Sa giương chiếc cảm thon lên, nhìn Mặc Mặc bị nàng xách lên, trong đôi mắt to tròn xinh đẹp lộ vẻ đắc ý.

Nghe được lời nàng, Mặc Mặc nhìn xuống dưới xem xét, tuy rằng Từ Sa dùng khinh công bay lên không cao, nhưng tốc độ lại rất nhanh, nếu hiện tại thật sự buông nàng ra, đoán chừng nàng sẽ ngã bầm dập mặt mũi, lập tức liền cũng không nói lời gì nữa, xa xa, nàng nhìn thấy, trên sân có vài đứa nhỏ lớn tuổi hơn nàng đang đứng nghiêm chỉnh, mà ở trước mặt bọn họ, Lăng Thành vẫn một thân áo xám đứng khoanh tay.

"Sư phó, người tới rồi." Đi đến trước mặt Lăng Thành, Từ Sa không còn kiêu ngạo như lúc trước, nhẹ buông tay, sau khi đem người bị xách theo thả xuống, liền cung kính đứng ở bên cạnh Từ Cẩm.

"Ừ." Lăng Thành nhẹ gật đầu, nhìn Mặc Mặc, dừng một chút, mới mở miệng nói: "Từ hôm nay trở đi, người chính thức trở thành đệ tử của ta, mấy người bọn hắn đều là sư huynh sư tỷ của người, đại sư huynh Từ Nghiễn, nhị sư huynh Từ Nguyên, tam sư huynh Từ Kiệt, tứ sư huynh Từ Lập, ngũ sư tỷ Từ Cẩm, lục sư tỷ Từ Sa, mà người đứng thứ bảy, gọi là Từ Tinh."

"Vâng." Nàng lên tiếng, biết rõ sau này mình chỉ có thể ở lại đây sinh sống, từ nay về sau, cái tên Mặc Thanh Từ này, chỉ có chờ đến lúc ra khỏi Thanh Sơn trở về nhà mới có thể sử dụng, mà nàng ở chỗ này, chỉ là Từ Tinh.

"Người đi qua bái kiến mấy vị sư huynh sư tỷ."

Nghe vậy, nàng đi tới, ở trước mặt mấy người sư huynh sư tỷ hơi khom người xuống, còn mang theo thanh âm giòn giòn giã giã ngây thơ nói: "Từ Tinh bái kiến mấy vị huynh sư tỷ."

"Tiểu sư muội không cần đa lễ." Mấy nam hài tử nghe được nàng nói chuyện, biết rõ nàng không phải là người cầm điếu, miệng kéo lên tới tận mang tai, lại nghe nàng gọi mấy người bọn họ là sư huynh, lại càng vui vẻ không thôi, về sau lại thêm một cái sư muội rất xinh đẹp rồi, thật tốt.

Từ Cầm cùng Từ Sa ở bên cạnh khi nhìn thấy bộ dạng của các vị sư huynh liền cảm thấy vô cùng oán hận đem Từ Tinh mắng thăm mấy lần, Từ Cầm lại vươn tay ra cầm lấy tay Từ Tinh, nhìn như thân mật nhưng thực ra lại thừa cơ âm thầm nhéo nàng một cái, trong miệng lại cười dịu dàng nói: "Đúng vậy! Về sau người chính là tiểu sư muội của chúng ta rồi, không cần khách khí với các sư huynh sư tỷ như vậy."

Từ Tinh bị đau, nhưng không có mở miệng, chỉ nhủ lòng mà nhìn chăm chăm nàng, lập tức giẫy khỏi tay của nàng, lui về một bước, đứng qua một bên để không phải đứng gần Từ Cầm. Từ Cầm không thích nàng, nàng là biết rõ, lại không nghĩ rằng nàng sẽ âm thầm làm mấy chuyện xấu như vậy. Nàng biết rõ ngày tháng sau ở trên núi này nhất định sẽ không dễ dàng, thầm nghĩ chỉ mong có thể học được một thân võ công, nhanh chút lớn lên để có thể về nhà.

Nàng và bọn họ không giống nhau, nàng, còn phải giúp mẫu thân báo thù! Nghĩ vậy, lẳng lặng rù mắt xuống, im lặng đứng một bên, cũng không nghĩ một lần hành động này đã rơi vào trong mắt Từ Cầm lại càng làm tăng sự kiêu ngạo của nàng ta, biết Từ Tinh không dám đối nghịch với mình, nàng ta nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Học Đứng Tấn

Lăng Thành liếc mắt nhìn mấy người bọn họ, trầm giọng nói "Người tập võ, vốn căn bản là luyện tập tốt từ nhỏ, chỉ có vốn căn bản ổn, mới có thể luyện ra võ công tốt, tu vi mới có thể không có giới hạn, ngoại trừ từ nghiên mực từ nguyên từ Kiệt ba người có thể bắt đầu luyện tập vũ kỹ bên ngoài, mấy người còn lại, đều đến bên kia bắt đầu đứng tấn đi"

"Vâng!" - Từ Lập, Từ Cầm cùng Từ Sa cung kính lên tiếng, liền đi tới chỗ đất trống, giống như tượng hạ thế xuống đứng tấn.

Từ Tinh liếc nhìn bọn họ, cũng liền đi qua, đứng bên cạnh mấy người họ, học theo bộ dáng bọn họ hạ thế xuống đứng tấn, nhưng khi nàng vừa mới hạ nửa người xuống, liền nghe thấy âm thanh Lăng thành khẽ quát: "Người đứng tấn kiểu gì? Có người đứng tấn như người sao? Đến đứng tấn cũng không biết?"

Bị bậy bảo ngay trước mặt mọi người, Từ Tinh liền ghen một tiếng ở cổ họng, mặc cho Lăng Thành một tay nắm cánh tay nhỏ của nàng, đem cả người của nàng nhấn xuống một cái: "Nửa ngồi nửa không! Hai chân rộng bằng vai, lưng thẳng, lại thấp xuống chút đi!"

Cả người Từ Tinh nửa ngồi nửa không, trụ hai chân, lưng thẳng, hai tay phải nắm chặt đặt ở ngang hông khiến người nàng rất khó chịu, nhưng mà khi thấy mấy người khác vẫn duy trì tư thế như vậy mà không hề động, nàng cũng liền cắn răng nhịn xuống, nhưng ai biết được, Lăng Thành lại cảm hai tầng đá không lớn không nhỏ đưa cho nàng.

"Cầm, hai tay phải duỗi thẳng, không thể buông xuống, nhất định phải duy trì tư thế này, nếu như làm không tốt, đêm nay không có cơm ăn!" Lăng Thành trầm giọng nói, trên mặt mang theo vài phần vô tình, tuyệt không bởi vì nàng chỉ là một đứa trẻ 4, 5 tuổi mà có một chút nhân nhượng, tiêu chuẩn huấn luyện nàng giống như mấy người khác.

Đệ tử của Lăng Thành, đều là người có thân phận địa vị, xuất thân cũng không thấp, từ lúc bọn họ bị đưa lên Thanh Sơn, sớm đã luyện qua võ công ở nhà, ít nhiều cũng đều có chút vốn cơ bản của võ công, vì thế cũng không tốn quá nhiều công sức để đứng tấn, bọn họ đã ở trong nhà luyện tập qua, nhưng ở đây, mỗi buổi sáng Lăng Thành cũng sẽ bắt bọn họ đứng tấn hai canh giờ, mới cho bọn họ đi tập võ, tuy rằng mấy người không vừa lòng, nhưng cũng không dám nói gì.

Tứ đại danh sơn, tuy rằng Thanh Sơn đứng thứ 4, nhưng mà các loại võ công tâm pháp của Thanh Sơn đều là hạng nhất, chỉ là tâm pháp tuy tốt, nhưng người tu luyện hoàn thành luôn luôn rất ít, ví dụ như Trảo pháp có bảy chiêu, phần lớn đệ tử đều chỉ luyện nhiều nhất chiêu thứ bốn và năm, hơn nữa nếu như luyện tâm pháp mà nội lực không đủ, cũng sẽ không thể phát huy công lực của bốn và năm chiêu này, cuối cùng, lực sát thương mười phần của bộ trảo pháp này vào tay các đệ tử liền biến thành một bộ võ không có lực sát thương chỉ vì nhiều thứ không đủ.

Khi tu luyện tâm pháp, chiêu thức và tâm pháp cũng quan trọng như nhau, nếu chỉ có chiêu thức cũng không đủ để phối hợp tu vi nội công, sẽ không phát huy ra uy lực vốn có, mà võ thuật và tâm pháp trong thiên hạ đều từ Tứ đại danh sơn mà ra, nhưng các môn phái lại luôn có ít nhiều sự khác biệt...

Ở Cổ Võ đại lục này, mỗi một danh gia tu luyện vào năm mười tuổi đều dùng năng lượng của bản thân để triệu hồi ra huyền thú của mình, nghi thức triệu hoán lúc mười tuổi cũng là cực kỳ quan trọng, có người có thể triệu hồi ra huyền thú có sức chiến đấu thập phần mạnh mẽ, cũng có người không thể triệu hồi ra huyền thú của mình, nếu ở triệu hoán nghi thức lúc mười tuổi không cách nào triệu hồi ra huyền thú, có nghĩa là vĩnh viễn không thể triệu hồi ra huyền thú, người có được huyền thú sẽ được mọi người xem như là người có thực lực không thể bỏ qua, bởi vì huyền thú sẽ theo cấp bậc tiến giai mà trở lên càng ngày càng cường đại.

* tiến giai: tiến cấp nka

Cấp bậc của Huyền thú: huyền thú, linh thú, Thánh Thú, Thần Thú, tất cả một đến chín Tinh cấp.

Thuộc tính của huyện thú : Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ , hệ Tự Nhiên , hệ Mưa Gió Sấm Sét.

Phẩm giai của võ đạo , huyện khí : chanh Võ Giả, hồng Võ Sĩ, hoàng Võ Sư, lục Võ Tông, thanh Võ Thánh, lam Võ Tôn, tử Võ Thần, bạch Huyền Vũ tôn, Kim Huyền Võ Thần, Địa Huyền tôn giả, Thiên Huyền Tôn Giả . Mỗi giai lại phân ra từ cấp một đến cấp chín

* phẩm giai : cấp bậc

Lăng Thành một bên dạy Tử Tinh đứng tấn, mà mấy người Tử Sa thì thỉnh thoảng vụng trộm hướng bên cạnh nhìn vài lần, nghe được Tử Tinh một mực bị giáo huấn, khoe miệng Tử Sa cùng Tử Cẩm có chút cong lên, trong mắt lộ rõ vui sướng khi có người gặp họa .

"Không đúng ! Tư thế này của ngươi lại sai rồi!" Không biết nói bao nhiêu lần, tính nhẫn nại của Lăng Thành cơ hồ bay sạch sẽ, nhìn đứa trẻ nhỏ trước mặt, sắc mặt của hắn trầm đến đáng sợ, hắn ở chỗ này một tay một tay đích thân dạy , nằng nặc cả đứng tấn giữa trời cũng không xong , hai tay nằng nặc còn đuổi trước người, kéo theo cả người nằng nặc cúi xuống dưới.

Một thế đứng tấn nhìn như đơn giản , nhưng cũng thực sự khiến cho tâm tình Tử Tinh nặng nề đi , nằng vốn chính là dựa theo hắn nói mà làm, nhưng nằng mới năm tuổi , thể lực căn bản không theo kịp, cho dù nằng cố tình muốn đứng tấn cho tốt, nhưng mà chưa được một lúc , chân đã đau xót rồi, vẫn là đau xót được cơ hồ đứng không vững cái thể loại kia, lại còn đuổi thẳng tay, đặt ngang cầm hai tảng đá, vốn đặt ngang lấy cũng đã rất phí sức, lại còn bắt cầm hai tảng đá, người nằng nhỏ chịu sao nổi?

Một mực bị giáo huấn, tay cũng đau xót chân cũng đau xót, một trận tức giận ập tới, ném bỏ hai tảng đá ở trên tay, đứng thẳng người, hét lớn: "Ta không học !" Nằng nghe mẫu thân đã từng nói qua, vốn căn bản tuy trọng yếu, nhưng là phương pháp rất nhiều, không nhất định phải cứng nhắc tập đứng tấn như vậy .

Một tiếng không học được của nằng khiến mấy người bên cạnh bất khả tư nghị mở to hai mắt nhìn nằng, lại cẩn thận từng li từng tí nhìn khuôn mặt bình tĩnh của sư phó, thầm nghĩ sư phó có thể hay không đi qua dùng một chưởng đập bẹp Tử Tinh? Hay là đem nằng đuổi ra Thanh Sơn? Phải biết rằng, địa vị sư phó tại Thanh Sơn không thấp, chưa kể thực lực hùng hậu, còn rất được các đệ tử Thanh Sơn tôn kính, người khác muốn bài ông ta làm thầy còn không có cơ hội, mà Tử Tinh lại dám lớn tiếng như vậy trước mặt sư phó.

* bất khả tư nghị : không thể tin được

Nhưng mà, Lăng Thành cũng không có như mấy người nghĩ đánh một chưởng , chỉ có điều nhìn khuôn mặt cũng biết đã bị chọc tức, đôi mắt uy nghiêm nhìn chằm chằm Tử Tinh, trên người tản ra tức giận nồng đậm, nửa ngày, trầm giọng nói: "Tốt, đây chính là tự ngươi nói đấy! Từ hôm nay trở đi, ngươi không cần học nữa, toàn bộ việc vặt ở Lăng Phong giao cho ngươi làm! Hiện tại ngươi đi gánh nước, đem chum nước phía trước đồ đây, nếu không hôm nay không có cơm ăn!" Giọng nói chứa đầy tức giận vừa dứt, tay áo phát một cái, liền quay người rời đi.

"Đồ đàn, vậy mà làm sư phó tức giận, đáng đời phải đi làm tạp vụ." Tử Sa liếc nhìn Tử Tinh, có chút hả hê mà cười cười.

"Thật sự là quá tốt, về sau chúng ta không cần thay phiên làm tạp vụ nữa , ta đã nói sớm, xem nằng một thân nghèo kiết hủ lậu, vốn nên làm việc lật vật, dựa vào cái gì cùng chúng ta đi theo sư phó học võ chứ!" Tử Cẩm cao ngạo hát cảm lên, liếc Tử Tinh một cái rồi tiếp tục đứng tấn.

Tử Tinh liếc nhìn các nằng , cũng không nói lời nào, ánh mắt nhìn nhìn xung quanh, cuối cùng rơi vào cái thùng gỗ đặt ở trước phòng, đi tới, lại thấy mình so với thùng gỗ chỉ cao hơn nửa cái đầu, nghĩ đến việc phải nhắc thùng nước to như vậy, nằng không khỏi nhũn mảy, nhưng hai tay vẫn cầm cái thùng gỗ lên đi tìm nguồn nước.

Thùng gỗ mặc dù lớn, nhưng là chỉ cần nằng không đổ nước đầy, thì vẫn có thể khiêng được .

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Làm Việc Lật Vật

Editor : Lãnh Huy3t

Nhìn nằng đem theo thùng gỗ rời đi, mấy người họ lại tiếp tục đứng tấn , bọn hắn cùng nằng không giống nhau, chỉ cần mỗi ngày đứng tấn hai canh giờ, liền có thể bắt đầu luyện võ, tuy tuổi mấy người họ không lớn nhưng thực lực tại Thanh Sơn lại không kém phần đồng học sinh, cái này trừ thiên phú không tồi của bản thân bọn họ, cũng là vì bọn hắn có một sư phó thực lực hùng hậu.

Mà ở một chỗ khác tập võ, Tử Nghiên cùng Tử Nguyên, Tử Kiệt ba người gặp được nằng đem theo thùng gỗ rời đi, mấy người họ nhìn nhau liếc về sau, cũng không hề để ý tới, vừa rồi sư phó cùng nằng nói chuyện bọn hắn cũng nghe được rồi, dám chọc giận sư phó như vậy, đáng đời mà đi làm tạp vụ.

Tại Thanh Sơn này, muốn sống yên ổn, ngoại trừ thực lực của bản thân là yếu tố trọng yếu bên ngoài, cũng cần phải có chỗ dựa, xem nằng tuy là lớn lên không tệ nhưng một thân quần áo và trang sức mộc mạc lại làm cho mấy người họ đều cho rằng nằng là người không có bất kì bối cảnh nào mà thôi, người như vậy, vừa rồi thân không có thực lực, muốn sinh hoạt tại Thanh Sơn, thời gian sau này có thể không dễ dàng như vậy.

Bên kia, Từ Tinh đi một đoạn đường thật dài mới tìm được một dòng suối nhỏ, nàng đem thùng gỗ hứng trong suối mức một ít nước, sau đó hai cánh tay liền xách đi trở về, bởi vì khí lực không lớn cho nên chỉ có thể để được chưa tới nửa thùng nước, hơn nữa vừa đi vừa đổ một ít, thời điểm đem nước nâng lên vạc lớn, trong thùng nước chỉ còn lại chưa tới một phần ba, chuyển cái ghế dựa kê phía dưới, nàng đem nước đổ vào trong vạc, lại đi đến dòng suối nhỏ.

Hai canh giờ đi qua, mấy người Từ Sa cũng đi theo đến bên kia luyện võ, mấy người luyện tập võ công đều không giống nhau, Lăng Thành là căn cứ vào thể chất bọn họ mà dạy, mấy người cùng ở một chỗ luyện võ, cũng thường xuyên luận bàn. Từ Nghiên kiến thức cơ bản luyện được tốt, ra quyền từng quyền hăng hái, vững chắc mạnh mẽ. Từ Nghiên luyện chính là kiếm pháp, trong mấy người họ thì kiếm pháp của hắn là tinh thông nhất. Từ Kiệt thì tinh thông ám khí ở phương diện võ so ra kém mấy người họ, bất quá hắn tinh thông che giấu khí tức. Từ Cẩm thì tinh thông chưởng pháp. Kinh công Từ Sa thì ở mấy người họ là cao nhất, cái này không chỉ vì bản thân nàng có thiên phú, càng là vì gia tộc của nàng có độc môn kinh công là Vi Ba Bộ, tuy nàng chỉ học được mấy thành nhưng kinh công mấy người họ cũng theo không kịp.

Bên dòng suối Từ Tinh lau mồ hôi, cúi đầu nhìn hai cái chân của mình, bởi vì đi qua đi lại không ngừng, trên đường đầy cát và đá, giày đã bị hỏng, trên chân còn nổi lên bọt nước, đi một bước đều là đau nhức, nhưng là nàng lại cắn chặt răng nhịn xuống, nàng biết rõ, ở đây không phải trong nhà, nói ra cũng vô dụng.

Đi đến bên dòng suối ngồi xổm xuống, cầm thùng gỗ lớn trong tay lại mức một ít nước rồi trở về, từng chút từng chút một đổ vào lu, mấy canh giờ đi qua, nước ở bên trong vạc lớn mới đổ được một nửa, lập tức sẽ giữa trưa, nếu như không thể ở trước giữa trưa đem nước đổ đầy, nếu không nhất định sẽ phơi nắng, đến lúc đó sẽ càng mệt mỏi. Nghĩ vậy, cũng không để ý đến đau đớn trên chân, bước chân liên tục, âm thanh luyện võ từ phía sau nhà tranh truyền đến tai, bước chân mới hơi dừng lại một chút, hướng chỗ bọn họ nhìn thoáng qua, thấy bọn họ nguyên một đám đều đang luyện võ rất nghiêm túc, ánh mắt hơi liếm xuống, dừng thoáng một phát liền hướng dòng suối đi đến.

Mà ở phía sau của nàng, Lăng Thành một thân áo bào xám đem nhất cử nhất động của nàng đều thu vào trong mắt, hướng mấy người bên kia nhìn thoáng qua, ánh mắt liền đã rơi vào bóng dáng nhỏ nhỏ bên dòng suối đi lên, thấy được đôi giày rách và những lỗ hỏng bị cắt qua trên quần áo của nàng, ánh mắt tránh né, quay người ly khai.

Vào lúc giữa trưa, mấy người luyện võ đều ngừng lại, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút sau có thể ăn cơm, mấy người đến dưới cây sau khi ngồi xuống, liền nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhỏ vẫn còn xách nước, quần áo trên người bị nước gội không ít, đôi giày cũng đã hỏng, lại vẫn nhất nhất tiêu sái đi tiếp con đường của mình.

"Sur huynh, các người xem, không học võ cho tốt, lại cố tình thích làm việc của hạ nhân, nhìn nàng như vậy, một thân dơ bẩn, vô cùng khó xem!" Từ Sa cầm một mảnh lá cây lớn quạt mát, ánh mắt khinh thường hướng bên Từ Tinh liếc qua.

"Đúng thế, nàng sao có thể so sánh với người cùng Từ Cẩm được! Người nhìn xem, trên người nàng mặc toàn là y phục bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn nữa, hơn nữa bộ y phục trên người nàng cũng vài ngày rồi, thật không biết nàng như thế nào chịu được." Từ Kiệt cũng về mặt tràn đầy chán ghét liếc nhìn nàng một cái, lúc đầu cảm thấy nàng lớn lên cũng không tệ lắm, bất quá nhìn nàng như vậy, thật sự là khó coi chết đi được, quần áo đều bị nước làm ướt, hơn nữa bộ y phục mặc trên người nàng lại vô cùng bẩn, so sánh với Từ Cẩm cùng Từ Sa bên cạnh hắn, quả thực là trời và đất không cách nào so sánh được.

Ngồi ở bên cạnh hắn Từ Cẩm cùng Từ Sa nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn của hai người đều kêu ngao giương lên, các nàng không chỉ có dung nhan xuất sắc, còn có gia thế, hôm nay là Thanh Sơn đệ tử, ra khỏi Thanh Sơn, các nàng là tiểu thư trong gia tộc, với cái địa vị kia, căn bản không thể nào tự hạ thấp mình so sánh với Từ Tinh nghèo kiêu xác kia được.

"Mặc dù nói nàng lớn lên có chút dung mạo, nhưng nhìn bộ dạng này của nàng thật đúng là khiến cho người không thể nào ưa được." Từ Nguyên liếc nhìn Từ Tinh đang kiễng chân đổ nước vào lu, lại nói: "Nàng đến cũng đã được vài ngày, ta sẽ chưa từng thấy nàng cười, một cái mỹ nhân đầu gối không biết cười, chắc chắn, mất mặt."

Từ Kiệt bên cạnh đứng phải đứng hắn nói xong: "Hắc hắc, Nhị sư huynh, có phải hay không nàng nếu là biết cười không phải là mỹ nhân đầu gối người sẽ đi qua giúp phải không? Ta cũng nhớ rất rõ người giúp Từ Cẩm cùng Từ Sa cũng không ít."

"Từ Cẩm cùng Từ Sa là sư muội của ta, người xem hai người bọn họ nũng nịu, không cần hai người bọn họ mở miệng, chúng ta cũng có thể cảm được, đương nhiên không để cho các nàng tự làm." Từ Nguyên về mặt tự đắc nói, không quên hướng Từ Cẩm Từ Sa trừng mắt nhìn.

Chứng kiến hướng hai người phóng điện, Từ Kiệt cười hi hi nói: "Nhị sư huynh, liền Ngũ sư muội cùng Lục sư muội đều đùa giỡn không buông tha, nếu để cho sư phó biết, không thể thiếu muốn huấn người một chút."

"Được, đừng chỉ nói là ta, người cũng không phải giống ta sao." Từ Nguyên liếc mắt hắn nói, hai tay dang ra sau đầu hạ người lại gần đại thụ sau lưng, rất nhàn nhã nhìn bóng dáng nhỏ nhỏ đang xách theo thùng gỗ lớn lại đi đến bên dòng suối.

Từ Lập nhìn bóng dáng nhỏ nhỏ, gãi gãi đầu nói: "Sur huynh, dù sao chúng ta cũng nhàn rồi, nếu không ta đi giúp Từ Tinh đổ một ít đi! Bằng không nàng đổ đến lúc có thể ăn cơm cũng chưa chắc xong." Nói xong muốn đi liền giúp lại bị người bên cạnh lại kéo trở về, bị kéo một cái không phòng bị liền ngã xuống đất.

"Ai cho người đi? Người dám đi xem chúng ta có tiếp nhận người không!" Từ Kiệt âm thanh mang ác khí trừng mắt nhìn hắn, lại bóng dáng đang xách nước lờ mờ, thanh âm từ trong lỗ mũi hừ ra nói: "Nàng đem sư phó chọc giận, người cho rằng sư phó về sau còn có thể dạy võ công cho nàng hay sao? Nhiều lắm là đòi này lưu lại Thanh Sơn ở đây làm một chân sai vặt, một cái sai vặt lại có tư cách gì để cho chúng ta đi giúp nàng làm việc? Ta có thể trước cảnh cáo người ah! Người nếu là dám âm thầm giúp nàng, đừng nói chúng ta không nể tình nghĩa sư huynh đệ."

Từ Lập nghe xong, nhìn nhìn Từ Tĩnh đi xa xa kia, lại thấy mấy người bên cạnh đang gặt gao nhìn hần, chậm rãi cúi đầu, sư huynh cùng sư muội bọn hần giống như rất không thích Tiểu sư muội mới tới, hần tuy rằng thấy nàng đáng thương, nhưng là cũng không thể cùng sư huynh sư muội đối nghịch.

"Tốt rồi, đi ăn cơm đi!" Đại sư huynh Từ Nghiễn vừa nói xong, mấy người đều tĩnh tâm lại, đứng lên liền hướng gian nhà tranh lớn mà đi đến, đồ ăn của bọn hần ở đây, đều là do nhà bếp ở Thanh Sơn đưa tới.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Đánh Trả

Editor : Lãnh Huy3t & A Hoàng

Beta : Lãnh Huy3t & dienvi2011

Mấy người thấy thế, liền cùng đi theo hần hướng đại phòng đi, núi Lăng Phong này có mấy gian nhà tranh, tất cả đệ tử mỗi người một gian, bình thường gian nhà tranh lớn dùng để ăn cơm cùng nghỉ ngơi. Gian nhà tranh mà Từ Tĩnh ở cách nơi này khá xa, trước kia không có ai nên dành để vài thứ, khi nàng đến đây gian nhà tranh kia liền thành chỗ ở của nàng.

Bọn họ đều đi ăn cơm, mà nàng lại vẫn còn xách nước, đến khi đổ đầy lu nước kia thì thời gian ăn cơm trưa sớm đã qua. Lúc nàng vào gian nhà tranh lớn, đồ ăn đều đã nguội, nhưng bụng đói cũng không để ý nhiều như vậy. Chỉ là, khi bụng thức ăn lên chuẩn bị ăn, thì lại thấy trong thức ăn có cát. Nàng hơi nhếch môi, dùng chiếc đũa xới lên, nhìn bát cơm trắng trong tay, không có đồ ăn cũng không sao, nàng ăn cơm trắng.

Từ Sa cùng Từ Cẩm trốn ở bên ngoài nhìn thấy nàng chỉ ăn cơm trắng, không khỏi cười đầy mặt, Từ Sa nhỏ giọng nói: "Ngũ sư tỷ, tỷ nói lần sau chúng ta có nên cũng trộn lẫn cát vào trong cơm không?"

"Cơm thì quên đi, như thế nào thì cũng phải cho nàng ăn chút gì, bằng không nàng chết đói chúng ta chẳng phải không có gì chơi?" Từ Cẩm liếc nhìn người trong gian nhà tranh một cái, nhân tiện nói: "Người chờ ta một chút". Nói xong liền đi vào nhà tranh, đến trước mặt nàng giương lên bộ dáng cao cao tại thượng: "Từ Tĩnh, ăn no rồi thì lát sau đem lá cây bên ngoài quét sạch sẽ, nghe rõ chưa?" Bộ dạng nghiêm nhiên như là đại tiểu thư đang sai bảo một tiểu nha hoàn.

Từ Tĩnh cũng không quay đầu lại, yên lặng ăn cơm, đối với nàng mà nói, người nàng ghét thì ngay cả liếc mắt nhìn người đó cũng lười, ngay cả nói chuyện cũng chẳng muốn cùng các nàng nói chuyện.

"Ta đang nói chuyện cùng với người đó! Người điếc hay là câm hả? Sao không trả lời!" Từ Cẩm lớn tiếng kêu lên, đôi mắt xinh đẹp nhìn nàng chằm chằm

Thấy nàng vẫn hờ hững đối với họ, Từ Sa cũng nũng nịu nói theo: "Bảo người ăn xong rồi thì đi quét dọn lá cây bên ngoài, người có nghe thấy không!"

Hai người bọn họ cứ một mực rống bên tai nàng không ngừng, Từ Tĩnh chậm rãi ăn một miếng cơm cuối cùng vào trong miệng xong mới buông bát xuống, đem cơm trong miệng từ từ nuốt hết, liền đứng dậy, ngẩng đầu nhìn các nàng, không nhanh không chậm nói: "Ta

chỉ làm việc mà sư phó giao cho, sư phó đã để cho ta làm việc lật vật, tất nhiên lá cây ta sẽ quét, các người không cần ở chỗ này dạy ta." Nói xong, nàng lướt qua hai người bọn họ đi ra ngoài.

"Người!" Hai người thờ phỉ phỉ, trừng mắt nhìn nàng, Từ Sa lôi kéo ống tay áo của Từ Cẩm nói: "Ngũ sư tỷ, người xem nàng thật đáng giận! Một đứa làm việc lật vật mà cũng dám nói chuyện với chúng ta như vậy, thật sự là chán ghét muốn chết!"

"Đừng nóng vội, thời gian còn dài! Ta không tin chúng ta không chinh chết nàng!" Từ Cẩm hí hửng nói, tuổi nàng tuy nhỏ nhưng trong mắt lại hiện lên tia tàn nhẫn.

Ăn cơm xong, Từ Tĩnh liền cầm chổi quét dọn lá rụng ở bên ngoài, so với xách nước, quét lá rụng ngược lại là đơn giản hơn nhiều, tuy rằng không phải hai ba cái là có thể quét xong, nhưng là cũng không mệt. Nàng quét, gom lại rồi đem lửa đốt sạch, khói lượn lờ bay lên cuối cùng biến mất trong không khí

Mấy người bên kia nhìn nàng quét lá rụng, ngoại trừ Từ Nghiễn ở bên tập võ cùng Từ Lập không tham gia, thì mấy người còn lại đều đang thương lượng làm thế nào để dạy cho Từ Tĩnh một bài học, để cho nàng biết rõ bọn hần cũng không phải là người có thể trêu trọc.

Thấy mấy người bọn họ ở bên kia nhỏ giọng thương lượng, nhìn Đại sư huynh Từ Nghiễn đang tập võ bên cạnh, Từ Lập liền hỏi: "Đại sư huynh, người thực sự mặc kệ sao? Thật sự để cho bọn họ đi giáo huấn tiểu sư muội?"

"Ồ trong Thanh Sơn này, chỉ có cường giả mới được đứng chân, chỉ có thực lực mới có thể làm người ta thần phục, thứ nhất một nha đầu nhỏ như nàng không đem mấy người họ để vào mắt, thứ hai lại khiến bọn họ không ưa, bọn họ muốn giáo huấn nàng cũng là chuyện sớm hay muộn. Với lại cũng

không chính chết người, vậy thì tùy bọn họ thôi!" Từ Nghiễn nói xong lại tiếp tục luyện tập chiêu thức buổi sáng: tu luyện vũ khí, một bên khoa tay múa chân, một bên suy nghĩ.

"Ai, các người nói như vậy có được không?" Từ Kiệt ở bên tai mấy người nhỏ giọng đem chủ ý của mình nói, mấy người khác nghe xong lập tức cười đầy mặt, liên tục gật đầu: "Tốt, cứ như vậy đi!"

"Dù sao thời gian còn sớm, chúng ta đi luyện võ đi!" Từ Nguyên nói xong, lườm Từ Tình đang quét lá rụng, liền hướng bên kia đi đến.

Từ Sa, Từ Cẩm giương lên khuôn mặt tinh xảo đầy ý cười, cao ngạo hướng Từ Tình liếc nhìn, liền cũng ly khai. Một đứa trẻ nghèo kiết hủ lậu cũng xứng làm sư muội của các bọn họ? Hừ! Xem bọn họ sau này có chính chết nằng hay không!

Từ Kiệt cũng cười hi hi đi theo, vừa nghĩ đến kế hoạch của mình, thì lại mừng rỡ cười híp đôi mắt. Đối phó với nằng, không cần dùng võ, dù sao nằng một chút võ công cơ bản cũng không có, chỉ cần dùng tâm tư, liền có thể thu thập nằng! Thấy bọn hắn ở bên kia không biết đang nói gì, Từ Tình thoáng nhìn qua rồi lại tiếp tục quét lá. Nằng biết rõ nằng không hợp theo chân bọn họ, nhưng chỉ cần nằng là đệ tử của sư phó một ngày, bọn hắn liền không dám làm gì quá mức, tuy nhiên không biết bọn hắn muốn đối phó với nằng như thế nào, nằng cẩn thận mọi thứ một chút, có lẽ sẽ không có việc gì.

Mặc dù nói là quét lá rụng, nhưng trên Lăng Phong này chủ yếu là quét dọn sạch sẽ lá rụng ở sân nhỏ, nơi mấy người bọn họ thường xuyên tập võ mà thôi. Sau khi đem lá rụng quét sạch sẽ, sắc trời cũng đã tối. Một gã đệ tử Thanh Sơn đưa cơm cùng đồ ăn vào gian nhà tranh, nói với mấy người bọn họ: "Các vị sư huynh, cơm tối đã đến, nhân lúc còn nóng, các người mau đến ăn đi!" Nói xong, nhìn đến Từ Tình quét lá rụng ở phía trước lại đi tới.

"Tại sao người ở chỗ này quét lá rụng? Người không phải là đệ tử Lăng sư thúc mới thu nhận sao?" Tên thiếu niên kia hiếu kì hỏi.

Tuy rằng hắn cũng là đệ tử Thanh Sơn,

nhưng bởi vì thiên phú cực kém, bình

thường phần lớn thời gian là làm việc lật vật ở nhà ăn, có rất ít cơ hội tập võ. Biết rõ núi Lăng Phong lại mới thu nhận một đệ tử, hắn rất ngạc nhiên, đến đưa cơm mấy lần cũng không gặp, không nghĩ tới hôm nay lại gặp được nằng nhưng nằng còn nhỏ như vậy, hơn nữa chưa cùng các vị sư huynh bọn hắn tập võ, ngược lại ở chỗ này làm việc lật vật như quét lá rụng.

Từ Tình ngẩng đầu nhìn hắn một cái, nam hài trước mắt ước chừng tám chín tuổi, thân thể gầy teo, lớn lên rất cao, y phục trên người rất mộc mạc, ăn mặc giống đứa trẻ nhà nghèo. Nhìn y phục của hắn, nằng cũng biết hắn xuất thân trong một gia đình bình thường, bởi vì trong Thanh Sơn, tất cả quần áo mà các đệ tử mặc đều là đồ mang theo, gia cảnh tốt hay không xấu nhìn quần áo mặc trên người liền đoán ra được. Đang định mở miệng, bất quá sau lưng lại truyền đến thanh âm của Từ Sa.

"Nằng là đệ tử sư phó mới thu nhận, bất quá chỉ là một đứa làm việc lật vật. Từ Thanh, nhìn người mỗi ngày ở chỗ này đưa cơm cho chúng ta, ta nhắc nhở người một câu, chớ cùng nằng ở gần như vậy, không có chỗ hay để chiếm đấy."

Mấy người Từ Sa đã đi tới. Liếc Từ Tình đang cầm cây chổi đứng ở một bên nhìn bọn hắn, mặt hạnh khê liếc một cái, giọng điệu khó chịu kêu lên: "Nhìn cái gì mà nhìn! Nhìn nữa ta đem tròng mắt của người móc ra!"

Từ Tình vốn không định cùng nằng âm ỉ, nhưng dù sao cũng là tính tình của đứa trẻ nhỏ, không làm sai chuyện gì đã bị nằng ta mắng như vậy, nằng giận không kiềm chế được mới cãi lại: "Ta cũng không phải đang nhìn người, ta đang nhìn con gà mái đẻ trứng như thế nào." Nói xong, đem cây chổi để xuống bên cạnh, đi đến lu nước phía trước rửa tay chuẩn bị ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Bàn Tay Ai

Editor : Lãnh Huy3t & A Hoàng

Beta : Lãnh Huy3t & dienvi2011

Từ Nguyên cùng mấy người Từ Kiệt nghe xong ngẩn người, sau đó bật cười một : "Ha ha ha... Xem gà mái đẻ trứng gà?" Mấy người cười lớn, nhìn Từ Sa ở bên cạnh đỏ mặt lên lên tức giận, nằng làm sao lớn lên giống gà?

Từ Nghiễn cùng Từ Lập cũng hướng mắt nhìn Từ Tình, nằng bình thường luôn không mở miệng, không nghĩ tới khi mở miệng lại làm tổn hại đến người khác mà không nói lời thô tục. Vốn nghĩ nằng là một người nhát gan, lại không nghĩ đến nằng cũng có tính cách nóng nảy thế này? Chẳng qua nếu Từ Sa không mắng nằng hai câu cũng sẽ không ngừng lại, hiện tại nằng mở miệng nói một câu, phỏng chừng Từ Sa cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nằng, hai người nghĩ như vậy, lập tức âm thanh Từ Sa tức giận la mắng truyền đến.

"Nha đầu chết tiệt kia, người trở lại cho ta! Người mắng ai đó hả! Người nói rõ ràng cho ta, nếu không thì người đừng hòng đi!" Từ Sa vọt tới, một phen

kéo Từ Tinh đang rửa tay lại.

Từ Tinh bị nàng kéo như thế, gáo nước trong tay liền nghiêng, nước liền dội vào chiếc váy trên người Từ Sa, khiến Từ Sa lại càng tức giận hơn, khẽ kêu lên: "Người dám dội nước lên người ta? Ta phải đánh chết người!" Nói xong, đưa tay muốn tát vào mặt Từ Tinh.

Nhìn thấy bàn tay muốn tát nàng đang dùng hết sức, nàng lại bị lôi kéo nên không tài nào tránh được, chỉ có thể giữ cái gáo nước đang cầm trên tay ra che trước mặt. Ngay lúc đó Từ Sa không thể rút tay về kịp, chỉ có thể cứng rắn dùng hết sức dùng bàn tay trắng nõn va chạm với cái gáo nước, phát ra âm thanh kéo dài liên tục.

"Phanh! Á! Ta đau chết rồi!"

Âm thanh lớn thì nhau vang lên, sau đó liền nghe được Từ Sa la lên, cánh tay vốn đang lôi kéo áo Từ Tinh lập tức buông ra, dùng sức ôm lấy cái tay quơ vầy vầy, mang theo âm thanh nức nở: "Đau quá, đau quá"

Từ Tinh nhân cơ hội lùi ra cách xa nàng ta, nhìn nàng ta phòng bị, Từ Kiệt cùng Từ Nguyên ở một bên nhìn thấy, lập tức tiến lên hỏi: "Từ Sa, người thế nào rồi? Nhanh để cho chúng ta nhìn chút." Nói xong hai người mở tay của nàng ta, nhìn thấy ở giữa lòng bàn tay nàng ta đỏ bừng lên, có thể thấy được lực một chương kia rất mạnh.

"Nhị sư huynh, Tam sư huynh, các người mặc cho nàng tùy ý khi dễ ta như vậy sao? Các người không giúp ta sao?" Hai mắt Từ Sa ngập nước, đôi môi kiều diễm ướt át cắn chặt, nhìn hai người bằng khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương, Từ Sa vốn rất xinh đẹp, mặc bộ váy nhỏ màu hồng phấn càng tôn thêm vẻ diễm lệ, động lòng người của nàng ta, điều đó nghiêng nhiên khơi dậy ý muốn bảo vệ mãnh liệt của 2 người đối với nàng ta.

"Nhị sư huynh cùng Tam sư huynh như thế nào lại không giúp người, người chúng ta hiểu rõ nhất chính là Từ Sa mà." Hai người nói xong, lại nói tiếp: "Từ Sa, người cứ đứng một bên, chúng ta giúp người dạy dỗ nàng!" Nói xong, giờ tay lên định đánh Từ Tinh đang đứng ở bên kia

Nhìn thấy hai người bọn họ bước một bước lớn muốn đánh nàng, trong mắt Từ Tinh hiện lên lãnh ý, cũng không né tránh, ngược lại khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên nhìn hành động của bọn họ: "Các người định lấy mệnh hiếp yếu sao?" Nàng chưa từng gây gỗ qua với hai người này, thế nhưng bọn họ lại giúp đỡ nàng ta ức hiếp nàng, nàng nhất định sẽ nhớ kỹ những người đã bắt nạt nàng, nhớ kỹ đấy!

Hai người nghe lời nàng nói thì chột giật mình, tay kiên định vung lên dừng giữa không trung, lấy mệnh hiếp yếu? Tiểu nha đầu ăn mặc bần tiện như nàng mà cũng biết nói như vậy? Nhìn hình dáng nàng cũng mới 4, 5 tuổi, phỏng chừng ngay cả chữ cũng không biết, vậy mà đã biết hành động này là lấy mệnh hiếp yếu rồi hả?

"Mệnh được yếu thua, chúng ta lấy mệnh hiếp yếu thì sao hả?" Từ Nguyên liếc nhìn nàng, vung tay lên, một cái tát rơi vào mặt nàng 'ba!' một tiếng: "Cái tát này là giúp Lục sư muội Từ Sa đánh"

Hai mắt Từ Tinh phần nộ nhìn hắn, chỉ biết trên mặt mình đang nóng rát, từ nhỏ đến lớn, cha mẹ đều chưa từng đánh nàng, hôm nay lại bị bọn họ đánh, phần nộ trong lòng bốc lên ngàn ngọn lửa, còn mang theo một chút ủy khuất, nhưng, một giây sau, một cái tát lại rơi xuống bên mặt kia.

"Ba!"

Âm thanh của cái tát lại vang lên, nàng phần nộ nhìn chằm chằm hai người trước mặt, Từ Nguyên cùng Từ Kiệt, hôm nay bọn họ đánh nàng, ngày khác, nàng nhất định phải đáp lại họ gấp 10 lần!

"Một tát này cũng là ta đánh thay Lục sư muội, nhưng mà một tát này chỉ là tiền lãi." Từ Kiệt nhếch cằm lên khẽ cười, căn bản không đem thái độ phần nộ của nàng để vào mắt, quay người về phía Từ Sa cười hỏi: "Từ Sa, làm gì tiếp đây? Chúng ta dùng cả hai bàn tay đánh giúp người, cuối cùng người cũng trút giận chưa?"

Từ Thanh đưa com, đứng một bên kinh ngạc nhìn mấy người bọn họ, hắn không nghĩ tới đi đưa com cũng có thể nhìn thấy một màn như vậy, cô bé nhỏ kia không phải là sư muội của bọn họ sao? Tại sao mấy người bọn họ đều ức hiếp nàng? Nàng cũng chỉ mới 4, 5 tuổi, đã bị bọn họ dùng hai bàn tay đánh tới mức khuôn mặt ban đầu trắng nõn, hiện lên dấu cả hai bàn tay, có thể nhìn ra được lực đánh của hai bàn tay kia là không hề nhẹ, nàng lại quật cường không rơi một giọt nước mắt nào, thật sự là kiên cường, so với hắn thì nàng kiên cường hơn nhiều.

Mà Từ Nghiên mực cùng Từ Cẩm lại đứng ở một bên nhìn, cũng không đi lên giúp đỡ, nhưng trên mặt hai người lại hiện lên một tia tiểu ý xem kịch, Từ Lập thì có chút bất an nhìn hai cái bàn tay đã đánh trúng Từ Tinh, hình như có chút không đành lòng, nhưng thấy thái độ của mấy người bên cạnh, lại không dám bước lên trợ giúp.

Ngay lúc Từ Nguyên cùng Từ Kiệt vây quanh Từ Sa cười cười nói nói, Từ Tinh đứng bên cạnh lu nước bỗng nhiên cảm gáo nước trong tay thả vào lu cho chìm xuống, mức một gáo nước thật đầy dội thật mạnh lên người của bọn họ, khiến bọn họ trở tay không kịp.

"A! Chết tiệt! Người làm cái gì đó?" Từ Kiệt tức giận lớn tiếng mắng mỗ, bởi vì nước dội cực nhanh, bọn họ không kịp né tránh, quần áo vốn sạch sẽ lại bị dội nước khiến toàn thân bọn họ ướt đẫm, chặt vật không chịu nổi ...

"Dám dội nước bọn ta, người là muốn chết!" Từ Nguyên tức giận mắng to, chạy nhanh đến muốn một cước đá bay nàng, lại không ngờ tới nàng lại càng dội nước mạnh hơn, còn lớn tiếng mắng, chửi: "Cho các người đánh ta đánh ta này! Cho các người đánh ta!" Nàng rất tức giận, thật sự rất tức giận, tức giận, nàng không quan tâm đến hậu quả sẽ như thế nào, đánh thì đánh không lại bọn họ, chỉ có thể dội nước cho họ hả giận thôi.

Từ Thanh ở một bên thấy Từ Nguyên nổi

giận đùng đùng liền bước nhanh lên phía

trước, đứng trước mặt Từ Tình, chỉ vào

nàng mắng to: "Tốt lắm, tiểu nha đầu nhà

ngươi, ngay cả sư huynh ngươi cũng dám

trêu chọc, ta nghĩ ngươi không muốn sống nữa rồi, hừ! Thật là không biết phân biệt phải trái, ngươi sẽ không được ăn cơm ta đưa đến! Nhanh cút cho ta!" Nói xong vội vã đẩy nàng một cái, đẩy sang một bên, vung trộm liếc nàng bảo nàng đi mau

Từ Tình nhìn nhìn đứa trẻ đang che chắn

trước mặt mình, nàng không biết hấn nhưng hấn lại đứng ra giúp đỡ nàng, nhưng nàng không thể đi được, tránh được hôm nay nhưng lại trốn không được ngày mai, nếu bọn hấn muốn đánh nàng thì lúc nào cũng có thể ra tay, mà hấn thì lại không thể bảo vệ nàng mọi lúc... ở núi Lăng Phong này, người có thể bảo vệ nàng chỉ có duy nhất sư phụ Lăng Thành mà thôi!

"Từ Thanh ngươi tránh ra mau! Nếu hôm nay không giáo huấn nha đầu chết tiết kia, nàng vẫn sẽ không biết được sự lợi hại của chúng ta! Tránh ra! Nếu ngươi không tránh, ta sẽ đánh luôn cả ngươi với nàng!" Từ Nguyên tức giận rống to, vung tay nắm lấy cổ áo Từ Thanh, tay vừa dùng sức, liền đem hấn quăng sang một bên, đồng thời dùng đùng nổi giận đi tới chỗ Từ Tình, vung tay hung hăng tát vào mặt nàng một cái.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nơi Vực Bỏ Tánh Mạng

Editor : Lãnh Huy3t

Beta : Lãnh Huy3t & dienvi2011

Từ Thanh bị hấn đẩy một cái chân bước lao đảo, chân suýt nữa đứng không vững, nhanh tay vịn lấy nhà tranh mới không bị té trên đất, thấy Từ Nguyên nổi giận đùng đùng hướng tiểu cô nương kia đi tới, hấn vội vàng hô to: "Sư huynh, nàng còn nhỏ, không hiểu chuyện, lúc này tạm tha nàng đi!"

Từ Sa cũng nổi giận đùng đùng vì bị nước hắt ướt toàn thân, nhưng nhìn thấy Nhị sư huynh về mặt tức giận giờ tay lên, hướng mặt Từ Tình mà tát, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn liền hiện lên ý cười hả hê, chọc giận Nhị sư huynh, xem nàng như thế nào thoát!

Từ Kiệt đứng ở cách đó không xa thò tay đẩy Từ Tình, đem cả người nàng đẩy lên phía trước, muốn nàng vừa vặn nhận cái tát của Nhị sư huynh Từ Nguyên. Cảm giác có người sau lưng dùng sức đẩy nàng một cái, Từ Tình lao mạnh về phía trước, thấy cái tát kia vừa vặn hướng về phía nàng mà đánh xuống, bước chân lập tức ổn định mà ngồi xồm xuống mặt đất. Cái tát kia mang theo mười phần sức lực bay qua đỉnh đầu của nàng mà tát lên người phía sau, cứ như vậy liền đánh lên khuôn mặt đang sung sướng khi có người gặp họa của Từ Sa.

"Ba!"

Từ Sa trong lúc nhất thời ngơ ngác, ôm bên mặt bị đánh đau, nước mắt chứa đầy trong hốc mắt, đáng thương nhìn Từ Nguyên: "Nhị, Nhị sư huynh, người như thế nào lại đánh ta!" Không phải muốn đánh Từ Tình sao? Như thế nào cái tát kia lại biến thành cái tát trên mặt nàng ta? Hôm nay như thế nào mà nàng ta lại xui xẻo như vậy? Đau quá...

Ở một bên, mấy người đứng xem đều có chút ngạc nhiên, không nghĩ tới Từ Tình lại có thể tránh được cái tát của Nhị sư huynh Từ Nguyên. Nhìn tới phía bên má bị đánh của Từ Sa sưng lên, mấy người không khỏi thán than, cái tát này thật đúng là không nhẹ.

Không tát trúng người mà mình muốn đánh, ngược lại là tát trúng sư muội xinh đẹp khả ái, từ giận trong lòng Từ Nguyên càng càng tăng thêm, thò tay tóm lấy vạt áo của Từ Tình, nổi giận mắng: "Chết tiết ngươi! Hôm nay ta không tin thu thập không được ngươi!"

Cả người bị hấn tóm, hai chân Từ Tình không cách nào chạm đất được nên đá loạn, trong miệng tức giận hô to: "Thả ta ra!" Đáng giận! Những người này thật sự là lũ dã man, cả một đám động một chút là động thủ đánh người, thực cho nàng là người dễ bị bắt nạt như vậy sao? Nhắc chân, dùng sức hướng lồng ngực của hấn mà đá, tuy nhiên nàng còn nhỏ nên lực đạo không lớn, nhưng cả một đám đầu chân đá vào vạt áo của hấn cũng rất khó nhìn.

"Buông ra? Chờ ta đánh đủ rồi ta tự buông ra!" Từ Nguyên gầm lên, tay giờ lên hướng mặt của nàng đánh xuống. Từ Tình nhìn thấy, lúc mà hấn vung tay đánh xuống, hai tay nàng nhanh chóng ôm lấy tay của hấn, cái miệng nhỏ nhắn mở ra hướng tới cánh tay đang ôm mạnh mẽ cắn xuống, ai bảo bọn hấn đánh nàng! Nàng đánh không lại chẳng lẽ cắn cũng không được hay sao?

"A..."

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, mấy người ngạc nhiên sững sờ sững sốt, không thể tưởng tượng nổi nhìn Từ Nguyên- một cái nam hài chín tuổi lại bị một tiểu nữ hài bốn năm tuổi cắn? Nhìn thấy hấn đau đến nổi khuôn mặt vặn vẹo, mấy người mạnh mẽ phục hồi tinh thần, tiến lên đem kéo Từ Tinh đang hung hăng cắn tay Từ Nguyên ra.

"Mau buông ra, ngươi cắn tay hấn chảy máu rồi còn không mau buông ra!" Mấy người hoảng hốt hô to, dùng sức muốn đem Từ Tinh kéo ra, nhưng nàng lại cắn quá chặt, cho dù máu ở cánh tay của Nhị sư huynh đã chảy đến cổ tay cũng không buông.

"Đau, đau quá! Buông ra! Mau buông ra!" Từ Nguyên đau đến nổi cả khuôn mặt trắng bệch ra, dù sao chỉ là nam hài chín tuổi, bị cổ đau nhức kịch liệt đánh úp lại, cả người mơ hồ có lẽ đã quên phản kích, chỉ biết kêu la thảm thiết.

Từ Tinh gắt gao cắn cánh tay của hấn, cảm giác mặn mặn trong miệng mang theo mùi tanh làm cho nàng biết rõ đó là máu, nhưng nàng không muốn nhả ra. Bọn hấn cả một đám đều chỉ biết khi dễ nàng, nghĩ đến bị bọn hấn đánh bằng hai bàn tay, nàng lại dùng sức càng cắn càng mạnh, cơ hồ muốn đem thịt trên tay hấn cắn rớt một miếng mới thôi!

"Từ Kiệt, mau đánh ngắt nàng !" Từ Nghiễn kéo không ra, lập tức đối với Từ Kiệt đứng bên cạnh hô. Từ Kiệt nghe nói vậy, giơ một cánh tay lên hung hăng hướng phần gáy Từ Tinh đánh xuống, nhưng đúng lúc này một đạo âm thanh ầm ầm mang theo tức giận truyền đến làm cho hấn lập tức dừng tay lại.

"Các ngươi đang làm gì đó!" Ánh mắt Lăng Thành uy nghiêm nhìn chằm chằm một đoàn mấy người, thanh âm trầm thấp mang theo tức giận truyền ra, không giận mà uy làm cho tay mấy người lúc này buông lỏng, xếp hàng nghiêm chỉnh đứng ở một bên, mà Từ Thanh đưa com tới cũng đi lui qua đứng vững ở một bên, không dám lên tiếng.

"Sư, sư phó." Mấy người cúi đầu, mà Từ Tinh vẫn gắt gao cắn chặt tay Từ Nguyên, còn khuôn mặt Từ Nguyên đã sẫm trắng bệch, hô to : "Sư, sư phó, nàng, nàng không chịu buông ra a..." Tựa hồ bởi vì Từ Tinh tăng thêm lực cắn khiến lời hấn còn chưa nói hết, ngược lại còn hét lên một tiếng thảm thiết.

"Từ Tinh, nhả ra!" Lăng Thành quát khê, ánh mắt quét về phía nàng, nhìn thấy hai cái dấu bàn tay hồng hồng trên mặt nàng, lông mày có chút nhíu lại.

Nghe được âm thanh của Lăng Thành, Từ Tinh lúc này mới buông lỏng nhả ra, đem máu trong miệng phun ra, lui sang bên, cách Từ Nguyên hai bước, nâng ống tay áo lau một cái, đôi mắt hàm chứa sự tức giận gắt gao nhìn hấn.

Nàng mở miệng buông lỏng, Từ Nguyên liền giơ lên tay muốn đánh nàng, lúc này thanh âm nghiêm khắc của Lăng Thành lại truyền đến: "Từ nguyên!" Ánh mắt sắc bén ác liệt đảo qua mấy người bọn họ, cuối cùng mở miệng hỏi: "Từ Nghiễn, đây là có chuyện gì? Nói!"

Từ Nghiễn tiến lên một bước, cung kính mở miệng nói: "Sư phó, sự việc hôm nay là vì Tiểu sư muội nói năng lỗ mãng mà gây nên."

Nghe nói như thế, Lăng Thành lạnh lùng quét mắt nhìn hấn một cái, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên mặt Từ Tinh, nói: "Từ Tinh, Đại sư huynh nói có phải thật vậy hay không?"

Từ Tinh ngẩng đầu nhìn hấn, ánh mắt không tránh không dè, khẩu khí kiên định nói: "Sư phó, Đại sư huynh nói không đúng sự thật." Nói xong, còn lườm mấy người bọn họ.

"Nga? Vậy ngươi nói xem, Từ Nghiễn nói không thật cái gì ?" Thần sắc Lăng Thành hoà hoãn, mở miệng nói.

"Sư phó, con đã là đệ tử ngài, bọn hấn cũng là sư huynh sư tỷ của con, nhưng mà bọn hấn lại không làm những gì mà người sư huynh sư tỷ nên làm, ngược lại khi dễ con khắp nơi, nói cái gì mạnh được yếu thua. Bọn hấn lấy mạnh hiếp yếu cũng không nghĩ đến cả đám đều lớn hơn con, đi theo bên người sư phó lâu hơn so với con, lại còn là mấy người hợp sức để khi dễ một mình con. Ở trong cơm và thức ăn của con, bọn hấn bỏ thêm một nắm cát, con có thể không so đo, nhưng bọn hấn dựa vào cái gì đánh con?"

Từ Tinh tức giận nhìn Lăng Thành, chỉ vào đám người Từ Nguyên đứng ở trước mặt nói: "Từ Sa mở miệng mắng con trước, sau đó lại muốn đánh con, tiếp đó Từ Kiệt cùng Từ Nguyên mỗi người lại tát con một cái tát, mà bọn hấn, cả một đám đứng ở bên cạnh xem kịch vui, ngược lại khi Từ Nguyên bị con cắn một thì cả một đám lại vội vã đi lên kéo con ra, nếu như không phải sư phó vừa vặn trở lại, đoán chừng con cũng không sống đến ngài mai lúc mặt trời mọc."

Từ Tinh nói xong, hít một hơi thật sâu, trên khuôn mặt non nớt mang theo vài phần biểu hiện không hợp với tuổi của nàng, ở trước mặt Lăng Thành đột nhiên quỳ xuống: "Sư phó, nếu như nơi này thật sự con không thể ở được, vậy thì xin ngài hay đưa con xuống núi. Con không muốn ở lúc sư phó không có ở đây, con lại bị bọn hấn bắt đánh."

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chỉ Nhận Một Người Là Người

Sau khi nghe Từ Tĩnh nói xong , Lăng Thành liền đen mặt , ánh mắt ẩn chứa tức giận xẹt qua nhóm người Từ Nghiên , nhìn thấy nét bối rối trên mặt họ, trầm giọng quát: “Quý xuống!” . Tiếng quát mang theo tức giận khê truyền ra , hai chân mấy người đó theo bản năng mềm nhũn hướng mặt đất quý xuống, cúi đầu không dám nhìn hân.

Bọn họ vốn cho là Từ Tĩnh nhát gan, đoán chắc nàng sẽ không dám cáo trạng, thật không nghĩ đến nàng không chỉ cáo trạng mà còn khai ra cả đám bọn họ , trường hợp như thế này bọn họ thật sự không có nghĩ đến.

“Các ngươi biết sai!” Ánh mắt sắc bén của Lăng Thành xẹt qua trên người bọn họ, toàn thân Lăng Thành tản ra một cỗ khí tức giận nồng đậm, làm cho người ta không rét mà run. Bọn họ đi theo bên người sư phó lâu như vậy mà vẫn chưa thấy hân tức giận như thế này bao giờ, hôm nay lại vì Từ Tĩnh này mà...

“Đệ tử biết sai, thỉnh sư phó trách phạt.” Mấy người cùng đồng thanh lên tiếng đáp lời , thanh âm cung kính mang theo vài phần e sợ.

“Sai ở đâu?”

Mấy người đó thoáng dừng một chút, đầu đang cúi thấp ngẩng lên phân nửa, nhanh chóng liếc nhìn nhau: “Sai vì khi dễ tiểu sư muội, sai vì lấy mạnh hiếp yếu.” Tuy thế giới này mạnh được yếu thua, nhưng bọn họ đi theo bên người sư phó, gần đây sư phó dạy bảo bọn họ không thể ý mạnh hiếp yếu. Nhưng hôm nay bọn họ lại phạm sai lầm như vậy, hơn nữa đối tượng lại là tiểu sư muội của bọn họ , cũng khó trách sư phó tức giận lớn như vậy.

Lăng Thành liếc nhìn bọn họ, lại nhìn một chút Từ Tĩnh đang quý ở một bên, mở miệng nói: “Chuyện hôm nay nếu như phát sinh thêm lần nữa, ta sẽ không tha thứ! Các ngươi mau xin lỗi tiểu sư muội!”

Nghe sư phó nói như thế, mấy người đó dừng một chút, mặc dù không cam lòng nhưng cũng không dám vi phạm mệnh lệnh của sư phó, lập tức cùng kêu lên: “Tiểu sư muội, thực xin lỗi”.

Từ Tĩnh giống như là không nghe thấy, bọn hân quý gối bên cạnh nàng không xa nhưng nàng ngay cả đầu cũng không quay lại, mà trực tiếp ngẩng đầu nhìn về phía Lăng Thành: “Sư phó, con chỉ là đệ tử của sư phó, lúc trước sư phó để cho con gọi bọn hân là sư huynh sư tỷ, con nghe theo mệnh lệnh của sư phó, nhưng hiện tại con chỉ thừa nhận một người là sư phó, bọn hân cùng con không có quan hệ”.

Sau khi nghe xong , Lăng Thành nhìn nàng chằm chằm nửa ngày mới mở miệng nói: “Ngươi đứng lên đi! Y phục trên người đều ướt cả rồi, trở về đổi một bộ khác.” Biết rõ nàng không có quần áo, lúc trước hân đã đi tìm cho nàng mấy bộ quần áo cùng giày, tuy mộc mạc nhưng dù gì cũng có thể tắm rửa.

“Vâng” Từ Tĩnh lên tiếng, nhìn cũng không nhìn mấy người bên kia, liền hướng căn nhà tranh nhỏ của chính mình đi đến , lúc đi qua nam hài đang đứng ở một bên, dừng lại bên cạnh hân một chút: “Lúc này cũng không còn sớm, ngươi cũng mau trở về đi thôi!” Nói xong mới đi đến căn nhà tranh của chính mình

Nghe được lời nói của Từ Tĩnh, Từ Thanh sững sờ nhìn nàng một chút, lại liếc nhìn mấy người đang quý trên mặt đất , lập tức thi lễ với Lăng Thành : “Sư thúc, đệ tử đi về trước.” Nói xong, xoay người bước nhanh rời khỏi.

Sau khi hai người rời đi, Lăng Thành mới đem ánh mắt sắc bén nhìn vào mấy người đang quý trước mặt, trầm giọng nói: “Mấy người tám chín tuổi mà lại đi khi dễ một tiểu nữ hài bốn năm tuổi? Các ngươi không cảm thấy then, ta cũng vì các ngươi mà cảm thấy then! Đêm nay toàn bộ các ngươi quý ở bên ngoài không được trở về phòng, hảo hảo suy nghĩ việc mình đã làm!” Thanh âm uy nghiêm vừa rơi xuống, Lăng Thành phát ông tay áo một cái liền quay người rời đi.

Sau khi Lăng Thành quay người rời đi, lúc này mấy người đó mới ngẩng đầu lên, nhìn nhau rồi liếc về hướng của Từ Tĩnh một chút, thần sắc Từ Nghiên như có điều suy nghĩ, Từ Lập thì vẻ mặt khó hiểu, mà Từ Nguyên cùng Từ Kiệt thì nhếch môi, Từ Cẩm cùng Từ Sa thì vẻ mặt bất bình: “Sư huynh, sư phó vì cái gì mà bất công như vậy? Lại để mấy người chúng ta bị phạt tại đây còn Từ Tĩnh kia thì có thể trở về phòng!”.

Từ Nguyên một tay ôm lấy cổ tay còn đang chảy máu, ánh mắt lạnh lùng, thần sắc hiện lên một cỗ âm tàn, cắn chặt răng , cúi đầu không nói. Hân cũng muốn biết sư phó vì sao lại bất công như thế? Sự việc hôm nay tuy mấy người bọn họ không đứng, nhưng Từ Tĩnh kia cũng không chịu bất luận sự trừng phạt gì! Chết tiệt! Đem tay của hân cắn đau đến phát run, đáng giận! Nếu hân cứ như vậy buông tha cho nàng, tên của hân sẽ viết ngược lại!

“Nhị sư huynh, tay của huynh vẫn còn chảy máu, ta giúp huynh băng bó lại một chút!” Từ Sa quay đầu, nhìn thấy Từ Nguyên một tay ôm lấy cổ tay, miệng vết thương còn chảy ra máu tươi, vội vàng kéo một miếng vải từ trên váy mình xuống giúp hân băng bó vết thương .

Từ Nguyên đang tức giận, nhìn thấy Từ Sa giúp hân băng bó miệng vết thương, trên mặt lúc này mới có chút tri hoãn, mở miệng nói: “Từ Sa, cảm ơn muội”.

“Nhị sư huynh, huynh đừng nói như vậy, nếu không phải vì ta, huynh cũng sẽ không bị nàng cắn chảy máu, chứng kiến các ngươi bởi vì ta mà bị sư phó trách phạt, ta thật sự rất băn khoăn.” Từ Sa nhỏ giọng nói, trong thanh âm mang theo áy náy, chỉ là đầu nàng cúi thấp làm cho người ta không thấy rõ ràng thần sắc trên mặt của nàng, càng không có người nào chứng kiến ánh mắt xinh đẹp kia hiện lên hận ý cùng phẫn nộ.

Bên kia, trở lại căn nhà tranh nhỏ, Từ Tĩnh vừa vào nhà liền nhìn thấy trên mặt bàn để mấy bộ bạch y cùng đôi giày mới tinh thì không khỏi giật mình . Đi qua ngắm nhìn rồi cầm lên , ở trên người thơm thừ , thể nhưng lại vừa vịn vào nàng như vậy . Nghĩ đến lời nói lúc trước của sư phó, trong lòng không khỏi âm ập, nguyên lai đây là sư phó giúp nàng chuẩn bị.

Buồng y phục trong tay ra, nàng đi đến bên ngoài mức vài gáo nước để trở lại tắm rửa, đem quần áo bẩn trên người đặt ở một bên, tắm rửa xong liền mặc vào bộ bạch y sạch sẽ, tóc ẩm ướt rủ xuống trên vai, cầm một tấm vải lên lau khô. Trước kia tóc của nàng đều do mẫu thân giúp nàng buộc, về sau mẫu thân cũng không giúp nàng nữa, nghĩ vậy, liền tùy ý để mái tóc rối tung, đem nước sau khi tắm rửa ra phía ngoài đổ.

Che che đôi má bị đánh đau, đến bây giờ vẫn còn cảm giác nóng rát, nghĩ đến chính mình lại bị hai người bọn họ đánh, trong lòng không khỏi bốc lên một cỗ nóng giận. Hít một hơi thật sâu mới hết đau một chút, hiện tại nàng đánh không lại bọn họ, nhưng hôm nay nàng cũng đã cắn chặt máu tay Từ Nguyên, nghĩ vậy tức giận mới tiêu tan.

Đem mấy bộ quần áo mới đi đến bên giường, phòng này ngoại trừ một cái bàn thì cũng chỉ có cái giường này thôi, cho nên quần áo cũng chỉ có thể đặt ở đầu giường, chờ ít ngày nữa nàng mới đi chặt chút ít cây trở về để làm một số đồ dùng cần thiết.

Đem mấy bộ quần áo đặt ở đầu giường, trong phòng giữ lại một chiếc đèn nhỏ trên mặt bàn, lúc này mới thò tay xốc chăn trên giường lên chuẩn bị ngủ. Nhưng ai biết, chăn mềm vừa xốc lên liền truyền đến thanh âm xà xè lười ti ti, nàng sợ tới mức vội vàng buông lỏng tay ra, lui về sau. Thế nhưng thời điểm Từ Tinh xốc chăn lên, hai con rắn đã di chuyển thân mình trong nháy mắt, lưỡi rắn màu đỏ phun ra nuốt vào phát ra thanh âm ti ti, đồng thời mạnh mẽ hướng nàng phóng tới.

“A...” Nhìn thấy hai con rắn hướng nàng bay tới, Từ Tinh cả kinh hét to một tiếng, chân lão đảo một cái rồi té xuống.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Nghĩ Rằng Người Là Quỷ

Editor : Lãnh Huy3t

Cùng một thời gian, hai con rắn toán loạn bay đến, mắt thấy hai con rắn sắp cắn nàng, không biết vì sao bước chân nàng di chuyển, nghiêng người hướng một bên tránh đi, bóng dáng linh hoạt lập tức tránh được hai con rắn kia, đồng thời nhanh chóng nhảy lên trên giường, hai con rắn kia bởi vì không cắn được nàng, lúc này cuộn lại trên mặt đất, đầu rắn ngẩng cao, ánh mắt hung tàn nhìn chằm chằm nàng.

“Ti ti...”

Ánh mắt xem xét xung quanh, không thấy đồ vật gì có thể lấy ra làm vũ khí, nghĩ đến mấy cây trầm cài đầu để trong ngực, nàng nhanh chóng đem ra, ánh mắt nhìn chằm chằm hai con rắn đang chuẩn bị bỏ tới, trong nội tâm nàng tự nói, nhất định được! Ta nhất định có thể làm được!

Đúng lúc đó hai con rắn trườn qua, đúng lúc đó vài cây trầm cài đầu trong tay nàng nhanh chóng phóng tới. Vốn dĩ hai con rắn đang trườn tới, liền bị cây trầm phi trúng văng vèo vài cái liền rơi trên mặt đất, không hề nhúc nhích mà chết đi.

“Phù..!” Nàng thở nhẹ một hơi, nếu không phải trước kia ở nhà nàng thường cùng mẫu thân chơi phóng tiêu, thì căn bản nàng sẽ không phóng trúng hai con rắn này. Xuống giường, đi đến bên cạnh hai con rắn, rút hai cây trầm cài đầu đem ra bên ngoài rửa sạch, lúc này mới cẩn thận từng li từng tí bỏ vào trong ngực, đây là mẫu thân mua cho nàng, không thể ném.

Nhìn nhìn hai con rắn chết trên mặt đất, nghiêng nghiêng đầu nghĩ nghĩ, cảm thấy hai con rắn đã chết đi, đem đèn trong phòng thổi tắt, lúc này mới đi ra ngoài. Dù sao đêm nay còn chưa ăn cơm, vậy thì nàng đành phải đem hai con rắn này nhanh nhanh nấu thành súp uống.

Nhà tranh của nàng vốn cách bọn họ khá xa, lúc này nàng lại đi xa hơn, cho dù nổi lửa lên cũng sẽ không có người trông thấy. Đem nước trong cái lu to ngoài nhà tranh đổ vào cái nồi sắt, kiếm mấy thanh củi bỏ vào một chỗ, lại dùng tảng đá kê thành hình cái lò, mang củi đốt lửa lên sau lại đem nồi sắt để lên, lúc này mới quay người đi xử lý hai con rắn kia.

Đem rửa sạch sẽ rồi cầm dây thừng trói đầu rắn lại treo lên cây, lúc này mới dùng dao nhỏ mới tìm được, lột da rắn xong liền lấy mật rắn ra, lúc này mới đem thịt rắn cắt thành từng đoạn nhỏ bỏ vào trong nồi nước đang nấu.

Bóng dáng nhỏ nhắn bận rộn, khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ bởi vì nấu nồi thịt rắn này mà vô cùng bẩn. Mùi hương đậm đặc của vị súp thịt rắn theo gió đêm nhẹ nhàng tản ra trong không khí, nàng cảm thấy thử thử hương vị, hương vị tuy ngon nhưng không có gia vị nên vẫn kém một chút. Cũng không có thể tìm gia vị ở đâu được nên chấp nhận uống một ít là được rồi.

Lúc nàng vừa ngồi xuống tảng đá ở bên cạnh, một bóng đen chui ra: “Ừ, tốt, súp thịt rắn đậm đặc, tiểu nha đầu, nồi súp rắn này là người nấu hay sao? Người nấu đêm không ngủ được như thế nào lại chạy ra đây nấu canh?” Người vừa tới ngồi xổm bên cạnh nồi súp rắn, duỗi dài cổ, một tay vẫn còn phẩy phẩy hương vị phía trên nồi súp.

Đột nhiên bóng đen giống quỷ xông tới làm cho Từ Tinh giật mình, ổn định tinh thần liền nhìn thấy một lão già tuổi chừng sáu bảy mươi tuổi mặc một cái áo lớn rộng thùng thình màu đen, lúc này mới hướng xung quanh nhìn nhìn. Bốn phía của núi Lăng Phong là núi vây quanh, hẳn là từ đâu chạy tới? Lập tức liền mở miệng hỏi: “Người là ai?” Người này cũng là người Thanh Sơn sao?

Lấy cái thìa từ trong tay Từ Tinh qua thử thử hương vị, lão già không có mở miệng trả lời vấn đề của Từ Tinh, ngược lại lại mặt nhăn mày nhu nói: “Chắc chắc, súp rần ngon như vậy, nhưng thế nào không thêm một ít gia vị? Người chờ một chút, ta đi nhà bếp Thanh Sơn trộm một ít trở lại.” Nói xong, lại như gió cuốn qua, bóng người không thấy.

Từ Tinh kinh ngạc nhìn chỗ trống lúc nãy vẫn có người, đột nhiên lại một cổ gió cuốn thổi qua: “Tiểu nha đầu, trước khi ta trở lại người cũng không thể uống trộm, nghe thấy chưa?” Nói xong, lại như gió cuốn qua, chỉ để lại Từ Tinh kinh ngạc nhìn chỗ ngồi tối đen kia.

“Đã đến đã đến, ta trở lại rồi, tiểu nha đầu còn đứng ngây ra đó làm gì? Nhanh đi cầm chén a!” Bóng dáng quỷ mị loé lên, một trận gió cuốn qua, bên người Từ Tinh nhiều hơn một bóng đen, hân đem gia vị vừa trộm được hướng nồi súp rần thêm vào một tí, lúc này mới đem đồ gia vị bỏ qua một bên, cầm lấy thìa thử: “Ừ, hương vị thế này được rồi”.

Từ Tinh trở về nhà cầm hai cái ly ở bên trong ra nói: “Tại đây không có chén.” Nói xong, cầm ly trong tay đưa tới.

Nhìn trong tay nàng cầm hai cái ly trà, khoé miệng lão già co rút, ngẩng đầu nhìn nàng nói: “Cái ly này chứa được bao nhiêu? Đoán chừng một khối thịt rần cũng bỏ không vào”.

Từ Tinh nhìn hân một cái, lấy cái thìa trong tay hân múc một tí súp rần: “Ta chỉ ăn canh.” Đem thịt rần bỏ vào nấu lâu như vậy, toàn bộ tinh hoa đều ở bên trong nồi nước rồi, thịt có cái gì ăn ngon hay sao? Còn không bằng ăn canh.

“Ồ? Tiểu nha đầu nhà người cũng thật kỳ quái.” Lão già cười tùm tùm nhìn nàng, ngồi xuống bên cạnh nàng, thuận tiện đem nồi súp rần đến trước mặt của mình vừa nói vừa ăn: “Tiểu nha đầu, người là đồ đệ của Lăng Thành? Tên gọi là gì?”

Từ Tinh không nói gì, chỉ liếc nhìn nồi súp rần bị hân đặt trước mặt mà ăn hết, lẳng lặng uống súp trong ly của chính mình. May mà nàng vừa rồi đựng hai ly, bằng không đêm nay coi như toi công.

“Ai, tiểu nha đầu này, tại sao không nói chuyện a?” Lão nhân vừa ăn, một bên trừng mắt nhìn Từ Tinh không có phản ứng kia.

“Vừa rồi, người cũng không có nói cho ta biết người là ai.” Từ Tinh mở miệng nói xong, buông cái ly đã uống xong, lại bung lên một cái khác.

“Nể tình nồi súp rần, ta bí mật nói cho người biết, nhưng người cũng không thể nói cho người khác biết.” Lão nhân cười híp mắt nhìn nàng, giảm thấp thanh âm nói: “Ta bí mật ở trong núi Thanh Sơn này, chỉ có ban đêm mới ra tìm thức ăn. Ở bên trong Thanh Sơn này không có người biết rõ sự hiện hữu của ta, người phải thay ta giữ bí mật, biết rõ không?”

Từ Tinh quay đầu lại nhìn chằm chằm hân, nói: “Người ăn xong đi nhanh đi! Sư phụ ta ở ngay gần đây. Nếu để hân biết, người trốn không thoát.” Nói xong, lại uống tiếp súp rần trong tay nàng.

“Ha ha, hân không bắt được ta.” Lão già cười ha hả nói, hai đầu lông mày lộ ra một cổ tự tin, gặp tiểu nha đầu mang khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng bần, biểu hiện lại không phải bộ dáng của tiểu hài tử, không khỏi cười trêu ghẹo nói: “Nhìn tiểu nha đầu nhà người, cũng khoảng bốn năm tuổi, như thế nào lại không như tiểu hài tử bốn năm tuổi? Không phải là một lão yêu quái cái lão hoàn đồng đó chứ?”

Từ Tinh quay đầu lại, nhìn nhìn lão nhân cả người mặc quần áo đen rộng thùng thình nhưng đầu râu tóc bạc trắng, thoáng dừng một lát mở miệng nói: “Vừa rồi, ta nghĩ rằng người là quỷ”.

“Cái gì? Quỷ, quỷ? Người vậy mà nói ta giống quỷ?” Lão già thờ phì phì nhai miếng thịt rần trong miệng, trừng mắt nhìn tiểu nha đầu ngồi ở bên cạnh. Người khác nhắc tới lão thì trong đáy lòng dâng lên tôn kính, nàng vậy mà nói lão giống quỷ? Lão có chỗ nào giống quỷ hả?

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Tâm Tư Tác Quái

Editor : Lãnh Huy3t

Nào ngờ Từ Tinh nhìn lão một cái, về mặt đứng đắn thành thật gật đầu nói: "Ừm, nhìn rất giống quỷ." Nhưng quỷ cũng không tham ăn giống như lão.

"Lão nhân ta có chỗ nào giống quỷ hả? Người vậy mà nói ta giống quỷ? Ở đâu giống quỷ hả? Ở đâu giống quỷ hả?" Lão nghe xong liền hỏi, rất muốn hỏi đầu đuôi mà không có ý định bỏ qua

Từ Tinh chỉ chỉ bộ áo bào đen rộng thùng thình trên người lão, lại chỉ chỉ mái tóc cùng bộ râu bạc trắng của lão: "Hai thứ này, nhìn thế nào cũng rất giống quỷ. Hơn nữa, lúc người đi không có phát ra tiếng động." Nàng nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: "Giống như không dùng chân để đi, trực tiếp bay qua."

"Cái này gọi là khinh công, cái này gọi là khinh công có biết hay không? Tiểu nha đầu không hiểu thì không nên nói lung tung, quý hay không quý gì chứ? Nhớ năm đó ta cũng là một nam tử tuấn mỹ phong độ, lúc đó không biết đã mê đảo bao nhiêu thiếu nữ ngây thơ. Hiện tại người đã già lại vô dụng, ba bữa cơm đều ăn không đủ no, phải trốn đông trốn tây tìm một chỗ làm nơi sinh sống, bộ hắc bào trên người này tốt xấu gì cũng theo ta mấy chục năm rồi, ta không nỡ bỏ đi."

Lão nhân nói nửa thật nửa giả, khi ánh mắt lão nhìn bộ hắc bào toát ra một tia sáng làm cho người khác không hiểu, ngón tay nhẹ nhàng ma sát bộ quần áo, giống như nhớ tới điều gì khiến cho lão trong lúc đó có chút thất thần.

"Ta phải đi về ngủ." Từ Tinh đột nhiên đứng lên, thu thập một chút liên hướng phòng của mình đi.

Lúc đó, lão đầu có chút thất thần nhưng khi nghe thấy nàng nói như vậy cũng liền đứng lên, rừ mấy ngón cò bám trên người, nói: "Tiểu nha đầu, lần tới nếu có thứ tốt nhớ là lưu lại cho ta một phần. Nhớ kỹ, không được cùng người khác nhắc tới ta, ta đi rồi, lần sau sẽ trở lại thăm ngươi." Nói xong, bóng dáng đột nhiên lóe lên biến mất.

Từ Tinh chỉ nhìn thấy bóng dáng kia giống như gió cuốn qua liền biến mất trong bóng tối, ánh mắt quét qua mặt đất, phát hiện cái nồi sắt vừa nấu súp rắn cùng với nửa chén súp rắn sót lại cũng bị lão mượn gió bẻ măng mang đi luôn.

Sáng sớm hôm sau, Từ Tinh đứng dậy mặc quần áo từ tế liền cầm cây chổi chuẩn bị đi quét dọn, đi đến sân nàng vẫn luôn quét lá rụng, từ xa đã nhìn thấy mấy người bọn họ còn đang quỳ gối trên mặt đất, cả một đám người nhìn thấy nàng xuất hiện, bộ dáng đều hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng. Nàng giả bộ như không nhìn thấy, đi tới trước mặt bọn họ, bắt đầu quét dọn.

Từ Sa cùng Từ Cẩm oán hận trừng mắt nhìn nàng. Bởi vì nàng nên bọn họ mới ở chỗ này quỳ suốt một đêm, trước kia khi nàng chưa tới đây, sư phó ngoại trừ ở bên ngoài đối với nàng ta có nghiêm khắc một chút, căn bản chưa bao giờ phạt nàng ta như vậy. Càng nghĩ càng thấy tức giận, lúc ở nhà cha mẹ đều xem nàng ta như bảo bối mà nàng niu trong lòng bàn tay, chưa từng chịu qua uất ức như thế này? Nếu không thể chinh nàng ở trước mặt, thì nàng ta sẽ ở sau lưng từ từ chinh chết nàng! Nàng ta không tin đầu không lại nàng!

Không bao lâu sau, Lăng Thành cũng đi ra, cả người áo bào màu xám xuất hiện ở trước mặt bọn họ, hắn vừa xuất hiện thì mọi người trầm miệng một lời, đồng thanh hô: "Sư phó."

"Ừ, các ngươi đứng lên đi!" Lăng Thành trầm giọng nói xong, ý bảo bọn hấn đứng lên.

Nghe nói như thế, mấy người lúc này mới từ trên mặt đất đứng lên. Mấy nam hài tử như Từ Nghiên còn đỡ, Từ Sa cùng Từ Cẩm hai tiểu cô nương thì ngay cả đứng cũng đứng không vững, may mà có Từ Kiệt đứng bên cạnh đỡ nên hai người bọn họ mới không té ngã trên mặt đất.

"Cảm ơn Tam sư huynh." Hai người nhẹ giọng nói, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn hướng hấn nhẹ nhàng mỉm cười.

"Àn." Từ Kiệt nhẹ gạt đầu, đến khi hai người bọn họ đứng vững mới buông tay, cung kính đứng ở trước mặt Lăng Thành.

Lăng Thành liếc mắt nhìn Từ Tinh đang ở một bên quét rác, trầm giọng lên tiếng: "Các ngươi về đối y phục trước, rồi đem những chiêu thức hôm qua vì sư đã dạy tự mình luyện tập. Hôm nay ta muốn dạy Từ Tinh kiếm pháp cùng tâm pháp, các ngươi có thể ở một bên quan sát."

Mấy người kinh ngạc nhìn sư phó, sư phó muốn tự mình dạy kiếm pháp cùng tâm pháp cho Từ Tinh? Nàng tới nơi này mới có vài ngày ngắn ngủi, ngay cả kiến thức cơ bản cũng còn không học, sư phó đã muốn dạy nàng tâm pháp cùng kiếm pháp rồi sao? Nhớ ngày đó, khi bọn hấn tới nơi này cũng là học công phu cơ bản hơn một tháng, sư phó mới bắt đầu dạy tâm pháp cùng kiếm pháp cho bọn họ, vậy mà hôm nay lại đối với Từ Tinh tốt như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

Tuy bọn họ cảm thấy bất mãn nhưng cũng không dám biểu lộ ra, chỉ đành cung kính đáp: "Vâng!" Ít nhất, bọn hấn cũng có thể ở một bên quan sát. Cứ như vậy, sư phó dạy Từ Tinh cái gì, bọn hấn cũng có thể ở bên cạnh mà học tập, bọn họ cũng không tin, thiên phú tu luyện của Từ Tinh có thể so sánh với thiên phú tu luyện của bọn họ.

"Từ Tinh, ngươi theo ta đến bên kia đi." Lăng Thành nói xong thì cất bước đi đến bãi đất trống phía trước.

Trải qua ngày hôm qua, Từ Tinh ngược lại cũng không bài xích vị sư phó này. Sư phó đối với nàng rất tốt, nàng có thể cảm giác được, tuy là không biết vì là cái gì, nhưng họ đối xử tốt với nàng thì nàng cũng sẽ đối xử tốt với họ. Đây là mẫu thân đã dạy nàng, người khác thật tâm đối đãi với mình thì mình càng phải dùng chân thành cùng chân tâm để đáp lại.

Đi đến bãi đất trống mà mọi người vẫn thường luyện võ, Lăng Thành lúc này mới dừng bước, đang chuẩn bị mở miệng nói chuyện liền thấy mấy người hấn bảo đi thay quần áo cũng đã trở. Y phục trên người toàn bộ đã thay, nhưng xem bộ dạng cũng chỉ là đổi quần áo mà thôi, cũng không rửa mặt chải đầu. Điều này khiến hấn không khỏi nhìn bọn họ, bình thường, mấy người này cũng không có tốc độ nhanh như vậy.

Mấy người Từ Nghiên bước nhanh tới, đứng ở một bên. Bọn họ vốn định lấy nước rửa mặt một rồi mới đến, nhưng Từ Kiệt nói nếu sư phó âm thầm dạy tâm pháp lợi hại cho Từ Tinh, vậy bọn họ nhất định sẽ chịu thiệt. Vì vậy mấy người họ không rửa mặt, chỉ đổi một bộ quần áo, liền vội vàng chạy đến. Sư phó đối xử với Từ Tinh cùng bọn họ không giống nhau, bọn họ đều nhìn thấy, nói không chừng sư phó đem tâm pháp lợi hại dạy cho Từ Tinh, cho nên bọn hấn đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

Lăng Thành thu hồi ánh mắt, nhìn Từ Tinh, mở miệng hỏi: "Ngươi biết viết chữ?" Muốn tu tập tâm pháp chủ yếu cần nắm chắc khẩu quyết, nếu không biết chữ, lúc học sẽ gặp phiền toái nhiều hơn.

Ở một bên, mấy người nghe Lăng Thành hỏi như thế, ánh mắt khinh miệt quét đến Từ Tinh đang đứng yên ở bên kia, bộ dáng keo kiệt nghèo nàn như nàng thì làm sao có thể biết chữ? Trẻ con nhà nghèo cả đời đều không thể đến trường, đừng nói là mời phụ tử. Nhìn bộ dạng của nàng cũng chỉ bốn năm tuổi, làm sao có thể biết chữ!

Mấy người bọn hắn, là nghĩ nàng không biết chữ đấy.

Từ Tinh bình tĩnh nhìn Lăng Thành, dừng một chút mới nói: "Mẫu thân của ta đã dạy ta một ít." Mẫu thân đã dạy nàng một ít, nhưng vì nàng có được trí nhớ cao siêu, vô luận là cái gì, chỉ cần nhìn một lần sẽ nhớ kỹ, cho nên tập viết căn bản không làm khó được nàng.

Nghe nói như thế, Lăng Thành có chút nhú nhú mày, đã dạy một ít?

Một bên trong tâm tư Từ Sa không hi vọng Từ Tinh có thể biết chữ, nhìn thấy Lăng Thành nhú mày, lập tức nói: "Su phò, đoán chừng nàng không nhìn được chữ nên không có cách nào tu luyện tâm pháp được rồi, không bằng trước tiên người dạy vũ kỹ cho nàng! Dù sao nàng bây giờ còn quá nhỏ nhận thức chữ cũng không nhiều, qua hai năm nữa hãy tu luyện tâm pháp cũng không vấn đề gì."

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thiên Phú Kinh Người

Editor : Lãnh Huy3t

Lăng Thành liếc mắt lạnh lùng nhìn nàng, trong mắt mang theo lãnh ý khiến lòng Từ Sa chấn động, miệng lập tức ngậm lại không dám nói thêm nữa. Ánh mắt Lăng Thành lướt qua mọi người, dừng một chút rồi mới lên tiếng: "Nếu không thể nhận biết chữ, ta đây niệm tình người cố gắng ghi nhớ. Luyện tập tâm pháp cùng vũ kỹ là rất quan trọng, nếu thiếu một thứ, sẽ không thể trở thành cao thủ tuyệt thế!"

Nghe được lời này, Từ Tinh mới lên tiếng: "Su phò, người có thể đem sách tâm pháp giao cho con không? Nếu con không hiểu có thể đi hỏi người." Ai nói nàng không biết chữ hả? Nàng có trí nhớ siêu phàm chỉ cần đọc một lần là sẽ nhớ rõ, nhưng mẫu thân đã từng nói qua, không thể đem bản thân mình lộ ra trước mặt người khác, nếu lộ ra quá sớm sẽ đưa tới cho chính mình rất nhiều phiền toái

"Ừh, cũng tốt." Lăng Thành trầm giọng nói, một lúc sau mới lên tiếng: "Hôm nay, trước tiên ta sẽ dạy người một bộ kiếm pháp, người có thể nhìn xem học được bao nhiêu, nếu có chỗ không hiểu thì phải nói ra." Nói xong, ánh mắt quét về phía mấy người Từ Nghiên, lại mở miệng nói: "Các người cũng nhìn thật kỹ, bộ kiếm pháp này rất tinh túy, có thể học được bao nhiêu thì phải dựa vào các người."

"Vâng!" Mấy người cung kính lên tiếng, trong mắt khó dấu thần sắc hưng phấn. Bình thường su phò đều theo sở trường của bọn hắn mà dạy cho bọn hắn vũ kỹ khác nhau, hôm nay có thể học thêm một bộ kiếm pháp, bọn hắn tất nhiên là mừng rỡ. Chỉ là mỗi bộ vũ kỹ đều là sâu không lường, thay đổi thất thường, nếu không hiểu thấu đáo hết thì chỉ có thể dựa vào thiên phú của mỗi người. Bọn hắn không mong có thể học hết mười phần, nếu có thể học được bảy tám phần cũng cảm thấy mỹ mãn.

Lăng Thành liếc mắt nhìn bọn họ, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Từ Tinh, rồi phi thân nhảy lên trên cây, bẻ một nhánh cây không lớn không nhỏ, trở mình vung văng ở giữa không trung rồi xuống mặt đất, vạt những lá cây dư thừa trên cành, lúc này mới đi đến trước mặt mấy người bọn họ: "Nhìn cho kỹ!"

Thanh âm trầm thấp vừa rơi xuống, thân hình bỗng nhiên khẽ động, nhánh cây đang cầm trong tay của hắn giống như một thanh kiếm vô cùng sắc bén, ở giữa không trung xẹt qua, mang theo một tiếng động sắc bén XIU...XIU... XIU...UU! nhìn như không mang theo một tia sát khí, lại sắc bén, sát cơ bốn phía, nhánh cây trong tay nhu có cương, nhìn đơn giản nhưng bên trong có ẩn chứa can khôn khiến người trong cuộc nhìn không thấu. Động tác của hắn tự nhiên, lưu loát như nước chảy mây bay, từng chiêu thức trong nhu có cương, rất khó tưởng tượng ra một đại nam nhân vậy mà có thể múa ra một bộ kiếm pháp như vậy.

Động tác chậm chạp bỗng nhiên thay đổi, tốc độ cũng dần dần nhanh hơn, thân hình của hắn vừa động, chiêu thức trong tay cũng nhanh hơn, như có bóng dáng xẹt qua, thấy mấy người xem bị hoa mắt, chỉ nhớ kỹ phía trước nhưng lại không thể nhớ được phía sau. Càng quỳnh lên, trong lòng càng loạn, vốn nhớ được bảy phần kiến thức nhưng thời gian dần dần trôi qua khiến cho họ quên mất rồi. Mà nhánh cây trong tay Lăng Thành đang múa ở phía trước cũng rít âm thanh sắc bén, mãnh liệt vung một cái, giống như bảo kiếm bổ trên mặt đất, cổ năng lượng khí thể theo nhánh cây trong tay hắn bắn ra.

"XIU...UU!! Rầm rầm rầm..."

Âm thanh sắc bén xẹt qua, nhánh cây đánh trúng vào mặt đất, bỗng nhiên trên mặt đất, âm thanh phá hủy vang lên đinh tai nhức óc, bởi vì cổ khí thể này mà bụi đất mặt đất trên bị phá tung lên, thời gian dần trôi đem bụi đất trở lại bình thường, Lăng Thành đem nhánh cây cất vào sau lưng, tư thế như đang cầm kiếm mà nhìn bọn họ: "Nhớ kỹ được bao nhiêu?"

Đám người Từ Nghiên liếc mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời không có ai lên tiếng trả lời, dừng một thoáng, Từ Nguyên mới lên tiếng: "Su phò... cái kia... con chỉ ghi nhớ năm phần." Trong bọn họ cũng chỉ có hắn tinh thông kiếm pháp nhất, nhưng hôm nay hắn chỉ ghi nhớ được năm phần, hơn nữa năm phần còn không nhất định có thể hiểu hết, hắn còn như thế thì những người khác càng không cần phải nói.

Lăng Thành liếc nhìn mấy người bọn họ, ánh mắt liền dời đi, đem ánh mắt dừng ở trên người đang đứng ở một bên : "Từ Tinh, còn người thì sao?"

Lúc Lăng Thành cùng mấy người bọn họ nói chuyện với nhau, Từ Tinh cúi đầu, mắt khẽ hạ xuống, đem kiếm pháp vừa rồi của hắn ghi nhớ vào trong đầu, nàng tập trung tinh thần cho nên không nghe thấy Lăng Thành đang gọi nàng.

"Từ Tinh?" Lăng Thành khẽ cau mày, có chút bất mãn vì nàng ở trước mặt mọi người thất thần, hơn nữa còn vào thời điểm hắn dạy kiếm pháp cho nàng.

"A? Sư phó, chuyện gì?" Rốt cục nghe được hắn đang gọi nàng, Từ Tinh theo bản năng ngẩng đầu lên, thần sắc mờ mịt nhìn hắn. Vừa rồi hắn nói cái gì? Nàng chỉ lo hồi tưởng những chiêu thức vừa rồi nên không có nghe thấy lời hắn nói.

Mấy người đứng ở một bên nhìn thấy nàng vẻ mặt mờ mịt, ánh mắt khinh thường mang theo vài phần khinh miệt quét về phía nàng. Nhị sư huynh Từ Nguyên là người tinh thông kiếm pháp mà cũng chỉ có thể ghi nhớ được năm phần, nhìn bộ dáng của nàng đoán chừng muốn ghi nhớ một chiêu cũng khó, thật không biết sư phó tại sao phải đối xử tốt với nàng như vậy.

"Kiếm pháp vừa rồi người ghi nhớ được bao nhiêu?" Lăng Thành mở miệng hỏi lại thêm một lần nữa, thanh âm trầm thấp hoàn toàn nghe không ra vui buồn.

Nghe nói như thế, Từ Tinh nhìn hắn chằm chằm, trong đôi mắt hình như hiện lên một tia hào quang, nhưng không có người hiểu rõ. Tất cả các chiêu thức nàng đều nhớ kỹ, nhưng nàng có thể nói sao? Trong lúc nhất thời dừng lại một chút, nếu không có đáp lời lại mở miệng lừa gạt hắn, nàng thật sự không muốn.

"Được rồi, người nhớ kỹ bao nhiêu liền chính mình học trước! Qua mấy ngày nữa ta sẽ nhìn xem người học được bao nhiêu." Lăng Thành vừa nói vừa nói lấy từ trong lòng ra một bản tâm pháp nói: "Bản tâm pháp này người hãy cầm xem, có gì không hiểu liền hỏi ta." Nói xong, đem quyển sách đưa cho nàng, liền quay người rời đi.

Nhìn theo bóng dáng hắn nhanh chóng rời đi, Từ Tinh đột nhiên mở miệng quát lên: "Cảm ơn sư phó!" Từ Tinh nhìn hắn không có quay đầu lại, cũng không có phản ứng, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, cước bộ của hắn dừng lại một chút .

"Nhị sư huynh, kiếm pháp của huynh là tốt nhất trong số chúng ta. Huynh có thể nhớ kỹ năm phần, nhưng ta chỉ có thể ghi nhớ ba phần, không bằng chúng ta cùng đi sang bên kia luyện, huynh cũng có thể chỉ điểm một chút cho chúng ta." Từ Cẩm mở miệng nói, gương mặt xinh đẹp mang theo ý cười nịnh nọt vui vẻ đi tới bên người Từ Nguyên.

Từ Nghiên cũng mở miệng cười nói: "Từ Nguyên, đi thôi! Chúng ta đến bên kia đem kiếm pháp sư phó vừa chỉ dạy luyện thêm một lần, ta cũng chỉ nhớ được một ít, người cũng giúp ta nhìn xem có chỗ nào là ta nhớ nhầm." Trong mấy người bọn họ thì kiếm pháp của Từ Nguyên là tốt nhất, muốn luyện kiếm pháp, hiển nhiên tìm hắn chỉ điểm.

"Tốt, chúng ta sang bên kia!" Từ Nguyên gật đầu cười, khinh thường liếc mắt nhìn Từ Tinh đứng ở một bên, lúc này mới cùng mấy người quay người rời đi.

Từ Tinh liếc nhìn bóng dáng mấy người bọn họ rời đi, lúc này mới đem tâm pháp đang cầm trong tay để vào trong ngực, lại đi tới vại đựng nước, cầm lên hai cái thùng nước hướng dòng suối đi đến. Kiếm pháp, nàng nhớ kỹ, nhưng lúc nàng luyện tập nhất định không thể để cho bọn họ trông thấy! Ban ngày gánh nước nhiều một chút có thể làm cho thân thể của nàng càng thêm cường tráng, cũng có thể giúp cho thể lực của nàng lớn thêm một chút, đối với việc tu luyện của nàng, về sau nhất định sẽ có trợ giúp rất lớn!

Đi tới bên dòng suối, lúc này mới đem thùng nước đặt ở một bên, lấy tâm pháp từ trong ngực ra, lặng lẽ nhìn. Đọc nhanh như gió ghi nhớ thật kỹ, lại nhắm mắt hồi tưởng thêm một lần, lúc này mới đem sách bỏ vào trong ngực, nâng lên hai nửa thùng đựng nước trở về.

Sau khi nàng đi rồi, Lăng Thành đang ẩn thân cách đó không xa mới từ từ đi ra, ánh mắt như có điều suy nghĩ rơi vào thân thể nhỏ gầy độn bạc của nàng.

Gửi thanks

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Ai Động Tay Chân?

Editor : Lãnh Huy3t

Ban ngày, Từ Tinh vẫn mang nước đổ đầy chum, buổi tối, nàng tu luyện nội công cùng tâm pháp mà sư phó giao cho nàng. Vài ngày qua đi, rõ ràng nhất chính là lúc nàng xách nước giờ hai tay có thể duỗi thẳng mà không làm rơi một giọt nước nào, lực đạo dưới chân cùng hai tay đều tiến bộ theo từng ngày. Ở Lăng Sơn Phong này, ngoại trừ Lăng Thành vẫn một mực âm thầm chú ý đến nàng thì không có ai biết trong khoảng thời gian này nàng đã dần dần trở nên mạnh mẽ hơn.

Hôm nay, sau khi nàng đổ đầy chum nước thì nàng liền rửa rồi không có việc gì làm. Bình thường chỉ tùy tiện xoa tay múa chân tập luyện chiêu thức thứ nhất ở trước mặt bọn họ, mà mấy người bọn họ tu luyện cùng nàng vẫn một mực cho rằng nàng chỉ nhớ rõ chiêu thức thứ nhất, trong lòng bọn họ vẫn luôn xem thường cùng khinh miệt nàng

Cầm thanh kiếm gỗ sư phó đưa cho nàng, Từ Tinh đi đến nơi vắng vẻ, một lần lại một lần luyện tập chiêu thức thứ nhất của bộ kiếm pháp mấy ngày trước đây. Sư phó nói bộ kiếm pháp có này tên là Thanh Phong kiếm pháp, nếu là có thể hiểu được huyền cơ trong đó, bộ kiếm pháp này sẽ có uy lực vô cùng lớn.

Bộ Thanh Phong kiếm pháp này tổng cộng có chín chiêu thức, mỗi một chiêu đều có uy lực không thể khinh thường. Chiêu thức tuy nhìn như đơn giản nhưng nếu vận dụng sai thì bản thân không có cách nào phát huy được hết uy lực cùng tinh túy trong đó. Mỗi ngày nàng đều luyện tập chiêu thức thứ nhất nhiều hơn một lần, một lần lại một lần ngộ ra tinh túy trong đó. Tuy không rót nội công vào nhưng tốc độ luyện tập cũng cực kỳ chậm chạp, tuy trong mắt người khác chiêu thức nàng đang luyện tập căn bản không có tiến bộ nhưng cũng chỉ có nàng mới có thể hiểu rõ sự huyền diệu bên trong.

Luyện tập hơn một canh giờ nàng mới xoay người đi đến căn nhà tranh của mình. Nàng muốn đi chặt hai khối gỗ trở về để làm một số thứ, bằng không bên trong căn nhà nhỏ của nàng căn bản không có cái gì có thể để những vật kia.

Mấy người đang cùng một chỗ luyện kiếm vừa thấy nàng rời đi, bèn dừng lại nghỉ ngơi một chút, Từ Sa liếc nhìn bóng dáng đang dần dần ly khai, lớn tiếng nói: "Các người nói xem, nàng ta muốn luyện chiêu thức thứ nhất tới khi nào mới đây? Luyện rất nhiều ngày mà nàng ta vẫn chỉ luyện duy nhất một chiêu, thật vô dụng."

"Sư phó mang nàng về đây tu luyện cùng mọi người, sư phó vẫn chưa lên tiếng thì chúng ta càng không cần để ý tới. Nhìn bộ dáng kia của nàng, nói không chừng phải khổ tu mười năm cũng không có cách nào trở thành đệ tử Thanh Sơn." Từ Nguyên liếc nhìn bóng dáng kia đang rời đi, một bên vung thanh kiếm trong tay. Khi ánh mắt chạm đến dấu răng do bị nàng cắn mà lưu lại, khuôn mặt vốn mang theo ý cười lập tức trở nên âm trầm.

Chết tiệt! Mỗi lần hắn nhìn thấy dấu răng này lại giống như đang nhắc nhở hắn suýt chút nữa bị Từ Tinh đáng ghét kia cắn mất một khối thịt! Chuyện này đối với hắn mà nói, không thể nghi ngờ chính là một sự sỉ nhục! Từng giờ từng phút đều nhắc nhở hắn!

Từ Cầm chú ý tới thần sắc trên mặt Từ Nguyên, liền lập tức liền mở miệng hỏi: "Mấy vị sư huynh, chúng ta thật sự cứ như vậy buông tha cho nàng sao? Sư phó mặc dù nói chúng ta không được khi dễ nàng, nhưng nếu chúng ta muốn dạy dỗ nàng thì vẫn còn rất nhiều phương pháp!"

Từ Nghiên cùng Từ Lập ở một bên nghe nói như thế, hai người chỉ nhìn thoáng qua bọn họ, không mở miệng. Tuy rằng Từ Nghiên cũng không thích Từ Tinh, nhưng sư phó đã lên tiếng, hắn cũng không muốn tiếp tục đi gây sự khiến sư phó tức giận. Mà Từ Lập thì cảm thấy nàng cũng không quá đáng lại còn nhỏ hơn bọn họ đến mấy tuổi, nếu như tiếp tục tìm nàng gây phiền toái thì thật không tốt.

Từ Kiệt thấy Từ Nghiên cùng Từ Lập đều không mở miệng, liền lên tiếng hỏi Từ Cầm:

"Người có biện pháp gì?" Lần đầu tiên Khi nhìn thấy Từ Tinh, ngược lại cảm thấy nàng lớn lên rất tinh xảo, yêu thích không thôi, nhưng trong mắt của nàng không có bọn họ, từ ngày đầu tiên đã bắt đầu như thế, mà yêu thích của hắn cũng theo một khắc này chuyển biến thành chán ghét, chán ghét nàng yên lặng, chán ghét nàng luôn bày ra bộ dáng chuyện gì cũng không liên quan đến mình!

Liếc nhìn mấy người bọn họ, Từ Cầm nhếch môi cười: "Phía trước cách đó không xa có một tổ ong ở trên cây, chúng ta đi hái rồi sau đó ném vào trong căn nhà tranh của nàng, thế nào?" Đôi mắt to xinh đẹp mang theo vài phần hưng phấn vui vẻ nhìn mấy người bọn họ.

"Đại sư huynh, Từ sư đệ, hai người các người thấy như thế nào?" Từ Nguyên mở miệng hỏi, ánh mắt rơi vào trên hai người bàng quan đứng xem.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Từ Nghiên trước tiên mở miệng nói: "Sư phó đã ra lệnh, không được gây sự với nàng, ta không có ý định chọc sư phó tức giận. Về phần các người muốn làm cái gì ta cũng không muốn biết, ta muốn đi luyện công." Thanh âm vừa rơi xuống, hắn liếc mắt nhìn mấy người bọn họ, xoay người rời đi.

Từ Lập thấy hắn rời đi, vội vàng nói: "Ta muốn luyện công với Đại sư huynh, các người mới vừa nói cái gì ta cũng không nghe thấy." Chính mình không tham dự cũng không nên biết quá nhiều, nếu sư phó có hỏi thì hắn thật đúng là không biết trả lời như thế nào.

"Bọn hắn đều nói như vậy rồi, vậy chúng ta chơi trò của chúng ta. Bây giờ, trước tiên ai tự nguyện đi hái tổ ong vò vẽ kia?" Từ Kiệt nói xong, ánh mắt dừng trên người bọn họ.

"Từ Sa có khinh công tốt nhất, không bằng để nàng đi hái!" Từ Cầm cười nói, không đợi nàng mở miệng còn nói thêm: "Từ Sa, Từ Tinh khắp nơi đối nghịch cùng chúng ta, muội thân là một người trong chúng ta, khinh công lại tốt nhất trong mấy người chúng ta, việc này không ai có thể thích hợp hơn muội!"

Từ Sa chần chờ nhìn nàng, nói: "Ngũ sư tỷ, nhưng cái tổ ong vò vẽ kia cao như vậy, hơn nữa hắn là bên trong không ít ong vò vẽ, nếu muội không cẩn thận bị ong vò vẽ đốt đã thì làm sao bây giờ?" Nàng mặc dù còn nhỏ nhưng cũng không ngu ngốc, mấy người bọn họ cũng không phải không biết khinh công, dựa vào cái gì nàng phải tự mình đi?

"Nếu không để ta đi! Khinh công của ta tuy kém Từ Sa, bất quá muốn nhảy lên cây đại thụ kia có lẽ cũng không phải việc khó gì. Quyết định vậy nha, việc này giao cho ta đi làm!" Từ Kiệt sáng khoái nói xong, nhìn nhìn xung quanh, lại quay người hỏi Từ Cầm: "Từ Cầm, muội nói tổ ong vò vẽ kia là ở nơi nào? Vì sao ta không phát hiện?"

"Tam sư huynh, ở bên kia, muội mang mọi người cùng đi xem!" Từ Cầm nói xong, xoay người đi đến cái cây kia. Khi khoảng cách với cây đại thụ kia

không còn xa , nàng mới chỉ tỏ ong vò vẽ rất lớn ở phía trên, nói: "Mọi người xem, chính là chỗ đó." Nếu mạng thứ này vào trang căn nhà tranh của Tử Tinh sẽ làm cho nàng ta bị giầy vò một phen, vậy thì thật là cực kỳ thống khoái !

"Các người ở đây chờ, ta đi hái xuống." Tử Kiệt nói xong, bỏ đi áo ngoài trên người mình, chuẩn đồ dùng để bọc tỏ ong vò vẽ kia

Tử Nguyên liếc nhìn tỏ ong vò vẽ, mở miệng nhắc nhở: "Cẩn thận một chút, khi áo ngoài còn chưa bao tỏ ong lại, nhất định không thể đụng vào nó, bằng không những con ong vò vẽ kia bay đến đây đốt chúng ta."

"Biết rồi! Ta sẽ cẩn thận ." Tử Kiệt cười cười, không thêm để ý, nhanh chóng đi đến bên dưới cây đại thụ, nội lực nâng lên, mũi chân điểm một cái, thân hình nhoáng một cái. Áo ngoài trong tay chuẩn bị bao lấy tỏ ong vò vẽ, ai ngờ tỏ ong vò vẽ kia trong lúc đó lung lay một chút , không hề báo trước mà rớt xuống, hàng ngàn con ong bên trong đồng loạt bay ra, ong ong vang lên.

"Ah..."

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nàng Muốn Biết Hắn Là Ai?

Editor : A Hoàng

Tử Kiệt hoảng sợ la lên, nhanh chóng nhảy xuống, cầm áo khoác trong tay phủ lên đầu mình, không quên sử dụng khinh công nhanh chóng chạy trốn, giọng nói đầy hoảng sợ, lớn tiếng nói: " Chạy mau ... nhanh ... nhanh!"

"Aaaaa là ong vò vẽ ... chạy mau..."

Vốn đang đứng ở một bên đột nhiên, bọn họ nhìn thấy Tử Kiệt phủ áo khoác trên đầu chạy đến chỗ mình, lập tức hoảng hốt, sử dụng khinh công bay nhanh về phía trước. Ong vò vẽ cũng không giống như những con ong bình thường, nếu như bị đốt không chỉ rất đau mà còn có thể sưng lên như cái bánh bao, nghĩ như vậy, bọn họ đều liều mạng chạy ra thật xa, bọn họ không muốn mặt mình sưng lên khó coi như một cái bánh bao

"Tam sư huynh, huynh đừng chạy theo ta, huynh chạy sang chỗ khác đi ." Tử Sa chạy trốn khắp nơi, khinh công của nàng ta vốn không tệ, trong các sư huynh sư tỷ thì khinh công của nàng ta là giỏi nhất, lẽ ra nàng ta có thể bỏ rơi đám ong đang đuổi theo, nhưng Tam sư huynh vẫn luôn chạy theo sau nàng ta, mà ong vò vẽ lại đuổi phía sau hắn, cứ tiếp tục như thế, cho dù nàng ta có liều mạng chạy cũng không thoát, thấy ong vò vẽ bay đến càng ngày càng nhiều, nàng ta gấp đến độ hộc mắt cũng đổ ừng.

"Ta, ta, a Ta đau chết rồi!" Tử Kiệt vừa định mở miệng, ai ngờ một con ong bay gần hắn nhất liền hung hăng đốt vào trán hắn, đau đến mức khiến hắn phải hít hơi khí lạnh. Có mấy người lúc đầu chạy nhanh dần dần thả chậm tốc độ, nhưng thấy tình trạng của Tử Kiệt thì vội vã chạy như bay.

Một hình dáng xuất hiện trên thân cây, nhìn thấy nhóm người bên dưới ôm đầu chật vật chạy tán loạn, thỉnh thoảng lại kêu lên thảm thiết, ánh mắt mừng rỡ khẽ híp lại thành một đường. Mấy ngày qua rảnh rỗi không có việc gì làm, nên hắn đi xem xét xung quanh, không ngờ nhìn thấy một tiểu nha đầu mỗi ngày đều khoa tay múa chân ra chiêu, thế mà hắn lại nhìn đến ghen. Nghĩ đến mấy người này luôn luôn tính kế nàng, tự nhiên sẽ không dễ mặc cho nàng bị khi dễ như vậy, suy nghĩ vừa xuất hiện, hắn lắc mình sang cây đại thụ khác, bóng dáng nhanh nhẹn quý mị khác thường khiến người ta không thể dễ dàng bắt được.

Ở giữa cánh rừng phía sau núi, Tử Tinh cảm búa chém xuống cây đại thụ bên cạnh mình, khu rừng thanh tĩnh ngoại trừ tiếng chặt cây thì chỉ có tiếng chim chóc đang cất tiếng kêu thánh thót cùng với âm thanh lá cây bị gió thổi xào xạc

"Phanh! bang bang phanh!"

Đột nhiên, một bóng dáng màu đen xuất hiện, hai chân bám vào cành cây, đầu chống ngược xuống đất làm cho mái tóc trắng tùy tiện buông xuống, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt tràn đầy ý cười: "Tiểu nha đầu, hóa ra người ở chỗ này! Lão tử tìm người đã nửa ngày.

"Vừa mới nhắc búa lên cao, đang định dùng sức chặt xuống, một cái bóng trắng đột nhiên hiện ra, tay cầm búa liền dừng lại một chút, liếc mắt nhìn ông lão quái dị một cái, nói: " Ta ở đây chặt cây". Nếu như lúc này nàng nhanh tay một chút thì nhát búa này liền chém xuống đầu lão rồi.

"Lão tử ta nhìn thấy, biết người đang chặt cây ở đây." Ông lão nói xong, cười tùm tùm, khẽ dùng lực đạo dưới chân, thân thể lúc đầu bám trên cây đại thụ cũng liền nhảy xuống, ngồi ở trên mặt đất nói: " Vừa rồi lão tử giúp người làm việc tốt." Nói xong, liền bày ra bộ dáng người mau nhanh chóng hỏi ta nha

"Giữa thanh thiên bạch nhật, lão không sợ bị người khác nhìn thấy sao?" Tử Tinh lại tiếp tục hạ cây búa xuống, nàng vẫn còn nhỏ nên sức lực không nhiều, chặt này giờ cũng không chặt đổ được cây đại thụ này

Khuôn mặt vốn dĩ đang hưng phấn của lão lúc nhìn thấy bộ dạng không hứng thú của nàng, liền không khỏi đề cao thanh âm: "Người không hỏi ta đã làm gì sao? Người không thấy hiếu kỳ à? Người có thật là tiêu hài tử không? Tại sao lại không hiếu kỳ?"

Từ Tình có chút khó hiểu nhìn lão thật lâu, nếu thật sự không muốn người khác biết đến sự tồn tại của lão thì tại sao lại luôn luôn xuất hiện ở trước mặt nàng, dừng một chút, lại giờ búa lên tiếp tục chặt cây

"Haizz ... thật là khó hiểu." Ông lão liếc mắt nhìn nàng một cái, cố ý nói." Vừa rồi nhóm sư huynh sư tỷ của ngươi bàn với nhau muốn lấy một tổ ong vò vẽ tặng cho ngươi, lão tử ta liền hảo tâm đem tặng lại cho bọn chúng, giờ bọn chúng đều đang la hét vì bị ong đốt, chặc chặc, bị ong vò vẽ đốt thì có qua năm ba bữa cũng không hết." Nghĩ đến bộ dạng nhảy đi nhảy lại của đám người kia, ông lão cười tít mắt, quả nhiên đi ra ngoài du ngoạn nhiều thì vẫn tốt hơn

"Tiểu nha đầu, ngươi gần đây có làm món ăn dân dã gì không? Lần trước khi ngươi làm nồi canh rắn kia ... chặc chặc ... thật sự làm cho ta nhưng nhớ hương vị của nó vô cùng."

"Không có." Nàng lên tiếng, đầu cũng không ngẩng lên mà tiếp tục chặt cây. Khó trách vừa rồi có tiếng kêu thảm thiết ở phía trước, hóa ra là thê. Trong đầu lại nghĩ đến chuyện kia, tay cầm búa chặt xuống một cái, cho đến lúc nàng nhớ tới ông lão thì khi ngẩng đầu nhìn lên cây, đã không còn nhìn thấy bóng dáng hắc nữa.

Xung quanh không còn ai, nàng liền lấy ra một cây kiếm gỗ bắt đầu luyện tập Thanh Phong kiếm pháp. Kiếm tùy ý di chuyển, thân hình nho nhỏ múa kiếm đến khi chiêu từng thức dần dần thuần thục, trên thân kiếm gỗ ngưng tụ ra một hơi thở nặng lương thật nhỏ, tuyệt không giống như người vừa mới bắt đầu học kiếm pháp

Trong rừng cây, một bóng dáng màu trắng đang đứng trên cây, dung mạo khôi ngô tuấn tú, ngũ quan tinh tế cương nghị giống như tiên nhân, khí thế làm người ta không thể bỏ qua, toàn thân toát lên hơi thở tôn quý, khiến người ta có cảm giác không thể với tới. Hắn nhìn như ôn nhu nhưng khắp người lại lộ ra sự lạnh lùng, một đôi mắt đen thâm thúy ẩn chứa tia sắc bén làm cho người khác không thể nào nhìn thấu, đôi mắt thâm thúy khẽ dừng trên bóng dáng nho nhỏ ở phía trước cách đó không xa.

Đột nhiên, hắn đáp không bay xuống đất, tay áo màu trắng ở trong gió nhẹ nhàng chuyển động, không một tiếng động từ từ đi đến gần thân hình đang luyện kiếm ở đằng kia, môi mím khẽ gọi khẽ máp máp, âm thanh thiếu niên trong trẻo như nước chảy trong núi sâu, không nhanh không chậm, lại đi vào nội tâm: "Sai lầm rồi, phải là như vậy."

Thanh âm dễ nghe rơi xuống, trong lúc Từ Tình chưa kịp phản ứng thì thiếu niên kia từ phía sau đã đến gần nàng, bàn tay thon dài nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, tay còn lại đặt ở chiếc eo thon nhỏ, bước chân di chuyển, thanh kiếm bị hai người nắm chuyển động theo thiếu niên. Kiếm pháp giống như nước chảy mây bay, nhẹ nhàng như con gió, động tác nàng cùng với sự chuyển động của thanh kiếm dần dần hòa hợp làm một, ánh mắt nàng chuyển chú nhìn theo thanh kiếm, cơ thể được dẫn dắt di chuyển theo kiếm pháp, theo đó mà âm thầm ghi nhớ từng chút, từng chút một.

(A Hoàng : các nàng thấy sao chứ ta cảm thấy khá ổn rồi, đoạn này không biết đã cho ta ăn bao nhiêu trái bí)

Mặc dù nàng có thiên phú về trí nhớ, chỉ gặp qua một lần là không bao giờ quên, nhưng mà không có ai nhìn nàng luyện kiếm, không ai chỉ cho nàng, có đôi khi chính mình làm sai mà cũng không phát hiện. Mấy ngày nay nàng liên tục luyện bộ Thanh Phong kiếm pháp này, nhưng vẫn cảm giác thấy thiếu thiếu gì đó? Nàng đã nhiều lần hồi tưởng lại chiêu thức của Thanh Phong kiếm pháp, nhưng cuối cùng vẫn không biết mình sai ở đâu.

Hôm nay thiếu niên này cầm tay nàng múa kiếm một lần, nàng hình như đã hiểu ra, thấy rõ được điều mà nàng vẫn chậm trễ chưa hiểu, nàng múa Thanh Phong kiếm pháp càng lúc càng thuận tay, tuy nhiên sức nàng vẫn không đủ mạnh, nhưng một thời gian sau, nàng liền có thể phát huy sức mạnh của Thanh Phong kiếm pháp đến mức cao nhất!

Nhưng thiếu niên kia là ai? Tâm niệm vừa động thì thân hình nàng liền ngừng lại, trong lòng dâng lên suy nghĩ, nàng muốn biết ... thiếu niên kia là ai?

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Cùng Tử Giao Lão

Editor : A Hoàng

Vừa xoay người lại, đập vào mắt là một thân áo trắng có giá trị xa hoa, vài vóc bằng tơ lụa khiến người khác nhìn vào có cảm giác rất thoải mái, trên áo khoắc trắng phác họa vài đám mây trắng. Nàng cùng hắc dựa sát vào nhau, mùi hương trên người hắc bay vào mũi nàng rất dễ chịu, không giống với hương thơm thoang thoảng của nữ nhi. Ngẩng đầu lên trên liền thấy một mái tóc đen như mực xỏa tán loạn trước ngực, lên trên một chút nữa là khuôn mặt khôi ngô tuấn tú khiến người ta nhìn một lần sẽ nhớ mãi không quên

Gương mặt cương nghị nhưng không thiếu nét tuấn tú, ngũ quan sâu sắc như mảnh điêu khắc tinh tế do đất trời tạo nên, lông mày sắc như kiếm, ánh mắt thâm thúy như giếng sâu không đáy, mũi cao thẳng, môi mím hơi mím lại, ngũ quan xuất sắc phối hợp với dáng vẻ cương nghị, làm người ta muốn ngắm thật lâu mà vẫn không có cách nào bình tĩnh lại....

Nàng ngơ ngác nhìn hắc, trong mắt ẩn chứa sự kinh ngạc khó hiểu. Đây là người có đẹp nhất mà nàng từng thấy, nhưng nàng chưa từng thấy hắc, núi

Lăng Phong ít khi có người ngoài đến, vậy hẳn là ai? Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này? Còn chỉ dạy nàng múa kiếm?

“Nhớ kĩ chưa?” Thanh âm thiếu niên lần nữa truyền đến, so với lúc trước thì âm áp hơn một chút, đôi mắt nhìn về phía nàng cũng có vài phần nhu hòa. Thấy nàng dựa vào trong lòng ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn hắn, bộ dạng của nàng làm cho thiếu niên lộ ra tia vui vẻ không dễ dàng phát giác. Khi hắn mỉm cười khiến cả người hắn càng có thêm vài phần chân thật.

Nghe âm thanh của hắn truyền đến, Từ Tinh lúc này mới hoàn hồn lại, thấy mình dựa vào trong lòng hắn, vội vàng lui về phía sau, nhẹ nhàng nói: "Đã nhớ kĩ." Âm thanh non nớt không nghe ra một tia cảm xúc, đôi mắt trong veo nhìn chằm chằm thiếu niên trước mặt: "Ngươi là ai?"

"Ở chỗ này đã quen chưa?" Thiếu niên không trả lời nàng, lại hỏi sang vấn đề khác.

Từ Tinh nghe được lời này liền sinh ra vài phần nghi ngờ. Thấy đôi mắt thâm sâu của hắn nhìn chằm chằm nàng, lập tức trả lời: "Thời gian qua lâu rồi sẽ quen thôi. Ở chỗ này, sự phụ đối xử với ta cũng rất tốt." Nhìn hắn, nàng lại hỏi: "Ngươi tên gì?"

Thấy nàng cố chấp muốn biết hắn là ai, trong mắt thiếu niên lại hiện lên vài phần ý cười, đưa tay ra sờ sờ đầu nàng, nói: "Tên của ta quan trọng lắm sao?"

Từ Tinh gật đầu: "Ừ!"

"Tại sao?"

"Bởi vì ta muốn biết."

"Thần, ngươi có thể gọi ta là Thần." Thiếu niên nói xong, chỉ vì lời nói của nàng mà khóe môi khẽ nhếch lên.

Vì lấy được đáp án mà khóe môi nàng bắt gặp mỉm cười: "Ta tên là Từ Tinh." Nàng không phát hiện ra từ khi nàng đến đây, hẳn là người đầu tiên khiến nàng mỉm cười...

"Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão, Từ Tinh, ta sẽ nhớ kĩ." Hắn nói xong, từ trong người lấy ra một sợi dây chuyền hình giọt nước: "Đẹp không?"

"Ừ" Nàng nhẹ nhàng lên tiếng, ở chính giữa sợi dây chuyền có khảm một viên đá hình giọt nước màu tím, nhìn tựa như ngọc hoặc là thủy tinh, lấp lánh trong suốt rất là xinh đẹp.

"Tặng cho ngươi." Hắn nói, trong lúc nàng đang giật mình, hắn đã giúp nàng đeo lên cổ: "Không được tháo xuống, cũng không thể cho người khác nhìn thấy." Đây là ngọc thủy tinh tím, có công dụng giúp thân thể khỏe mạnh, lại có thể giải được tất cả các loại độc trên thế gian, đồng âm hạ mát, là trân bảo quý hiếm nhất trên đời.

"Nhưng mà ta không có gì để tặng cho ngươi." Mẫu thân từng nói không thể tùy tiện nhận lễ vật của người khác, đã nhận lễ vật là phải tặng lại, mà bây giờ, nàng không có gì có thể tặng lại cho hắn.

"Không sao cả, ngươi chỉ cần đồng ý với ta, đừng tháo nó xuống là được."

"Được, ta sẽ không bao giờ tháo nó xuống!" Thanh âm non nớt mang theo tia kiên định, đôi mắt trong veo ngược lên nhìn thiếu niên trước mặt, trong đầu lại suy nghĩ, theo như lời hắn nói, hẳn muốn cùng nàng "chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão" theo lời hắn nói rốt cuộc là có ý gì?

"Ừm, thế mới ngoan." Khóe môi hắn khẽ nhếch, lộ ra ý cười. Ánh mắt nhìn sang thân cây nàng mới chặt được một nửa, liền hỏi: "Ngươi chặt cây này để làm gì?"

"Trong căn nhà tranh của ta chỉ có một cái bàn, chặt cây để làm một số thứ." Nhìn cây đại thụ kia chặt cả nửa ngày cũng không đổ, nàng nói: "Cái cây này quá lớn, ta chặt mãi không xong."

Thiếu niên cười, nói: "Không sao, ta giúp ngươi." Thanh âm ôn hòa mang theo ý cười nhẹ nhàng rơi xuống. Cảm lấy kiếm gỗ trong tay nàng rồi nói: "Cho ta mượn kiếm gỗ của ngươi một lát." Nói xong, cất bước đi về phía cây đại thụ, vốn là một cây kiếm gỗ bình thường không làm nên tích sự gì, nhưng khi nằm trong tay hắn nó lại dần dần bị che phủ bởi một tầng ánh sáng màu xanh, một cỗ kiếm khí mờ mờ ảo ảo xuất hiện phát ra bốn phía

Đứng ở một bên, Từ Tinh đứng ở kinh ngạc nhìn hắn, huyền khí màu xanh sao? Hẳn là một Võ Thánh? Vậy sau khi vận dụng huyền khí thì có thể đem thanh kiếm gỗ nhỏ nhỏ chém đứt đại thụ kia sao?

Chỉ thấy thiếu niên áo trắng bay lên, trong tay thiếu niên cầm thanh kiếm gỗ được bao phủ bởi cỗ huyền khí màu xanh bất chợt giờ lên hướng cây đại thụ kia chém xuống. VÍU..... UU! Một tiếng xoẹt qua, một đạo ánh sáng màu xanh từ thanh kiếm bắn ra, xẹt ngang qua cây đại thụ. Một tiếng rầm rắc vang lên, cả cây đại thụ bị chém đứt ngã xuống, bóng dáng màu trắng nhảy lên phía trên thân cây ngã đổ, kiếm gỗ trong tay vung lên giữa không trung, mấy đạo ánh sáng màu xanh bay xẹt qua, cùng lúc đó mấy khối gỗ đồng loạt rơi xuống xếp chính tề một chỗ.

“Rầm.... Rầm... rầm...”

Thiếu niên đi đến bên cạnh, cầm kiếm gỗ trả cho nàng: "Ngươi có thể tự mình đem về được không?"

"Có thể!" Từ Tinh gật đầu nói

"Ừ, vậy thì tốt, ta phải đi rồi. Lần sau sẽ trở lại thăm ngươi." Hắn dịu dàng nói xong, ánh mắt lóe lên một tia thâm thúy không hiểu rõ, nếu cả người hắn không có lãnh ý thì sẽ giống với một người nho nhã lễ độ.

"Được." Từ Tinh khẽ đáp, nghe thấy hắn nói sẽ trở lại thăm nàng, khiến lòng nàng có chút vui sướng chờ mong. Nhưng nàng lại không biết, từ biệt lần này, gặp lại nhau lần nữa đã là chuyện của vài năm sau

Thiếu niên mỉm cười, liếc nhìn nàng thật lâu, lúc này mới dùng khinh công nhẹ nhàng bay đi. Nhìn bóng dáng phiêu dật tuyệt vời biến mất trước mặt nàng, Từ Tinh mới thu hồi ánh mắt, một bên thầm nghĩ, Thân? Hắn cũng ở Thanh Sơn sao? Hắn là đệ tử ở trong núi? Huyền khí màu xanh, hắn đã đạt tới Vô thánh? Nhìn cọc gỗ ở trên mặt đất, nàng đem kiếm gỗ giắt ngang hông rồi đi qua ôm lấy cọc gỗ đi về căn nhà tranh của mình.

Sáng hôm sau,

Lăng Thành nhìn đám đệ tử ở trước mặt, bọn họ ngoại trừ Từ Nghiên, Từ Lập cùng Từ Tinh, mấy người còn lại đều bị ong vò vẽ đốt sưng cả mặt, môi khẽ nhếch lên, sắc mặt trầm xuống, hạ giọng nói: "Các ngươi rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tại sao lại biến thành như vậy?"

Mấy người nhìn ta, ta nhìn ngươi một hồi lâu, lúc này Từ Kiệt mới nhỏ giọng nói: "Sư phó, là do chúng ta bất cẩn làm rớt tổ ong vò vẽ ở trên cây xuống ...cho nên... cho nên, "

"Hôm nay sư phó muốn dẫn các ngươi đi xem nghi thức triệu hồi ở Thanh Sơn, nhưng các ngươi đều biến thành như thế này, ta nghĩ là không nên đi, mấy người Từ Nghiên nên đi thôi!" Lăng Thành trầm giọng nói xong, ánh mắt đảo qua mấy người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Gặp Gỡ Bạch Dục

Editor : Lãnh Huy3t

Beat : dienvi2011

"Sư phó, chúng con không có việc gì, chúng con có thể đi!" Nghi thức triệu hồi mỗi năm cũng chỉ có một lần, khi đệ tử vừa tròn mười tuổi là có thể triệu hồi ra Huyền thú thuộc về chính hắn, vào ngày đó, phần lớn đệ tử Thanh Sơn cũng sẽ đến trong động quan sát. Cho nên nghi thức này cực kỳ long trọng, bọn họ làm sao có thể bởi vì bị ong vò vẽ đốt mà bỏ lỡ!

Lăng Thành liếc mắt nhìn bọn họ, đứng trong một chút rồi mới lên tiếng: "Nếu muốn đi, vậy trước tiên đến được cơ cảm ít được thoa một chút, đừng lấy dáng vẻ này ra mà dọa người! Nghi thức triệu hồi sẽ bắt đầu vào giờ Thìn, muốn xem phải nắm chắc thời gian." Nói xong, liền xoay người rời đi.

Từ Tinh nhìn theo bóng dáng Lăng Thành rời đi, cũng cất bước đi theo, nàng đã từng được nghe qua nghi thức triệu hồi nhưng lại chưa từng thấy qua, hôm nay vừa vặn có thể đi xem thế nào

"Sư huynh, chúng ta đi mau, nếu đến trễ sợ rằng không kịp!" Từ Sa quay đầu lại hướng mấy người bọn họ lên tiếng, dùng khinh công, mũi chân nhún nhẹ, phi thân lao về phía trước.

"Từ Sa, ngươi chờ ta một chút!" Từ Kiệt hô lớn, dùng khinh công bay theo sau nàng, chỉ là Từ Sa đã đi rất xa nên không thể đuổi kịp Từ Sa. Mấy người khác cũng vận khởi huyền khí trong cơ thể, chân như đạp gió phi nhanh về phía trước, trong phút chốc chỉ còn lại một mình Từ Tinh ở chỗ này đi từ từ.

Vốn cho rằng Lăng Thành đã rời đi nhưng chẳng biết từ lúc nào lại xuất hiện ở sau lưng Từ Tinh, ánh mắt hắn dõi theo bước chân nàng. Nàng đi từng bước một, mỗi bước đều đi để lại dấu chân như phảng phất mang theo chút sức nặng, bước chân trầm ổn nhưng lại không nhẹ nhàng, theo lý thuyết, cho dù nàng tu luyện nội công tâm pháp không được tốt, thân là nữ tử thì cước bộ cũng phải rất nhẹ nhàng

Chẳng lẽ trên chân nàng buộc cái gì? Ý nghĩ nhanh chóng hiện lên trong đầu Lăng Thành, muốn giải đáp nghi hoặc, cách đó không xa hắn không để lại dấu vết đi theo phía sau nàng, tay khẽ động, một cỗ huyền khí nhàn nhạt giống như một trận kinh phong hướng về phía nàng, gió thổi làm cho váy áo bị nhẹ nhàng thổi bay, lộ ra thiết bản được quấn quanh hai chân nàng

Cách đó không xa, ở sau lưng Lăng Thành, lão nhân đang ngồi trên cành cây chứng kiến toàn bộ, nhìn thấy hắn dám vận dụng huyền khí xốc váy Từ Tinh lên, lão không khỏi tức giận đến dựng râu, trừng mắt nhìn bóng dáng màu xám kia, trong lòng thầm mắng, tên kia vậy mà lại là tên háo sắc, muốn nhấc váy tiểu nha đầu lên, thật sự là lão sắc quỷ. Nếu hôm nay không phải lão tận mắt nhìn thấy, thật đúng là rất khó tưởng tượng tên kia luôn luôn bày ra bộ dáng nghiêm túc cũ kỹ thế nhưng sẽ làm ra chuyện như vậy!

Chắc chắn chắc, tiểu nha đầu thật đúng là mệnh khổ, lại sống chung với những kẻ trộm! Những tên tiểu tử kia cả ngày đều tìm cách tính kế muốn chinh phục nàng, thậm chí vẫn là đi theo vị sư phụ sắc lang kia, haizzzz ... Tương lai sau này thật sự là đen tối!

Mà Lăng Thành không biết nhất mọi hành động của mình đã rơi vào trong mắt của lão nhân, trong lòng kinh ngạc nhìn chằm chằm vào thiết bản kia, dùng

thiết bản nặng như vậy cột vào hai chân, sức nặng của thiết bản ít nhất cũng hơn mười cân. Ở dưới chân người bình thường nếu mang hơn mười cân thiết bản, muốn đi một bước cũng khó, nhìn bước đi của nàng không nhanh không chậm, tốc độ trầm ổn, hẳn là những ngày gần đây nàng đều cột hơn mười cân thiết bản vào chân đi hơn ba trăm thước để đến bên dòng suối nhỏ gánh nước

Khó trách, hôm sau đã cảm thấy nàng đi đường có chút kỳ quái, vốn tưởng do chân nàng bị thương, ai ngờ nàng lại luyện tập bằng cách buộc thiết bản vào hai chân. Nghĩ vậy, trong lòng bèn cảm khái, đứa trẻ này còn nhỏ tuổi thể nhưng đã biết ẩn nhẫn, trí tuệ bậc này người bình thường nào có thể so sánh, tương lai nhất định không phải vật nằm trong ao!

Muốn luyện tốt kiến thức cơ bản, nền phải có căn cơ, từ xưa đến nay ai cũng đều dùng trung bình tấn để luyện tập, mà nàng từ khi bắt đầu luyện tập lại đánh vỡ quy tắc thông thường từ xưa đến nay, mặc kệ lời người khác, đều nói muốn học tốt kiến thức cơ bản nhất định phải đứng trung bình tấn, nào có người dùng phương pháp khác để luyện tập? Nàng luyện tập như vậy, tin tưởng không bao lâu sau, căn cơ sẽ rất tốt, thậm chí thành quả luyện tập còn tốt hơn mấy tên đồ đệ của hắn, có lẽ hắn cũng nên đem phương pháp này cho mấy người khác luyện tập thử

Nhìn bóng dáng Lăng Thành đi theo Từ Tinh dần dần khuất bóng, lão nhân trên cây liền xuất hiện, vũng vàng ánh trên mặt đất: "Lão sắc lang, lại vẫn một mực theo sau rình xem tiểu nha đầu, hừ! Nếu không phải hôm nay Thanh Sơn tổ chức nghi thức triệu hồi, sẽ có rất nhiều người nên lão nhân ta không thể chạy tán loạn, nếu không ta nhất định sẽ đi theo phía sau nhìn xem ngươi rốt cuộc muốn làm gì!" Hắn vừa nói, vừa vuốt bộ râu của mình, nhẹ giọng nói: "Đội tiểu nha đầu trở lại, ta phải nói để nàng biết mà đề phòng"

Bên kia, vừa rời khỏi núi Lăng Phong, Từ Tinh theo chúng đệ tử đi trên con đường núi, hướng đến động thiên mà đi. Hôm nay là ngày tổ chức nghi thức triệu hồi, đa số các đệ tử đều hướng tới nơi này quan sát, nàng tuy không biết đường đi, nhưng chỉ cần đi theo bọn họ chắc sẽ không sai

Nàng mới năm tuổi, đi giữa đệ tử Thanh Sơn khiến cho thân hình xinh xắn của nàng càng thêm nhỏ bé, đệ tử Thanh Sơn không thiếu các hải tử danh môn thế gia, cả đám đều ăn mặc xinh đẹp dễ làm người khác chú ý, không cần ngôn ngữ mà chỉ cần nhìn quần áo là có thể dễ dàng nhận ra. Từ Tinh lặng lẽ đi theo mọi người, đột nhiên truyền đến tiếng hô làm cho nàng ngừng đầu lên.

"Oa! Các người mau nhìn, các vị sư huynh sư tỷ kia đều thật lợi hại, các người xem huyền thú của bọn họ, thật nhiều con biết bay đấy."

Thanh âm kinh ngạc mang theo sự hâm mộ cùng nhau vang lên, một đám mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chăm những thiếu niên thiếu nữ cười huyền thú bay giữa không trung, bọn họ đều là những thiếu niên thiếu nữ tuấn tú xinh đẹp, lớn lên cảnh đẹp ý vui không nói, càng làm cho mọi người không thể dời đi ánh mắt nhìn chăm chăm vào huyền thú mà họ đang cưỡi. Trong nghi thức triệu hồi, có thể triệu hồi ra huyền thú phi hành, có thể là huyền thú tọa kỵ, vô luận là phi hành hay là tọa kỵ đều phân chia theo phẩm giai khác nhau, Huyền thú phẩm giai cao sẽ phóng ra uy lực mà Huyền thú tầm thường không thể so sánh, hơn nữa...Phẩm giai của Huyền thú càng cao còn phát ra uy lực lớn hơn

"Các người nhanh nhìn xuống dưới sơn đạo mà xem, các sư huynh sư tỷ ở phía dưới cũng cười huyền thú đến, oa! Kim hổ kia thật là uy vũ, vị sư huynh kia thật là lợi hại, vậy mà ngồi ở trên lưng hổ, thật uy phong!" Một nam đệ tử hâm mộ nói, đôi mắt nhìn chăm chăm thiếu niên đang cưỡi trên lưng hổ

"Ah! Các người mau nhìn, đó là Bạch Dục sư huynh! Là Bạch Dục sư huynh! Trời ạ! Ta có thể nhìn thấy Bạch Dục sư huynh đây này! Hắn lớn lên thật sự rất tuấn tú, các người xem hắn tọa kỵ, là Kim Hổ hai cánh! Thật là Kim Hổ biết bay! Oa! Thật sự là lợi hại! Bạch Dục sư huynh! Bạch Dục sư huynh!" Nữ hải tử kia mừng rỡ hô to, không ngừng vẫy tay hướng đến thiếu niên ở giữa không trung, chỉ là thiếu niên cưỡi Kim Hổ kia thể nhưng lại mất điếc tai ngơ đối với tiếng hô hét ở phía dưới

Hướng theo ánh mắt của nữ hải tử kia nhìn, Từ Tinh liền thấy thiếu niên kia một thân hắc y đang cưỡi trên một con kim hổ biết bay, bên hông buộc đai lưng ngọc, một thân hắc y ở trên không trung nhẹ nhàng động, làn tóc đen lay động trong gió, mày kiếm mắt sáng, môi mỏng nhếch lên, dung mạo có thể nói là rất tuyệt, chỉ là giữa hai đầu lông mày khó nén kiêu ngạo. Lúc nàng đang chuẩn bị thu hồi ánh mắt, không biết ai ở phía sau lại đẩy nàng một cái, khiến cả người nàng mất trọng tâm hướng dưới sơn đạo ngã xuống ...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Sư Huynh , Người Làm Cái Gì ?

Editor : Lãnh Huy3t

Beat : Phụng Minh Nguyệt

"A! Có người ngã xuống !"

Tiếng hét kinh hãi vang lên, lại không có ai vươn tay cứu giúp, sơn đạo này cao chừng hai trăm trượng, đối với đệ tử Thanh Sơn mà nói, độ cao như vậy chỉ cần là người đã sống trên Thanh Sơn tu luyện trên hai năm, đều có thể dễ dàng đem cô bé nhỏ nhỏ đang ngã xuống kia cứu lên. Nhưng tất cả mọi người đều chỉ lặng lẽ nhìn bóng dáng kia không hề phòng bị mà ngã xuống, không ai nguyện ý vươn tay cứu giúp một phen

Từ Tinh vì mất đi trọng tâm nên ngã xuống, nàng cảm giác thân thể mình đang rơi xuống dưới, tim đập thình thịch trong lồng ngực, với độ cao này mà ngã xuống thì nhất định sẽ chết, không ai đưa tay cứu nàng, vậy thì nàng chỉ có thể tự cứu lấy bản thân, nhưng nàng mới đến Thanh Sơn không bao

lâu, khinh công vẫn chưa được học, làm sao có thể tự cứu mình đây?

Càng kinh hoàng thì nàng càng tỏ ra bình tĩnh, nhờ có sức nặng của đại sắt cột trên chân nàng, nên mới không đến mức làm cho đầu nàng ngã nhào xuống đất, khoe mắt thoáng nhìn thấy mấy cây mây mọc trên vách sơn đạo, liền vội vàng đưa tay bắt lấy, nào ngờ tốc độ rơi xuống quá nhanh khiến cho nàng không thể bắt lấy chúng, cũng không có cách nào bám lấy mấy tảng đá nhô ra ngoài, ngược lại khiến cho hai tay bị mấy tảng đá đó ma sát đến trầy da, đau đớn từ trên tay truyền đến

Nghe âm thanh kinh hô kia, Bạch Dục quay đầu vừa vặn thấy được cô bé nhỏ nhỏ ước chừng năm tuổi đang rơi xuống, thấy trên người nàng không có bất kỳ một tia huyền khí dao động nào, phỏng chừng là vừa đến Thanh Sơn không lâu, thực sự là một tiểu cô nương kỳ quái, ngã từ độ cao trên hai trăm trượng vậy mà cũng không kêu một tiếng, ánh mắt kia quá mức bình tĩnh, không giống như một tiểu cô nương năm tuổi nên có

Các đệ tử xung quanh đều vây lại nhìn nhưng không có một ai vươn tay ra cứu giúp nàng, tại Thanh Sơn, có rất ít người sẽ đi giúp một người vừa không có thực lực vừa không có bối cảnh, quần áo mộc mạc trên người nàng, liền nhìn ra xuất thân của nàng cũng không tốt, Cho dù là ngã chết cũng không có người nguyện ý liếc mắt nhìn nàng, mà hẳn cũng sẽ như vậy, bởi vì đây là thế giới của kẻ mạnh, kẻ yếu vĩnh viễn chỉ có một kết cục duy nhất

Trong khoảnh khắc khi thân thể nàng rơi xuống, nàng liền nhìn thấy mấy người cười huyền thú phi hành ở giữa không trung, mang theo mỉm cười noi khoe miệng nhìn nàng, mà hắc y thiếu niên cười kim hồ hai cánh kia ngoài đầu lại liếc mắt nhìn nàng, ánh mắt khinh miệt, xem thường cùng cao ngạo kia từ trên người nàng rời đi, tiếp tục đi về phía trước

Tại thời khắc sinh tử này, nàng cảm nhận được rõ ràng nhân tình thế thái vốn vô tình cùng lạnh lùng như thế nào, nếu từ độ cao hai trăm trượng này ngã xuống mà không chết, nàng thề, tuyệt đối sẽ không để cho bản thân phải trải qua những chuyện như thế này thêm một lần nào nữa

Nhìn bóng dáng nhỏ bé kia từ trên núi ngã xuống nhưng lại không có người vươn tay cứu giúp, Bạch Dật không đành lòng, thúc dục huyền khí trong cơ thể, liền nhanh chóng nhảy lên từ lưng hồ, dưới chân đập gió, giờ tay tiếp được bóng dáng nhỏ nhỏ kia, đồng thời cười nói "Ai nha nha, tiểu sư muội nhỏ như vậy làm sao lại không có ai cứu giúp? Quả nhiên, chuyện anh hùng cứu mỹ nhân vẫn là để ta đến làm nha"

Khi nàng nhắm hai mắt lại, chuẩn bị thừa nhận đau nhức khi thân thể bị đụng vào mặt đất, không ngờ nghe được một thanh âm mang theo ý cười truyền đến, thân thể cũng ngã vào trong một lồng ngực ấm áp

Bạch Dật ôm tiểu cô nương trong lòng, thấy hai mắt nàng nhắm chặt liền tưởng nàng sợ tới mức không dám mở mắt, cười nói "Tiểu mỹ nhân nhắm chặt hai mắt, chẳng lẽ hy vọng ta hôn cho nàng tỉnh lại sao? Được rồi, nể tình nàng vẫn còn nhỏ, hơn nữa bộ dáng cũng không tệ lắm, ta liền đem nụ hôn đầu tiên của ta trao cho nàng" Nói xong còn thật sự cúi đầu lại gần thùy môi nhỏ nhỏ kia. (chỗ này Bạch Dục đang trêu Từ Tình nên ta để xưng hô là nàng, còn sau này sẽ xưng huynh-muội cho hợp)

Thanh âm mang theo vài phần ngả ngón cùng ý cười của thiếu niên kia, truyền vào tai Từ Tình khiến cho nàng mở to mắt, nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ tràn ngập ý cười đang phóng đại ngay trước mắt nàng, cặp mắt hoa đào kia mang theo vài phần mỉa mai, khiến nàng nhớ tới lời nàng vừa nghe được, nhanh chóng đưa tay bưng kín miệng mình

Vốn chỉ muốn đùa giỡn với nàng một chút, nhưng vừa nhìn đến hành động đáng yêu theo bản năng của tiểu cô nương, Bạch Dật không khỏi sùng sốt, ngay sau đó liền sung sướng cười to thành tiếng "Ha ha ha ha" thật sự là một tiểu cô nương thú vị, từ trên cao ngã xuống mà không thấy nàng kinh hô tiếng nào, lúc này hẳn chỉ làm bộ trêu chọc nàng một chút, thế nhưng nàng lại lấy tay bưng kín miệng mình, trong mắt tràn ngập vẻ phòng ngừa, Ha ha ha, thật là thú vị

Mà đệ tử Thanh Sơn vốn dĩ chỉ đứng một bên thờ ơ, nhìn thấy Bạch Dật thế nhưng lại ra tay cứu nàng, một đám đều kinh ngạc ra mặt. không ít nữ đệ tử đỏ kị cắn môi, nhìn chằm chằm bóng dáng nhỏ nhỏ kia được Bạch Dật ôm vào trong ngực

"Thật là, tại sao Bạch Dật sư huynh lại muốn cứu nàng? Không phải chỉ là một tiểu nha đầu thôi sao? Ngã chết thì thôi"

"Đúng vậy, xem quần áo nàng mặc trên người cũng không biết là từ xứ nào chui ra nữa, bản thân muốn chết, không biết là ai thu nhận nàng ta, người như vậy cũng có thể vào Thanh Sơn, thực làm cho người ta khó hiểu."

Ở Thanh Sơn này, ngoại trừ Bạch Dục, thì Bạch Dật cũng là nhân vật phong vân số một số hai, không giống như Bạch Dục cao ngạo, Bạch Dật có vẻ dễ gần hơn, hẳn thường xuyên cười với người khác, cái miệng kia thấy nữ nhân lại càng giống như đường mật, có người cảm thấy cử chỉ của hắn quá mức ngả ngón, lại có người cảm thấy hắn hết sức dễ gần, bởi vì năm mười ba tuổi hắn đã là Thất cấp Hoàng vũ sư, hơn nữa xuất thân không hề tầm thường, nên có không ít nữ đệ tử Thanh Sơn đều coi hắn là tình nhân trong mộng.

Ở một nơi khác trên sơn đạo, Lăng Thành vừa vặn chứng kiến một màn kia, hẳn vốn dĩ đi theo phía sau nàng, bất quá trên đường gặp được được lão của dược cư, liền cùng hắn hàn huyên vài câu ai ngờ chỉ trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng Từ Tình. không lâu sau chợt nghe đến Thanh Sơn đệ tử nói có một tiểu cô nương rơi xuống sơn đạo, hẳn vội vàng chạy tới, vừa vặn nhìn thấy Bạch Dật cứu nàng.

"Đa tạ sư huynh đã cứu muội, nếu cười đủ rồi thì để muội xuống dưới" Từ Tình bỏ tay ra, đôi mắt nhìn chằm chằm thiếu niên còn đang ôm nàng, ánh mắt của hắn rất đẹp, dường như lúc nào cũng có thể câu nhân, thần thái mang theo chút mỉa mai, hơn nữa hắn mặc một bộ hồng y thoát nhìn có điểm giống nữ nhân, tuy rằng nói chuyện ngả ngón, nhưng hẳn lại là người duy nhất có mặt trong đám người này, nguyện ý ra tay cứu giúp nàng, ân tình của hắn ngày hôm nay, nàng sẽ ghi nhớ kỹ.

Bạch Dật nhìn tiểu cô nương trong lòng, đôi mắt hoa đào hiện lên tia sáng, nói "Uh, tuy tuổi còn nhỏ nhưng cũng hiểu được lễ phép, không tồi không tồi" Khoe mắt thoáng nhìn thấy hai cánh tay nàng bị trầy da chảy máu, nhân tiện nói "Tay bị thương kia, trên người ta có thuốc, muội bôi một ít đi" Vừa dứt lời liền đem nàng thả xuống, lấy một bình nhỏ từ trong lòng ra.

"Đa tạ ý tốt của sư huynh, muội trở về tự bôi thuốc cũng được." Từ Tĩnh nói, xoay người muốn đi, nàng muốn xem nghi thức triệu hồi, nhưng cả hai tay đều bị thương, vẫn nên xử lý sớm một chút thì tốt hơn, nghi thức triệu hồi thì để sang năm lại đi xem.

Tuần mi Bạch Dật khẽ nhú, cười hỏi: "Muội không phải là muốn đi xem nghi thức triệu hồi sao? Bây giờ mà đi về thì năm nay sẽ không xem được đâu." Tiểu nha đầu này, hẳn khó được tốt bụng một lần muốn giúp nàng bôi thuốc, nàng thế nhưng lại cự tuyệt?

"Sang năm, muội lại xem." Đầu Từ Tĩnh cũng không quay lại, nói, ai ngờ vừa mới đi được vài bước, đột nhiên cả người bị bế lên, kinh ngạc nhìn lại: "Sư huynh, huynh làm cái gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Bỏ Móng Vuốt Của Sư Huynh Ra

Editor: nhimnhinhanh

Beta: lãnh huyết

Đưa tay ôm bé gái nhỏ nhắn vào lòng, hắn liếc nhìn bé gái trong ngực mình, trong mắt Bạch Dật hiện lên đắc ý, ôm nàng về phía huyệt thú của mình: "Sư huynh nhầm chán lắm! Muội cùng sư huynh tâm sự thế nào đây?"

Bị hắn ôm vào trong ngực, gãy dựa không được, Từ Tĩnh ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Bạch Dật vừa yêu nghiệt vừa tươi cười vừa nói: "Sư huynh, muội không quen huynh." Đệ tử Thanh Sơn nhiều không kể xiết, chẳng qua hắn với nàng đều là đệ tử của Thanh Sơn, xoay người một cái sau này có lẽ cũng không gặp nhau, lần thứ nhất bị hắn ôm là vì hắn cứu nàng, còn lần này lại là vì cái gì?

Nghe nàng nói xong, khóe môi hắn cong lên, tà khí cười: "Không có việc gì, chúng ta chẳng phải đang tâm sự sao? Sư huynh tên là Bạch Dật, muội tên gì?" Nói xong quay chân nhẹ nhàng nhảy lên lưng hổ rồi ngồi xuống, đem nàng đặt ở phía trước, đồng thời lấy được tán giúp nàng vẩy lên, kéo vải xuống giúp nàng băng bó kỹ vết thương động tác gọn gàng trong chớp mắt thì làm xong.

Nhìn trên tay là hai nơ con bướm, Từ Tĩnh không khỏi giật mình, mở miệng nói: "Đa tạ sư huynh." Tuy nhiên hai cái nơ con bướm to dễ làm người khác chú ý, nhưng trên tay bị thương đều bị hắn vẩy được tán cùng băng bó lên trên vết thương còn một điều nữa là bây giờ cảm giác ở cánh tay đã k còn đau như lúc này, đang nghĩ ngợi để trả lời hắn, ai ngờ đột nhiên một tay lại ôm eo nhỏ của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trầm xuống nói: "Sư huynh, tay của huynh đang làm gì đó?"

"Sư huynh sợ muội ngã xuống, cho nên ôm eo của muội một chút, ai ngờ lại ôm đồng xương, thuận tiện nhìn xem trên người của muội có mấy lạng thịt." Âm thanh vui vẻ mang theo vài phần tà khí, mắt hoa đào híup lại hiện lên ý cười, lại gần bên tai của nàng mà nói: "Tiểu sư muội, người còn chưa nói cho sư huynh tên muội là Phong hay sao? Có phải hay không ai lại để cho muội đói? Muội dùng lá gan to cùng sư huynh nói thế à, sư huynh nhất định giúp muội ra mặt. Khoé miệng Từ Tĩnh nhìn không được mà run rẩy, ôm một đồng xương? Nàng cũng không phải người chết, như thế nào nói là đồng xương? Tuy nhiên tuổi nàng còn nhỏ, nhưng mẫu thân nói qua nàng đều nhớ rõ, nam nữ hữu biệt, tay hắn đang trên người nàng mà sờ loạn, cùng với đồ hám sắc bại hoại thì có cái gì khác nhau?

Lập tức không khỏi có chút giận dữ mà nói: "Sư huynh, huynh đem móng vuốt lấy ra." Tuy là ngồi ở trên lưng hổ, nhưng nàng hai chân kẹp người của nó, tay lại túm lấy bộ lông của nó, nếu không làm như vậy thì khó tránh khỏi ngã từ trên lưng hổ xuống.

Móng vuốt? Bạch Dật nhú mày, mắt hoa đào dừng trên người bé gái. Tiểu nha đầu nóng tính rồi, còn biết tức giận nha? Ha ha, hắn còn chưa nghĩ đến một nha đầu bốn năm tuổi lại so với hắn- mười ba tuổi! Đây có lẽ mới là con người thật của tiểu nha đầu này. Thu lại nụ cười vui vẻ, thanh âm có chút ỷ khuất nói: "Tiểu sư muội, sư huynh tốt xấu cũng cứu muội một mạng, như thế nào muội có thể nói sư huynh như vậy, xem tay sư huynh vô tội đây này? Muội thật sự là quá thương sư huynh rồi, muốn sư huynh lấy tay ra cũng rất dễ, muội chỉ cần nói một tiếng, sư huynh dĩ nhiên sẽ lấy ra."

Ngồi ở phía trước hắn Từ Tĩnh cảm thấy toàn thân nổi da gà, thân thể không khỏi nhích lên phía trước một chút, không muốn cùng hắn thân mật, trực giác nói cho nàng biết, nếu cùng hắn dính dáng, quan hệ sau này sẽ không lường trước.

Thấy nàng nhích lên phía trước, ở đằng sau, Bạch Dật không khỏi vui vẻ, nghiêng người phía trước một chút, đem môi sát lại bên tai của nàng nói: "Tiểu sư muội, sư huynh hỏi muội."

"Cái gì?" Nàng lại là tiếp tục nhích lên phía trước, không muốn cùng hắn quá mức gần gũi, nói chuyện thì nói chuyện, hắn lại cứ cúi sát bên tai của nàng mà nói, lời nói phát ra càng cảm thấy Bạch Dật sư huynh đầu óc tuyệt đối không bình thường.

"Muội cảm thấy sư huynh lớn lên thế nào?" Bạch Dật cười hỏi, âm thanh lộ ra sự tự tin.

Từ Tĩnh có nhú mày, trầm nghĩ, hắn lớn lên thế nào sao nàng phải quan tâm? Tại sao hỏi nàng vấn đề này? Dưới thân vẫn là con hổ hướng triệu hoán nghi thức mà đi đến, ở bên cạnh có không ít đệ tử Thanh Sơn cười huyên thủ đi tới, những ánh mắt của mọi người lại luôn vô ý hướng trên người nàng.

"Tiểu sư muội, sư huynh hỏi lại muội! Muội cảm thấy sư huynh lớn thế nào?" Mị lực của hắn giảm bớt sao? Không thể làm cho người phía sau thất thần? Mặc dù nói là nàng là còn nhỏ , nhưng cũng không nên đem hắn trở thành trong suốt chứ?

Không biết vì lẽ gì mà hắn mà nhất định phải hỏi nàng hắn lớn lên thế nào, còn một cái kính hướng mặt trước nhích lại gần, nếu nàng ngồi xa hơn, thì ngồi vào đình đầu lão hồ rồi, cảm thấy bất mãn, bật thốt lên: "Sư huynh lớn lên rất giống nữ nhân."

Âm thanh nàng mang theo non nớt mà nói ra, tuy giọng nói không lớn, nhưng đối với những đệ tử Thanh Sơn luôn nghiêng tai chú ý lắng nghe hai người bọn họ nói chuyện, nhưng lại thật, thanh âm nàng vừa nói ra làm không ít đệ tử khẽ giật mình, lại chăm chú nhìn dung mạo Bạch Dật tuần kĩ đúng kiểu yêu nghiệt, lập tức che mặt cười trộm.

Không phải nàng nói không đúng sự thật, nghe nàng nói vậy, mọi người lại nhìn Bạch Dật, quả là có vài phần giống nữ nhân.

Bạch Dật vốn cho là nàng nói sư huynh lớn lên sẽ anh tuấn tiêu sái tuấn mỹ bất phàm, ai ngờ lại nghe được câu, sư huynh lớn lên rất giống nữ nhân? Khóe miệng không khỏi kéo co giật, nhìn xung quanh lại thấy không ít các đệ tử đều che mặt mà cười, cảm thấy rất giận dữ, nghiêng răng nghiêng lợi mà hỏi: "Sư huynh ở đâu lớn lên giống nữ nhân?" Cái tiểu nha đầu này, có biết nói như vậy đối với nam nhân chà khác gì vũ nhục không?

Thấy mặt hắn có chút tức giận, Từ Tinh dừng thoáng một chút nói: "Sư huynh tức giận." Nàng bình tĩnh nói.

"Ai nói ta tức giận?" Bạch Dật thả tay ngoài chiếc áo choàng đỏ, liếc mắt nhìn đám đệ tử, mọi người nhìn thấy ánh mắt mang theo cảnh cáo kia, lập tức thu hồi nụ cười, cũng không dám liếc mắt nhìn.

Nhìn thấy ánh mắt mọi người dời đi, Bạch Dật thò tay ôm, đem nàng xoay người, làm cho nàng mặt đối diện với hắn, rồi mới lên

tiếng: "Sư huynh ở đâu lớn lên giống nữ nhân? Một là muội nói, nếu không ta sẽ đem muội ném cho lão hồ của ta ăn!"

Nhìn thần sắc giận giữ của hắn, Từ Tinh mới biết nàng đáng không nên nói, hắn là một nam nhi, lại nói hắn như nữ nhi chà trách hắn tức giận. Hắn cứ thế mà hỏi này không tha, nếu nàng mà cứ theo thực tế mà nói, đoán chừng hắn tức giận mà ném nàng từ trên lưng hồ xuống.

Nghĩ kĩ, nàng cảm thấy mình nên nói thế nào, lập tức, giương hai con mắt nhìn chằm chằm hắn: "Là sư huynh muốn ta nói, ta đây đã nói."

"Uh, ngươi nói đi!" Bạch Dật hai tay vẫn vòng trước ngực, mắt hoa đào nhắm lại mang theo vài phần tà khí chính là nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Rất Mê Hoặc, Rất Yêu Nghiệt

Editor : nhimhinhanh

Beat : Lãnh Huy3t

"Sư huynh lớn lên sẽ rất đẹp." Từ Tinh nói xong dừng lại một lúc, nhìn hắn một cái.

Rất đẹp? Đây là khen ngợi? Dừng từ này để chỉ nam nhân sao? Ánh mắt Bạch Dật quét qua khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Tinh rồi rút ra một kết luận: Ân, có lẽ tuổi còn nhỏ, với nàng mà nói, đẹp chính là anh tuấn đi? Được rồi! Miễn cưỡng chấp nhận, nhân tiện nói: "Nói tiếp"

Thấy hắn sắc mặt có chút chuyển biến tốt đẹp, Từ Tinh cảm thấy không khỏi vui mừng, là người ai không thích nghe ca ngợi. Khó trách trước kia phụ thân nói mẫu thân lớn lên rất đẹp, mẫu thân luôn cười cực kỳ ngọt ngào.

Tiếp theo mới mở miệng nói: "Sư huynh lớn lên vốn dĩ đã rất đẹp, hơn nữa cặp mắt hoa đào quyến rũ người kia với làn da trắng nõn, một thân hồng y khiến cho người khác lúc mới gặp gỡ huynh, đã cảm thấy huynh rất giống nữ nhân." Thấy sắc mặt hắn hơi trầm xuống, lại nói tiếp. "Bất quá, nữ nhân lớn lên không có yêu nghiệt như vậy, cũng không có tiêu sái như sư huynh, cho nên ở xa thoáng nhìn thì sư huynh có điểm giống nữ nhân, nhìn lại, lại không giống rồi."

Cặp mắt hoa đào híp lại, khóe môi hơi nhếch lên trước mặt vẻ mặt cô bé thành thật, nghe xong nàng nói, lông mày hắn chau lên nhìn nàng nói: "Nói như vậy, ngươi là cảm thấy sư huynh ta không thích hợp mặc đồ đỏ?" Liều lĩnh để làm người khác chú ý? Cặp mắt hoa đào quyến rũ người? Yêu nghiệt? Lời này từ trong miệng tiểu cô nương này nói ra, làm sao lại cảm thấy có chút lạ?

Từ Tinh lắc đầu nói: "Không phải."

"Đó là cái gì?"

"Sur huynh mặc đồ đồ nhìn rất đẹp, quần áo màu đỏ rất thích hợp với người." Nàng nói rất đúng, thực ra hẳn là nam nhân mặc một thân áo đỏ, coi như là nữ, mặc lên cũng không thể hiện ra loại khí chất yêu nghiệt như hẳn.

Mà lúc này nàng cũng không biết, chính là bởi vì hôm nay, nàng nói những lời này, lại khiến cho cả đời hẳn đều mặc quần áo màu đỏ, chỉ vì nàng nói một câu, hẳn mặc đồ đồ đẹp mắt...

Nghe vậy, khóe miệng Bạch Dật không khỏi gợn lên, từ ngữ ca ngợi, lại thật dễ nghe như thế. Lập tức nói: "Được rồi! Nếu người đã nói như vậy rồi, hiện giờ ta đây không nên so đo với người, đi thôi! Sur huynh mang muội đi xem nghi thức triệu hồi!"

Nghe vậy, Từ Tình lúc này mới âm thầm thở dài, người này hi vọng thật là khiến người ta đoán không ra, chẳng qua là bây giờ vết thương trên tay đã băng bó kỹ rồi, lúc này mình muốn đi cũng đi không được, vậy thì cùng đi theo thôi! Chỉ là, các nữ đệ tử xung quanh, cả một đám ánh mắt như là hận không thể nhào lên cắn nàng, thật là làm cho người ta khó hiểu.

"Đến! Ngồi xuống" Bạch Dật đưa một tay ôm lấy nàng, để cho mặt nàng hướng về phía trước, tay của mình duỗi ra ôm eo nhỏ của nàng.

Cảm giác được cái tay kia đặt ở ngang hông của mình, Từ Tình liền giật mình, nói: "Sur huynh, ôm một đồng xương rất thoải mái?" Không phải hẳn nói trên người nàng chỉ có một đồng xương sao? Như thế nào cái tay này luôn hướng eo của nàng mà ôm?

"Ha ha a, sur huynh ta giờ mới biết, thì ra ôm một đồng xương cũng rất thoải mái đấy." Giọng nói mang theo vài phần tà khí cười, cố ý đem đề tay ở eo nhỏ của nàng không chịu buông ra.

Từ Tình đã nghe được lời này của hẳn, không khỏi thầm thở dài một tiếng. Hết cách rồi, ai bảo nàng hôm nay không may, đụng phải hẳn, được rồi, hẳn đã muốn ôm thì để cho hẳn ôm a! Dù sao cũng sẽ không thiếu miếng thịt nào, bằng không nếu nàng phản kháng, không biết hẳn lại làm ra cái gì nữa.

Biết bé gái phía trước đã an tĩnh lại rồi, Bạch Dật không khỏi nhíu mày, trong đôi mắt hoa đào hiện lên một tia kinh ngạc, như vậy nghe lời rồi hả? Hẳn còn nghĩ đến nàng lại đem móng vuốt! Khóe môi ngoéo ... một cái, liền cười hỏi: "Tiểu sư muội, muội mấy tuổi rồi hả?"

"Năm tuổi."

"Ah! Năm tuổi ah! Sur huynh ta mười ba rồi, lớn hơn muội tám tuổi đấy!" Bạch Dật cười nói, thấy người ngồi phía trước không có phản ứng, liền lại hỏi: "Tiểu sư muội, muội còn không nói cho huynh biết, muội tên là gì!"

Nghe nói như thế, Từ Tình nghĩ, vẫn là không nói cho hẳn biết tên, miễn cho hẳn lại tìm tới nàng như thế sẽ không tốt. Nghĩ một lúc, liền thuận miệng nói ra một cái tên: "Ta là Từ Ngôn." Đệ tử Thanh Sơn nhiều như vậy, nàng lại không thường ra Lăng Phong, nếu là không biết tên, chắc hẳn hẳn sẽ là tìm không thấy nàng đấy.

"Từ Ngôn? Muội ở tòa phong nào? Là đệ tử của ai?" Thanh Sơn phân Tứ Phong, khác lại có tám môn, đệ tử nhiều không kể xiết, ngoại trừ ba năm một lần Thanh Sơn tỷ thí, mọi đệ tử đều trình diện, có lẽ cũng chỉ có lẽ triệu hoán nghi thức thì mới tụ tập đầy đủ đệ tử.

Vào Thanh Sơn, đệ tử đều đăng ký tên, cùng với cái đó ngọn núi hoặc là cái nào môn hạ, chỉ cần có danh tự, muốn tại Thanh Sơn hơn vạn tên trong hàng đệ tử tìm ra một người không khó, nếu không có danh tự, muốn tại Tứ Phong tám trong môn tìm ra một người, vậy cũng cũng không phải là chuyện dễ dàng rồi.

"Sur huynh, nghi thức triệu hoán đã bắt đầu, người nếu không nhường chỗ ngồi ở dưới thì nhanh lên đi, tựa nhìn không tới rồi."

Bạch Dật hướng phía trước mặt nhìn lại, quả nhiên thấy mọi người đều vây quanh ở trong động thiên, lúc này mới nói: "Yên tâm, sẽ không để cho muội không được xem."

Mấy người cười huyên thú phi hành ở giữa không trung, ngoài ý muốn nhìn thấy Bạch Dật-một thân áo đỏ ôm một tiểu cô nương ngồi trên lưng huyên thú, không khỏi hướng tiểu cô nương ka nhìn. Bên trong Thanh Sơn là các đệ tử chỉ biết khuôn mặt Bạch Dật hướng mọi người tươi cười, nhưng chỉ có tiếp xúc nhiều mới biết, nhìn hẳn hiền hoà, nhưng có thể dựa người vào gần hẳn căn bản không có mấy, chớ nói là có thể khiến hẳn ôm vào trong ngực thân mật như thế.

Cười huyên thú ở giữa không trung, tất cả mọi người đều biết rõ tên tiểu cô nương kia, chính là người lúc nãy bị ẩn từ chỗ cao xuống, nhưng lại không biết Bạch Dật vì sao cứu nàng? Chẳng lẽ cô bé này có cái gì không giống người thường?

Nghĩ vậy một lúc, mọi người quét qua, muốn nhìn kỹ tiểu cô nương này, ai ngờ vẫn không nhìn ra cái gì, lập tức quét mắt qua tiểu cô nương kia mang theo vài phần khinh miệt, quả nhiên chỉ là đệ tử mới vào Thanh Sơn, không có gì đặc biệt.

Mà Bạch Dục đang cười Kim Hổ hai cánh bay giữa không trung cũng nhìn thoáng về sau, ánh mắt tinh mịch cũng nhìn về phía này, có thể được Bạch Dật đối đãi như thế xem ra cũng không đơn giản.

Cảm giác làm cho người ta không thể bỏ qua, ánh mắt một mực rơi vào trên người của nàng, Từ Tình ngẩng đầu theo ánh mắt nhìn lại, lại thấy được cái kia một thân hắc y cười Kim Hổ hai cánh, dung mạo khí thế đều xuất chúng, coi như không phát hiện, nàng dời ánh mắt, đem ánh mắt đã rơi vào cái động thiên, dừng trên người các đệ tử Thanh Sơn.

Thấy được ánh mắt kia của nàng, lông mày Bạch Dục hơi vắn, vừa rồi ánh mắt của nàng chống lại ánh mắt của hẳn, rồi sau đó lại như là đem hẳn trở thành vô hình, ánh mắt bình tĩnh dời đi, tới nơi mà ánh mắt mọi người sùng bái, lần đầu tiên có người xem hẳn như không tồn tại, loại cảm giác này, thực

khiến cho người ta khó chịu!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Phản Kháng Cũng Vô Dụng

Editor : Lãnh Huy3t

Beat : dienvi2011

Bạch Dật ôm nàng, hiển nhiên cũng nhìn ra ánh mắt Bạch Dục nhìn nàng, liếc mắt nhìn bóng dáng màu đen cười phi hành huyền thú dừng ở giữa không trung, khoe miệng hiện lên ý cười như có như không, sau đó nhìn một lượt các đệ tử đang đợi nghi thức triệu hồi.

Bên trong thiên động, phía trên có một khối nham thạch thật lớn, ước chừng ba trăm đệ tử Thanh Sơn. Đây là toàn bộ những đệ tử tròn mười tuổi ở Thanh Sơn, những người tròn mười tuổi đều có thể tiến hành nghi thức triệu hồi. Có người có thể triệu hồi ra huyền thú của mình nhưng cũng có người không thể triệu hồi được gì.

Có huyền thú hay không có quan hệ rất lớn với những người tu luyện, nếu không thể triệu hồi ra huyền thú vậy chứng minh người đó thiên phú tu luyện có hạn, cho dù thực lực của hắn có giỏi thế nào vẫn không gọi được thần thú cũng không được mọi người coi trọng. Ở rất nhiều thời điểm, huyền thú tiến giai đồng dạng có thể hỗ trợ cho bản thân tiến giai, sức chiến đấu của huyền thú cũng không thể bỏ qua, huyền thú phẩm giai càng cao thì càng mạnh, có khi chỉ cần uy hiếp liền có thể làm cho mọi người thần phục.

Chúng đệ tử đứng ở trong thiên động đều khẩn trương không thôi, hôm nay đối với bọn họ mà nói cũng là căn cứ rõ ràng để chứng minh thực lực cùng với thiên phú của bản thân. Trước mặt nhiều đệ tử Thanh Sơn như vậy, nếu không thể triệu hồi ra huyền thú thì cho dù thực lực của họ bọn họ có tốt như thế nào thì ánh mắt mọi người nhìn họ cũng sẽ bắt đầu không giống như trước.

Cảm giác khẩn trương làm cho bọn họ dần thấy bất an, cho đến khi sơn chủ Thanh Sơn đi vào, mọi người mới dần dần lấy lại bình tĩnh. Nghi thức triệu hồi mỗi năm đều do Sơn chủ tự mình chủ trì, điều này đại biểu cho sự coi trọng không chỉ của Thanh Sơn dành cho bọn họ mà còn của Sơn chủ đối với bọn họ.

Ánh mắt Tử Tinh dừng ở trên người Sơn chủ Thanh Sơn, lẳng lặng đánh giá. Đó là một lão nhân ước chừng hơn sáu mươi tuổi, thân hình hơi béo, cả người mặc y bào màu trắng, trên người ần ần có nguồn nội lực to lớn, đây vẫn là lần đầu tiên nàng gặp được Sơn chủ Thanh Sơn này. Nàng đang đứng cách thiên động ước chừng một trăm thước, nhưng khí thế uy áp cùng cường giả phát ra từ trên người Sơn chủ cũng ảnh hưởng đến nàng, thật sự không hề tầm thường!

"Hôm nay là nghi thức triệu hồi mỗi năm một lần ở Thanh Sơn. Cũng giống năm vừa rồi, ngay khi thánh hỏa được châm, các đệ tử phải lớn tiếng niệm triệu hồi chú, có thể triệu hồi ra huyền thú của bản thân các ngươi hay không hoàn toàn dựa vào chính các ngươi!" Thanh âm mười phần trung khí, ánh mắt ần chứa nồng đậm uy áp hướng hơn ba trăm đệ tử kia, lại mở miệng nói tiếp: "Trước khi nghi thức triệu hồi bắt đầu, các ngươi phải nhớ cho kỹ, cho dù không thể triệu hồi ra huyền thú nhưng chỉ cần các ngươi khổ công cố gắng tu luyện thì tương lai rời Thanh Sơn, thực lực cũng đứng số một số hai! Vào Thanh Sơn chính là đệ tử Thanh Sơn, cho dù tương lai rời Thanh Sơn cũng không có gì khác!"

Nghe lời nói mang theo cổ vũ kia của hắn, chúng đệ tử đang chờ thực hiện nghi thức kia đều cảm thấy trong lòng dâng lên một nhiệt hỏa, nghi thức triệu hồi, vô luận như thế nào bọn họ cũng muốn triệu hồi ra huyền thú của chính mình!

Sơn chủ Thanh Sơn liếc mắt nhìn mọi người một cái, quay người đứng trước mặt đệ tử trong thiên động, châm cây đuốc lớn kia. Lửa này là thánh hỏa Thanh Sơn không bao giờ tắt được lấy từ trong Thánh hỏa điện, hằng năm đều đem hỏa chủng tới thánh hỏa điện châm một lần. Thánh hỏa, với Thanh Sơn mà nói, có ý nghĩa phi phàm.

Thời điểm thánh hỏa được châm lên, hơn ba trăm đệ tử đứng trong thiên động đồng loạt nhắm mắt lại, hai tay giao nhau đặt trước người, huyền khí trên người bắt đầu khởi động bao vây lấy toàn thân bọn họ, trăm miệng một lời niệm triệu hồi chú: "Ngủ say sâu trong tâm linh đồng bọn, lấy khí huyết mà ngưng tụ thành chiến hữu, thức tỉnh đi! Huyền thú thuộc về ta! Hôm nay, nhân danh thánh thần đem ngươi thức tỉnh! "

Ba trăm câu chú ngữ ần chứa huyền khí mạnh mẽ truyền ra vang tới trời cao, khiến mặt đất chấn động mà hơi chớp lên, ngay lúc cổ thanh âm kia hạ xuống lập tức luồng sáng chói mắt nhất thời phụt ra từ trên người bọn họ, mãnh liệt làm cho các đệ tử Thanh Sơn đang vây quanh không thể nhìn về phía trước. Trong không khí bắt đầu khởi động hơi thở càng ngày càng cường đại, bỗng nhiên ánh sáng vừa dứt, trước mắt một mảnh rõ ràng.

"A!" một nam đệ tử mở to mắt liền nhìn đến một con vật to lớn đang bay trên đỉnh đầu mình, không khỏi bị dọa cho kinh hô một tiếng, tập trung nhìn lại mới biết đây dĩ nhiên là huyền thú của mình, liền cảm thấy vui vẻ sung sướng kêu to: "Ha ha, ta cũng có huyền thú! Ta cũng có huyền thú!"

"Huyền thú của ta là một con tiểu hồ ly. Oa! thật đáng yêu a!" nữ đệ tử sung sướng ôm huyền thú của mình, ánh mắt vui mừng.

Mà cũng có đệ tử đứng trên tảng đá trong thiên động thần sắc ngơ ngác nhìn chung quanh mấy người đang mừng rỡ như điên, nhìn thấy bọn họ triệu hồi

ra huyền thú của riêng bản thân mình mà bên người mình chỉ là trống rỗng, cái gì cũng không có, không khỏi cảm thấy ảm đạm.

"Nhìn thấy không, thực ra triệu hồi nghi thức cũng không có gì. Người tới nơi này xem nghi thức triệu hồi phần lớn đều muốn nhìn xem huyền thú người khác triệu hồi ra có cường đại không, và có bao nhiêu người có thể triệu hồi ra huyền thú." Thanh âm mang cười của Bạch Dật truyền đến, ánh mắt dừng lại trên người các đệ tử Thanh Sơn. Cảnh tượng như vậy năm nào cũng tái hiện, nếu có thể triệu hồi ra huyền thú đều là về mặt vui sướng, còn không thể triệu hồi ra thì về mặt ảm đạm.

Từ Tinh thu hồi ánh mắt, bởi vì mấy đệ tử đứng trong thiên động đều chỉ triệu hồi ra một huyền thú phẩm giai thấp, tuy rằng cũng có không ít phi hành huyền thú nhưng mà có thực lực tốt lại không được mấy con.

Liềm hạ ánh mắt nhìn con bạch hổ dưới thân, liền mở miệng hỏi: "Sư huynh, con huyền thú này của huynh phẩm giai thế nào?" Tuy rằng nàng còn không rõ ràng lắm, nhưng mà nhìn khí thế mà nói, mấy con huyền thú mà các đệ tử trong thiên động triệu hồi ra không có con nào có thể so sánh với con hổ này.

"Ha ha, như thế nào? Cảm thấy hứng thú? Nhưng làm sao mà muội chỉ có hứng thú với huyền thú của sư huynh ta đâu? Một người tuấn mỹ bất phàm như sư huynh ta ngồi sau lưng muội, muội lại tuyệt đối không có hứng thú là sao?" Giống như là đùa giỡn với nàng, âm thanh cười lại thêm vài phần tà khí. Tâm niệm vừa động, không cần mở miệng liền khiến cho con bạch hổ dưới thân quay đầu đi trở về.

Bạch Dục cười kim hồ hai cánh bay giữa không trung thấy thế, ánh mắt sâu thẳm hiện lên tinh quang làm cho người ta xem không hiểu, ngay sau đó cười kim hồ hai cánh trở về, biến mất trong tầm mắt của mọi người.

"Sư huynh, muội phải đi về. Huynh thả muội xuống dưới đi!" Nghi thức triệu hồi đã xem xong rồi, nàng nên trở về đi luyện kiếm.

"Nói cho sư huynh biết muội là người phong nào, sư huynh liền đưa muội trở về."

"Không cần, muội sẽ tự mình trở về." Từ Tinh nói xong, nhìn xung quanh chuẩn bị nhảy xuống.

Dường như biết trước hành động của nàng, Bạch Dật liền tăng thêm lực đạo ôm eo nàng thật chặt, đem nàng kéo vào trong lòng mình, thanh âm tà ác dán vào sát tai nàng nói: "Tiểu sư muội, muội thực sự không nghe lời nha! Sư huynh đã nói là sẽ đưa muội trở về thì phản kháng cũng vô dụng thôi."

* Giải thích lại 1 chút

_ tiến giai : tiến cấp

_ phẩm giai : cấp bậc

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Một Tia Ấm Áp

Editor : Lãnh Huy3t

Beat : dienvi2011

Nghe âm thanh phía sau truyền đến cùng với thái độ cường ngạnh kia, Từ Tinh hơi hơi nhíu nhíu mày. Nếu chính mình có thực lực sẽ không bị quản chế khắp nơi, quả nhiên bất cứ ở nơi nào, thực lực của bản thân đều rất quan trọng.

Nghi nghĩ, liền mở miệng nói: "Nếu sư huynh muốn đưa muội trở về, vậy đi tới Thất Trọng Môn thôi." Tới Thanh Sơn đã nhiều ngày, biết được bát môn trong Thanh Sơn lấy tên đặt Trọng. Nhất Trọng Môn là một môn, các Trọng tiếp theo lấy các con số để đặt. Trong bát trọng môn, thực lực của đệ tử Nhất Trọng Môn là lợi hại nhất, có thể nói là đứng đầu ở Thanh Sơn.

"Nga? thì ra muội là đệ tử Thất Trọng Môn a! Sao ta lại không biết lúc nào Thất Trọng Môn lại thu một đệ tử như tiểu sư muội đây?"

"Trong môn đệ tử không ít, sư huynh không biết cũng không có gì là kỳ lạ." Nghe ra nghi vấn trong lời nói của hắn, Từ Tinh âm thầm tính toán làm thế nào cho hắn tin tưởng? Tuy rằng không biết vì sao hắn lại cảm thấy có hứng thú với nàng nhưng nàng biết cùng hắn có quan hệ thì sau này đừng mong được yên tĩnh. Ít nhất, ở thời điểm nàng không có năng lực bảo vệ chính mình thì nàng không hy vọng có phiền toái tìm tới cửa.

Bạch Dật nhếch môi cười: "Cũng đúng, đệ tử ở Thanh Sơn ít nhất cũng có vài vạn người, mỗi ngày thêm một hai người thì ai biết được! Nếu muội là người của Thất Trọng Môn, ta liền đem muội đến trước cửa Thất Trọng Môn đi!" Tiếng cười vừa dứt, lại nói: "A hồ, đi thôi! Đi đến Thất Trọng Môn thôi."

Từ Tinh ngồi ở trên lưng hổ, im lặng nhìn con đường phía trước, nghi thức triệu hồi chấm dứt, các đệ tử Thanh Sơn lục tục trở lại môn hạ của mình. Mà

nàng ngồi ở trước người Bạch Dật, lại thỉnh thoảng lại thấy ánh mắt tò mò của mọi người.

"Ai? Các người xem cái cô gái kia là ai a? Làm sao có thể cùng Bạch Dật sư huynh ngồi một chỗ?" Một nữ đệ tử tò mò hỏi, âm thầm đánh giá cô gái ngồi ở trên lưng hổ.

"Ai biết nàng là ai? Cũng không biết là từ nơi nào chui ra, từ nãy giờ vẫn ngồi một chỗ cùng Bạch Dật sư huynh, hình như sư huynh còn muốn đưa nàng trở về đó!" Một nữ đệ tử khác khó chịu nói, ánh mắt vẫn theo sát bóng dáng hai người đi phía trước.

Bạch Dật một tay ôm vai của nàng, nụ cười trong mắt hoa đào cười dừng lại trên mái tóc đen như tơ của nàng: "Tiểu sư muội, sư huynh ở Nhất Trọng Môn, về sau muội có chuyện gì có thể đến Nhất Trọng Môn tìm ta, biết không?"

Từ Tinh giật mình, hôm nay mới gặp được hắn, ở giữa Thanh Sơn chúng đệ tử, chỉ có hắn vươn tay cứu nàng một mạng. Tuy rằng hành động mang theo ngả ngớn, nhưng giọng nói lại mang theo quan tâm, tuy rằng nàng không nghĩ cùng hắn có nhiều quan hệ, nhưng sự quan tâm của hắn vẫn làm cho nàng cảm thấy có biến hóa khác thường.

Ngoại trừ Thần, sư phụ và lão già thần bí kia, hắn là đệ tử Thanh Sơn đầu tiên tỏ ra quan tâm nàng.

Cảm giác được nàng lại thất thần, Bạch Dật không khỏi nổi giận, sức quyến rũ của hắn làm sao lại không có chút hiệu lực với tiểu sư muội này vậy? Bị hắn ôm vào trong ngực mà cũng có thể ba lần bốn lượt thất thần? Rốt cuộc nàng đang nghĩ đến cái gì chứ?

Lập tức, đầu cúi về phía trước, ý cười truyền ra mang theo vài phần tà tứ: "Tiểu sư muội, muội lại thất thần? Sư huynh nói muội nghe thấy không?"

Từ Tinh lấy lại tinh thần, dừng một chút nói: "Uh, muội nghe được." Lời này của hắn là nói cho nàng biết về sau nếu có người tìm nàng gây phiền toái có thể đi tìm hắn. Ý tứ nàng đã hiểu chính là không biết vì sao hắn lại đối xử với nàng như vậy? Hắn cùng với nàng, hôm nay cũng chỉ là lần đầu tiên gặp mặt, ngay cả tên thật nàng còn không nói cho hắn biết.

"Ha ha, được." Bạch Dật thấy thế cười nhẹ, giờ tay lên chạm vào mấy sợi tán loạn trước người, khí chất yêu nghiệt với đôi mắt hoa đào cùng với nụ cười tà mị nơi khóe môi khiến cho đám nữ đệ tử đứng xem ngây ngốc hoa cả mắt.

"Oa! Bạch Dật sư huynh thật sự rất tuấn mỹ! Nếu ta cũng có thể tiến vào Nhất trọng môn thì tốt rồi!" Một nữ đệ tử thì thầm nói, ánh mắt háo sắc nhìn chằm chằm bóng dáng yêu nghiệt màu đỏ kia.

Cười bạch hổ, chỉ trong chớp lát Từ Tinh cùng với Bạch Dật liền đi đến trước cửa Thất Trọng Môn, nhìn các đệ tử lục tục bước vào cửa Thất Trọng Môn, Từ Tinh mở miệng nói: "Sư huynh, muội đến rồi. Huynh thả muội xuống dưới đi!"

"Được" Bạch Dật lúc này lại sáng khoái đáp ứng, tay dời đi eo nhỏ của nàng, ngược lại nắm tay nàng đưa nàng vào cửa: "Vào đi thôi!"

Sau khi vững vàng tiếp đất, Từ Tinh nâng mắt nhìn hắn một cái, gật gật đầu: "Hôm nay đa tạ sư huynh" Ân cứu giúp hôm nay, ngày khác nhất định hồi báo.

"Uh, đi thôi!" Bạch Dật ngồi ở trên lưng hổ, một chút ý tứ rời khỏi cũng không có.

Trong lòng Từ Tinh hiểu hắn muốn biết nàng rốt cuộc có phải là đệ tử của Thất Trọng Môn hay không, vì thế cảm ơn xong thì xoay người đi về phía cửa Thất Trọng Môn, theo hướng các đệ tử đang lục đục đi vào cửa.

Thấy nàng thật sự đi vào, ánh mắt Bạch Dật mới dời đi, từ lúc hắn đỡ được nàng ở giữa không trung, trên người nàng truyền đến sức nặng khiến cho hắn tò mò. Nàng cũng chỉ mới năm tuổi, làm sao mà người lại nặng như vậy?

Trải qua quan sát, hắn mới nhìn đến đai sắt cột trên chân của nàng, ánh mắt hướng Thất Trọng Môn nhìn thầm nghĩ, khi nào Thất Trọng Môn có tiến bộ lớn như thế? Lại có thể nghĩ ra biện pháp như vậy?

Quên đi, lần sau gặp lại hỏi nàng cũng được. Sau đó liền cười Kim hổ đi về phía Nhất Trọng Môn. Đã biết nàng là đệ tử Thất Trọng Môn, lần sau khi nào nhàm chán thì đi tìm nàng cũng dễ dàng hơn.

Sau khi Bạch Dật rời đi, Từ Tinh vốn bước vào Thất Trọng Môn lại xoay người đi ra, cất bước đi về hướng núi Lăng Phong.

Khi về tới núi Lăng Phong, thấy bọn họ đều đã trở lại, trừ bỏ Từ Nghiễn cùng Từ Lập đứng luyện võ, không thấy mấy người khác, mà sư phụ thì đứng ở trước phòng nàng. Nhìn thấy nàng trở lại, liền nói: "Từ Tinh, người theo ta vào đây." Nói xong liền xoay người vào phòng.

Nghe nói như thế, Từ Tinh lẳng lặng vào theo, mà ở phía xa, hai người đang luyện võ nghe vậy liền dừng lại nhìn thoáng qua nàng.

"Sư phụ." Từ Tinh tiến vào, gọi một tiếng.

"Vết thương trên tay thế nào? Nghiêm trọng không?" Lăng Thành hỏi, thần sắc nghiêm túc cùng với giọng điệu đầy quan tâm kia của hắn làm cho người ta cảm thấy rất là kinh ngạc, hiếm khi bộc lộ quan tâm người khác, cảm giác luôn có chút kỳ quái.

Từ Tinh nghe được lời của hắn, liền lắc lắc đầu nói: "Không nghiêm trọng, đã bôi thuốc."

Nghe vậy, ánh mắt Lăng Thành dừng trên bàn tay đã được băng bó tốt, lấy một lọ dược từ trong người ra: "Đây là dược vi sư lấy từ bên dược lão, ngươi cầm lấy mà bôi! Nữ hài tử, trên người lưu lại sẹo thì không tốt." Nói xong, cầm lấy bình dược trong tay đưa cho nàng.

"Đa tạ sư phụ." Từ Tình giờ tay tiếp nhận, cảm thấy trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua. Tuy rằng sư phụ nghiêm túc, không nói nhiều nhưng là lại đối với nàng rất quan tâm. Điều này làm cho nàng cảm nhận được ấm áp cũng quan tâm như những người thân bình thường với nhau.

Có lẽ, những ngày về sau ở Thanh Sơn, cũng không khổ sở như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Bị Gạt

Editor :nhimnhanh

Beat :lãnh huyết

Đêm lặng yên im ắng phủ xuống, Từ Tình khoanh chân ngồi ở trên giường, hai tay đặt trên gối, tĩnh tâm tu luyện tâm pháp, tuy sư phó đưa cho nàng bản tâm pháp khác, nhưng mẫu thân từng đề cho nàng học một bản Lăng Thiên Tâm nên nàng cũng một mực luyện nó, có lẽ chính là nguyên nhân, vì sao nàng luyện Thanh Phong kiếm pháp thuận buồm xuôi gió.

Tâm thức phóng ra ngoài, tuy là nhắm mắt, nhưng lỗ tai lại nghe mọi âm thanh chung quanh đến là rõ ràng, ngoài phòng gió thổi lá cây soàn soạt, trong đêm lại tiếng ve, từng âm thanh truyền đến, nàng chỉ cần nghe qua, là biết âm thanh đó từ nơi nào truyền đến.

"Tiểu nha đầu, lão đầu ta lại tới nữa."

Bỗng nhiên truyền đến âm thanh làm Từ Tình mở to mắt, nhìn lão giả chẳng biết lúc nào đã ở trong phòng của nàng, đang ngồi đối diện với nàng, nhàn hạ uống nước.

Chứng kiến hần không tiếng động xuất hiện, Từ Tình thầm giật mình, nàng biết rõ thực lực của hần rất lợi hại, nàng có thể nghe mọi động tĩnh nhưng lại không nghe được âm thanh của hần, thực lực cao thâm như vậy, đến bao giờ nàng mới có thể đạt được? Nàng thu hồi tức giận, đang chuẩn bị mở miệng, nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của hần đến gần nàng.

"Tiểu nha đầu, lão đầu ta cho ngươi biết, người sư phụ kia của ngươi không phải người tốt lành gì, hần là đồ háo sắc (nhím bản dịch là sắc phôi mà nhím k biết gì nên nhím đành dịch vậy ^.^) !" Lão giả giận dữ nói, hướng bên cạnh nàng ngồi xuống.

"À?" Từ Tình giật mình, không hiểu hần nói gì.

"Ngươi không biết, hôm nay ngươi đi xem nghi thức gọi Thần Thú, sư phó ngươi đi theo sau ngươi, ta nhìn thấy hần vận huyền khí để cho vấy của ngươi bay lên, mặc dù không có nhắc lên cao được, nhưng cũng là rắc tâm bất lương, ta cho ngươi biết, hần không phải là người tốt, ngươi sau này cũng phải cẩn thận để đề phòng hần, đừng nhìn cái bộ dạng nghiêm túc bên ngoài mà bị lừa gạt."

Nghe hần nói như thế, Từ Tình nhớ tới sáng nay đi xem nghi thức gọi Thần Thú có một trận gió thổi qua, làm quần áo của mình bay lên. Nghĩ vậy, cúi đầu nhìn mình một chút, nhìn hai chân có hai miếng sắt, thần sắc như có điều suy nghĩ.

Lão giả phối hợp nói, cười híp mắt nói: "Tiểu nha đầu, lão đầu ta quyết định, muốn thu ngươi làm đồ đệ, ngươi có hứng thú học cách dùng độc không?"

Nghe vậy, Từ Tình liền giật mình, ngược mắt nhìn khuôn mặt vui vẻ của lão giả nói: "Thế nhưng mà ta đã có sư phó rồi, một đồ không thể bá hai sư." Đối với người luyện võ mà nói, cả đời chỉ có thể bá một vị sư phó, sư phó đã nhận nàng làm đồ đệ, về phần tu hành, nàng biết rõ thực lực của lão giả không thua gì sư phụ của nàng, nhưng sư phó của nàng là thật tâm đãi ngộ nàng rất tốt, nàng không thể quay lưng phản bội mà bá người khác được.

"À? Vậy làm sao bây giờ?" Lão đầu nghe vậy, gãi gãi đầu nhủ lòng mày, hần quan sát tiểu nha đầu này thật lâu rồi, cảm thấy nàng cái gì cũng không tệ, nếu cùng hần học y độc, tương lai nhất định sẽ lợi hại hơn hần! Hạt giống tốt như vậy, nếu không thu làm đồ đệ, thì thật đáng tiếc.

Từ Tình nghĩ, nhìn hần nói: "Ta không thể bá người làm thầy, bất quá có thể nhận ngươi làm gia gia, như vậy, ngươi dạy ta thì cũng hợp tình hợp lý rồi." Y độc, tuy không gặp hần sử dụng, nhưng thực lực của hần cao như vậy, y độc chắc cũng vậy, càng ở Thanh Sơn càng lâu, nàng càng là biết rõ, phải nâng cao thực lực của bản thân!

Lão giả nghe xong, hai mắt lập tức sáng lên, hưng phấn nói: "Tốt tốt, ngươi nhận ta làm gia gia của ngươi! Như vậy, lão đầu ta không chỉ có thể chân chính dạy ngươi, mà ngươi còn là cháu gái của ta, ha ha ha..."

Từ Tình lập tức đứng dậy, đi tới trước mặt của hần quỳ xuống nói: "Cháu bá kiến gia gia." Thanh âm non nớt vừa nói, cung kính hướng hần dập đầu ba cái.

"Ha ha ha, được được, nhanh đứng lên đi!" Lão già mừng rỡ, miệng cười không khép lại được, đưa tay đỡ nàng đứng lên: "Từ bây giờ, ngươi là cháu gái của ta, ngày mai gia gia sẽ đem cho ngươi hai quyển sách, đứng rồi, ngươi sư phụ kia của ngươi, cũng phải cẩn thận, hấn là lão già hạo sắc."

Từ Tinh nghe xong, ngượng cười, nói: "Gia gia, ngươi đã hiểu lầm, sư phó không phải là loại người mà người nói." Nói xong, nàng kéo tự kéo váy của mình làm lộ ra miếng sắt cột ở chân: "Ta nghĩ sư phó hấn là đoán được trên chân ta có miếng sắt, cho nên mới phải làm như vậy, tuy mặt của sư phó nhìn không thấy vui vẻ gì, nhưng đối với ta rất tốt." (nhin: lãnh ơi giúp ta miếng sắt ta không hiểu đoạn này TT_TT)

"Ồ? Nguyên lai là trên chân ngươi cột vật này! Ta còn muốn hỏi ngươi đi đường nào mà ôn vậy! Chắc chắc chắc, xem những miếng sắt này, đoán chừng cũng hơn mười cân, ngươi có thể chịu được?" Lão già kinh ngạc nhìn trên chân nàng cột những miếng sắt, kỳ tự trách mình tại sao lâu như thế cũng không phát hiện?

"Đã thành thói quen rồi." Từ Tinh nói xong, buông lòn váy xuống.

"Vậy được rồi! Đêm nay ngươi nghỉ ngơi thật tốt, gia gia đi đây, ngày mai trở lại thăm ngươi." Lão già nói xong, phóng ra khỏi cửa sổ, trong chớp mắt đã biến mất trước mặt nàng, chui vào trong đêm đen như mực.

Mấy ngày sau, Bạch Dật mang theo về mặt tức giận từ trong thất môn đi ra, như lúc trước hấn một thân áo đỏ liễu lĩnh dễ làm người khác chú ý, khuôn mặt tuấn tú mang theo vài phần yêu nghiệt nhưng không thể che hết tức giận, hấn vốn nghĩ, vài ngày không gặp Tiểu sư muội rồi, dù sao hôm nay vừa vặn có thời gian rảnh định đến đây xem vết thương trên tay nàng như thế nào rồi, ai ngờ tìm toàn bộ thất môn cũng không tìm không thấy

"Đáng giận! Vậy mà giám giả danh lừa gạt ta!" Hấn hấn hừ thở ra một hơi, song tay vòng trước ngực đứng tại phía trước thất trọng môn mà nghĩ, không có danh tự, muốn tìm một đệ tử trong mấy vạn đệ tử Thanh Sơn, tựa hồ không phải dễ dàng như vậy, đang chuẩn bị đến các môn khác để hỏi gần đây có thu nhận một đệ tử nào không thì, sau lưng đã có người gọi ở hấn.

"Sư huynh, sư phó có việc tìm ngươi, gọi ngươi mau trở về." Một nữ đệ tử bộ dạng xinh đẹp cười hành huyển thú xuất hiện giữa không trung, nhìn bóng dáng màu đỏ ở dưới mà nói.

Quay đầu lại nhìn lên không trung, gặp đồng môn sư muội, lập tức đáp: "Đã biết." Dừng một chút, lúc này mới hướng nhất trọng trong môn đi đến, trong lòng thầm nghĩ làm sao tìm ra tiểu nha đầu kia!

Cùng lúc đó, Từ Tinh đang ở trong núi luyện tập Thanh Phong kiếm pháp, mà trên một thân cây gần đó, lão già phía trên một bên quan sát một bên canh chừng cho nàng, làm cho nàng có thể yên tâm luyện tập kiếm pháp.

"Nha đầu Từ Tinh hai ngày trước gia gia đưa cho ngươi sách thuốc ngươi đã đọc được bao nhiêu?" Lão già ăn trái cây không biết đã hái từ lúc nào, mang ánh mắt rơi vào bóng dáng Trí Quang phía trên, vừa ăn bắt tay vừa lấy trái cây khác.

"Đã xem xong rồi." Từ Tinh tập vũ xong chiêu cuối cùng, mới ngừng lại được, nâng ống tay áo lên xoa xoa cái trán ra đầy mồ hôi đi tới cái cây nhìn lên phía trên.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Mặc Phụ Chi Đau (Nỗi Đau Của Mặc Phụ)

Editor : Lãnh Huy3t

Beat : dienvi2011

"Xem xong rồi? Nhanh như vậy? Con nhớ được bao nhiêu?" Lão nhân ngừng ăn trái cây trong tay. kinh ngạc nhìn nàng. Một quyển sách dày như vậy, có lẽ nhanh nhất cũng phải mất nửa tháng nàng mới xem hết!

"Nhớ kỹ toàn bộ."

"Khụ khụ, nhớ kỹ toàn, toàn bộ?" Lúc này lão nhân rốt cuộc không thể bình tĩnh được nữa, vì lời của nàng mà suýt nữa trái cây bị nghẹn trong miệng.

"Ân." Từ Tinh gật gật đầu nói: "Chỉ cần nhìn một lần, con liền nhớ kỹ." Lão là gia gia của nàng, lại là người thật tâm đối xử với nàng, tự nhiên không cần lừa gạt.

Lão nhân vừa nghe, kinh ngạc mở to hai mắt: "Đã nhìn qua là không quên được? Ha ha ha, thật tốt quá, cứ như vậy, không quá ba năm, con nhất định có thể học hết toàn bộ bản sự của ta!" Lão vui sướng cười lớn, từ trên cây nhảy xuống nói: "Đi, nếu đã nhớ kỹ sách thuốc, hôm nay, trước hết ta mang con đi nhận biết được liệu. Tuy rằng trên sách có miêu tả hình dạng của dược liệu nhưng mà con vừa mới học y, vẫn nên xem hình dáng thực tế của chúng thì bắt đầu sẽ dễ dàng hơn."

"Được liệu? Gia gia là nói chúng sinh trưởng ở trên núi này sao?" Từ Tinh hỏi, ánh mắt dừng ở trên người lão.

"Uh, núi Lăng Phong này rất lớn, nơi nơi đều mọc đầy những dược thảo có ích, ta mang con đi xem thuận tiện học cách sử dụng chúng, khi nào con rảnh rồi có thể thử chế dược. Phải biết rằng y giả không những cứu được người, càng có thể giết người một cách vô hình, tin tưởng lấy thiên phú của con không đến vài năm liền có thể y độc song tu, trở thành nhân vật lợi hại tuyệt đỉnh!" Lão nhân giống như nhìn thấy bộ dáng trưởng thành trong tương lai của nàng, vẻ mặt cười đến đắc ý cùng vui sướng.

"Dạ" Từ Tinh khẽ gật đầu, đi theo hần hướng về phía sau núi Lăng Phong.

Một ngày của ba tháng sau, bên trong Bích Lạc sơn trang.

"Hôn trưởng! Đã ba tháng! Ba tháng! Các người ngay cả một chút tin tức đều tra không ra? Ngay cả việc này đều không làm được, như thế nào trở thành ám vệ của Bích Lạc sơn trang!"

Âm thanh phần nộ của Mặc Thành Hiên vang lên, cả người mã hoa phục toả ra khí chất cao quý, khuôn mặt bình tĩnh tuấn lãng ngồi trong thư phòng, cả người toả ra khí chấp uy nghiêm cùng tức giận làm cho mấy tên ám vệ đang quỳ gối trên đất không dám thở mạnh. Trong không khí tràn ngập hơi thở áp lực.

"Chủ tử bớt giận, tuy rằng lúc bọn thuộc hạ nhận được tin tức đuổi tới chỉ thấy mặt đất toàn là thi thể nhưng không có bóng dáng của tiểu thư cùng với phu nhân, tin chắc tiểu thư cùng với phu nhân vẫn còn sống!" Một gã ám vệ trầm giọng nói.

Nghe vậy, cả người Mặc Thành Hiên liền giống như bị rút mất linh hồn, thất thần thì thảo nói nhỏ: "Còn sống? Những người đó thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, các nàng làm sao có thể còn sống? Nếu thật sự còn sống thì vì sao ba tháng trôi qua mà Nhu Nhi vẫn chưa trở lại? Mặc nhi còn nhỏ như vậy, nàng còn nhỏ như vậy..."

Ba tháng, đã ba tháng ! Khi hần nhận được tin tức rồi đuổi tới đã là rạng sáng ngày hôm sau. Điều hần nhìn là thi thể đầy đất, cảnh tượng kia nhìn thấy ghê người như vậy khiến hần sợ hãi nhìn thấy bóng dáng thể nữ của mình cũng nằm trong đó. Hần hy vọng ông trời có thể mở mắt ra, có thể làm cho thể nữ bình an vô sự trở lại bên người hần.

Cho tới khi không nhìn thấy bóng dáng các nàng trong số những thi thể máu chảy đầm đìa kia hần mới thực sự thờ phào nhẹ nhõm. Không nhìn thấy thi thể, ít nhất là vẫn còn sống! Vì thế hần ra lệnh cho người của Bích Lạc sơn trang nhanh chóng đi tìm người, nhưng suốt ba tháng trôi qua một chút tin tức cũng không có, các nàng còn sống sao? Nếu thật sự còn sống, vì sao lại không trở về?

Khi hần nhìn đến vách núi đen bên cạnh sơn đạo, đáy lòng không ngừng dâng lên suy nghĩ , Nhu Nhi có thể ôm Mặc Mặc cùng nhau nhảy xuống không? Vách núi đen cao như vậy, nếu thật sự nhảy xuống, vậy chắc chắn ngã tan xương nát thịt...

Hần hận chính bản thân mình, ngày đó nếu hần trở về cùng các nàng thì sẽ không phát sinh chuyện như vậy ! Rốt cuộc là ai? Rốt cuộc là ai hạ độc thủ đối với các nàng? Ngay cả Nhan nhi mới năm tuổi đi theo cũng bị giết, rốt cuộc là loại người nào? Bọn họ làm như vậy lại là vì cái gì?

"Chủ tử, khi thuộc hạ tìm kiếm tung tích của phu nhân và tiểu thư, ngoài ý muốn nghe được không ít người đang tìm Lăng Thiên tâm pháp. Cũng có lời đồn Lăng Thiên tâm pháp nằm trong tay của phu nhân, thuộc hạ cả gan đoán, phu nhân cùng tiểu thư bị hại có thể là vì liên quan đến Lăng Thiên tâm pháp hay không?"

Nghe nói như thế, Mặc Thành Hiên kinh ngạc nâng mắt nhìn tên ám vệ kia: "Lăng Thiên tâm pháp? Là Lăng Thiên tâm pháp cực kỳ bí hiểm trong truyền thuyết sao? Không có khả năng! Nhu Nhi làm sao có thể có được Lăng Thiên tâm pháp mà cả thể gian tôn sùng kia! Không có khả năng!"

Lăng Thiên tâm pháp ở trên Cổ Vũ đại lục có thể nói là không ai hiểu được, đó là nội công tâm pháp được truyền từ thượng cổ, phân thành hai quyền thượng hạ. Truyền thuyết nói rằng nếu luyện thành tâm pháp này sẽ trở thành thiên hạ vô địch, tuy nhiên tâm pháp bí hiểm này rất phức tạp khó hiểu, người bình thường không thể nào tu luyện được. Cho dù là có thiên phú cực cao nhưng cũng tuyệt đối không thể đạt tới tầng thứ ba. Huống chi Lăng Thiên tâm pháp này đã mất tích nhiều năm, Nhu Nhi làm sao có thể có được tâm pháp này, lại nói hần và nàng đã thành thân được năm năm nhưng cũng chưa từng nghe nàng nhắc đến

Hần cùng với phu nhân Tuyết Nhu đều xuất sư từ Thiên Sơn, hai người nhất kiến chung tình, vào ngày thành thân, hần từng hứa hẹn nhất thế một đôi, năm năm vợ chồng hai người có một nữ nhi, gọi là Mặc Thanh Tư, ý nghĩa là: đậm nở như mặc khí tự hoa, thanh tư tổ sắc trang khuynh thành. Mặc Nhi di truyền dung nhan tuyệt mỹ của mẹ, tuy tuổi còn nhỏ nhưng cũng đã không che giấu được nét tuyệt sắc, vợ chồng hai người lại thương yêu, coi nàng như châu bảo, nay lại xảy ra chuyện như vậy, một khi nghĩ lại liền khiến cho lòng hần đau như dao cắt.

"Chủ tử, đến bây giờ vẫn không tìm được bóng dáng của tiểu thư và phu nhân, mà

ngày đó phu nhân lại mang theo tiểu thư chuẩn bị về nhà mẹ đẻ, vậy thì vì sao không hỏi nhà mẹ đẻ của phu nhân bên kia xem có tin tức của hai người không?" nói chuyện là đội trưởng đội ám vệ, hần đi theo bên người Mặc Thành Hiên đã nhiều năm, rất nhiều thời điểm đều đem suy nghĩ trong lòng nói ra.

Nghe nói như thế, Mặc Thành Hiên trầm mặc. Hần cùng với Nhu Nhi thành thân đã năm năm, trừ bỏ vào ngày thành thân nhìn thấy cha mẹ cùng huynh trưởng của nàng, căn bản là chưa từng gặp lại, chỉ biết nhà mẹ đẻ của nàng ở phía nam nhưng lại không biết cụ thể là ở địa phương nào. Hần từng hỏi qua nhưng nàng đều nói cha mẹ nàng không thích nàng nói nhiều chuyện về nhà mẹ đẻ cho nên hần cũng không hỏi nhiều thêm. Ai ngờ hôm nay nghe ám vệ hỏi, hần mới biết bản thân mình ngay cả nhà mẹ đẻ của nàng ở nơi nào cùng với liên hệ như thế nào với bọn họ cũng không biết

Nhu Nhi, rốt cuộc nàng sống hay chết? Bây giờ nàng đang ở nơi nào? Nữ nhi của chúng ta, có bình an sống sót hay không?

Trong lòng cảm thấy vô cùng bi thương, hần nhìn thoáng qua mấy ám vệ đang cung kính quỳ dưới đất kia, trầm giọng nói: "Các người lui ra đi!" Thanh âm của hần vừa dứt, vài tên ám vệ lui xuống, lặng yên không một tiếng động, bóng dáng giống quý mị biến mất ở thư phòng. Cho đến khi mấy người bọn họ rời đi, trong thư phòng một mảnh yên tĩnh, tới mức ngay cả một cây kim rơi xuống cũng nghe được...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Màn Thiết Kế Trong Mưa

Editor : Lãnh Huy3t

Beat : dienvi2011

Đêm buồn xuống, lặng yên không tiếng động. Tâm tình Mặc Thành Hiên bi thương không thể ức chế, tay cầm bầu rượu, đứng loạng choạng, cả người nồng nặc mùi rượu đi trên đường. Đêm khuya trên đường tĩnh lặng tới mức một bóng người cũng không có, lúc này hần chỉ là một nam nhân đang chìm đắm giữa thống khổ cùng bi thương mà thôi. Không còn là Trang chủ Bích Lạc son trang cao cao tại thượng, không còn là vị cường giả uy nghi vang chấn tứ phương, mà chỉ là một người nam nhân bởi vì thể nhi sinh tử không rõ, trong lòng yếu ớt thống khổ không thôi.

"Oanh! Oanh..."

Trong đêm, tiếng sấm vang lên từng hồi, từng tia chớp xé ngang bầu trời tối đen, trong phút chốc chiếu sáng cả vùng trời đêm. Gió bắt đầu nổi lên mang theo hơi lạnh, bóng đen dường như mang theo năng lượng bị đè ép, không bao lâu sau theo một tiếng sấm vang lên, trời bắt đầu cao đồ mưa, từng giọt từng giọt rơi xuống trên người Mặc Thành Hiên đang bước đi lảo đảo ở trên đường cái.

"Nhu Nhi... Mặc Mặc... Các người ở nơi nào? Nhu Nhi? Nhu Nhi..."

Từng tiếng gọi vang lên mang theo sự chua xót khiến cho người ta đau lòng, hần mặc kệ từng hạt mưa to rơi xuống làm ướt một thân hoa phục, mặc kệ mưa gió thổi qua hai bên má, mặc kệ cho khí lạnh xâm nhập trong lòng lạnh thấu chân tay.

Mưa gió tháng ba gào thét mang theo khí lạnh quét qua hai má nhưng dường như hần không hề phát hiện, cả người lung lay sắp đổ cứ đi về phía trước, một lần lại một lần kêu to tên người âu yếm cùng nữ nhi. Âm thanh mang theo bi thương cùng thống khổ hòa vào tiếng mưa gió gào thét cùng với tiếng sấm rít gào...

"Nhu Nhi cùng Mặc Mặc hai người còn sống không? Nếu còn sống, vì sao lại không trở về bên cạnh ta? Nếu còn sống, vì sao ta lại không tìm thấy tung tích của hai người?" Hần tự hỏi, tuy không muốn tin nhưng tìm kiếm lâu như vậy mà vẫn không có kết quả làm cho hần không thể không tin rằng thể tử cùng với nữ nhi hần yêu thương đã không còn sống trên thế giới này nữa...

"Nhu Nhi, không có nàng bên cạnh, ta làm sao có thể vượt qua cuộc sống hằng ngày đây? Lúc mưa gió đã không có nàng đồng hành, ta cảm thấy lạnh lẽo thấu xương... Nhu Nhi, Nhu Nhi..." Âm thanh bi thiết vang lên nhưng lại không nghe thấy tiếng đáp lại của người trong lòng. Từng hồi ức tốt đẹp trong trí nhớ cứ chậm rãi hiện lên trước mắt hần rõ ràng như vậy giống như chỉ vừa mới xảy ra hôm qua...

Rượu, một ngụm lại một ngụm liên tiếp, không rõ thứ chảy trên mặt, là nước mưa? Hay là nước mắt...

"Cứu mạng... Cứu mạng... A..."

Trong mơ màng, dường như nghe thấy có người kêu cứu, Mặc Thành Hiên vẫn bước từng bước tiêu sái tiến về phía trước. Hần không muốn để ý cũng không muốn nhìn, ngay cả thể nhi hần đều không cứu được thì làm sao có thể cứu người khác? Ngửa đầu, giọt bầu rượu lên cao tùy ý đổ vào trong miệng mình, rượu cùng mưa hòa vào nhau uống không ra hương vị nhưng lúc này hần thậm chí muốn say, làm cho mình say một lúc vì như vậy thì tâm sẽ không đau như vậy, sẽ không đau như vậy nữa...

"Cứu mạng... Cứu mạng a... không cần, van cầu các người buông tha ta... không cần..." Tiếng khóc la của nữ tử truyền đến trong mưa mang theo sợ hãi cùng tuyệt vọng, khẩn cầu sẽ có người xuất hiện cứu nàng. Nhưng vào lúc đêm khuya như thế này, làm gì có ai đi qua đây?

"Hắc hắc hắc, người chết tâm đi! Bây giờ là hơn nửa đêm lại đang mưa to, ai sẽ đi qua nơi này chứ? Bọn ta khuyên người mau ngoan ngoãn thuận theo chúng ta đi, miễn cho da thịt phải chịu khổ!" Tiếng cười mang theo dâm tà lộ ra ác ý cùng âm ngoan theo mưa gió truyền ra.

Nghe thấy thanh âm kêu cứu kia ở gần bên tai, cảm thấy tiếng cười âm hiểm dâm tà kia chói tai như vậy, nhiễu loạn lòng của hần, quấy rầy hần nhớ lại. Mặc Thành Hiên một bên uống rượu, một bên loạng choạng bước đi, ánh mắt mờ mịt liếc liếc nhìn cái ngõ nhỏ kia.

Trong ngõ nhỏ tối đen, dưới mái ngói có hai gã nam tử đang dùng sức mạnh đối với một nữ tử không rõ dung mạo, xiêm y trên người nữ tử bị vạch ra lộ

một mảng da thịt tuyết trắng nõn nà. Hai gã nam tử một kẻ thì giữ lấy hai tay nữ tử, một kẻ nằm lên thân thể nữ tử, hai tay dùng sức vuốt ve trên người nàng ta, tiếng cười đậm đàng không ngừng truyền ra.

"không cần! Buông... Buông..." Nữ tử tuyệt vọng khóc hô, hé ra dung nhan xinh đẹp như lê hoa mang vũ, chọc người thương tiếc.

Đột nhiên, một tiếng vỡ vụn thanh thúy từ trong mưa gió truyền đến, hai tên nam tử vốn dĩ còn đang giỡn trò với tên nữ tử kia liền nghe thấy tiếng vang từ phía sau đến, mạnh mẽ quay đầu lại hung ác hét lớn: "Ai? Kẻ nào muốn chết quấy rầy việc tốt của bọn lão tử!"

"Công tử cứu ta! Công tử cứu ta..." Nữ tử thấy có người đi qua, liền giống như lúc chết đuối bắt được một cây cỏ cứu mạng, liều mạng kêu cứu.

"Lên! Bắt hẩn giết!" Một người trong đó hung tợn quát khê, rút ra cây đao nhỏ sắc bén từ bên hông, mạnh mẽ tiến lên giơ cây đao nhỏ trong tay hướng về phía Mặc Thành Hiên đang hít mắt dựa vào trên vách tường

Nhìn bầu rượu trong tay không cẩn thận làm rơi xuống đất vỡ tung, hắn nghiêng mặt tựa vào bức tường bên cạnh, chỉ cảm thấy trong đầu một mảnh mờ mịt. Còn không biết chuyện gì xảy ra liền thấy hai thanh đao nhỏ sắc bén hướng về phía hắn, theo bản năng trong mình, nhắc chân đá một cái, đem hai người đá bay ra ngoài.

Thanh âm hai thân thể rơi xuống đất cùng với tiếng thống khổ kêu rên truyền ra. Hai kẻ bị đá trúng mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt hiện lên một tia u quang không rõ, nhìn thoáng qua nữ tử kia, đồng thời kinh hô: "Đi mau!" Thanh âm vừa rơi xuống, hai bóng dáng nhanh chóng chạy vào trong bóng đêm.

Trong mơ mơ màng màng chỉ thấy bóng dáng hai người kia nhanh chóng chạy trốn, cũng không liếc mắt nhìn nữ tử kia một cái, hắn lão đảo bước đi vào trong mưa. Thân thể càng ngày càng nóng, đầu càng ngày càng đau, tốc độ càng ngày càng chậm, dưới chân lão đảo một cái, thân thể hắn thẳng tắp ngã về phía trước.

Nữ tử từ trên mặt đất đứng lên, kinh hoàng chỉnh lại quần áo trên người, vừa ngẩng đầu liền thấy cả người hắn mất đi trọng tâm ngã về phía trước, kinh hô một tiếng: "Công tử!" Đồng thời chạy nhanh về phía trước, nâng thân thể nặng nề của hắn dậy.

"Công tử, công tử ngài thế nào?" Nữ tử lo lắng kêu, đem hết khí lực cả người giúp hắn đứng lên: "Công tử? Công tử?"

"Cút ngay!" Mặc Thành Hiên gầm lên một tiếng, hắn đưa tay dùng sức đem nữ tử đang giúp đỡ hắn đẩy ra, bước chân lão đảo từ trên mặt đất tự mình đứng lên, quần áo ẩm ướt dán sát thân thể hắn, lạnh lẽo tâm của hắn.

"Công tử..."

Nữ tử bị hắn dùng lực đẩy ra, cả người đứng không vững đụng phải góc tường, cái trán bị rách một đường, máu tươi hòa cùng mưa từng giọt từng giọt chảy xuống. Nàng đưa tay khẽ vuốt vết thương trên trán, khi chạm đến vết thương thì ngay lập tức rút tay về, ánh mắt lo lắng dừng ở trên bóng dáng loạng choạng phía trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Thật Giả Khó Phân Biệt

Editor : Lãnh Huy3t

Beat : Thu Thuyền

Cắn chặt răng, nàng nhanh chóng bước theo: "Công tử, công tử có ân cứu mạng với ta, công tử, ngươi muốn đi đâu? Để ta đỡ ngươi!" Nói xong, định đến đỡ thân thể lay động của hắn.

"Ân cứu mạng? Ha ha ha ha, ân cứu mạng? Ta căn bản là không muốn cứu ngươi, cút ngay!" Mặc Thành Hiên cười lớn, thanh âm lộ ra một cổ bi thương, đẩy tay của nàng ra, tiếp tục nâng bước chân hướng phía trước đi tới. Chỉ là, càng đi, bước chân càng nặng, đầu cũng mơ hồ theo, chỉ nghe được bên tai truyền đến cái gì mà không có thứ gì tốt đành lấy thân báo đáp... Toàn những lời vô nghĩa.

Sáng sớm hôm sau, khi tia nắng đầu tiên chiếu vào trong phòng, Mặc Thành Hiên đang ngủ say trên giường chậm rãi tỉnh. Chỉ là, vừa mới tỉnh, liền cảm thấy dường như có cái gì không đúng, vội vàng quay đầu nhìn người bên cạnh, vừa thấy người nằm bên cạnh, khuôn mặt tuấn lãng liền trầm xuống, nhanh chóng đứng dậy, thấy chính mình cả người bị cời sạch sẽ. Lúc này, ánh mắt sắc bén bắn về phía nữ tử xa lạ đang ngủ say: "Ngươi là ai? Vì sao lại ở chỗ này!"

Sắc mặt bình tĩnh đen lại mang theo lửa giận không chút nào che giấu, cũng cảm thấy âm thầm kinh hãi, tối hôm qua chính mình rốt cuộc đã làm cái gì? Tại sao có thể cùng nữ tử xa lạ này trần truồng cùng ngủ ở trên một cái giường? Tối hôm qua, rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?

Nữ tử còn đang ngủ, nghe tiếng quát, giật mình bừng tỉnh, kinh hoàng mở mắt nhìn nam tử đang bình tĩnh ngồi ở trên giường hé ra khuôn mặt đã đen lại cả người tản ra một cỗ nồng đậm tức giận, cũng vội vàng ngồi dậy, kéo chăn che đậy chính mình thân thể lỏa lồ mềm mại, cúi đầu, thanh âm mang theo sự khiếp sợ truyền ra: "Công, công tử, người, người làm sao vậy?"

"Ta hỏi người vì sao lại ngủ ở trong này?" Thanh âm mang theo tức giận, tản ra một thân uy nghiêm, khiến người ta sợ hãi, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo kia dường như muốn đem nữ nhân trước mặt lột da róc xương. Rất là dọa người.

"Công, công tử, người, người không nhớ rõ sao?" Ánh mắt nữ tử mang theo vài phần khiếp sợ nhìn về mặt tức giận của hắn, nhỏ giọng nói: "Tối hôm qua, tối hôm qua công tử đã cứu ta, lúc ấy đêm dài mưa lại to, mà ta lại không biết đi đâu, chỉ có thể đi theo công tử, ai ngờ công tử đang đi thì gục xuống. Ta bèn đem công tử đến nơi này. Lúc nửa đêm, công tử luôn miệng kêu lạnh, cả người phát run, ta chỉ có dùng cơ thể của ta giúp công tử sưởi ấm. Ai ngờ, ai ngờ công tử ôm ta luôn miệng kêu Nhu nhi, Nhu nhi. Sau lại, sau lại

liền..." Nói tới đây, nàng thẹn thùng cúi đầu, trên khuôn mặt xinh đẹp nhiễm một tầng đỏ ửng. Tuy rằng cũng không nói hết, nhưng này ý tứ cũng hiểu được.

"Người đáng chết!" Nghe nói như thế, Mặc Thành Hiền liền rống giận ra tiếng. Tay vung lên, một cỗ Huyền khí từ trong tay hắn phát ra, không chút lưu tình nào đem nữ tử xinh đẹp đang lồi kéo chân ngồi ở trên giường đánh bay xuống đất.

Rầm!

Một tiếng thét kinh hãi thanh tử trong miệng nữ tử kia truyền ra, ngay sau đó là tiếng thân thể rơi xuống đất, thanh âm vang lên rất lớn, khoe miệng nữ tử tràn ra một tia máu tươi, kinh hoàng từ dưới đất đứng lên, nhặt lên quần áo trên mặt đất bưng kín thân thể, lại như thế nào cũng không dấu được dấu hôn che kín thân thể mềm mại tuyết trắng kia, nàng bất an nâng lên mắt đẹp điễm đậm đáng yêu nói: "Công tử?"

Mặc Thành Hiền hé ra khuôn mặt tuần lãng bình tĩnh xóc chấn lên, ánh mắt sắc bén đảo qua lạc hồng trên giường, khuôn mặt bình tĩnh đen lại đi xuống giường, cầm lấy quần áo của mình mặc lên, mà lúc quần áo của hắn vừa vận mặc xong, nữ tử cũng bối rối mặc áo khoác vào, đột nhiên, ngoài cửa truyền từng tiếng bước chân hỗn loạn.

"Người này tiểu thủ chết tiệt, xem lúc này ta bắt được người có đánh gãy chân chó của người không!" Thanh âm chường quỳ khách sạn truyền đến, dường như phía sau còn có không ít, thế nhưng liền đẩy ra cửa phòng đang đóng chặt.

"A!"

Nữ tử xiêm y chỉ che khuất một nửa thân thể mềm mại tuyết trắng kinh hô một tiếng, kinh hoàng đứng lên, nhanh chóng trốn đến bên người Mặc Thành Hiền, đôi tay còn thường thường lôi kéo quần áo đã muốn rách rách, che một bên, lại dấu không được bên kia.

Khi đoàn người kia từ ngoài cửa tiến vào, không khỏi choáng váng. Nhìn trong phòng kia hỗn loạn giường cùng nữ tử xinh đẹp xiêm y che đậy nhưng vẫn lộ ra dấu hôn ở cổ, khi mọi người đưa ánh mắt ái muội hướng tới nam còn một thân tức giận, sắc mặt thâm trầm nhìn lại, không khỏi cả kinh. Bởi vì người họ không phải ai khác, chính là trang chủ Bích Lạc sơn trang Mặc Thành Hiền!

"Mặc, Mặc, Mặc trang chủ? Làm sao có thể là ngài a?" Chường quỳ vẻ mặt ngạc nhiên, khách điểm luôn có một ít kẻ trộm sáng sớm thường trộm đi này nọ của khách nhân, bọn họ vừa rồi ở bên ngoài nghe được tiếng vang kia, tưởng có kẻ trộm lại vụng trộm vào được, vì thế mới mang theo người đến tróc kẻ trộm, ai ngờ trong phòng này, dĩ nhiên lại là của trang chủ Bích Lạc sơn trang Mặc Thành Hiền.

Tất cả mọi người biết, Mặc trang chủ phu nhân cùng nữ nhi ba tháng trước khi về nhà mẹ đẻ bị hãm hại. Mặc trang chủ phái rất nhiều người đi tìm cũng không tìm được, tất cả mọi người đều đoán, trang chủ phu nhân cùng tiểu thư phòng chừng lạnh ít dữ nhiều. Mặc trang chủ phòng chừng cũng vì nguyên nhân đó, nghe nói tính tình trở nên thực tàn bạo. Lúc này tốt lắm, hắn thế nhưng mang theo người làm hồng đại sự của Mặc trang chủ, nếu hắn nổi giận, khách sạn nhỏ nhỏ này của hắn có còn không a?

"Mặc trang chủ, thật sự xin lỗi. Tiểu nhân thật sự không biết nguyên lai trong phòng này có hai vị, đều do thời gian gần đây xuất hiện tiểu trộm, chuyên môn ở mỗi buổi sáng thừa dịp lúc khách ngủ sâu trộm gì đó của khách, hại sinh ý nơi này của tiểu nhân xuống dốc không phanh. Vừa mới nghe được tiếng vang kia, tưởng tên trộm kia lại tới nữa, thế này mới quấy rầy đến sự tình của các người, thật sự xin lỗi, chúng ta mấy người sẽ lui ra, sẽ lui ra ngay bây giờ."

Chường quỳ một bên bồi tội một bên hướng bên ngoài thối lui, cũng giúp bọn hắn đóng cửa lại, thế này mới thở nhẹ ra một hơi, quay đầu trừng mắt nhìn tiểu nhị liếc mắt một cái: "Vi sao Mặc trang chủ lại ở khách điểm của chúng ta? Người vừa rồi như thế nào không nói..." Tiểu nhị gãi gãi đầu nói: "Đó là ngày hôm qua ban đêm trời mưa to nữ tử kia đưa đến, tiểu nhân cũng không biết đó là trang chủ Bích Lạc sơn trang a!" Hắn chỉ là một tiểu nhị nhỏ nhỏ trong tiểu điểm, lại không giống như chường quỳ gặp qua nhiều, làm sao nhận biết được nhân vật lớn như vậy?

"Còn không mau đi, ngốc ở trong này làm cái gì? Muốn bị đánh sao?" Chường quỳ trừng mắt nhìn bọn họ liếc mắt một cái, tức giận phát tay áo rời đi.

"Ai? Các người nói vừa rồi cái kia nữ làm sao có thể cùng Mặc trang chủ ở cùng một phòng a? Xem ra hình như là tối hôm qua ngủ cùng nhau cả một đêm nha. Nữ tử kia thấy thế nào cũng không giống như thanh lâu kỹ nữ, sẽ là tiểu thư nhà ai đâu? Làm ra chuyện như vậy, nếu truyền đi ra ngoài, danh tiết của người này cũng sẽ bị phá hủy."

"Ai biết được! Lại không liên quan đến chúng ta, để ý nhiều như vậy làm cái gì? Nói không chừng a! Nói không chừng Mặc trang chủ lại tính cưới thêm tiểu thiếp thì sao!" Tên còn lại cười nói, ngay sau đó liền truyền đến tiếng cười của mọi người, nương theo tiếng bước chân của mọi người càng ngày càng nhỏ, tiếng cười kia cũng dần dần tiêu thất...

Chương 28: Lấy Lùi Để Tiến

Editor : Lãnh Huy3t

Beat : dienvi2011

Mặc Thành Hiên là người tu luyện, nhĩ lực tốt hơn so với người thường, cho dù thanh âm bên ngoài kia hạ rất thấp hẳn cũng có thể nghe được rất rõ ràng. Khi những lời này truyền vào trong tai, hắn quay người lại, ánh mắt sắc bén nhìn nữ tử tránh bên người hắn, trong hắc động có phần nộ cùng vô tình. Cho dù bộ dạng nàng ta kiều diễm ôn nhu như thế nào cũng không có một tia thương tiếc.

"Người là loại người nào?" Trầm thấp thanh âm có thượng vị giả uy nghi, không mang theo một tia cảm xúc nghe qua có chút lãnh huyết vô tình.

Nữ tử chinh chinh xiêm y trên người, thanh âm mang theo khiếp sợ nhỏ giọng nói: "Công tử, ta, ta họ Lâm tên Uyên Thiên." Nàng nhẹ giọng nói xong, thật cẩn thận nâng mắt hướng hắn nhìn thoáng qua, lại nhanh chóng cúi đầu không dám nhìn hắn.

Ánh mắt Mặc Thành Hiên dừng trên người nàng, tuy rằng khuôn mặt vẫn bình tĩnh như trước nhưng hắn vẫn cảm thấy thống khổ hối hận không thôi. Hắn từng đáp ứng với Nhu Nhi cả đời này tuyệt không chạm vào nữ tử nào ngoài nàng nhưng ngày hôm nay bởi vì say rượu lại làm ra chuyện như vậy. Hắn thẹn với Nhu Nhi, thẹn với tình cảm giữa hai bọn họ!

Mặc Thành Hiên hẳn cả đời chưa bao giờ nghĩ đến việc nạp thiếp, bây giờ lại đối với nữ tử này làm ra chuyện như vậy, nếu cứ ngênh ngang mà rời đi thì không chỉ hắn bị mất thanh danh mà Bích Lạc sơn trang càng bị mọi người chỉ trích. Tuy rằng đêm qua mơ mơ màng màng nhưng trong sạch của nữ tử này thực sự bị huỷ trong tay hắn. Nhu Nhi gặp chuyện không may mới ba tháng hắn liền làm ra chuyện như vậy, điều này làm cho hắn cảm thấy thật khó chịu.

Nhìn thấy trong mắt hắn hiện lên hối hận, Lâm Uyên Thiên cắn cắn môi, mở miệng nói: "Công tử, ngài không cần vì chuyện tối hôm qua mà tự trách bản thân. Uyên Thiên được công tử cứu giúp mới có thể tránh được ma chướng của hai người kia, Uyên Thiên không cha không mẹ, cơ khổ vô y, không có năng lực báo đáp đại ân của công tử. Đêm qua lấy thân báo đáp là Uyên Thiên tự nguyện, Uyên Thiên sẽ không yêu cầu công tử nhất định phải phụ trách!"

Thanh âm của nàng vừa dứt, hai tay nhanh chóng sửa lại xiêm y trên người, nhẹ giọng nói: "Uyên Thiên lập tức rời đi, sẽ không đi theo công tử nữa, xin công tử yên tâm đi!" Nàng nói xong, di chuyển cước bộ đi về phía trước cửa, mở cửa phòng ra, lại hướng hắn thi lễ một cái rồi mới bước chân ra ngoài. Không có người nhìn đến, chỉ trong nháy mắt lúc nàng xoay người kia, nàng liếm hạ mi, trong mắt hiện ra một tia u quang không rõ.

Mặc Thành Hiên lẳng lặng nhìn nàng rời đi, cũng không mở miệng giữ nàng lại, tuy rằng trong sạch của nàng bị huỷ ở trong tay hắn nhưng muốn hắn đem nàng mang về Bích Lạc sơn trang, mang về nhà của hắn cùng Nhu Nhi, hắn thật sự không làm được! không làm được...

"Ai nha, không tốt! Có người bị ngất rồi!"

Đột nhiên, dưới lầu bỗng truyền đến tiếng kinh hô, Mặc Thành Hiên yên lặng ngồi ở trong phòng, nghĩ đến chuyện xảy ra tối hôm qua nhưng trí nhớ chỉ là một mảnh mơ hồ, hắn chỉ nhớ rõ một ít. Ánh mắt nhìn về phía đông hỗn độn trên giường, vết lạc hồng đã khô cạn nhiễm đỏ sàng đan màu trắng kia dường như muốn nói với hắn cho dù tối hôm qua trí nhớ một mảnh mơ hồ nhưng chuyện đã xảy ra thì không thể nào thay đổi được. Cho dù hắn không muốn thừa nhận tới cỡ nào, đó cũng là sự thật đã từng xảy ra!

"Mặc trang chủ, không tốt rồi. Vị tiểu thư vừa nãy ở trong phòng của ngài đã bị ngất trước cổng dưới lầu!" Điểm tiểu nhị vội vàng nói, thờ hồn hèn nhìn Mặc Thành Hiên ngồi trong phòng.

Nghe nói như thế, Mặc Thành Hiên ninh mi, đứng lên rồi đi ra ngoài. Xuống dưới lầu nhìn thấy nữ tử kiều diễm đã được nâng dậy ghé vào trên bàn. Ánh mắt dừng lại ở trên người nàng một hồi liền cất bước đi ra ngoài, thanh âm trầm thấp mà uy nghiêm theo trong miệng hắn nói ra: "Đề cho người ta đưa nàng đến Bích Lạc sơn trang đi."

Nhìn hắn cất bước đi ra ngoài, tiểu nhị không khỏi cảm thấy khó hiểu nhìn theo bóng dáng hắn, thì thảo tự nói: "Kỳ quái, Mặc trang chủ này không phải phải quay về Bích Lạc sơn trang sao? Tại sao tự mình không thuận tiện đem vị tiểu thư này mang về?"

"Nói nhiều như vậy làm cái gì? đi! Tìm người gọi một cỗ xe ngựa, đem người đưa trở về cho hắn." Chương quây nói xong liếc mắt nhìn nữ nhân kia một cái, cũng tránh ra.

Mà ở trên đỉnh Lăng Phong sơn, Từ Tĩnh một mình một người ngồi ở chỗ đỉnh núi cao cao kia, ánh mắt nhìn rừng cây xanh mướt phía trước kia, suy nghĩ không khỏi phiêu xa.

Nàng đã ở Thanh Sơn hơn ba tháng, phụ thân không tìm thấy nàng, hẳn là sẽ rất lo lắng đi! Nhưng nàng đang ở bên trong Thanh Sơn này, lại không hề ra khỏi Thanh Sơn, nàng nên làm thế nào để báo cho phụ thân nàng còn sống? Làm thế nào để báo cho phụ thân nàng ở trong này?

"Nha đầu, suy nghĩ cái gì đâu?" Lão già vô thanh vô tức đi tới bên cạnh nàng ngồi xuống, vươn vai nhìn mộ trường cây phía dưới kia, y bảo màu đen ở trong gió hơi hơi bay lên. Lão nghiêng đầu liếc mắt nhìn Từ Tình bên cạnh một cái, vừa vịn nhìn thấy bị thương cùng lo lắng nàng còn chưa kịp thu hồi: "Như thế nào? Mấy tiểu tử kia lại bắt nạt con."

Từ Tình lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Không có." Vì sư phụ đã cảnh cáo cho nên thời gian này họ cũng không tìm nàng phiền toái, bất quá nàng nghe được tin Bạch Dật mỗi ngày đều cười bạch văn hồ vương đi lại trong Thanh Sơn, hình như tìm bóng dáng của nàng.

"Không có? Bộ dáng của con rõ ràng là có việc, nói đi! Có chuyện gì thì nói cho gia gia, gia gia giúp con ra mặt." Lão già nói xong, giờ tay vỗ vỗ đầu của nàng.

Nghe vậy, Từ Tình quay mặt lại về phía hắn, đôi mắt bình tĩnh nhìn nhìn, dừng một chút rồi mở miệng nói: "Gia gia, người có thể giúp con một việc không?" Ba tháng, nàng lo lắng phụ thân thương tâm, nàng thật sự muốn xuống núi trở về gặp hắn nhưng nàng biết hiện tại muốn xuống núi là không có khả năng, nhưng ít ra có thể gửi chút tin tức, nói cho hắn biết nàng vẫn còn sống tốt.

"Cái gì? Chuyện con nói, nếu gia gia có thể giúp đỡ, tự nhiên là sẽ hỗ trợ." Lão già cười nói, đôi mắt hí thành đường chỉ dừng trên người nàng, có chút tò mò vì nàng lại mở miệng nhờ lão hỗ trợ. Phải biết rằng, từ khi lão nhận thức nàng tới nay, bất cứ chuyện gì nàng đều tự mình làm mà không hề nhờ người khác ra tay, vậy thì làm sao có thể mở miệng nhờ lão hỗ trợ cái gì đây?

"Gia gia, ba tháng trước, trên đường về nhà ngoại công con và mẫu thân gặp truy sát. Mẫu thân vì cứu con mới bị hắc y nhân giết chết, mà con lúc ấy tránh ở trong bụi cỏ nhìn thấy bọn họ một đám lại một đám chết đi trước mặt con, đến cuối cùng con hôn mê bất tỉnh, không biết là ai đem con đưa tới nơi này, trở thành đồ đệ của sư phụ."

Từ Tình nói xong, dừng một chút, liếc mắt nhìn lão già một cái lại tiếp tục: "Con đã ở trong Thanh Sơn này được ba tháng, lúc đầu khi mới tới nơi này cuộc sống không quen còn thường xuyên bị bọn họ ức hiếp. Hiện tại đã tốt hơn nhiều nhưng hôm nay ngồi trên đỉnh núi này, nhìn cây cối cùng bầu trời đằng kia lại nhớ tới phụ thân, nếu hắn không tìm thấy con, tất nhiên sẽ rất lo lắng."

"Con muốn ta giúp con đem tin tức?" Lão già kinh ngạc nhìn nàng, gãi gãi đầu cười nói: "Nếu là chuyện khác gia gia ta nhất định có thể giúp được, bất quá chuyện này thì thật sự là không dễ làm đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Đánh Cuộc Một Trận

Editor: Lãnh Huy3t

Beat : dienvi2011

Nghe nói như thế, Từ Tình kinh ngạc nhìn lão, cảm thấy rất khó hiểu. Lấy thực lực của lão, muốn ra khỏi Thanh Sơn này hẳn là dễ dàng, vậy mà lão lại nói chuyện này không làm được? Nguyên nhân là gì vậy?

Bị nàng nhìn tới mức ngưng ngững, lão già cười xấu hổ nói: "Lão nhân ta cùng một cái lão quái đánh đổ luận võ, người thua không thể đặt chân ra giang hồ, chỉ có thể ở bên trong tứ đại danh sơn. Kết quả ta thua lão quái kia nửa chiêu cho nên không thể bước chân vào giang hồ nửa bước."

Chỉ vì một lần đánh cuộc như vậy, lão đã ở Thanh Sơn này ba năm rồi. Tuy rằng lão muốn ra khỏi Thanh Sơn này là chuyện rất dễ dàng nhưng lời lão đã nói cũng tương đương với hứa hẹn cho nên quyết không có khả năng nuốt lời! Ba năm nay, người ở Thanh Sơn cũng không biết đến sự tồn tại của lão, khi rảnh rồi lão thường đi ra ngoài dạo chơi, lúc trước chọn nơi này để đặt chân là vì đây là địa phương ẩn thân tốt nhất trong tứ đại danh sơn.

Nghe được lời của lão nói, trong lòng nàng không khỏi dâng lên một cỗ cảm giác kính nể, khoé môi khinh dương, trong mắt mang theo ý cười nhìn lão: "thì ra là như vậy, Từ Tình đã biết. Từ Tình sẽ tự nghĩ biện pháp." Nhìn lão bình thường hi hi ha ha, không nghĩ tới lão sẽ vì một trận đánh cuộc mà giữ chữ tín như vậy. Lấy thực lực của lão, nếu lão không coi trọng trận đánh cuộc kia thì căn bản không có người ngăn cản được lão.

"Tuy gia gia không thể đi ra ngoài nhưng mà tên sư phụ kia của con là có thể a! Nhờ hắn đi là được, để cho hắn gửi chút tin tức thì có khó khăn gì đâu." Nếu là sư phụ của cháu gái hắn thì việc này tự nhiên là do hắn đi làm. Nếu hắn đáp ứng, tùy tiện mở miệng cũng có người làm đi làm tới.

"Uh, lát nữa con về nhờ sư phụ."

Từ Tình nhẹ giọng đáp lời, cảm thấy khó nghĩ, những hắc y nhân hướng về nàng cùng mẫu thân vào ngày đó đến tột cùng là loại người nào? Căn bản là không có người biết, ngay cả nhóm hộ vệ cùng mẫu thân đều không đánh lại họ, thực lực của bọn họ hẳn là rất mạnh. Có lẽ đêm hôm đó ngộ sát, rất nhiều người đã nhận định nàng và mẫu thân đều đã chết, tin tưởng nhóm hắc y nhân đó cũng nghĩ như vậy.

Nếu sự phụ của nàng có thể giúp nàng gửi chút tin tức cho phụ thân thì tốt rồi, ít nhất trong lúc nàng còn chưa trở nên cường đại thì thân thể của nàng sẽ không bị lộ ra. Kẻ thù đứng từ một nơi bí mật gần đó cho nên nàng chỉ có thể che giấu bản thân như vậy mới không gặp nguy hiểm, như vậy mới có thể làm cho bọn họ khó lòng phòng bị. Nhưng muốn sự phụ tự mình đi ra ngoài, còn muốn giúp nàng giữ kín bí mật về thân phận nàng thì hẳn sẽ đáp ứng sao?

"Tốt lắm tốt lắm! Đừng thất thần nữa, không khí sáng sớm là tốt nhất đấy, lại ở trên một đỉnh núi cao như Lăng Phong sơn này thì thiên địa linh khí cũng là sung túc nhất đấy. Con mau tu luyện chút tâm pháp đi, phải biết rằng võ công cùng tâm pháp quan trọng nhất là cùng song tu, thiếu một thứ cũng không thể được!" Lão già nói xong, cũng tự mình tìm một chỗ: "Gia gia ta muốn nhắm mắt ngủ một lát, nơi này ngủ cũng là thoải mái nhất." Nói xong, thật sự là tìm một chỗ ở bên cạnh rồi nằm xuống ngủ.

Từ Tình nhìn vị gia gia tùy ý nằm xuống ngủ kia, không khỏi lộ ra mỉm cười. Từ khi trải qua loại sự tình này, tính cách nàng vốn dĩ hoạt bát nghịch ngợm liền thay đổi trở nên không thích nói chuyện, trở nên không thích cười, trở nên thích một mình lẳng lặng ngồi, lẳng lặng suy tư. Nhìn gia gia luôn tiêu sái không theo khuôn mẫu, nàng cảm thấy dường như có cái gì đó đang dần buông xuống...

Có lẽ, điều nàng muốn học không chỉ có y độc của gia gia mà còn có cổ tiêu sái cùng tùy ý không theo bất kì khuôn mẫu nào của hắn.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, giống như đem những bi thương trong lòng thả ra, ánh mắt nàng nhìn về một mảnh rừng cây tươi tốt phía trước, hai chân khoan lại, lưng thẳng, hai tay đặt trên đầu gối, nhắm mắt tĩnh tâm tu luyện tâm pháp.

Theo nội tâm yên tĩnh, hô hấp của nàng cũng dần dần vững vàng xuống dưới, tiến nhập một loại vong ngã cảnh giới, dóc lòng tu luyện nội công tâm pháp. Khi một cỗ huyền khí chậm rãi ngưng tụ ở trong thân thể, lưu chuyển giữa các gân mạch thì một tầng hơi thở mang huyền khí giống như đám sương cũng đi theo lúc ẩn lúc hiện ở trong cơ thể nàng.

Lão già vốn dĩ nằm nhắm mắt ngủ bên cạnh nàng bỗng nhiên cảm ứng được cỗ hơi thở thân nhiên mang huyền khí bắt đầu khởi động trong không khí, mở mắt nhìn tiểu cô nương khoan chân ngồi tiến vào trạng thái nhập thần, cảm thấy rất là kinh ngạc.

Ba tháng trước, nàng căn bản vẫn chỉ là một tiểu nha đầu không biết ngưng tụ huyền khí là gì, vậy mà hôm nay nàng lại có thể ngưng tụ ra một cỗ huyền khí màu cam trong cơ thể. Tuy rằng chỉ là huyền khí màu cam cấp thấp nhất nhưng tiến độ cùng độ tăng trưởng tu vi của nàng là không người có thể sánh kịp!

Đôi mắt lộ ra cơ trí quang mang dừng lại trên người nàng, nhìn cỗ ánh sáng màu cam bắt đầu khởi động bên ngoài thân thể nho nhỏ của nàng càng ngày càng đậm, lão già không khỏi kinh ngạc mở to hai mắt, bất khả tư nghị (không thể tin được) nhìn nàng. Nhìn cỗ màu cam tràn ngập trên người nàng, dần dần biến thâm, lại biến thâm, đến cuối cùng còn phiếm một tầng màu đỏ thân nhiên sau đó lại chợt biến mất vô tung.

Nha đầu kia, không chỉ có được bản lĩnh gấp qua là không quên được mà còn có thiên phú tu luyện trăm năm ít có, một ngày nào đó tất nhiên có thể trở thành một vị cường giả chí tôn thiên hạ ít có địch thủ!

Thời gian, trôi qua từng chút một, Từ Tình ngồi ở đỉnh Lăng Phong sơn tu luyện nội công tâm pháp cảm giác được ánh nắng trên đỉnh đầu lớn hơn, mới chậm rãi mở mắt ra. Nhìn đến tầng sương mù vốn dĩ tràn ngập rừng cây phía trước bất tri bất giác đã tan biến, mặt trời chậm rãi dâng lên từ phía đông, ánh nắng ngập tràn trên mặt đất.

Nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, chậm rãi bình phục năng lượng huyền khí trên người. Khi nàng cúi đầu nhìn thấy hơi thở mang huyền khí bắt đầu khởi động trên người kia, không khỏi ngẩn ngơ, kinh ngạc nói: "Gia gia, gia gia, con tiến giai! Con vậy mà đã từ chanh sắc tiến giai đến hồng sắc rồi?" Thật sự là khó có thể tin tưởng, nàng tu tập nội công bất quá cũng chỉ vừa mới ba tháng ngắn ngủi vậy mà lại có hiệu quả như vậy, thật sự là bất khả tư nghị.

"Ha ha ha ha, vừa rồi gia gia cũng nhìn thấy được, từ lúc con bắt đầu tiến nhập vào vong ngã cảnh giới, liền luôn luôn ở nơi này quan sát." Nàng dễ dàng tiến giai từ huyền khí màu cam tới huyền khí màu đỏ, từ một võ giả tiến giai thành một võ sĩ, không ngờ tốc độ tiến giai lại nhanh như vậy.

Từ Tình vươn tay nắm thành quyền, dùng một chút lực, trên tay toát ra một cỗ huyền khí màu đỏ, cảm giác lực đạo truyền đến từ lòng bàn tay cũng mạnh hơn, liền nói: "Gia gia, sau khi tiến giai hình như khí lực cũng lớn hơn chút." Nàng nhớ rõ thời gian trước hai tay cũng không có khí lực lớn như vậy, bởi vì chưa qua việc nặng cho nên dù mang theo cái gì không nặng cũng có cảm giác cổ hết sức. Nhưng vừa rồi nắm chặt như vậy lại giống như là có một cỗ huyền khí bắt đầu khởi động quay cuồng trong cơ thể.

"Sau khi tiến giai khí lực không chỉ lớn hơn mà năng lượng huyền khí của con cũng đi theo tu luyện mà càng tích càng nhiều. Những người có huyền khí hùng hậu chính là chỉ cần tùy tiện đánh ra một chiêu cũng có thể làm cho sơn băng địa liệt! Cho nên tu luyện cả võ công cùng tâm pháp đều rất trọng yếu, nhất là nội công tâm pháp! Nếu nội công tu vi không đủ hùng hậu, cho dù vũ kỹ có lợi hại cỡ nào thì cũng không phát huy hết uy lực của nó được."

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tiến Bộ Kinh Người

Editor: Lãnh Huy3t

Beat: PhụngMinhNguyệt

Nghe xong, nàng gật đầu: "Uh, Từ Tinh đã biết!" Nàng sẽ cố gắng tu luyện tốt nội công tâm pháp, để chính mình trở nên cường đại. Chỉ có trở nên cường đại, nàng mới bảo vệ được những người mà nàng muốn bảo vệ! Cùng một chuyện tình, nàng tuyệt đối sẽ không để cho nó xảy ra tới hai lần.

Nhìn mặt trời đã dâng lên từ đằng xa, nàng đứng lên nói: "Gia gia, con đi về trước!" Buổi sáng mỗi ngày nàng đều phải đi gánh nước, làm cho thể trạng của mình tốt lên. Lúc đầu còn cảm thấy có chút cố sức nhưng hiện tại việc gánh nước đối với nàng mà nói là một chuyện rất dễ dàng, nếu luyện thêm mấy tháng là có thể không cần luyện thể lực nữa, đến lúc đó nàng sẽ đem toàn bộ tinh lực đặt ở việc tu luyện nội công tâm pháp.

"Đi thôi, đi thôi! Nhớ bảo cái tên sư phụ cũ kỹ kia của con giúp con gửi lời nhắn về nhà!" Lão gia hướng nàng phát tay, còn mình thì vờn vai nói: "Gia gia ta còn muốn ở trong này phơi nắng một hồi!" Vừa rồi chỉ lo chú ý nhìn nàng tiến giai, nên cũng không nghĩ ngợi thật tốt, ánh nắng ấm áp sớm mai là thư thái nhất.

"Ân." Từ Tinh cười, gật đầu, rồi mới đi xuống dưới.

Từ trên đỉnh núi Lăng Phong đi xuống ước chừng mất nửa nén hương thời gian, khi nàng đi vào nơi mà mọi người vẫn thường luyện võ, thì gặp Từ Nguyên bọn họ đã ở nơi đó tự luyện tập. Sau khi xảy ra chuyện, nàng chưa từng theo chân bọn họ trò chuyện, thậm chí có gặp cũng coi như không nhìn thấy nhau. Đối với nàng mà nói, tất cả bọn họ đều là người xa lạ, những người xa lạ không có quan hệ gì với nàng.

Đi tới bên lu nước, cảm hai cái mộc dừng rồi quay người đi về phía dòng suối, ba tháng nay, mỗi ngày tới dòng suối mức nước đã là thói quen của nàng. Kể từ sau khi cột hai cái đai sắt lên chân, trừ bỏ lúc tắm rửa nàng mới tháo nó ra, thậm chí ngay cả lúc ngủ nàng đều cột nó vào chân, cho nên với sự huấn luyện như vậy, ba tháng qua nàng đã quen với sức nặng trên đôi chân.

Thấy Từ Tinh đi qua trước mặt họ, Từ Nguyên dừng tay liếc mắt nhìn nàng một cái, thần sắc trong mắt mang theo vài phần phẫn hận. Mỗi khi nhìn thấy dấu răng trên tay, hẳn đều muốn bắt nàng treo lên hung hăng đánh một trận, nhưng sư phụ đã giao hẹn với bọn họ, nếu ai dám động thủ với nàng thì sẽ không chỉ là trừng phạt một chút liền xong việc. Chính vì như vậy, cho nên bọn họ mới không thể không nhịn xuống.

Từ Cẩm nhìn hẩn một cái, nói: "Nhị sư huynh, đã ba tháng rồi, huynh còn đang nghĩ cách để thu thập nàng sao? Hay là thôi đi, miễn lại chọc cho sư phụ tức giận."

"Ta thật sự không hiểu, vì sao sư phụ lại bắt công như vậy? Tuy rằng người luôn nghiêm túc, nhưng đối với nàng lại tốt đến như vậy, một đã nha đầu đến từ nông thôn như nàng, rốt cuộc dựa vào cái gì mà lại làm cho sư phụ bắt công như vậy?" Từ Sa chu cái miệng nhỏ nhắn, nói xong, về mặt tức giận bất bình: "Chúng ta đều xuất thân từ danh môn thế gia, có điểm nào so ra kém với nha đầu kia chứ?"

Từ Lập nhìn phương hướng Từ Tinh rời đi, thấp giọng nói: "Kể từ lần đó trở đi, nàng không hề nói chuyện cùng chúng ta, cũng không gọi một tiếng sư huynh nào nữa!" Ngày đó, nàng ở trước mặt sư phụ nói sẽ không gọi bọn họ là sư huynh nữa, cũng không coi bọn họ là sư huynh, nàng thật sự không hề liếc mắt nhìn bọn họ thêm một lần nào, cho dù đi qua bên người họ cũng không theo chân bọn họ nói chuyện. Nghĩ vậy, không khỏi cảm thấy âm ỉ, nếu lúc ấy hẳn đứng ra giúp nàng, thì có lẽ nàng sẽ không trở thành như vậy.

"Hừ! Ai thêm làm sư huynh của nàng? Nàng tới Lăng Phong sơn đã hơn ba tháng rồi, người xem ngày ấy sư phụ dạy nàng bộ Thanh Phong kiếm pháp kia, tới bây giờ nàng vẫn còn học chiêu thứ nhất. Với bộ dáng này của nàng, tốt nhất là không nên có quan hệ gì với nàng thì tốt hơn, miễn cho phải mất mặt xấu hổ. "Từ Kiệt thấy mấy người đều ngừng lại nghị luận, chính mình cũng dừng tay, hai tay ôm ngực, lạnh giọng hừ một tiếng.

Nghe xong những lời này, bọn họ mới nhớ tới Từ Tinh thật đúng là vẫn đang luyện chiêu thứ nhất của Thanh Phong kiếm pháp, Từ Lập hỏi Từ Nguyên đứng ở bên cạnh: "Nhị sư huynh, kiếm pháp của huynh là tốt nhất trong mấy người chúng ta, huynh cảm thấy Từ Tinh đem chiêu thứ nhất của Thanh Phong kiếm pháp luyện được như thế nào?"

Vừa nghe lời này, ánh mắt bọn họ đều dừng lại trên người Từ Nguyên. Mấy người bọn họ tuy rằng cũng tập kiếm pháp, nhưng dù sao đây cũng không phải sở trường của họ, cho nên cũng không nhìn ra được Từ Tinh học chiêu thứ nhất kia tới mức nào, bắt quá học ba tháng mà vẫn còn học một chiêu kia, phỏng chừng toàn bộ Thanh Sơn cũng không có ai ngu dốt giống như nàng. Phải biết rằng tu luyện không chỉ cần thiên phú mà càng phải có ngộ tính, nếu tìm không được tinh túy trong đó thì cho dù nàng biết trọn vẹn bộ kiếm pháp cũng phát huy không ra uy lực của bộ kiếm pháp kia.

"Hừ! Với bộ dạng này của nàng, luyện ba tháng rồi mà còn luyện chiêu thứ nhất, điều này không phải quá rõ ràng rồi sao? Còn phải hỏi nữa sao?" Từ Nguyên khinh miệt nói, về mặt hèn mọn, hẳn ở Thanh Sơn này đã vài năm rồi nhưng chưa từng thấy người nào lại ngu dốt như nàng, học đến ba tháng rồi vẫn còn học chiêu thứ nhất, phỏng chừng có luyện thêm mười năm nữa cũng không luyện thành.

Khi bọn họ đang nói chuyện, hai tay Từ Tinh mang theo hai thùng nước chậm rãi tiêu sái trở về. Bộ pháp nàng trầm ổn, hai tay xách lấy hai thùng nước, đi đường ổn định, hai vai không lắc, mang theo hai thùng nước một giọt cũng không đổ ra ngoài. Chính là, với mấy người đối với nàng tồn tại khinh miệt từ trong thâm tâm kia, không một ai chú ý tới điểm này.

Lăng Thành từ trong nhà tranh đi ra lại chú ý đến, hẳn không chỉ chú ý điểm này, mà còn chú ý hơi thở trên người nàng có chút không giống. Đoạn đường từ nơi này tới bên dòng suối, nàng dẫn theo hai thùng nước mà hơi thở lại rất vững vàng, không vội không gấp, chỉ điểm này thôi cũng đã không đơn giản, không thể tưởng tượng được chỉ trong ba tháng ngắn ngủi nàng lại có tiến bộ như vậy, thiên phú tu luyện thể này quả thực không phải người bình thường có thể so sánh bằng.

"Sư phụ!"

Nhìn thấy sư phụ bọn họ đi ra, mấy người Từ Nghiễn vội vàng đứng thẳng thân thể, cung kính hành lễ, sau khi nghe hắn ừ một tiếng, mấy người vội vàng trở về tu luyện. Từ Nghiễn kêu Từ Lập làm đối thủ của hắn, luyện tập quyền pháp mới học gần đây, mà Từ Nguyên cùng Từ Cầm lại khoa tay múa chân, hai người đối chiêu, muốn tăng lên sức chiến đấu cùng với lực phản ứng thông qua thực chiến. Từ Lập đang luyện tập đánh ám khí, Từ Sa khinh công tốt hơn thì ở một bên quăng mấy viên đá nhỏ lên không trung, làm cho Từ Kiệt bắn ám khí ra trong nháy mắt, lấy điều này để luyện nhãn lực, thủ lực cùng với độ chính xác cho hắn.

Từ Tinh đi tới nhìn thấy hắn, liền nhẹ giọng gọi một tiếng: "Sư phụ."

"Àn." Lãng Thành gạt đầu, ánh mắt dừng trên người nàng một hồi rồi mới dời đi.

Đem nước mang về đổ vào trong lu nước, nàng lại vừa đi đến bên dòng suối vừa nghĩ, chờ thời điểm sắc trời trở một chút, bọn họ đều trở về, nàng lại cùng sư phụ nói chuyện! Đến lúc đó nàng muốn hỏi ngày đó là ai cứu nàng? Là ai đem nàng đưa đến nơi này?

Lãng Thành thu hồi ánh mắt, lại đem ánh mắt dừng trên người đang luyện tập ở bên kia, nhìn tiến độ của bọn họ, ánh mắt xoay chuyển. Trong số đồ đệ của hắn, thân thủ Từ Nguyên cùng Từ Nguyên đều không tệ, mà thiên phú tu luyện của hai người cũng là hữu hạn. Từ Nghiễn tuy rằng quyền pháp vững chắc nhưng lại không biết ứng biến, không biết vận dụng linh hoạt sở học, còn Từ Nguyên kiếm pháp tuy rằng không sai nhưng tâm cao khí ngạo, điều này đối với một người tu luyện là tối kiêng kỵ.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Ngộ Tính Của Người Không Cao

Editor: Lãnh Huy3t

Beat : PhurongMinhNguyệt

"Sư phụ, có một chỗ con không rõ, tại sao ám khí con bắn ra, lúc nhắm trúng mục tiêu nhưng lực đạo không khống chế được, mà vận dụng đúng lực đạo thì lại không đánh trúng mục tiêu, đây là có chuyện gì?" Từ Kiệt đi tới hỏi trước mặt Lãng Thành, bởi vì gần đây luyện đến luyện đi vẫn không có cảm giác thuận tay, bản thân hắn lại không giải thích được vấn đề nằm ở đâu. Sư huynh bọn họ cũng không học ám khí, tự nhiên cũng không có cách nào giải quyết nghi hoặc của hắn, cho nên chỉ có thể hỏi sư phụ.

Nghe xong, Lãng Thành liếc mắt nhìn hắn, trầm giọng nói: "Người làm thử một lần cho vi sư xem!" Vừa dứt lời liền khoanh tay đứng ở một bên.

"Dạ!" Từ Kiệt lên tiếng, ý bảo Từ Sa chuẩn bị sẵn sàng.

Bọn họ vốn dĩ đang luyện tập, nghe Từ Kiệt nói như vậy liền vô cùng tò mò ngừng tay lại nhìn. Hai ngày nay, bọn họ nghe Từ Kiệt nói ám khí của hắn bắn ra có vấn đề, nếu không phải lực đạo không được khống chế tốt, thì cũng là do hắn không bắn trúng mục tiêu, nghe thấy sư phụ muốn chỉ điểm cho hắn, bọn họ tự nhiên phải ở một bên nhìn. Bọn họ không phát hiện vấn đề thì sư phụ làm thế nào mà phát hiện?

"Tam sư huynh, có thể bắt đầu!" Từ Sa nói xong, trong tay cầm một viên đá nhỏ, chuẩn bị tung vào giữa không trung.

"Hào, vậy thì bắt đầu đi!" Từ Kiệt nói xong, chuẩn bị bắn ra ám khí, không ngờ lúc này lại nghe được thanh âm của sư phụ hắn.

"Chậm đã." Lãng Thành liếc mắt nhìn hắn cùng Từ Sa một cái, khuôn mặt nghiêm túc làm cho người ta nhìn không ra hắn suy nghĩ cái gì?

Nghe được lời của hắn, Từ Kiệt giật mình, quay đầu hỏi: "Sư phụ, làm sao vậy?" Không phải muốn bắt đầu sao? Tại sao lại kêu hắn ngừng lại?

"Người bình thường đều luyện như thế này?" Lãng Thành hỏi, thanh âm trầm thấp mang theo một cỗ uy nghiêm, ánh mắt dừng ở trên người Từ Kiệt. Vừa rồi khi hắn từ nhà tranh bước ra liền thấy Từ Kiệt luyện như vậy, chỉ nghĩ hắn trong lúc nhàn rỗi thả lỏng một chút thôi, ai ngờ Từ Kiệt lại muốn luyện như vậy cho hắn xem, hắn nhớ rõ đã dạy cho Từ Kiệt cách luyện ám khí như thế nào, sao lại luyện thành cái dạng này?

Nghe sư phụ hỏi như vậy, Từ Kiệt ngẩn người, rồi sau đó gạt đầu nói: "Đúng vậy!" Luyện như vậy có vấn đề gì sao?

Nghe xong lời này, chân mày Lãng Thành bèn nhíu chặt lại, trầm giọng hỏi: "Ngày đầu tiên khi vi sư dạy người ám khí, cũng đã nói qua cách luyện tập như thế nào. Mới đầu người cũng luyện như vậy, nhưng hiện tại sao lại biến thành thế này?" Thanh âm trầm thấp, dường như mang theo bất mãn, ánh mắt nghiêm túc kia thẳng tắp dừng ở trên người Từ Kiệt, khiến hắn chột dạ không thôi.

Thấy hắn cúi thấp đầu tránh ánh mắt của mình, Lãng Thành đột nhiên mở miệng nói: "Đem hai con chim đang bay trên trời đánh xuống!"

Vừa nghe lời này, Từ Kiệt ngẩn đầu nhìn lên trời, thấy hai con chim kia đang bay giữa không trung, vội vàng bắn ám khí hướng về chúng nó. Ai ngờ ám khí lại lướt qua người hai con chim, chỉ có một cộng lông chim lác lác bay xuống dưới, vừa vụn rơi xuống trên đỉnh đầu hắn.

Mấy người đứng ở một bên nhìn thấy cảnh này, muốn cười mà không dám cười, bởi vì sau khi sư phụ nhìn thấy ám khí Từ Kiệt bắn ra, khuôn mặt hàng năm không đổi kia đã trở nên đen thui, phỏng chừng lúc này bọn họ dám cười ra tiếng, nhất định sẽ không xong.

"Ngươi xác định là có luyện tập?" Lăng Thành trầm giọng hỏi, ánh mắt sắc bén dừng ở trên người Từ Kiệt, giống như muốn nhìn thấu hần, thực sự dọa người.

Từ Kiệt vội vàng gật đầu nói: "Có! Sư muội vẫn giúp đỡ con luyện tập, những vật từ trong tay nàng tung ra, lúc bình thường con vẫn đều đánh trúng, chính là lực đạo nắm giữ không được tốt lắm."

"Xem ra ngươi vẫn không hiểu vấn đề nằm ở nơi nào. Luyện ám khí giống như ngươi thì có luyện thêm mười năm nữa cũng không được cái gì!" Lăng Thành nói xong, ánh mắt đảo qua trên người hần, khoé mắt thoáng nhìn thấy Từ Tĩnh ở cách đó không xa đang xách theo hai cái mộc dừng trở về.

"Sư phụ, ngài có thể nói rõ hơn một chút được không? Con vẫn chưa hiểu." Từ Kiệt gãi đầu, thực sự không hiểu những lời hần nói là có ý gì? Là nói ám khí của mình luyện chưa tốt? Luyện mười năm nữa cũng không luyện thành sao? Nhưng trong số bọn họ thì ám khí của hần đã xem như tốt nhất rồi, bình thường đều là một trăm phát thì có chín mươi phát bắn trúng, chỉ là vừa rồi ở trước mặt sư phụ lại không đạt được tiêu chuẩn như bình thường.

Lăng Thành liếc mắt nhìn hần nói: "Trước khi muốn giết ngươi, sẽ không có ai nói cho ngươi biết hần muốn giết ngươi cả. Nếu mắt, tâm, tay ngươi không thể phối hợp được thì ngươi cũng không cần luyện ám khí nữa. Ngươi để Từ Sa giúp ngươi tung đá vào không trung, nhưng đó căn bản không phải là luyện tập. Bởi vì nàng đã muốn nói cho ngươi biết, nàng chuẩn bị tùy thời cơ ra tay, mà ngươi cần phải chuẩn bị sẵn sàng. Hôm nay ngay cả hai con chim nhỏ bay trên không trung kia ngươi cũng không bắn hạ được, thì ngày khác nếu đối phương là kẻ muốn giết ngươi, chỉ cần ngươi thất thủ một lần cũng đã làm mất đi tiên cơ. Song phương đối chiến, ngươi hần sẽ phải chết mà không cần nghi ngờ!"

Nghe Lăng Thành nói xong, mấy người ở một bên vốn dĩ đang muốn cười lại không dám cười, thần sắc đều trở nên nghiêm trọng hơn, bởi vì một phen dạy bảo này của sư phụ không chỉ hữu dụng với Từ Kiệt, mà cũng đồng dạng có ích lợi cho bọn họ. Nếu như bọn họ không thể chuẩn bị tinh thần vững vàng để bảo vệ tính mạng, tay mắt linh hoạt để vận dụng võ công của mình, ở thời điểm đối phó với địch nhân, kẻ nằm xuống kia sẽ có khả năng chính là bọn họ!

Bị nói như vậy, trong lòng Từ Kiệt đột nhiên nổi tung một tiếng, trong nháy mắt đã hiểu ra vấn đề nằm ở chỗ nào. Quả thật nếu là đối địch, địch nhân không có khả năng nói cho hần biết khi nào thì ra tay, nếu hần không thể chuẩn xác lấy mạng đối phương trước khi chúng kịp ra tay, thì người phải chết chính là hần!

Ý thức được điểm này, sau lưng không khỏi nổi lên một tia hàn ý, một nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng. Nếu hôm nay sư phụ không chỉ ra điểm này, mà chính hần cũng không có cách nào hiểu được, hậu quả thật không thể chịu nổi!

Lập tức, hần vội vàng áy náy quỳ xuống: "Sư phụ, đồ nhi biết sai rồi! Đồ nhi ngày sau nhất định sẽ không tái phạm sai lầm như vậy!" Sai lầm như vậy, một lần cũng đủ rồi.

Lăng Thành nhìn hần một cái, trầm giọng nói: "Ám khí chú trọng ở tinh, chuẩn, nhanh, mắt, tâm và tay phối hợp chính xác. Tuy rằng ngươi cần luyện tập thêm nhưng ngộ tính không cao, nên hảo hảo hiểu thấu đáo đi!" Thanh âm vừa dứt, Lăng Thành phát ông tay áo một cái rồi quay người rời đi.

Nghe những lời bọn họ nói, Từ Tĩnh nâng mắt nhìn về phía bóng dáng đã đi xa kia, không hiểu vì sao, nàng cảm thấy những lời vừa rồi sư phụ không chỉ nói cho một mình Từ Kiệt nghe, mà còn nói cho nàng nghe. Nhìn hần đang dần rời đi, nàng suy nghĩ trong chốc lát, buông hai cái mộc dừng trong tay xuống, đi theo phía sau hần.

Mà Từ Kiệt nghe xong những lời của hần, kinh ngạc nhìn bóng dáng hần rời đi, sững sốt mất nửa ngày mới chậm rãi đứng lên, nhìn chim chóc đang bay trên bầu trời kia, ám khí trong tay lại tung ra, thế nhưng vẫn cứ bắn trượt, không khỏi cắn chặt răng, nắm chặt quyền đi ra sau núi.

"Tam sư huynh!"

Từ Sa lên tiếng gọi, muốn theo sau hần nhưng lại bị bọn họ kéo lại: "Để cho hần yên tĩnh một lát đi! Bị sư phụ nói như vậy, chỉ sợ trong lòng hần cũng không dễ chịu gì." Từ Kiệt tự tôn rất cao, nay ở trước mặt nhiều người, ngay cả hai con chim cũng không bắn trúng, lại bị sư phụ phê bình ở trước mặt mọi người là ngộ tính của hần không cao, chỉ sợ là trong lòng rất khó chịu đi!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Không Hồ Là Mặc Thành Hiên

Editor: Lãnh Huy3t

Beat: PhụngMìnhNguyệt

"Có việc?" Lăng Thành đi tới một chỗ râm mát dưới cây đại thụ rồi ngừng lại, quay người nhìn về phía Tử Tinh đang ở cách hán không xa.

Thấy hán mở miệng hỏi, Tử Tinh thoáng dừng lại, đi lên phía trước nói: "Su phụ, Tử Tinh có một chuyện muốn mời người hỗ trợ." Vốn đợi tới đêm nay, nhưng nghĩ lại su phụ bình thường đều nghỉ ngơi rất sớm, buổi tối tốt nhất không nên đi quấy rầy. Thấy hán một mình đi về phía bên này, chính mình mới đi theo lại đây.

Ánh mắt Lăng Thành thâm trầm, nâng mắt nhìn về Tử Tinh đang đứng trước mặt, thấy ánh mắt nàng không tránh không dè, thờ nhẹ ra một hơi, trầm giọng hỏi: "Chuyện gì?"

"Tử Tinh muốn nhờ su phụ gửi lời cho phụ thân con, nói cho ông biết con còn sống."

Nghe nói như thế, Lăng Thành cũng không cảm thấy kỳ quái. Ngày đó khi nàng được người nọ đưa tới đây, cũng không nói cho hán biết thân thế của Tử Tinh, bất quá theo ngôn hành cử chỉ hằng ngày của nàng, có thể thấy được nàng không phải hải tử nhà dân chúng bình thường, mà có khả năng là tiểu thư của một thế tộc nào đó. Bất quá, hằng năm hán đều ở trong Lăng Sơn phong, cũng không có ý đi hỏi thăm thân thế của nàng, càng không đi thám thính lai lịch của nàng

Kể từ ngày nàng tỉnh lại tới nay, khi nàng nói muốn xuống núi, tuy hán biết nàng từng trải qua sinh tử, nhưng nhất định vẫn còn thân nhân ở trên đời. Nếu không một đứa bé như nàng sao lúc nào cũng tưởng rời khỏi nơi này để về nhà, hán đoán nàng nhất định sẽ mở miệng nhờ hán đưa tin hộ nàng, chính là không nghĩ tới nàng lại đợi tới ba tháng sau mới đến nói với hán.

Ánh mắt thâm trầm lộ ra quang mang, Lăng Thành cất bước đi về phía trước vài bước rồi mở miệng, nói: "Thanh Sơn tuy rằng không cho đệ từ ra ngoài, nhưng lại có thể giúp đệ từ gửi thư. Nếu người muốn mang thư về nhà, chỉ cần viết thư sau đó giao cho những người xử lý chuyện này, bọn họ sẽ đem thư đưa đến nhà người."

Nghe xong lời hán nói, Tử Tinh yên lặng nhìn bóng dáng của hán, trong đôi mắt bình tĩnh hiện lên tia quang mang không rõ, mở miệng nói: "Su phụ, Tử Tinh chỉ muốn nhờ một mình su phụ. Người khác, Tử Tinh không dám tin tưởng." Bọn hác y nhân đang ẩn nấp từ một nơi bí mật nào đó, nếu hành tung của nàng bại lộ, chẳng khác nào cho bọn chúng một cơ hội để xuống tay. Trước khi nàng trở nên cường đại hơn, nàng tuyệt đối không làm cho chính mình lại trải qua chuyện tình như vậy thêm một lần nữa!

Nghe nói như thế, Lăng Thành dừng cước bộ, quay đầu nhìn nàng một cái thật sâu, từ trong đôi mắt bình tĩnh kia thấy được tín nhiệm cùng thật lòng, trong ngực dường như có cái gì xẹt qua, một cảm giác xa lạ bắt đầu dâng lên trong lòng, thanh âm trầm thấp không tự chủ được từ trong miệng hán phát ra: "Được rồi! Người nói đi, su phụ nên đem lời nhắn này gửi tới nơi nào?"

"Tử Tinh muốn su phụ giữ bí mật về thân phận của Tử Tinh, trước khi chưa tìm được kẻ thù, Tử Tinh không muốn để cho bọn họ biết con còn sống."

"Uh, có thể."

Hán biết nàng có huyết hải thâm cừu, bằng không một cô gái còn nhỏ tuổi như nàng sao có được một đôi mắt bình tĩnh lại mang theo bi thương như vậy. Mới chỉ ba tháng ở chung nhưng trí tuệ, sự ẩn nhẫn cùng với sự khắc khổ của nàng làm cho hán thật tâm thích nàng, nàng đã mở miệng thì hán tự nhiên sẽ vì nàng mà giữ kín bí mật thân phận của nàng.

Tử Tinh lộ ra mỉm cười: "Cám ơn su phụ." Thanh âm tươi cười chợt dừng lại, nói: "Vậy thỉnh su phụ đem tin tức con còn sống đến cho Bích Lạc sơn trang Trang chủ Mặc Thành Hiền. Su phụ chỉ cần nói cho cha con rằng con còn sống là tốt rồi, để người không cần phải lo lắng cho con, đến thời điểm thích hợp, con tự nhiên sẽ trở về."

Nghe xong, Lăng Thành không khỏi kinh ngạc nhìn nàng một cái: "Người là nữ nhi của Mặc Thành Hiền cùng Tuyết Nhu?"

"Su phụ nhận thức cha mẹ con sao?" Tử Tinh kinh ngạc hỏi. Theo như nàng biết, su phụ bình thường ít khi rời khỏi Lăng Phong sơn, hán làm sao có thể nhận thức cha mẹ nàng?

Lăng Thành lắc đầu nói: "Không, vì su không biết cha mẹ người, nhưng Mặc Thành Hiền xuất sư từ Thiên Sơn, chính nghĩa lắm nên, cương trực công chính. Mười năm trước, hán là nhân vật phong vân của Thiên Sơn, thanh danh của hán vì sự tự nhiên có nghe nói qua, một tay hán sáng lập Bích Lạc sơn trang, càng đem Bích Lạc sơn trang phát dương quang đại. Lục đại môn phái chia làm nhất thành, nhị bảo, tam trang, tứ lâu, ngũ môn, mười phái tất cả, trong đó Bích Lạc sơn trang là đứng đầu trong tam trang, tự nhiên là ai ai cũng biết."

Thanh âm của hán vừa rơi xuống, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, liền hỏi: "Người nói người cùng mẫu thân bị ngộ hại, hay là Tuyết Nhu đã muốn..."

Tử Tinh âm trầm gật đầu, trong thanh âm mang theo vài phần bi thương: "Mẫu thân vì bảo hộ con thân nhiễm máu tươi, Tiểu Nhan sinh cùng năm với con bị đẩy dè đi, thay thế con chết. Mạng của con là do mấy người các nàng lấy sinh mệnh của chính mình đổi lấy."

Nàng nói xong, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trong đôi mắt bình tĩnh mang theo u quang thâm trầm, hai tay giấu trong ống tay áo nắm chặt thành quyền nói: "Su phụ, con quyết sẽ không làm cho chính mình trải qua chuyện tình tương tự như vậy thêm một lần nữa! Thời điểm trước khi con còn chưa có năng lực bảo hộ chính mình, lúc con còn chưa có năng lực bảo hộ những người con muốn bảo hộ, con nhất định không làm cho những người đó biết con còn sống!"

Lăng Thành nhìn nàng thật sâu, vươn tay vỗ vỗ đầu nàng: "Yên tâm đi! Su phụ biết phải nói như thế nào, đi thôi! Hào hảo luyện tập Thanh Phong kiếm pháp, tuy rằng chỉ có chín chiêu nhưng nếu nắm giữ được tinh túy của bộ kiếm pháp này, cộng thêm vận dụng nội công tâm pháp hùng hậu, trong thiên hạ người có thể đả thương người vốn không có mấy người!"

"Dạ." Từ Tinh lên tiếng, liếc hạ đôi mắt, rồi mới xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng nho nhỏ của nàng rời đi, Lăng Thành không khỏi khẽ thở dài một tiếng. Nàng bắt quả chỉ là một đứa nhỏ năm tuổi, bởi vì đã trải qua chuyện như vậy, nên mới mất đi sự hồn nhiên của hài đồng. Giang hồ tình phong huyết vũ, cho tới bây giờ cũng chưa từng dừng lại, muốn bảo hộ mình, bảo hộ những người quan trọng, thì điều cần thiết nhất là phải làm cho chính mình trở nên cường đại. Nàng đã có quyết tâm, lại có trí tuệ, tin tưởng ngày nàng bộc lộ tài năng chắc chắn sẽ làm rung động tứ đại danh sơn, làm mọi người trong thiên hạ khiếp sợ...

Thời điểm màn đêm buông xuống, một bóng dáng tránh né hộ vệ của Bích Lạc sơn trang, đi tới bên trong sơn trang, tìm kiếm người mình cần tìm. Bóng dáng này không phải người khác mà chính là Lăng Thành, sư phụ của Từ Tinh. Vì đã đáp ứng giúp nàng, liền nghĩ giúp nàng làm sớm một chút, cho nên khi Từ Tinh xoay người rời đi, hắn cũng nhanh chóng rời Thanh Sơn, hướng về phía Bích Lạc sơn trang.

Thanh Sơn cùng Bích Lạc sơn trang cách nhau khá xa, nếu không phải hắn có phi hành huyền thú, căn bản không có khả năng đến nơi này nhanh như vậy. Sau khi thu hồi huyền thú ở một địa phương không có người, hắn liền lặng yên không một tiếng động tiến nhập vào Bích Lạc sơn trang. Từ Tinh chỉ nói nhảm cho một mình Mặc Thành Hiên biết, đương nhiên không thể kinh động người khác.

Tìm được chủ viện, hắn liền nhìn thấy Mặc Thành Hiên vẻ mặt bi thương một mình đứng trong viện, khi Lăng Thành ẩn thân nhảy lên một cái cây trong viện, theo hơi thở huyền khí trên người ẩn ẩn khởi động đã khiến cho Mặc Thành Hiên phát hiện.

Chỉ trong nháy mắt, hắn đã thu hồi vẻ bi thương cùng thương cảm trong mắt, ánh mắt sắc bén giống như lợi kiếm đảo qua trên sân, uy áp trên người giờ phút này phát ra mãnh liệt, giống như từng đạo hàn băng ngàn năm, ở giữa không trung dao động từng đợt hơi thở sắc bén, từ trong ánh mắt chứa nồng đậm uy áp của hắn bắn về phía khoả đại thụ kia. Trong lúc nhất thời, bởi vì dòng khí phát ra làm cho lá cây lay động cùng với âm thanh sần sật, trong không khí cũng bởi vì cô huyền khí tràn ngập năng lượng này mà trở nên áp lực hơn, giống như có một cỗ áp lực cường đại áp bách hướng về phía khoả đại thụ kia: "Ai!" Thân hình di động, khi chuẩn bị đánh tới bóng dáng ở trên cây kia, người ẩn thân trong bóng đêm kia truyền đến tiếng nói làm cho hắn dừng lại động tác, hơi thở sắc bén trên người phóng xuất ra cũng vì thế mà thu liễm lại, hoá thành một dòng khí hùng hậu, quán quanh thân thể hắn.

"Thật không hổ là Bích Lạc sơn trang chủ Mặc Thành Hiên, ngay cả hơi thở của ta cũng có thể phát hiện ra, quả nhiên là danh bất hư truyền." Lăng Thành đứng ở trên nhánh cây, thân hình được đám lá cây tươi tốt che đậy, bóng tối thành lớp nguy trang của hắn, làm cho người ta không thể thấy rõ hắn là ai? Càng nhìn không tới quang mang tán thưởng trong mắt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Nữ Nhi Của Ngươi Còn Sống

Editor: Lãnh Huy3t

Beat: PhụngMinhNguyệt

Cảm giác được trên thân người nọ không có sát khí, Mặc Thành Hiên cảm thấy kỳ lạ, người này đêm khuya xâm nhập vào Bích Lạc sơn trang, nhưng trên người lại không mang theo một chút sát khí nào, người nọ xuất hiện ở đây rõ ràng là vì hắn mà đến. Lập tức, mở miệng cất lên thanh âm trầm thấp chậm rãi hỏi: "Các hạ đêm khuya đến thăm, không biết là có chuyện gì?" Có thể thân không biết quý không hay xâm nhập vào Bích Lạc sơn trang, xem ra người này thật không đơn giản.

"Hôm nay ta tới đây, chính là chịu sự ủy thác của người khác, chuyển lời đến cho Mặc trang chủ." Lăng Thành chậm rãi nói, ánh mắt xuyên thấu nhìn qua những tán lá cây trước mặt, rồi dừng lại trên người nam tử đang đứng khoanh tay kia.

"Nga? Không biết là người nào nhờ vả? Muốn nói gì với ta?" Mặc Thành Hiên hỏi, cảm thấy rất là kinh ngạc, một người có thực lực bất phàm như vậy lại chịu đến đây nhắn lời cho hắn? Là dạng người thế nào mới có thể làm cho Lăng Thành đến nhắn lời cho hắn? Nhưng là muốn nhắn cái gì? Vì sao lại phải đến vào đêm khuya?

Ánh mắt Lăng Thành dừng lại trên người Mặc Thành Hiên đang đứng khoanh tay, trầm giọng nói: "Nữ nhi của ngươi, Mặc Thanh Tư"

"Cái gì?" Nghe xong, Mặc Thành Hiên không thể tin được, vẻ mặt uy nghi ban đầu đã hoàn toàn thay đổi khi nghe được tin Mặc Mặc còn sống, sự kích động trong mắt hắn khó có thể che giấu được, thân thể bởi vì kích động mà không nhịn được run run lên, thanh âm mang theo niềm vui sướng, cẩn thận hỏi: "Ngươi nói nữ nhi của ta còn sống? Mặc Mặc của ta còn sống? Vậy phu nhân của ta đâu? Phu nhân của ta đâu?"

Nhìn thấy hắn không thể nén nổi sự kích động cùng vui sướng, trong lòng Lăng Thành than nhẹ một tiếng. Con người sắt đá cũng sẽ có nhu tình, Mặc Thành Hiên là một nam tử khí khái, cương trực, căm ghét a dua nịnh hót, có tiếng yêu thương thể tử và nữ nhi. Có thể dễ dàng tưởng tượng được hắn đã đau lòng như thế nào, khi hai người thân yêu nhất của hắn lại gặp chuyện như vậy.

"Phu nhân ngươi đã chết, nữ nhi của ngươi vẫn còn sống, nàng nhờ ta nói cho ngươi biết, nàng sống rất tốt, ngươi không cần lo lắng cho nàng, chờ đến thời điểm thích hợp nàng tự nhiên sẽ trở về đoàn tụ với ngươi, những hắc y nhân đã mai phục giết bọn họ vẫn còn đang ẩn nấp ở gần đây, nàng hy vọng

trước khi nàng trở về, người đừng cho ai biết nàng còn sống"

"Tiếp lấy" Lăng Thành nói xong, lật tay phóng ra một vật gì đó vọt nhanh tới. Đó là tín vật mà Từ Tĩnh nhờ hắc giao, nàng nói đây là vật cận thân của nàng, chỉ cần phụ thân nàng thấy sẽ biết được.

Mặc Thành Hiên duỗi tay, tiếp được vật từ chỗ tối phóng tới, vừa mở bàn tay ra liền thấy được một chiếc kẹp tóc nhỏ nhỏ, đó là thứ mà hắc đã mua cho Mặc Mặc trong một lần ra ngoài, Mặc Mặc vẫn luôn đeo trên tóc, nhìn thấy chiếc kẹp tóc này, trong hốc mắt hắc nhin không được trào ra nước mắt. Mặc Mặc còn sống... Đứa nhỏ của hắc cùng với Nhu Nhi còn sống..

Lăng Thành nhìn vẻ mặt buồn vui thay đổi liên hồi của Mặc Thành Hiên xong, dưới chân liền đạp phong mà đi, trong nháy mắt đã biến mất trong đêm đen...

"Nhu Nhi đã chết? Nhu Nhi thật sự đã chết?"

Khi Lăng Thành đã rời đi, Mặc Thành Hiên giống như mất hồn ngã ngồi xuống bên cạnh bàn, một tia hi vọng cuối cùng trong đáy lòng hắc đã hoàn toàn tan rã, trong thâm tâm hắc vẫn không nguyên tin tưởng Nhu Nhi cùng Mặc Mặc đã chết. Nhưng tối nay người nọ đã đánh nát một tia hy vọng được chôn sâu trong đáy lòng hắc, hiện tại hắc vừa buồn vừa vui, buồn là vì người hắc yêu nhất đã không còn trên đời này nữa, vui là vì đứa con nhỏ của hắc cùng nàng vẫn bình an vô sự...

Đó là một loại tâm tình như thế nào? Vào thời điểm hắc đã mất hết can đảm, lại cho hắc một hy vọng, cho hắc một lý do để sống sót. Nhu Nhi của hắc đã mất, nhưng đứa nhỏ của hắc cùng Nhu Nhi vẫn còn sống, hắc đã để cho mẹ con nàng trải qua một lần đau khổ rồi, nên tuyệt đối sẽ không để cho Mặc Mặc trải qua thêm một lần nữa! hắc sẽ bảo hộ nàng, bảo hộ đứa nhỏ của hắc cùng với Nhu Nhi...

Nắm chặt chiếc kẹp tóc nhỏ nhỏ trong tay, hắc ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm có vô vàn những tinh quang đang lóe sáng, không tiếng động nói: Nhu Nhi, nàng yên tâm đi! Ta nhất định sẽ bảo vệ tốt nữ nhi của chúng ta, nàng nhất định phải chờ ta, chờ ta báo thù cho nàng, chờ đến khi nữ nhi của chúng ta đã trưởng thành, có năng lực tự bảo vệ mình, ta liền đem Bích Lạc sơn trang này giao cho con, sau đó sẽ đi tìm nàng...

Từ sau ngày đó, trong Bích Lạc sơn trang, Mặc Thành Hiên vận một thân cảm phục hoa lệ, giống như đã hoàn toàn thay đổi chỉ trong một đêm, không còn đáng vẻ suy sút như những ngày gần đây, mà đã khôi phục trở lại một thân uy nghi sắc bén ngày xưa, thậm chí nếu so với ngày xưa thì chỉ có hơn chứ không kém.

"Ta để cho các người đi điều tra thân phận và chỗ ở của những tên hắc y nhân, các người đã tra ra cái gì rồi?" Ngồi trên vị trí chủ thượng, ánh mắt Mặc Thành Hiên ẩn chứa sự uy nghiêm dừng tại trên người vài tên ám vệ đang quỳ gối giữa đại đường, thanh âm trầm thấp mang theo sự uy nghi cường giả, cả người lộ ra một cỗ uy áp, làm cho người ta ngay cả thở cũng cảm thấy khó khăn.

Vài tên ám vệ đang quỳ gối bên dưới chịu sức ép bởi cỗ uy áp cường đại, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ nghe được thanh âm cung kính, nhưng lại có chút nhỏ giọng truyền ra từ miệng tên cảm đầu trong đám ám vệ: "Hồi chủ tử, thuộc hạ không thể tra ra chỗ của những người đó, bọn họ giống như đã hoàn toàn biến mất, không lưu lại một chút bóng dáng nào, nên không có khả năng tìm ra!"

Chủ tử cho bọn họ đi điều tra, nhưng bọn hắc điều tra gần ba tháng nay, đừng nói ngay cả chỗ ở của phu nhân cùng tiểu thư hiện nay còn chưa tìm được, ngay cả một chút tin tức của bọn sát thủ cũng hoàn toàn không có, lần đó bị mai phục là vào lúc đêm khuya, chung quanh lại không có người nào đi lên núi, hơn nữa những người đó rõ ràng là có chuẩn bị mà đến, tìm lâu như vậy mà cái gì cũng đều không tìm được, hắc thật sự cảm thấy hồ thẹn với sự tín nhiệm của chủ tử.

"Không lưu lại một chút bóng dáng nào? Không thể tìm ra?" Mặc Thành Hiên lặp lại hai câu này, liếc mắt nhìn xuống mấy người đang quỳ gối bên dưới, trầm thấp nói: "Những kẻ đó rõ ràng không phải là sát thủ bình thường, lại càng không phải người bình thường. Ta đã từng xem qua hiện trường nơi đó, có được thân thủ như thế, thực lực của những người đó tuyệt đối phải cao hơn Thanh Vô Thánh, nếu không Nhu Nhi cũng sẽ không bị bọn họ giết chết!"

Ngón tay gõ gõ lên những trang hồ sơ trên mặt bàn, phát ra thanh âm thanh thúy, hắc nhíu nhíu mày, trong mắt mang theo suy nghĩ sâu xa, bỗng nhiên mở miệng nói: "Đôi phương có được sát thủ như vậy, tất nhiên địa vị cũng sẽ không thấp, các người hãy thu nhỏ phạm vi lại. Trước tiên đi điều tra những tổ chức sát thủ trên đại lục, để ý xem có tổ chức nào từng nhận được nhiệm vụ như vậy vào ba tháng trước!" Hắc không tin, lấy thực lực của Bích Lạc sơn trang mà lại không thể điều tra ra chân tướng của việc này!

"Dạ!" Mấy người đang quỳ bên dưới cung kính lên tiếng.

Mặc Thành Hiên liếc mắt nhìn bọn họ một cái, lại nói: "Mặt khác, hãy phái ra một đội nhân mã, âm thầm hỏi thăm chỗ ở nhà mẹ đẻ của phu nhân, có tin tức gì thì đến nói cho ta biết." Nhu Nhi gặp chuyện không may đã ba tháng nay, nhưng nhà mẹ đẻ của nàng lại giống như không hề biết được chút tin tức gì, đừng nói một người, thậm chí là một lời nhắn hắc cũng không thấy tới báo, như thế nào cũng cảm thấy có chút không thích hợp.

"Uh, đều lui ra đi!" Hắc phát tay một cái, ý bảo toàn bộ bọn họ lui xuống.

Nghe hắc nói như thế, mấy tên ám vệ phóng ra bên ngoài, trong chớp mắt đã biến mất vô tung. Mà trong lúc này, thanh âm của quản gia đã truyền tới từ bên ngoài: "Trang chủ, vị Lâm cô nương kia muốn gặp ngài."

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Lãnh Khốc Vô Tình

Editor: Lãnh Huy3t

Beat : PhurongMinhNguyệt

Nghe nói như vậy, Mặc Thành Hiên nhướn mày. Mấy ngày nay, sau khi tỉnh táo lại, hắn đã suy nghĩ đến sự xuất hiện của Lâm Uyển Thiên vào đêm hôm đó, liệu có phải chỉ là một sự trùng hợp? Hoặc là đã sớm an bài? Lúc gặp nàng trong đêm mưa, sau khi thể nhị hân xảy ra chuyện, tiếp theo liền xảy ra quan hệ cùng nàng, trong lòng hắn cũng có một tia hoài nghi, hoài nghi Lâm Uyển Thiên này tiếp cận hắn là có mục đích.

Mặc dù hắn đã phái người âm thầm chú ý nhất cử nhất động của nàng, nhưng vẫn không thấy nàng có gì dị thường. Quan trọng nhất, nàng chỉ là một nữ tử tay không tác sát, một người bình thường không có chút huyền khí, nếu thực sự muốn phái một người đến tiếp cận hắn, thì làm sao có thể phái một nữ tử hai tay trắng không chút gì đến được?

Hắn vẫn luôn suy nghĩ mãi, nếu thật sự có người tương tiếp cận hắn, vậy muốn lấy cái gì ở trên người hắn? Bích Lạc Sơn Trang có gì khiến cho bọn hắn muốn lấy? Hắn đã phái người đi điều tra thân thế của nàng, tra được nàng ta là một bé gái mồ côi, lưu lạc khắp nơi, không nơi nương tựa, thân thế của nàng giống như những gì nàng ta nói, không có gì đặc biệt.

Tuy rằng hắn không nhớ rõ chuyện đã xảy ra đêm hôm đó, nhưng vết lạch hồng ánh vào đáy mắt kia, một thân dấu vết sau một đêm hoan ái kia, cũng không phải là hắn có thể không chế được. Lâm Uyển Thiên kia bộ dạng xinh đẹp, nhưng hắn cũng không phải dạng người thấy sắc đẹp là nổi lên tà tâm, càng không phải vì muốn gạt bỏ chuyện tình đã phát sinh mà tùy ý lấy tính mạng của ai đó. Vì chuyện hôm đó hắn chỉ có thể mang nàng về, tạm thời sắp xếp ở Bích Lạc Sơn Trang.

Mấy ngày nay nàng vẫn an phận ở trong sân, tại sao hôm nay lại muốn gặp hắn? Dừng một chút, thanh âm trầm thấp mang theo uy nghi của bậc thượng giả từ trong miệng hắn phát ra: "Kêu nàng tiến vào."

"Dạ!" Quân gia cung kính lên tiếng, rồi mới xoay người đi ra bên ngoài. Chỉ trong chớp lát đã dẫn một nữ tử trẻ tuổi dung nhan xinh đẹp tiến tới.

Chỉ thấy nàng cúi đầu xuống, thỉnh thoảng lại vụng trộm nhìn khắp xung quanh, mang theo vài phần khiếp sợ, lại giống như mang theo vài phần hiếu kỳ, dung nhan xinh đẹp kia tinh xảo giống như một đoá hoa đang nở rộ, mặc phát vẫn khôi, bên trên chỉ cài mấy trang sức đơn giản, mấy sợi tóc vương hai bên má làm cho nàng tăng thêm một phần quyến rũ, một thân lụa mỏng màu xanh nhạt, vòng eo mảnh khảnh buộc một sợi đai lưng cùng màu, bên hông mang theo dây kết dọc theo làn váy màu xanh, nhẹ nhàng lay động theo từng bước đi của nàng.

Đến trước cửa thư phòng, quân gia liền dừng bước cước bộ, quay đầu nhìn nàng, thanh âm cứng nhắc nghe không ra cảm xúc gì: "Lâm cô nương, Trang chủ ở trong thư phòng, người vào đi thôi!" Nói xong, quân gia liền xoay người cắt bước rời đi.

Hắn là quân gia của Bích Lạc Sơn Trang, lại là thân tín của trang chủ, tự nhiên biết lai lịch của cô nương họ Lâm này, cũng biết vì sao nàng lại xuất hiện ở trong này, cho nên trong lòng có nảy sinh kháng cự với nàng. Trang chủ yêu phụ nhân như thế nào, mấy người cấp dưới như bọn họ đều xem ở trong mắt, nữ nhân này lại đột nhiên xuất hiện ở phía sau thừa dịp mà vào, hắn thật sự muốn một cước đem nàng đá ra ngoài!

Người đứng bên cạnh trang chủ, đâu phải một nữ nhân tùy tiện như nàng có tư cách đứng một chỗ cùng hắn? Nghĩ đến phụ nhân ôn nhu hào phóng cùng với tiểu thư nhỏ nhắn hoạt bát đáng yêu, không khỏi cảm thấy sinh ra một cỗ bi thương. Người tốt giống như phụ nhân cùng với đứa nhỏ đáng yêu như tiểu thư, cứ như vậy mà không còn nữa...

Lâm Uyển Thiên vội vàng thi lễ với quân gia, nhẹ giọng nói: "Cám ơn quân gia." Thấy hắn ngay cả đáp cũng không đáp, nhanh chóng xoay người rồi đi, nàng cúi đầu, dừng một chút, rồi mới đi lên phía trước gõ cửa: "Cốc cốc."

"Tiến vào!" Trong thư phòng, truyền đến thanh âm trầm thấp mà hàm chứa uy nghiêm của Mặc Thành Hiên.

Lâm Uyển Thiên nghe xong, cúi đầu đi vào thư phòng, nhẹ nhàng cúi người thi lễ với người ngồi phía trên: "Uyển Thiên bái kiến trang chủ."

Thanh âm ôn nhu có thể kích khởi ý muốn bảo hộ của nam nhân, nếu lúc này nam nhân ngồi ở đây không phải là Mặc Thành Hiên thì có lẽ sẽ khác. Chỉ tiếc là ở trong lòng Mặc Thành Hiên, vĩnh viễn chỉ có một nữ nhân là Tuyết Nhu, đối với nữ tử xinh đẹp như hoa trước mặt này, ở trong mắt hắn cũng chỉ là một nữ nhân, không có gì đặc biệt.

"Quân gia nói người muốn gặp ta, rốt cuộc có chuyện gì?" Hắn hỏi thẳng, cũng không dây dưa quanh co với nàng, ánh mắt uy nghiêm dừng ở trên người nữ tử đang cúi đầu kia, trong lo lắng hiện lên một tia chán ghét.

Nghe vậy, Lâm Uyển Thiên mới mang theo vài phần sợ hãi ngẩng đầu lên nhìn hắn: "Uyển Thiên tứ cố vô thân, nhờ trang chủ không chê đem Uyển Thiên về Bích Lạc Sơn Trang, cho Uyển Thiên có một nơi cư trú, không cần phải lưu lạc xung quanh bị người khi dễ, cho nên muốn gặp mặt cảm ơn Trang chủ có ân thu nhận, sau này sẽ tận tâm hầu hạ trang chủ."

Nghe nàng nói như thế, trong lúc nhất thời Mặc Thành Hiên trầm mặt xuống, ánh mắt lạnh lùng ẩn chứa uy nghi bắn về phía nữ tử vẫn đang cúi đầu mà đứng kia, thanh âm trầm thấp không mang theo một tia cảm tình nói: "Ta nghĩ, có một điều người hắn là nên biết rõ ràng."

Nghe vậy, Lâm Uyển Thiên ngẩng đầu khó hiểu nhìn hắn, nhẹ giọng nói: "Trang chủ nói lời này là có ý tứ gì?"

Mặc Thành Hiên lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái rồi nói: "Nếu không phải vì chuyện xảy ra đêm hôm đó, ta không có khả năng mang người về Bích Lạc Sơn Trang." Hắn nói xong, thanh âm dừng một chút, sau khi nghe nói như thế, liền thấy sắc mặt nàng trắng bệch, hắn vẫn mở miệng nói tiếp mà không mang theo một tia cảm tình nào: "Nữ chủ nhân của Bích Lạc Sơn Trang này cho tới bây giờ cũng chỉ có một người, là phu nhân Tuyết Nhu của ta. Cho dù nàng đã mất, ta cũng không cho phép có nữ nhân khác đến thay thế vị trí của nàng, cho dù là thị thiếp cũng không có khả năng!"

Hắn đã từng đáp ứng với Nhu Nhi, cả đời này ngoại trừ nàng tuyệt đối không có nữ nhân khác, cho dù là thị thiếp cũng tuyệt đối không có. Nhưng đêm mơ hồ hôm đó, hắn đã làm chuyện thực có lỗi với Nhu Nhi, nên cho dù là vị trí thiếp thất hữu danh vô thực thì Bích Lạc Sơn Trang này cũng tuyệt đối không có!

Thanh âm của hắn ngừng một chút, ánh mắt ẩn chứa uy nghiêm của bậc thượng giả quét về phía Lâm Uyển Thiên về mặt trắng bệch, trầm giọng nói: "Ta có thể cho người một chỗ an thân, cho người ở Bích Lạc Sơn Trang này cơm áo không lo, sống hết quãng đời còn lại, mà danh phận là không có khả năng, người tốt nhất nên nhận thức rõ điểm này. Từ hôm nay trở đi, không có việc gì thì an phận ở trong sân, không cần chạy loạn, Bích Lạc Sơn Trang không thể so với bên ngoài, nếu người có làm gì sai, đừng trách ta không niệm chuyện tình đêm hôm đó mà đem người đuổi khỏi sơn trang! Đi ra ngoài đi!"

Nghe được lời nói lãnh khốc vô tình kia của hắn, Lâm Uyển Thiên suýt nữa đứng không vững, bàn tay giấu trong ống tay áo đã bị móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay, lại không thể ngăn cản được đau đớn cùng hận thù ở trong lòng. Vì tiếp cận hắn, nàng đã trả giá nhiều như vậy, kết quả là hắn lại chưa từng nghĩ tới sẽ cấp cho nàng một danh phận. Nếu không có danh phận, nếu không thể tới gần hắn, vậy tiếp theo nàng phải làm như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Mặc Nương Trong Hòm Thủy Tinh

Editor: Lãnh Huy3t

Beat: PhụngMinhNguyệt

Ở trên đại lục, có rất nhiều địa phương thần bí mà thế nhân không biết, sự tồn tại của bọn họ là một điều bí ẩn, thậm chí người ta cho rằng bọn họ chỉ có trong truyền thuyết chứ không hề có thực Ở trên một hòn đảo nhỏ ngoài Đông hải, cơ hồ là ngăn cách với bên ngoài, hằng năm tràn ngập sương mù dày đặc, trừ bỏ người trên đảo, người bên ngoài căn bản không thể tới gần xung quanh đảo nhỏ. Bởi vì xung quanh đảo đã thiết lập ngũ hành bát quái, trận sương mù dày đặc kia giống như một mê cung, ngăn cản hết thảy thế giới bên ngoài, làm cho người ta không thể tới gần, không thể tìm hiểu.

Hòn đảo nhỏ tràn ngập hơi thở thần bí này, cũng không được thế nhân biết đến, sự tồn tại của nó giống như một điều thần bí, những người từ trong đảo này đi ra đều phải giữ bí mật hết thảy mọi thông tin về đảo, đây là quy định trên đảo cũng vì bảo hộ hòn đảo nhỏ này mà thiết lập nên.

Đảo này tên là Linh Xà đảo, nhìn bề ngoài nó tựa như một con linh xà ngủ đông, đảo này tuy không lớn nhưng có núi có sông, cảnh sắc giống như tiên cảnh chốn nhân gian, đẹp tựa như ảo mộng. Quan trọng nhất, dân cư trên hòn đảo này đều là một đám cường giả tu vi nhất lưu, mà đảo Linh Xà này cũng có người đứng đầu, mệnh lệnh của hắn, lời hắn nói cho tới bây giờ cũng không có người vi phạm, cũng không dám vi phạm vì đây là thế giới của cường giả, chỉ có cường giả mới có tư cách nói chuyện.

Linh Xà đảo có người thủ hộ, được chọn từ những người có thực lực mạnh nhất trong số dân chúng sống trên đảo, phía trên có những người thủ hộ là bát đại trưởng lão cùng tứ đại hộ pháp và thủ hộ thần nữ, trên nữa là người đứng đầu, cũng chính là đảo chủ.

Con dân của Linh Xà đảo có khi ở lại trên đảo tu luyện võ công cùng nội công tâm pháp, cũng có khi rời Linh Xà đảo đến tứ đại danh sơn học nghệ. Bất quá, nếu muốn rời khỏi đảo Linh Xà để ra ngoài học nghệ thì nhất thiết phải trải qua khảo hạch, chỉ đến khi được đảo chủ gật đầu, hoặc là bát đại trưởng lão cùng với tứ đại hộ pháp đồng ý, mới có thể rời đảo ra bên ngoài, cho nên những người có thể rời Linh Xà đảo ra ngoài cầu nghệ là rất ít.

Ở trong Linh Xà cung, có một chiếc hòm bằng thủy tinh ước chừng cao hai thước, thủy tinh màu trắng phiêu tỏa ra một cỗ quang mang trong suốt, dưới ánh sáng chiếu rọi của ngọn đèn, sáng lên từng đạo tinh quang long lánh.

Mà ở bên trong chiếc hòm đó, có một nữ tử với dung nhan tuyệt mỹ, vẻ mặt an tường ngủ, một đầu tóc bạc của nàng tùy ý tản ra, rối tung ở bên trong chiếc hòm thủy tinh, sợi tóc màu bạc phiêu phát ra một tầng ánh sáng trong suốt, lại không làm giảm đi dung nhan tuyệt mỹ của nàng, ngược lại khiến cho nàng giống như tiên nữ giáng trần. Chỉ thấy nàng mi như viễn sơn, lông mi thật dài dưới mi mắt tạo thành một đạo bóng râm nhợt nhạt, mũi ngọc khéo léo mà tinh xảo, môi anh đào không điểm mà hồng, dung nhan an tĩnh mà ngủ, hô hấp đều đều, bộ ngực hơi hơi phập phồng, giống như mỹ nhân ngủ say ngàn năm, dưới sự chiếu rọi của ánh sáng trên chiếc hòm thủy tinh, càng phát ra vẻ xinh đẹp lay động lòng người...

Đại diện thực yên tĩnh, chỉ có thủ vệ đại diện cùng vài thị nữ đang cung kính đứng trong góc điện, dưới ánh sáng nhu hòa càng làm cho đại diện tinh mỹ hoa lệ này lộ ra một cỗ yên tĩnh, đẹp đẽ.

Lúc này có một đoàn người từ ngoài đại điện bước vào, đi ở phía trước là một gã trung niên nam tử khoảng hơn bốn mươi tuổi, khi hắn tiến vào, không khí trong đại điện liền xảy ra một cổ biến hoá rõ ràng, giống như có một cỗ hơi thở huyền khí cường đại tràn ngập trong không khí, mang theo vài phần áp lực, hắn một thân cầm y hoa phục, trên người tự nhiên tản mát một cỗ khí thế thượng giả nhiếp nhân, cước bộ trầm ổn mang theo một cỗ hơi thở huyền khí hùng hậu, ánh mắt lợi hại mà thâm thúy quét về phía trong đại điện, uy áp cường giả từ trong ánh mắt của hắn phát ra, tuy rằng vô hình lại mang theo khí thế lãnh liệt cùng hàn khí lạnh lẽo thấu xương, làm cho mấy thị nữ đứng ở trong góc đại điện không nhịn được mà rung mình, cung kính cúi đầu hành lễ.

Ở phía sau hắn là một trung niên mỹ phụ, tay nâng làn váy hoa lệ, bước đi nhẹ nhàng tao nhã, búi tóc vẫn khôi, dung nhan tinh xảo tuyệt mỹ, cho dù là tới tuổi trung niên nhưng vẫn có thể nhìn ra được một thân tuyệt sắc chi tư, càng không phải hoài nghi khi còn trẻ nàng là một mỹ nhân phong hoa tuyệt đại như thế nào. Ở bên cạnh nàng, có hai gã tuấn lãng nam tử tuổi chừng ba mươi chậm rãi đi theo hai bên nàng, hai người đồng dạng là một thân khí thế bất phàm, hơi thở hùng hậu, năng lượng cùng một thân uy nghi kia cho dù không mở miệng cũng đủ để uy nhiếp mọi người.

Đoàn người đi tới bên cạnh chiếc hòm thủy tinh rồi ngừng lại, nhìn ngân phát nữ tử tuyệt sắc đang lẳng lặng nằm trong hòm thủy tinh, mấy người thần sắc khác nhau. Trung niên nam tử ánh mắt tránh né, mục quang thăm trầm mang theo vài phần tiếc nuối, sắc mặt uy nghiêm như thường không thấy dụ đi, trầm mặc không nói, nhìn ngân phát nữ tử trong hòm.

Mà mỹ phụ nhân trung niên kia mang theo thần sắc bi thương cùng đau lòng, đi lên phía trước, một tay nhẹ vỗ thành hòm, nước mắt không tự chủ được mà rơi trên gò má, rơi vào trên hòm thủy tinh, nàng khẽ mở miệng gọi, thanh âm như từ mẩu, trong mắt mang theo lệ quang có thương tiếc cùng với đau lòng: "Nhu nhi..." Thanh âm trầm thấp rơi xuống, nước mắt cũng đi theo mà rơi xuống chiếc hòm thủy tinh.

Hai gã nam tử đứng ở bên cạnh nàng đi lên phía trước, nhìn ngân phát nữ tử tuyệt mỹ ngủ say trong hòm, trong mắt cũng mang theo thương tiếc cùng đau lòng, hai người trầm giọng mở miệng: "Mẫu thân, người đừng thương tâm, ít nhất Nhu Nhi vẫn còn sống, đây cũng là điều may mắn." Muội muội của bọn họ, muội muội mà họ yêu thương từ nhỏ nay lại biến thành như vậy, bọn họ làm sao lại có thể không đau lòng? Đều trách bọn họ từ nhỏ rất sùng nàng, mới có thể làm theo lời của nàng, hữu cầu tất ứng (*), kết quả là làm hại nàng...

* Hữu cầu tất ứng : Có yêu cầu gì cũng sẽ đáp ứng

"Ta làm sao có thể không thương tâm? Đó là đứa nhỏ ta mang thai mười tháng, nhưng hôm nay nàng lại trải qua cực khổ. Viên minh châu ta nâng niu trong lòng bàn tay lại gặp chuyện như vậy, ta làm sao có thể không đau lòng? Làm sao có thể không thương tâm?" Mỹ phụ nhân trung niên nghẹn ngào nói xong, ánh mắt đau lòng nhìn nữ nhi đang nằm trong hòm. Nếu sớm biết nàng sẽ gặp chuyện như vậy, thì lúc trước bà nhất định sẽ không cho nàng rời khỏi Linh Xà đảo đi ra bên ngoài, thì cũng sẽ không xảy ra chuyện như bây giờ.

Nghe được tiếng khóc nghẹn ngào của mỹ phụ nhân trung niên, nam tử trung niên hai tay chấp sau lưng, khuôn mặt nghiêm nghị hơi trầm xuống, quay đầu lại, ánh mắt uy nghi mang theo khí thế thượng giả nhìn về phía ba người bọn họ, có chút ý tứ rên rỉ không thành thép, nói: "Ta đã sớm nói qua cho các ngươi, không cần sùng nàng quá mức, các ngươi lại không chịu nghe! Lúc trước khi nàng muốn đi Thiên Sơn học nghệ, cả đám các ngươi đều ủng hộ nàng, nói đi cho nàng đi. Được, các ngươi nói chuyện đó là tốt cho nàng, ta đây cũng đi cho nàng đi, luôn mãi dặn dò nàng không được yêu thương nam tử ở bên ngoài, thì lúc nàng sinh ra đã định là thủ hộ thần nữ của Linh Xà đảo, nhưng kết quả thế nào? Kết quả thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Thức Tỉnh, Khiếp Sợ

Editor: Lãnh Huy3t

Beat: PhụngMìnhNguyệt

Nghe xong những lời như thế, hai nam tử không khỏi hối hận cúi đầu. Lúc trước Nhu Nhi muốn tới Thiên Sơn học nghệ, phụ thân cực lực phản đối, sợ nàng sẽ yêu thương nam tử bên ngoài. Bởi vì Nhu Nhi không ngừng khẩn cầu, nên hai người bọn họ cùng với mẫu thân mới nhất trí mở miệng giúp nàng thỉnh cầu với cha, mà cha cũng là vì nể tình bọn họ thỉnh cầu, nên mới chịu đáp ứng, Nhu Nhi cũng đã hứa tuyệt đối sẽ không yêu thương nam tử bên ngoài.

Nhưng khi bọn hắn biết chuyện nàng cùng Mặc Thành Hiên thì cũng đã quá muộn, lúc đó Nhu Nhi nói cho bọn họ, nàng đã có cốt nhục với Mặc Thành Hiên, hy vọng bọn họ có thể thành toàn cho nàng. Lúc trước, khi phụ thân nghe thấy tin tức như thế liền nổi giận lôi đình, sai người đi giết chết tên tiểu tử Mặc Thành Hiên, mà hai người bọn họ thân là huynh trưởng cũng cực kỳ phẫn nộ, muội muội mà bọn hắn hết mực che chở, chưa thành thân lại bị tên Mặc Thành Hiên kia làm cho nàng mang thai, quả nhiên là đáng giận!

Là do Nhu Nhi đau khổ cầu xin, nói là vì đứa nhỏ trong bụng nàng mà mong bọn họ có thể thành toàn cho hai người. Nhìn Nhu Nhi từ nhỏ đã kiên cường nhưng lại khóc sướt mướt như vậy, bọn họ làm sao có thể không mềm lòng, nên họ và mẫu thân lại cùng nhau khẩn cầu cha thành toàn cho Nhu Nhi cùng Mặc Thành Hiên. Bởi vì bọn họ cũng không muốn nhìn thấy Nhu Nhi sống trong thống khổ, không muốn để đứa nhỏ mà Nhu Nhi sinh ra sẽ bị thế nhân xem thường.

Vì thế, vào năm ấy, khi Nhu Nhi cùng Mặc Thành Hiên đại hôn, bọn họ một nhà bốn người mới ra khỏi Linh Xà đảo đến tham gia hôn lễ của Nhu nhi.

Nhưng sau khi Nhu Nhi cùng Mặc Thành Hiền thành thân xong, bọn họ mới biết được Nhu Nhi cũng không có thai trước khi thành thân. Vì nàng biết, nếu không nói như thế thì bọn họ căn bản sẽ không thành toàn cho nàng cùng Mặc Thành Hiền, cũng vì thế mà đã làm cha rất giận dữ, một mạch trở về Linh Xà đảo, suốt năm năm cũng chưa từng có chút liên lạc nào với nàng.

Bọn họ đều biết, cha yêu thương Nhu Nhi còn hơn cả bọn họ, luyện tiếu không muốn nàng rời khỏi bên người, nếu nàng được gả ở trên Linh Xà đảo, thì vẫn còn có thể làm bạn ở bên người bọn họ, mà bọn họ cũng có thể thường xuyên nhìn thấy nàng. Nhưng nếu nàng rời khỏi Linh Xà đảo, thì một năm gặp nhau cũng không tới một lần, cho nên cha rất luyện tiếu. Bằng không theo tính cách của cha, nếu cha thật sự không muốn để cho Nhu Nhi có quan hệ với Mặc Thành Hiền, làm sao có thể bị bọn họ dễ dàng thuyết phục chỉ bằng hai ba câu.

Thẳng đến ngày nào đó, bọn họ nhận được tin tức, nói Nhu Nhi sẽ mang theo nữ nhi năm tuổi, cũng chính là tiểu chất nữ của bọn họ trở về thăm bọn họ. Nghe được tin tức này, nẫu thân vui vẻ suốt mấy ngày liền, ngủ không yên, mà hai huynh đệ bọn họ cũng vui sướng vạn phần, còn cha tuy rằng luôn phụng phịu, nhưng khóe môi không tự giác nhếch lên, cũng nhìn ra cha rất vui vẻ, chẳng qua chỉ vì sĩ diện mà không nói ra thôi.

Bọn họ nghĩ, một mình Nhu Nhi mang theo nữ nhi trở về phải trải qua lộ trình rất xa, nên liền ra khỏi Linh Xà đảo để đi tiếp đón nàng. Nhưng không ngờ khi bọn họ đang trên đường đi tiếp ứng các nàng, thì lại nhìn thấy cảnh tượng đầy những thi thể máu chảy đầm đìa, mà muội muội của bọn họ lại bị đâm một kiếm trên ngực, một thân toàn máu tươi nằm trên mặt đất.

Lúc nhìn thấy một màn kia, trong lòng bọn họ cả kinh nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại, bởi nàng vẫn còn hô hấp, tuy rằng mỏng manh đến mức ngay cả bọn họ cơ hồ cũng nghe không thấy. May mắn, trừ bỏ bọn họ thì không có người nào biết được vị trí trái tim của Nhu Nhi khác hẳn với người thường, bằng không bị một kiếm kia đâm xuyên qua ngực, làm sao nàng còn có cơ hội giữ được mạng sống.

Ánh mắt đau lòng nhìn muội muội đang lẳng lẳng nằm trong chiếc hòm thủy tinh, chỉ hy vọng nàng có thể sớm tỉnh lại một chút, lần này, bọn họ nhất định sẽ không để cho nàng phải trải qua chuyện như vậy nữa. Lần này, bọn họ sẽ giữ nàng bên người, hảo hảo bảo hộ!

"Nhu Nhi..."

Vị phu nhân trung niên xinh đẹp cúi đầu gọi, nước mắt rơi xuống đọng lại trên mặt thủy tinh của chiếc hòm. Lúc này, hàng lông mi vừa dày vừa dài của nữ tử tuyệt mỹ đang lẳng lẳng nằm bên trong nhẹ nhàng run run, giống như một con bướm đang vỗ cánh lưu luyến đậu trên bông hoa tươi thắm, những ngón tay trắng nõn của nàng vẫn đặt trên bụng nhẹ nhàng nhúc nhích.

Chú ý tới điểm này, vị phu nhân xinh đẹp kia vui sướng ngừng khóc, nhẹ giọng gọi: "Nhu Nhi? Nhu Nhi, con tỉnh? Nhu Nhi!"

Nghe nói như thế, mấy người bước nhanh đến gần chiếc hòm thủy tinh, nhìn thấy người bên trong thật sự nhúc nhích, có dấu hiệu thức tỉnh, nam tử trung niên thân sắc vui vẻ, vội vàng nói: "Nhanh! Mở nắp ra! Nàng nàng dậy để ăn cửu chuyển linh đan!" Thanh âm mang theo một sự vui sướng, hai tay hắn đã sờ lên trên người mình tìm, từ trong lòng lấy ra một cái bình nhỏ tinh xảo, đổ ra một viên được đan màu tím.

Mà hai nam tử cũng đã mở ra nắp đặt bên trên hòm thủy tinh, đỡ Tuyết Nhu lên, một bên nhẹ giọng gọi: "Nhu nhi? Nhu nhi?"

Nam tử trung niên đưa tay dứt được đan vào miệng nàng, một tay vận khí sau lưng nàng, làm cho viên đan được kia có thể nhanh chóng tan chảy, xong rồi mới đứng ở một bên, phụng phịu lẳng lẳng nhìn, chỉ là hai tay để ở sau người có chút khấn trương mà toát ra mồ hôi, ánh mắt ẩn chứa uy nghi, cũng mang theo một chút lo lắng.

"Nhu nhi, Nhu Nhi, tỉnh, tỉnh" Vị phu nhân kia nhẹ giọng gọi, một tay nhẹ nhàng vỗ lên mặt nàng.

Một lúc sau, hai mắt đang khép kín của nữ tử chậm rãi mở ra, trong đôi mắt xinh đẹp mang theo sự mê mang rồi chậm rãi nổi lên ánh sáng. Nhìn thấy những dung nhan quen thuộc mở ra trước mắt, đôi môi đỏ mọng của nàng khẽ mở, thanh âm suy yếu mang theo một sự khó hiểu hỏi: "Cha? Nương? Đại ca? Nhị ca? Sao mọi người lại nhìn con như vậy?"

Cha nàng, mẫu thân nàng, còn có các ca ca của nàng, làm sao lại nhìn nàng kỳ quái như vậy? Trong đôi mắt họ, có vui sướng, có thương tiếc, có đau lòng, có sùng nịch, còn có nhẹ nhõm, mọi người đều làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?

"Không có việc gì, không có việc gì, tỉnh là tốt rồi, tỉnh là tốt rồi!" Vị phu nhân vui quá mà khóc, một bên lau đi nước mắt trên mặt, một bên khẽ vuốt lên mặt nàng "Nhu nhi, nữ nhi ngoan của nương, con tỉnh thì tốt rồi, tỉnh thì tốt rồi" Nói xong, liền ôm chặt lấy nàng, nước mắt vui sướng từng giọt từng giọt rơi xuống.

"Tốt lắm, tốt lắm, đều đã tỉnh lại, còn khóc cái gì!" Vị nam tử trung niên trầm giọng nói, nhưng chỉ có chính hắn mới biết được, khi nhìn thấy nàng tỉnh lại, tâm trạng đầy lo lắng của hắn mới có thể buông xuống.

Nữ nhi của hắn, lần này, hắn sẽ không bao giờ để cho bất kỳ ai đoạt nàng đi, trên đời này, hắn không tin có ai sẽ yêu thương nàng hơn so với bọn họ! Nếu không phải lúc trước mềm lòng, nàng cũng sẽ không trải qua những cực khổ này, bất quá hết thấy đều đã qua đi, cũng sẽ không có lần thứ hai!

"Nhu Nhi, tỉnh lại thì tốt rồi, muội không biết mấy ngày nay chúng ta đều lo lắng gần chết." Lão nhị, Long Minh Triết rốt cục lộ ra ý cười, còn có cái gì vui hơn so với việc có thể nhìn thấy nàng bình an tỉnh lại? Muội muội của bọn họ, rốt cuộc đã sống lại!

"Nhị ca, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Sao các người đều rất kỳ quái?" Tuyết Nhu khó hiểu nhìn bọn họ, đột nhiên lơ đãng nhìn thấy những cọng tóc bạc xòa trước ngực, không khỏi giật mình, kinh ngạc cảm lên một nhúm tóc bạc nhìn bọn họ: "Tóc của ta, tóc của ta sao lại biến thành màu trắng?"

Chương 37: Trí Nhớ Bị Hút Ra

Editor: Lãnh Huy3t

Beat: PhụngMinhNguyệt

Nghe xong, mấy người đều trầm mặc, thở dài, mang theo vài phần bất đắc dĩ. Tuyết Nhu thấy thế liền cúi xuống nhìn trên người mình, thấy bản thân mình đang nằm trong hòm thủy tinh. Cái hòm thủy tinh này là bảo vật của Linh Xà đảo bọn họ, có thần hiệu cường kiện thân thể, nhưng thân thể nàng luôn rất tốt, làm sao có thể nằm ở trong này?

Ngưng thần nghĩ, ai ngờ trong đầu lại vô cùng đau đớn, hai tay không khỏi ôm đầu, hô nhỏ: "A... Đầu ta, đầu ta đau quá..." Trong đầu giống như có cái gì chọt lóc mà qua, lại thấy không rõ rốt cuộc là cái gì, chỉ biết là rất đau đớn.

"Nhu Nhi, Nhu Nhi, con trước hết trấn tĩnh lại đã, đừng nghĩ nhiều như vậy" Mỹ phụ nhân trung niên vội vàng trấn an, một tay vỗ nhẹ phía sau lưng nàng, đem nàng ôm vào trong ngực mình, trong mắt tràn đầy đau lòng.

"Mẫu thân, để cho ta tới đi! Nếu Nhu Nhi đã tỉnh lại, chúng ta vẫn nên đem nàng trở về viện của mình, để nàng tĩnh dưỡng cho tốt." Lão đại, Long Trần Minh trầm giọng nói.

Tuyết Nhu từ trong lòng mỹ phụ ngẩng đầu lên, ánh mắt mang theo một tia mê mang cùng với thống khổ nhìn mấy người bọn họ, bắt lực hỏi: "Cha, nương, đại ca, nhị ca, con làm sao vậy? Vì sao trong đầu con ngoại trừ mọi người thì cái gì cũng không nhớ? Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?"

Thanh âm bắt lực mang theo một tia nghẹn ngào, hai tay nàng ôm lấy ngực nói: "Giống như có cái gì đó rất quan trọng, nhưng con lại không thể nào nhớ được, trong lòng thật khó chịu, thật là khó chịu..." Trong óc của nàng không thể nhớ ra cái gì, trong lòng trống rỗng, giống như có cái gì đó nhưng nàng không thể nhớ nổi, rất khó chịu.

Nghe được lời của nàng, mỹ phụ trung niên không khỏi nâng ống tay áo lên lau nước mắt đang tràn ra, nhìn thấy nàng khổ sở như vậy, người làm nương như bà, trong lòng làm sao có thể dễ chịu được...

Nhìn thấy ánh mắt của mấy người bọn họ đều dừng lại trên người hắn, giống như đang chờ hắn mở miệng, nam tử trung niên không khỏi khẽ thở dài một tiếng, đi tới trước mặt nàng, ánh mắt thâm trầm nhìn nữ nhi về mặt bắt lực, mở miệng nói: "Con ở bên ngoài gặp chuyện ngoài ý muốn, lúc đại ca cùng với nhị ca tìm được con thì dường như đã nghĩ đến chuyện không cứu được con. Bởi vì tác dụng của được, nên chỉ trong một đêm đầu tóc đen của con đã biến thành màu trắng, trí nhớ có khả năng cũng sẽ biến mất. Bất quá không cần phải vội, quan trọng là con vẫn còn sống."

Hắn tuyệt đối sẽ không nói cho nàng, thời điểm hắn giúp nàng trị liệu, hắn đã hút một ít trí nhớ của nàng ra, làm cho nàng quên cái tên Mặc Thành Hiên kia đi, quên hết thầy về hắn. Nếu ông trời đã làm cho nàng trải qua một hồi sinh tử như vậy, liền đại biểu cho việc muốn đem nữ nhi trả lại cho hắn, hắn tin tưởng, chỉ cần qua một đoạn thời gian, nàng sẽ phai nhạt trí nhớ về hết thầy những thứ kia, một lần nữa bắt đầu lại cuộc sống!

Long Trần Minh cùng Long Minh Triết nghe xong lời kia, không khỏi thầm thở dài một tiếng. Bọn họ biết, bởi vì cha giận Mặc Thành Hiên kia đã làm cho Nhu Nhi phải trải qua sinh tử, cho nên mới rút hết trí nhớ của nàng và hắn trong quá trình trị liệu, nhưng làm như vậy đối với nàng là chuyện tốt sao? Bọn họ không khỏi tự hỏi, làm như vậy là vì muốn tốt cho muội muội mà họ yêu thương nhất sao? Nếu có một ngày nàng nhớ lại hết thầy, đến lúc đó sẽ thế nào?

"Nhưng là, vì sao, con cảm thấy mình đã quên một số chuyện nào đó rất trọng yếu?" Tuyết Nhu thì thảo tự hỏi, trong đầu của nàng hoàn toàn trống trơn, giống như có cái gì đó rất quan trọng bị nàng lãng quên. Tuy rằng không biết là cái gì nhưng nàng biết cái đó rất quan trọng, rất quan trọng..

"Thân thể con còn suy yếu, nên mới xuất hiện cảm giác như vậy, yên tâm đi! Chờ sau khi tĩnh dưỡng tốt sẽ không có cảm giác như vậy nữa." Nam tử trung niên nói xong, xoay người nói với Long Trần Minh: "Ôm muội muội con trở về nghỉ ngơi, bảo người hầu hạ cho tốt."

"Dạ" Long Trần Minh trầm giọng lên tiếng, đi lên phía trước, xoay người đem Tuyết Nhu đang ngồi trong chiếc hòm thủy tinh ôm lên, thanh âm thả nhẹ nói: "Nhu Nhi, đại ca đưa muội về phòng." nói xong, liền ôm nàng đi nhanh ra bên ngoài.

Nhìn hai người bọn họ rời đi, mỹ phụ nhân trung niên không khỏi khẽ nấc ra tiếng: "Phu quân, chúng ta làm như vậy là đúng sao? Làm cho Nhu Nhi quên hết thầy về Mặc Thành Hiên, như vậy thật sự là đúng sao?"

"Hừ! Cái tên Mặc Thành Hiên kia, ngay cả bản lĩnh bảo vệ thể diện của mình còn không có, thì dựa vào cái gì mà nghĩ cưới nữ nhi của ta! Làm cho nữ nhi của ta trải qua chuyện như vậy, ngay cả cháu ngoại của ta có lẽ cũng cứu từ nhất sinh. Người như vậy có điểm nào làm tròn bổn phận của một người chồng, một người cha đây! Lúc trước là ta quá mềm lòng! Bây giờ, ta tuyệt đối không cho phép nữ nhi của ta đi theo người như vậy!" Nam tử trung niên trầm giọng nói xong, ống tay áo phất một cái, nhanh chóng đi ra ngoài.

Long Minh Triết đi lên phía trước ôm lấy mẫu thân của mình, nhẹ giọng an ủi: "Nương, người không cần phải lo lắng, sự việc đã đến nước này, bây giờ nói gì thì cũng đã muộn. Nhu Nhi cùng Mặc Thành Hiền sau này như thế nào, thì phải phụ thuộc vào số mệnh của bọn họ, phải xem tạo hoá của hai người họ."

Mỹ phụ trung niên gật gật đầu, lau nước mắt trên khoé mắt, nhớ tới cái gì liền hỏi: "Đúng rồi, Triết Nhi, Tiểu Mặc Mặc có tin tức hay không? Đó là đứa nhỏ của Nhu Nhi, cháu gái của ta, bây giờ lại không có chút tin tức nào, không biết còn sống hay đã chết. Nhu Nhi đã không nhớ rõ chuyện trước kia, ngay cả đứa nhỏ của mình nàng cũng đã quên, đứa nhỏ kia, còn nhỏ như vậy....." Nói xong, không khỏi lại thương tâm mà khóc lên.

"Nương, người đừng khóc. Ta cùng đại ca đã phái người đi ra ngoài âm thầm tìm kiếm, nếu Tiểu Mặc còn sống, chúng ta nhất định sẽ biết. Người đừng thương tâm, bảo trọng thân thể." Long Minh Triết an ủi, lại nói: "Sau này ở trước mặt Nhu Nhi, mẫu thân nhất định không thể nhắc tới Tiểu Mặc Mặc cùng với Mặc Thành Hiền."

"Uh, nương đã biết, ta đi xem Nhu Nhi." Nàng nói xong, vừa lau nước mắt vừa đi ra ngoài. Thấy thế, Long Minh Triết không khỏi thầm thở dài một tiếng, cũng đi theo ra ngoài.

Bên kia, bên trong Thanh Sơn, Từ Tình đang theo gia gia của nàng học y độc. Sáng sớm hôm nay, nàng cũng một cái giỏ trúc đi lên phía sau núi Lăng Phong, nàng đã bắt đầu học phân biệt các loại thảo dược, cho nên có khi nàng sẽ lên phía sau núi hái một ít thảo dược đem về phơi nắng, tiện thể tự pha chế thuốc luôn.

Trong quá trình hái thảo dược để chế thuốc, nàng hưởng thụ đến một cổ lạc thú mà người khác không thể trải qua. Khi chế được một lọ dược, nàng sẽ có cảm giác thành tựu, càng cảm thấy hứng thú thì nàng càng có tâm đi nghiên cứu. Sư phụ đã nhấn tin nàng vẫn bình an cho phụ thân, hiện tại nàng đã yên tâm, ngày thường nếu luyện tập võ công cùng tâm pháp một mình, nàng liền công giờ lên núi hái thuốc, thả lỏng tâm tình, những ngày bình tĩnh mà bận rộn như vậy, làm cho nàng trải qua cuộc sống thật sự rất phong phú.

Khi nàng đi lên phía sau núi, đột nhiên cảm nhận được một ánh mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu dừng ở trên người nàng, cứ nhìn chăm chăm như vậy, không tránh không dời làm cho người ta muốn bỏ qua cũng khó. Nương theo tầm mắt kia, nàng ngẩng đầu nhìn lên không trung, vừa nhìn thấy không khỏi giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Ai Tính Kế Ai

Editor: Lãnh Huy3t

Beat : Thu Thuyền

Xuất hiện ở giữa không trung, là người thiếu niên một thân áo bào đen, ánh mắt vẫn mang theo sự ngạo mạn như trước, vẻ mặt cao cao tại thượng, hán ngồi trên lưng kim hồ có cánh từ trên cao nhìn nàng, trong ánh mắt thâm thúy tràn đầy sự tìm tòi nghiên cứu, làm nàng không khỏi cảm thấy có chút tức giận.

Nàng nhận ra người này, đây chính là nhân vật phong vân của Thanh Sơn, Bạch Dục. Chưa nói tới thân phận cùng với dung mạo xuất chúng đầy khí thế của hắn có thể làm cho người ta khắc sâu ấn tượng, nhìn hán thờ ơ lạnh nhạt cùng cao ngạo lãnh huyết đã làm cho nàng càng nhớ rõ vào ngày đó hán dừng ở giữa không trung, mắt lạnh khoanh tay nhìn nàng ngã xuống, cũng đã đủ chứng minh hán là một người lãnh huyết.

Nàng với hán bất quá chỉ là hai người xa lạ, không cứu nàng cũng là không có gì, dù sao hai người chẳng có chút quan hệ. Thân nhiên dời đi ánh mắt, tiếp tục đi tới phía trước, chỉ là người xa lạ, không cần để ý tới.

Nhìn thấy nàng lại một lần nữa coi hán như người trong suốt mà không nhìn đến, Bạch Dục không khỏi nhượng mảy. Hôm nay ngẫu nhiên đi qua nơi đây, lại ngoài ý muốn nhìn thấy nữ hài này, Thanh Sơn có biết bao đệ tử, hán vẫn luôn rất ít khi đi nhớ kỹ một người. Nhưng mà, không biết như thế nào mà từ sau ngày đó nàng vẫn cứ quanh quẩn trong đầu hán, là vì nàng coi thường hán? Hay là vì ánh mắt nàng lạnh nhạt? Ngay cả chính hán cũng không rõ ràng lắm.

Nhìn thấy nàng đeo theo cái giỏ trúc tiếp tục đi tới phía trước, ngay cả ý muốn nói chuyện với hán cũng không có, hoàn toàn xem hán thành trong suốt, trong lòng không khỏi bùng lên một ngọn lửa vô danh, hán lệnh cho kim hồ bay xuống, đi tới bên cạnh nàng, thanh âm trầm thấp âm mang theo một tia ngạo nghễ nói: "không biết nhìn thấy sư huynh là phải chào hỏi sao?"

Vẫn đang đi tới, Từ Tình nghe được hán nói thế, cước bộ liền dừng một chút, quay đầu nhìn người đang ngồi trên lưng kim hồ hai cánh, thanh âm thân nhiên vẫn bình tĩnh như nước hỏi lại: "Ta quen người sao?" nó xong, lại tiếp tục cước bộ.

Bạch Dục nhượng mị, trầm giọng nói: "Ta là Bạch Dục!" Chết tiệt! hán khi nào thì cần phải báo tên tuổi cho đệ tử ở Thanh Sơn? Nữ hài này là thật sự không biết hay là giả không biết!

"Bạch Dục?" Từ Tinh hơi cúi đầu, một tay chống cằm tạo lên một bộ dáng như đang suy nghĩ sâu xa, nửa ngày sau mới ngẩng đầu lên nhìn hấn một cái nói: "không biết."

Nghe được lời này của nàng, khuôn mặt tuần tú của Bạch Dục không khỏi đen xuống dưới, giống như là đang tức giận cái gì vậy, đôi mắt thâm thúy gắt gao nhìn chăm chăm nàng, nửa ngày sau mới trầm giọng mở miệng nói: "Toàn bộ người trong Thanh Sơn cho dù không biết ta, cũng đã từng nghe tên của ta. Huống chi, ta biết ngươi nhận ra ta, bởi vì trong nghi thức triệu hồi ở mấy tháng trước ngươi đã từng thấy ta!"

Từ Tinh thân nhiên nâng mắt nhìn hấn một cái nói: "Nha! Ngươi vừa nói như vậy, ta liền nhớ ra rồi."

Nghe được lời này, Bạch Dục sắc mặt khá hòa hoãn lại, khóe môi hơi hơi cong lên, nhưng đột nhiên, khi nghe tới câu kế tiếp của nàng thì khuôn mặt tuần tú trở nên càng đen hơn cả hồi này.

Dừng một chút, Từ Tinh nói tiếp: "Ngươi chính là tên động vật máu lạnh ngày đó đứng nhìn ta ngã chết, nguyên lai ngươi tên là Bạch Dục a! Ta vẫn nghe nói, Bạch Dục sư huynh là một nhân vật phong vân trên Thanh Sơn. không chỉ có thực lực rất mạnh mà bộ dạng còn đẹp hơn cả nữ nhân, rất nhiều nữ đệ tử trên Thanh Sơn đều thích hấn, không nghĩ tới chính là ngươi." Nàng đã không muốn đề ý tới hấn, nhưng hấn lại cứng rắn muốn tự đưa tới cửa, nếu đã đưa lên cửa, làm sao lại có đạo lý nàng sẽ bỏ qua chứ.

Bạch Dục cố giữ bình tĩnh trên khuôn mặt tuần tú nhìn nàng, hấn khẳng định, nàng nhất định là cố ý! nói cái gì mà động vật máu lạnh? nói cái gì mà còn đẹp hơn cả nữ nhân? Nữ hài này tuy còn nhỏ nhưng biết mắng chửi người khác mà không mang theo một chữ thô tục, hảo, tốt lắm! hấn ghi nhớ nàng! Đột nhiên, khóe mắt thoáng nhìn thấy bụi cỏ bên kia có chút động tĩnh, ánh mắt thâm thúy hiện lên một tia quang mang nhanh đến nỗi không ai có thể phát hiện, khóe môi không kìm được mà cong lên.

"Bạch Dục sư huynh? Ta còn có việc, sẽ không quấy rầy ngươi ở trong này ngắm phong cảnh." Từ Tinh nói xong, hai tay lôi kéo quai giỏ trúc, triển khai cước bộ đi về phía trước.

Ánh mắt thâm thúy hơi híp lại, Bạch Dục nhìn nữ hài đang đi phía trước, khẽ nhíu mày, trầm giọng nói: "Nhưng mà ta biết, mấy tháng nay Bạch Dật đều đang đi tìm ngươi. Ngươi nói đi, nếu ta cho hấn biết người đã lừa hấn ở nơi này, hấn sẽ làm như thế nào?" Hừ! Nữ hài này thế nhưng ngay cả Bạch Dật cũng dám lừa, mấy tháng nay hấn không ngừng tìm kiếm bóng dáng nàng trên khắp Thanh Sơn, nếu để hấn biết người hấn muốn tìm thì ra là đang ở trên núi Lăng Phong, không biết hấn sẽ thu thập nữ hài này như thế nào!

Từ Tinh cũng không thèm quay đầu lại, khóe mắt thoáng nhìn qua góc áo bị lộ ra một bên bụi cỏ, bất động thanh sắc tiếp tục đi tới, rồi nói: "Ngươi nói là Bạch Dật sư huynh a! Bạch Dật sư huynh là người tốt nhất mà ta gặp được trên Thanh Sơn này, ngày đó nếu không có hấn đã cứu ta, ta đã sớm ngã chết, hấn hoàn toàn không giống với loại động vật máu lạnh a."

Thanh âm nàng không lớn cũng không nhỏ, dừng một chút, rồi nâng tay lên xoa xoa những giọt mồ hôi trên trán, xong lại mở miệng nói: "Sư phó của ta nói, ta tư chất ngu dốt, phải khắc khổ tu luyện mới được. Bạch Dật sư huynh đối với ta tốt như vậy, nếu để hấn biết ta đang ở trên Lăng Phong, nhất định ba ngày hai bữa lại chạy đến đây xem ta, đến lúc đó ta không thể tu luyện thì không sao, nhưng nếu làm cho võ công của Bạch Dật sư huynh cũng bị hạ xuống, vậy thì thật không tốt. Cứ ba năm trên Thanh Sơn lại tổ chức tỷ thí một lần, ta thật hy vọng đến lúc đó hấn có thể thắng đầu bảng"

Nghe được lời của nàng, khóe môi người đang núp trong bụi cỏ không khỏi giờ lên, trong mắt hoa đào chứa đầy ý cười, thoát nhìn rất là sung sướng. Cảm thấy hôm nay đến đây thật sự là đã đến đúng rồi, bằng không thì làm sao có thể nghe được những lời này, liền ngay cả nỗi tức giận mà suốt mấy tháng nay không tìm nàng cũng vì nghe xong lời này mà liền biến mất tăm hơi.

Mà Bạch Dục đang ngồi trên kim hồ càng lúc càng trưng ra sắc mặt âm trầm đen thui, giống như là có cả bụng tức giận nhưng không có chỗ bộc phát. Nữ hài này, nàng dám khen Bạch Dật trước mặt hấn, hy vọng đến dịp ba năm một lần tỷ thí Bạch Dật có thể đứng đầu trên danh sách nhân vật phong vân của Thanh Sơn. hấn đến Thanh Sơn lâu như vậy, còn chưa từng có người nào dám cả gan nói ra trước mặt hấn như vậy, quả nhiên là đáng giận!

Hơi thở phẫn nộ từ trong lồng dâng lên, mang theo một cỗ uy áp bức người tràn ngập ra xung quanh, bộ y bào đen cũng bay phất theo dòng huyền khí tràn ra trong cơ thể hấn, vù vù vang động. Hai tay nhanh chóng nắm thành quyền làm gân xanh trên tay hiện lên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào nữ hài không biết sống chết dám đùa giỡn hấn, thanh âm tức giận của hấn từ trong miệng truyền ra: "Ba năm trước đây, trong bảng Phong Vân, người đứng thứ nhất là ta! Ngươi dám khẳng định Bạch Dật hấn có thể chiến thắng ta?"

"Ba năm trước đây cùng ba năm sau là không thể so sánh, ai cũng đều nói, Trường Giang sóng sau đê sóng trước, sóng trước thì chết trên bờ cát." Thanh âm Từ Tinh thân nhiên, không nhanh không chậm, nhưng lại đủ để làm cho người khác tức điên.

Nghe được câu "Trường Giang sóng sau đê sóng trước, sóng trước thì chết trên bờ cát" của nàng, gương mặt Bạch Dục nhất thời âm trầm đáng sợ, bàn tay càng nắm chặt đến mức kêu răng rắc.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Ta Không Muốn Nói

Editor: Lãnh Huy3t

Beat: Thu Thuyền

Từ Tinh đang đi về phía trước nghe thanh âm đó, cước bộ trì hoãn một chút, quay đầu nhìn thiếu niên mặc hắc bào ngồi trên lưng kim hồ có cánh, dường như bây giờ mới kịp phản ứng, thanh âm mang theo một tia xin lỗi nói: "Bạch Dục sư huynh thật sự là thực xin lỗi, là ta vô tâm." nói xong hơi hơi cúi người, đôi mắt bình tĩnh kia cũng sụp xuống, một tia u quang ở trong mắt chợt loé mà qua, nhanh tới mức không ai có thể bắt được.

Ánh mắt thâm thúy nhìn nàng chằm chằm, giống như muốn xem rõ nàng là thật sự vô tâm hay là cố ý, liếc mắt nhìn bóng dáng trong bụi cỏ kia một cái, sự tức giận trên người bị hấn đè ép xuống, khôi phục lại thần sắc như cũ, chậm rãi nói: "Bạch Dật sư đệ, sư huynh đã cho tìm hiểu cho người nhiều như vậy, người còn không nghĩ ra sao?"

Bạch Dật nấp trong bụi cỏ nghe thấy như vậy, thanh thoai đẩy bụi cỏ trước mặt thần sắc như thường đi ra ngoài. Hồng y xinh đẹp, dung nhan yêu nghiệt lúc này mang theo ý cười đầy sung sướng, mắt hoa đào mang theo nụ cười liếc mắt nhìn Bạch Dục đang ngồi trên kim hồ một cái, cười nói: "Bạch Dục sư huynh, thực khéo a! không nghĩ tới người cũng ở chỗ này." Lấy tư vị của Bạch Dục làm sao lại không biết hắn đang nấp trong bụi cỏ kia đâu, nói như vậy là vì sau khi hắn nghe nha đầu kia nói thì tức giận tới mức bốc hỏa đi! Ha ha, thật không hiểu là nha đầu kia gan lớn quá hay là do mơ hồ quá đây.

Từ Tinh về mặt kinh ngạc, quay đầu nhìn thấy Bạch Dật một thân hồng y sáng chói, khuôn mặt yêu nghiệt tràn ngập ý cười, không khỏi đề cao thanh âm, mang theo một tia giật mình hỏi: "Sư huynh, người như thế nào lại ở chỗ này?"

"Như thế nào? Sư huynh ta sao lại không thể ở trong này?" Mắt hoa đào mang cười khê híp lại, hấn giờ tay phát phát hồng y trên người, cất bước đi về phía nàng: "Nha đầu, muội khiến ta tìm muội thật khó sở a!" Thanh âm mang theo ý cười, nghe qua dường như còn có một tia nguy hiểm. Nhưng là chỉ thấy trên dung nhan yêu nghiệt kia tràn ngập ý cười, nhìn như vô cùng thân thiết ôm lấy nàng, xoay người nói với Bạch Dục ở trên không trung: "Bạch Dục sư huynh, nha đầu này cá tính mơ hồ, lời nói bộc tuệch, mong rằng người không thấy phiền lòng."

Nhìn thấy hấn vô cùng thân thiết mà ôm lấy nàng, ánh mắt Bạch Dục loé lên, khoe môi xả ra một cái mỉm cười nói: "Xem ra, quan hệ của Bạch Dật sư đệ và nàng thật đúng là không phải nhẹ." Có thể làm cho Bạch Dật đề bụng như thế, hấn thật sự là có chút tò mò với nàng. Bất quá cũng chỉ là một nữ đệ tử bình thường của Thanh sơn, có điểm nào đáng giá làm cho Bạch Dật đối xử khác biệt như vậy chứ? Còn nói tốt cho nàng? Là sợ hấn làm khó nàng? thật sự là làm điều thừa, tuy rằng vừa rồi hấn tức giận vô cùng nhưng mà cũng không đến mức sẽ động thủ với một người có thực lực yếu hơn mình, hơn nữa lại là một nữ tử.

"Uh, rất sâu." Bạch Dật khê híp mắt hoa đào, khuôn mặt tuấn tú yêu nghiệt mang cười liếc nhìn Từ Tinh đang cúi đầu. Dám để cho hấn tìm kiếm khắp Thanh Sơn này suốt mấy tháng, nàng vẫn là người đầu tiên.

"Sư đệ tìm nàng mấy tháng, nếu gặp mặt, ta đây cũng không quấy rầy các người." Bạch Dục nói xong, ánh mắt thâm thúy liếc nhìn cô gái đang cúi đầu đứng ở kia một cái, rồi mới cười kim hồ bay đi.

"Sư huynh, huynh hấn là nên buông." Từ Tinh nhìn đôi tay so với tay nữ nhân còn đẹp hơn đang ôm lấy bả vai nàng, thàn than. một nam tử, vẫn là một nam tử luyện võ, làm sao lại có thể có đôi tay đẹp như vậy được?

Nghe nói như thế, khoe môi Bạch Dật giương lên, liếc mắt nhìn nàng một cái: "Sư muội, sư huynh ta cũng không biết thì ra sư muội lại suy nghĩ cho ta như vậy, vì không làm chậm trễ việc tu luyện của ta cho nên khiến ta đi khắp Thanh Sơn tìm muội suốt mấy tháng. Sư muội, muội cũng thật giỏi a!"

"Làm cho sư huynh lo lắng như vậy, ta thực sự rất bất khoan." Thanh âm Từ Tinh mang theo một tia áy náy, nhưng là khuôn mặt đang cúi gầm lại nhìn không thấy một tia bất khoan. thật là, nàng cũng không bảo hấn tìm nàng, là chính hấn muốn đi tìm, liên quan gì tới nàng chứ?

"Nếu không phải biết muội có mấy cân lượng, ta sẽ thực sự hoài nghi những lời vừa rồi là muội cố ý muốn nói cho ta nghe." Bạch Dật nói xong, mắt hoa đào bán híp, trên khuôn mặt yêu nghiệt mang theo ý cười mỉa hoặc đến gần nàng: "Nha đầu, vừa rồi muội nói đều là xuất phát từ chân tâm? không phải cố ý muốn chọc giận Bạch Dục?" Lấy thực lực của nàng, căn bản không thể nhận thấy hấn đang ẩn thân núp trong bụi cỏ.

Từ Tinh ngẩng đầu lên, thần sắc bình tĩnh nhìn hấn nói: "Lời nói của ta đều là sự thật, kể từ ngày sư huynh cứu ta, lại ‘nhiệt tâm’ mang ta trở về thì ta đã biết rằng nếu như sư huynh biết ta là môn hạ của Phong nào nhất định là cứ hai ba ngày lại chạy tới tìm ta. Cho nên, vì suy nghĩ cho sư huynh, ta đương nhiên không thể nói thật với huynh. Hơn nữa, ta làm sao lại có thể cố ý muốn chọc giận Bạch Dục sư huynh? Nếu thật sự chọc cho hấn tức giận, chẳng phải là làm cho chính mình gặp phải phiền toái sao?"

Nàng nói xong, thanh âm dừng một chút, khê nhũ mày nói: "Nhưng mà hình như những lời vô tâm của ta đã làm hấn tức giận." Ở chỗ này gặp được hai người bọn họ thật sự là làm cho nàng ngoài ý muốn, bất quá Bạch Dục ở ngoài sáng, mà hấn lại trốn ở một nơi bí mật gần đó, nếu không phải thoáng nhìn thấy góc áo màu đỏ kia thì nàng cũng không có khả năng biết được. Chính là, làm cho Bạch Dật biết nàng ở nơi này thì ngày sau muốn được yên tĩnh cũng sẽ rất khó khăn, nghĩ vậy bất giác mày càng ngày càng nhíu chặt.

Nghe được lời của nàng, khoe môi Bạch Dật giơ lên một độ cong lớn hơn, không khó nhìn ra tâm tình hiện tại của hấn đang rất sung sướng, liếc mắt nhìn người đang cúi đầu về mặt buồn rầu kia một cái, mở miệng nói: "Yên tâm đi! hấn sẽ không tìm muội gây phiền toái đâu, hấn còn không phải là người như vậy." Lấy hiểu biết của hấn đối với Bạch Dục, làm sao có thể vì mấy câu nói mà trong lòng ghi hận với nha đầu kia.

Dường như là nghĩ tới điều gì, hần ghé sát vào thân thể nàng: "Ta nói, lúc này có lẽ muội nên nói cho ta biết tên của muội đi?" Nha đầu kia, nói cái tên giả làm cho hần đi tìm, tìm mấy tháng cũng không tìm được. Nếu không phải hôm nay nghĩ đến chuyện tới Lăng Phong sơn này xem thử thì có lẽ cũng không biết nàng trốn ở chỗ này.

Nàng nâng mắt nhìn hần, dừng một chút, rồi mới nói: "Tử Tinh." Nàng thật sự nghĩ không ra, hần cùng với nàng bắt quạ cũng chỉ mới gặp nhau một lần, làm sao mà hần lại để tâm với nàng như vậy?

"Tử Tinh? Tử Tinh?" Bạch Dật thấp giọng ní non, trong mắt hiện lên một đạo u quang không rõ, nàng mắt nhìn nàng hỏi: "Đây là tên của đệ tử Thanh Sơn đi? Ai giúp muội đặt? Tên của muội vốn dĩ gọi là gì?" Tử Tinh? Vì sao hần lại nghĩ đến câu nói 'chấp tử tay, dữ tử giai lão'?

"Tên này là sư phụ giúp ta đặt." Mới đầu nàng cũng hiểu được tên này có chút kì quái, phỏng chừng ai nghe thấy cái tên này cũng sẽ nghĩ tới hai câu nói 'chấp tử tay, dữ tử giai lão'. Bất quá, sau này nghĩ lại thì cảm thấy có lẽ sư phụ chỉ tùy ý lấy thôi, không có ý tứ khác.

Nghe nói như thế, Bạch Dật tự trấn an mình, có lẽ là hần suy nghĩ nhiều.

Mâu quang bán liễm, dấu đi thần sắc nơi đáy mắt, nàng thân nhiên nói: "Về phần nguyên danh, sư huynh, ta không nghĩ nói." Thân thể của nàng, nàng cũng không nghĩ để cho người khác biết, cho dù là người đối xử với nàng không tệ như Bạch Dật nàng cũng không muốn.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Âm Thầm Hạ Được

Editor : Lãnh Huy3t

Beat : PhụngMinhNguyệt

Khóe môi Bạch Dật cong lên, đôi mắt hoa đào mang theo ý cười, nói: "Được rồi! Muội đã không muốn nói thì quên đi, miễn cho đến lúc đó lại nói dối để gạt ta!" Nói xong, ánh mắt dừng lại trên giỏ trúc nàng đang đeo, hỏi: "Muội mang giỏ trúc đến đây làm cái gì? không cần luyện võ sao?"

"Ta giúp được sư trong được cốc đi hái thuốc, hái được xong thì trở về luyện võ." Tử Tinh nói xong, nâng mắt nhìn hần: "Sư huynh, thời gian không còn sớm, huynh cũng nhanh chóng trở về đi!"

Bạch Dật nhướng mi, hai tay khoanh trước ngực, tà tà liếc mắt nhìn nàng một cái, nói: "Sao ta lại cảm thấy muội giống như là đang đuổi ta đi? Muội là một đệ tử trên Lăng Phong sơn, sao lại đi giúp được sư hái thuốc? Hằng ngày quá nhàn nhã sao?"

"Lần trước tay ta bị trầy da, có đến chỗ được sư vài lần. Được sư tốt lắm, ông đã dạy ta một ít tri thức đơn giản về thảo dược, nên khi rảnh ta liền giúp hái một ít thảo dược mà ta biết mang đến được cốc. Một chút nữa ta còn muốn đi luyện võ, nếu để những đệ tử khác trên núi nhìn thấy ta và huynh ở cùng một chỗ, không biết sẽ nói cái gì. Cho nên, sư huynh, huynh vẫn nên đi về trước đi!"

Đôi mắt hoa đào hơi híp lại, Bạch Dật cong môi cười, nói: "Được rồi! Dù sao cũng đã biết muội ở Lăng Phong sơn, hiện tại ta còn có chuyện muốn làm, thật đúng là không rảnh ở trong này đùa với muội. Lần tới đi! Chúng ta lần tới gặp." Nói xong, hồng y phát phát, mặt mang ý cười phi thân rồi đi, chỉ trong nháy mắt liền biến mất trong tầm mắt Tử Tinh.

Nhìn thấy hần rời đi, Tử Tinh mới khẽ thở dài một tiếng, hai tay kéo lại giỏ trúc trên vai, rồi mới tiếp tục đi tới phía trước. Hiện tại nàng trích ra một ít thời gian giúp được sư hái thuốc, cứ như vậy cũng có thể che giấu đi việc gia gia dạy nàng y độc, hơn nữa nàng cũng có thể thoải mái tới khắp nơi hái thuốc để nghiên cứu chế tạo. Bởi vì tất cả mọi người cho rằng nàng đang giúp được sư hái dược, nên sẽ không nghĩ đến chính nàng cũng đang học chế dược.

Ở trên núi, nàng chỉ lo tìm kiếm những thảo dược hữu dụng đối với mình, bất tri bất giác thời gian đã trôi qua rất nhanh. Khi nàng đeo giỏ thảo dược đi vòng qua núi xong, định chuẩn bị đi về phòng mình, đã thấy hai bóng dáng không tính là xa lạ đang lặng lẽ đi vào phòng nàng. Thấy thế, nàng ngừng lại hô hấp, tìm một nơi để ẩn nấp.

Hiện tại nàng cũng đã có chút thành tựu, việc che giấu hơi thở trên người đối với nàng đã là chuyện thật dễ dàng. Cho dù thực lực của nàng còn quá yếu, nhưng người sâu sắc như nàng lại rất hiếm có, ánh mắt bình tĩnh nhìn hai người kia vừa đi vào liền đóng cửa lại, rồi nhẹ tay nhẹ chân quan sát trong phòng. Nàng không thể nhìn thấy hai người họ đang làm gì bên trong, cho nên chỉ lặng lẽ chờ từ một nơi bí mật gần đó.

Nàng biết hai người kia lén lút vào phòng nàng, tuyệt đối sẽ không phải là làm chuyện tốt gì, bởi vì hai người kia không phải ai khác, mà chính là Tử Kiệt cùng Tử Sa. Sư phó đã từng nói qua với bọn họ là không được gây phiền toái với nàng, nên những người khác cũng an phận không ít, nhưng chỉ có hai người này vẫn động tâm tư với nàng.

Hai người Tử Kiệt cùng Tử Sa nhẹ tay nhẹ chân vào nhà tranh, sau khi đánh giá một chút ngôi nhà tranh đơn sơ này xong, hai người liền đi tới bên cạnh bàn. Tử Sa thình thoảng nhìn ra ngoài quan sát canh chừng, phòng ngừa Tử Tinh đột nhiên quay trở lại, một bên đề thấp thanh âm nói với Tử Kiệt: "Tam sư huynh, huynh nhanh một chút."

"Yên tâm, nha đầu chết tiệt kia lúc này nhất định đang lên núi hái được giúp được sư, sẽ không trở về nhanh như vậy đâu." Từ Kiệt nói xong, lấy ra một bao thuốc bột từ trong lòng, mở nắp cái ấm đặt trên mặt bàn, đem toàn bộ thuốc bột đổ vào. Rồi cầm lấy cái ấm kia lắc lắc, đợi đến khi thuốc bột kia đã hòa tan trong nước, không còn thấy bóng dáng tằm hơi, mới đem cái nắp đặt lại.

"Tốt lắm, chúng ta đi thôi! Chờ lúc nha đầu chết tiệt kia trở về uống nước, xem nàng có trúng chiêu không!" Từ Kiệt đề thấp thanh âm mang theo một niềm hưng phấn, giống như thực chờ mong chuyện sắp xảy ra.

Từ Sa nhìn cái ấm nước kia, có chút lo lắng hỏi: "Tam sư huynh, việc này nếu để cho sư phụ biết thì thế nào?" Tuy rằng hắn vẫn nói không cần lo lắng, nhưng không biết sao nàng lại cảm thấy có chút bất an.

"Muội không nói, ta không nói, sư phụ làm sao có thể biết được? Hơn nữa, thuốc này vô sắc vô vị, nha đầu chết tiệt kia sẽ không có khả năng nhận ra cái gì, đi thôi! Chúng ta chờ xem kịch vui thôi." Từ Kiệt nói xong liền kéo nàng đi ra ngoài, sau khi đóng cửa, hai người mới lặng yên rời đi.

Chờ bọn họ đã rời đi, Từ Tinh mới từ sau cây đại thụ chậm rãi đi ra, nhìn theo phương hướng hai người bọn họ rời đi, rồi mới chậm rãi đi đến ngôi nhà tranh của mình. Đẩy cửa ra, nàng đặt giỏ trúc trên lưng sang một bên, bắt đầu đánh giá bốn phía trong phòng, cẩn thận kiểm tra từng chút một.

Đi tới phía trước vài bước, ánh mắt dừng lại ở cái ấm đặt trên mặt bàn, một ít bột trắng bên cạnh ấm nước làm cho nàng tạm dời mắt đi, cầm lấy nắp ấm, vươn ngón tay quẹt một cái ở bên cạnh ấm, lấy chút ít bột trắng rất khó phát hiện giờ đến trước mặt cẩn thận nhìn, rồi lại ngửi ngửi, nhưng cũng không biết đây rốt cuộc là cái gì?

Nàng ngồi xuống bên cạnh bàn, ánh mắt bình tĩnh nhìn ấm nước trà kia, nửa ngày sau mới dời ánh mắt. Nhìn ánh dương bên ngoài đã dần dần ngả về tây, đôi mắt bình tĩnh hơi loé lên rồi đi tới bên giường ngồi khoanh chân, bắt đầu tu tập nội công tâm pháp, giống như chưa từng nhìn thấy một màn vừa mới phát sinh, bình tĩnh làm cho người ta nhìn không ra rốt cuộc nàng đang muốn làm gì?

Cho đến khi bên ngoài sắc trời dần dần tối lại, ước chừng đã đến giờ ăn cơm chiều, Từ Tinh vẫn đang ngồi trên giường tu tập nội công tâm pháp, lúc này mới mở đôi mắt, ánh mắt bình tĩnh trong trẻo nhưng lạnh lùng, mang theo nhiều điểm không phù hợp tuổi tác. Nàng thở nhẹ ra một hơi, rồi mới xuống giường, đi tới bên cạnh bàn, cầm lấy cái ấm kia, che giấu đi hơi thở huyền khí trong thân thể mình, bóng dáng nho nhỏ vừa nhảy đã nhanh chóng khuất đi dưới bầu trời đang dần tối lại...

Giờ này những người đó nhất định đã tu luyện xong rồi chuẩn bị đi ăn cơm chiều, nếu động thủ lúc này, tuyệt đối thần không biết quỷ không hay. Nếu bọn họ đã muốn chọc nàng, vậy nàng chỉ có thể đem một phen tâm ý của bọn họ hoàn trả trở về! Nàng thật muốn nhìn một chút, bọn họ rốt cuộc đã hạ độc được gì trong ấm nước trà của nàng!

Thần pháp nhẹ nhàng mang theo một sự quý dị, nàng lặng yên không tiếng động đi vào phòng Từ Kiệt trên núi Lăng Phong, bởi vì chỉ có mấy người đệ tử, cho nên mỗi một người đều có riêng một ngôi nhà tranh, ngoại trừ vị trí ngôi nhà tranh của nàng có vẻ hơi hẻo lánh thì mấy chỗ khác đều cách nhau không xa.

Khi nàng đi vào phòng Từ Kiệt, đi tới bên cạnh bàn, cầm cái ấm trong tay đổ một nửa số nước vào bên trong ấm nước của hắn. Xong xuôi mới rời đi, mang theo nửa ấm nước bị hạ độc còn lại đi đến nhà tranh của Từ Sa.

Nàng sẽ không đấu với bọn họ, nhưng tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ bắt nạt! Nếu họ nghĩ nàng tuổi còn nhỏ nên dễ bị khi dễ, vậy thì bọn họ đã sai lầm rồi!

Đổ nước trà bị hạ độc vào trong ấm nước của Từ Sa xong, Từ Tinh mới lặng yên rời đi. Sau khi tẩy rửa sạch sẽ hoàn toàn ấm nước, nàng liền trở lại nhà tranh của mình, xong xuôi mới chậm rãi tiêu sái đi đến chỗ ăn cơm, hơi trầm hạ ánh mắt lóe tinh quang. Có lẽ không bao lâu nữa, nàng sẽ biết được được kia rốt cuộc có tác dụng gì.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Các Người Tỉnh Lại Đi

Editor: Lãnh Huy3t

Beat: Phụng Minh Nguyệt

Sau khi đem cơm đến cho bọn họ, Từ Thanh đang chuẩn bị rời đi, nhưng vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ kia đang chậm rãi đi tới. Mấy tháng nay tuy rằng đều là hắn tới Lăng Phong sơn này đưa cơm, nhưng ngoại trừ mấy tháng trước tới đưa cơm chứng kiến một màn kia thì vẫn rất ít khi gặp được nàng. Nay nhìn thấy nàng đi về hướng bên này, bàn tay cầm chiếc giỏ trúc nắm thật chặt, dừng một chút rồi mới đi về phía nàng.

"Từ ... Từ Tinh, ngươi còn nhớ rõ ta sao?" Hắn khẩn trương nhìn nàng, mang theo một tia chờ mong. Ở Thanh Sơn này, hắn chỉ là một kẻ tạp vụ ở nhà ăn, không thể nhập vào mắt các đệ tử Thanh Sơn, bởi vì bọn họ đều đến từ những vùng nông thôn nghèo khó, nếu thực lực xuất chúng còn có thể làm

nên chuyện, nếu chỉ là đệ tử bình thường thì ở trong mắt mấy công tử tiểu thư danh môn vọng tộc kia, bọn họ cái gì cũng không phải.

Nghe được thanh âm xa lạ kia, Từ Tinh nâng mắt nhìn về phía trước, thấy một gã thiếu niên quần áo bình thường đang cẩn thận nhìn nàng, trong mắt mang theo khân trương cùng vài phần chờ mong. Nàng gật đầu, thản nhiên nói: "Nhớ rõ, ngươi là người đưa cơm. Bọn họ gọi ngươi là Từ Thanh. "Ngày đó tuy rằng hắn không giúp được gì nhưng đã mở miệng giúp đỡ cho nên nàng nhớ kỹ."

Thấy nàng gật đầu nói nhớ rõ hắn, còn nói ra tên của hắn, Từ Thanh không khỏi vui sướng nở nụ cười, trên mặt xuất hiện vẻ ngại ngùng, một tay gãi gãi đầu vui vẻ nói: "Đúng vậy đúng vậy, ta gọi là Từ Thanh. Ta là tạp vụ ở nhà ăn, bất quá bình thường ta cũng có đi luyện võ."

"Àn." Từ Tinh thản nhiên lên tiếng, ánh mắt bình tĩnh nhìn về mặt vui vẻ của hắn.

Bị nàng nhìn tới mức ngượng ngùng, Từ Thanh vội vàng nói: "Tuy rằng ta vẫn đưa cơm tới nơi này, nhưng mà rất ít khi gặp được ngươi. Từ Tinh, ngươi ở trong này thế nào?" Hắn hỏi, quay đầu nhìn thoáng qua phía sau, rồi mới nhỏ giọng hỏi: "Bọn họ còn bắt nạt ngươi sao?"

Nghe được lời hắn nói, Từ Tinh lắc đầu: "Sự phụ đã cảnh cáo, cho nên ta tốt lắm." Tuy rằng nàng ở trong Thanh Sơn này gần gũi chỉ có mấy tháng, nhưng nàng đã không phải là nàng của mấy tháng trước, sẽ không làm cho người ta lại bắt nạt như trước. Nhưng thật ra nàng có chút ngoài ý muốn, Từ Thanh này thế nhưng lại nhớ tới nàng, thật sự là kì quái.

"Ngươi không có việc gì là tốt rồi, như vậy ta cũng yên tâm." Từ Thanh nói xong, thấy nàng nâng mắt quái dị nhìn hắn, không khỏi ngại ngùng cúi thấp đầu xuống, có chút ngượng ngùng nói: "Kỳ thật là như vậy, ta ở Thanh Sơn này cũng không có bằng hữu gì, cho nên ... cho nên ta nghĩ làm bằng hữu với ngươi, không biết có được không?"

Hắn nói xong, vội trộm liếc mắt nhìn nàng, thấy nàng chỉ nhìn hắn mà không nói gì, trong mắt không khỏi xẹt qua một tia âm thầm, nói: "Cái kia, nếu không được cũng không sao, ta ... ta đi về trước." Nói xong, hai tay cầm lấy cái rổ trúc, xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng cô đơn của hắn, ánh mắt Từ Tinh vì tránh, môi giật giật, thản nhiên nói: "Ta lại chưa nói không thể."

Vừa nghe thanh âm phía sau truyền đến, Từ Thanh không khỏi kinh hãi quay đầu lại, bước nhanh tới trước mặt nàng kích động hỏi: "Từ Tinh ... ngươi ... ngươi thật sự nguyện ý theo ta làm bằng hữu?"

"Ta cũng chưa nói có thể." Nàng thản nhiên nói.

Nghe vậy, Từ Thanh ngần ngừ, hỏi: "Đó là thế nào?" Sao mà hắn nghe không hiểu gì hết?

"Chính là còn không có ý tán thành." Từ Tinh nói xong, ánh mắt bình tĩnh nhìn hắn, chậm rãi đi qua bên người hắn, đi về phòng ăn cơm.

Từ Thanh giật mình chừng nửa ngày mới mở miệng nở nụ cười, hướng về phía bóng dáng của nàng hô to: "Ta đã biết, ta nhất định sẽ làm ngươi tán thành!" Nàng không trực tiếp cự tuyệt cũng đã làm cho hắn có hy vọng, nghĩ vậy, trong lòng không khỏi sung sướng mà cười ra tiếng.

Nghe được phía sau truyền đến, khoé môi Từ Tinh không khỏi nhẹ nhàng giơ lên một độ cong, chậm rãi đi về phía căn nhà tranh lớn kia, một khắc trước khi tiến vào căn nhà tranh, ý cười khẽ nhếch ở trên môi kia biến mất không còn thấy tăm hơi bóng dáng.

"A! Mọi người xem ai đến đây, bình thường đều không thấy được người, hôm nay lại tới được rất sớm." Thanh âm trào phúng của Từ Sa truyền đến, liền nghe được tiếng của vài người khác cũng vang lên.

Từ Cẩm khinh miệt liếc mắt nhìn Từ Tinh đang liếc mắt lảng lảng đi tới, quay đầu nói với Từ Sa đang đứng bên người: "Ta nói Lục sư muội à, ngươi đừng đi trêu chọc người ta. Người ta hiện tại có sự phụ làm chỗ dựa, nếu chọc giận nàng, không chừng nàng đến trước mặt sư phụ cáo trạng ngươi, đến lúc đó ngươi lại gặp chuyện đó."

"Sự phụ bắt công ai chẳng biết? Các ngươi xem, cái tên Từ Thanh đưa cơm đến không phải cũng lại gần nàng sao? Chính là à! Bọn họ một kẻ là phế vật luyện võ, một kẻ là chân chạy vặt của nhà ăn, hai người cho dù chung đụng cùng một chỗ thì có năng lực làm ra chuyện gì đây? Bất quá cũng phải nói tiếp, hai người bọn họ bộ dạng nghèo kiết hủ lậu, đứng chung một chỗ cũng rất thích hợp, ha ha ha ha..." Từ Sa che miệng cười khẽ, thanh âm mang theo trào phúng cùng khinh miệt vang lên trong căn nhà tranh, có vẻ phá lệ trong trẻo.

Từ Tinh nâng mắt liếc mắt nhìn bọn họ, mấy người ngồi ở bàn bên kia, Từ Lập lảng lảng ăn cơm của mình, Từ Nghiên khinh miệt ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng rồi lui về phía sau, Từ Nguyên khoé miệng mang theo ý cười khinh thường, Từ Kiệt thình thoảng phụ họa Từ Sa cùng Từ Cẩm. Nàng thản nhiên đem ánh mắt từ trên người bọn họ dời đi, ánh mắt bình tĩnh mà lạnh nhạt nhìn không ra nàng suy nghĩ cái gì, chậm rãi đi vào một bên ngồi xuống, lảng lảng ăn đồ ăn của nàng.

Thấy nàng cũng không cãi lại, dường như là không nghe thấy các nàng, Từ Sa cùng Từ Cẩm không khỏi hừ mạnh một tiếng, cũng bưng cơm lên ăn. Hai người vừa ăn, vừa nhàn rỗi nói chuyện về chủ đề gần nhất: "Ngũ sư tỷ, gần đây đều đang nói chuyện trọng môn Bạch Dật sư huynh đang đi tìm một nữ đệ tử, các ngươi biết nữ đệ tử kia là ai chăng? Không phải nói Bạch Dật sư huynh luôn luôn rất ít khi đến gần các nữ đệ tử sao? Làm sao lần này lại chú ý nữ đệ tử kia như vậy?"

"Ta cũng không biết, bất quá ta nghe không ít nữ đệ tử nói, Bạch Dật sư huynh ngay cả tên của nữ đệ tử kia là gì cũng không biết. Thanh Sơn lớn như vậy, bên trong lại có nhiều nữ đệ tử, không biết tên tuổi lại không biết là người của phong nào môn nào, sao có thể dễ dàng tìm được." Từ Cẩm vừa nói vừa gấp đồ ăn lên ăn.

Nghe được hai người các nàng ở một bên trò chuyện sôi nổi, Từ Kiệt không khỏi mở miệng nói: "Uy uy uy, mấy sư huynh đệ chúng ta còn ở trong này! Hai người các ngươi trong miệng lúc nào cũng hô Bạch Dật sư huynh, Bạch Dật sư huynh. Bạch Dật sư huynh người ta bộ dạng tuấn mỹ, thực lực lại cao, nữ đệ tử ái mộ hẳn ở Thanh Sơn này không phải là ít cho nên hai người các ngươi tỉnh lại đi! Hẳn tuyệt đối sẽ không coi trọng hai người các ngươi đâu."

Từ Sa cùng Từ Cẩm vừa nghe đến lời hắn nói, không khỏi buông bát trong tay xuống, trừng đôi mắt đẹp nói: "Hai người chúng ta thì như thế nào? Hai người chúng ta chẳng lẽ bộ dạng khó coi?" Khi các nàng ở nhà, cha mẹ các nàng đều nói các nàng bộ dạng xinh đẹp, về sau trưởng thành nhất định xinh đẹp như hoa, cái gì kêu là sẽ không coi trọng các nàng? Nếu các nàng mà không xinh đẹp vậy thì còn ai xinh đẹp nữa?

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Thét Chối Tai

Editor: Lãnh Huy3t

Beat: PhụngMinhNguyệt

Nghe mấy lời vô bổ của bọn họ, Từ Tĩnh ăn com xong liền buông bát, lẳng lặng đứng lên xoay người đi ra ngoài. Tại Thanh Sơn này, khi nhàn rỗi nghe được nhiều nhất chính là tên của mấy nhân vật phong vân bên trong Thanh Sơn, thỉnh thoảng nàng có thể nghe được chuyện của Bạch Dật và Bạch Dục từ trong miệng Từ Sa và Từ Cẩm. Thật không biết hai người bọn họ một kẻ thì lãnh huyết cao ngạo, một kẻ thì yêu nghiệt nguy hiểm rớt cuộc có cái gì có thể làm cho mấy nữ đệ tử Thanh Sơn lâm vào điên cuồng?

So sánh với hai người bọn họ, nàng bắt tri bất giác nhớ tới nam tử ngày nào đó gặp được ở trong rừng, Thần. Hắn chỉ nói hắn gọi là Thần, thiên nhân chi tư như vậy, hơi thờ hèn thiên mà tôn quý, trong trẻo lạnh lùng mà ôn nhuận, nhìn như tao nhã nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác lạnh lùng cùng xa cách, giống như gần ngay trước mắt nhưng lại xa tận chân trời, làm cho người ta đoán không ra...

Nhìn thấy nàng com nước xong lẳng lặng tiêu sái đi ra ngoài, Từ Kiệt cùng Từ Sa hai người liếc mắt nhìn nhau, trong mắt hiện lên chút ánh sáng không rõ, hàn huyền cùng mấy người một hồi, cũng dần dần đều tự trở về phòng.

Luyện một ngày trời, ra một thân mồ hôi, ăn xong com chiều, bình thường thì bọn họ đều tự về phòng mình tắm rửa chuẩn bị nghỉ ngơi. Hoặc có khi bọn họ qua phòng khác nói chuyện phiếm với mấy người kia, nói về những chuyện thú vị phát sinh gần đây ở Thanh Sơn, bởi vì thời gian cả một ngày cũng chỉ có buổi tối là có thể không cần luyện võ.

Từ Kiệt cùng Từ Sa đều tự trở về phòng của mình, vừa vào cửa đã rót một chén nước uống. Bọn họ hạ được ở bên trong ấm nước của Từ Tĩnh, nói vậy chậm nhất là buổi sáng ngày mai có thể nhìn thấy hiệu quả. Nghĩ vậy, hai người không khỏi sung sướng giọng lên khoe môi, cầm quần áo chuẩn bị tắm rửa.

Bên kia, Từ Tĩnh một mình về tới nhà tranh, đem một ít thảo dược đối với mình hữu dụng cất đi, rửa sạch rồi đem ra ngoài phòng phơi, chờ nó khô mới có thể dùng để chế dược, lại công cái giỏ trúc, cất bước đi về hướng dược cốc.

Dược cốc cùng Lăng Phong sơn cách nhau không xa, ra khỏi Lăng Phong sơn lại đi một đoạn đường là tới nơi. Ở nơi này trừ bỏ dược sư hẳn là không có những người khác.

Nàng chậm rãi tiêu sái, một thân tố y ở trong gió nhẹ nhàng bay lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, ánh mắt bình tĩnh, vẻ mặt thản nhiên, có một cỗ khí chất thành thực không hợp tuổi. Sắc trời dần dần ám xuống, các phong các môn đều đã lên đèn, ánh sáng chiếu rọi khắp Thanh Sơn khiến cho màn đêm ở Thanh Sơn này dưới hàng trăm ngọn đèn càng phá lệ xinh đẹp mê người.

Không ai nhìn thấy, bóng dáng nho nhỏ của Từ Tĩnh ở trong bóng đêm phiêu động từ chậm tới nhanh. Mới đầu nàng chậm rãi tiêu sái, tiếp theo thử vận dụng năng lượng huyền khí trong cơ thể, dùng khinh công bay vút đi. Một thân quần áo tố sắc, ở trong màn đêm theo gió bay lượn, từ xa nhìn lại, tựa như theo hơi lạnh của gió đêm bay lên ở trong bóng đêm.

"Dược sư, ta đem dược hái lúc ban ngày tới." Khi nàng đi vào dược cốc, bên trong chỉ thấy dược sư hơn năm mươi tuổi ngồi ở một bên không biết đang đào cái gì. Bình thường luôn có mấy đệ tử đi theo bên người dược sư nhưng bây giờ lại không thấy, có lẽ là trở về nghỉ ngơi hoặc đi du ngoạn ở nơi nào đó.

Nghe được thanh âm truyền đến từ phía sau, dược sư quay người lại, nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ kia công cái giỏ dược thảo đi tới, liền cười nói: "Từ Tĩnh nha đầu, người tới! Đến, lại đây." Nói xong, hướng nàng vẫy vẫy tay.

"Dược sư, ngài đang làm cái gì?" Từ Tĩnh đi tới bên người hắn, đem cái giỏ trúc trên lưng buông xuống, tiến lên nhìn.

"Luyện dược a! Mấy cái đó đều là dược cầm máu, ta nghiền chúng thành bột, sau đó chế thành dược. Từ Tĩnh nha đầu, giúp ta đem mấy cái dược thảo kia lại đây." Dược sư nói xong, chỉ vào mấy dược thảo đặt ở trước mặt.

Từ Tĩnh nhìn theo tay hắn, thấy dược thảo đã được phơi khô đặt ở trên giá, liền đi qua đem dược cầm xuống. Nàng đã từng nhìn thấy vị dược thảo này trong sách gia gia đưa cho nàng, nếu muốn cầm máu thì không thể thiếu mất vị thuốc này.

"Dược sư, bỏ vào hết sao?"

"Không, cái này không thể bỏ vào hết, cỏ cầm máu có rất ít, chỉ cần cho vào một ít là có thể điều chế ra dược cầm máu." Dược sư nói xong, lấy một ít từ trong tay nàng, sau đó ở một bên giã nát, tiếp theo lại bỏ bột đã nghiền vào trong cái sàng, lấy tay xoa xoa, liền biến thành bột rơi trên tờ giấy lót phía dưới.

Chỉ thấy dược sư cẩn thận cầm tờ giấy kia lên, đem dược cầm máu đổ vào trong một cái bình nhỏ, đập nắp lại, đưa cho Từ Tĩnh nói: "Nha đầu, người vẫn giúp ta hái thuốc, ta cũng không có cái gì đưa cho người. Cầm cái này đi, nói không chừng có khi lại hữu dụng."

"Đa tạ dược sư."

Từ Tĩnh cũng không từ chối, giờ hai tay tiếp nhận bình thuốc nhỏ, nhìn chiếc bình nhỏ tinh xảo kia, rồi mới bỏ vào trong người. Nàng cũng học chế dược, trước mắt đang tự chế một viên đan dược cực kì trân quý, Hồi Hồn Đan. Nhưng mà vẫn còn vài vị thuốc chưa tìm được, căn cứ vào những gì trong dược thư ghi lại, những người vừa mới tắt thở chỉ cần ăn vào một viên là có thể khởi tử hồi sinh. Nàng cảm thấy cực kì hứng thú đối với hồi hồn đan này, nhưng mấy vị thảo dược dùng để điều chế hồi hồn đan này rất khó tìm, nàng tìm kiếm lâu như vậy cũng chưa tìm được.

"Cảm tạ cái gì, trong dược cốc của ta, thứ không thiếu nhất chính là cái này." Dược sư cười cười, nói: "Tốt lắm, bây giờ cũng không còn sớm nữa, ta xem nha đầu nhà người hẳn là cơm nước xong rồi tới đây luôn đi? Mau trở về đi thôi! Sư phụ của người là người cực kì nghiêm khắc, làm đồ đệ của hắn cũng không phải chuyện dễ dàng gì. Trở về nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai mới có tinh thần luyện võ, người nha, cần phải khổ công luyện tập nhiều hơn mới được."

Từ Tĩnh lộ ra một ý cười thần nhiên, nhẹ giọng đáp: "Uh, ta đã biết." Nhờ phúc của mấy đồ đệ khác của sư phụ nàng, phạm là những nơi nàng hay đi lại, bọn họ đều đem hai chữ phế vật nói khắp nơi. Ở trong dược cốc này, cơ hồ ai ai cũng biết nàng là phế vật không có lấy một chút thiên phú, bất quá dược sư đối xử với nàng vẫn bình đẳng, thỉnh thoảng kêu nàng không cần nhụt chí. Còn nói nếu có thời gian thì bảo nàng tới dược cốc, hẳn có thể dạy nàng phân biệt một ít dược thảo đơn giản.

Cúi người thi lễ với dược sư, nàng nhẹ giọng nói: "Dược sư, vậy Từ Tĩnh đi về trước, ngài cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi!"

"Hảo, đi đi!" Dược sư hướng nàng phát phát tay, trên mặt mang theo ý cười đáp lời.

Từ Tĩnh thấy thế mới xoay người rời đi, về tới căn nhà tranh nhỏ tắm rửa qua rồi khoanh chân ngồi trên giường tu luyện nội công tâm pháp. Từ khi nội tức của nàng bắt đầu khởi động, bao quanh thân thể nàng là một tầng hơi thở huyền khí màu đỏ, màu đỏ quang mang tràn ngập khắp người nàng, bắt đầu khởi động như ẩn như hiện. Đến lúc đêm dài nhân tĩnh, nàng thở nhẹ ra một hơi, màu đỏ quang mang cũng dần dần đi vào trong người nàng, nàng nhu nhu ánh mắt, ngáp một cái, tiến vào trong chốn nghỉ ngơi.

Cho đến, ngày hôm sau, một tiếng thét chói tai cắt qua bầu không khí yên tĩnh buổi sáng sớm...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Đem Chấn Xóc Lên

Editor: Lãnh Huy3t

Beat: PhụngMinhNguyệt

Nàng xuống giường đi ra khỏi phòng, đôi mắt bình tĩnh tối đen mê người chợt lóe một tia u quang, trên gương mặt xinh đẹp mang theo ý cười thần nhiên, cước bộ nhẹ nhàng đi về phía trước. Thân hình nàng nhỏ bé, thiên sinh lệ chất, dung nhan thanh thuần không thể che dấu đi thần thái xuất chúng, một thân áo trắng, mái tóc được cột lên gọn gàng nhưng vẫn còn lưu lại vài nhánh tóc đang tung bay theo gió, cánh tay áo cũng nhẹ nhàng phát động theo từng bước đi của nàng, mang theo một loại thần thái phiêu dật thanh thoát. Nàng không có sự hồn nhiên nghịch ngợm của một tiểu hài đồng, nhưng lại toát ra một sự lạnh nhạt tao nhã không phù hợp với tuổi tác của bản thân, những dòng quang mang lưu động trong mắt nàng càng làm tăng thêm vẻ nhiếp hồn người khác.

Đôi mắt trong trẻo nhưng đầy lạnh lùng của nàng chợt lóe qua những tia quang mang, ý cười bên môi càng thêm sâu sắc. Hôm nay, nàng muốn đi xem diễn, xem bọn hắn rốt cuộc đã hạ loại dược gì cho nàng, hôm nay phải xem bọn hắn đã biến thành cái bộ dáng gì rồi?

Khi đi tới trước phòng hai người bọn họ, nàng thấy đã có mấy người khác đang vây chung quanh, Từ Cẩm thì không ngừng gõ cửa phòng của Từ Sa, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp mang theo sự lo lắng hồ hởi: "Từ Sa, Từ Sa người làm sao vậy? Mở cửa nhanh a! Để cho chúng ta vào xem, Từ Sa, Từ

Sa?"

"Tam sư đệ, đệ làm sao vậy? Tại sao đệ lại giống như Từ Sa tự nhốt mình lại? Mở cửa nhanh đi, bằng không chúng ta sẽ phá cửa đi vào!" Từ Nghiên mở miệng nói, thần sắc nghiêm cẩn nhũ mảy, hai người Từ Nguyên cùng Từ Lập đều đứng phía sau hắn cũng đang nhũ mảy nhìn chăm chăm vào cánh cửa được đóng chặt.

Sáng hôm nay bọn họ nghe được hai tiếng thét chói tai, nghĩ là bọn họ đã xảy ra chuyện gì nên vội vàng chạy qua xem. Nhưng ai ngờ hai người họ lại khóa chặt cửa lại, mặc cho bọn họ kêu gọi như thế nào cũng không chịu bước ra khỏi cửa, thật sự là hù chết người mà, không biết hai người bọn họ rốt cuộc là bị làm sao?

"Đại sư huynh, bên Từ Sa cũng không chịu mở cửa." Từ Cẩm đi tới bên người bọn Từ Nghiên nói, thỉnh thoảng còn quay đầu nhìn vào căn phòng đang truyền ra tiếng khóc ô ô, đáy mắt không nên được sự lo lắng.

Từ Nguyên liếc nhìn căn phòng của Từ Kiệt, rồi nói với Từ Nghiên: "Đại sư huynh, không biết hai người bọn họ đã ra chuyện gì? Nếu họ không chịu mở cửa thì chúng ta liền phá cửa đi!"

Từ Nghiên dừng một chút, nhìn thoáng qua căn phòng không hề truyền ra một chút thanh âm, khẽ cau mày nói: "Buổi sáng hôm nay chúng ta nghe được hai tiếng tiếng thét chói tai, từ sau khi chúng ta chạy đến đây, trừ bỏ trong phòng Từ Sa có truyền ra tiếng khóc thì Từ Kiệt vẫn không hề có chút động tĩnh gì, như vậy đi! Từ sư đệ, ngươi đi mời sư phụ đến đây đi."

"Không cần, nói đi! đã xảy ra chuyện gì?"

Lúc này, Lăng Thành không biết từ nơi nào đến, hai tay chấp đằng sau, y bảo màu xám cũng phát động theo sự di chuyển của hắn, hắn nhanh chóng đi tới trước mặt bọn họ, ánh mắt uy nghiêm đảo qua trên mặt bọn họ một vòng, lại ngoài ý muốn nhìn thấy Từ Tinh cũng đang đứng ở một bên, liền không khỏi cảm thấy có chút ngạc nhiên. Nàng luôn luôn không thêm chú ý dù chỉ một chút tới chuyện của mấy người Từ Nghiên, sao hôm nay lại xuất hiện ở đây?

Nhận thấy được ánh mắt Lăng Thành, Từ Tinh liền dời bước đi tới trước mặt hắn, cúi người thi lễ: "Sư phụ." Nàng biết sự xuất hiện của nàng đã khiến cho hắn hoài nghi, bất quá ngay từ đầu nàng đã không tính gạt hắn.

"Ân." Lăng Thành lên tiếng, thu hồi ánh mắt dừng ở trên người nàng, rồi mới xoay người hỏi Từ Nghiên: "Từ Nghiên, đây là có chuyện gì?" Hắn cũng nghe được tiếng thét chói tai lúc sáng sớm, ban đầu còn tưởng là Từ Tinh đã xảy ra chuyện gì, nhưng không nghĩ tới lại là hai người Từ Kiệt cùng Từ Sa.

Từ Nghiên nghe được điểm danh liền tiến lên, cung kính nói: "Sư phụ, buổi sáng hôm nay chúng con nghe thấy tiếng thét chói tai, nên đã vội vàng chạy đến xem thì mới biết là được truyền đến từ trong phòng của Từ Kiệt cùng Từ Sa. Sau đó chúng con gõ cửa gọi bọn họ mở cửa, hỏi bọn họ đã xảy ra chuyện gì nhưng Từ Kiệt thì khóa chặt cửa không rên một tiếng, còn trong phòng Từ Sa lại không ngừng truyền ra tiếng khóc. Chúng con cũng không biết bọn họ bị làm sao nữa."

Nghe vậy, Lăng Thành đi đến trước cửa phòng Từ Kiệt, trầm giọng nói: "Từ Kiệt, mở cửa!" Thanh âm trầm thấp mang theo khí thế không giận mà uy, làm cho người ta nhìn không được cả người rùng mình.

"Sư ... sư phụ..." Trong phòng truyền ra thanh âm của Từ Kiệt, thanh âm kia được phát ra từ cái đầu núp ở trong chăn, nhưng không hề giống như bình thường. Tiếng trầm thấp kia vừa mang theo sự sợ hãi, vừa mang theo nỗi bất lực, làm cho những người ở ngoài cửa nghe xong liền không khỏi chau mày.

Là chuyện gì mà có thể làm cho thanh âm của Từ Kiệt nghe đầy sợ hãi và bất lực như vậy?

"Mở cửa ra!" Lăng Thành trầm giọng nói, lúc này Từ Nghiên liền tiến lên, một cước đá văng cánh cửa ra. Phịch, ván cửa rơi xuống đất, bề thành nhiều mảnh nhỏ rơi tán loạn trên mặt đất.

Lăng Thành mang theo mấy đệ tử ở phía sau đi vào, khi thấy được bóng dáng đang nằm trên giường chui đầu vào trong chăn, không khỏi hơi hơi nhướng mày, trầm giọng hỏi: "Từ Kiệt, xảy ra chuyện gì?" Từ Kiệt làm đệ tử của hắn cũng được vài năm, nhưng Lăng Thành lại chưa bao giờ nhìn thấy hắn như vậy, rốt cuộc là làm sao vậy? Cái gì đã làm cho Từ Kiệt phải trốn vào trong chăn không dám gặp người?

"Không cần lại đây, các người đều không cần lại đây!" Bên dưới chăn, Từ Kiệt kinh hoảng hô to, chỉ là thanh âm kia lại làm cho mấy người đang đứng ở trong phòng không khỏi suy nghĩ sâu xa.

Thanh âm này như thế nào lại...

Đứng bên cạnh Lăng Thành, trong mắt Từ Tinh xẹt qua một tia u quang, khóe môi nhếch lên một nụ cười yếu ớt nhìn vào bóng dáng đang trốn trong chăn. Thân ảnh kia cuộn lại thành một đoàn, dùng chăn bao vây che kín bản thân không chừa một kẽ hở, bọn họ cũng nhìn không ra rốt cuộc là bên dưới chăn đã xảy ra cái gì? Nhìn đến bộ dáng Từ Kiệt như vậy, nàng không khỏi liếm hạ mi mắt trầm tư, thử được kia rốt cuộc có tác dụng gì? Như thế nào lại làm cho Từ Kiệt xấu hổ không dám gặp người như vậy?

"Sư phụ, này?" Từ Nghiên chần chờ nhìn về phía Lăng Thành, không biết rốt cuộc phải làm như thế nào? Là đi ra ngoài? Hay vẫn là đến xóc chăn của hắn lên?

Gương mặt nghiêm cẩn của Lăng Thành hơi trầm xuống, ánh mắt uy nghiêm dừng lại trên bóng dáng đang cuộn lại thành một đoàn kia, trầm giọng quát: "Xóc chăn của hắn lên!" Một nam tử sao có thể rụt đầu rụt đuôi như vậy? Cái gì có thể làm cho hắn trốn tránh ở trong chăn mà không dám gặp người!

Lăng Thành muốn nhìn xem rốt cuộc là hán đã xảy ra chuyện gì!

"Dạ!" Từ Nghiên lĩnh mệnh tiến lên xốc chăn của hán lên, nhưng không nghĩ tới Từ Kiệt đang núp dưới chăn cứ gắt gao giữ chặt góc chăn mà hô to: "Không muốn, không muốn! Không cần xốc chăn của ta lên!"

Một bên Từ Nguyên tiến lên nói: "Tam sư đệ, ngươi là một đại nam nhân có cái gì phải sợ? Ở trước mặt sư phụ lại giấu đầu trong chăn như vậy còn ra thể thống gì? Nhanh xốc chăn lên, bằng không sư phụ sẽ tức giận."

"Tam sư huynh, chúng ta đều là đồng môn sư huynh muội, có chuyện gì thì cùng nhau giải quyết. Ngươi xốc chăn lên để cho chúng ta nhìn xem! Sư phụ cũng ở trong này, cho dù ngươi có cái gì không thoải mái, sư phụ cũng nhất định sẽ giúp ngươi." Từ Cẩm cũng tiến lên nói, nằng còn lo lắng cho Từ Sa ở bên kia, cho nên muốn nhanh nhìn xem Tam sư huynh rốt cuộc là bị làm sao vậy?

Mấy người đứng ở bên giường liếc mắt ra hiệu cho nhau, rồi đồng thời mỗi người cùng kéo lên một góc chăn, mạnh mẽ xốc chăn lên. Chăn đột nhiên bị xốc lên, một tiếng thét chói tai đầy kinh hoàng vang lên, trong lúc nhất thời khi mấy người trong phòng nhìn thấy Từ Kiệt vì bị kinh hoàng mà quay đầu lại, thì một đám không khỏi sắc mặt ửng đỏ. Có người liền tránh mắt đi, có người lại kinh ngạc không thôi nhìn hán, có người lại không thể tin được mở lớn miệng đủ để nhét vào cả một quả trứng vịt lớn.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Được Tà Ác

Editor: Lãnh Huy3t

Beta: PHượngMinhNguyệt

Trên giường, Từ Kiệt thấy chăn bị hất ra mà cả kinh ngẩng đầu lên, vừa vặn làm cho thân thể kỳ quái kia của hán bị mọi người nhìn thấy tinh quang. Chỉ thấy hán mặc chiếc áo sơ mi mỏng manh, bộ ngực bên dưới lớp áo lại nổi lên giống như một cô gái, vì sự kinh hoàng của hán khiến cho vạt áo hơi hơi buông lỏng, hai khoả ngực ngó nhất thời làm cho trong lòng mọi người nhắc lên kinh đào hải lãng, quả thực khiếp sợ không thôi.

"Tam... tam sư huynh?" Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn ửng đỏ, Từ Cẩm không dám tin gọi một tiếng, nhìn thấy một màn như vậy thật làm cho người ta khó tin. Một nam nhân như hán, bộ ngực sao có thể giống như nữ tử... Lại vụng trộm liếc mắt nhìn hán, khi nhìn thấy cái trước ngực kia không phải là ảo giác, vội vàng thẹn thùng dời ánh mắt, trên mặt nổi lên một rặng mây đỏ lan tràn đến chiếc cổ trắng nõn.

Thần sắc trên mặt ba người Từ Nghiên, Từ Nguyên cùng Từ Lập cũng rất là phấn khích, cường hãn thị giác đánh sâu vào làm cho bọn họ sững sốt mất nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần. Bọn họ chỉ là những hài đồng hơn mười tuổi nhưng không có nghĩa là bọn họ cái gì cũng không hiểu, khuôn mặt đỏ bừng vội vàng dời ánh mắt đi. Bây giờ bọn họ đang bước vào thời kì thiếu niên, đối với kết cấu thân thể của nữ tử vẫn có chút tò mò, nay nhìn thấy bộ ngực của Từ Kiệt thể nhưng có vài phần giống với nữ tử, cho nên mấy người đều đỏ mặt. Tuy rằng ánh mắt dời sang một bên nhưng lại không không chế được nhằm vào trước ngực Từ Kiệt nhìn vài lần.

Ngoài ý muốn nhìn thấy được một chút màu hồng trên mặt đất, Từ Cẩm nâng mắt nhìn lên phía trên, không khỏi kinh ngạc nhìn Nhị sư huynh Từ Nguyên. Thấy hán căn bản không chú ý tới nằng, ngược lại thảnh thơi vụng trộm liếc mắt nhìn Tam sư huynh Từ Kiệt vài lần, khoé miệng không khỏi run rẩy, lặng lẽ lôi kéo ống tay áo của hán nhỏ giọng nói: "Nhị sư huynh, ngươi hay máu mũi."

Bị nói như vậy, Từ Nguyên theo phản xạ sờ lên mũi, quả thực đụng đến máu tươi từ trong mũi chảy ra, nhìn thấy mấy người đều nhìn hán một cách quái dị, lập tức không khỏi ngượng ngùng cười cười nói: "Thời gian này thời tiết luôn rất nóng. Thương hỏa, thương hỏa." Nói xong, vừa xoa mũi vừa nhắc chân lui về phía sau.

Nghe được lời hán nói, khoé miệng mấy người không khỏi giật giật.

Từ Tinh chậm rãi liếm hạ đôi mắt, quang mang kinh ngạc trong mắt chợt loé rồi biến mất, khôi phục sự bình tĩnh lạnh nhạt như thường, nhưng khoé môi cũng không nhịn được mà hơi hơi cong lên, ngay cả hai tròng mắt lạnh nhạt kia cũng nhiễm thượng vài phần ý cười không che dấu được, nam biến nữ? Kia không phải là nữ biến nam sao? Ha ha, điều này có thể coi là tự làm bậy không thể sống không?

Lăng Thành phục hồi lại tinh thần, hai tay chấp sau lưng nắm chặt thành quyền, ánh mắt uy nghiêm bắn thẳng đến ánh mắt Từ Kiệt, nghiêm mặt khề quát một tiếng: "Đem quần áo mặc rồi nói rõ ràng cho ta biết chuyện gì đang xảy ra!" Thanh âm trầm thấp mang theo giận dữ, vì hán động khí mà năng lượng huyền khí trên người cũng bắt đầu khởi động, hán đang tức giận! Là ai đem loại được tà ác này mang vào Lăng Phong sơn? Còn đứng ở trên người đồ đệ hán? Đường đường một thân nam nhi lại biến thành bộ dạng như vậy, thật sự không ra thể thống gì!

Từ Kiệt kích động đem quần áo mặc vào, hai tay vây quanh ngực cúi đầu đi tới trước mặt Lăng Thành: "Sư phụ... con... con cũng không biết tại sao có thể như vậy. Sáng nay tỉnh dậy con mới phát hiện mình biến thành bộ dạng này." Thanh âm của nữ tử mang theo một tia kinh hoàng cùng sợ hãi từ trong miệng của Từ Kiệt truyền ra, hán nghe được thanh âm nữ tử từ trong miệng chính mình phát ra, hai tay ôm ngực không khỏi gắt gao nín cùng một chỗ, thần sắc trên mặt một mảnh trắng bệch.

Hắn thực sự nghĩ không ra, được này rõ ràng là hạ ở trong ấm nước của nha đầu Từ Tĩnh chết tiết kia, hắn làm sao lại trúng loại được này? Đây, đây, đây rồi cuộc có chuyện gì xảy ra? Lúc trước khi lấy được này, người nọ đã nói trúng loại được này liền trở thành bất nam bất nữ, ngay cả cửa cũng không dám bước ra một bước, nhưng cũng không có nguy hiểm tới tính mệnh. Vì chính chết nha đầu chết tiết kia, hắn còn đem giải được duy nhất ném vào trong suối, lúc này, lúc này thật sự là thảm thật rồi...

Mấy người Từ Nghiên mở to hai mắt kinh ngạc không thôi nhìn Từ Kiệt, hắn, hắn, thanh âm của hắn cũng biến thành thanh âm của nữ tử? Chà trách vừa rồi bọn họ nghe xong liền cảm thấy có chút kì quái, thì ra là như thế...

Nghe được lời hắn nói, ánh mắt uy nghiêm của Lăng Thành hiện lên tức giận, bàn tay to vỗ thật mạnh lên mặt bàn, một tiếng phịch nặng nề vang lên, chỉ trong nháy mắt cái bàn to lớn biến thành mảnh vụn, khiến mấy người trong phòng sợ tới mức lồng ngực nảy lên, không dám thở mạnh một tiếng. Chỉ nghe thấy hắn quát lớn một tiếng, thanh âm trầm thấp mang theo tức giận: "Người còn không chịu nói thật! Được mà người trúng phải là Âm Dương Tán, thứ này là do Ngũ độc môn chế ra, ở Thanh Sơn này không hề có, Lăng Phong sơn thì càng không thể có! Âm Dương Tán này sao có thể vô duyên vô cớ xuất hiện ở Lăng Phong sơn này? Làm sao người có thể trúng loại được này được?"

Bị quát như vậy, trong lòng Từ Kiệt run lên, hai chân mềm nhũn, theo bản năng bùm một tiếng quỵ xuống đất: "Su phụ ... con ... con.." Hắn kinh hoàng cúi cúi đầu, nửa ngày cũng không nói được một câu.

"Từ Nghiên, Từ Cầm, các người đem Từ Sa mang lại đây! Hôm nay ta nhất định phải tra rõ, rốt cuộc là kẻ nào mang loại được này vào Thanh Sơn! Mang vào Lăng Phong sơn này!" Lăng Thành trầm giọng rống lên, thần sắc phần nộ không nói rõ. Y bào phát lên, hắn ngồi xuống trên ghế, một đôi mắt ẩn chứa tức giận cùng với uy nghiêm nhìn chăm chăm vào Từ Kiệt đang đứng trước mặt.

"Dạ!" Từ Nghiên cùng Từ Cầm lĩnh mệnh, vội vàng chạy đến phòng của Từ Sa. Nhìn đến bộ dạng này của Từ Kiệt, không cần nghĩ cũng biết là Từ Sa cũng trúng Âm Dương Tán. Chính là, loại được tán như thế làm sao có thể xuất hiện ở Lăng Phong sơn? Lăng Phong sơn nhiều người như vậy, vì sao chỉ có hai người bọn họ trúng loại Âm Dương Tán này?

Từ Tĩnh lặng lẽ đứng ở phía sau Lăng Thành, khoé môi hàm chứa ý cười thần nhiên, bình tĩnh nhìn Từ Kiệt không nói được lời nào đang quỵ trước mặt. Sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước cần gì phải làm? Hại người lại quay ra hại mình, hai người này, nếu không phải nổi lên tâm tư xấu xa đối với nàng, bọn họ làm sao có thể trúng chiêu đâu?

Từ Nguyên cùng Từ Lập thối lui đến một bên lặng lẽ đứng, bọn họ cảm thấy rất khó hiểu, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Vì sao người ở Lăng Phong sơn này cũng chỉ có hai người bọn họ trúng Âm Dương Tán?

"A... không cần! Ta không cần đi ra ngoài! Ta không cần đi ra ngoài!"

Cách đó không xa truyền đến thanh âm kinh hoàng của Từ Sa. Nhưng thanh âm kia cũng không phải thanh âm bình thường của Từ Sa mà là thanh âm của nam tử, trầm thấp mang theo khàn khàn. Mấy người trong phòng nghe được rõ ràng, nhưng không có người quay đầu lại nhìn, bởi vì bọn họ biết Từ Nghiên cùng Từ Cầm nhất định sẽ mang được Từ Sa đến. Quả nhiên, chỉ trong chớp lát, tiếng khóc mang theo kinh hoàng kia cách bọn họ càng ngày càng gần.

"Từ Sa, đi thôi! Su phụ đã biết người cùng Từ Kiệt trúng Âm Dương Tán, người có muốn trốn tránh cũng không được đâu. Nên nghĩ biện pháp giải quyết chuyện này thì hơn." Từ Cầm vừa nói vừa lôi kéo nàng đi về phía bên này, mà Từ Sa cầm tay áo che mặt, một đôi thủy mâu điểm đậm đáng yêu

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Hồi Hận Vạn Phần

Editor: Lãnh Huy3t

Beta: PhụngMinhNguyệt

Từ Kiệt quỳ mặt đất, khi nghe được tiếng khóc bên ngoài liền ngẩng đầu nhìn về hướng Từ Sa đang bị Từ Nghiên cùng Từ Cầm kéo vào. Thấy nàng lấy ống tay áo che mặt, chỉ còn lộ ra đôi mắt đẹp ngấn lệ, liền cảm thấy chấn động, chẳng lẽ nàng từ nữ biến thành nam? Thân thể cũng xảy ra biến hóa?

Nghĩ vậy, trong lòng không khỏi chấn động, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bọn họ rõ ràng là bỏ được này vào trong ấm nước của nha đầu Từ Tĩnh chết tiết kia, tại sao bọn họ lại trúng chiêu? Ánh mắt khiếp sợ nhìn qua Từ Tĩnh đứng bên cạnh su phụ, thế nhưng lại thấy khoé môi nàng cong lên mỉm cười, trong đôi mắt trong suốt mang theo thần sắc như xem kịch vui, đột nhiên giật mình liền vội vàng đứng lên, vươn tay chỉ vào nàng gầm lên: "Là người! Là người có đúng hay không!"

Phần nộ đến mức làm cho lồng ngực phập phồng, Từ Kiệt chỉ cảm thấy trong lòng có luồng hỏa diễm cơ hồ như muốn nổ tan rồi thoát ra, hai tay gắt gao nắm chặt thành quyền, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm nàng, gân xanh nổi lên, xương cốt rung động kêu lên răng rắc, thần sắc kia giống như dã thú hung tàn bị chọc giận, hận thế nào đến xé xác nàng thành từng mảnh! Bọn họ hạ độc nàng, nhưng hắn cùng Từ Sa đều bị trúng chiêu, mà nàng lại

không có việc gì. Trừ bỏ nàng thì còn ai vào đây? Nhất định là nàng làm! Nhất định là nàng làm!

Từ Sa đứng ở bên cạnh cúi đầu nức nở, vai run lên từng đợt từng đợt, nước mắt không ngừng tràn ra từ đôi mắt xinh đẹp làm cho người khác khỏi động lòng thương cảm. Mọi người trong phòng chỉ có Lăng Thành vẫn trung ra bộ mặt uy nghiêm, hơi mỉm môi, đôi mắt lợi hại đảo qua mọi người, đáy mắt chỉ là mảnh sâu thẳm làm cho người ta không thể nhìn ra suy nghĩ cái gì.

Từ Tinh đứng bên cạnh Lăng Thành, thần nhiên liếc mắt nhìn mọi người, khóe môi khẽ cong lên nụ cười như có như không, từng bước tới phía trước, đôi mắt trong suốt bình tĩnh nhìn Từ Kiệt ở trước mặt, nhanh chậm : "Tuy rằng hiện tại ngươi biến thành nữ nhi, nhưng cũng không thể tùy tiện ngậm máu phun người. Cái mà ngươi trúng là Âm Dương Tán, mà sư phụ cũng nói đó là thứ tà ác của Ngũ độc môn. Từ khi ta được sư phụ mang đến núi Lăng Phong chưa bao giờ rời khỏi đây dù chỉ một bước, làm sao có thể có Âm Dương Tán?"

Thanh của nàng từ tốn, bình tĩnh, ánh mắt đánh giá hai khối hơi hơi nổi lên trước ngực Từ Kiệt, nói: "Lại chưa nói đến ở đây có nhiều người như vậy, vì sao chỉ có hai người các ngươi trúng Âm Dương Tán? Mà ngươi, dựa vào đâu lại dám nói là ta làm? Chẳng lẽ ngươi thấy ta hạ độc ngươi? Hay vẫn là thấy ta cất giấu Âm Dương Tán?"

Thanh âm thần nhiên, lại mang theo khí thế bức người, đôi mắt bình tĩnh mà lạnh nhạt, không biết từ khi nào trở nên trong trẻo nhưng lạnh lùng như băng nhìn thẳng vào Từ Kiệt, khiến hắn phảng phất như bị đặt mình trong hầm băng, cổ hàn khí từ dưới chân dâng lên, lạnh nhập nội tâm. Làm hắn khỏi rùng mình, đợi đến khi nhìn lại nàng lần nữa thì thấy nàng thần sắc bình tĩnh mà lạnh nhạt, đôi mắt như mặt hồ sâu thẳm, làm cho người ta nhìn ra, nhận , giống như màn vừa rồi chỉ là ảo giác của hắn.

Là hắn nhìn lầm sao? Hắn là ảo giác! Nàng chỉ là tiểu hài tử, làm sao lại có khí thế và ánh mắt lạnh băng làm cho người ta phải sợ hãi như vậy? Nhất định là nhìn lầm rồi!

Nghe bọn họ nói chuyện, rồi lại nhìn Từ Kiệt cùng Từ Sa nghe được câu trả lời, Lăng Thành cũng có chút suy ngẫm tra xét, khóe mắt liếc nhìn âm trà bị đánh nát do cái vỗ lên bàn vừa rồi của hắn, ánh mắt uy nghiêm dừng lại người Từ Kiệt cùng Từ Sa, thanh mang theo uy áp trầm giọng quát: "Hai người các ngươi quỳ xuống cho ta!"

Cổ uy áp mạnh mẽ tràn ra theo ánh mắt, dưới ánh mắt chứa uy áp của Lăng Thành, hai người Từ Kiệt cùng Từ Sa bùm một tiếng quỳ rạp xuống đất. Mà lúc này, dưới cổ uy áp của Lăng Thành, Từ Sa bị đè ép khiến cả người run run, hai tay vô lực rũ xuống đất, nên dung mạo mà nàng vẫn gắt gao che dấu liền lộ ra, ánh vào mắt mọi người trong phòng, làm cho mọi người sợ tới mức rụt lui vài bước, chỉ kém thét chói tai ra tiếng.

Tuy rằng sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn thấy chòm râu dài mọc trên mặt Từ Sa, mọi người vẫn bị hoảng sợ thối. Nghĩ đến gương mặt xinh đẹp như hoa có chiếc cằm tinh xảo nhưng lại mọc râu, bộ dáng kia muốn có bao nhiêu quái dị liền có bấy nhiêu quái dị.

Nhận thấy được ánh mắt bọn họ, Từ Sa xấu hổ đến ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ kém chôn đầu xuống dưới mà thôi.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì!" Lăng Thành trầm giọng quát, thanh âm uy nghiêm toàn bộ phát ra, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm hai người quỳ gối trước mặt, khuôn mặt trừ bỏ nghiêm túc vẫn là nghiêm túc. thần uy áp làm cho người khác thể bỏ qua, thẳng tắp bức ép tới hai người đang quỳ.

Từ Kiệt cùng Từ Sa cả người run lên, dưới sự uy áp của Lăng Thành chỉ cảm thấy đỉnh đầu như có áp lực cường đại ép buộc bọn họ, làm cho bọn họ ngay cả thở dốc cũng cảm thấy khó khăn, hai người hít sâu hơi, run giọng : "Sư phụ ... chúng con ... chúng con biết."

Lăng Thành hí mắt lại, thanh âm chứa uy áp bỗng nhiên quát lên, giọng điệu thấp phần trầm thấp, gương mặt hơi hơi chớp lên: "Lớn mật! Các ngươi nghĩ là ta tra không được sao? Cho các ngươi cơ hội nữa, thành thật khai báo có lẽ ta xử phạt nhẹ, còn bằng không để cho ta điều tra ra được, nhất định trục xuất bọn ngươi ra khỏi Thanh Sơn! Nếu bị trục xuất, đến lúc đó, đừng nói là Thanh Sơn không thu lưu các ngươi, liền ngay cả ba đại danh sơn khác cũng không thu nhận các ngươi! Các ngươi hãy suy nghĩ cho kỹ càng!"

Nghe xong, trừ bỏ Từ Tinh, tất cả mọi người trong phòng đều chấn động, không thể tin được nhìn gương mặt nghiêm túc của Lăng Thành. Bọn họ đều biết đệ tử nếu bị trục xuất, những danh sơn khác nhất định sẽ không chịu thu nhận, nếu bị trục xuất khỏi Thanh Sơn, vậy hai người bọn họ không thể lại tu tập võ công tâm pháp của tứ đại danh sơn. Điều này cũng đại biểu là chỉ có thể đến ít môn phái để học tập, cả đời không có khả năng trở mình!

Sư phụ vậy mà lại nói ra những lời này, xem ra sư phụ rất tức giận. Mấy người Từ Nghiễn phức tạp nhìn Từ Kiệt cùng Từ Sa quỳ trên mặt đất, cũng cảm thấy có chút hiểu được. Sư phụ như vậy chẳng lẽ đoán rằng Âm Dương Tán là do hai người bọn họ mang vào? Nếu bọn họ mang thuốc vào, sao người trúng chiêu lại chính là bọn họ?

Hôm nay, không nói với sư phụ, nếu để cho sư phụ điều tra ra, bọn họ nhất định bị trục xuất ra khỏi núi. Nghĩ vậy, mấy người không khỏi lo lắng : "Các ngươi mau nói a! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, mau giải thích rõ ràng với sư phụ."

Từ Kiệt cùng Từ Sa nghe Lăng Thành nói thế, khuôn mặt đều lộ ra thần sắc hoảng sợ, kinh hoàng không ngừng phe phẩy đầu : "Không cần ... sư phụ ... không cần ... chúng ta ... chúng ta!" Nếu sư phụ muốn tra, nhất định tra ra được, đến lúc đó bọn họ nhất định bị trục xuất khỏi Thanh Sơn. Bọn họ không thể bị trục xuất ra khỏi Thanh Sơn, cho dù là nếu bị nghiêm khắc xử phạt, bọn họ cũng không thể bị trục xuất khỏi Thanh Sơn!

Từ Tinh đứng ở một bên sau khi nghe thấy bọn họ nói thế, khóe môi liền nhếch lên độ cong nhợt nhạt, ý cười bên môi càng lúc càng thêm sâu sắc. Nàng muốn bọn họ đem tất cả những chuyện mà họ làm ra, một chuyện cũng không thể thiếu!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Đương Nhiên Là Trả Lại

Editor: Lanh Huy3t

Beta: PhụngMinhNguyệt

Lăng Thành phụng phịu, ánh mắt uy nghiêm nhìn chăm chăm hai người quỳ dưới mặt đất, thần sắc hoán chút, rồi mới trầm giọng mở miệng: "Nói!" Thanh uy nghiêm mang theo cổ uy áp cường già, tuy rằng cũng giống như nói chuyện bình thường, nhưng lại khiến cho trong lòng người ta không nhịn được mà run lên.

Nhìn hai người quỳ dưới mặt đất, mấy người Từ Nghiên không khỏi hơi chau mày, nhìn thần sắc của bọn, chẳng lẽ Âm Dương Tán này là do hai người bọn họ mang vào sao? Dám dùng loại dược này ở Lăng Phong sơn, sự phụ tất nhiên sẽ không dễ dàng tha thứ, xem ra hai người họ thật sự là gặp phiền toái.

Từ Kiệt cắn chặt răng, ngẩng đầu nhìn về mặt uy nghiêm của Lăng Thành : " Âm Dương Tán này là ... là chúng con nhờ người ta mang vào." Nếu sớm biết sẽ biến thành tình huống như bây giờ, vô luận như thế nào cũng sẽ không tự tìm phiền toái!

Nghe được lời của hắn, ánh mắt Lăng Thành một mảnh sâu thẳm, thần sắc trên mặt khiến cho người ta không nghĩ ra cái gì, ánh mắt uy nghiêm nhìn hai người trước mặt, trầm giọng hỏi: "Nếu Âm Dương Tán này là các ngươi đưa vào, vậy các ngươi muốn dùng nó để đối phó với ai?"

"Chúng con ... chúng con..." Từ Kiệt, Từ Sa liếc mắt nhìn nhau, cúi đầu không dám nói lời nào.

"Nói!" Hai mắt Lăng Thành nhú chặt, bỗng nhiên trầm giọng quát, âm thanh mang theo tức giận chứa cổ uy áp cường đại bắn ra hướng về phía hai người quỳ trên mặt đất. Nhất thời cổ huyền khí với uy áp cường đại tràn ngập khắp căn phòng này, trong không khí tràn ngập cổ huyền khí mang hơi thở cường đại, khiến cho huyết khí trong cơ thể mấy người quay cuồng, trong lòng không có cách nào bình tĩnh được.

Bị quát như thế, toàn thân hai người không khỏi chấn động, dưới áp lực của cổ khí thể bức người kia, hắn vô cùng kinh hoàng ngẩng đầu lên, chỉ vào Từ Tinh đứng bên Lăng Thành : "Nàng."

"Lớn mật!"

Lăng Thành tức giận quát tiếng, đồng thời bật dậy từ ghế, thanh âm trung khí mùi phẫn rơi xuống, cổ uy áp cường đại mạnh mẽ từ trong cơ thể phóng thích ra, giống như đầu mãnh hổ bị chọc giận, ghé vào trên người hắn rít gào. Bước về phía trước, đứng ở trước mặt hai người, thân hình tức giận từ trên cao nhìn xuống hai người đang run run quỳ trước mặt, tức giận quát: "Ta ra lệnh không cho phép đệ tử ở Lăng Phong sơn này lại tìm năng dây dưa ,không cho phép tìm năng để gây chuyện sau lưng ta. Các ngươi không để lời của ta vào trong tai? Hôm nay lại dám đem thứ dược tá ác này từ bên ngoài vào, các ngươi quả nhiên là lớn mật!"

"Sự phụ ... con ... chúng con..." Nhìn sự phụ tức giận, hai người cả kinh không nói được lời nào, cả người run run, quỳ trước mặt hắn không dám ngẩng đầu lên.

Mấy người Từ Nghiên đứng bên nghe được lời của hai người, cảm thấy vừa khiếp sợ lại kinh ngạc thôi. Khiếp sợ là bọn họ sao lại dám mang loại dược tá ác từ bên ngoài về để đối phó với Từ Tinh, còn kinh ngạc là vì sao bọn họ định lấy Âm Dương Tán này để thiết kế Từ Tinh, nhưng mà hai người bọn họ lại tự mình ăn phải? Bên trong rốt cuộc còn có chuyện gì mà bọn họ không được biết?

Từ Tinh khẽ khép hờ đôi mắt, ánh mắt bình tĩnh nhìn dưới mặt đất, lẳng lặng đứng đó giống như người mà bọn họ nhắc tới không có quan hệ gì với năng. Thần sắc lạnh nhạt cùng bình tĩnh kia khiến cho mấy người Từ Nghiên đứng bên không khỏi nhìn năng vài lần.

Chẳng lẽ việc này, có liên quan tới năng?

Ánh mắt Từ Nguyên lóe lên, liếc mắt nhìn Từ Tinh cúi đầu đứng yên bên kia, tiến lên phía trước : "Sự phụ, nếu hai người bọn họ muốn dùng Âm Dương Tán này để đối phó với Từ Tinh, vậy làm sao có thể tự mình trúng dược?" Hắn dám khẳng định, nha đầu Từ Tinh chết tiệt kia tất nhiên sẽ không thoát được có quan hệ với việc này!

Hai người Từ Kiệt cùng Từ Sa quỳ mặt dưới đất nghe vậy, vội vàng nói : "Sự phụ, tuy rằng chúng con mang Âm Dương Tán này về nhưng mà chúng con vẫn chưa dùng nó để đối phó với Từ Tinh. Nhưng hôm qua sau khi chúng con về phòng uống chén nước rồi ngủ khi tỉnh lại liền biến thành như vậy. Sự phụ, nhất định là Từ Tinh, nhất định là năng hại chúng con!"

Hai người thi nhau chỉ trích, trong đôi mắt dấy lên từng hồi hỏa diễm phẫn nộ trừng mắt nhìn Từ Tinh về mặt bình tĩnh cúi đầu mà đứng bên kia, hận không thể nhảy lên đem năng xé rách! Nếu không phải do năng, bọn họ làm sao có thể biến thành cái bộ dạng bất nam bất nữ này? Nếu không phải do năng, bọn họ cũng không khiến cho sự phụ phát hỏa lớn như vậy, bọn họ còn có khả năng bị trục xuất ra khỏi Thanh Sơn!

Nghe bọn họ nói, Lăng Thành hoà hoãn thần sắc, quay đầu liếc mắt nhìn Từ Tinh đứng bên cạnh, trầm giọng hỏi: "Từ Tinh, ngươi nói như thế nào?"

Từ Tĩnh chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi thủy mâu bình tĩnh mà lạnh nhạt đảo qua mấy người Từ Nghiên cùng với hai người Từ Kiệt cùng Từ Sa quỳ dưới đất, cuối cùng mới dừng tại người Lăng Thành, không nhanh không chậm mở miệng : "Hôm qua khi con hái thuốc về, nhìn thấy hai người bọn họ lết lết ở trong phòng của con nên con liền trốn ở bên nhìn, chờ khi bọn họ đi rồi mới vào. Ở bên cạnh cái ấm nước bàn con phát hiện một ít bột phấn, bởi vì không biết loại bột phấn đó là gì cho nên con liền đem nước trong ấm đổ vào ấm nước trong phòng bọn họ, đem cái mà họ tặng con đem trả lại cho chính họ."

Nàng thản nhiên nói xong, âm thanh bình tĩnh không nghe ra bất cứ tia phập phồng, nhưng mấy người nghe nàng nói chuyện lại nhìn nàng vô cùng khiếp sợ, không tìm thấy bất cứ lời nào để miêu tả rung động trong lòng họ lúc này.

Lấy thực lực của hai người Từ Kiệt và Từ Sa vậy mà lại không hề phát hiện ra nàng trốn ở gần đó? Mà nàng còn có thể thừa dịp mọi người không hề phòng bị xâm nhập vào phòng của Từ Sa và Từ Kiệt đem ấm nước bị hạ được kia đổ lại cho bọn họ? Bây giờ ngay cả chút che giấu cũng không thêm, trực tiếp đem những chuyện mà nàng làm bình tĩnh kể ra hết toàn bộ bằng giọng điệu giống như đó là điều đương nhiên. Ngoại trừ Lăng Thành, tất cả mọi người đều nhìn nàng với vẻ mặt như nhìn quái vật, lời của nàng giống như tảng đá lớn nhảy vào đáy lòng bình tĩnh của mọi người, khơi lên từng vòng gợn sóng, làm cho người ta không thể bình tĩnh lại ...

Sau khi nàng nói ra, có người nhìn thấy, khoé miệng Lăng Thành hơi hơi run rẩy hai cái, mục quang uy nghiêm khẽ khép xẹt qua ý cười chột lóe rồi biến mất, nhanh tới nỗi không ai có thể phát hiện. Lại vừa nhắc mâu quang, vẫn là gương mặt uy nghiêm mà trầm tĩnh, ánh mắt chứa uy áp đảo qua hai người quỳ mặt đất, trầm giọng hỏi: "Không phải các ngươi nói, các ngươi không hạ được với nàng sao?"

"Chúng con ... chúng con..." Dưới áp lực trong ánh mắt của một cường giả, hai người ngay cả nói cũng nói không nên lời, cúi đầu, hối hận tới mức muốn chết. Nếu sớm biết như vậy, dù thế nào đi nữa bọn họ cũng không làm như vậy!

Dưới ống tay áo, hai tay Từ Nguyên nắm chặt thành quyền, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Từ Tĩnh, mở miệng : "Ngươi biết bọn họ hạ được ngươi, vì sao lúc ấy ngươi không bẩm báo với sư phụ?"

Lại lần nữa nghe được thanh âm của Từ Nguyên, Từ Tĩnh nâng mắt liếc mắt nhìn về phía hắn, rồi thản nhiên dời đi, nhìn hai người dưới đất : "Ta lại không biết đó là Âm Dương Tán, còn tưởng bọn họ cố ý đem cho ta "thứ tốt" gì. Ta cùng bọn họ lại có giao tình, làm sao mà lại không biết xấu hổ để bọn họ lo lắng cho ta như vậy? Đương nhiên là phải đem này nợ trả trở về, chuyện này đầu nhất thiết phải báo cho sư phụ một tiếng chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 47: Ngươi Muốn, Xử Phạt Như Thế Nào?

Editor: Lãnh Huy3t

Beat: PhụngMìnhNguyệt

Nghe nói như thế, Từ Nguyên tức giận đến nghiến răng, phần hận trừng mắt nhìn nàng mấy lần rồi dời ánh mắt đi. Mà ba người Từ Nghiên cùng Từ Lập, Từ Cẩm đứng ở bên đều kinh ngạc nhìn nàng không thôi, giống như không hề quen biết người như vậy. Từ Kiệt cùng Từ Sa cũng ngẩng đầu, trợn mắt trừng trừng nhìn Từ Tĩnh về mặt bình tĩnh mà lạnh nhạt, khi thoáng nhìn đến vẻ mặt của Lăng Thành, hai người liền ngưng ngưng cúi đầu.

Từ Tĩnh thản nhiên liếc mắt nhìn Từ Nguyên một cái, trong mắt chỉ còn lại mảnh sâu thẳm, không nhìn ra nàng đang suy nghĩ cái gì, chỉ thấy nàng liếc Từ Kiệt cùng Từ Sa một cái, rồi bước tới trước mặt Lăng Thành quỳ xuống : "Sư phụ, Từ Tĩnh bái sư trở thành đệ tử của sư phụ, tất nhiên phải tuân mệnh sư phụ khắc khổ tu luyện võ công tâm pháp. Con chưa từng nghĩ tới làm khó hay có tâm làm hại người khác, nhưng mà bọn họ lại muốn hãm hại con. Sư phụ, Từ Tĩnh tuổi còn nhỏ lại không có năng lực tự bảo vệ mình, Từ Tĩnh còn muốn sống sót để rời núi, thỉnh sư phụ làm chủ cho Từ Tĩnh"

Mấy người Từ Nghiên đứng bên cạnh, ánh mắt có chút suy nghĩ dừng ở trên người Từ Tĩnh cúi đầu quỳ mặt đất. Nàng nói nàng tuổi còn nhỏ, không có năng lực tự bảo vệ mình vậy sao lại có thể đem hai người Từ Kiệt cùng Từ Sa xoay quanh đùa giỡn, làm cho hai người bọn họ tự gánh hậu quả do mình gây ra, còn khiến cho họ có khả năng bị trục xuất khỏi Thanh Sơn. Trước mắt còn không biết là hình phạt nào chờ đợi bọn họ.

Hai người Từ Kiệt cùng Từ Sa thân mình trúng Âm Dương Tán, lại bị sư phụ tức giận trách phạt, mà Từ Tĩnh lại xin sư phụ làm chủ cho nàng, xem ra là không định dễ dàng buông tha hai người bọn họ. Tuy nàng còn nhỏ tuổi nhưng tâm tư lại cẩn thận. Chuyện hôm nay đều do nàng một tay bày ra, nàng làm cho hai người Từ Kiệt cùng Từ Sa tự trúng được của chính mình hạ, rồi chỉ cần hai ba câu là có thể tẩy sạch quan hệ. Hôm nay Từ Tĩnh có được tâm tư linh lung đến bức người như vậy, bọn họ thực sự không ngờ tới, hôm nay Từ Tĩnh giống như cùng người luôn trầm mặc ít lời mà bọn họ ngày thường chứng kiến là hai người hoàn toàn khác nhau vậy.

Lăng Thành hoà hoãn thần sắc lại chút ít, ánh mắt chứa uy áp quét qua ba người trước mặt, đáy mắt là một mảnh suy nghĩ sâu xa, giống như lo lắng đắn đo phải xử phạt hai người bọn họ như thế nào, nửa ngày sau mới trầm giọng : "Từ Tĩnh, ngươi đứng lên trước đi!"

"Dạ!" Từ Tĩnh nghe theo lời đứng lên, lẳng lặng tiêu sái đứng sang một bên.

"Hai người các ngươi." Lăng Thành đem ánh mắt dừng lại trên người Từ Kiệt cùng Từ Sa, âm thanh trầm thấp so với âm thanh lúc vừa rồi trò chuyện với Từ Tĩnh hiển nhiên là nhiều hơn uy nghiêm không thể bỏ qua.

"Sư phụ..." Hai người thấp giọng đáp lời, không dám ngẩng đầu.

"Có tâm hãm hại sư muội đồng môn, các ngươi... vì sư phải xử phạt các ngươi như thế nào?" Lăng Thành trầm giọng hỏi, ánh mắt chứa uy nghi nhìn thẳng vào hai người. Khoanh tay đứng thẳng người, một thân áo bào như bình thường, ánh mắt sắc bén mà uy nghiêm đem toàn bộ hơi thở cường giả của hắn lộ ra.

Hai người vừa nghe vậy, vội vàng nói: "Chỉ cần sư phụ không trục xuất hai chúng con ra khỏi Thanh Sơn, sư phụ muốn xử phạt như thế nào chúng con cũng không dám có câu oán hận!" Chuyện cho tới bây giờ, bọn họ chỉ hy vọng sư phụ có thể thương tình không cần trục xuất bọn họ khỏi Thanh Sơn. Nếu bị trục xuất ra khỏi Thanh Sơn, không chỉ có ba đại danh sơn khác không chịu dung nạp bọn họ, nếu bọn họ có trở về gia tộc chỉ sợ cũng phải chịu mọi người xem thường.

Bên cạnh, mấy người Từ Nghiên vừa thấy thế liền quỳ xuống trước mặt Lăng Thành: "Sư phụ, hai người bọn họ biết sai lầm rồi, cầu sư phụ thương tình không xử phạt cho bọn họ!"

"Làm sai phải chịu phạt, bọn họ có tâm hãm hại đồng môn theo luật phải trục xuất khỏi Thanh Sơn. Nhưng ta niệm tình hai người bọn họ còn nhỏ tuổi nhất thời hồ đồ, nên ta cho hai người bọn họ thêm cơ hội nữa, nhưng cũng không thể không xử phạt." Lăng Thành trầm giọng, ánh mắt uy nghiêm đảo qua mấy người Từ Nghiên ngồi trên mặt đất: "Môn hạ đệ tử của ta không tới mười người, các ngươi thân là đồng môn sư huynh muội vốn nên giúp đỡ lẫn nhau. Nhưng không nghĩ tới các ngươi vậy mà lại nổi lên nội đấu, hôm nay hai người bọn họ bị phạt, mấy người các ngươi cũng không tránh khỏi có liên quan đâu!"

"Sư phụ, chúng con..." Từ Cẩm không phục muốn mở miệng, nhưng lại bị Từ Nghiên ở bên cạnh kéo góc áo nên đành phải đem lời vừa lên tới bên miệng nuốt trở vào.

Lăng Thành quét mắt liếc nhìn bọn họ rồi trầm giọng nói: "Hai người Từ Kiệt cùng Từ Sa chịu phạt bốn mươi roi. Mấy người Từ Nghiên, Từ Nguyên, Từ Lập cùng Từ Cẩm chịu phạt mười roi do Từ Nghiên chấp hành. Bây giờ toàn bộ ra bên ngoài chịu phạt cho ta!" Thanh âm uy nghiêm vừa buông xuống, phất ống tay áo rồi xoay người bước nhanh ra ngoài.

Từ Nguyên phản hận ngẩng đầu trừng mắt nhìn Từ Tinh đứng bên kia, thấp giọng quát: "Ngươi vừa lòng chưa? Chúng ta ai ai cũng đều chịu phạt, chỉ có ngươi không sao. Không biết rốt cuộc vì sao sư phụ lại bất công thiên vị với ngươi như vậy!"

Từ Tinh về mặt bình tĩnh đi tới trước mặt bọn họ, nhìn mấy người bọn họ thản nhiên: "Các ngươi còn chưa biết sao? Là bởi vì các ngươi vẫn cần ta không buông, nếu không phải các ngươi không có tâm hãm hại ta thì làm sao có thể gặp phải tình cảnh như vậy? Đây hết thảy đều là do các ngươi tự tìm." Nói xong, cũng bước nhanh ra ngoài, đột nhiên bước chân hơi dừng lại, đầu cũng không quay lại: "Sư phụ đối với ai cũng đều như nhau, chỉ là do các ngươi làm cho người thất vọng thôi."

Nghe được lời của nàng, trong lòng mấy người bỗng nhiên chấn động, kinh ngạc nhìn bóng dáng nhỏ chậm rãi ra bên ngoài. Nàng rõ ràng là gầy như vậy nhưng lại có uy nghi làm người ta không thể xâm phạm, trong mắt nàng lơ đãng toát ra trong trẻo nhưng lạnh lùng, tuyệt đối không giống đứa bé mới năm tuổi. Mấy người kinh ngạc cúi đầu, hồi tưởng lại câu của nàng, bọn họ làm cho sư phụ thất vọng rồi sao?

"Huru! Ba!"

Roi lướt qua không khí tạo ra thanh âm sắc bén, ba tiếng không lưu tình chút nào quất lên người Từ Kiệt nằm ghé vào ghế dài. Tùy theo chiếc roi quất xuống, áo khoác không khỏi nhiễm lên vết máu, Từ Kiệt nhin đau được phải thở ra tiếng, hai tay ôm chặt chiếc ghế dài bên dưới, mong muốn giảm bớt đau đớn người.

"A..."

Nghe tiếng hét thảm thiết vì đau đớn, hai chân Từ Sa đứng ở bên đợi chịu phạt khẽ run lên, trong đôi mắt đẹp lộ vẻ kinh hoàng. Ba mươi roi, nếu ba mươi roi này đánh lên người Tam sư huynh mà còn đau như thế, vậy nếu đánh lên người nàng chẳng phải là nàng sẽ bong da tróc thịt sao? Nếu lưu lại những vết sẹo dữ tợn trên da thịt bóng loáng của nàng thì phải làm sao?

Nghĩ vậy, bước chân của nàng không khỏi lui về phía sau, đáy lòng đầy sợ hãi cùng hối hận. Nếu sớm biết như vậy, đánh chết nàng cũng không cùng Tam sư huynh hạ độc Từ Tinh!

Lăng Thành khoanh tay đứng giám sát ở bên, nhìn Từ Kiệt nằm ghé vào ghế dài cùng Từ Nghiên cầm roi quất mà mặt vô cùng không đành lòng, ánh mắt chứa uy nghi hiện lên một đạo u quang, trầm giọng rống: "Đánh mạnh cho ta! Nếu hạ thủ lưu tình, vậy đánh lại lần nữa!" Không cho bọn họ vài lần giáo huấn khó quên bọn họ chẳng thêm nhớ kỷ lời của hắn. Nha đầu Từ Tinh kia vừa nhìn liền biết cũng không phải là vật trong ao, mấy người này nếu lại có ý đối nghịch cùng nàng, sớm hay muộn cũng chết trong tay nàng!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Đối Xử Lạnh Nhạt Xem Trừng Phạt

Editor: Lãnh Huy3t

Beat: PhụngMinhNguyệt

Nghe được lời của sư phụ, mấy người Từ Nguyên đứng bên cũng không dám mở mắt, không đành lòng nhìn bóng dáng mà y bảo đã sớm nhiễm đầy máu kia. Tuy rằng có nội công hộ thể, những ba mươi roi này cũng không thể lấy mạng bọn được nhưng mà da thịt vẫn sẽ không tránh khỏi phải chịu đau đớn. Bọn họ là nam tử thì không nói làm gì, cần mỗi nhát nạt một chút là qua nhưng mà bọn họ đành lòng nhìn Từ Sa bị ba mươi roi. Dù sao nàng cũng chỉ là nữ hài tử yếu đuối, ba mươi roi đánh người nàng cùng với người bọn họ là hoàn toàn giống nhau.

"Hừ! Ba!"

Tiếng roi quất vào da thịt khiến cho người ta kinh hãi, từng tiếng bén nhọn vang lên như xé gió, hừ tiếng đánh vào người Từ Kiệt nằm ghé trên chiếc ghế. Từ Kiệt cắn răng, hai tay gắt gao ôm lấy chiếc ghế dưới thân, nhịn đau không được liền quát to tiếng khiến cho mấy người ở bên kia nghe mà không đành lòng.

Vốn dĩ Từ Nghiên còn muốn xuống tay lưu vài phần lực đạo nhưng vừa nghe sư phụ như vậy liền không dám thủ hạ lưu tình, sợ chính mình nương tay ngược lại sẽ làm hại Từ Kiệt phải chịu thêm ba mươi roi nữa cho nên ra tay vô cùng ngoan khiến cho cả người Từ Sa run run ngừng.

Từ Tinh thần nhien nhìn, ánh mắt bình tĩnh không nhìn ra nàng đang suy nghĩ cái gì, trong thanh mâu mảnh sâu thẳm, giống như hồ nước sâu, chứa nhiều điều thần bí.

Nhìn vết máu che kín y bào, nhìn Từ Nghiên đánh xuống roi cuối cùng, nàng chậm rãi liếm hạ đôi mắt. Ba mươi roi không thể lấy mạng của họ nhưng là cái cảnh cáo nghiêm khắc, sư phụ cũng không trực xuất họ ra khỏi Thanh Sơn có lẽ là niệm tình nhiều năm thầy trò. Bốn năm tuổi họ tiến vào Thanh Sơn, theo sư phụ cũng vài năm, sư phụ tuy rằng nghiêm khắc nhưng cũng không hề vô tình. Nể mặt sư phụ cùng với việc hôm nay bọn họ chịu đòn, nàng có thể xóa bỏ hết những chuyện đã qua nhưng mà nếu họ lại đến chọc nàng, đến lúc đó cho dù sư phụ ra tay nàng cũng sẽ lấy mạng của bọn họ!

"Từ Sa!" Lãng Thành trầm giọng quát, ánh mắt uy nghiêm quét về phía Từ Sa run run lui về phía sau.

Bị quát tiếng như vậy, Từ Sa lập tức ngẩng đầu nhìn Từ Kiệt được kéo xuống khỏi chiếc ghế. được mấy người Từ Nguyên giúp đỡ, mặt lộ vẻ cố nén đau đớn, thấy những vết máu lên lưng áo, sắc mặt nàng khôi trắng bệch lui về phía sau: "Sư, sư phụ, ba, ba mươi roi này đánh người tuy rằng tới mức lấy mạng của con nhưng mà nhất định lưu lại vết sẹo. Sư phụ, van cầu người khai ân! Người phạt con cái khác, phạt con cái khác có được không?"

Lãng Thành nhăn mày, ánh mắt uy nghiêm liếc nhìn nàng cái: "Có thể."

Vừa nghe lời này, Từ Sa nhất thời kinh hãi nhìn, tuy nhiên khi nghe được những lời tiếp theo của, tia hy vọng cuối cùng dâng lên trong lòng nàng cũng biến mất vô tung.

"Thu thập này nọ, rồi Thanh Sơn là người có thể không cần phải chịu ba mươi roi này." Lãng Thành trầm giọng nói, ánh mắt uy nghiêm dừng người nàng.

"Sư phụ, chúng con thay Từ Sa chịu phạt! Dù sao nàng cũng là nữ hài tử, nếu ba mươi roi này đánh người nàng nàng làm sao có thể chịu được?" Mấy người Từ Nguyên cùng Từ Lập ở bên, muốn giúp Từ Sa chịu ba mươi roi này.

Lãng Thành lạnh lùng liếc mắt nhìn bọn họ cái, tiện thể đem ánh mắt dừng người Từ Nghiên cầm roi, trầm giọng: "Từ Nghiên, đừng bởi vì nàng là nữ nhi mà thủ hạ lưu tình. Làm sai chuyện nếu ngay cả chút trừng phạt ấy cũng tiếp thu không được vậy không xứng làm đệ tử của Lãng Thành ta!"

Thanh âm trầm thấp mang theo khí thế giận mà uy lực của bậc cường giả, cái liếc mắt lạnh lùng kia khiến cho trong lòng mấy người nhất thời chấn động, tự chủ đem những lời bên miệng nuốt trở về. Nhìn gương mặt tức giận của Lãng Thành, bọn họ biết bây giờ có nói cái gì cũng là vô dụng, hôm nay việc Từ Sa lĩnh ba mươi roi là định chắc rồi!

Từ Sa cắn cắn môi, mang theo khiếp sợ tới trước mặt Từ Nghiên, cúi người nằm xuống chiếc ghế, âm thanh mang theo sợ hãi lại giả vờ kiên cường: "Đại sư huynh, người đánh! Không cần thủ hạ lưu tình, ta, ta chịu được!" Nói xong hai tay ôm lấy chiếc ghế dưới thân, nhắm mắt chờ cảm giác đau đớn lưng khi roi hạ xuống.

"Lục sư muội, người chịu đựng chút!" Từ Nghiên xong liền giơ roi lên đánh lưng nàng, chiếc roi màu đen giương cao, ở trong không trung vút tiếng tạo ra thanh sắc bén làm cho người ta kinh hãi, ba tiếng đánh lên lưng Từ Sa.

"A..."

tiếng thét chói tai bỗng nhiên bật ra từ trong miệng Từ Sa, Từ Nghiên cũng không có tạm dừng nửa phần, liên tiếp quất lên từng roi từng roi. Vì làm cho nàng nhanh chút thì sẽ chấm dứt thống khổ này, nên chỉ có thể nhanh chóng đánh xong ba mươi roi này. Tiếng roi ba ba cùng với tiếng khóc hô đau đớn kia đồng thời vang lên, xẹt qua phía chân trời, biến mất ở trong đám mây...

Khi roi cuối cùng đánh xong, cả người Từ Sa cũng ngã đổ mặt đất, Từ Cẩm vội vàng chạy tới nâng nàng dậy, lo lắng hỏi: "Từ Sa, Từ Sa người thế nào?"

"Sur, sur tỷ..." Bị nâng dậy, cả người Từ Sa dựa vào người nàng, vừa mở miệng, nước mắt liền chảy xuống.

"Tốt lắm tốt lắm, có việc gì, có việc gì." Từ Cẩm an ủi, thấy Từ Nguyên tiến lên nhận roi liền đỡ Từ Sa đến bên ngồi xuống: "Chờ lát ta qua bên được cốc lấy chút được mang về. Yên tâm, sẽ không lưu lại sẹo đâu."

"Ân." Từ Sa gật gật đầu, xoa xoa nước mắt. Ai biết vừa cử động cái liền không cẩn thận chạm đến vết thương sau lưng, cả người cứng ngắc giữ nguyên tư thế dám lộn xộn.

Còn mấy người kia rất nhanh chịu xong mười roi, mười roi đối với bọn họ mà vẫn là chịu đựng được, tuy rằng đau đớn sau lưng không hề ít nhưng mà cũng không đến nỗi giống như Từ Kiệt và Từ Sa không dám lộn xộn chút nào.

Ánh mắt uy nghiêm quét về phía bọn họ cái, trầm giọng: "Mấy roi ngày hôm nay là để cho các ngươi nhớ kỹ. Thân là đồng môn nếu không thể chung sống hòa thuận vậy cũng cần âm thầm hãm hại nhau! Chuyện mấy người các ngươi ngay từ đầu đã không hợp với Từ Tĩnh vì sư cũng nhìn thấy. Các ngươi nếu không thể ở chung với nàng vậy cũng không phải nội đấu sau lưng ta. Sau này nếu chuyện như thế này mà còn tái diễn không đơn giản là phạt roi nữa đâu! Các ngươi nghe chưa?"

"Nghe rõ." Mấy người vội vàng đáp lời. Sư phụ cũng như vậy, bọn họ còn có thể làm gì? Chẳng lẽ còn muốn bị đuổi ra khỏi Thanh Sơn hay sao?

Nghe như vậy, sắc mặt Lăng Thành mới hoãn xuống dưới, trầm giọng: "Từ Nghiên đến được cốc lấy chút được đem về thoa cho bạn họ, về phần Từ Kiệt cùng Từ Sa bị trừng phạt tán đề ta hỏi được sư xem liệu có thuốc giải hay. Đi xuống đi!"

"Dạ!" Mấy người cùng đáp lời, rồi mới giúp đỡ nhau về phòng.

"Sư phụ, vậy Từ Tĩnh cũng luyện võ." Từ Tĩnh giọng xong liền chuẩn bị rồi, thì bị gọi lại.

"Từ Tĩnh, ngươi chờ chút. Vì sư có chuyện muốn nói với ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Giải Được?

Editor: Lãnh Huy3t

Beta: Phụng Minh Nguyệt

Nghe được lời của Lăng Thành, Từ Tĩnh dừng bước quay đầu lại, đến trước mặt Lăng Thành, ánh mắt bình tĩnh dừng ở gương mặt uy nghiêm của, giọng hỏi: "Sư phụ, chuyện gì?"

Lăng Thành nhìn nàng cái sâu, thờ dài hơi rồi: "Tuy rằng ngươi cùng bọn họ không hợp nhau nhưng mà các ngươi đều là đồ đệ của sư phụ. Vì sư biết ngươi tuy còn tuổi nhưng mà trí tuệ của ngươi là điều mà bọn họ không thể so sánh được, cho nên nếu bọn họ muốn đối nghịch cùng với ngươi cần bản phải là đối thủ của ngươi. Lần này bọn họ muốn hãm hại ngươi là bọn họ không đúng, sư phụ cũng xử phạt bọn họ rồi. Sư phụ hy vọng, chuyện quá khứ hãy để cho nó trôi qua, nếu có thể hãy thử xem có thể chung sống hòa thuận với nhau được hay."

Nghe vậy, Từ Tĩnh dừng chút, nhẹ giọng nói: "Sư phụ, ta biết bọn họ đều theo bên cạnh người vài năm rồi tất nhiên là cũng có tình cảm thầy trò. Ta có thể xóa bỏ những chuyện xảy ra trong quá khứ, chỉ mong bọn họ có thể hiểu được nỗi khổ tâm của sư phụ, sau này không cần lại nổi tà tâm muốn hãm hại ta. Dù sao ta cũng không có khả năng bị người ta bắt nạt mà không phản kháng, còn chuyện ở chung thì miễn." Nàng không nghĩ là mình có thể chung sống hòa bình với mấy người bọn họ, tốt nhất là tự lo chuyện của mình.

"Vậy được rồi! Vì sư cũng không bắt buộc, ngươi hảo hảo luyện võ! Vì sư cũng phải tìm được lão hủi xem âm dương tán kia có thuốc giải hay không." Lăng Thành xong, xoay người cất bước về phía được cốc, y bào màu xám bay lên theo từng bước chân của. Khoanh tay mà, tám lưng kia làm cho người ta có cảm giác độc cùng tịch mịch.

Từ Tĩnh đứng ở tại chỗ lẳng lặng nhìn hán rồi đi, trong lòng đột nhiên có chút tò mò. Nàng tới Thanh Sơn này cũng mấy tháng lại chưa từng nghe qua sư phụ có người nhà, chẳng lẽ vẫn luôn một mình? Dừng một chút, nàng thoáng nhìn qua mấy gian nhà kia rồi xoay người rồi đi.

Nàng tới phía sau núi, bắt đầu luyện tập Thanh Phong kiếm pháp. Tuy rằng Thanh Phong kiếm pháp chỉ có chín chiêu, một chiêu này nhìn như đơn giản nhưng thực sự lại vô cùng phức tạp, nếu không thể hiểu được tinh túy trong đó cũng chỉ học được một chút da lông bên ngoài, căn bản thể phát huy hết tác dụng của nó. Bây giờ nàng nắm giữ hoàn toàn được chiêu thức thứ hai, trước mắt luyện chiêu thứ ba. Càng lên cao cảm giác càng khó lĩnh ngộ.

Thân ảnh nho ở trong rừng múa kiếm, thân hình nhàn nhã linh hoạt giống như bướm, cầm cây kiếm gỗ trong tay vô cùng thuần thực thực các chiêu thức làm cho người ta có cảm giác thưởng tâm duyệt mục, giống như là thưởng thức điệu vũ đạo tuyệt đẹp động lòng người, hoàn toàn nhìn ra sát ý chưa trong kiếm chiêu sắc bén kia. Cây kiếm gỗ ở trong không khí mạnh mẽ linh hoạt, lúc nhanh lúc chậm, bỗng nhiên mũi kiếm vừa động kiếm khí sắc bén liền bắn

ra. Chiêu thức vừa chuyển, mũi chân điểm nhẹ thả người bay lên không trung giống như con bướm xuyên qua tầng lá cây, cây kiếm trong tay vừa thu lại, thân hình lui về phía sau vững vàng đáp xuống mặt đất.

"Gia gia, người đến đây lúc nào?" Nàng nhẹ giọng hỏi, khoe môi khẽ nhếch, ý cười thản nhiên xuất bên khoe môi hồng.

Trong tán lá rậm rạp truyền đến thanh lá cây lay động, chỉ trong chớp lát cái đầu trắng liền xông ra từ những tán lá cây xanh mượt kia. Lão giả nhìn Từ Tĩnh đứng nhánh cây đối diện, nhếch môi cười : " Ai nha! Ngay cả gia gia trốn chỗ này con cũng biết, con tiến bộ thực là thần tốc a!"

"Là do gia gia người cố ý không che giấu chứ nếu làm sao mà Từ Tĩnh biết được." Nàng nhẹ giọng đáp, cúi đầu thường thức thanh kiếm gỗ đang cầm trong tay.

"Từ Tĩnh nha đầu, mới sáng sớm làm sao mà náo nhiệt như vậy a? Phát sinh chuyện gì ?" Lão giả tựa người nhánh cây cười tùm tùm hỏi, y bảo màu đen rộng thùng thình, mái tóc bạc trắng làm cho vô cùng nổi bật giữa những tán lá cây kia.

Thường thức thanh kiếm gỗ trong tay, Từ Tĩnh ngẩng đầu lên nhàn băng quơ : "Cũng không có gì, chỉ là chuyện hai người Từ Kiệt cùng với Từ Sa trúng âm dương tán thôi."

"Âm dương tán? Là tà dược nam biến nữ nữ biến nam của Độc môn? Hắc hắc, trúng dược này nếu như có giải dược của Độc môn những dược sư bình thường không thể giải dược loại dược này a? Bọn làm sao mà lại trúng âm dương tán? Thanh Sơn này vậy mà lại có người của Độc môn sao?" Lão giả tay vuốt vuốt chòm râu vừa nghĩ: "Lão nhân ta vẫn nhớ là Thanh Sơn không thu người của Độc môn."

"Vốn dĩ bọn họ định lấy âm dương tán để đối phó con nhưng mà trùng hợp lại bị con phát cho nên con liền đem nó trả trở về." Từ Tĩnh nói xong, lại hỏi: " Nói như vậy, dược sư ở dược cốc cũng không có giải dược?"

"Ha ha ha, ra là nha đầu nhà ngươi giờ trò quý a!" Lão giả nghe xong ngửa đầu cười lớn, bên lắc lắc đầu : "Dược lão nhân của dược cốc kia sao, đạo hạnh của con quá bé cho nên thể nào giải được âm dương tán này đâu. Nếu đổi lại là gia gia con cần đến thời gian nửa nén hương ta liền có thể phối chế ra giải dược! Thực ra là không có giải dược cũng sao, cùng lắm ba tháng sau khôi phục lại bộ dáng như cũ thôi."

Từ Tĩnh vừa nghe, không khỏi cười : "Vậy xem ra trong ba tháng bọn họ cũng dám bước ra Lăng Phong sơn." Nếu biết là âm dương tán này qua thời gian mất công hiệu, sư phụ không cần tìm Độc môn lấy thuốc giải. Bởi vì Độc môn là môn phái tam đẳng, vì mặt mũi của chính phái nên thể vì điều đó mà đẳng môn tìm dược.

"Đến đến đến nha đầu, dược này đưa cho con.Lần tới nếu bọn con còn dám có ý định hãm hại con, con liền đem cái này bỏ vào người bọn , bảo đảm làm cho bọn kêu cha gọi mẹ ngừng!" Lão giả lấy cái bình từ trong người ra ném qua cho Từ Tĩnh.

Từ Tĩnh đưa tay tiếp dược, nhìn nhìn cái bình cầm trong tay, khó hiểu hỏi: "Gia gia, đây là cái gì?" xong liền mở ra ngửi.

"Hắc hắc, đây là phần ngựa gia gia cố ý nghiên cứu chế tạo ra cho con.Chỉ cần chút cũng có thể làm cho cả người giống như là có hàng vạn con trùng bò lên, ngứa tới mức chịu nổi, càng gãi càng ngứa.Nếu không có giải dược, cho dù có gãi rách da chảy máu đầm đìa cũng có cách nào hết ngứa." Lão đắc ý xong, trong mắt lộ ra thần thái kiêu ngạo.

Từ Tĩnh giật mình, bên môi mang theo ý cười thản nhiên, chuyển chuyển cái chai trong tay : "Gia gia không chế giải dược chứ gì!" Không phải hoài nghi, mà là khẳng định.Với tính tình của lão, không có khả năng chế ra loại dược như thế này mà còn có thể chế giải dược.

"Nha đầu nhà ngươi thực ngốc! Chế giải dược làm cái gì? Nếu muốn giải cho người ta sao phải hạ dược? khi hạ đương nhiên là phải làm cho đau khổ! Con yên tâm, thứ này không gây chết người, cùng lắm làm cho người ta sống bằng chết mà thôi." Lão chút để ý , cười tùm tùm nhìn về phía Từ Tĩnh đứng đối diện.

Quả nhiên, ý cười bên môi Từ Tĩnh càng thêm sâu, giọng : "Uh, Từ Tĩnh biết."

"Hắc hắc nha đầu, chúng ta lâu chưa ăn món ăn thôn quê.Đêm nay chuẩn bị chút , hai ông cháu chúng ta làm hồi, thế nào?" Nhớ tới món ăn thôn quê, lão giả đành phải nuốt nuốt nước miếng, về mặt chờ mong.

"Hào, cái này giao cho con ! Gia gia buổi tối lại đây." Từ Tĩnh xong, từ cây nhảy xuống, vững vàng rơi mặt đất : "Bây giờ con kiếm chút đồ ăn về Gửi thanks

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Ai Cho Phép Ngươi Đi?

Beta: PhụngMìnhNguyệt

Sau khi hẹn gia gia buổi tối lại đây ăn, Từ Tinh liền đi sâu vào phía sau núi. Muốn bắt được con mèo, nhất định phải đi sâu vào trong một chút thì mới có thể nhìn thấy bóng dáng của chúng. Ở Thanh Sơn, trên núi đều có không ít món ăn thôn quê trong đó thỏ, sói cùng với rắn là thường xuyên gặp nhất, ngoài trừ những con vật chạy trên mặt đất thì những con biết bay trên trời cũng có không ít.

Nàng nhặt một ít viên đá nhỏ trên đất lên cầm ở trong tay, một bên chú ý động tĩnh chung quanh, khéo mắt nhận thấy trên mặt đất trước mặt không xa có mấy con chim trĩ đang kiếm mồi, nàng lập tức dừng bước, trong lòng bàn tay vừa chuyển, một viên đá nhỏ mang theo lực đạo mạnh mẽ bắn ra từ trong tay nàng.

"Hưu!Phanh!"

Viên đá nhỏ xé mở không khí, mang theo một luồng khí lưu, phịch một tiếng đánh trúng con chim trĩ kia. Lập tức, con chim trĩ liền kêu lên một tiếng rồi nằm đổ trên mặt đất liên tục vỗ cánh muốn bay đi nhưng lại bay không được.

Thấy thế, nàng phi thân nhảy sang, cắt lấy một nhánh dây leo đang sinh trường nằm bò trên thân một cây cỏ thụ rồi đi qua trói con chim trĩ còn sống rồi cầm trong tay, bên môi tràn ra một ý cười thần nhiên, tiếp tục đi vào sâu bên trong.

Chim trĩ rất dinh dưỡng, nàng có thể dùng để hầm canh cho gia gia uống.

Càng đi sâu, cây cối trong rừng càng tươi tốt, ánh thái dương không thể xuyên qua toàn bộ những lá cây tươi tốt làm cho trong rừng sâu tràn ngập một sự râm mát. Trên mặt đất có những hạt dương quang li ti còn đọng lại, cùng với sự lay động theo gió của

những lá cây trên đỉnh đầu, những ánh sáng nho nhỏ này trên mặt đất cũng chột lóe chột tắt, cực kỳ giống những ngôi sao đêm trong bầu trời yên tĩnh.

"Ngao..."

Đột nhiên, trong rừng truyền đến một tiếng sói tru làm cho nàng dừng bước chân, nhìn nhìn lại chung quanh thì thấy bất tri bất giác nàng đã đi vào trong rừng sâu, một trận gió nhẹ từ trước mặt thổi tới, mang theo một chút hương vị của máu, làm cho nàng không khỏi hơi hơi nhú mồm, ánh mắt bình tĩnh nhìn lên phía trước.

Làm sao mà lại có mùi máu vậy?

"Tất tất..."

một tiếng kêu tinh tế truyền đến, giống như là có cái gì đang hướng tới gần nàng. Nàng cảnh giác nhìn chung quanh, vừa mới nghe được tiếng sói tru, mà tiếng sói tru đó còn không chỉ là của một con, với thực lực hiện nay của nàng, nếu muốn đối phó với một hai con thì cũng không thành vấn đề, nhưng nếu là cả đàn sói thì nàng không thể nắm chắc được.

"Người ở trong này làm gì?"

Đột nhiên, một thanh âm truyền đến từ sau lưng, nàng trừng mắt nhìn tình hình rồi xoay người nhìn lại đằng sau. Vừa nhìn thấy, nàng không khỏi ngẩn ra, như thế nào mà hắn cũng ở trong này?

Bạch Dục một thân hắc y khiêng trên vai một con sói xám đã bị giết. Hắn khẽ cau mày, đôi mắt lạnh lùng nhìn người đang đứng trước mặt, tràn đầy kỳ quái đối với việc nàng xuất hiện nơi này.

"Bạch Dục sư huynh." Nàng lấy lại tinh thần, thần nhiên lên tiếng chào hỏi.

Ánh mắt thâm thúy dời khỏi gương mặt nàng, dừng lại trên con chim trĩ bị bắt trong tay nàng, gương mặt lạnh lùng không khỏi đen vài phần, khéo môi giật giật, âm thanh hơi chút hờn giận trầm giọng hỏi: "Người tới nơi này để kiếm đồ làm món ăn thôn quê?" Nàng có mấy cái mạng mà dám vào sâu trong rừng rậm? Nàng không biết chỉ cần tùy tiện nhảy ra một con dã thú hung tàn cũng đủ nuốt luôn cả nàng sao?

Từ Tinh vẫn nhìn hắn này giờ, thấy sắc mặt hắn đen đi vài phần, cảm thấy quái dị nhìn hắn thêm một cái, rồi mới mới chậm rãi liếm hạ mi mắt, nhìn lại con chim trĩ trong tay mình, gật gật đầu đáp: "Àn." Chỉ là không nghĩ tới lại gặp phải hắn ở trong này, hôm nay thật sự là xuất môn bất lợi (ra cửa gặp xui).

thật lâu sau, người đứng trước mặt cũng không nói chuyện, nàng chậm rãi nâng mắt nhìn hắn một cái thần nhiên nói: "Bạch Dục sư huynh, nếu không có chuyện gì, vậy ta đi trước." Nàng còn muốn đi săn thú nữa! không có dư thời gian để cùng hắn đứng ở đây đầu.

Thấy nàng chỉ mới nói được hai câu liền muốn rời khỏi, Bạch Dục không khỏi càng thêm đen mặt, trầm giọng quát: "Đứng lại!" thật sự là đáng giận! Trong Thanh Sơn này, ai thấy hắn mà không phải là cỏ bò gần hắn? Nhưng ngược lại, mỗi lần nàng thấy hắn

thì lại trốn rất xa, giống như hắn mắc chứng ôn dịch gì vậy!

Đột nhiên, bị ý niệm của đáy lòng hoảng sợ. Hắn đây là làm sao vậy? Cho dù nàng bị dã thú trong rừng rậm ăn cũng không phải là chuyện của hắn, hắn để ý nhiều như vậy làm gì? Nàng tránh hắn thì không phải vừa vặn là tốt sao? Vì sao hắn lại cảm thấy có vài phần mất mát trong lòng?

Nghe được lời của hắn nói, Từ Tinh hơi hơi nhú mồm, quay đầu hỏi: "Bạch Dục sư huynh còn có việc?"

"đi giúp ta kiếm chút nhánh cây lại đây!" không thể hiểu rõ đáy lòng mình rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì, liền ngay cả giọng điệu nói chuyện của hắn cũng mang theo vài phần như chứng tỏ, ném con sói xám trên vai xuống đất, vờn tay phui phui y bào trên người.

"Sur huynh, chuyện của mình thì tự mình làm." Từ Tinh thần nhiên nói, ánh mắt bình tĩnh dừng lại trên người hắn, căn bản là không muốn giúp hắn đi kiếm nhánh cây.

Nghe vậy, trong đôi mắt thâm thúy hiện lên một tia u quang khó hiểu, khóe môi Bạch Dục cong lên, hai tay ôm trước ngực, khẽ nâng cằm nói: "Người đã gọi ta là sur huynh thì phải nghe lời.đi, đi kiếm ít nhánh cây lại đây! Bằng không, ta liền trói ngươi vào trên cây, cho ngươi phải ngây ngốc ở trong này một ngày.Phải biết rằng, ban đêm trong rừng này cũng không giống với ban ngày"

"Sur huynh không chỉ có thực lực xuất chúng, ngay cả lời uy hiếp người cũng có thể nói được như là đương nhiên như vậy, thật sự là bội phục." Từ Tinh thần nhiên nói xong, liếc mắt nhìn hắn một cái rồi mới cất bước đi chung quanh tìm kiếm một ít nhánh cây.

Thực không hiểu người này rốt cuộc là muốn làm gì? Vô duyên vô cớ vì sao lại muốn nàng giúp hắn đi kiếm nhánh cây? Nếu không phải do thực lực hai người thua kém nhau nhiều thì mới mặc kệ hắn!

Thấy nàng ngoan ngoãn đi chung quanh tìm kiếm nhánh cây, ý cười bên môi Bạch Dục càng thêm sâu sắc, sau đó rút bội kiếm bên hông ra, huyền khí trong tay bỗng chốc nổi lên, lợi kiếm bỗng nhiên vung lên, kiếm quang sắc bén chọt lóe.Chỉ thấy tay cầm kiếm hoa lên vài chiêu thức, con sói xám bị hắn quăng trên mặt đất kia chỉ trong nháy mắt đã bị hắn moi hết nội tạng, ngay cả lớp lông sói cũng bị lột ra sạch sẽ.

Cách đó không xa,Từ Tinh đang kiếm nhánh cây nhìn lướt qua, thấy hắn đã xử lý sạch con sói xám kia, mà hắn lại sai mình đi kiếm nhánh cây, lập tức liền biết là hắn muốn nướng con sói kia ở trong này.Nhà ăn ở Thanh Sơn luôn chuẩn bị đồ ăn giống nhau, bình thường cũng không ít các đệ tử trên Thanh Sơn đi vào trong rừng làm vài món ăn thôn quê, xem ra, hắn cũng không ngoại lệ.

Đem những nhánh cây đã kiếm được ôm lại đặt ở bên cạnh hắn: "Xong rồi." Nàng vỗ vỗ tro bụi dính lại trên người, thần nhiên nói.

"Đốt lửa." Bạch Dục cũng không thèm quay đầu lại nói, chỉ chăm chú xử lý con sói xám kia.

Từ Tinh vừa nghe vậy, không khỏi chán nản, lập tức lên đường: "Ta không biết đốt lửa." Xem nàng là cái gì? Cho dù biết làm nàng cũng sẽ không giúp hắn làm!

Nghe nói như thế, Bạch Dục dừng chuyện trong tay lại, quay đầu liếc nhìn Từ Tinh đứng cách hắn không xa một cái, trầm giọng nói: "Thực ngốc!" Ngay cả đốt lửa cũng không biết, thật đúng là quá ngốc.

Bàn tay nhỏ bé gắt gao nắm thành quyền bên dưới ống tay áo, rồi sau đó lại chậm rãi buông lỏng ra, nàng thở nhẹ ra một hơi làm cho chính mình trực tiếp không nhìn hắn nữa, thần nhiên nói: "Sur huynh, đã kiếm nhánh cây xong, ta đi đây." Nếu không đi,phóng chừng chính nàng sẽ khắc chế không được đem toàn bộ bột ngựa hất lên trên người hắn!

"Ai cho ngươi đi?"

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Đồng Thời Ra Tay

Editor: Lãnh Huy3t

Beta: PhụngMinhNguyệt

Thanh Bạch Dục chậm rãi rơi xuống, lại giấu giếm cổ uy áp bức nhân, nhóm lửa xong xuôi rồi cắt ít thịt sói dùng nhánh cây treo lên đặt lửa nướng, khóe mắt liếc nhìn Từ Tinh hai tay nắm chặt thành quyền đứng cách đó xa cái, khóe môi hơi hơi giương cao, thần sắc cao ngạo cũng hoãn xuống, nhiều thêm vài phần sung sướng.

Hít sâu hơi rồi chậm rãi thở ra, Từ Tinh xoay người lại, nhìn Bạch Dục ngồi bên đống lửa, thần nhiên : "Sur huynh, khu rừng này lớn như vậy, ta muốn đầu hình như cần huynh phê chuẩn chứ?"

"Đúng là cần, nhưng mà nếu để cho ta gặp được ngươi ở trong này, ta sẽ làm ra vẻ mặc kệ.Ngươi có biết ở sâu trong khu rừng này có bao nhiêu dã thú ? Độc xà sói hoang chơi, tiểu bắt điểm như ngươi nếu gặp bầy sói ngươi cho là mình có thể ứng phó được sao?" Bạch Dục nhanh chậm xong, đùa nghịch xâu thịt nướng trong tay.

Nghe như thế, trong mắt Từ Tinh lóe lên tia u quang, bên môi xả ra ý cười như có như : "Sur huynh là lo lắng an toàn của ta sao?"

Động tác trong tay ngừng lại, Bạch Dục ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng cái, khi nhìn thấy ý cười như có như bên môi nàng khuôn mặt tuần tú hơi trầm xuống: "Ta với người rất quen thân sao? Đáng để ta lo lắng cho an toàn của người sao? Nếu phải nể mặt Bạch Dật người nghĩ là ta nhắc nhở người sao?" xong, thanh trầm xuống: "Bất quá nếu người có ý muốn chịu chết cũng lý nào mà ta lại ngăn cản người. Muốn làm gì làm nhưng mà cách xa ta chút!"

Liếc mắt nhìn , nàng thu hồi ý cười bên môi, tiếp tục vào sâu bên trong. có quấy rầy, nàng rất thanh nhàn vui vẻ, là thể hiểu nổi rốt cuộc là nghĩ cái gì? Luôn làm mấy chuyện khó hiểu!

Nhìn nàng xoay người sâu vào trong rừng, Bạch Dục khỏi cau mày, khuôn mặt tuần tú trầm xuống giống như Từ Tình làm cái gì chọc giận đến .cúi đầu, ánh mắt nhìn về xâu thịt nướng tay, trong lòng phiền muộn đùa nghịch nó, lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua về hướng nàng vừa mới rời , lại thấy bóng dáng của nàng biến mất trong rừng sâu biết từ bao giờ.

"Đáng chết!"

thấp giọng rủa tiếng rồi mạnh mẽ đứng lên, dùng sức cầm xâu thịt nướng trong tay xuống đất, y bào màu đen phát lên, nhanh chóng vào phía sâu trong khu rừng.

"Chết tiệt! Nếu có việc gì xuất trước mặt ta làm cái gì! Với cái thân thể bé được hai lượng thịt kia của nàng vậy mà cũng học theo người ta chạy đến chỗ này, muốn tìm cái chết cũng đừng để cho ta nhìn thấy! Bây giờ làm ta có khẩu vị mà ăn!" Bạch Dục vừa vừa thấp giọng rủa, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn chung quanh tìm kiếm bóng dáng nho kia, ở sâu trong mắt chứa chút lo lắng mà ngay cả cũng phát ra.

Mà lúc này khi ở sâu trong rừng tìm mồi, Từ Tình nhìn thấy con chim trĩ cách đó xa liền lấy chiếc cung từ trong giày ra, nhặt mấy viên đá mặt đất, giương cung nhắm vào con mồi ở phía trước.

Xung quanh đây có rất nhiều con mồi khổng lồ, nhưng mà tại đối với nàng mà còn có chút khó khăn.Mục tiêu của nàng là những con còn dễ dàng đối phó hơn, cứ như vậy nàng có thể bắt được ít những loại động vật , hơn nữa cũng có thể bảo đảm an toàn cho bản thân.Lúc bắt đầu tiến vào khu rừng này, nàng suy tính kỹ càng, nếu gặp được nguy hiểm mà có cơ hội giành phần thắng nàng có thể dùng khinh công rời .

Nàng biết gia gia bảo nàng vào chỗ sâu trong khu rừng này săn bắt mấy con thú về làm đồ ăn cũng là vì muốn rèn luyện năng lực ứng biến cùnggan dạ của nàng.Bằng tự bản thân lão cũng có thể bắt được, đâu cần phải nàng bắt.

"Huru!"

Dây cung rung lên, viên đá lao vút bắn vào trung, huru tiếng đánh trúng người con chim trĩ kia.Nhìn thấy con chim trĩ té mặt đất, bên môi nàng gọi lên ý cười thần nhiên, bước tới tới con chim kia lại.

So với thịt sói nàng càng thích ăn thịt gà tươi ngon hơn.

Bạch Dục nghe thấy thanh kia liền trốn sau gốc cây cỏ thụ lẳng lẳng nhìn, trong mắt lóe lên tia kinh ngạc.Mới gặp thời gian thôi mà nàng lại có thể bắt được chim trĩ? Chim trĩ trong rừng này hành động cực nhanh, muốn bắt cũng phải dễ dàng như vậy. tiểu bắt điếm có chút tu vi gì như nàng, rốt cuộc là làm như thế nào mà bắt được?

"Ti ti..."

Đột nhiên, thanh xà phun lưỡi truyền đến khiến Bạch Dục nấp ở cách đó xa nghe thấy liền hơi hơi nhăn mày, ánh mắt đảo qua liền thấy phía trước cách nàng xa ở nhánh cây có con rắn độc phun ra nuốt vào cái lưỡi màu đỏ phát ra tiếng ti ti.Đầu rắn hơi hơi ngẩng lên, đôi mắt hung tàn nhìn chằm chằm về phía Từ Tình ngồi mặt đất trời chim trĩ, ngẫu nhiên há miệng ra có thể thấy được cặp răng nanh mang đầy nọc độc phiếm hàn quang.

Nhìn thấy Từ Tình ngồi mặt đất hề phát ra, mắt thấy con rắn độc kia cắn trúng nàng, trong lòng Bạch Dục khỏi căng thẳng, lòng bàn tay vừa lật,cái phi tiêu từ trong ống tay áo huru tiếng bắn ra!

Bỗng nhiên đồng thời, người mà nghĩ có chút phát nào lại ngay lập tức ngẩng đầu lên, giương cung bắn ra, động tác liên tục chỉ trong thời gian chớp mắt nhanh chóng hoàn thành, nhanh tới mức khiến cho người ta cảm thấy bất khả tư nghị(thể tin được).Hơn nữa viên đá chính xác nhắm ngay vị trí thất tắc của con rắn kia, chiêu mất mạng!

"Huru! Huru!"

Hai đạo thanh đồng thời vang lên, nhưng khác nhau ở chỗ là viên đá được bắn ra từ cây cung trong tay Từ Tình trúng vị trí thất tắc của con rắn mà viên đá khác trực tiếp bắn đứt đầu con rắn kia.

việc xảy ra bất ngờ khiến cho hai người trở tay kịp, Từ Tình cảm thấy hết sức kinh ngạc vì có người trốn ở chỗ tối mà nàng lại hề hay biết.Nhìn con rắn đầu nằm mặt đất, nàng trừng mắt quay đầu lại nhìn liền thấy Bạch Dục thần hắc bào đứng bên cạnh cái cây kia, trong mắt xẹt qua tia kinh ngạc.

Làm sao mà lại xuất ở trong này? thăm theo nàng?

Bạch Dục hoài nghi nhìn con rắn chết mặt đất, làm sao mà viên đá nho kia có thể bắn chính xác trúng vị trí thất tắc của con rắn kia chứ, chiêu mất mạng, điều này là trùng hợp sao? Hay là...

Lập tức, nâng mắt nhìn về phía Từ Tình đứng cách đó xa, ánh mắt thâm thúy mang theo thăm dò cùng hồ nghi, cất bước về phía nàng.

tới trước mặt nàng, Bạch Dục dùng bước chân, ánh mắt thâm thúy tập trung nhìn dung nhan tinh xảo mà bình tĩnh lạnh nhạt kia, giống như là muốn đem nàng nhìn thấu, trong hắc đồng thâm thúy có tia u quang làm người ta thể đoán ra. có người biết, lúc này suy nghĩ cái gì?

Từ Tĩnh bình tĩnh nhìn , thần sắc lạnh nhạt, vẻ mặt bình tĩnh căn bản giống như biểu nên có của đứa trẻ. người nàng tràn ngập loại hơi thở vốn dĩ nên có, bên trong cặp thanh mâu kia chứa sắc thái thần bí, thân tố y lạnh nhạt, khiến cho người ta có cảm giác muốn làm hết thảy mọi thứ về nàng...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Kế Hoạch Của Bạch Dật

Editor: Lãnh Huy3t

Beta: PhụngMinhNguyệt

Thấy mở miệng mà chỉ dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu để nhìn nàng, Từ Tĩnh thần nhiên dời mắt , thần sắc bình tĩnh lạnh nhạt làm cho người ta cảm giác kinh ngạc lúc trước chỉ là ảo giác. Thu hồi cây cung tay lại, nàng xoay người tới bên cạnh con rắn độc kia, tay dùng nhánh cây xách nó lên còn tay kia cầm hai con chim trĩ lúc trước bắn được xong liền quay đầu lại qua bên người Bạch Dục, hoàn toàn nhìn tới .

Mày kiếm hơi cau, ánh mắt thâm thúy theo sát bóng dáng nho rời kia, cho đến khi nàng biến mất trong rừng mới liếm hạ ánh mắt như có chút suy nghĩ. Khóe mắt nhìn lướt qua con rắn bị ngã nhào ở bên, nhớ tới màn vừa rồi, lại hồi tưởng lại những gì mà mình nghe được về nàng, trong mắt suy nghĩ càng thêm sâu xa.

Ra khỏi cánh rừng, Từ Tĩnh liền về hướng ngôi nhà tranh của mình. Đến ngôi nhà tranh , nàng đem hai con chim trĩ đặt sang bên, lấy con dao ra rạch lấy mật của con rắn độc kia, lại cầm ra chiếc bình đựng mật rắn lần trước, đâm thủng cái mật rắn rồi vào trong đó, sau đó mới bắt đầu bận rộn...

Hai con chim trĩ, con dùng để hầm canh, con dùng để làm gà ăn mảy, sau khi chôn gà ăn mảy xuống đất, nàng qua bên rửa tay, nâng ống tay áo lên lau mồ hôi. Nếu là trước kia, nàng căn bản phải làm những việc này, nhưng từ khi vào Thanh Sơn, nàng đều phải tự mình động thủ làm, hơn nữa lại có gia gia ở bên chỉ dạy, nên tại đại bộ phận mọi việc nàng đều biết làm. Thở ra hơi, cầm lấy cây kiếm mộc đến cách đó xa bắt đầu luyện tập Thanh Phong kiếm pháp.

Vẫn theo nàng đến đây, Bạch Dục trốn từ nơi bí mật gần đó quan sát thấy nàng múa kiếm với vẻ mặt chăm chú nhưng lại có rót vào chút Huyền Khí nào, động tác kia lại quá mức mới lạ giống như là người mới học, còn liên tiếp phạm lỗi. Nhìn tới lúc này, trong đôi mắt thâm thúy khôi lên tia nghi hoặc.

Trong toàn bộ Thanh Sơn, cũng chỉ có Lăng Phong sơn nơi này mới thu nhận ít đệ tử nhất, chỉ có vài người, vì Lăng Thành tính cách cổ quái, dễ dàng thu nhận đồ đệ. Nghe những đệ tử của đều có ngộ tính thượng thừa, độc nhất chỉ có Từ Tĩnh này luyện tập mấy tháng nhưng thực lực lại có tăng tiến nửa phần. vốn nghĩ là do lời đồn sai lầm, bất quá ở trong này thâm quan sát lâu như vậy, nàng cũng luyện tập lâu rồi nhưng lại chỉ luyện mãi chiêu, rồi còn sai lầm chông chát, là chút thiên phú luyện võ cũng có.

Khóe mắt liếc thấy phía trước cách đó xa có bóng dáng sắc hồng đến bên này, tập trung nhìn vào ra là Bạch Dật. Ánh mắt lóe lên, lấy thực lực của Bạch Dật, nếu lại tới gần chút nữa tất nhiên có thể nhận thấy được tồn tại của mình, nghĩ vậy bóng dáng màu đen nháy mắt liền lần khuất dần trong rừng, rồi nhanh chóng biến mất.

Nhìn thấy nhánh đại thụ kia hơi động, Từ Tĩnh liếm hạ mĩ mắt lên tia hào quang, tiếp tục nhanh chậm luyện tập. Thực lực của nàng nay thua kém khá xa, căn bản là có khả năng nhận thấy được tồn tại của , nhưng mà từ khi xuất ở trong rừng dùng phi tiêu bắn chết con rắn độc kia nàng liền đoán rằng, tất nhiên hoài nghi nàng. Quả nhiên, nằm ngoài sở liệu của nàng.

"Từ Tĩnh, sư huynh ta đến xem muội đây." Người còn chưa tới gần, thanh của Bạch Dật truyền tới, giọng điệu nhàn mang theo ý cười, giống như là gặp được nàng là chuyện rất là vui vẻ.

Nghe thanh đó, nàng khôi thâm thở dài tiếng, làm sao mà mới tên lại tới thêm tên nữa? Kiếm pháp của nàng cần phải luyện nữa sao? Bất đắc dĩ ngừng động tác tay, nhìn lại thấy vẫn mặc thân hồng y, gương mặt nguyệt mang theo ý cười mỉa hoặc lòng người, đôi mắt hoa đào hẹp dài hơi mỉa lại, tùy theo bước của , ống tay áo màu đỏ cũng phất phơ trong gió.

"Sư huynh, sao huynh lại tới đây?" Nàng mở miệng hỏi, ánh mắt bình tĩnh thần nhiên nhìn .

"Đương nhiên là đến xem muội a! Như thế nào? Nhìn thấy sư huynh ta nên mất hứng?" Bạch Dật hai tay vòng trước , nhướng mày nhìn nàng.

"Sư huynh quá rầy ta luyện kiếm." Nàng trả lời theo tình hình thực tế, ngón tay trắng vuốt qua chuôi kiếm gổ.

Bạch Dật cong môi cười : "Đừng ta đã kích muội, nhìn muội luyện như vậy dù có luyện thêm mười năm nữa cũng có tiến bộ gì." xong, thanh dừng lại chút, mắt hoa đào hơi mỉa lại, tiến sát vào thân thể của nàng : "Ai, ta nghe , muội là đệ tử ngọc nhất ngọn núi Lăng Phong này, thế nào? Có muốn sư huynh

cùng muội luyện kiếm? Cứ như vậy, ta cũng có thể chi điểm cho muội thêm chút."

"Sư huynh, huynh tới tìm ta là để cái này?" Từ Tinh nâng mắt nhìn, thấy khoảng cách hai người gần như vậy, liền nhàng đi động từng bước sang bên.

"Đương nhiên phải!" đứng thẳng người, thực chính đáng xong, thấy nàng vẻ mặt bình tĩnh nhìn, liền cười: "Là do ta nhầm chán quá, nên muốn qua xem muội làm gì?" xong, đột nhiên ngửi được hương vị gì, liền ra sức hít lấy trong khí, hỏi: "Có mùi gì vậy?"

Thấy giống con chó, bên cổ ngửi lấy mùi hương trong khí, bên đến gần nồi canh gà cách đó xa, trong đôi mắt bình tĩnh khỏi xẹt qua tia bất đắc dĩ. May là nàng đem con gà ăn mấy kia chôn xuống đất nên thể ngửi thấy được, bằng đêm nay nàng còn cái gì để đưa cho gia gia ăn?

"Sư huynh, ta vừa vào trong rừng bắt chim trĩ, bây giờ hầm canh. Nếu huynh muốn ăn, vậy buổi tối huynh lại đây, canh này nếu hầm lâu chút làm rục thịt, hương vị ngon hơn nhiều"

"Thật sự?" Vừa nghe nàng như vậy, Bạch Dật quay đầu cười với nàng: "Muội tuổi còn như vậy sao lại biết làm mấy thứ này? Còn có thể hầm canh? Lợi hại nha! Chúng ta đây lời định rồi, buổi tối ta nhất định lại đây ăn canh của muội, muội phải nhớ chờ cho ta chút." xong, lại dùng sức ngửi thêm vài cái trong khí, thể này mới cảm thấy mỹ mãn thờ dài:

"Hương vị thực thơm!"

Thấy bộ dáng quái dị của, khỏe miệng Từ Tinh khẽ rút, cái bộ dáng như con chó kia vô cùng hợp chút nào với hình tượng mỹ nam nghiệt của. Nếu gọi buổi tối lại đây ăn canh, vậy cũng nên báo cho gia gia lại đây sớm chút, miễn cho đến lúc đó hai người lại đụng mặt nhau, dù sao chỉ cần giữ lại chút để cho nếm thử hương vị là được rồi.

Bạch Dật nhắc lên vật hồng y, toàn thân tìm nơi ngồi xuống, thần sắc thảnh thơi nhìn nàng: "Thời gian này có gặp Bạch Dục sư huynh a?" Đừng tưởng rằng vừa rồi ta nhanh chân chạy trốn mà phát, cái bóng dáng màu đen kia nhìn thấy từ xa xa. Chỉ là có chút kỳ quái, chạy tới chỗ này làm gì? Còn vụng trộm núp sau nhánh đại thụ? Phải là cũng có ý với nha đầu Từ Tinh này?

Ý niệm này vừa xẹt qua trong đầu cái, chính cũng khỏi kinh ngạc trong lòng, cũng? Chẳng lẽ là trong bất tri bất giác, nỗi hiếu kỳ ban đầu của đối với Từ Tinh biến chất? Nghĩ vậy, đôi mắt hoa đào hơi mị lại, nhìn nàng thân thể y đứng ở cách đó xa.

Nay, nàng tuổi còn muốn thể nên nổi tuyệt thể phong hoa như thế, vậy lúc trưởng thành nhất định là gian nhân khuynh quốc khuynh thành. Mỹ nhân mà, ai cũng đều thích, nhưng nếu còn là nha đầu thú vị như vậy càng tốt nữa.

Ân! Quyết định chủ ý, phải canh giữ nha đầu này cho tốt, chờ nàng trưởng thành lấy về nhà! Ý niệm này vừa được định ra trong đầu, tâm tình cũng nhin được bay vọt lên, gương mặt nghiệt cũng vô thức nổi lên ý cười chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Ăn Hết Sạch

Editor: Lãnh Huy3t

Beta: PhụngMinhNguyệt

Quái dị liếc mắt nhìn Bạch Dật biết vì cái gì mà cười đến vui vẻ như vậy, nàng mở miệng: "Sáng nay khi vào rừng muội có gặp, lúc này chắc là về rồi." Cho dù là Bạch Dục hay là, hai người này đều là nhân vật phong vân của Thanh Sơn, nếu có thể thực là nàng muốn có liên quan gì đến bọn họ hết.

"Ngà? Phải?" chút để ý đáp lời, trong đôi mắt hoa đào ba quang chớp động, đột nhiên biết nghĩ đến cái gì, tới trước mặt Từ Tinh, giờ tay vỗ vỗ đầu nàng, thanh mang theo ý cười: "Ta nhớ ra là mình còn có việc cần phải làm nên ta phải trước đây, nhưng muội cũng đừng quên tối hôm nay ta tới đây uống canh gà. Bây giờ muội hãy ngoan ngoãn luyện kiếm, được lười biếng." xong liền quay người, khuôn mặt nghiệt tuấn tú mang theo ý cười thỏa mãn.

Từ Tinh thần sắc bình tĩnh nhìn bước chân nhàng rời, cho tới khi bóng dáng màu hồng kia biến mất ở trong tầm mắt của nàng, lúc này mới thu hồi tầm mắt bắt đầu luyện tập Thanh Phong kiếm pháp.

giống lúc trước liên tục mắc lỗi, lúc này mỗi lần nàng huy kiếm đều mang theo cỗ khí thế nội liễm sắc bén, kiếm pháp tuyệt đẹp mà thuần thực kết hợp với bóng dáng nho nhã của nàng, nhìn như thế nào cũng làm cho người ta cảm thấy thư sướng, vô cùng đẹp mắt.

Bên cạnh căn nhà tranh, ngoại trừ tiếng mấy con chim truyền ra từ khu rừng cách đó xa cũng chỉ có thanh kiếm khí của nàng phát ra mỗi lần huy kiếm. Chỉ thấy nàng khi nhảy lên trung, một kiếm mang theo cỗ kiếm khí phát qua, khi ở mặt đất vận dụng kết hợp bộ pháp phức tạp và kiếm pháp sắc bén, khi mũi chân dụng lực ở giữa trung lượn vài vòng, một kiếm ở trong trung phát qua từng đạo quang mang, khiến cho người ta thể tới gần bên cạnh người nàng...

Giữa trưa, thái dương dần nhỏ lên cao, Từ Tinh luyện kiếm pháp buổi sáng lúc này mới ngừng tay lại, thu kiếm tới dưới tàng cây nghỉ ngơi. Ngồi dưới bóng cây râm mát, ánh nắng đỉnh đầu hề chiếu tới người nàng khiến cả người nàng cũng mát mẻ hơn rất nhiều. Lúc nàng lẳng lặng ngắm nghĩ về các chiêu thức trong bộ kiếm pháp, cách đó xa liền truyền đến thanh vui sướng.

"Từ Tinh, Từ Tinh ta mang com đến cho ngươi đây."

Nghe thấy vậy, nàng quay đầu lại nhìn theo hướng phát ra thanh, chỉ thấy Từ Thanh thân áo xanh cầm theo cái rổ nhanh về phía nàng, khuôn mặt bình thường mang theo ý cười vui sướng. Chỉ trong chốc lát tới trước mặt nàng.

"Từ Thanh." Nàng giọng gọi tiếng, bên môi mang theo ý cười nhợt nhạt.

"Thế nào? Có mệt hay? Nhìn ngươi luyện tập thân mồ hôi kia. Đến, nhân lúc đồ ăn vẫn còn nóng mau ăn!" Từ Thanh buông rổ xuống bên, lấy com tẻ ở bên trong đưa cho nàng, lại giúp nàng bày hai món khác ra.

Từ Tinh giờ tay tiếp nhận, nâng mắt hỏi: "Ngươi làm sao mà biết ta ở trong này?"

"Ta mang com lại đây nhưng nhìn thấy ngươi ở nhà ăn liền đoán nhất định là ngươi còn ở trong này. Dù sao cũng nhân rồi, cho nên ta mang com lại cho ngươi." ngồi xuống bên cạnh nàng: "Từ Tinh, sau này ta giúp ngươi mang đồ ăn đến đây nha! Như vậy ngươi cần ăn com cùng mấy người bạn họ nữa."

Nghe vậy, nàng nhàng nở nụ cười, gật đầu đáp: "Được." Dừng chút, lại hỏi: "Ngươi ăn chưa?"

"Ta ăn rồi, ngươi nhanh ăn! Đồ ăn này nếu để lạnh tốt đâu." Từ Thanh cười, mặt mang theo ý cười nhìn nàng.

"Àn." Vì thế, nàng lẳng lặng ăn com, mà Từ Thanh ngồi ở bên kể về những tin tức xảy ra gần đây nhất ở trong Thanh Sơn cho nàng nghe...

Chờ sau khi Từ Tinh com nước xong, Từ Thanh thu thập chén đĩa bỏ vào trong rổ, từ dưới đất đứng lên: "Ta về trước đây. Lát nữa ta còn phải học võ nữa, buổi tối đưa com lại đây cho ngươi." xong liền xoay người rời.

"Chờ chút, Từ Thanh." Từ Tinh đứng lên, gọi.

Nghe được thanh của nàng, Từ Thanh dừng cước bộ hỏi: "Chuyện gì?"

"Ngươi theo ta." xong, nàng về phía căn nhà tranh. Thấy thế, Từ Thanh cũng theo sau lưng nàng, bước về phía căn nhà tranh.

Vào phòng, Từ Tinh lấy ra cái bình đưa cho: "Cái này cho ngươi."

"Cái gì vậy?" nghi hoặc cầm lấy cái bình kia.

"Đây là thuốc trị thương, ngươi luyện võ khó tránh khỏi chuyện bị thương cho nên hãy dùng cái này mà bôi."

"Vậy ngươi giữ lại cho mình dùng! Ta là nam nhân, chịu chút vết thương có đáng gì." đem cái bình trong tay trả lại cho nàng.

"Yên tâm, cái này phải lấy từ chỗ của dược sư mà là do ta tự phối chế ra đây. Bình thuốc này là ta cố ý để lại cho ngươi, ta cũng có lọ riêng rồi. Hơn nữa, đây chỉ là thuốc thí nghiệm, ngươi thử xem hiệu quả như thế nào." Thời gian gần đây nàng hái thuốc có chế được số loại thuốc, vì chỉ là thí nghiệm cho nên cũng được hiệu của nó là như thế nào nhưng mà theo như những gì ghi trong dược thư hiệu quả của nó cũng kém lắm.

Vừa nghe những lời này, Từ Thanh ngẩn người, nhìn chiếc bình trong tay: "Cái này là do ngươi phối chế sao? ngờ là ngươi còn có thể phối chế được cái này à? Được rồi, ta nhận." xong khỏi nở nụ cười, cẩn thận đem cái bình thuốc trị thương kia cất vào trong người rồi mới trở về.

Chờ sau khi rời, Từ Tinh ra bên ngoài cảm hai cái thùng mức nước về, sau khi ăn com tốt nhất là nên lại rất có lợi cho tiêu hóa. Ước chừng qua lúc lâu sau, nàng trở lại căn nhà tranh bắt đầu tu luyện nội công tâm pháp, cho đến khi mặt trời xuống núi mới ra khỏi phòng.

ra tới bên ngoài nhìn nồi canh gà hầm lửa, nàng lấy từ trong người ra cái kèn nhỏ màu bạc đưa lên môi thổi. Sau đó lại đem thịt rắn đặt lửa để nướng rồi lấy ra ít để cất, định lát nữa đem qua cho sư phụ, lại cất cho Bạch Dật và Từ Thanh mỗi người chén canh.

"Từ Tinh nha đầu, sao mà lại kêu gia gia tới đây sớm như vậy à? Mấy thứ đó làm xong hết chưa??" Chỉ chốc lát, lão giả liền đập gió mà đến, y bào màu đen rộng thùng thình phát cái ngồi xuống bên cạnh Từ Tinh, thân mình ngả về phía trước ngửi ngửi: "Oa! Thơm! Rất thơm! Nha đầu, con hằm nó từ khi nào à? Nồi canh gà này thực là rất thơm ngon à!"

Từ Tinh cười: "Gia gia, cái này là con hầm lửa từ sáng tới giờ đây, con để lại ít cho sư phụ cùng với Bạch Dật và Từ Thanh rồi, bây giờ người nhanh ăn! Thịt rắn con cũng nướng sắp được rồi, người thử xem." Nàng vừa vừa giúp mức chén canh.

"Được, được, được." Lão nhân cười đến mức ánh mắt đều híp lại thành đường chỉ.

"Nhân lúc canh còn nóng, con đem qua cho sư phụ trước." Nàng xong, liền cầm lấy bát canh mang đến phòng cho Lão Thành. Nhìn thấy sắc trời dần tối, liền dừng bước quay đầu: "Gia gia, lát nữa là Bạch Dật đến, hay là người đem nồi canh gà kia trước rồi từ từ uống sau cũng được!" Ở trong này ngoại trừ nàng còn ai biết đến gia gia, nếu lát nữa Bạch Dật đến đây mà gặp được lão phiên toái lắm.

"Cái tên thiếu niên nghiệt kia a! la, có chuyện gì chạy tới nơi này làm cái gì chứ! Hại lão nhân ta muốn ăn uống cho ngon lành cũng được, con ! Gia gia để lại cho con ít, còn lại ta đem hết, hắc hắc." xong liền cầm cái chén múc cho Từ Tinh bát, đột nhiên khóe mắt thoáng nhìn thấy bóng dáng màu đỏ về phía bên này, khỏi thảm máng tiếng: "Tiểu tử này! Đến đúng là nhanh a!" Thanh vừa rơi xuống, y bảo vung lên, bát tô canh gà và cả miếng thịt rắn nướng chín kia đều biến mất.

Từ Tinh nhìn lại, nơi đó trống rỗng cái gì cũng có, khỏi giật mình.Tốc độ này, đúng là...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Chỉ Vì Chính Nàng

Editor: Lãnh Huy3t

Beta: PhụngMinhNguyệt

"Từ Tinh, ta tới rồi.Canh gà của muội hôm xong chưa a?"

Chỉ trong chốc lát, phía sau liền truyền đến thanh đầy ý cười của Bạch Dật.Ánh mắt nàng lóe lóe, chậm rãi xoay người, nhìn : "Tốt lắm, ta để lại cho huynh ít đây, huynh ăn !" xong, liền cất bước về phía trước.

Ánh mắt đảo qua, thấy nơi đó chỉ có hai cái chén, cái bát tô lúc sáng nay cũng nhìn thấy nữa, khỏi kỳ quái hỏi: "Dì? Buổi sáng ta thấy nguyên cái nồi lớn như vậy, sao mà lại chỉ còn có chút như thế này nữa? Cái trong tay muội là chuẩn bị đưa cho ai a?"

Bước chân của Từ Tinh dừng lại chút, liếc liếc mắt cái : "Muội chia ít cho những người khác, chỉ còn lại như vậy thôi.Còn đây là muội muốn bụng cho sư phụ, huynh ăn xong mau trở về !" Dừng chút rồi tiếp: "Trong này có chén là để lại cho Từ Thanh.Lát nữa nếu huynh có gặp bảo mạng bát canh gà kia về mà uống." xong, thêm đề ý tới, tự mình mang bát canh về phía căn nhà tranh của Lăng Thành.

"Ta ở chỗ này chờ muội, muội nhanh về nhanh a." Bạch Dật vừa uống canh gà vừa giương giọng .

về hướng ngôi nhà tranh của Lăng Thành, chỉ chốc lát sau nàng liền tới trước cửa phòng : "Sư phụ, người ở đây sao?" Nàng hai tay bụng canh gà,giọng hỏi.

"Là Từ Tinh sao? Vào !"

Trong phòng truyền đến thanh trầm thấp mà uy nghiêm của Lăng Thành, nghe được lời , Từ Tinh mới đẩy cửa phòng rồi vào.Cửa phòng vừa mở ra, đập vào mắt là hình ảnh Lăng Thành mặc thân áo xám cầm quyền sách trong tay ngồi bên cạnh bàn, thấy nàng vào liền buông quyền sách tay xuống, hỏi: "Chuyện gì?"

"Hôm nay con vào trong rừng bắt được mấy con chim trĩ để nấu chút canh nên mang sang cho người ít." Nàng xong, bụng canh gà đặt lên mặt bàn rồi tiếp: "Nhân lúc nó còn nóng sư phụ hãy ăn ngay ! Con về trước." xong xoay người định về.

Lăng Thành liếc mắt nhìn chén canh gà còn tỏa nhiệt khí cái, mở miệng : "Từ Tinh, con ngồi xuống ." xong, liền bụng canh gà lên ăn.

Nghe vậy, Từ Tinh lặng im ngồi xuống bên cạnh bàn, cúi đầu yên lặng chờ.Chỉ chốc lát sau liền nghe thấy tiếng buông bát xuống, lúc này mới nâng mắt nhìn .

"Không sai, hương vị đậm đà." Lăng Thành buông bát xong, nhìn về Từ Tinh ngồi trước mặt, lại : "Vi sư hỏi con, Thanh Phong kiếm pháp của con luyện được như thế nào rồi? Có đồng thời tu luyện nội công tâm pháp ?" Tuy rằng những đệ tử khác của vẫn mấy tháng nay nàng vẫn chưa luyện xong dù chỉ chiêu của Thanh Phong kiếm pháp.Nhưng biết thiên phú của nàng, nếu nàng muốn để cho người khác biết, vậy cũng tính ra, chỉ là cũng phải biết được tiến độ tu luyện của nàng mới biết được nàng học thế nào.

Từ Tinh bình tĩnh nhìn , dừng chút, : "Chỉ bằng con múa lân cho sư phụ xem chút, để sư phụ cũng tiện chỉ điểm giúp con."

"Uh, cũng tốt. Vậy thôi! Đến phía sau cánh rừng ." xong, Lăng Thành phát y bảo cái rồi đứng lên, Từ Tinh liền theo phía sau tới sau rừng.

Bóng đêm dần dần buông xuống, mặt trời khuất núi nhưng đỉnh đầu, ánh trăng vẫn còn chưa kịp ló ra.Ánh sáng trong rừng có vài phần hắc ám tối tăm, nhưng đối với người tu luyện mà , nếu muốn nhìn trong đêm căn bản là thành vấn đề.

Hai người ra phía sau cánh rừng, Lăng Thành khoanh tay đứng bên yên tĩnh nhìn mà Từ Tinh, mỗi chân dụng lực chút bẻ lấy nhánh cây có độ lớn phù hợp, tạm thời dùng thay thế kiếm.Bỏ toàn bộ lá nhánh cây, nàng ra đứng giữa trung tâm, bóng dáng tổ sắc bỗng nhiên di chuyển, bóng dáng nho linh hoạt mà nhanh nhẹn chỉ trong nháy mắt bắt đầu múa kiếm.

Nhìn động tác múa kiếm linh hoạt mà nhanh nhẹn của nàng trong bóng đêm, nhánh cây trong tay được vận dụng rất sống động, mỗi lần lướt qua trong khí đều mang theo cổ khí thể đầy sắc bén. Bỗng nhiên năng lượng huyền khí trong cơ thể bắt đầu khởi động, khi hơi thở mang theo màu đỏ huyền khí xuất người nàng, Lăng Thành này giờ vẫn yên lặng đứng bên quan sát thấy vậy, trong mắt khởi lên tia kinh ngạc.

Hồng võ sĩ? Chỉ ngần ngừ mấy tháng vậy mà nàng thăng làm Hồng võ sĩ? Thiên phú tu luyện bậc này quả thực là làm cho kinh ngạc thôi! Chỉ thấy, huyền khí màu đỏ trong cơ thể nàng mạnh mẽ phóng ra, truyền đến nhánh cây trong tay nàng, theo nhánh cây trong tay nàng vung lên từng đợt trong khí, huu tiếng xẹt qua trong khí, sắc bén đến nỗi làm cho người ta sợ hãi!

Khi cổ hơi thở mang theo dòng huyền khí màu đỏ theo nàng đột nhiên bay lên trung mà lan ra trong khu rừng, chỉ nghe thấy thanh huu huu do dòng khí chuyển động trong khí. Răng rắc vài tiếng, những ngọn cây trong rừng đều bị nhánh cây nho trong tay nàng chặt đứt, rơi xuống mặt đất. Khi bóng dáng của nàng xoay tròn, chậm rãi thu hồi huyền khí trong cơ thể, từ trung hạ xuống đất, Lăng Thành nhận được mà tán thưởng ra tiếng.

"Hảo!" Thanh trung khí mùi phân mang theo ý tán thưởng cùng vui sướng khó nén nổi. Sau khi Từ Tinh đáp xuống đất, liền cất bước qua, gương mặt nghiêm túc mà cũ kỹ nổi lên tươi cười hiếm hoi: "sai! Chỉ ngần ngừ trong mấy tháng mà con có tu vi như vậy, quả nhiên là kỳ tài tu luyện! Bộ Thanh Phong kiếm pháp này ta cũng chỉ mới múa qua cho con xem lần, nghĩ tới con lại có thể ghi nhớ toàn bộ, quả nhiên là khó có thể tin được!"

"Bất quá bộ kiếm pháp này càng luyện lên cao lại càng khó khăn. Lần trước sư phụ múa chín chiêu thức, tuy rằng con nhớ kỹ toàn bộ, nhưng lại chỉ có thể nhớ được tới chiêu thức thứ ba. Còn những chiêu thức còn lại con chỉ nhớ được hình thức của kiếm pháp nhưng lại thể phát huy được tinh túy của nó."

"Bộ Thanh Phong kiếm pháp này cũng đơn giản giống mặt ngoài như vậy. Tuy rằng chỉ có chín chiêu thức, nhưng mỗi thức đều chứa mười hai chiêu, nếu muốn học lên cao khẳng định dễ dàng. Thanh Phong kiếm pháp thiên biến vạn hóa, cho dù là người khác xem hiểu chiêu thức này nhưng cũng thể tìm được biện pháp để phá giải, bất quá người chân chính có thể luyện thành chín chiêu thức này, cho tới bây giờ cũng chưa có ai có thể thành công được. Vì sư nghiên cứu bộ Thanh Phong kiếm pháp này nhiều năm như vậy, nay cũng chỉ hiểu thấu đáo được tinh túy của chiêu thức sáu, con tuổi còn mà nắm giữ đến chiêu thức thứ ba, tương lai có lẽ có thể luyện thành chín chiêu thức này cũng chừng!"

"Sư phụ cũng thể luyện thành?" Từ Tinh kinh ngạc nhìn. Nàng biết thực lực của rất mạnh, ngay cả cũng thể hiểu thấu đáo hết Thanh Phong kiếm pháp, làm sao nàng có thể tu luyện trọn vẹn được?

"Uh, vì sư chỉ luyện đến chiêu thức sáu, ngoài ra thể tìm hiểu được tinh túy của những chiêu sau. Thiên phú tu luyện của con rất hiếm có, hơn nữa con lại chăm chỉ luyện tập, tin tưởng trong thời gian nhất định có thể luyện thành chín chiêu thức trong bộ Thanh Phong kiếm pháp này!" Ánh mắt nghiêm hào quang dừng lại người Từ Tinh, trong lòng Lăng Thành có kỳ vọng cực cao đối với Từ Tinh bởi chính cũng thể luyện thành bộ Thanh Phong kiếm pháp, hy vọng nàng có thể làm được!

Tỏ ý ở trong gió đêm nhàng phát phơ, bóng dáng nho đứng giữa đêm tối lại xuất chúng như vậy, nàng nâng mắt nhìn Lăng Thành đứng trước mặt, trong đôi mắt tràn đầy quang mang kiên định: "Sư phụ yên tâm, con nhất định cố gắng luyện thành bộ Thanh Phong kiếm pháp này!" vì ai khác, mà là vì chính nàng! Nàng nhất định phải trở nên mạnh mẽ!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Sẽ Là Ai?

Editor: Lãnh Huy3t

Beta: Phụng Minh Nguyệt

Thời gian trôi qua thực mau, chỉ trong nháy mắt đã năm năm trôi qua.

Một ngày này, Từ Tinh một thân tố y lại một mình lên Thanh Sơn hái thuốc. Thời gian năm năm làm cho thực lực của nàng tăng lên rất nhiều, vô luận là trên phương diện độc y hay là về mặt tu luyện võ công thì sự tiến bộ của nàng đều khiến cho người ta kinh ngạc. Tất nhiên là ở trong Thanh Sơn này, người biết nàng có năng lực xuất sắc như vậy thì ngoại trừ gia gia của nàng cũng chỉ có sư phụ của nàng – Lăng Thành là biết điều đó.

Trên mái tóc đen như mực của nàng chỉ buộc một sợi dây lụa màu trắng, còn lại tùy ý để rối tung ở sau người. Sợi dây lụa màu trắng buộc trên một đầu tóc đen bóng loáng như tơ, nhẹ nhàng bay lên theo gió làm cho người ta cảm thấy hết sức linh động. Vòng eo mảnh khảnh chỉ dùng một cái đai lưng màu đỏ buộc lại, áo trắng dài hồng theo bước chân của nàng mà nhẹ nhàng vũ động, tăng thêm vài phần phiêu dật xuất trần.

Cánh môi màu hồng mang theo ý cười thần nhiên, hai tròng mắt bình tĩnh giống như hồ nước sâu, mang theo sắc thái thần bí lại không có ai có thể nhìn thấu quang mang trong đó. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trong thuần khiết, không thể nói là xinh đẹp, chỉ có thể tính là thanh tú, đây là vì nàng dùng thuật dịch dung đem dung nhan tuyệt mỹ ẩn dấu đi.

Theo sự tăng trưởng của tuổi, tuyệt thể dung nhan của nàng càng khiến cho người ta chú mục nên đã không ít lần có người tới tìm nàng gây chuyện. Chính vì thế nên nàng dùng thuật dịch dung của mình để che giấu dung nhan chân thật của bản thân, dù sao thì nàng tới nơi này là để học võ, còn mấy thứ như

dung nhan thi chi biet đem đến cho nàng những phiền toái không cần thiết thôi.

Cước bộ thành thoi chậm rãi, thần sắc lạnh nhạt như cũ, trên lưng đeo cái giỏ tràn đầy thảo dược, còn chưa trở lại căn nhà tranh của mình, từ rất xa nàng đã nhìn Từ Thanh đang đứng chờ ở trước cửa.

Ánh mắt dừng lại trên giàn cây leo màu tím nở rộ trên nóc nhà. Căn nhà tranh nhỏ của nàng có thể nói là căn phòng đẹp nhất ở trên Lăng Phong Sơn này, bởi vì bốn năm trước Bạch Dật đã mang loại cây hoa leo có màu tím này kéo lên trên nóc nhà của nàng, nói là ánh mặt trời quá nóng thì có thể dùng để che nắng. Loại hoa leo này sinh trưởng trên nóc nhà, lá cây màu xanh phủ kín khắp trên mái nhà, mỗi khi nụ hoa màu tím của nó nở rộ thì đẹp không sao tả xiết, làm cho người ta nhìn thấy đều cảm thấy tâm tình vui sướng hơn.

Mà từ khi có loại hoa leo màu tím này, mỗi khi ngoài trời nóng bức thì trong căn phòng của nàng lại rất mát mẻ. Hai người Từ Sa và Từ Cẩm thấy thế cũng học theo, chẳng qua là phòng của các nàng quá khô ráo, hơn nữa mặc dù có cây cối che nhưng không có cách nào làm cho loại hoa leo này phát triển được, cho nên cũng chỉ có thể nhìn vậy thôi.

Mấy năm qua, cũng không biết sư phụ đã nói những gì cùng với bọn họ, vài năm nay cũng không thấy mấy người đẩy đến tìm nàng gây chuyện. Có khi gặp nhau còn giờ lên khuôn mặt tươi cười cùng nàng chào hỏi, mà nàng cũng bởi vì sư phụ không chỉ một lần ám chỉ nàng nên thử ở chung cùng với bọn họ cho nên khi gặp cũng không giống như lúc trước coi như không nhìn thấy mà bây giờ cũng đã gật gù đầu xem như chào hỏi. Đây đã là nhượng bộ lớn nhất của nàng, bởi nếu muốn nàng tiếp nhận mấy người bọn họ trở thành bằng hữu của mình thì thực sự là nàng làm không được.

Mà người ở trước cửa phòng nàng đi tới đi lui – Từ Thanh vừa thấy nàng trở về liền bước nhanh tới đón, tươi cười đầy mặt nói: "Từ Tinh, người đã về rồi? Hôm nay hái nhiều thảo dược như vậy sao? Đến, ta giúp người." nói xong, giờ tay giúp nàng đem cái giỏ tràn đầy thảo dược ở trên lưng xuống đặt xuống dưới đất.

"Từ Thanh, sao người lại tới đây?" Nàng nhẹ giọng hỏi. Ba năm trước đây, kể từ khi hấn bị tuyển vào làm môn hạ của Tam trọng môn, thực lực cũng đã nhanh chóng được tăng lên. Lấy công phu của hấn, tuy rằng so ra kém với Từ Nghiên nhưng lại có thể đánh ngang tay cùng với Từ Kiệt. Nay ở trong Tam trọng môn, thực ực của hấn cũng coi như số một số hai, những kẻ đã khinh thường hấn trước đây tự nhiên cũng không dám tùy tiện coi thường hấn nữa.

Từ Thanh nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng nõn nói: "Người quên sao? Còn có vài ngày nữa là người sẽ tiến hành nghi thức triệu hồi. Gần đây các nhóm học sinh đều đang chuẩn bị, ta thấy người hằng ngày cứ bận lên bận xuống, sợ là người sẽ quên nên lại đây nói với người một tiếng."

"Uh, chuyện này ta vẫn còn nhớ." Nàng gật gù đầu nói. Nghi thức triệu hồi hằng năm đều có một lần, mỗi một đệ tử đều phải tiến hành nghi thức này vào thời điểm tròn mười tuổi. Nàng tới nơi này lâu như vậy, ngoại trừ năm đầu tiên đi xem cái nghi thức triệu hồi kia thì vài năm này đều không đi.

Nhìn Từ Tinh vẻ mặt bình thản, hấn giờ tay gãi gãi đầu, cười rồi nói thêm: "Ta đã hỏi thăm được rồi, năm nay những đệ tử tiến hành nghi thức triệu hồi không nhiều lắm, tập hợp những người cùng tuổi hoặc là ít nhất một năm thì nghe nói cũng chỉ có khoảng một trăm người. Mấy ngày nay người nghỉ ngơi cho thật tốt, tinh dưỡng tinh thần, nghi thức triệu hồi này rất hao tổn tinh thần đấy." hấn là người từng trải, kinh nghiệm về chuyện này cũng không ít. Sau khi kết thúc nghi thức triệu hồi, ngày hôm sau sẽ có cảm giác sức lực cả người giống như bị hút ra, toàn thân rã rời.

"Hảo, ta đã biết."

Ý cười bên môi Từ Tinh càng sâu sắc thêm mấy phần, ánh mắt bình tĩnh mà lạnh nhạt nhìn Từ Thanh đang đứng trước mặt. Năm ấy, sau khi hấn triệu hồi ra được huyền thú của mình, vận mệnh của hấn cũng biến đổi theo. Bởi vì có thể triệu hồi ra huyền thú cho nên mới được nhận vào Tam trọng môn để bồi dưỡng, mà hấn cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, thực lực tăng tiến làm cho những kẻ đã khinh thường hấn trước đây phải choáng váng.

Nghe được những lời đó, lại thấy ý cười thân nhiên bên môi nàng, Từ Thanh cũng vui vẻ nở nụ cười theo nàng. Ở trước mặt nàng, mỗi một nụ cười của nàng đều có thể làm cho hấn có cảm giác vui vẻ không thôi. Mấy năm qua, nàng vẫn luôn cổ vũ hấn, tuy rằng người khác đều nói thực lực của nàng năm năm như một ngày không có chút tiến triển, nhưng có đôi lúc hấn đến chỗ của nàng để luyện kiếm, nàng giống như chỉ là vô tình chỉ điểm cho hấn nhưng lại có thể làm cho hấn hiểu ra trong nháy mắt. Thực lực của hấn có thể tiến bộ được như hôm nay, không thể không nói tới công lao của nàng.

Tuy rằng nàng thoát nhìn như là không để ý tới bất cứ một cái gì, dường như là không có gì có thể lọt được vào mắt nàng, nhưng hấn biết nàng nhất định có những chuyện cũ đau lòng mà không có ai biết. Bởi vì có khi nàng sẽ ngăn người thật lâu nhìn lên bầu trời, dường như là đang nhớ về cái gì đó. Thần sắc kia, khi thì mang theo bi thương, khi thì lại mang theo sung sướng, khi thì lại mang theo âm đạm, còn có cả vẻ mặt mà ngay cả hấn xem cũng không hiểu.

Nhìn nụ cười xinh đẹp bên môi nàng, hấn ổn định lại tinh thần, ánh mắt dừng lại trên rổ thảo dược kia rồi cười hỏi: "Từ Tinh, những thảo dược này người định mang qua dược cốc sao? Ta giúp người mang đi nha!"

"Được." Nàng nhẹ giọng đáp lời, đi tới bên cạnh cái rổ lấy mấy thảo dược có ích với chính mình ra riêng, rồi đem rổ đưa cho hấn nói: "Vậy làm phiền người."

"Ha ha, không phiền toái." hấn ngây ngô cười không ngừng, giờ tay nhận cái giỏ rồi ôm vào trong ngực, nói với nàng: "Ta đi rồi, người nhớ kỹ là phải nghỉ ngơi cho nhiều, tinh dưỡng tinh thần để chuẩn bị sẵn sàng."

"Ân." Nàng nhẹ giọng đáp lời, nhìn theo bóng dáng hấn rời đi, cho đến khi bóng dáng của hấn biến mất rồi mới cầm mấy thứ thảo dược kia đi về phía căn nhà tranh của mình. Cho tới khi đến gần căn nhà, còn chưa mở cửa ra đã cảm thấy bên trong có người, đôi mi thanh tú không khỏi nhẹ nhàng hơi hơi giơ lên.

Sẽ là ai?

Chương 56: Muốn Chết

Editor: Lãnh Huy3t

Beta: Trgtrgnd96

Giơ tay nhẹ nhàng đẩy cánh cửa phòng ra, ánh vào đáy mắt là một bóng dáng màu trắng. Chỉ thấy người nọ nhàn nhã ngồi bên cạnh bàn, mặt hướng vào bên trong, ống tay áo trắng như tuyết rơi trên mặt đất, một đầu tóc đen như mực được búi lên. Lúc này, một tay hắn khẽ nâng, dường như đang uống trà, nghe được thanh âm nâng đẩy cửa ra, bàn tay khẽ động buông ly trà trong tay xuống, chậm rãi xoay người lại.

"Đã trở lại." Thanh âm trầm thấp mà khêu gọi, mang theo một cổ ôn như không dễ phát hiện theo bạc môi khêu gọi không nhanh không chậm truyền ra, giống như gió xuân phất qua mặt đất, nhẹ nhàng ôn nhu làm cho lòng người sáng khoái.

Khi hắn quay mặt sang làm cho nàng nhìn thấy dung nhan tuấn mỹ quen thuộc mà xa lạ kia, trong đôi mắt bình tĩnh không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc: "Thần?" Người trước mặt có dáng người xuất sắc mà tuyết trần, dung nhan cương nghị mà không mất vẻ tuấn mỹ kia, khí chất tôn quý lại mang theo xa cách, đây chẳng phải là Thần – người năm năm trước đã từng gặp mặt một lần sao?

Năm năm trước hắn lặng yên xuất hiện trước mặt nàng lại lặng yên rời đi, năm năm qua cũng chưa từng có một tin tức nào, nàng cơ bản cũng đã đem hắn quên. Mà hôm nay hắn lại đột nhiên xuất hiện ở trong này là vì cái gì? Với sự hiểu biết của nàng suốt năm năm qua, hắn không phải là người của Thanh Sơn. Đối với hắn, nàng có tò mò, tò mò hắn rốt cuộc là loại người nào? Tò mò hắn vì sao sẽ xuất hiện ở trước mặt nàng?

"Không phải chỉ mới vài năm không gặp, vậy mà đã không biết ta sao?" Thanh âm mang theo ý cười từ trong miệng hắn truyền ra, hắc đồng thâm thúy mà mê người dừng ở trên người Từ Tĩnh, nhìn cô gái nhỏ nhỏ năm xưa nay đã lớn hơn nhiều, ý cười bên môi không khỏi sâu sắc thêm vài phần.

Từ Tĩnh nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh cùng lạnh nhạt như bình thường, di chuyển bước chân đi lên phía trước, ngồi xuống bên cạnh hắn rồi mới nói: "Sao huynh lại tới đây?" Ở Thanh Sơn có quy định, người ngoài nếu không được mời thì không thể vào Thanh Sơn. Hắn có thể tránh được những người trong Thanh Sơn chạy tới chỗ nàng, thực lực của hắn như vậy nhất định là rất mạnh. Bất quá, nếu để cho mọi người biết hắn xuất hiện ở trong này, chỉ sợ hậu quả sẽ không thể chịu nổi.

"Năm đó sau khi ta trở về liền bế quan tu luyện, thời gian trước mới xuất quan liền nghĩ lại đây gặp muội." Hắn mở miệng nói, không biết như thế nào mà hắn lại đem nguyên nhân vài năm nay không tới thăm nàng giải thích cho nàng nghe.

"Nha." Nàng thản nhiên lên tiếng, về mặt bình tĩnh nhìn không ra cái gì.

Liếc mắt nhìn nàng một cái thật sâu, thấy nàng khép hờ mắt lặng yên ngồi nơi ấy, liền mở miệng hỏi: "Mấy năm qua muội sống như thế nào?" Xem ra, vài năm không gặp nên nàng cùng hắn đều trở nên xa lạ. Bây giờ nàng ngay cả nâng mắt nhìn hắn cũng không dám? Trong lòng có vài phần nặng nề, hắn không thích nàng dùng thần sắc lạnh nhạt như vậy đối với hắn, giống như ở trong mắt nàng, hắn chỉ là một người xa lạ không hơn không kém.

Nàng nâng mắt nhìn hắn một cái, nhẹ giọng nói: "Hoàn hảo." Thanh âm rơi xuống, ánh mắt lại dời đi.

Thấy thế, tuấn mi không khỏi hơi nhăn lại, trầm giọng hỏi: "Muội không có chuyện gì muốn nói với ta sao?" Xa cách như vậy thật sự là làm cho lửa giận trong lòng hắn vô cớ dâng lên.

Nghe hắn nói như thế, nàng bình tĩnh đem tầm mắt dừng trên người hắn, thấy dung nhan tuấn mỹ của hắn hơi trầm xuống, ý cười treo trên khóe miệng lúc trước cũng không biết đã thu đi lúc nào, dường như đang rất tức giận, quanh thân tản mát một cỗ hàn ý mãnh liệt. Nàng có chút không rõ cho nên nhìn về hắn, do dự hỏi: "Huynh đang tức giận?" Nàng chọc hắn tức giận sao? Hình như là không có a?

"Ta không có tức giận!" Thanh âm trầm thấp dường như còn mang theo một cỗ áp lực tức giận. Hắn giơ tay lấy siêu nước qua, tự rót cho mình một chén nước.

"Rõ ràng là huynh đang tức giận." Nàng thản nhiên nhìn hắn một cái, bình tĩnh nói ra sự thật. Thật sự là một quái nhân, vài năm không gặp, hôm nay đột nhiên lại chạy tới chỗ nàng xa giận?

Tay cầm chén nghiêng đi một chút, cũng không đem cái chén đưa lên môi uống, mà là cầm trong tay nhẹ nhàng xoay xoay. Sau khi thờ nhẹ ra một hơi, hắn mới nâng mắt nhìn về phía nàng, thanh âm trầm thấp khêu gọi từ từ mà ra: "Không phải ta cố ý không đến thăm muội đâu."

Từ Tĩnh giật mình, khẽ gật đầu: "Uh, vừa rồi huynh cũng đã nói qua."

"Cho nên không được dùng thái độ xa cách như vậy đối với ta!" Thanh âm trầm thấp bá đạo nói xong, nhìn thấy nàng giật mình tới mức ngây người,

không khỏi khẽ thở dài một tiếng, buông cái chén đang cầm trong tay, giọng điệu ôn nhu nói: "Lần sau ta sẽ không đi một lần là năm năm như vậy nữa. Chỉ cần có thời gian, nhất định ta sẽ đến thăm muội."

Nàng kinh ngạc, ngây ngốc trừng mắt nhìn nam tử trước mắt đột nhiên mang vẻ mặt ôn nhu, không thể hiểu nổi rốt cuộc là chuyện gì đang diễn ra. Hắn rốt cuộc là đang nói cái gì? Sao nàng nghe mà chẳng hiểu nổi lấy một câu nào cả? Là năng lực của nàng giảm xuống sao? Hay là lời nói của hắn quá mức thâm ảo?

"Từ Tinh, Từ Tinh, muội có ở đó không?"

Đột nhiên, thanh âm của Bạch Dật từ bên ngoài căn nhà tranh truyền đến, thanh âm mang ý cười dường như còn dẫn theo vài phần hưng phấn. Hai người trong phòng nghe thấy thanh âm đó, thần sắc không đồng nhất.

Sau khi Thần nghe thấy thanh âm nam tử từ bên ngoài truyền đến, tuấn mi không khỏi nhẹ nhàng nhướng lên, trong mục quang thâm thúy hiện lên một tia u quang khó hiểu. Mà Từ Tinh, sau khi nghe được thanh âm đó, trước tiên là từ bên bàn đứng lên, lướt qua bên người Thần đi về phía cửa, vừa đi vừa nói: "Ta đi ngăn cản hắn, huynh mau đi đi."

Ánh mắt thâm thúy hơi nheo lại, hắn hơi hơi nhíu mày, tao nhã đứng lên đi về phía bên cửa bị Từ Tinh thuận tay đóng lại, nhìn ra bên ngoài từ cái ô nhỏ trên cánh cửa.

"Sur huynh, tìm ta có việc gì?" Từ Tinh đi về phía hắn, ngăn bước chân của hắn lại, nhẹ giọng hỏi.

"Thì ra là muội thật sự ở trong này à!" Nhìn thấy Từ Tinh xuất hiện trước mặt hắn, trên khuôn mặt yêu nghiệt của Bạch Dật tràn ra một ý cười đầy mê hoặc, cánh tay rất tự nhiên ôm lấy bả vai của Từ Tinh.

Nhìn thấy ma trảo của hắn lại vươn đến trên bả vai của nàng, Từ Tinh không khỏi bất đắc dĩ nói: "Sur huynh, móng vuốt của huynh." Mấy năm qua, hắn luôn cố ý không nhìn đến ý kiến của nàng liền ôm nàng. Dường lời của hắn, đó là vì quen biết nhau cho nên mới thân thiết như vậy, người khác nghĩ muốn thân thiết với hắn, hắn còn không thềm đâu!

"Ai! Muội cũng không cần phải nhìn chăm chăm vào tay ta làm gì đâu. Chúng ta quen biết nhau nhiều năm như vậy, sur huynh đối với muội như thế nào không phải muội không biết. Ta ôm muội một chút cũng không mất miếng thịt nào đâu." Bạch Dật vẻ mặt tà mị nói xong, thấy nàng đang muốn giãy ra, hai tay không khỏi càng ôm chặt nàng vào trong người, đồng thời cười lớn ra tiếng: "Đi nào! Vào phòng muội đi, ta mang đến cho muội thứ tốt đây."

Trong phòng, khi Thần nhìn thấy móng vuốt của Bạch Dật đặt trên bả vai của Từ Tinh, hàn quang trong mắt chợt lóe lên. Lại nhìn thấy hắn giơ tay ôm nàng vào lòng thì bực tức kêu gọi không khỏi hơi hơi khẽ động, khóe môi giương lên ý cười lạnh lẽo, hơi thở quanh thân cũng theo sự biến hóa của nội tâm mà trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo như hàn băng ngàn năm. Hơi thở lãnh liệt mà dày đặc tràn ngập, trong nhất thời, không khí trong phòng giảm xuống không ít, giống như gió lạnh vù vù thổi qua nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Hồ Ly Gặm Xương

Editor: Lãnh Huy3t

Beta: Trgtgrnd96

Thấy hắn ôm nàng muốn hướng trong phòng đi vào, Từ Tinh dừng bước nói: "Có chuyện gì ở chỗ này nói là được rồi, ta còn muốn đi luyện kiếm, không vào nhà đâu."

Nghe vậy, Bạch Dật nâng con mắt lên nhìn vào cái cửa phòng đang đóng chặt kia, trong đôi mắt hoa đào xẹt qua một tia tinh quang, bên môi quyền rũ ra một mớ tà tứ vui vẻ, trầm thấp mà cười cười: "Từ Tinh, ta như thế nào cảm giác ngươi tựa như không muốn cho ta vào trong phòng của ngươi? Sẽ không phải, trong phòng này của ngươi ẩn giấu một nam nhân à?" Nói xong, một đôi hoa đào mắt nhìn chăm chăm vào Từ Tinh đang bị hắn ôm, chú ý đến thần sắc trên mặt nàng, lại chỉ thấy vẻ mặt nàng bình tĩnh cùng lạnh nhạt, so với bình thường cũng không có gì khác biệt

Đề tay lên thất lung cũng sẽ không thiếu khối thịt chứ? Trong phòng, Thần bên người hàn khí tràn ngập, một đôi mắt mang theo hàn ý lạnh lùng xuyên thấu qua khe cửa rơi vào cái móng vuốt của người nào đó đang ôm hông Từ Tinh, chăm chú nhìn chăm chăm, ánh mắt lợi hại đến mức có thể trở thành một bả đao giết người, đoán chừng lúc này cái móng vuốt kia của Bạch Dật cũng sẽ bị ánh mắt băng hàn này cắt xuống.

"Sur huynh nói đùa." Từ Tinh nhẹ nói, thần sắc tự nhiên nhìn hắn, lại mở miệng hỏi: "Sur huynh không phải nói mang tới đồ vật gì đến cho ta sao? Là cái gì? Không có ý định lấy ra?" Nói xong, dưới chân bộ pháp di chuyển, xảo diệu từ trong ngực của hắn lui ra ngoài.

Nhìn thấy bộ pháp kì quái của nàng, Bạch Dật lông mày nhíu lại, đôi mắt hoa đào híp lại nhìn nàng một cái, chợt cười cười, thanh âm mỉa mai hoặc mang theo vui vẻ: "Cái kia cũng thật là, Lăng Phong ở trong núi, ngoại trừ ta cùng Từ thanh còn có sư phó bên ngoài, ai còn sẽ đến chỗ này của ngươi chứ?" Nói

xong, tay kia một chuyển hướng trước mặt của nàng một lần lượt, đồ vật một mực giấu ở trong tay áo liền xuất hiện trước mặt Từ Tinh

Nhìn thấy Từ Tinh đang nhìn tới tiểu chút chút tuyết trắng ở trên tay, đôi mắt bình tĩnh không khỏi bày ra, lập tức dương dương đắc ý nói: "Như thế nào đây? Đáng yêu a? Ta cố ý bắt đền tặng cho ngươi đây." Là do hắn biết, không có nữ hài tử không thích những vật nhỏ này.

"Là tiểu bạch thỏ ."

Nhìn thấy tiểu bạch thỏ toàn thân như phủ tuyết trắng chỉ lớn cỡ một nắm tay, Từ Tinh không khỏi mỉm cười, duỗi hai tay ra tiếp nhận, bé thỏ trắng nhỏ nhỏ ghé vào bên trong lòng bàn tay của nàng, dựng thẳng lên hai lỗ tai thỏ thực dài, nháy một đôi mắt đỏ rưng rưng như Hồng Bảo Thạch nhìn nàng, bộ dáng nhỏ bé rất là đáng yêu, khiến nàng nhìn mà trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ.

Bạch Dật cười cười, híp nửa đôi mắt hoa đào hữu ý vô ý hướng tới cánh cửa phòng đóng chặt mà nhìn lại, thừa dịp đúng lúc Từ Tinh đưa tay nhẹ vỗ về bé thỏ trắng, chỉ thấy bóng dáng màu đỏ của hắn nhanh chóng lóe lên, quý mị hư vô xẹt qua, đẩy ra cửa phòng đang đóng chặt.

Từ Tinh vội vàng lấy lại tinh thần, nhìn xem Bạch Dật đã vào phòng, trong mắt hơi lóe sáng, lúc này mới dời lấy bộ pháp đi ra phía trước: "Sur huynh, ngươi hôm nay như thế nào kỳ quái như vậy? Sẽ không thực sự cho rằng ta ở trong phòng ẩn giấu người a?" Nói xong, ánh mắt hướng phòng quét qua, trống rỗng, đã không có bóng dáng của Thân.

Nhìn xem căn phòng trống rỗng, lông mày Bạch Dật chau lên, cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ là hắn đa nghi rồi sao? Nhưng khi ánh mắt rơi vào cái ly trên mặt bàn, cùng với mấy cái ghế được kéo ra một lúc, trong mắt không khỏi xẹt qua một tia sáng âm u không hiểu, lại nhanh chóng biến mất, lúc hắn xoay người lại, thần sắc đã khôi phục như lúc ban đầu, tà tứ nói: "Từ Tinh, ngươi không thành thật một chút đây này!"

Nghe vậy, Từ Tinh không rõ ràng cho lắm nhìn hắn: "Sur huynh đây là ý gì?"

Bạch Dật câu môi cười cười, áo bào màu đỏ đánh trúng , kéo ra một cái ghế khác bên cạnh bàn xoay người ngồi xuống, đôi mắt hoa đào tà mị hướng mấy cái ghế bị kéo ra nhìn lướt qua rồi nói: "Ngươi nói, ngươi vừa rồi cùng với ai ở trong phòng này nói chuyện phiếm?" Cái này rõ ràng là có người, sẽ là ai? Nàng vậy mà lại gạt hắn?

Theo như vừa rồi lúc hắn bắt đầu ôm eo của nàng, đã cảm thấy có một đạo ánh mắt lạnh lùng từ một nơi bí mật gần đó theo dõi tay của hắn, ánh mắt kia mang theo hàn ý khiến cho hắn muốn bỏ qua cũng khó. Nhưng, lúc hắn tập trung tư tưởng mà quét qua, lại không còn cảm giác khí tức kia còn tồn tại, cảm giác này khiến cho đáy lòng hắn có chút buồn bực. Nếu như thật sự có người ẩn thân ở chỗ tối, thực lực của người này, tất nhiên là so với hắn cường đại hơn, bằng không hắn không có khả năng không phát giác ra khí tức của hắn, chỉ là, ở trong núi, sẽ là ai có thực lực như vậy? Hay vẫn là nói, người này, đích thực không phải là người bên trong Thanh Sơn ?

Theo ánh mắt của hắn nhìn lại, nàng lúc này mới nhìn đến mấy cái ghế được kéo ra , trong nội tâm không khỏi thầm than lòng của hắn thật tinh ý, thậm chí ngay cả chi tiết nhỏ như vậy cũng chú ý tới, giấu đi hào quang lóe lên ở trong mắt, thần sắc tự nhiên nói: "Vừa rồi Từ Thanh đã đến, ở trong phòng này đã ngồi một lúc, lúc này sẽ là đang giúp ta đem thảo dược đưa tới được cốc, sur huynh nếu không tin, cũng có thể đến hỏi hắn."

"Được rồi, ngươi đã không muốn nói ta đây cũng liền không hỏi, chỉ cần ngươi nợ đối với ngươi không ý xấu là được rồi." Hắn vừa nói, vừa nâng tay vuốt vuốt lại vài nhánh tóc vương lại ở trước ngực rồi tà mị cười nói : "Qua mấy ngày ngươi cũng muốn đi vào nghỉ thức triệu hoán rồi, mấy ngày nay nghỉ ngơi thật tốt, dưỡng tốt tinh thần, đến lúc đó ta đi động viên ngươi, ngươi cũng đừng làm cho ta thất vọng." Hắn thật đúng là có chút tò mò, nàng đến lúc đó triệu hồi ra cái dạng huyền thú gì ?

"Ân." Nàng nhẹ giọng đáp lời, thu liễm nửa con mắt vuốt ve thỏ trắng trong lòng bàn tay, dừng một lúc, lại giương mắt lên nói: "Sur huynh, nếu không có việc gì, ngươi đi về trước đi! Ta còn muốn đi luyện kiếm."

"Được rồi! Vậy, ta đi trước."

Nghe vậy, Bạch Dật, phát nhẹ áo bào, từ trên ghế đứng dậy liền đi qua bên cạnh nàng, bước chân chợt dừng lại, ghé sát vào bên tai của nàng tà tà cười nói: "Từ Tinh, trừ sur huynh ngươi ra ở bên ngoài, những nam nhân khác đều là sói đội lột người, ngươi cũng đừng đem Sói vào trong phòng , nếu để cho Sói cắn được ngươi rồi, sur huynh ta thực đau lòng đấy." Nói xong, cũng không nhìn nàng nữa, hơi ngửa đầu, trên khuôn mặt yêu nghiệt sung sướng vui vẻ đi ra ngoài.

Nghe vậy, khoe miệng Từ Tinh nhìn không được run rẩy, từ khi biết hắn ngày đầu tiên nàng đã biết rõ, hắn không phải Sói, hắn là hồ ly, một chỉ làm đáng hồ ly.

Mà Bạch Dật đã đi ra ngoài, trong lúc đó, đang lúc hắn nhấc chân bước qua cánh cửa, không biết từ chỗ nào nảy ra một cỗ Âm Kinh đánh về phía sau đầu gối của hắn, cả người không hề được báo động trước đi phía chụp một cái xuống dưới, Bạch Dật không nghĩ tới lại đột nhiên phát sinh một màn như vậy, bởi vì quán tính liền đổ về phía trước mà không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, mắt nhìn thấy dung nhan yêu nghiệt của mình muốn cùng mặt đất thân mật hôn môi, hắn không khỏi hô to một tiếng: "Ah..."

"Phanh!"

Âm thanh mạnh mẽ rơi xuống đất tiếng vang lên, Từ Tinh vội vàng xoay người sang chỗ khác, vừa vặn nhìn thấy hắn cả người hiện lên hình chữ đại ngã sấp trên mặt đất, hai cái chân kia còn gác một nửa ở trên cánh cửa, bộ dáng rất là quái dị. Nàng giật mình, vội vàng đi ra phía trước: "Sur huynh, ngươi làm sao?"

Bạch Dật mặt đen lại từ mặt đất ngẩng đầu lên, vốn là một khuôn mặt yêu nghiệt tuấn tú, lúc này đây lại dính đầy mảnh cây cùng hạt cát, mà trong miệng

của hắn lại vẫn còn ngậm một khối xương ...

Nhìn đến cái khối xương kia, Từ Tình khẽ giật mình, tiếp theo nhin không được ‘ PHỤT ’ cười ra tiếng, cái mảnh xương kia, hình như là gia gia của nàng tới hôm qua gặm hết ném loạn đây...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Chỉ Là Bằng Hữu?

Editor: Lãnh Huy3t

Beta: Trgtrgnd96

"Có cái gì buồn cười ?" Bạch Dật đen mặt đứng lên, giờ tay phát phát cò đại cùng với cát dính trên mặt, lại vỗ vỗ bụi đất dính trên người. Mất hoa đào bán híp lướt qua ý cười còn ần ần trên khóe môi Từ Tình, tiện thể dừng lại trên căn phòng sau lưng nàng, thanh âm mang theo tức giận từ trong miệng hắn mà ra.

"Là ai? đi ra cho ta!"

Vừa rồi, lúc hắn bước chân ra cửa, sau gót chân bị một cổ ám kinh đánh úp. Cổ ám kinh kia mang theo một cổ uy áp làm cho người ta không thể bỏ qua, khiến cho hắn không thể phản ứng lại được chút gì, nếu không hắn cũng không chặt vật tới mức cùng với mặt đất thân mật hôn môi. Vốn tưởng là người nọ đã rời đi, ai ngờ còn nấp trong chỗ tối!

Đáng ghét, vậy mà hắn lại không phát hiện ra rốt cuộc là người nọ ẩn thân ở chỗ nào! Chỉ cảm thấy trong lòng có một cổ lửa giận bốc lên mãnh liệt, thấy hồi lâu sau cũng không có người đi ra, hắn không khỏi đi nhanh vào trong phòng, muốn bắt cho bằng được kẻ giấu trong chỗ tối kia.

"Sur huynh, huynh..." Nhìn về mặt đen thui của hắn, Từ Tình bước lên phía trước, mở miệng đã bị hắn ngăn lại.

"Muội đứng qua một bên đi! Hôm nay ta mà không bắt được tên kia, ta sẽ không phải là Bạch Dật!"

Huynh vốn không phải là Bạch Dật, Bạch Dật bất quá chỉ là tên của huynh ở trên Thanh Sơn mà thôi. Từ Tình nhẹ lẩm bầm ở trong lòng, thấy về mặt tức giận của hắn, không khỏi khẽ thở dài một tiếng. Vốn dĩ hắn đã đi rồi, sao đột nhiên Thần lại động thủ? Vừa rồi vô thanh vô tức, nàng nghĩ là hắn đã rời đi rồi, ai ngờ còn ở nơi này. Bây giờ phải làm sao để giảng hòa đây?

"Nga? Phải không?"

Thanh âm trầm thấp mang theo một tia lãnh liệt cùng không chút để ý không nhanh không chậm từ trong không khí truyền đến, không phân biệt là từ nơi nào, dường như không đem Bạch Dật để trong mắt, không coi lời nói của hắn ra gì.

Nghe thấy thanh âm đó, Từ Tình không khỏi than nhẹ một tiếng, xem ra hôm nay còn không chấm dứt được. Lấy tu vi của Thần, tin tưởng rằng muốn không kinh động tới Bạch Dật mà rời đi không một tiếng động là điều dễ dàng. Ai ngờ hắn vừa mới ra tay giờ lại còn lên tiếng, lúc trước nàng còn một mực chắc chắn rằng nơi này không có người khác đến...

Mà nghe thấy thanh âm nam nhân từ trong không khí truyền đến, đôi mắt hoa đào của Bạch Dật quả nhiên quay lại liếc mắt nhìn Từ Tình một cái, giống như là chất vấn, không phải là muội nói không có ai tới sao? Vậy đây là có chuyện gì?

Bất đắc dĩ, Từ Tình chỉ có thể nhẹ giọng nói: "Sur huynh, hắn là bằng hữu của ta, huynh vẫn nên đi về trước đi!" Cả hai đều không quen nhau, sao mà hai người còn chưa chạm mặt cũng đã như nước với lửa? thật không biết nếu hai người gặp nhau thì sẽ còn xảy ra những chuyện nào nữa đây?

"Bằng hữu? Quy định của Thanh Sơn là trừ khi được đồng ý, nếu không thì không thể tùy tiện tiến vào. một khi tùy ý xâm nhập, bắt được sẽ bị khép vào trọng tội!" Mất hoa đào híp lại, liếc mắt nhìn chung quanh một cái, khẩu khí không hề tốt nói xong, nhất là đối phương lại là nam nhân! Từ Tình che chở cho hắn ta như vậy, hắn thật sự không hề thích!

"Nga? Ta thật rất muốn biết, ngươi có thể tìm được ta hay không đây?" Thanh âm không chút để ý lại mang theo một tia lãnh ý truyền đến, khiến Bạch Dật đang trong cơn giận dữ lại càng thêm căm tức hơn! Hơi thở huyền khí trên người, trong nháy mắt đi theo cơn giận dữ của hắn mà càng bốc lên cao, tràn ngập khắp thân thể hắn.

Hơi thở mang huyền khí màu xanh từ trên người Bạch Dật bắt đầu nổi lên và nhanh chóng mở rộng ra xung quanh, một thân hồng bào của hắn bay bay lên trên không, một thân tức giận cũng càng ngày càng bành trướng, quanh thân tản mát ra hơi thở hung ác nham hiểm, thật sự khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Từ Tình không khỏi than nhẹ một tiếng. Bạch Dật tuy rằng đối xử với nàng coi như không tệ nhưng nàng biết thủ đoạn của hắn cũng là cực kì tàn nhẫn.

Tình tình của hắn biến đổi tùy theo tâm trạng, khi hắn vui vẻ có thể mang bộ mặt tươi cười với người khác; nhưng khi không vui, vẻ mặt của hắn hung ác nham hiểm tựa như ác ma đến từ địa ngục. Quen biết nhau vài năm, tuy rằng nàng chưa từng thấy qua thủ đoạn của hắn nhưng cũng nghe qua không ít. Hôm nay nếu không ngăn lại, thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Lập tức, nhẹ nhàng đi đến bên người hắn, một bàn tay dường như vô tình nâng lên vuốt vuốt sợi tóc bên tai, lơ đãng phất qua trước mặt hắn, đôi mắt bình tĩnh dừng ở trên người hắn, nàng nhẹ giọng nói: "Sur huynh, ta đỡ huynh qua bên này nghỉ ngơi một lát đi!"

Bạch Dật đang trong cơn phần mộ nghe thấy như thế, vẻ mặt mạc danh kì diệu, nhìn Từ Tình đang đứng bên người nghi hoặc hỏi: "Vô duyên vô cớ sao mà ta phải đi nghỉ ngơi? Ta còn muốn bắt được tên kia...Sao mà đầu ta có chút, có chút choáng váng..." Hắn còn chưa nói xong, hơi thở huyền khí trên người bắt đầu biến mất vô tung chỉ trong nháy mắt, bước chân lao đảo hai cái. Dường như nghĩ đến cái gì, vẻ mặt không thể tin nhìn chăm chăm vào thân sắc lạnh nhạt như trước của Từ Tình, cuối cùng ý thức chống đỡ không được, dần dần lâm vào hôn mê, thân thể cũng đổ lên người nàng.

Ở chỗ tối, Thần nhìn thấy một màn này, ánh mắt thâm thúy không khỏi lóe lóe, y bảo màu trắng nhẹ nhàng phát lên, tao nhã đi ra từ phía sau cửa. Hắn thật không nghĩ tới, mới vài năm không gặp mà trên phương diện y thuật nàng còn có thiên phú cao như vậy, quả thực là làm cho hắn rất kinh ngạc. Vừa rồi, cái tay kia giống như vô tình, từ trong ống tay áo của nàng bắn ra không phải là bột phấn mà dường như là một cỗ mùi hương. Vậy mà chỉ trong nháy mắt có thể hạ gục một gã Vũ tông cấp sáu, thật sự là không đơn giản.

Hắc đồng sâu không thấy đáy nhìn thấy Bạch Dật đang tựa trên người Từ Tình, u quang trong mắt chột lóe, ống tay áo màu trắng phất một cái, một cỗ ám kinh từ trong ống tay áo hắn bắn ra, đánh úp về phía bóng dáng hồng sắc kia.

Từ Tình hơi giật mình, cảm giác Bạch Dật vốn đang tựa trên người nàng bỗng nhiên bị cỗ ám kinh kia bắn ra ngoài. Chờ nàng phục hồi lại tinh thần, cả người Bạch Dật đã ngã trên giường của nàng, mà bởi vì trúng mê dược cho nên không thể làm hắn phát ra bất kì âm thanh nào.

Nàng có chút xin lỗi liếc mắt nhìn Bạch Dật đang trong mê man một cái. Vốn không nghĩ sẽ dùng dược đối với hắn nhưng nếu không ngăn cản thì không biết sự tình còn phát triển thành cái dạng gì, nàng cũng là không có biện pháp nào khác a. Quay đầu lại, nhìn thấy Thần đã đi tới bên cạnh nàng, không khỏi mở miệng hỏi: "Sao vừa rồi huynh không đi? Nếu làm cho người ở đây biết, huynh sẽ gặp phiền toái đấy."

Trong hắc đồng hào quang chột lóe, hắn nhìn nàng một cái thật sâu, thanh âm trầm thấp chậm rãi hỏi: "Muội đang quan tâm ta sao?"

"Vừa rồi ta cũng đã nói qua, chúng ta là bằng hữu." Thanh âm bình tĩnh nhìn hắn. Tuy rằng đây là lần thứ hai nàng cùng hắn gặp mặt nhưng từ trong đôi mắt hắn nhìn nàng, cùng với năm ấy hắn dạy nàng luyện kiếm, giúp nàng đồn cây, đưa vòng cổ cho nàng, nàng liền cảm thấy hắn hẳn là đã biết nàng từ trước.

Nhưng hắn không phải là người ở Thanh Sơn, mà khi đó nàng cũng vừa mới đến Thanh Sơn không lâu, hắn làm sao có thể nhận thức nàng? Trong đó hẳn là có một số chuyện mà nàng không biết, có lẽ nàng nên bớt chút thời gian đi hỏi sư phụ một chút, năm đó là ai cứu nàng? Là ai đưa nàng vào Thanh Sơn?

"Chính là bằng hữu?" Hắn hơi nhíu mày, liếm hạ đôi mắt sâu thẳm, thấp giọng ní non, lại nâng mắt nhìn về mặt bình tĩnh lạnh nhạt của nàng, ở trong cặp mắt trong suốt kia, thấy được ánh ngược của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Hấp Dẫn Sự Chú Ý Của Nàng

Editor: Lãnh Huy3t

Beta: Trgtrgnd96

Nghe nói như thế, Từ Tình giật mình, đương nhiên là bằng hữu! Nếu không phải là bằng hữu thì sao nàng lại cùng hắn nói chuyện ở đây? Không phải bằng hữu thì sao nàng có thể ủng hộ hắn? Không phải bằng hữu thì nàng cũng sẽ không lo lắng cho an nguy của hắn. Vì thế, gật gật đầu nói: "Àn."

Ánh mắt thâm thúy lẳng lặng nhìn nàng, sau khi nhìn thấy một mảnh trong suốt trong mắt của nàng, không khỏi than nhẹ một tiếng, ánh mắt liếc nhìn qua Bạch Dật đang chết ngất kia một cái, thanh âm trầm thấp mà nhu hòa vang lên: "Đừng làm cho chính mình áp lực quá lớn, cứ như bình thường là tốt rồi. Cái gọi là triệu hồi huyền thú, tuy rằng nói là không thể không hao tổn tinh thần, nhưng mà chỉ cần trong cơ thể thật sự có cất dấu huyền thú, thì như thế nào cũng sẽ triệu hồi ra được thôi."

"Àn." Nàng nhẹ giọng đáp lời, ánh mắt nhìn thẳng lên gương mặt hắn, dừng lại một chút, rồi lại nhìn thoáng qua Bạch Dật đang nằm ở trên giường, nhẹ giọng nói: "Huynh vẫn nên đi trước đi! Tu vi của hắn không thấp, dược của ta đối với hắn không thể duy trì được lâu. Nếu hắn tỉnh lại tất nhiên sẽ không chịu bỏ qua như vậy."

Nghe vậy, khoe môi hắn khẽ cong lên, nâng tay bắn ra một cỗ ám kinh lên trên ngực Bạch Dật, hắn phất tay một cái lên trên bộ áo bào trắng của mình, tao nhã ngồi xuống bên cạnh bàn nói: "Đã lâu không gặp như vậy, hôm nay ta cố ý đến thăm muội, làm sao có thể liền mới chỉ như vậy mà đã đi về rồi?"

Ngồi đi! Nhất thời nửa khắc, hấn sẽ không tỉnh được."

Từ Tinh bất đắc dĩ, chỉ có thể cứng đi theo ngồi xuống bên cạnh bàn, hai tay nàng để dưới bàn, ánh mắt dừng lại trên người hấn, lẳng lặng nhìn hấn. Lần đầu tiên nhìn thấy hấn là năm năm trước, hấn là một thiếu niên tuấn mĩ như trích tiên, nay lại lần nữa tái kiến hấn, thì đã là một người nam từ tuấn mĩ thành thực mang theo hơi thở nam tính không thể bỏ qua.

Qua thời gian vài năm, cổ hơi thở vương giả trên người hấn càng trở nên mãnh liệt, dần dần, cái loại cảm giác như trích tiên dường như cũng theo sự trưởng thành của hấn mà đã trở nên phai nhạt. Tuy nhiên, khí chất tôn quý cùng hơi thở xa cách mà lạnh lùng cũng vẫn còn giống như năm đó nàng cảm nhận được, thậm chí so với lúc ấy thì càng lạnh hơn. Tuy rằng, hấn đối với nàng dường như có mang theo sự ôn nhu, nhưng mà cổ hần ý như được tỏa ra từ trong xương cốt của hấn cũng làm cho nàng không thể dễ dàng bỏ qua, nhìn thấy hấn như vậy, nàng vẫn luôn có chút kỳ quái. Vì sao một người lại có thể phức tạp như thế?

Trong khi Từ Tinh đánh giá hấn, đồng thời ánh mắt Thần cũng dừng lại trên thân thể nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trong thuần khiết, không tính là tuyệt mĩ, nhưng là rất thanh tú thanh nhã, rất tương xứng với tính tình của nàng. Một áng tóc thuần hoạt như tơ trù chỉ được dùng một dây vải trắng nhẹ nhàng thắt lại thành một chiếc nơ bướm đơn giản, còn lại thì được tùy ý xoắn rối tung ra sau người, hai nhánh dây còn thừa lại của nơ bướm lẳng lặng nằm trên mái tóc như tơ trù càng làm tăng thêm một sự thanh nhã cùng phiêu dật.

Dáng ngồi đoan trang, thân người mảnh mai, khí chất thanh nhã, hơi thở im lặng, không một điểm nào là không nói lên nàng được giáo dưỡng cực kỳ tốt. Trong đôi mắt thanh tình mang theo sự lạnh nhạt, nhưng trong sâu thẳm lại ẩn chứa ánh sáng trong trẻo mà lạnh lùng không muốn người khác biết, nàng nhìn như bình dị gần gũi, nhưng thực ra lại mang theo một sự lạnh lùng xa cách ngàn dặm.

Ý cười trên khóe môi không khỏi càng sâu sắc hơn vài phần, cẩn thận quan sát thì nàng cùng hấn cũng có vài phần tương tự. Nhìn nàng ngồi trước mặt, hấn không khỏi cảm thấy may mắn vì quyết định lúc trước.

Lúc trước, cứu nàng cơ hồ là xuất phát từ bản năng, trước khi ý thức của hấn còn chưa kịp phản ứng thì hấn đã tiến đến ôm nàng đang toàn thân lơ đãng lên từ trong bụi cỏ, ôm thân thể nhỏ như vậy vào trong ngực làm cho hấn cảm thấy nàng thực yếu ớt, dường như chỉ cần hấn buông tay một cái thì nàng sẽ ngã chết mất. Tuy nhiên, theo sự rong ruổi của thời gian, nay nàng cũng đã dần dần trưởng thành.

Có khi hồi tưởng lại, duyên phận của hấn cùng với nàng dường như đã được định sẵn vào thời khắc đó...

Ánh mắt thâm thúy mang theo một tia ôn nhu quét qua thân thể của nàng một hồi, mảy mòi hơi giương lên, thanh âm trầm thấp không nhanh không chậm truyền ra từ bậc môi khêu gợi của hấn: "Muội đã đạt đến lục phẩm Vũ tông?" Vừa rồi dùng thần thức đảo qua, thế nhưng lại thấy tu vi của nàng đã tiến bộ vượt bậc như thế, thật sự là có chút kinh ngạc.

Nghe được hấn nói thế, Từ Tinh cảm thấy có chút kinh ngạc. Từ lúc mới bắt đầu, nàng liền tu luyện hai loại tâm pháp, một loại là thượng đẳng tâm pháp do sư phó dạy nàng, một loại là Lăng Thiên tâm pháp mà lúc trước mẫu thân bắt nàng phải học thuộc. Cũng vì có bộ Lăng Thiên tâm pháp của mẫu thân phụ trợ, nên tu vi của nàng mới có thể tăng tiến thần tốc như thế.

Bởi vì biết Lăng Thiên tâm pháp không thể dễ dàng sử dụng, cho nên nàng vẫn luôn phối hợp với Thanh Phong kiếm pháp, ở trước mặt mọi người nàng chỉ sử dụng thượng đẳng tâm pháp do sư phó dạy nàng. Nhưng vì nàng cố ý che giấu, nên cơ hồ không có người nào nhìn ra được phẩm giai của nàng đã đạt đến cấp bậc gì, thế nhưng hấn chỉ cần dùng thần thức đảo qua thì liền nhìn ra được, thật sự là làm cho nàng cực kỳ kinh ngạc.

"Làm sao huynh thấy được?" Trong đầu vừa nghĩ, nàng cũng liền hỏi ra khỏi miệng. Hấn còn có thể nhìn ra được, vậy sư phó thì sao? Người khác thì sao? Có phải chỉ cần người có thực lực phẩm giai cao hơn nàng thì cũng có thể nhận ra thực lực mà nàng đã cố ý che giấu hay không?

Thần mỉm cười, nhẹ nhàng cong lên khóe môi, nhìn ra được dường như là tâm tình rất không tệ, hấn nhìn Từ Tinh đang ngồi trước mặt, thanh âm trầm thấp mang theo một sự tự tin cùng khí phách nói: "Vô luận muội có che giấu kỹ bao nhiêu, chỉ cần ta tùy tiện dùng thần thức đảo qua thì liền có thể nhìn ra được."

Nghe vậy, Từ Tinh hơi hơi nhíu mày, hỏi: "Vậy, nếu người có thực lực phẩm giai cao hơn ta thì cũng có thể dùng thần thức đảo qua là liền nhìn ra được?" Nàng không muốn để cho người khác biết tu vi của nàng đã đến trình độ này. Vốn tưởng rằng mình đã che giấu rất khá, ai ngờ lại không thể chống nổi dù chỉ một ánh mắt của hấn.

"Người có thực lực không cao hơn muội bao nhiêu như hấn thì không thể nhìn ra." hấn giơ tay chỉ chỉ Bạch Dật đang nằm hôn mê trên giường, còn nói: "Bất quá lấy tu vi của sư phụ muội, nếu muốn nhìn ra tu vi của muội thì cũng không khó, với người có thực lực cao hơn muội một phẩm giai, chỉ cần ngưng thần tụ khí thì không khó để nhìn ra được."

Nghe nói như thế, chân mày của nàng càng nhăn sâu hơn. Bình thường nàng ngoại trừ đi đến được cốc thì cũng rất ít ra ngoài, bởi vậy cũng rất ít đụng phải cao nhân có tu vi cao hơn nàng. Nhưng mà nếu đụng phải, vậy thì thực lực của nàng cũng sẽ bị người đó phát hiện ra. Trên Thanh Sơn này, những đệ tử có thiên phú dị bẩm đều đã được đẩy lên đầu ngọn gió, trở thành tám gương trong mắt mọi người, trở thành nhân vật phong vân trên Thanh Sơn. Liền ngay cả những trận tỷ thí bình thường ở Thanh Sơn hay những lần đánh giá cùng với ba đại danh sơn khác cũng đều không thể thiếu phần, mà nàng lại không muốn trở thành một phần tử trong số đó.

Giống như là biết nàng vì sao lại nhíu mày, trong ánh mắt thâm thúy hiện một ý cười sùng nịch đến ngay cả chính hấn cũng chưa phát hiện, thanh âm trầm thấp dùng một chút lại mở miệng nói: "Muốn không bị người khác nhìn ra được, cũng không phải là không có cách nào."

"Biện pháp gì?" Vừa nghe lời này, nàng liền ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe sáng nhìn hấn.

"Ta có một bộ khẩu quyết tâm pháp, chỉ cần tu luyện khẩu quyết này, thì vô luận người có phẩm giai cao hơn muội bao nhiêu thì cũng không thể nhìn ra phẩm giai chân thật của muội đã đạt tới mức độ nào." Hắn không nhanh không chậm nói, ánh mắt thâm thúy dừng lại trên người Từ Tình, nhìn chân mày hơi nhíu của nàng buông lỏng, thấy đôi mắt nàng lóe sáng đem toàn bộ lực chú ý đặt lên trên người hắn, tâm tình không khỏi sung sướng hẳn lên, ngay cả khóe môi cũng không kìm được mà hơi cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Không Nói Đến Ân Tình

Editor: Lãnh Huy3t

Beta: Trgtrgnd96

Nghe nói như vậy, nàng ngược lại có chút chần chờ. Tâm pháp khẩu quyết rất trân quý, ở bên trong Thanh Sơn, không phải đệ tử nào cũng có tư cách tu luyện tâm pháp cao cấp. Những đệ tử tư chất bình thường chỉ có thể tu luyện tâm pháp loại trung và hạ, tâm pháp cao cấp là vô cùng trân quý, chỉ có những đệ tử thiên phú xuất chúng mới có tư cách tu luyện.

Mà ở Lăng Phong Sơn này, tâm pháp được truyền ở Thanh Sơn phân thành ba tầng, thượng, trung và hạ. Cái nàng học là tâm pháp cao cấp, cũng chính là cái mà sư phụ đã cho nàng luyện từ bé, vốn tưởng loại tâm pháp kia là của Thanh Sơn nhưng sau này nàng mới phát hiện cái đó vốn là bảo bối của sư phó. Thứ tâm pháp cao cấp mà nàng luyện không giống với cái mà mấy người Từ Nghiên tu luyện, tuy rằng đều là cao cấp, nhưng, theo như thần sắc sư phụ dặn dò nàng cất giấu cho cẩn thận thì có thể thấy được cái đó so với Thanh Sơn cao cấp tâm pháp nhất định chỉ có hơn chứ không kém!

Bởi vì ở Lăng Phong sơn đệ tử chỉ có mấy người cho nên sư phụ đều cho bọn họ tu luyện loại tâm pháp tốt nhất, cũng bởi vì thế nên thực lực các đệ tử của sư phụ ở trong Thanh Sơn cũng thuộc loại thượng thừa.

Người tu luyện, lấy tâm pháp phụ trợ võ công, thiếu một trong hai cái cũng không được. Nếu có võ công cao cường nhưng lại không có tâm pháp xứng đôi thì không thể nào phát ra hết uy lực, cho nên, trên thế giới này, tâm pháp là thứ cực kì trân quý. Đây cũng là nguyên nhân vì sao năm đó những kẻ giấu mặt kia lại muốn cướp đoạt Lăng Thiên tâm pháp của mẫu thân nàng!

Mà loại tâm pháp theo như lời Thần, nếu thật sự làm cho những người có phẩm giai cao hơn nàng cũng không thể nhìn ra được phẩm giai thực sự của nàng thì đó đương nhiên không phải là loại tâm pháp bình thường. Loại tâm pháp trân quý như vậy, sao nàng có thể tùy tiện học được?

Thấy nàng cau mày cúi đầu, dường như là đang nghĩ đến cái gì, hắn không khỏi hỏi: "Làm sao vậy? Muội không muốn học?"

Nghe vậy, nàng ngẩng đầu lên, thanh mâu chống lại ánh mắt thâm thúy của hắn, nói: "Tâm pháp đều rất trân quý. Nếu tâm pháp này có thể khiến cho người có phẩm giai cao hơn ta cũng không thể nhìn thấu phẩm giai của ta vậy thì càng không phải là loại tâm pháp bình thường. Làm sao ta có thể học được."

Nghe nói như thế, hắc đồng thâm thúy của hắn dừng lại trên khuôn mặt trắng trẻo thuần khiết của nàng, thanh âm trầm thấp mang theo ý cười: "Thì ra là muội lo lắng cái này?" Khóe môi xinh đẹp hơi hơi gợn lên, lại nói tiếp: "Chuyện mà muội lo lắng, cơ bản đều không phải là vấn đề gì lớn cả. Nếu ta có thể đưa cho muội học thì đâu cần thiết phải so đo mấy thứ đó phải không?"

"Nhưng là..." Nàng còn muốn nói cái gì thêm, lại bị hắn nâng tay ngăn trở.

"Chỗ muội có giấy mực sao? Ta viết nó ra cho muội." Hắn nói xong, ánh mắt đảo qua trong phòng, lại nhớ tới gian nhà tranh đơn sơ của nàng đương nhiên không có khả năng có những thứ đó, tuấn mi không khỏi nhíu lại.

Thấy hắn nhíu mày, Từ Tình dừng một chút, nhẹ giọng nói: "Chỗ ta cũng không có giấy mực, huynh niệm một lần cho ta là nghe là được." Với trí nhớ của nàng, chỉ cần một lần là hoàn toàn nhớ kĩ, căn bản không cần đến giấy mực.

Nghe vậy, hắn chậm rãi nhếch mày, hắc đồng nhìn nàng một cái thật sâu, thanh âm trầm thấp chậm rãi mà ra: "Ta niệm, muội nghe theo."

"Hào." Nàng nhẹ giọng đáp ứng.

"Thuận niệm, đốc hai mạch thượng hành hồi cho đại chuy huyết, cho vai phải tĩnh huyết nhập lòng bàn tay, khí mẫn cổ chi, chưởng khởi bình ngực. Năm ngón tay rú xuống, khí xuyên vào tay, mười ngón khép lại, hồi kéo, hai tay hợp lại, hồi khí đan điền..."

Thanh âm trầm thấp không nhanh không chậm nói xong, hắn nhìn Từ Tình ngồi trước mặt chậm rãi khép lại ánh mắt, đề khí vận hành theo những gì hắn niệm, dần dần đem huyền khí trên người nàng áp vào đan điền. Vốn dĩ cổ hơi thở tràn ngập huyền khí không dễ phát giác tràn ngập quanh thân nàng cũng theo khẩu quyết nàng vận hành mà dần dần nhạt hơn, cho đến khi hoàn toàn biến mất trên người nàng, nhìn không thấy một chút bóng dáng.

Hắc đồng thâm thúy không khỏi xẹt qua một tia kinh ngạc, không nghĩ tới trong thời gian ngắn như vậy mà nàng có thể ghi nhớ khẩu quyết của hắn và vận

hành theo, nhanh chóng đem hơi thở huyền khí trên người giấu đi. Thiên phú như vậy quả thực làm hắn rất kinh ngạc, khó trách chỉ trong thời gian vài năm ngắn ngủi tu vi của nàng lại tiến bộ nhanh như vậy.

Thấy nàng quên mình tiến vào trong tu luyện, hắc đồng thâm thúy không khỏi hiện lên một tia bất đắc dĩ, tao nhã từ trên bàn đứng lên, liếc mắt nhìn Từ Tĩnh đang tiến vào cảnh giới vong ngã kia một cái thật sâu, lúc đang chuẩn bị xoay người rời đi, khước mắt liếc thấy thiếu niên hôn mê nằm trên giường này giờ, trong hắc đồng hiện lên một tia tinh quang. Lập tức cất bước đi qua, hai ngón tay túm lấy cổ áo hắn, giống như điều hâu bắt một con gà con, xách hắn đi ra ngoài.

Ra nhà tranh, thuận tay giúp nàng đóng cửa phòng lại, dừng một chút, dưới chân đạp gió mà đi. Đi tới dưới một cái cây cách nhà tranh của mấy người kia không xa, đem hồng y thiếu niên trong tay bỏ vào dưới tàng cây, gơ tay vỗ vỗ trên chiếc áo trắng không nhiễm một hạt bụi nào, giải khai huyết đạo trên người hắn, bóng dáng màu trắng phát một cái, đạp phong mà đi, chỉ trong chớp mắt đã biến mất tại chỗ, chỉ để lại Bạch Dật đang hôn mê nằm trên mặt đất...

"Sư tỷ, người xem gần đây kình công của ta có tiến bộ hơn chút nào không?"

Tiếng cười nhẹ nhàng từ cách đó không xa truyền đến, chỉ thấy Từ Sa một thân quần áo màu hồng nhạt ở giữa không trung đạp gió mà đi, hai chân cân bằng mở ra đặt hai bên, trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo ý cười mê người. Lúc này, nàng đang quay đầu nhìn Từ Cẩm đang đi sau lưng nàng không xa.

"Ai chẳng biết trong mấy người chúng ta thì kình công của người là tốt nhất? Nhưng mà Từ Sa, tuy rằng kình công của người tốt nhưng mà cũng nên cùng Nhị sư huynh học kiếm pháp. Luận kiếm pháp, Nhị sư huynh của chúng ta là mạnh nhất." Từ Cẩm một thân hồng y cười nói, trên đai lưng buộc quanh eo nhỏ của nàng có gắn một cái roi mềm, mấy năm qua nàng không chỉ tiến bộ trên phương diện tu luyện mà còn luyện ra một tay hảo tiên.

"Ta cũng muốn cùng Tam sư huynh học ám khí. Dù sao thì kình công của ta cũng tốt, khi đánh không lại có thể chạy trốn. Nếu học được thêm ám khí thì lại càng tốt hơn, nhưng mà bình thường khi ta đi theo Tam sư huynh học ám khí, thấy công phu ám khí của hắn ngày một tăng lên mà ta lại học không đến chút nào." Nàng kình thân hạ xuống đất, hai tay giao nhau để sau người, có chút nổi giận nói.

Nghe vậy, Từ Cẩm chỉ cười, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một nụ cười kinh diễm nói: "Cho dù thế nào đi chăng nữa, người cũng mạnh hơn so với Từ Tĩnh rất nhiều. Nàng học nhiều năm như vậy rồi, vẫn là cái bộ dạng cũ kia, trừ bỏ lên núi hái thảo dược còn lại chẳng làm được gì." Sư phụ vẫn muốn làm cho bọn họ có thể ở chung với nàng, nhưng làm sao mà có thể ở chung được. Với cái bộ dáng kia của nàng, đừng nói tới mấy vị sư huynh, chính là hai người các nàng cũng kình thường nàng ta. Thật không biết vì sao sư phụ nhất định phải làm cho mấy người bọn họ thử cùng nàng sống chung! Bất quá cũng bởi vì sư phụ giao phó cho nên vài năm nay bọn họ cũng không gây khó dễ cho nàng, cho dù gặp nhau cũng chào hỏi đôi chút.

Vừa nghe nàng nhắc đến Từ Tĩnh, sắc mặt Từ Sa khẽ biến. Mấy năm qua, nàng đối với Từ Tĩnh có một loại cảm giác sợ hãi không nói thành lời, bóng ma trùng âm dương tán năm đó vẫn đi theo nàng, cũng từ khi chuyện đó bắt đầu, nàng vẫn không dám cùng nàng ấy đối nghịch. Giống như lời của sư phụ, nàng không đầu lại được nàng ấy, nếu cứng rắn muốn đối nghịch cùng với nàng, đến cuối cùng, người phải chịu khổ sẽ là các nàng mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Về Mặt Hung Ác Nham Hiểm

Editor: Lãnh Huy3t

Beta: Trgtgrnd96

Từ Cẩm thấy nàng sau khi nghe được tên Từ Tĩnh thì thần sắc liền căng thẳng, không khỏi cười lớn thành tiếng: "Xem biểu tình muội cứng ngắc như vậy, nào có giống bình thường ? Từ năm ấy, sau khi muội cùng tam sư huynh bị nàng ta đâm thọt một nhát thì mỗi lần nhắc tới nàng ta muội liền biến sắc. Thật không biết rốt cuộc là muội vì cái gì mà sợ nàng ta như thế ?"

Nghe vậy, Từ Sa giật giật đôi môi anh đào phấn nộn nhưng lại không nói gì, ngược lại chậm rãi cúi thấp đầu xuống. Sợ nàng cái gì? Chính mình cũng không biết, chỉ là từ đó về sau, mỗi khi gặp lại nàng ta, thì trong đáy lòng luôn đều có chút sợ hãi khó hiểu. Nhất là khi vừa tiếp xúc với ánh mắt bình tĩnh mà trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng, thì ngay tức khắc cái cảm giác ấy lại càng trở nên mãnh liệt hơn.

Khước mắt mang ý cười đột nhiên lưu chuyển, thoáng nhìn thấy một bóng dáng màu hồng, Từ Cẩm không khỏi kinh ngạc nói: "Ừa? Đó là ai? Sao mà lại ngã xuống đất?" Thanh âm vừa buông xuống, không đợi Từ Sa quay đầu lại liền kéo tay nàng chạy sang hướng bên đó.

"Sư tỷ, tỷ chậm một chút." Còn chưa kịp nhận rõ tình hình, Từ Sa vốn định quay đầu lại để nhìn xem, ai ngờ nàng lôi kéo đi như vậy khiến cho bước chân hơi lảo đảo, cũng may là nàng đã nhanh chóng ổn định bước chân nên mới có thể đứng vững được.

Kéo Từ Sa đến gần, trên khuôn mặt nhỏ nhắn diễm lệ của Từ Cẩm không khỏi kinh ngạc, nhìn thấy dung mạo cũng không được tính là xa lạ kia, nàng kinh ngạc hô nhỏ ra tiếng: "Bạch Dật sư huynh? Làm sao có thể là Bạch Dật sư huynh?"

Nghe nói như thế, Từ Sa cũng giật mình, vội vàng nhìn lại, nhưng cũng không khỏi kinh ngạc hô nhỏ: "Tại sao Bạch Dật sư huynh lại nằm ở đây?" Tuy rằng các nàng cùng Bạch Dật sư huynh cũng không phải rất quen thuộc, nhưng mấy năm qua hẳn cứ cách một đoạn thời gian liền chạy qua chỗ Từ Tinh. Nhưng mà sao hẳn lại có thể nằm ở trong này? Đã xảy ra chuyện gì sao?

"Nhanh, trước nâng huynh ấy dậy rồi nói sau." Từ Cầm nói xong vội vàng ngồi xổm xuống nâng Bạch Dật đang nằm trên mặt đất lên, Từ Sa đứng một bên thấy thế, cũng vội vàng chạy tới hỗ trợ.

Cao thấp đánh giá một phen, thấy trên người hẳn không có miệng vết thương, Từ Sa trừng mắt nhìn chăm chăm, có chút không xác định nói: "Sư tỷ, Bạch Dật sư huynh bị hôn mê sao?" Nhìn dáng vẻ của hẳn, hình như là bị hôn mê. Chỉ là, lấy thực lực của Bạch Dật sư huynh thì làm sao có thể tự dưng bị hôn mê? Mà còn là hôn mê ngay trên núi Lăng Phong của bọn họ?

"Sư huynh? Bạch Dật sư huynh? Huynh tỉnh tỉnh..."

Từ Cầm lắc lắc thân thể hẳn, một bên không ngừng gọi. Nàng vẫn luôn thích Bạch Dật sư huynh, nhưng ai ngờ trong mắt hẳn chỉ tồn tại một mình Từ Tinh, bình thường cho dù là gặp nàng thì nhiều lần cũng chỉ là chào hỏi xã giao mà thôi, có khi lại ngay cả một câu bất chuyện cũng đều không có, lần này có thể gần gũi tiếp xúc với hẳn như vậy thì vẫn là lần đầu tiên. Nghĩ vậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp không khỏi hơi hơi nổi lên một tầng đỏ ửng, đôi mắt đẹp xấu hổ có chút khiếp sợ, hiển lộ vô vàn tư thái của một tiểu nữ nhi.

Cảm giác có người đang chạm thân thể hẳn, Bạch Dật còn chưa kịp khôi phục lại thần thức thì theo bản năng trước tiên đó là vươn tay phất một cái, một cỗ hơi thở huyền khí từ trong ống tay áo hẳn bắn ra, làm hai người đang vây quanh bên cạnh hẳn không có phòng bị nên bị mạnh mẽ đánh bay ra ngoài.

"Bang bang! Ôi..."

Hai tiếng bang bang do có vật rơi xuống đất vang lên, cùng với tiếng hô đau đớn truyền đi trong không khí, Từ Cầm cùng Từ Sa không có phòng bị đã bị đánh văng ra ngoài đang xoa xoa thân thể đau đớn, chậm rãi chống đỡ ngồi dậy, ủy khuất nhìn Bạch Dật bỗng nhiên mở to mắt, về mặt lên án trong cảm lạnh.

Bỗng nhiên đôi mắt hoa đào mở ra, trong mắt lóe lên tia sáng hung ác nham hiểm, mang theo hàn quang tàn nhẫn đảo qua chung quanh, cuối cùng dừng lại trên người Từ Cầm cùng Từ Sa đang ngồi bẹp dưới mặt đất, rồi ánh mắt hung ác nham hiểm mới chậm rãi biến mất, tinh quang nội liễm, thay thế là sự nghi hoặc: "Sao lại là các người? Tại sao ta ở chỗ này?"

Vừa rồi là xuất phát từ bản năng cảnh giác, trước khi hẳn kịp ý thức rõ ràng thì thân thể đã làm ra công kích, chỉ là không nghĩ tới thế nhưng sẽ là hai người các nàng.

"Bạch Dật sư huynh, chúng ta luyện võ trở về, thấy huynh nằm té trên mặt đất nên liền qua xem. Ai ngờ huynh lại ra tay với chúng ta." Giọng nói Từ Cầm đầy ủy khuất, xong rồi mới cùng Từ Sa ngồi bên cạnh giúp đỡ lẫn nhau đứng lên, giờ tay vỗ vỗ đi bụi đất dính trên quần áo.

Nghe nói như thế, đôi mắt hoa đào chậm rãi khép lại, một tay đặt lên trên trán, cảm thấy đầu còn có chút choáng váng, nhớ tới một màn trước khi hẳn choáng váng hôn mê đi. Lúc ấy, là do Từ Tinh dùng được với hẳn, hẳn biết Từ Tinh thường đi qua được cốc, cũng thường xuyên đi hái thảo dược ở khắp nơi trên Thanh Sơn, nhưng lại không nghĩ tới nàng thế nhưng có được loại mê dược lợi hại như vậy, ngay cả hẳn mà cũng bị mê đảo trong nháy mắt. Hơn nữa thủ pháp hạ dược kia lại vô cùng thuần thực, làm ngay cả hẳn cũng không nhìn ra được.

Nhưng mà chết tiệt nhất là nàng cũng dám hạ dược hẳn! Nghĩ vậy, trên khuôn mặt tuấn tú yêu nghiệt không khỏi nổi lên một tầng hung ác nham hiểm, cả người nhất thời tản ra một luồng hơi thở nồng đậm làm cho người ta phải sợ hãi.

"Sư huynh? Bạch Dật sư huynh?" Hai người thật cẩn thận gọi, thấy hẳn ngồi ở chỗ kia nhẩn mây về mặt suy nghĩ sâu xa, sắc mặt cũng âm trầm không ngừng biến hóa, chỉ trong nháy mắt mà thân thể hẳn đã phát ra một tầng hơi thở làm cho người ta sợ hãi, hai người các nàng không khỏi lui lại từng bước, không dám tới gần bên người hẳn quá mức.

Bạch Dật mặt âm trầm nâng mắt liếc nhìn hai người các nàng, rồi bỗng nhiên ống tay áo màu đỏ phất một cái, bóng dáng như quỷ mỵ bay thẳng lên, nhanh chóng lao tới hướng ngôi nhà tranh của Từ Tinh.

"Hình như Bạch Dật sư huynh đi tới chỗ Từ Tinh. Từ Sa, đi, chúng ta cùng đi xem." Đứng một bên, Từ Cầm thấy hẳn đi đến chỗ Từ Tinh, cảm thấy tò mò rốt cuộc là đã phát sinh chuyện gì liền muốn lôi kéo Từ Sa cùng đi nhìn xem.

"Sư tỷ, tỷ không thấy được khuôn mặt âm trầm đáng sợ của Bạch Dật sư huynh sao? Nếu đi theo, cẩn thận hẳn sẽ trút giận lên hai người chúng ta, hay là thôi đi!" Từ Sa thấp giọng nói, nàng cũng không muốn tự tìm phiền toái a.

Nghe nói như thế, Từ Cầm cắn cắn môi, chân giẫm xuống đất, cảm tức thấp giọng mắng: "Đều là do tiểu tiện nhân Từ Tinh kia! Cả ngày quyến rũ Bạch Dật sư huynh!"

Từ Sa vừa nghe nàng mắng, vội vàng kinh hoàng nhìn nhìn chung quanh, khi nhìn thấy không có ai mới thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Sư tỷ, sao tỷ lại mắng nàng? Sư phụ từng căn dặn chúng ta không được gây phiền toái cho nàng, tận lực cô hòa hảo cùng nàng. Nếu để cho nàng nghe thấy được những lời này thì cũng không tốt."

"Hừ! Muội sợ nàng, nhưng ta không sợ nàng!" Từ Cầm hừ lạnh một tiếng, khề nâng cằm nói.

Thấy thế, Từ Sa hơi hơi nhú mày, bộ dạng như muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng chỉ khề thở dài một tiếng rồi nói với nàng: "Sư tỷ, chúng ta đi tìm bọn

Đại sư huynh để cùng nhau luyện võ đi!" Nói xong, kiên quyết gấp rút lôi nàng đi.

Bên kia, khi Từ Tĩnh thở nhẹ ra một hơi rồi mở mắt ra thì đã thấy trong phòng trống rỗng, chỉ còn lại một mình nàng, trong đôi mắt bình tĩnh không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc.

Đều đi rồi?

Cúi đầu nhìn lại thân thể của mình, cảm thấy tất cả hơi thở huyền khí trong cơ thể đều đang tụ lại ở đan điền, thực lực phẩm giai đã bị nàng che dấu đi, trên gương mặt nàng không khỏi tràn ra một ý cười nhợt nhạt.

Cứ như vậy, nàng cũng sẽ không cần lo lắng. Lập tức đứng lên cầm cây kiếm gỗ đặt ở trước giường rồi đi ra ngoài. Không có người quấy rầy, tốt nhất chính là đi luyện kiếm pháp. Nhưng khi nàng vừa mới ra khỏi cửa đã thấy một bóng dáng màu đỏ mang theo một thân tức giận bay vút về phía nàng, nhớ tới một màn lúc trước, tươi cười bên môi không khỏi có chút cứng ngắc...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Phần Nộ Rời Đi

"Chết tiệt! Sao muội dám kê đơn với ta!"

Người còn chưa tới trước mặt Từ Tĩnh, tiếng gầm gừ phần nộ cũng đã truyền vào trong tai nàng. Nàng khẽ thở dài một tiếng, tiến lên phía trước vài bước rồi dừng lại lẳng lặng nhìn bóng dáng màu đỏ đang tới gần nàng, cho tới khi hắt đến trước mặt, nàng mới không nhanh không chậm mở miệng: "Bạch Dật sư huynh, huynh còn chưa bình tĩnh lại sao?" Nàng thân nhiên nói, thần sắc bình tĩnh không nhìn ra nàng đang suy nghĩ cái gì?

"Muội có ý gì?" Bạch Dật nâng mày, mắt hoa đào bán híp nhìn nàng, trên khuôn mặt tuấn tú yêu nghiệt lúc này là một mảnh âm trầm.

"Muội dùng mê dược làm huynh ngất đi cũng chỉ là vì muốn tốt cho huynh thôi." Nàng thân nhiên nói, chậm rãi tiêu sái đi qua bên người hắn, tay cầm kiếm hơi đổi, vừa nhìn cây kiếm gỗ trong tay vừa thương thức nó.

Nghe nói như vậy, thần sắc trên mặt Bạch Dật lại càng âm trầm thêm vài phần, dưới ống tay áo màu đỏ hai tay nắm chặt thành quyền, thanh âm ẩn chứa tức giận mang theo một cỗ huyền khí: "Tốt với ta? Nếu lúc ấy muội không dùng mê dược làm cho ta ngất đi, ta nhất định có thể bắt được người nọ!"

Từ Tĩnh dừng lại bước chân, khẽ cau mày xoay người nhìn hắn một cái: "Sư huynh, chẳng nhẽ huynh đã quên ta đã nói hắn là bằng hữu của ta sao? Hắn chỉ đến thăm ta, chẳng lẽ ta sẽ mặc kệ, cho hai người các ngươi xung đột với nhau sao?" Nàng cảm thấy đây chỉ là một chuyện rất nhỏ, thật không biết rốt cuộc là hắn đang tức giận cái gì.

Nói sau, lấy thực lực của hắn tất nhiên không phải là đối thủ của Thần. Nếu lúc ấy nàng không ngăn cản, chỉ sợ đến lúc đó, người chịu thiệt sẽ là hắn.

Nghe vậy, trên mặt Bạch Dật âm tình bất định, không biết nghĩ đến cái gì, lấy một loại ánh mắt đánh giá cùng tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng, thật lâu sau mới hỏi: "Mê dược kia là do muội chế tạo?" Mê dược lợi hại như vậy, ngay cả cao thủ có thực lực như hắn cũng có thể té xỉu chỉ trong nháy mắt, quả thực là không thể tin được. Hắn dám khẳng định, được cốc bên kia nếu có thể chế tạo ra loại mê dược lợi hại như vậy thì cũng có khả năng sẽ cho nàng.

"Ân." Nàng nhẹ giọng đáp lời. Đó vốn là do nàng nghiên cứu chế tạo ra, không cần thiết phải gạt hắn.

Nghe được lời khẳng định của nàng, trong mắt hoa đào khó nén hiện lên một tia kinh ngạc. Hắn quen biết nàng cũng đã vài năm, vậy mà cũng không biết nàng có năng lực này. Dừng một chút, mắt hoa đào mị nhân híp lại, hỏi: "Người kia là ai?"

Từ Tĩnh nâng mắt lên thân nhiên nhìn hắn, cũng không hề nói gì, nửa ngày sau mới thân nhiên nói: "Sư huynh, huynh hỏi nhiều quá." Đây là chuyện của nàng, nàng cùng hắn cũng chỉ là quan hệ Thanh Sơn đệ tử. Nếu không phải vì hắn đã từng cứu nàng một lần thì căn bản nàng không muốn có liên quan gì với hắn cả.

"Dựa vào giao tình nhiều năm như vậy của chúng ta, ta cũng không thể hỏi sao?" Hắn nhún mày, nổi lên một tia không hồn giận.

Kiểm trong tay vừa chuyển, nàng liếc mắt nhìn hắn thân nhiên nói: "Nếu không phải vì điều đó, sư huynh cho rằng ta sẽ đứng chỗ này nói chuyện với huynh sao?" Nàng đồng ý thì không có nghĩa là hancock thể lẫn tới. Đối với hắn, nàng cũng không nghĩ sẽ đem tất cả mọi chuyện của mình nói cho hắn biết.

Bạch Dật chưa từng bị ai nói như vậy, vừa nghe những lời này, thần sắc vốn dĩ hòa hoãn xuống không khỏi lại phần lên, bạc môi nhếch lên dường như đang cố kìm nén sự phần nộ trong lòng. Dưới ống tay áo, hai tay nắm chặt thành quyền nổi lên gân xanh, hắn lạnh lùng nhìn nàng, thanh âm lạnh như băng mang theo sự phần nộ khó nén: "Được! Được! Tốt lắm!" Thanh âm vừa rơi xuống, hắn hừ lạnh một tiếng, y bào màu đỏ phất một cái, lao đi như gió.

Chết tiệt! Hắn đối với nàng như thế nào, nàng cũng không phải là không biết gì! Nhưng hôm nay lại nói những lời như vậy với hắn! Cái gì gọi là nếu không phải vì điều đó thì nàng và hắn sẽ không đứng nói chuyện ở chỗ này? Chẳng lẽ suốt mấy năm qua, nàng đều vì nể tình hắn đã từng ra tay cứu nàng nên

hai người mới có thể nói cười giống như hôm nay? Chẳng lẽ nàng không nhìn ra được tâm ý của hắn đối với nàng sao?

"Chết tiệt! Ta đã âm thầm giúp muội trừ bỏ biết bao nhiêu phiền toái, vậy mà hôm nay vì một nam nhân khác muội liền đối xử với ta như vậy!" Bạch Dật tức giận mắng to, ống tay áo màu đỏ phất một cái, một cỗ huyền khí hùng hậu hóa thành một cỗ lợi nhận sắc bén đánh về phía cây cối xung quanh. Vài tiếng huu huu xẹt qua, ngay lập tức chặt đứt mấy cành cây to lớn, lại xẹt qua tán cây, làm cho chúng nó bay lá tả trong không khí.

Mấy năm qua, bởi vì hắn thường xuyên đến gần nàng cho nên có không ít nữ đệ tử đều âm thầm tìm nàng muốn gây phiền toái. Sau khi hắn biết được đã không chỉ một lần cảnh cáo những nữ đệ tử này, thậm chí không tiếc vì nàng mà giết gà dọa khỉ, làm cho mấy người đó không dám đi trêu chọc nàng. Ai ngờ nàng lại phớt lờ tâm ý mấy năm qua của hắn, quả nhiên là đáng giận!

Phóng nhãn toàn bộ Thanh Sơn, những đệ tử đẹp hơn nàng có khối người, đối với hắn ân cần lại càng không phải bàn, mà hắn chính là bị quý che mắt cho nên mới không nhìn thấy người khác mà chỉ nhìn đến một người không hề đem hắn đặt vào trong mắt! Trong lòng dường như có một cỗ phản nộ nghẹn lại giống như muốn phá tan lồng ngực mà ra, lòng bàn tay hắn bỗng nhiên vừa chuyển đem tới một cỗ năng lượng huyền khí hùng hậu, huy chương liền đánh về phía trong rừng cây.

"Phanh! Phanh! Phanh..."

Rừng cây bên kia truyền đến thanh âm đồ vỡ thật lớn, đôi mắt bình tĩnh lóe lên. Vốn định đi luyện kiếm nhưng cầm cây kiếm trong tay lại phát hiện tâm niệm không bình tĩnh, hơi hơi nhíu mày, nàng khẽ thở dài một tiếng rồi đi vào trong nhà cất cây kiếm gỗ đi, rồi mới chậm rãi đi vào trong rừng sâu, tính giải sầu rồi mới trở về.

Nàng một thân tố y, một mình một người đi vào trong rừng sâu, lá cây tươi tốt che đi ánh nắng trên đầu, làn gió nhẹ nhàng phất là trên mặt, ôn nhu mà dễ chịu, cực kỳ giống như bàn tay dịu dàng của mẫu thân. Đầu tóc đen như tơ lụa theo gió lay động mà nhẹ nhàng bay lên không trung, hai sợi dây lụa màu trắng trên đầu cũng chuyển động theo làn gió, làm cho người ta có cảm giác phiêu dật không linh.

Quần áo tố sắc ở trong gió nhẹ nhàng vũ động, làn váy bay lên, bóng dáng mảnh khảnh tản ra một cỗ khí chất cao quý tao nhã, tuổi còn nhỏ nhưng đã khó nén được ánh sáng lóa mắt chói lọi trên người, lại không thể tưởng được, sau này lớn lên sẽ là một giai nhân phong hoa tuyệt đại tới cỡ nào. Chỉ là ở trên người nàng lại tản ra một cỗ khí chất thần nhiên trong trẻo nhưng lạnh lùng, dường như luôn mang tới cảm giác cự nhân ngăn dậm, tiêu sái bước từng bước, nàng khẽ nhắm mắt, hương thụ loại không khí tươi mát lại thanh u nhã tĩnh khiến cho thể xác và tinh thần thả lỏng này.

Đột nhiên, khi một làn gió nhẹ nhàng phất qua xông vào mũi nàng lại ần ần mang theo mùi máu tươi, cũng làm cho ánh mắt đang nhắm lại hương thụ sự thanh tĩnh hiếm có khôi phục sự bình tĩnh lạnh nhạt như ban đầu. Sâu thẳm trong đôi mắt thêm một phần suy nghĩ sâu xa, thần thức ngoại phóng, ánh mắt nhìn lướt qua chung quanh, cuối cùng dừng lại ở chỗ đằng kia.

Nhẹ nhàng bước tới, chậm rãi tiến lên phía trước. Nơi này là Lăng Phong Sơn, làm sao lại có mùi máu tươi? Với khả năng y độc của nàng, chỉ cần vừa ngửi là có thể biết được hương vị máu kia không phải của động vật, mà là người.

Trên Lăng Phong Sơn làm sao có thể có người bị thương được?

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Tức Chết Người Không Đền Mạng

Trong rừng cây, Bạch Dục môi biến thành màu đen, bộ dáng chật vật dựa lưng vào thân cây thờ hồn hèn. Một tay hắn ôm lấy chỗ bị thương ở ngực, dòng máu màu đen từ trong kẽ tay hắn chảy ra, từng giọt rơi trên mặt đất, hòa vào trong bùn đất.

Hắn giống như vừa trở về từ một hồi chiến đấu sinh tử kịch liệt. Hắc bào trên người bị lợi nhận cắt qua vài lỗ hổng, sắc mặt tái nhợt lộ ra một màu đen không bình thường, ánh mắt hắn nhìn về phía trước lại mang theo một tia tan rã, dường như đang mạnh mẽ dùng ý chí để chống đỡ. Hắn cắn chặt răng, cất bước đi về phía trước, ai ngờ mới tiến lên một bước dưới chân đã mềm nhũn, cả người liền ngã xuống.

"Đáng chết!"

Hắn chửi nhỏ một tiếng, không nghĩ tới có một ngày hắn cũng chật vật như vậy. Bên trong Thanh Sơn, hằng năm đều có đệ tử nhận nhiệm vụ ra ngoài, mỗi nhiệm vụ đều không hề thiếu tiền thù lao, đệ tử làm nhiệm vụ cùng Thanh Sơn chia đều năm năm cho cả hai. Tất nhiên hắn tiếp nhận nhiệm vụ cũng không phải chỉ vì tiền mà còn vì tăng thực lực bằng thực chiến. Hắn tiếp nhận nhiệm vụ cũng không phải mới một hai lần, ai ngờ lúc này lại biến thành chật vật như vậy!

Nhìn thoáng qua bàn tay nhiễm máu tươi đen thui, hắn không khỏi nhin mày càng nhanh, độc của Độc môn quả nhiên lợi hại vô cùng. Nếu không phải lúc trước hắn ăn một viên thuốc giải chỉ sợ không thể chống đỡ chạy về đến chỗ này.

Nơi này là rừng cây trên Lăng Phong Sơn, là hắn ra lệnh cho kim hồ hai cánh dẫn hắn đến nơi này. Bởi vì nơi này bình thường không có người đến, hắn là nhân vật phong vân của Thanh Sơn, không muốn làm cho các đệ tử của Thanh Sơn nhìn thấy bộ dáng chật vật của hắn cho nên muốn không kinh động

bất cứ kẻ nào, đi được cốc tìm được sư giả độc trên người. Ai ngờ thể lực dần dần không chống đỡ được.

Cắn chặt răng, hai tay chống đất muốn đứng lên, ai ngờ còn chưa đứng dậy được thì thân thể lại bị ngã trở về, nằm úp sấp trên mặt đất, chỗ trúng ám khí trên ngực đụng vào mặt đất khiến cho hần nhin không được mà hừ một tiếng. Nghĩ đến chính mình đã ăn một viên giải độc hoàn nhưng vẫn còn như vậy, không khỏi lo lắng cho kim hồ hai cánh cũng trúng loại độc này. Tuy rằng thú ảo không giống với thân thể của người nhưng loại độc lợi hại như thế này không biết kim hồ hai cánh có chống đỡ được hay không?

Không được! Hần phải nhanh chóng đi được cốc tìm thuốc giải! Thân sắc ngày càng tan rã, tuy nhiên cảm quan sâu sắc lại vẫn cảm ứng được có người đang đi về phía này. Hần cố sức ngẩng đầu nhìn về phía phát ra thanh âm, nơi đó có một bóng dáng màu trắng đang chậm rãi đi về phía bên này, hướng lên trên xem, tầm mắt có chút mơ hồ lại vẫn thấy rõ người tới.

Là nàng? Bạch Dục cảm thấy kinh ngạc, không nghĩ tới hần sẽ gặp nàng ở trong tình huống chật vật như vậy. Không biết lấy khí lực từ đâu đến, hần thể nhưng ngồi dậy, thờ hồn hèn dựa vào thân cây, hơi nhắm mắt lại.

Khi nhìn rõ người trước mắt, thanh mâu hiện lên một tia kinh ngạc, lập tức lại khôi phục thành bình tĩnh cùng lạnh nhạt như dĩ vãng. Ánh mắt dừng lại trên miệng vết thương đang chảy máu màu đen của hần, hướng lên trên xem lại thấy khuôn mặt tuần tú của hần đang dần biến thành màu đen, mà hần thì thờ hồn hèn mềm nhũn tựa vào thân cây chứng tỏ đã không có khí lực để đứng lên nữa.

Tu vi của Bạch Dục cũng không thấp làm sao có thể biến thành bộ dạng chật vật như vậy được? Loại độc lợi hại như vậy hần cũng có thể chống đỡ tới bây giờ quả thật là không đơn giản. Chính là làm sao có thể trùng hợp đến mức người ở trong này dĩ nhiên là hần? Cứu? Vì sao phải cứu? Đi? Lấy lý do gì để rời đi? Coi như không nhìn thấy? Nhưng rõ ràng là nàng đã trông thấy.

Đôi mày thanh tú hơi hơi nhíu lại, nếu biết ở chỗ này là hần thì nàng nhất định sẽ không đi tới nơi này.

"Xem đủ chưa? Xem đủ thì đỡ ta đi được cốc." Đột nhiên, Bạch Dục mở mắt, thanh âm trầm thấp suy yếu nói, ánh mắt dừng lại trên người Từ Tinh đang đứng cách đó không xa lẳng lặng nhìn hần.

Nữ nhân này, thật không hiểu rốt cuộc nàng đang nghĩ cái gì! Không phát hiện hần bị thương thành như vậy sao? Sao không tự mình lại đây dìu hần? Làm sao mà cứ phải để hần mở miệng thì mới được? Nếu đôi lại là người khác, nếu nhìn thấy hần đã sớm chạy qua trong nháy mắt rồi, làm gì có ai giống như nàng, đứng ở bên kia mắt lạnh nhìn làm như chuyện không hề liên quan đến mình!

Nghe nói như vậy, Từ Tinh còn đang suy tư làm thế nào để coi như không phát hiện ra hần không khỏi nhìn quanh trái phải, không nhìn thấy có người khác tồn tại, trong mắt không khỏi nổi lên một tia nghi hoặc.

"Ta kêu ngươi!" Bạch Dục tức giận nói xong. Nếu nơi này có người, hần còn cần phải kêu nàng sao?

Nghe vậy, Từ Tinh khẽ nhíu mày, thanh mâu nhìn về hần, thân nhiên hỏi: "Bảo ta?"

"Đứng!"

"Bảo ta làm cái gì?" Nàng vẻ mặt mờ mịt hỏi, giống như không nhìn thấy hần bị thương tới mức chuẩn bị hấp hối như bây giờ.

Nghe nói như vậy, lại nhìn vẻ mặt mờ mịt của nàng, Bạch Dục không khỏi nghẹn một bụng hỏa trong lòng: "Bảo ngươi qua đây dìu ta đi được cốc!" Chết tiệt, nếu bây giờ hần còn có khí lực nhất định sẽ đi qua bóp chết nàng!

Từ Tinh bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Nha! thì ra là ngươi muốn ta dìu ngươi đi được cốc a!" Thanh âm dừng lại một chút, liếc mắt nhìn về sắc mặt đen thui của hần, lại không nhanh không chậm nói tiếp: "Nhưng mà, nhờ người hỗ trợ hình như không phải như thế." Thật sự là một kẻ ngạo mạn, ngay cả nói chuyện khách khí với người khác cũng không biết thì nàng dựa vào cái gì mà phải đi qua dìu hần chứ?

Nghe vậy, Bạch Dục hít sâu một hơi rồi chậm rãi thở ra, bình phục lửa giận trong lồng ngực. Nơi này chỉ có một mình nàng, hần lại không nắm rõ tính tình của nàng, nếu nàng làm ngơ với hần rồi xoay người bước đi thì nói không chừng hần sẽ phải chết ở chỗ này!

"Từ Tinh sư muội, ta trúng độc. Mong muội dìu ta đi được cốc." Hần từ trong kẽ răng bài trừ ra mấy câu đó, ánh mắt vốn dĩ dần dần tan rã nay bị nàng chọc tức trở nên có chút tinh thần hơn trước, giống như có hai luồng lửa giận đang thiêu đốt ở trong mắt.

"Sư huynh, bộ dáng của huynh sao giống như là muốn ăn ta vậy? Lời nói của huynh sao nghe thấy như đang nghiêng răng nghiêng lợi nói vậy?" Nàng khẽ cau mày, trên tổ nhan mang theo một tia khiếp đảm, thanh mâu vì tránh nhìn hần: "Bộ dạng này của ngươi thật sự là làm cho ta sợ hãi."

Hần dám khẳng định, nàng nhất định là cố ý! Bạch Dục cắn tức nắm chặt tay thành quyền, hận chính mình rơi vào trường hợp như vậy, rơi vào kết cục chật vật như vậy còn cố tình gặp phải một người như nàng! Nếu không phải bản thân hần cũng sắp bị độc dậy thì vong, hần làm sao có thể để nàng làm khó dễ như vậy được!

Lo lắng thân thể của mình không chống đỡ được bao lâu nữa, hần chỉ phải tạm thời buông ra lửa giận trong lòng, hòa hoãn biểu tình, thanh âm suy yếu chậm rãi truyền ra: "Từ Tinh sư muội, nói thế nào thì chúng ta cũng đều là đệ tử ở Thanh Sơn, muội làm sao có thể thấy chết mà không cứu được đâu? Hơn nữa, nếu muội dìu ta đi được cốc thì ta cảm kích còn không kịp chứ nói gì đến chuyện muốn ăn muội đâu!"

"Ngươi thật sự sẽ không tìm ta phiền toái?" Từ Tinh hoài nghi nhìn hần.

"Sẽ không." Hắn đáp lời, thấy vẻ mặt hoài nghi của nàng không khỏi lại bỏ thêm một câu: "Ta cam đoan, tuyệt đối sẽ không gây phiền toái cho muội."

"Nói như vậy, người là thật sự muốn ta giúp người?" Nàng lại hỏi.

Nghe nói như vậy, Bạch Dục hít sâu một hơi rồi nói: "Đúng vậy, ta muốn muội giúp ta." Chết tiệt, nàng có cần phải hỏi nhiều như vậy không? Không thấy là hắn sẽ độc phát công tâm sao?

"Vây được rồi!" Nàng thân nhiên nói xong, liếc mắt nhìn hắn rồi xoay người bước đi.

Nhìn thấy nàng xoay người bước đi, Bạch Dục giật mình, tiếp theo hôn hển hô: "Sao muội không đến dìu ta mà đi đâu vậy!"

Gửi thanks

Lãnh Huy3t↓ Re: [Cổ đại] Lãnh đế độc y - Hỏa Long Tịch Hôm nay, 13:22

Chương 64: Mệnh mông cuộn cuộn mà đến

Editor: Lãnh Huy3t

Beta: Trgtrgnd96

Từ Tĩnh hơi hơi di chuyển bước chân một chút, quay đầu thân nhiên nhìn hắn một cái nói: "Đỡ người? Nhưng từ đầu tới đuôi ta cũng chưa từng nói là muốn đi qua đỡ người." Nàng nói xong, thanh âm dừng một chút, lại nói: "Người ở chỗ này chờ đi! Ta đi gọi người đến đỡ người." Nói xong, không để ý tới người đang tức giận đến sắp học máu kia, không nhanh không chậm đi ra ngoài rừng.

Tuy rằng hắn trúng độc, bất quá nhìn dáng vẻ hắn thì hắn là đã uống thuốc áp chế rồi, nhìn theo sắc mặt hắn, thì từ giờ tới lúc hắn bị độc phát mà chết còn được khoảng một đoạn thời gian nữa, nàng tự nhiên là đi tìm người đến dìu hắn, nhưng đây cũng đã là cực hạn của nàng rồi. Đối với nàng, hắn cũng chỉ là một người xa lạ, nàng cũng không quên, hắn từng thấy chết mà không cứu nàng.

Nghe được lời của nàng, lại nhìn thấy bóng dáng nàng càng lúc càng xa, Bạch Dục không khỏi bị tức tới 'phù' một tiếng phun ra một ngụm máu tươi đen thui. Hắn cả người vô lực dựa vào thân cây phía sau, thở hổn hển phì phò, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào bóng dáng màu trắng kia.

Không biết qua bao lâu, ý thức dần dần chống đỡ không được, hắn dựa vào thân cây, hơi thở cũng dần trở nên mỏng manh, dường như chỉ còn treo lại một hơi duy nhất vậy. Hai mắt chậm rãi khép lại, tận lực dùng huyền khí để áp chế độc tính trong cơ thể, mơ hồ nghe thấy một trận tiếng kinh hô lo lắng truyền vào trong tai, theo đó cũng có tiếng bước chân hỗn độn rồi rít. Người tới ít nhất cũng có hơn mười người, hắn dường như còn nghe thấy ai đó hô: "Nhanh, Bạch Dục sư huynh sắp chống đỡ không được! Nhanh đưa huynh ấy đến được cốc..."

Bạch Dục vốn dĩ đã tận lực giữ cho mình được bình tĩnh, không được tức giận nhưng khi nghe thấy thanh âm cuộn cuộn của một đội hình mệnh mông, thì chỉ cảm thấy có một cỗ lửa giận từ ngực trào lên, dường như muốn nổ tung mà ra.

Chết tiệt! Hắn vốn là không muốn để cho nhiều người nhìn thấy bộ dạng này của hắn, nhưng nàng thế nhưng lại cố tình gọi tới nhiều người như vậy! Một luồng hơi từ ngực xông thẳng tới óc, cả người cũng vì tức giận mà ngất đi.

"Trời ạ! Sao Bạch Dục sư huynh lại bị thương thành như vậy?" Một tên đệ tử trong số đó khi nhìn thấy bộ dạng này của Bạch Dục thì vẻ mặt kinh ngạc. Người thiếu niên cao cao tại thượng sắc ngạo ngễ trong dĩ vãng, thế nhưng lại bị thương đến mức chật vật như vậy, thật sự là rất bất khả tư nghị (không thể tin được). Phóng chừng bất kể là ai cũng đều sẽ phải chấn động nếu nhìn thấy bộ dạng như hiện tại của hắn.

"Người nào dám chém ngàn đao, thế nhưng lại dám dẫm thương Bạch Dục sư huynh thành như vậy! Nếu để cho ta biết, ta không thể không làm thịt hắn!" Một nữ đệ tử bộ dạng xinh đẹp vẻ mặt tàn nhẫn nói, khi nhìn thấy sắc mặt Bạch Dục bị phỉếm đen thì trong đôi mắt đẹp không thể dấu được sự đau lòng, vội vàng gọi người bên cạnh: "Nhanh! Đều thất thần làm gì? Mau đưa sư huynh đến được cốc!"

Ước chừng có hơn mười người đệ tử, chỉ có một nữ và còn lại toàn là nam, trong đó một nam đệ tử bị nữ tử điểm mỹ (điểm lệ _ mỹ lệ) quất, liền vội vàng công Bạch Dục đang hôn mê lên rồi thi triển khinh công bay thẳng đến được cốc. Những người còn lại cũng vội vã đuổi theo sau, cánh rừng ban đầu vì sự xuất hiện của bọn họ mà trở nên huyền ảo xôn xao, cũng theo sự rời đi của bọn họ mà lại khôi phục thanh tĩnh.

Ngồi trên một nhánh cây trong số đó, thần sắc Từ Tĩnh thanh thoi đang cúi người ở giữa không trung nhìn xuống hai chân mình, làn váy trắng cũng nhẹ nhàng phơ phơ tùy theo sự chuyển động đung đưa của hai chân nàng, nhìn bãi máu đen bị Bạch Dục phun ra, khóe môi nàng hơi hơi kéo lên một độ cong nhợt nhạt.

Vừa rồi khi nàng đi gọi người, những người đó vừa nghe thấy Bạch Dục bị thương, thì một đám đều hối hả chạy tới, trong số đó, vị nữ tử điểm mỹ kia là khảm trương nhất. Theo nàng biết, nữ tử kia và Bạch Dục đều là đệ tử của Nhất trọng môn, hơn nữa còn có quan hệ không bình thường, trải qua những người này truyền bá, tin tưởng không cần bao lâu sau nữa thì toàn bộ đệ tử trên Thanh Sơn đều sẽ biết Bạch Dục bị trúng độc nguy hiểm tới tính mệnh.

Trong rừng những chiếc lá cây bị từng đợt gió nhẹ phát qua sần sật rung động, một thanh âm mang theo ý cười bỗng nhiên truyền ra từ trong rừng: "Ha ha, Từ Tĩnh nha đầu, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Làm sao mà cái tên tiểu tử kia lại trở nên chật vật như vậy?"

Một trận gió nhẹ phát qua bên người, chỉ trong nháy mắt, bên người nàng liền nhiều hơn một bóng dáng màu đen. Nhìn thấy hắn, ánh mắt Từ Tĩnh mang theo một tia nhu hòa nói: "Gia gia, sao người lại tới đây?"

"Nhằm chán nên ra ngoài đi dạo. Đứng rồi, gần đây gia gia đang nghiên cứu chế tạo một loại dược mới, chỉ còn thiếu một loại dược liệu nữa thì hoàn thành, đến lúc đó ta sẽ đưa đến cho con, con hãy mang nó theo trên người để có thể phòng thân." Lão già cười tùm tùm nói xong, lại hỏi: "Từ Tinh nha đầu, con còn chưa có nói cho gia gia, vừa rồi tên tiểu tử kia bị làm sao vậy? Rất hiếm khi nhìn thấy bộ dạng chật vật như vậy của hần a!"

Đã nghĩ người trên Thanh Sơn này nhiều năm như vậy, nên cũng ít nhiều hiểu biết về người ở đây. Lấy thực lực của tên tiểu tử kia thì làm sao có thể bị thương thành bộ dạng như vậy?

"Hào" Nàng nhẹ giọng đáp lời, còn nói: "Nhìn dáng vẻ của hần hần là bị ám khí gây thương tích khi ra ngoài làm nhiệm vụ, mà trên ám khí kia còn bôi chất kịch độc, có thể chống đỡ để trở về nơi này cũng đã là không dễ dàng." Từ Tinh cười nhẹ nói. Nếu chỉ là ở trên Thanh Sơn này, thì sẽ không có người nào lại đã thương đến nỗi như vậy, mà nếu ra khỏi Thanh Sơn thì trừ bỏ những đệ tử đã được phê chuẩn, cũng chỉ có người nhận được nhiệm vụ mới có khả năng.

"Ngà?" Vừa nghe đến trùng ám khí có mang độc, trong mắt lão già không khỏi hiện lên một tia hưng phấn, ánh mắt đảo quanh, khi thoáng nhìn thấy bãi máu tươi đen thui, lúc này thân hình vừa động đã nhảy xuống.

Nhìn thấy hành động của hần, Từ Tinh không khỏi hỏi: "Gia gia, làm sao vậy?" Nhìn dáng vẻ của hần giống như là cực kỳ hứng thú đối với việc Bạch Dục bị trúng độc vậy?

"Hắc hắc, thực lực của tiểu tử kia không thấp nhưng lại bị thương thành như vậy, ta muốn xem rốt cuộc là hần bị trúng phải loại độc lợi hại gì." hần nói xong, một bên ngồi xổm xuống vờn hai ngón tay quẹt lấy một ít máu dính bùn đất lên đặt ở trước mũi ngửi ngửi: "Độc của Độc môn thật sự là càng ngày càng lợi hại. Lão nhân gia ta bắt quả chỉ mới rút lui vài năm, Độc môn thế nhưng lại có thể chế ra loại độc cổ quái đáng ngạc nhiên như vậy."

Hần y độc song tu, đối với y thuật, thì hần càng say mê chế độc hơn hần, có khi có thể vì nghiên cứu chế tạo một loại độc dược mà mấy tháng cũng không bước ra khỏi cửa nửa bước, đây cũng là nguyên nhân vì sao năm đó hần dám đánh cược người thua thì không được đặt chân vào giang hồ.

"Gia gia, độc của Độc môn rất lợi hại sao?"

Nghe vậy, lão già quay đầu nói: "Độc môn là môn phái sử dụng độc lợi hại nhất trong chốn giang hồ. Chúng lấy độc để nổi tiếng, người trong môn đều là cao thủ dùng độc, về sau khi con học thành tài rồi núi, nếu có gặp gỡ người của Độc môn thì phải nhớ là không thể khinh thường."

"Ân." Nàng gật đầu đáp ứng, nếu có thể làm cho gia gia phải dằn dò như thế thì Độc môn kia tất nhiên sẽ không giống bình thường.

Lão già đột nhiên cười tùm tùm nói: "Theo loại độc mà tên tiểu tử kia trúng phải từ trên ám khí của Độc môn, lão nhân gia ta tin tưởng, nếu cái lão ở được cốc kia muốn hoàn toàn giải được độc mà tên tiểu tử đó trúng phải thì cũng không dễ dàng như vậy." Tuy rằng lão già hóa kia cũng có chút bản sự, nhưng đừng nói so với ta, liền ngay cả là so với Từ Tinh nha đầu thì hần cũng còn kém xa.

"Vừa rồi con nhìn thấy sắc mặt sau khi Bạch Dật trúng độc, phát hiện độc tố của hần phát tác có vẻ chậm, bắt quả lại không thể nhìn ra rốt cuộc là hần trúng phải loại độc gì."

"Từ Tinh nha đầu, vài ngày trước không phải con nói là đã luyện được giải độc đan sao? Độc kia thì lão nhân ở Dược cốc giải không được, nhưng giải độc đan của con thì có thể thủ phục đó." Lão già cười tùm tùm nói, trong đôi mắt bán híp không chút nào che giấu sự tán thưởng đối với nàng.

Nhìn quá trình nàng học y độc tới nay, thiên phú như vậy thì thật là cực kì hiếm thấy. Bất cứ loại dược liệu cùng với dược hiệu (phương thuốc) nào thì nàng cũng chỉ cần nhìn một lần là có thể nhớ kỹ. Tin tưởng qua vài năm nữa, nhất định tu vi y độc của nàng sẽ có thể vượt qua hần.

"Giải độc đan của con chỉ cứu người mà con muốn cứu, người kia chết hay sống, lại có quan hệ gì tới con đâu." Làm cho nàng lãng phí mất một viên giải độc đan mà nàng thật vất vả mới dùng dược liệu trần quý để chế ra để cứu một người không có quan hệ với nàng, đây cũng không phải là phong cách của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Mệnh Mông Cuồn Cuộn Mà Đến

Từ Tinh hơi hơi di chuyển bước chân một chút, quay đầu thân nhiên nhìn hần một cái nói: "Đờ người? Nhưng từ đầu tới đuôi ta cũng chưa từng nói là muốn đi qua đờ người." Nàng nói xong, thanh âm dừng một chút, lại nói: "Người ở chỗ này chờ đi! Ta đi gọi người đến đờ người." Nói xong, không để ý tới người đang tức giận đến sắp học máu kia, không nhanh không chậm đi ra ngoài rừng.

Tuy rằng hần trúng độc, bắt quả nhìn dáng vẻ hần thì hần là đã uống thuốc áp chế rồi, nhìn theo sắc mặt hần, thì từ giờ tới lúc hần bị độc phát mà chết còn được khoảng một đoạn thời gian nữa, nàng tự nhiên là đi tìm người đến diu hần, nhưng đây cũng đã là cực hạn của nàng rồi. Đối với nàng, hần cũng chỉ là một người xa lạ, nàng cũng không quên, hần từng thấy chết mà không cứu nàng.

Nghe được lời của nàng, lại nhìn thấy bóng dáng nàng càng lúc càng xa, Bạch Dục không khỏi bị tức tới 'phù' một tiếng phun ra một ngụm máu tươi đen thui. Hắn cả người vô lực dựa vào thân cây phía sau, thở hổn hển phì phò, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào bóng dáng màu trắng kia.

Không biết qua bao lâu, ý thức dần dần chống đỡ không được, hắn dựa vào thân cây, hơi thở cũng dần trở nên mỏng manh, dường như chỉ còn treo lại một hơi duy nhất vậy. Hai mắt chậm rãi khép lại, tận lực dùng huyền khí để áp chế độc tính trong cơ thể, mơ hồ nghe thấy một trận tiếng kinh hô lo lắng truyền vào trong tai, theo đó cũng có tiếng bước chân hỗn độn rồi rít. Người tới ít nhất cũng có hơn mười người, hắn dường như còn nghe thấy ai đó hô: "Nhanh, Bạch Dục sư huynh sắp chống đỡ không được! Nhanh đưa huynh ấy đến được cốc..."

Bạch Dục vốn dĩ đã tận lực giữ cho mình được bình tĩnh, không được tức giận nhưng khi nghe thấy thanh âm cuộn cuộn của một đội hình mênh mông, thì chỉ cảm thấy có một cỗ lửa giận từ ngực trào lên, dường như muốn nổ tung mà ra.

Chết tiệt! Hắn vốn là không muốn để cho nhiều người nhìn thấy bộ dạng này của hắn, nhưng nàng thế nhưng lại cố tình gọi tới nhiều người như vậy! Một luồng hơi từ ngực xông thẳng tới óc, cả người cũng vì tức giận mà ngất đi.

"Trời ạ! Sao Bạch Dục sư huynh lại bị thương thành như vậy?" Một tên đệ tử trong số đó khi nhìn thấy bộ dạng này của Bạch Dục thì vẻ mặt kinh ngạc. Người thiếu niên cao cao tại thượng thần sắc ngạo nghễ trong dĩ vãng, thế nhưng lại bị thương đến mức chật vật như vậy, thật sự là rất bất khả tư nghị (không thể tin được). Phóng chừng bất kể là ai cũng đều sẽ phải chấn động nếu nhìn thấy bộ dạng như hiện tại của hắn.

"Người nào đáng chém ngàn đao, thế nhưng lại dám dẫm thương Bạch Dục sư huynh thành như vậy! Nếu để cho ta biết, ta không thể không làm thịt hắn!" Một nữ đệ tử bộ dạng xinh đẹp vẻ mặt tàn nhẫn nói, khi nhìn thấy sắc mặt Bạch Dục bị phiếm đen thì trong đôi mắt đẹp không thể dấu được sự đau lòng, vội vàng gọi người bên cạnh: "Nhanh! Đều thất thần làm gì? Mau đưa sư huynh đến được cốc!"

Ước chừng có hơn mười người đệ tử, chỉ có một nữ và còn lại toàn là nam, trong đó một nam đệ tử bị nữ tử diễm mỹ (diễm lệ _ mỹ lệ) quát, liền vội vàng công Bạch Dục đang hôn mê lên rồi thi triển khinh công bay thẳng đến được cốc. Những người còn lại cũng vội vã đuổi theo sau, cánh rừng ban đầu vì sự xuất hiện của bọn họ mà trở nên huyền ảo xôn xao, cũng theo sự rời đi của bọn họ mà lại khôi phục thanh tĩnh.

Ngồi trên một nhánh cây trong số đó, thần sắc Tử Tinh thanh thoi đang cúi người ở giữa không trung nhìn xuống hai chân mình, làn váy trắng cũng nhẹ nhàng phất phơ tùy theo sự chuyển động đung đưa của hai chân nàng, nhìn bãi máu đen bị Bạch Dục phun ra, khóe môi nàng hơi hơi kéo lên một độ cong nhợt nhạt.

Vừa rồi khi nàng đi gọi người, những người đó vừa nghe thấy Bạch Dục bị thương, thì một đám đều hối hả chạy tới, trong số đó, vị nữ tử diễm mỹ kia là khal truong nhất. Theo nàng biết, nữ tử kia và Bạch Dục đều là đệ tử của Nhất trọng môn, hơn nữa còn có quan hệ không bình thường, trải qua những người này truyền bá, tin tưởng không cần bao lâu sau nữa thì toàn bộ đệ tử trên Thanh Sơn đều sẽ biết Bạch Dục bị trúng độc nguy hiểm tới tính mệnh.

Trong rừng những chiếc lá cây bị từng đợt gió nhẹ phất qua sạt rạt rung động, một thanh âm mang theo ý cười bỗng nhiên truyền ra từ trong rừng: "Ha ha, Tử Tinh nha đầu, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Làm sao mà cái tên tiểu tử kia lại trở nên chật vật như vậy?"

Một trận gió nhẹ phất qua bên người, chỉ trong nháy mắt, bên người nàng liền nhiều hơn một bóng dáng màu đen. Nhìn thấy hắn, ánh mắt Tử Tinh mang theo một tia nhu hòa nói: "Gia gia, sao người lại tới đây?"

"Nhàm chán nên ra ngoài đi dạo. Đúng rồi, gần đây gia gia đang nghiên cứu chế tạo một loại dược mới, chỉ còn thiếu một loại dược liệu nữa thì hoàn thành, đến lúc đó ta sẽ đưa đến cho con, con hãy mang nó theo trên người để có thể phòng thân." Lão già cười tủm tỉm nói xong, lại hỏi: "Tử Tinh nha đầu, con còn chưa có nói cho gia gia, vừa rồi tên tiểu tử kia bị làm sao vậy? Rất hiếm khi nhìn thấy bộ dạng chật vật như vậy của hắn a!"

Đã ngày người trên Thanh Sơn này nhiều năm như vậy, nên cũng ít nhiều hiểu biết về người ở đây. Lấy thực lực của tên tiểu tử kia thì làm sao có thể bị thương thành bộ dạng như vậy?

"Hào" Nàng nhẹ giọng đáp lời, còn nói: "Nhìn dáng vẻ của hắn hẳn là bị ám khí gây thương tích khi ra ngoài làm nhiệm vụ, mà trên ám khí kia còn bôi chất kịch độc, có thể chống đỡ để trở về nơi này cũng đã là không dễ dàng." Tử Tinh cười nhẹ nói. Nếu chỉ là ở trên Thanh Sơn này, thì sẽ không có người nào lại dẫm thương đến nỗi như vậy, mà nếu ra khỏi Thanh Sơn thì trừ bỏ những đệ tử đã được phê chuẩn, cũng chỉ có người nhận được nhiệm vụ mới có khả năng.

"Ngạ?" Vừa nghe đến trúng ám khí có mang độc, trong mắt lão già không khỏi hiện lên một tia hưng phấn, ánh mắt đảo quanh, khi thoáng nhìn thấy bãi máu tươi đen thui, lúc này thân hình vừa động đã nhảy xuống.

Nhìn thấy hành động của hắn, Tử Tinh không khỏi hỏi: "Gia gia, làm sao vậy?" Nhìn dáng vẻ của hắn giống như là cực kỳ hứng thú đối với việc Bạch Dục bị trúng độc vậy?

"Hắc hắc, thực lực của tiểu tử kia không thấp nhưng lại bị thương thành như vậy, ta muốn xem rốt cuộc là hắn bị trúng phải loại độc lợi hại gì." Hắn nói xong, một bên ngồi xổm xuống vờn hai ngón tay quẹt lấy một ít máu dính bùn đất lên đặt ở trước mũi người người: "Độc của Độc môn thật sự là càng ngày càng lợi hại. Lão nhân gia ta bắt quả chỉ mới rút lui vài năm, Độc môn thế nhưng lại có thể chế ra loại độc cổ quái đáng ngạc nhiên như vậy."

Hắn y độc song tu, đối với y thuật, thì hắn càng say mê chế độc hơn hẳn, có khi có thể vì nghiên cứu chế tạo một loại độc dược mà mấy tháng cũng không bước ra khỏi cửa nửa bước, đây cũng là nguyên nhân vì sao năm đó hắn dám đánh cược người thua thì không được đặt chân vào giang hồ.

"Gia gia, độc của Độc môn rất lợi hại sao?"

Nghe vậy, lão già quay đầu nói: "Độc môn là môn phái sử dụng độc lợi hại nhất trong chốn giang hồ. Chúng lấy độc để nổi tiếng, người trong môn đều là

cao thủ dùng độc, về sau khi con học thành tài rồi núi, nếu có gặp gỡ người của Độc môn thì phải nhớ là không thể khinh thường."

"Ân." Nàng gật đầu đáp ứng, nếu có thể làm cho gia gia phải dằn dò như thế thì Độc môn kia tất nhiên sẽ không giống bình thường.

Lão giả đột nhiên cười tùm tùm nói: "Theo loại độc mà tên tiểu tử kia trúng phải từ trên ám khí của Độc môn, lão nhân gia ta tin tưởng, nếu cái lão ở được cốc kia muốn hoàn toàn giải được độc mà tên tiểu tử đó trúng phải thì cũng không dễ dàng như vậy." Tuy rằng lão gia hỏa kia cũng có chút bản sự, nhưng đừng nói so với ta, liền ngay cả là so với Từ Tình nha đầu thì hẳn cũng còn kém xa.

"Vừa rồi con nhìn thấy sắc mặt sau khi Bạch Dật trúng độc, phát hiện độc tố của hắn phát tác có vẻ chậm, bất quá lại không thể nhìn ra rốt cuộc là hắn trúng phải loại độc gì."

"Từ Tình nha đầu, vài ngày trước không phải con nói là đã luyện được giải độc đan sao? Độc kia thì lão nhân ở Dược cốc giải không được, nhưng giải độc đan của con thì có thể thu phục đó." Lão giả cười tùm tùm nói, trong đôi mắt bán híp không chút nào che giấu sự tán thưởng đối với nàng.

Nhìn quá trình nàng học y độc tới nay, thiên phú như vậy thì thật là cực kì hiếm thấy. Bất cứ loại dược liệu cùng với dược hiệu (phương thuốc) nào thì nàng cũng chỉ cần nhìn một lần là có thể nhớ kỹ. Tin tưởng qua vài năm nữa, nhất định tu vi y độc của nàng sẽ có thể vượt qua hắn.

"Giải độc đan của con chỉ cứu người mà con muốn cứu, người kia chết hay sống, lại có quan hệ gì tới con đâu." Làm cho nàng lãng phí mất một viên giải độc đan mà nàng thật vất vả mới dùng dược liệu trân quý để chế ra đi cứu một người không có quan hệ với nàng, đây cũng không phải là phong cách của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Khai Mạc Nghi Thức Triệu Hồi

Editor: Lãnh Huy3t

Beta: Trgtrgnd96

"Hắc hắc, nếu là tên tiểu tử Bạch Dật, nhất định là con sẽ cứu chứ gì!" Lão giả tùm tùm cười nói xong, ánh mắt lóe ra quang mang sắc bén nhìn Từ Tình một thân thanh nhã thoát tục đứng trước mặt. Thời gian vài năm, nàng cũng đã từ một tiểu cô nương dần dần trưởng thành thành một thiếu nữ.

Ánh mắt Từ Tình lóe lên, không nhanh không chậm nói: "Hắn là bằng hữu của con, hơn nữa, hắn cũng đã từng cứu con một mạng. Nếu là hắn, đừng nói là một viên giải độc đan, cho dù là một bình con cũng sẽ cho." Đối với người nàng xem là bằng hữu, nàng luôn đặt trong lòng, hơn nữa nàng cũng từng nói qua, ân cứu mạng của hắn với nàng, nàng nhất định sẽ đáp trả.

"Ai! Xú tiểu tử kia nếu nghe thấy con nói vậy nhất định sẽ rất cao hứng. Lúc trước khi ta nằm ngủ trong rừng cây, nhìn thấy hắn nổi giận dưng dưng đi về hướng Nhất trọng môn, lại lấy cây cối trong rừng làm chỗ trú ẩn. Hai đứa các con có phải cãi nhau hay không nha?" Lão giả tò mò hỏi, một đôi mắt long lanh chớp chớp nhìn nàng, rất muốn phát huy tinh thần bát quái của mình.

"Hắn quản nhiều lắm." Nàng thần nhiên nói xong, thanh mâu nhìn thoáng qua ánh nắng đang chiếu rọi trên đỉnh đầu, hỏi: "Gia gia, qua mấy ngày nữa là nghi thức triệu hồi huyền thú. Người nói con sẽ triệu hồi ra loại huyền thú như thế nào?"

Đệ tử trên Thanh Sơn không phải ai cũng có thể triệu hồi ra huyền thú, huyền thú cũng chia ra phẩm giai cao thấp khác nhau, huyền thú phẩm giai cao một cái uy áp có thể uy chấn tứ phương. Đối với nghi thức triệu hồi vài hôm nữa thật sự là nàng cũng có chút chờ mong, không biết đến lúc đó nàng sẽ triệu hồi ra loại huyền thú như thế nào đây?

"Ha ha, điều này làm sao có thể biết trước được. Bất quá huyền thú cường đại hay là nhỏ yếu đều căn cứ vào tiềm lực của người triệu hồi. Những người có thực lực mạnh triệu hồi ra huyền thú đương nhiên sẽ không phải là loại nhỏ yếu, con xem tên xú tiểu tử Bạch Dật cùng với tên tiểu tử vừa rồi kia, thực lực của hai người bọn họ xem như không kém cho nên huyền thú cũng thuộc loại ít người ở Thanh Sơn này có thể so sánh được."

Hắn cười, ánh mắt cơ trí nhìn nàng nói: "Cho nên a, gia gia không biết đến lúc đó con sẽ triệu hồi ra loại huyền thú như thế nào, nhưng tuyệt đối sẽ không yếu hơn huyền thú của bọn hắn." Thiên phú của nàng, thực lực của nàng cũng không phải điều mà hai người kia có thể so sánh được. Nhìn khắp bên trong tứ đại danh sơn, nói vậy thì cũng chỉ có tên thiếu niên kinh tài tuyệt đỉnh kia mới có khả năng đánh đồng được.

Nghe vậy, Từ Tình chậm rãi liếm hạ đôi mắt, trong thanh mâu hiện lên một tia u quang không rõ, không biết đang suy tư về cái gì. Nửa ngày sau, nàng mới ngẩng đầu nói: "Gia gia, con đi về trước." Nói xong, không đợi hắn lên tiếng trả lời, liền bay vút về phía căn nhà tranh của mình.

Nhìn một thân khinh công tuyệt hảo kia của nàng, lão giả không khỏi cười híp cả mắt, thu hồi ánh mắt, liếc nhìn bãi máu tươi trên mặt đất một cái, khòe môi mà ta gọi lên: "Ha ha, tên tiểu tử kia thật sự không hay ho, xem ra lúc này đang bị dược cốc lão gia hỏa kia lấy làm vật thí nghiệm đây." Thanh âm mang theo ý cười ở trong rừng truyền ra, tiếp theo, y bảo màu đen phát một cái, hắn cũng xoay người rời đi...

Sáng sớm ba ngày sau.

Ngày hôm nay là nghi thức triệu hồi mỗi năm một lần, toàn bộ Thanh Sơn bởi vì nghi thức triệu hồi này mà trở nên rộn ràng hơn, nơi nơi đều tràn ngập tiếng cười hưng phấn. Bởi vì ngày hôm nay, các đệ tử không cần tu luyện đều có thể đến thiên động quan khán các đệ tử tròn mười tuổi thực hiện nghi thức. Càng nhiều hơn là, bọn họ muốn xem trong số các đệ tử hôm nay, có bao nhiêu người có thể triệu hồi ra huyền thú? Mà trong số những người đó, huyền thú của ai là lợi hại nhất?

Trong Nhất trọng môn, Bạch Dật một thân hồng y ý người trên chiếc ghế dựa, hai chân khê nâng cao đặt trên một chiếc ghế khác. Một tay nâng đầu, một tay thưởng thức ly rượu, dường như là đang giận đối với ai, trên khuôn mặt tuấn tú yêu nghiệt là một mảnh giận dữ.

Chỉ thấy hần thỉnh thoảng thay đổi cái chân đang gác trên ghế, thỉnh thoảng lại đi đi thân mình, căn bản chính là một bộ dáng vô cùng nhàn rỗi. Đôi mắt hoa đào híp lại nhìn một đám đệ tử về mặt hưng phấn đi về hướng thiên động, lại thỉnh thoảng lóe lên những tia sáng khó hiểu. Rõ ràng chính là một bộ dáng muốn đi xem nhưng lại không nuốt nổi những giận hờn trong lòng, lại bấu mỗi uống thêm một ly.

"Bạch Dật sư huynh, huynh không đi xem nghi thức triệu hồi sao? Nghe nói năm nay các đệ tử tròn mười tuổi chỉ có khoảng trăm người nhưng mà hầu hết đều có tư chất khá tốt. Đệ tử của Nhất tới Tam trọng môn là nhiều nhất, thật muốn biết bọn họ sẽ triệu hồi ra loại huyền thú như thế nào." một nữ tử xinh đẹp hai mắt phiếm động quang mang hưng phấn, nhìn Bạch dật một thân lười biếng tà mị, không hiểu sao hần vẫn còn ngồi ở nơi này?

"Không đi! Nếu mọi người muốn đi thì tự mình đi đi, ta không có hứng thú!" Bạch Dật bấu môi nói, chỉ lo uống rượu.

Cô gái xinh đẹp kia cười cười, còn nói thêm: "Đừng rồi sư huynh, nữ đệ tử Lăng Phong Sơn mà huynh đối xử tốt với nàng hình như hôm nay cũng triệu hồi huyền thú nha, huynh thật sự không đi xem sao?" Không biết tại sao lại thế này, mấy ngày nay gương mặt sư huynh đều rất âm trầm bức bối, giống như là có ai đắc tội hần vậy.

Nghe nói như vậy, ánh mắt của hần lóe lên, âm u quát: "Đã nói là không đi rồi, mọi người không nghe thấy sao? Tránh ra! Đừng làm phiền ta!"

Bị hần quát lớn như vậy, cô gái đỏ mặt cái lưỡi thom tho, phát phát tay với hần rồi đi ra bên ngoài: "Sư huynh, mọi người đi đây nha." Lúc nàng vừa vào Nhất trọng môn đã bị người ta bắt nạt, là Bạch Dật sư huynh vẫn giúp đỡ nàng cho nên dù hần về mặt hưng ác thì nàng cũng không sợ hần.

"Sao lại kì vậy, nếu là bình thường, vừa nghe đến chuyện của nàng thì người là người khẩn trương đầu tiên, sao hôm nay nàng triệu hồi huyền thú người lại ngồi ở trong này được?"

Nghe thấy thanh âm đó, Bạch Dật nâng mắt nhìn về phía thanh âm phát ra, nhìn thấy người tới khỏe môi liền gọi lên một ý cười đầy tà khí, ánh mắt nghiền ngẫm nhìn Bạch Dục sắc mặt vẫn còn có chút tái nhợt, tà tà nói: "Thân thể sư huynh vừa mới tốt được một chút, sao lại không nghỉ ngơi cho tốt mà lại đi ra ngoài? Chớ không phải là sư huynh cũng muốn đi xem nghi thức triệu hồi ngày hôm nay đây chứ?"

Loại độc vài ngày trước hần trúng phải, được sư ở được cốc phải mất một ngày mới giải được. Bởi vì không có giải được chính xác cho nên phải dùng rất nhiều dược trên người hần để làm thí nghiệm, tuy rằng cuối cùng cũng giải được độc nhưng cơ hồ cũng chỉ còn lại nửa cái mạng. Chuyện này chỉ trong một ngày đã truyền khắp Thanh Sơn, khi nghe tới tin tức này, các đệ tử ở Thanh Sơn có thể nói là vô cùng khiếp sợ. Ở trong lòng bọn họ, Bạch Dục là người đứng đầu ở trên Thanh Sơn này, ai cũng không nghĩ hần ra ngoài làm một cái nhiệm vụ lại bị thương tới mức suýt nữa mất mạng.

"Sư đệ có tâm, thân thể sư huynh thế nào trong lòng ta tự biết. Vết thương nhỏ như thế này, tĩnh dưỡng vài ngày liền hồi phục như cũ. Mà nghi thức triệu hồi mỗi năm chỉ có một lần, đương nhiên là phải nhanh chân đến xem các sư đệ mọi năm nay triệu hồi ra loại huyền thú như thế nào? Sư đệ không muốn đi sao?"

Tuy rằng sắc mặt có chút tái nhợt nhưng vẫn không tổn hao gì đến một thân cường giả mang hơi thở nhiếp nhân kia của hần. Ánh mắt lợi hại kia đã không có ngạo mạn của ngày xưa, ngược lại xẹt qua nhẹ nhẹ tình quang. Dường như trải qua nỗi nhục bị thương nặng như vậy, ngạo mạn của hần đã thu liễm không ít.

Gửi thanks

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Động Tâm?

Editor: Lãnh Huy3t

Beta: Trigrnd96

Bạch Dật cong lên khóe môi tà tà cười, đôi mắt hoa đào híp lại ẩn chứa hào quang mị hoặc liếc mắt nhìn hần một cái, thanh âm mang theo ý trêu tức nói: "Sư huynh cũng nói nghi thức triệu hồi nhưng là mỗi năm chỉ có một lần, mặt khác, ngay cả sư huynh thân thể suy yếu cũng muốn đi nhìn, sư đệ ta làm sao có thể không đi đâu!" Thanh âm vừa rơi xuống, hần liền buông cái chén trong tay, hai chân vừa chuyển, bóng dáng hồng sắc đã đứng lên, đi tới

bên người Bạch Dục cười nói: "Sur huynh, nhìn sắc mặt ngươi còn tái nhợt, có cần sư đệ đỡ ngươi đi hay không?"

Trong đôi mắt hoa đào mị hoặc xẹt qua một tia u quang không rõ, những nghi thức triệu hồi lúc trước cũng không thấy hấn để bụng, năm nay thân thể hấn suy yếu như vậy nhưng lại vẫn muốn đi xem? Hay là trong số những đệ tử tham gia nghi thức triệu hồi năm nay có người làm cho hấn để bụng ?

"Sư đệ có tâm." Ánh mắt ẩn chứa nhẹ ngao khi liếc mắt nhìn hấn một cái, Bạch Dục thu hồi ánh mắt, tự mình đi ra ngoài. Thân thể hấn suy yếu, nhưng còn không có suy yếu đến mức ngay cả đi đến thiên động cũng không đi được.

Bạch Dật cong môi cười, bóng dáng màu hồng phát một cái, cũng đi theo ra ngoài. Tuy rằng nói không để ý, nhưng dù sao thì hôm nay cũng là ngày Từ Tinh triệu hồi huyền thú, hấn rất hiếu kỳ Từ Tinh sẽ triệu hồi ra loại huyền thú gì? Làm sao lại có thể ngồi ở đây được chứ?

Bên kia, trên núi Lăng Phong.

"Từ Tinh, hôm nay là ngày con triệu hồi huyền thú, không cần khẩn trương, vẫn duy trì tâm trạng như bình thường là được." Lăng Thành nhìn Từ Tinh mặc một thân tố y nói, khuôn mặt uy nghiêm ngày thường cũng không còn, mà thay vào đó là một vẻ mặt từ ái. Lúc này hấn cực kỳ giống như một từ phụ (phụ thân hiền từ) dùng lời nói ôn hòa để trấn an nàng.

Từ Tinh khẽ gật đầu, nhẹ giọng đáp lời: "Dạ, Từ Tinh sẽ giữ tâm trạng như bình thường." Triệu hồi huyền thú là một bước ngoặt đối với một tu luyện giả, huyền thú có cường đại hay không ít nhiều cũng sẽ ảnh hưởng đến tương lai ngày sau. Ngày hôm nay tổ chức nghi thức triệu hồi, trong đáy lòng nàng quả thật cũng có một chút khẩn trương, bất quá khi nghe được thanh âm từ ái của sư phụ thì một chút khẩn trương kia đã biến mất một cách diệu kì. Nhìn sư phụ ở trước mặt, thật giống như thấy được phụ thân đang đứng ở bên cạnh nàng.

Ở một bên, mấy người Từ Nghiên lẳng lẳng đứng yên, có Lăng Thành ở trong này, bọn họ cũng không dám làm càn quá mức. Thân là đại sư huynh, Từ Nghiên liếc mắt nhìn mấy người họ một cái, liền đi lên, trên gương mặt tuấn lãng mang theo vẻ tươi cười nói: "Từ Tinh, mấy người chúng ta cũng sẽ đi xem người triệu hồi huyền thú. Thời gian cũng không còn sớm, nên đi đến thiên động rồi!"

Nghe vậy, Từ Tinh dời mắt nhìn hấn một cái, nhân tiện cũng từ hấn đảo qua mấy người đứng phía sau, nhìn thấy đáy mắt châm chọc của mấy người Từ Nguyên, Từ Kiệt cùng Từ Cẩm. Mà Từ Lập cùng Từ Sa chỉ liếc hạ đôi mắt, không dám chống lại ánh mắt nàng, khóe môi nàng hơi hơi cong lên, gật đầu với Từ Nghiên xong liền cung kính nói với Lăng Thành: "Sư phụ, Từ Tinh đi đến thiên động trước."

"Hảo, con đi đi! Chúng ta cũng theo sau." Lăng Thành đáp lời, ý bảo nàng đi trước. Vừa rồi, hấn cũng thoáng nhìn thấy ánh mắt châm chọc của mấy người kia, vài năm nay hấn vì muốn giúp cho bọn họ hòa thuận sống chung mà đã tốn không ít nước miếng, mấy người này sao lại không nghe hấn khuyên bảo cơ chứ?

Từ Tinh mỉm cười rồi mới dõng bước đi đến thiên động. Đều là đệ tử của sư phụ, bọn Từ Nghiên đều có một con huyền thú của riêng mình. Tuy rằng không thể sánh bằng huyền thú của Bạch Dục và Bạch Dật, nhưng so với những đệ tử bình thường thì đã mạnh hơn rất nhiều. Hơn nữa, nhờ thực lực của bản thân bọn họ mà phẩm giai của huyền thú cũng tăng lên theo.

Chính mình ở trong mắt bọn họ vẫn luôn là một phế vật, bọn họ đều nghĩ là ngay cả kiếm pháp mà nàng còn không thể học được, thì đừng nói chỉ là những nội công tâm pháp cần có yêu cầu ngộ tính cao. Nhìn thấy sự khiêu khích cùng châm chọc trong mắt mấy người bọn họ, thật sự giống như là đã chắc chắn nàng sẽ không thể triệu hồi huyền thú vậy. Ha ha, nàng sẽ không triệu hồi ra huyền thú? Nàng chỉ là đang suy nghĩ, nàng sẽ triệu hồi ra con huyền thú như thế nào? Lấy thiên phú cùng thực lực của nàng, cho tới bây giờ nàng vẫn luôn chưa từng lo lắng chính mình sẽ triệu hồi ra huyền thú thua kém mấy người bọn họ.

Nhìn bóng dáng mảnh khảnh của nàng dần dần đi xa, Lăng Thành mới thu hồi ánh mắt, dừng lại trên mấy người Từ Nghiên đang đứng ở một bên, thanh âm trầm thấp mang theo một cỗ uy nghiêm nói: "Sư huynh muội phải biết giúp đỡ lẫn nhau, không thể xem thường nhau. Trên toàn bộ Thanh Sơn, chỉ có Lăng Phong Sơn là có ít đệ tử nhất, các con càng phải chung sức chung lòng, sư phụ muốn các con hảo hảo ở chung cùng với Từ Tinh, tuyệt đối sẽ không hại các con. Nếu các con không nghe sư phụ khuyên, ngày sau người phải hối hận cũng chỉ là các con." Thật sâu liếc mắt nhìn bọn họ một cái, thờ dãi nói: "Đi thôi! Nghi thức triệu hồi cũng sắp bắt đầu, đừng chậm trễ thời gian." Nói xong, chính mình cũng xoay người đi về hướng thiên động.

Nghe hấn nói, mấy người thần sắc khác nhau, Từ Nghiên, Từ Lập cùng với Từ Sa cúi đầu, suy tư về những lời sư phụ nói. Người có thể làm cho sư phụ nhìn trúng như vậy, tin tưởng nhất định sẽ tuyệt không tầm thường, cho dù nàng hiện tại chỉ thường thường không có gì đặc biệt, nhưng cũng khó đảm bảo ngày khác sẽ không vạn dặm tóa hào quang! Chỉ là, vì sao sư phụ lại nhìn trúng một người nhìn bình thường như vậy?

Mà ba người Từ Nguyên cùng Từ Kiệt còn có Từ Cẩm thì vẻ mặt không cho là đúng, trong lòng lên án là sư phụ bất công cho nàng mới có thể nói như vậy. Nàng chỉ là một phế vật tu luyện thì có thể có tiền đồ gì? Muốn giỏi hơn mấy người bọn họ? Trừ phi mất trời mọc phía tây a!

Trong thiên động, lúc này hầu như các đệ tử chờ triệu hồi đã đến đầy đủ. Năm nay những đệ tử được mười tuổi chỉ có khoảng trăm người, có thể nói là ít nhất trong những năm gần đây. Chung quanh trong thiên động, cùng với trên không đều vây đầy người, đại đa số các đệ tử đều mang theo huyền thú của chính mình đến, một là để khoe khoang, hai là tới để xem những đệ tử tham gia triệu hồi năm nay có triệu hồi ra huyền thú nào mạnh hơn của bọn họ hay không?

Thanh âm huyền ảo xôn xao hòa với những tiếng cười hưng phấn, những đệ tử không có huyền thú hai mắt nhìn chăm chăm những đệ tử cười huyền thú, trong mắt khó nén nổi thần sắc hâm mộ. Trừ bỏ những đệ tử cười địa hành thú vây xung quanh, còn có những đệ tử cười phi hành thú dừng lại giữa không trung, bọn họ ngồi trên cao xuống nhìn, đem hết thảy mọi chuyện thu hết vào đáy mắt.

Lúc này, Bạch Dục sắc mặt tái nhợt vận một thân hắc bào, cùng với Bạch Dật một thân hồng y gương mặt tà mị đang phân biệt ngồi trên một cây cao, hai mắt nhìn chăm chú vào trong thiên động tra xét những đệ tử đến triệu hồi. Cuối cùng, ánh mắt hai người không hẹn mà cùng dừng lại trên bóng dáng

màu trắng tinh tể mà thanh lịch, trong đôi mắt đen sâu thăm thẳm lên những tia sáng khó hiểu, nhìn nàng không biết là đang suy tư về cái gì.

Bỗng nhiên vừa liếc mắt, đôi mắt hoa đào bán híp nhìn thấy Bạch Dục cũng đang ngồi trên cây, phía đối diện với mình lúc này cũng dùng một loại ánh mắt bí hiểm nhìn Từ Tình đứng giữa những đệ tử khác, ánh mắt mỉa mai hoặc xẹt qua một tia tinh quang, tựa tiêu phi tiêu (cười như không cười) khoe môi cong lên, vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn quét qua sắc mặt tái nhợt của Bạch Dục một cái, tiện đà mang theo nhẹ nhẹ như tình nhìn về phía bóng dáng mảnh khảnh màu trắng kia.

Cảm giác dường như có hai đạo ánh mắt nóng rực vẫn luôn dừng lại trên thân thể nàng, Từ Tình không khỏi hơi hơi nhú nhú mày, nâng mắt lên nhìn thoáng qua chung quanh, lại chỉ nhìn thấy những đệ tử đang tập nập huyền não xôn xao quát gọi, mà không có tìm được hai đạo ánh mắt vẫn dừng lại trên người nàng, đang muốn tìm thêm một hồi thì đã thấy Sơn chủ Thanh Sơn đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Xuất Trướng Rung Động

Editor: Lãnh Huy3t

Beta: Trgtrgnd96

Vẫn là một thân áo bào trắng như trước, một thân thần thái không đổi, đây là lần thứ hai nàng nhìn thấy Thanh Sơn Sơn chủ. Thời gian năm năm, tình thần hẳn vẫn như trước, một lão giả gần bảy mươi lại không thấy thần sắc hẳn có một tia già nua nào, ngược lại cả người lộ ra một cổ hơi thở so với vài năm trước còn hùng hậu hơn. Ánh mắt lóe ra hào quang dường như có khả năng hiểu rõ hết thảy, trên mặt hẳn mang theo ý cười hiền lành, ánh mắt híp lại đảo qua trên người hơn một trăm đệ tử ở trong thiên động, sau đó, chỉ nghe một thanh âm mười phần trung khí mang theo một cổ hơi thở hùng hậu truyền vào trong tai mọi người. "Năm nay là năm tổ chức nghị thức triệu hồi có số đệ tử ít nhất trong các năm qua. Nghị thức triệu hồi mỗi năm đều không thiếu các đệ tử có thiên phú tốt triệu hồi ra các loại huyền thú có thực lực cường đại. Ta tin tưởng, năm nay cũng như vậy, trong số những người ở đây, cũng sẽ có không ít người triệu hồi ra được huyền thú." Thanh âm của Sơn chủ dừng lại một chút, ánh mắt đảo qua trên người chúng đệ tử có mặt trong thiên động, lại nói tiếp:

"Huyền thú là đồng bọn trung thành nhất của các người. Một huyền thú cường đại càng có bản lĩnh làm cho các huyền thú khác phải cúi đầu xưng thần, bất quá huyền thú tiến giai đồng dạng được quyết định bởi thực lực của những người thân là chủ nhân của chúng. Cho nên, có thể triệu hồi ra huyền thú, tu luyện cho thật tốt, đề cao thực lực của bản thân lên thật nhiều thì huyền thú của các người cũng theo các người tiến giai mà lớn mạnh hơn. Về phần các đệ tử không thể triệu hồi ra huyền thú cũng không cần phải thương tâm, chỉ cần chăm chỉ tu luyện thêm thì cho dù các người không có huyền thú bên người thực lực cũng không thua kém bất cứ ai."

Mọi người chung quanh lắng lắng nghe, không khí vốn dĩ huyền não xôn xao từ lúc Sơn chủ đi ra liền tĩnh lặng hẳn. Lúc này, vây ở chung quanh nhìn các đệ tử Thanh Sơn, một đôi mắt đều dừng lại trên người hơn một trăm đệ tử đứng trong thiên động kia. Hơn trăm người này, phân biệt đến từ Nhất tới Bát trọng môn cùng với mấy tòa Phong, cho nên có thể nói, toàn bộ các đệ tử ở Thanh Sơn đều chạy đến quan sát. Từ tình cúi đầu xuống nghe những lời này, khoe môi không khỏi hơi hơi giương lên. Những lời này, sao mà nàng nghe thấy không hề khác chút gì so với năm năm trước vậy? Chẳng lẽ mỗi năm Sơn chủ đều đổi thang mà không đổi thuốc đem những lời này nói một lần?

Dưới sự chỉ đạo của Sơn chủ, một gã đệ tử tiến lên châm Thánh hỏa, tiện đà thối lui sang một bên. Mà Sơn chủ một thân áo bào trắng đang đứng bên Thánh hỏa cũng di chuyển sang chỗ khác, cách các đệ tử trong thiên động chừng mười thước, dưới chân là một tảng đá cho nên có chút cảm giác đứng ở trên chỗ cao, có thể liếc mắt một cái đem toàn bộ nhất cử nhất động của các đệ tử thu hết vào mắt. Cho đến khi Thánh hỏa được châm lên, mọi vây xem chung quanh đều gần như ngừng thở, nhìn không chuyển mắt vào khoảng một trăm đệ tử đang đứng trong Thiên động. Lúc này, trong không gian to lớn, chỉ có tiếng hít thở rất nhỏ cùng với tiếng chim chóc kêu hơi hơi truyền vào trong tai mọi người. Ngay sau đó, chỉ thấy gần trăm tên đệ tử kia trang nghiêm mà thần thánh chậm rãi nhắm mắt lại, hai tay giao nhau đặt trước ngực, hơi thở huyền khí trên người từ giờ khắc này bắt đầu khởi động, trăm miệng một lời niệm ra triệu hồi ngữ. "Ngủ say ở sâu trong tâm linh đồng bọn, lấy khí huyết ngưng tụ mà thành chiến hữu, thức tỉnh đi! Hồi huyền thú của ta! Hôm nay nhân danh thánh thần đem người thức tỉnh!"

Thanh âm ẩn chứa hơi thở huyền khí truyền ra một cách vang dội, từng tiếng từng tiếng vang lên, tràn ngập trong không khí cùng với núi rừng, hơi thở huyền khí do mọi người hội tụ mà nổi lên mãnh liệt mênh mông như đại hải, ở trong không khí va chạm lẫn nhau tạo thành những âm thanh lớn khiến cho mặt đất chấn động tới mức hơi hơi rung lên. Hơi thở mang huyền khí hội tụ thành một đoàn giống như hùng ung lao thẳng lên bầu trời, ngay sau đó biến mất giữa những đám mây, chỉ có từng trận dư âm từ từ truyền lại. Trong phút chốc, tại thời điểm thanh âm cổ hơi thở ẩn chứa huyền khí kia hạ xuống hết sức, một cổ ánh sáng chói mắt nhất thời phụt ra từ trên người các đệ tử đứng trong Thiên động..

Bởi vì cổ ánh sáng chói mắt kia bắn ra quá mức mãnh liệt, khiến cho tất cả mọi người đứng chung quanh không thể nhìn thấy ở giữa gần một trăm tên đệ tử kia, lúc này cả người Từ Tình tràn ngập một cổ hơi thở huyền khí cường đại. Ở xung quanh nàng, luồng huyền khí phát ra từ trên người những đệ tử đứng gần đó dường như rất sợ hãi nàng, dĩ nhiên là vòng qua bên người nàng mà đi, không dám đụng chạm vào người nàng nửa phần. Quang mang chói mắt tựa như một quả cầu ánh sáng khổng lồ, đem bóng dáng của các đệ tử trong Thiên động đều bao phủ ở trong vầng hào quang đó, cho dù là các đệ tử cười huyền thú phi hành ở trên không trung cũng không có cách nào nhìn thấy được cảnh tượng bên trong vầng hào quang kia. Đương nhiên cũng không phát hiện được, ở trung tâm quả cầu có một cổ huyền khí cường đại dường như là có cái gì đó được sinh ra.

Son chủ đứng bên cạnh Thánh hòa, ánh mắt cơ trí hip lại, nhìn chăm chăm vào đoàn hào quang đó. Hắn dường như cảm giác được một điều gì đó, lại không thể nói rõ ràng đó là gì, một loại cảm giác kỳ quái làm cho hắn không thể không bắt giác nhíu mày lại, nhưng bởi vì thời điểm các đệ tử trong Thiên động đang triệu hồi huyền thú thì không thể quấy rầy cho nên chỉ phải đè ép xuống dưới, chăm chú quan sát. Hy vọng có thể nhìn ra được ở bên trong vàng hào quang kia, cỗ năng lượng cường đại đó rốt cuộc là cái gì? Một giọt mồ hôi từ trán của Từ Tinh chảy ra, lúc này trong cơ thể nàng dường như có hai cỗ năng lượng đang chiến đấu với nhau, không đấu tới mức ngời chết ta sống thì không chịu đi ra. Nàng có cảm giác gân mạch trong cơ thể đang không ngừng mở rộng, dường như nếu hai cỗ năng lượng kia không ra thì nàng sẽ phá thể mà chết.

Ngay lập tức, hai tay nàng vừa chuyển, mạnh mẽ đi từ trên xuống dưới, bức hai cỗ năng lượng kia phải chui ra ngoài! Mà cùng lúc đó, trong số những đệ tử có thể triệu hồi ra huyền thú đứng chung quanh, huyền thú của bọn họ theo sự xuất hiện của vàng hào quang kia cũng đi ra, nằm ở bên người bọn họ cũng là lúc cổ ánh sáng chói mắt kia dần dần nhạt dần. Cũng ngay thời điểm cổ hào quang này đang dần dần biến mất, mọi người sắp thấy rõ những huyền thú do các đệ tử triệu hồi ra thì bỗng nhiên có một cổ hào quang chói lóa khác, oanh một tiếng tán ra chung quanh, giống như mặt trời trên đỉnh đầu rơi xuống. Cổ ánh sáng đó không phải là cổ ánh sáng phát ra từ trên người mọi người phát ra lúc trước có thể so sánh được. Trong lúc nhất thời, mọi người đứng chung quanh đều bị cổ ánh sáng chói mắt mang theo nhiệt độ chiếu xuống khiến cho họ liên tục phải rút lui về sau vài bước.

"Hô!" Nghe thấy âm thanh một dòng khí cường đại xẹt qua, giống như thanh âm của sóng thần đang rít gào, một cỗ cuồng phong mãnh liệt gào thét đem gần một trăm tên đệ tử đang đứng trong Thiên động vây quanh ở bên trong. Cuồng phong gào thét, dòng khí cường đại bắt đầu khởi động, không ngừng xẹt qua bên người bọn họ, chỉ nghe thấy ở bên trong cổ ánh sáng chói mắt khiến người ta không thể nhìn thẳng đó, thanh âm kinh hô của các đệ tử, thanh âm kêu rên của huyền thú. Trong lúc nhất thời đều truyền vào trong tai mọi người, truyền khắp khu rừng trên Thanh Sơn, quanh quẩn ở trong không khí thật lâu, thật lâu... Những đệ tử cùng với Môn chủ các môn và mấy Phong chủ đứng chung quanh quan sát, tính cả Thanh Sơn Sơn chủ đều bị một màn trước làm cho cả kinh tới mức trợn mắt há hốc mồm. Bọn họ sống quá nửa đời người, chủ trì vô số nghi thức triệu hồi nhưng cho tới bây giờ đều chưa từng thấy xuất hiện một màn giống như hôm nay. Đây, đây, đây rốt cuộc là có chuyện gì đang diễn ra?

Trong sự khiếp sợ của mọi người, luồng cuồng phong kia bỗng nhiên mở rộng ra xung quanh, ngay sau đó một luồng ánh sáng giống như ánh mặt trời cũng khuếch tán ra chung quanh, năng lượng cường đại tán ra bên ngoài, từng vòng từng vòng huyền khí giống như sóng nước không ngừng chuyển động, dần dần mở rộng ra khắp xung quanh. Một vật thể cả người trắng như tuyết bỗng nhiên bay vút ra từ trong vàng hào quang kia, bóng dáng nhanh nhẹn giống như một tia chớp, khiến cho người ta không thể nhìn rõ đó là cái gì? Chỉ thấy nó thoát ra từ bên trong cổ hào quang, ánh màu đỏ chuyển động nhanh như chớp, cuối cùng dừng lại nơi có một điểm cực kì giống nó – trên mái tóc bị cuồng phong thổi loạn dưới ánh mặt trời phỉếm màu trắng bạc của Thanh Sơn Sơn chủ.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Hai Thượng Cổ Thần Thú

Editor: Lãnh Huy3t

Beta: bocap2510

Đôi cánh nho nhỏ vỗ vỗ, vững vàng dừng lại ngay trên đỉnh đầu Sơn chủ, nó ngừng đầu, đôi tròng mắt màu đỏ chuyển động nhanh như chớp, nhìn chăm chú vào một màn hỗn độn trước mặt. Mà lúc này, lực chú ý của mọi người đều bị hấp dẫn bởi những luồng ánh sáng đang phụt ra bên ngoài cùng với cuồng phong dồn dập, căn bản là không có chú ý tới con chim trắng nho nhỏ kia.

Khi luồng ánh sáng cùng với cuồng phong phụt ra bên ngoài, ầm ầm mang theo một cường đại uy áp làm cho mọi người huyết khí quay cuồng, một cỗ uy áp làm người ta cơ hồ không thể thừa nhận nổi đột nhiên tập kích tới, giống như cả bầu trời trên đầu bỗng nhiên bị đổ sụp xuống, ép tới mức mọi người ứa ra mồ hôi lạnh.

Những huyền thú của các đệ tử cười phi hành huyền thú ở giữa không trung giống như gặp phải cái gì rất đáng sợ, liên tục phát những âm thanh nức nở sợ hãi, ngay cả thân thể cũng không kim được mà run rẩy, dường như không dám tiếp tục đứng trên chỗ cao nữa, tất cả đều không hèn mà cùng cúi cúi đầu, mang theo chủ nhân của chúng nó hạ xuống mặt đất.

Mà những huyền thú của các đệ tử cười địa hành huyền thú đang vây quanh để nhìn thể nhưng cũng giống như những phi hành huyền thú khác, con nào cũng cả người không kim được run run, hai chân trước nhúng về phía trước, cả người nằm úp sấp xuống, cúi cúi đầu, từng tiếng từng tiếng nức nở đầy hoảng sợ nhưng cũng đầy kính sợ không ngừng truyền ra từ trong miệng chúng nó. Trong lúc nhất thời, tiếng nức nở của toàn bộ huyền thú trên Thanh Sơn náo nhiệt không thôi, một chuỗi tiếng nức nở run run không ngừng quanh quẩn trong núi rừng, thật lâu không thể tán đi.

Ở trong không khí tràn ngập cường đại uy áp, chúng đệ tử ở chung quanh vội vàng thúc dục huyền khí trong cơ thể để bảo vệ tâm mạch, dưới sự áp bách của cường đại uy áp, mọi người không ngừng chảy ra từng giọt từng giọt mồ hôi lạnh, sắc mặt cũng dần dần tái nhợt đi.

Mà hơi thở huyền khí trong cơ thể của Môn chủ cũng với những Phong chủ trên Thanh Sơn có vẻ cường ngạnh, nên cũng không đến mức xuất hiện bộ dáng chật vật. Chỉ là có một ít đệ tử phẩm giai còn thấp, không thể sử dụng huyền khí bảo vệ tâm mạch, nên bọn họ cũng bởi vậy mà phải ba chân bốn cẳng không ngừng chiếu cố những đệ tử này, vì sợ chúng đệ tử không thể chịu nổi cỗ cường đại uy áp như thế mà bị phá tâm mạch đến chết.

Nhưng mà, tuy Thanh Sơn Sơn chủ cách cổ hào quang cùng với cuồng phong này gần nhất, nhưng cỗ cuồng phong điên cuồng rít gào cùng với luồng uy

áp cường đại kia lại không thể chạm đến hắn. Ở chung quanh thân thể hắn, tràn ngập hơi thở một cỗ huyền khí màu trắng, cỗ huyền khí này đem cả người hắn bao lại, hình thành một cái vòng bảo hộ quanh người hắn, làm cho cỗ uy áp kia không thể tổn thương hắn nửa phần.

Mà không biết là do hắn bị một màn trước mặt làm cho kinh hách, hay còn là do con chim trắng nhỏ nọ vô thanh vô tức dừng trên đỉnh đầu hắn, cho nên hắn còn chưa biết trên đầu mình có một con chim cả người tuyết trắng, tản ra từng vầng hào quang thần nhiên trong suốt. Chỉ là, trong lúc mọi người ồ còn không mang nổi mình ồ, khi luồng sáng giống như ánh nắng rực rỡ dần dần biến mất thì vầng hào quang trên người con chim trắng nhỏ kia cũng chậm rãi phai nhạt đi.

"Ngao..."

Một tiếng rống giận như của rồng nhưng lại giống như hổ dữ mang theo lực lượng hủy thiên diệt địa chấn áp gần trăm tên đệ tử. Tiếng rống giận hòa bạo hướng thẳng lên tận mây cao, mạnh mẽ chấn rung cả mặt đất, rất có khí thế của sông Hoàng Hà trải dài ngàn dặm, băng sơn địa liệt! Một tiếng rống giận hòa bạo kia giống như một đạo sấm chớp giữa trời nắng đẹp, từ trong đám mây âm vang lên một tiếng nổ, ập vào làm màng tai của mọi người đau nhói không thôi.

Trong lúc nhất thời, vốn dĩ mọi người đã dùng huyền khí bảo vệ được tâm mạch, nhưng lại khó nhịn được sự rung động làm hai tai đau đớn, tiếng thét chói tai đầy thống khổ cùng với tiếng mọi người kêu rên và tiếng nước nở của huyền thú trong phút chốc cùng vang lên. Hiện trường là một mảnh hỗn loạn, cơ hồ đã muốn mất đi khống chế, khi mà mọi người ở đây đều nghĩ là sẽ phải bỏ mạng ở nơi đây thì cỗ cường đại uy áp làm cho người ta không thể thừa nhận kia cùng với tiếng rống giận hòa bạo làm màng tai của mọi người cơ hồ sắp vỡ tan thể nhưng ở lại đồng được thu hồi với tốc độ cực nhanh.

Bất quá chỉ trong thời gian nháy mắt, trận cuồng phong rít gào cùng với luồng ánh nắng như tơ đã hoàn toàn biến mất trong không khí, mà cỗ cường đại uy áp kia cũng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, dường như cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện vậy, còn có tiếng rống giận như hòa bạo long vừa rồi thể nhưng cũng không còn vang lên, làm cho người ta "tâm chi vô tích, tâm chi vô căn" (muốn tìm cũng không có căn cứ hay tăm tích nào)...

Nguy hiểm đã giải trừ, lúc mọi người kịp lấy lại tinh thần thì lại bị một màn trước mặt làm cả kinh. Trong thời khắc này, toàn bộ hơn vạn chúng đệ tử trên Thanh Sơn thế nhưng lại giống như bị điểm trúng huyết đạo, một đám mở to mắt, không thể tin được nhìn một màn trước mặt làm người ta khiếp sợ...

Chỉ nhìn thấy khắp mọi nơi, tất cả huyền thú đều cả người run run nằm úp sấp trên mặt đất, cúi đầu không dám nâng lên, mà vốn dĩ những chủ nhân cười trên người chúng nó cũng không biết từ lúc nào đã bị ngã khỏi lưng huyền thú, rơi xuống trên mặt đất, một thân chết vật. Nếu chỉ là một số lượng huyền thú không nhiều lắm nằm quỳ rạp trên mặt đất run run thì còn không sao, nhưng cố tình đập vào mắt mọi người lại là hình ảnh tất cả huyền thú đều nằm úp sấp trên mặt đất, vạn thú cúi đầu, dường như có một cường đại vương giả đã xuất hiện vậy.

Mà trong Thiên động, trăm tên đệ tử kia bao gồm cả Tử Tinh đang ở bên trong, lúc này đã té trên mặt đất hôn mê. Mà ở bên cạnh, những con huyền thú vừa mới được trăm người đệ tử này triệu hồi ra còn thảm thương hơn nữa, chỉ thấy bọn chúng nằm hỗn độn úp sấp trên mặt đất, trong miệng học bọ mếp, rồi còn có con bụng hướng lên trời bốn chân duỗi ra, cúi đầu dán sát trên mặt đất, thân thể không ngừng run run...

Con chim trắng nhỏ vốn dĩ đang đậu trên đầu Sơn chủ, thế nhưng không biết từ khi nào thì đã trở về bên cạnh Tử Tinh, mở ra đôi cánh nhỏ nhỏ, hai chân duỗi thẳng, cái bụng ưỡn cong lên. Hai tròng mắt màu đỏ ngợm ngắc nhìn bầu trời, tựa hồ là bị cỗ cường đại uy áp kia chấn làm cho không thể nhúc nhích, cho đến khi cặp mắt màu đỏ kia chạm đến vật thể đang quán trên cổ tay Tử Tinh, thì cặp mắt màu đỏ lại phản nộ trừng mắt nhìn chăm chăm vào vật thể màu đỏ quán trên cổ tay nàng, hận không thể tiến lên cùng nó đại chiến ba trăm hiệp! Nhưng vừa nghĩ đến tình cảnh hiện giờ của mình, lúc này đôi tròng mắt màu đỏ che giấu sự phản nộ rồi ngay ngốc nhìn về phía một phương hướng khác. Nó là thượng cổ thần thú thứ nhất được Tử Tinh triệu hồi ra từ trong thân thể, Băng Phượng Hoàng!

Lúc này Tử Tinh bởi vì hai cỗ cường đại năng lượng trong cơ thể bạo phát ra, mà trong nháy mắt năng lượng của thân thể dường như bị rút hết vậy, cả người cũng bị hôn mê ngay sau khi cỗ hào quang kia biến mất. Mà vật thể quán trên cổ tay nàng, chính là một con thượng cổ thần thú còn lại được nàng triệu hồi từ trong thân thể: Hỏa Bạo Long!

Băng hỏa không hòa hợp, hai cường đại thần thú vốn tưởng sẽ đấu đến mức ngời chết ta sống để tranh giành trở thành huyền thú độc nhất của Tử Tinh, ai ngờ ở thời khắc mấu chốt lại cùng được triệu hồi ra. Vừa thấy mặt, đương nhiên là nhìn nhau không vừa mắt, nhưng nay chúng đều là huyền thú của chủ nhân cho nên chúng nó cũng không thể tự giết lẫn nhau!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Thần Xuất Hiện

Editor: Lãnh Huy3t

Beta: bocap2510

Tại thời điểm mọi người còn chưa phục hồi lại tinh thần thì một bóng dáng màu trắng không biết từ chỗ nào bỗng nhiên bay vút ra, giống như một tia chớp vút qua trên bầu trời, huu mộ tiếng xẹt qua trước mắt mọi người, nhanh chóng đi vào trong Thiên động, tới bên người Tử Tinh đang hôn mê trên

mặt đất. Chỉ thấy y bào màu trắng theo hấn đứng lên mà giờ lên một độ cong duyên dáng, hấn dừng lại bên người nàng, bên trong sâu thẳm hắc đồng mang theo một tia thương tiếc từ sâu trong nội tâm. Hấn giống như đang ôm toàn bộ thế giới, thật cẩn thận nâng nâng dậy, làm cho nàng tựa ở trong lòng hấn.

"Từ Tinh, Từ Tinh mau tỉnh lại đi." Thanh âm mang theo từ tính gọi cảm từ trong miệng hấn truyền ra, hắc đồng sâu thẳm nhìn chăm chăm thiên hạ đang hôn mê nằm trong lòng.

Nhìn thấy một bóng dáng màu trắng đột nhiên bay vút ra, người trước hết hồi phục từ trong một màn khiến người ta khiếp sợ này là Thanh Sơn Sơn chủ. Chỉ thấy lúc hấn vừa nhìn thấy gần một trăm tên đệ tử bị hôn mê cùng với những huyền thú vừa triệu hồi ra đang hấp hối nằm bên người bọn họ, liền vội vàng đi lên phía trước, nói với mấy người đang ngây người đứng chung quanh:

"Nhanh! Mau nâng những đệ tử bị hôn mê dậy, xem bọn hấn có vấn đề gì không!"

Lúc ấy cổ uy áp siêu cường đại cùng với trận cuồng phong đó lấy trăm người này làm điểm trung tâm, ngay cả huyền thú bọn họ vừa triệu hồi ra đều khó có thể ngăn cản cổ uy áp cường đại kia thì mấy người bọn họ làm bằng xương bằng thịt làm sao có thể chịu đựng được? Dưới sự uy áp cường đại cùng với dòng khí mạnh mẽ đó, không nguy hiểm tới tính mạng bọn họ thì cũng xem như là trong cái rủi có cái may rồi.

Ánh mắt cơ trí dừng lại trên bóng dáng thon dài màu trắng kia, nhìn dung mạo cũng không tính là xa lạ đó, trong lòng cảm thấy vô cùng khó hiểu. Tại sao hấn lại đến Thanh Sơn?

Thanh Sơn Sơn chủ vừa kêu lên một cái, mọi người mới mạnh mẽ lấy lại tinh thần, sau đó nhanh chóng tiến lên nâng gần trăm tên đệ tử dậy, gọi tên của bọn họ. Mà ở trong các đệ tử, hai người Bạch Dật cùng với Bạch Dục trước tiên lấy lại tinh thần, sau đó nhanh chóng bay về phía Từ Tinh. Hai người đồng thời thâm nghĩ, tên nam tử áo trắng kia, là ai?

"Từ Tinh! Từ Tinh mọi sao rồi?" Đi tới bên người Từ Tinh, Bạch Dật vẻ mặt lo lắng gọi. Vốn dĩ trong lòng hấn còn có tức giận, nhưng giờ phút này nhìn thấy Từ Tinh mất đi tri giác nằm trong lòng tên nam tử áo trắng kia, trong lòng đau đến mức không thở nổi.

Hấn thật sự là không nên! Giận dữ với nàng làm cái gì chứ! Cũng không biết là nàng có bị cổ uy áp cường đại kia làm cho bị thương hay không đây? Nghĩ vậy, hấn liền giơ tay muốn kéo nàng vào trong lòng mình, ai ngờ hai tay vừa mới duỗi ra, còn chưa đụng tới Từ Tinh cũng đã bị người phát ra, lập tức phản nộ nâng mắt trừng: "Đưa nàng cho ta!" Người này rốt cuộc là ai? Vì sao lại có thái độ chiếm hữu mãnh liệt với Từ Tinh như vậy? Hấn ở Thanh Sơn đã nhiều năm nên dám khẳng định, hấn ta nhất định không phải đệ tử Thanh Sơn!

"Nàng thế nào?"

Bạch Dục cũng vội vàng đi tới bên người Từ Tinh, chỉ thấy sắc mặt hấn vốn dĩ vì thân thể suy yếu mà tái nhợt nay lại bởi vì cổ uy áp cường đại lúc trước mà trở nên càng mất huyết sắc, lúc này hấn lại còn cổ nển cảm giác không khỏe trong người, trong đôi mắt mang theo khẩn trương cùng lo lắng mà ngay cả chính hấn cũng chưa phát hiện được nhìn Từ Tinh đang dựa ở trong lòng nam tử kia. Từng tiến lên nhưng nàng lại bị nam tử áo trắng ôm vào trong ngực, liền ngay cả Bạch Dật cũng không thể nào chạm đến nửa phần.

Cau mày đánh giá nam tử áo trắng trước mặt, đã thấy hấn cả người ẩn chứa một cỗ hơi thở sâu không lường được, một cỗ khí chất tôn quý bẩm sinh cùng với khí thế cường đại nhiếp nhàn làm cho người ta không thể có một chút coi thường với hấn. Cỗ khí phách vương giả kia mặc dù đã thu liễm đi rất nhiều nhưng luôn tràn ngập xung quanh một cách vô ý. Vừa thấy, chỉ biết người này tuyệt không tầm thường!

Thần nâng u mâu sâu không thấy đáy liếc mắt nhìn hai người trước mặt một cái, chậm rãi liếm hạ đôi mắt, khóe mắt liếc nhìn vật thể màu đỏ trên cổ tay Từ Tinh cùng với con chim nhỏ nằm giả chết bên cạnh một cái. Thấy nàng còn chưa tỉnh lại, liền lấy ra một cái bình nhỏ tinh xảo từ trong lòng, từ bên trong lấy ra một viên đan dược chuẩn bị uy cho nàng ăn. Ai ngờ hai người kia lại đồng thời ra tiếng, làm cho tay cầm đan dược của hấn hơi hơi dừng lại một chút.

"Người muốn cho nàng ăn cái gì?" Hai người Bạch Dật cùng Bạch Dục đồng thời mở miệng hỏi, ánh mắt nhìn chăm chăm tay cầm đan dược của hấn, sợ đan dược kia có ảnh hưởng xấu tới Từ Tinh.

Tuy nhiên, khi thanh âm của hai người đồng thời từ trong miệng mà ra, hai người cũng là cau mày liếc mắt nhìn nhau một cái. Tròng mắt Bạch Dật là khó chịu, khó chịu Bạch Dục này cũng dễ bụng với Từ Tinh như vậy. Mà Bạch Dục cũng nhíu mày là vì cảm thấy rất khó hiểu với hành vi quái dị của mình, hấn không rõ chính mình vì sao phải lo lắng cho người không có tí hảo cảm nào với hấn như Từ Tinh.

"Ta sẽ không làm hại nàng." Thanh âm trầm thấp mà khêu gọi từ trong miệng hấn truyền ra, hấn ngay cả nhìn cũng không hề liếc mắt nhìn hai người một cái liền cầm đan dược trong tay dứt cho nàng ăn, đồng thời bàn tay vừa chuyển, một cỗ quang mang màu tím nháy mắt từ trong bàn tay thon dài mà trắng nõn của hấn truyền ra. Chỉ thấy, dưới ánh mắt không hề giận của hai người Bạch Dật và Bạch Dục, hấn mang theo bàn tay phiếm huyền khí màu tím chậm rãi đi tới trước ngực Từ Tinh, chạy đến chỗ đan điền sau lại từ trước ngực bắt đầu chậm rãi đi xuống theo.

Nếu không phải vì hấn dùng huyền khí màu tím phát qua trên ngực Từ Tinh, bàn tay căn bản là không đụng chạm tới địa phương không nên chạm vào, tin tưởng hai người bên cạnh sẽ không đứng ở một bên nhìn nhìn. Nhưng mà trên mặt hai người vốn dĩ không hề giận nhưng khi nhìn thấy Từ Tinh dần dần tỉnh dậy đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, thay vào đó là sự vui sướng.

"Thế nào? Còn có chỗ nào không thoải mái không?"

Thanh âm trầm thấp mà khêu gọi mang theo một tia ôn nhu theo trong miệng Thần truyền ra, cúi đầu truyền vào trong tai Từ Tinh. Khi hơi thở ấm áp độ dẻo thuộc loại nam tử phun ở sau tai của nàng, nàng không khỏi giật mình, khuôn mặt nghiêng đi nâng thanh mâu nhìn lại, ánh mắt vào đáy mắt là khuôn

mặt tuấn mỹ như thần tiên lại không mất đi cương nghị.

Thần? Sao hấn lại ở trong này? Mà nàng thế nhưng còn ý ở trong lòng hấn?

Mà bởi vì vừa rồi nàng nghiêng nửa mặt, thế nhưng nàng lại cảm giác được hai má của nàng lơ đãng phất qua bạc môi gọi cảm đang nhếch lên của hấn. Trong lúc nhất thời, tim dường như lạc mất nửa nhịp, bùm bùm nhảy lên, một cổ cảm giác xa lạ mà kỳ dị từ dưới đáy lòng bắt đầu tản ra, trên khuôn mặt trắng trong thuần khiết bởi vậy mà nổi lên hai luồng đỏ ửng khả nghi, kinh ngạc nhìn hấn gần ngay trước mắt.

Hai người thân thể gần bó, khi nàng cảm giác được hai má của mình lơ đãng chạm vào bạc môi của hấn, thân thể hấn dường như hơi hơi buộc chặt, bàn tay ôm bên hông nàng cũng mạnh thêm vài phần, dường như đã thất thần trong nháy mắt. Cặp hắc đồng sâu thẳm không thấy đáy mang theo một thần thái kỳ dị nhìn nàng thật sâu, kêu gọi bạc môi kia gọi lên một độ cong hoàn mỹ, ý cười nhẹ nhàng này khiến cho nàng nhất thời xem đến ngây người, kinh ngạc tùy hấn ôm, đã quên hỏi hấn làm sao lại ở chỗ này? Cũng quên phải rời khỏi ôm ấp của hấn...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Thần Thú Nội Đấu

Sau đó ở trước mặt hai người, Bạch Dật cùng Bạch Dục thấy được một màn kia ánh mắt không khỏi lóe lên, lại thấy hai người kia bốn mắt nhìn nhau, cảm giác giống như bọn họ là người ngoài không thể tham gia khiến cho đáy lòng sinh ra một cảm giác buồn bực. Bạch Dục ho một tiếng thật mạnh, muốn nhắc nhở hai người bọn họ đừng quên còn có hai bọn hấn đang đứng ở chỗ này.

Bạch Dật một thân hồng bào khẽ híp lại đôi mắt hoa đào, ánh sáng nguy hiểm lóe lên trong đáy mắt, nhanh tới mức không ai phát hiện được. Chỉ thấy hấn bỗng nhiên ra tay, muốn đem Từ Tinh từ trong lòng Thần ra ngoài, cũng không ngờ rằng tay hấn còn chưa chạm tới ống tay áo Từ Tinh đã bị Thần giơ tay hất một cái, một cổ huyền khí màu tím từ trong ống tay áo phát ra, đem hấn bắn ra ngoài.

Bị cổ huyền khí hùng hậu kia đánh úp lại, Bạch Dật thân bắt do kỹ rút lui vài bước, cho đến khi sau lưng chạm vào một tảng đá bước chân mới đứng vững. Cảm giác thực lực hai người cách xa nhau, thần sắc hấn không khỏi trầm xuống, vẻ mặt hung ác nham hiểm.

Rất rõ ràng, thực lực của hấn cùng với tên nam tử áo bào trắng đứng trước mặt này không chỉ kém nhau một hai cấp bậc. Hấn căn bản không phải là đối thủ của hấn ta!

Thấy hai người giao thủ, Từ Tinh vội vàng phục hồi tinh thần lại, nhẹ giọng nói: "Ta không sao, huynh có thể buông ta xuống." nói xong, từ trong lòng của hấn lui ra, di chuyển sang bên cạnh. Cho tới khi nhìn thấy bỗng nhiên có nhiều thêm một vật thể không rõ đang cuộn thành vài vòng trên cổ tay, nàng không khỏi giật mình, mà đồng thời khoe mắt thoáng nhìn qua con chim nhỏ cả người trắng như tuyết đang giơ bụng lên trời giả chết nằm cách đó không xa, trong mắt không giấu được kinh ngạc.

Ở thời điểm triệu hồi huyền thú, nàng biết trong cơ thể của mình có hai cổ năng lượng đầu tới mức người chết ta sống khiến cho gân mạch trong cơ thể cơ hồ bị nứt ra, vì thế, nàng chỉ có thể thử bức hai cổ năng lượng kia đi ra ngoài. Trong nháy mắt đó, rõ ràng là nàng nhìn thấy một luồng ánh sáng màu trắng từ trong cơ thể của nàng biến ảo mà ra, hình thành một con chim nhỏ cả người tản ra hào quang màu trắng, bay ra bên ngoài cổ uy áp cường đại cùng với luồng hào quang đó mà dừng lại trên mái tóc trắng bị gió thổi rối của Sơn chủ.

Nhưng mà, con chim nhỏ màu trắng vốn dĩ đứng trên đỉnh đầu Sơn chủ uy phong bát diện khi nào thì giả chết nằm trên mặt đất? Xem cái bụng của nó hướng lên trời, hai cánh xòe rộng nằm trên mặt đất, thân thể nhỏ nhỏ còn không ngừng run run, ai không biết còn tưởng nó bị cổ uy áp cường đại kia làm bị thương rất nghiêm trọng, hay là bị dọa đến lạnh run. Mà không biết vì sao khi ánh mắt của nàng chống lại cặp mắt màu đỏ kia, nàng lại cảm ứng được dường như nó đang cực lực nhin cười?

"Từ Tinh, muội sao rồi? Có chỗ nào không thoải mái không?" Bạch Dật bước tới bên cạnh Từ Tinh, quan tâm hỏi.

Mà Bạch Dục đứng một bên, trong mục quang thâm thúy hiện lên một tia u quang khó hiểu, không biết hấn nghĩ đến cái gì mà vẫn nhìn Từ Tinh, lại liếm hạ đôi mắt chậm rãi suy tư.

Thần với một thân áo bào trắng cả người tản ra khí phách vương giả cùng với khí chất tôn quý lảng lảng nhìn nàng, khoe môi giương lên biểu hiện tâm tình của hấn lúc này dường như không tệ, cũng không đem Bạch Dật đang đứng gần bên người Từ Tinh đánh văng ra ngoài. Bởi vì cho dù Bạch Dật đứng cách nàng tuy rằng rất gần, lại ngay cả góc áo của nàng cũng chưa chạm tới được.

"Ta không sao." Từ Tinh lấy lại tinh thần, nâng lên thanh mâu nhìn bọn họ bình tĩnh nói xong, trong mục quang không chút gợn sóng, tâm như gương sáng, không mang theo nửa điểm bất thường.

"Đó là huyền thú của ngươi sao?" Bạch Dục đứng bên cạnh đem ánh mắt dừng lại trên người con chim trắng nhỏ đang nằm hướng bụng lên trời, thân thể không ngừng run run, thần sắc lại ngờ ngác nhìn bầu trời, mày hơi cau lại một chút, tiện đà liếc mắt nhìn Từ Tinh một cái. Huyền thú người khác triệu hồi ra tốt xấu gì cũng là loại huyền thú thể tích cường tráng uy vũ, cho dù phẩm giai thấp đánh không lại huyền thú phẩm giai cao hơn nhưng ít nhất thì cũng có thể dọa người a. Vốn nghĩ rằng nàng sẽ triệu hồi ra loại huyền thú nào đó, cũng không nghĩ đến sẽ là một con chim nhỏ bình thường như vậy?

Từ Tình nhìn hẩn một cái, không nói gì mà đi tới bên người con chim nhỏ, cúi người đem nó ôm vào trong ngực. Nàng liếm hạ đôi mắt, trong thanh mâu có một tia nghi hoặc, giờ tay theo bộ lông tuyết trắng mềm mại kia vỗ về đầu của nó, lẳng lặng suy tư.

Còn cái quần ở trên cổ tay nàng cũng giống như huyền thú, nếu quả thật là như vậy thì chẳng phải là lần này nàng triệu hồi ra hai con huyền thú? Chính là, đồ rớt cuộc là hai loại huyền thú nào? một cái sinh ra liền khiến cho Thiên Sơn hỗn loạn tới mức trời sụp đất nứt? Nàng cảm giác con chim nhỏ màu trắng kia không đơn giản, nó vậy mà còn biết ngụy trang, che dấu thực lực của chính mình. Mà quần trên cổ tay nàng không biết là loại huyền thú nào, chỉ biết là toàn thân màu đỏ, hình như là xà nhưng lại không giống lắm, bất quá nàng có cảm giác con huyền thú trên cổ tay có vẻ như...thẹn thùng?

Băng phượng hoàng bị Từ Tình ôm vào trong ngực, nó ở trong lòng nàng tìm một nơi thoải mái dựa vào, tròn mắt màu đỏ ngơ ngác nhìn mấy người trước mặt, làm cho người ta cảm giác thấy nó cực kì vô tội. Mà ở chỗ không ai nhìn thấy, một chân của nó cũng là dùng sức đá tới trên người Hỏa Bạo long đang quần trên tay Từ Tình, bởi vì bị ông tay áo của Từ Tình che khuất nên ngoại trừ Từ Tình, không có ai khác nhìn thấy một màn như vậy.

Mà con Hỏa bạo long vốn dĩ đang quần trên cổ tay nàng bởi vì bị một cú đá này mà phần nộ từ trong ống tay áo của Từ Tình ngẩng đầu lên, một đôi mắt mang hỏa diễm nhìn chằm chằm Băng Phượng hoàng thần sắc ngày ngốc về mặt vô tội, cả người mạnh mẽ tản ra một cỗ nhiệt khí nóng rực, tránh được cổ tay của Từ Tình phun thẳng tới cái cánh gà đang đá nó, quả thật rất muốn biến nó thành cánh gà kho tàu.

Hai huyền thú đầu qua đầu lại, người ngoài không thể thấy, mà Từ Tình thấy được một màn này, khóe mắt cũng không tránh khỏi giật giật, ngoại trừ Thần đang đứng bên trái nàng thì không có ai phát hiện.

Bạch Dật liếc mắt nhìn Bạch Dục đứng bên cạnh một cái, khóe môi câu lên, tà mị nói: "Nếu không phải là huyền thú của Từ Tình nó sẽ để cho nàng ôm hay sao? Bạch Dục sư huynh, thân thể của ngươi còn không có khôi phục hẳn, lại bị cổ uy áp cường đại lúc này gây chấn thương nên không phải là đầu óc cũng xuất hiện vấn đề đi? Thật sự không cần trở về nghỉ ngơi sao?" Nhìn thấy hẩn ta đề bụng với chuyện của Từ Tình như vậy, hẩn thật sự không thích chút nào. Vốn không biết từ đâu nháy ra một tên nam tử không đơn giản, hiện tại hẩn ta lại tham gia một chân, chỉ nhìn thôi cũng khiến hẩn phát hỏa!

Nghe vậy, Bạch Dục cũng đồng thời liếc mắt nhìn hẩn một cái, sắc mặt tái nhợt quả thật biểu hiện ra thân thể của hẩn cũng chưa khôi phục tốt hẳn. Chỉ thấy ánh mắt của hẩn đảo qua trên người nam tử áo trắng đứng bên cạnh Từ Tình một cái, sau đó dừng ở trên người Bạch Dật, thanh âm khàn khàn mang theo một cỗ trào phúng: "Sư đệ, ngươi hôm nay hình như đặc biệt quan tâm sư huynh ta, hay là vì ta hỏi thêm mấy câu với Từ Tình? Ngươi cũng không phải là cái gì của nàng, cho nên vẫn không cần làm quá lên, người ta chưa chắc đã lĩnh tình của ngươi."

Mấy câu nói này của Bạch Dục quả thật chọc trúng yếu điểm trong lòng Bạch Dật, trong lúc nhất thời ý cười tà từ bên khóe môi hẩn không khỏi cứng lại, khuôn mặt tuấn tú yêu nghiệt cũng bởi vậy mà trầm xuống vài phần. Mấy ngày nay, hẩn bởi vì điểm này nên mới âm ỷ cùng Từ Tình vài câu, hiện tại lại từ trong miệng Bạch Dục nói ra, trong lòng cảm thấy không ra tư vị gì, nhưng cũng không nói câu nào phản bác lại hẩn, bởi vì lời của hẩn đúng là sự thật, hẩn quả thật chẳng phải là gì của Từ Tình!

Nghĩ đến nam tử áo bào trắng lúc trước hành động mang theo chiếm hữu, lại nhìn đến ánh mắt trào phúng của Bạch Dục, câu nói giấu trong lòng đã lâu không chút nghĩ ngợi đã thốt ra, lớn tiếng hô lên khiến cho mọi người chung quanh một lần nữa cả kinh, ngày ngốc nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Đệ Nhất Thanh Sơn

Editor: Lãnh Huy3t

Beta: Trgtrgnd96

"Ai nói ta không phải là gì của nàng? Nàng là phu nhân tương lai của ta!"

Thanh âm Bạch Dật rõ ràng mà trực tiếp vừa buông xuống, làm cho những người chung quanh đang giúp đỡ các đệ tử đều đồng thời cả kinh nhất tề nhìn qua. Trong lúc nhất thời, vô số ánh mắt đầy kinh ngạc dừng lại trên người hẩn, âm thanh chung quanh trong giờ khắc này lại một lần nữa yên lặng.

Nghe được hẩn nói như vậy, Bạch Dục giật mình, há miệng thở dốc, nhưng cái gì cũng không nói, chỉ là sau khi nhìn hẩn một cái thật sâu, rồi liền quay lại nhìn Từ Tình cũng đang có chút giật mình, xong lại chậm rãi liếm hạ đôi mắt, không biết là đang nghĩ gì.

Đứng ở bên người Từ Tình, Thần nghe được lời này, trong đôi mắt sâu thẳm xẹt qua một tia hào quang, đôi mắt đen làm người khác không thể nhìn thấu dừng lại trên người Bạch Dật, tiện đà chậm rãi dời đi.

Mà Từ Tình trong nháy mắt liền giật mình sửng sốt, bất quá cũng cực nhanh hồi thần lại, nhìn về mặt Bạch Dật giống như rất nghiêm túc, rồi lại nhìn những nữ đệ tử chung quanh đang nhìn nàng bằng ánh mắt căm thù, nàng không khỏi hơi hơi nhíu mày.

Trước mặt nhiều người mà lại dám nói như vậy, nhất định sẽ có không ít những nữ đệ tử tìm cơ hội gây phiền toái cho nàng. Hơn nữa, nàng khi nào thì trở thành phu nhân tương lai của hắn?

Nhưng mà, ngay tại lúc này, cũng không biết là ai đã nói một câu: "Nam tử mặc áo bào trắng kia là ai?" Trong lúc nhất thời, toàn bộ tiếng than sợ hãi cao thấp cùng với những ánh mắt không chút nào che giấu sự ái mộ đều hướng đến Thần đang đứng bên cạnh Tử Tinh, dường như đã quên mất lời nói vừa rồi của Bạch Dật. Lúc này lực chú ý của mọi người đều bị bóng dáng thon dài mà trác tuyệt kia hấp dẫn, bị dung nhan như tiên nhân cùng với khí chất vô cùng tôn quý của hắn nhiếp hồn.

"Trời ạ! Nam nhân hảo tuấn mã! Hắn là ai vậy?" Những nữ đệ tử vốn dĩ đang đổ kị trùng mắt nhìn Tử Tinh, sau khi nhìn thấy nam tử có dung nhan tuyệt thế vô song, mặc một thân áo bào trắng, cả người tản ra khí chất tôn quý kia thì trong đôi mắt kinh diễm chỉ còn phản chiếu ra bóng dáng xuất sắc của hắn.

"Hắn không phải người trên Thanh Sơn của chúng ta à! Là từ đâu tới hay sao? Làm sao có thể đột nhiên xuất hiện ở trong này?" Một nữ đệ tử khác cũng kinh hô, ánh mắt kinh diễm nhìn chằm chằm vào bóng dáng thon dài mà tôn quý kia. Dù là người xuất sắc nhất trên Thanh Sơn của bọn họ như Bạch Dục và Bạch Dật, vô luận là khí thế hay vẫn là khí chất, cũng đều so ra kém hắn nam tử áo bào trắng kia.

"Vừa rồi hình như hắn còn ôm nữ đệ tử tên Tử Tinh trên Lăng Phong Sơn, bọn họ có quan hệ gì? Không phải là người trên Thanh Sơn nhưng sao lại có thể đến Thanh Sơn của chúng ta?"

Mà lúc này, Sơn chủ cùng với các Môn chủ của Thanh Sơn cũng vừa xử lý hết thảy mọi việc chung quanh xong, lúc này mới đem ánh mắt dừng lại trên nam tử mặc một thân áo bào trắng kia, vừa thấy, trong mắt liền sáng ngời, thần sắc kinh ngạc cũng hiện lên ở trên mặt. Bọn họ thường đi qua lại trên tứ đại danh sơn, tự nhiên là biết được nam tử áo bào trắng này là ai, chỉ là hắn làm sao có thể đến Thanh Sơn.

Sơn chủ Thanh Sơn phát ý bào một cái, đi về hướng mấy người bọn họ, tuy rằng trên mái tóc trắng bóng có chút hỗn độn, nhưng cũng không hề tổn hại đến một thân cường giả uy áp cùng khí thế của hắn. Chỉ thấy trên mặt hắn mang theo tươi cười, ánh mắt cơ trí híp lại, cười hớ hớ nói: "Thì ra là Lãnh sư diệt. Nghi thức triệu hồi của Thanh Sơn ngày hôm nay, thật sự là đã làm cho Lãnh sư diệt chê cười rồi."

Lãnh Tuyệt Thần chấp tay thi lễ với hắn, thanh âm trầm thấp mà khêu gọi mang theo mỉm cười nói: "Sơn chủ làm sao lại nói thế, nghi thức triệu hồi không giống bình thường làm cho người ta rung động như vậy, ở trên tam đại danh sơn khác cũng chưa bao giờ biết được việc này. Đáng sợ hơn đây chính là hiện tượng chưa bao giờ xuất hiện, đệ tử Thanh Sơn thật sự là nhân tài xuất hiện lớp lớp, mà tam đại danh sơn khác khó có thể so sánh bằng"

Hắn biết hôm nay Tử Tinh sẽ triệu hồi huyền thú nên liền đến xem, ai ngờ lại nhìn thấy một màn làm người ta rung động như vậy. Cường đại uy áp cùng hào quang cơ hồ đã làm cho cả Thanh Sơn đều chấn động, hơn thế nữa trong một lần lại triệu hồi ra hai huyền thú, mà hai huyền thú này có thể phóng xuất ra cường đại uy áp như thế, cũng không phải là vật bình thường!

Nghe nói như thế, Sơn chủ ha ha cười cười, ánh mắt cơ trí đảo qua trên người trăm tên đệ tử đã tham gia nghi thức triệu hồi ngày hôm nay, bởi vì hắn vậy mà lại không thể nhìn ra luồng ánh sáng mạnh mẽ kia cùng với cường đại uy áp rốt cuộc là do huyền thú của ai phát ra? Ánh mắt đảo qua trên người trăm tên đệ tử kia, nhưng lại chỉ thấy thực lực của bọn họ đều là thường thường, cho dù trong đó có mấy người thiên phú tốt hơn một chút, nhưng cũng không thể làm ra trận thế như vậy à! Lại nhìn tới huyền thú của mọi người, giữa trăm người đệ tử này thì cũng chỉ có hơn năm mươi người là có thể triệu hồi ra huyền thú, mà huyền thú của bọn họ thoạt nhìn cũng đều không có chỗ nào đặc biệt à! Đây rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Nghĩ vậy, cảm thấy không khỏi suy tư, xem ra, hắn phải thêm lưu tâm đến hơn năm mươi người đệ tử mà hôm nay đã triệu hồi ra huyền thú. Cường đại uy áp có thể làm cho cả Thanh Sơn đều rung động cùng với chúng huyền thú đều phải cúi đầu xưng thần, tuyệt đối sẽ không là hạng người hời hợt! Nếu là nhân tài, hắn tuyệt đối sẽ không để bị mai một! Tin tưởng chỉ cần tìm ra đệ tử này, trong cuộc tỷ thí giữa tứ đại danh sơn vào vài năm sau, Thanh Sơn tất nhiên sẽ có thể làm cho tam đại danh sơn khác phải khiếp sợ!

Khi khước mắt chạm đến Tử Tinh mặc một thân quần áo trắng trong thuần khiết, thần sắc lạnh nhạt mà bình tĩnh, Sơn chủ không khỏi khẽ nâng mắt đánh giá nàng một chút. Thấy ánh mắt nàng bình tĩnh mà trong suốt, thần sắc lạnh nhạt, một thân tố y khí chất xuất chúng, lúc ánh mắt xẹt qua con chim trắng nhỏ trong lòng nàng, không khỏi lại nhìn thêm vài lần, tiện đà cười hỏi: "Người tên gì? Là người của môn nào, hay vẫn là đệ tử của phong nào?"

"Hỏi Sơn chủ, con kêu Tử Tinh, là đệ tử của Lăng Phong sơn." Tử Tinh nhẹ giọng đáp lời, không rõ vì sao hắn lại hỏi đến nàng?

Nghe vậy, Sơn chủ Thanh Sơn gật gật đầu, một tay vỗ về hàm râu trắng bóng, cười nói: "Uh, không sai. Tuy Lăng Phong Sơn chỉ có vài đệ tử, nhưng lại đều là người có thể triệu hồi ra huyền thú thực lực không tầm thường. Hơn nữa Lăng Thành sư phụ của các ngươi cũng dạy dỗ các ngươi rất khá, thực lực đều có thể so sánh những đệ tử của Nhất trọng môn."

Nghe nói như thế, ánh mắt những đệ tử của Nhất trọng môn đang đứng chung quanh không khỏi đều hướng tới trên người Tử Tinh. Sơn chủ có lẽ không biết, nhưng bọn hắn đều biết rõ, Lăng Phong Sơn quả thật chỉ có vài người đệ tử, thực lực của mấy người khác thì còn cho qua đi, nhưng mà người tên Tử Tinh này lại là một phế vật võ học, người khác luyện một ngày liền có thể luyện thành một chiêu, nhưng nàng phải dùng tới thời gian mấy tháng mới miễn cưỡng luyện thành. Nay Sơn chủ lại đem những đệ tử có thực lực trác tuyệt của Nhất trọng môn đi so sánh với phế vật này, trừ bỏ Bạch Dục cùng Bạch Dật, thì sắc mặt mọi người lúc này muốn nói có bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu khó coi.

"Sơn chủ quá khen, Nhất trọng môn là nơi tập trung anh tài của Thanh Sơn, thực lực của những đệ tử này luôn là mạnh nhất trong số những đệ tử của các Môn, các Phong trên Thanh Sơn, Lăng Phong sơn nào có thể sánh bằng." Nhận thấy được ánh mắt không tốt của mọi người, ánh mắt Tử Tinh hơi lóe lên, thanh âm không lớn không nhỏ, thản nhiên nói. Thấy Lăng Thành mang theo mấy người Tử Nghiên đang đi tới hướng bên này, liền hô một tiếng: "Sư phụ!"

Chương 72: Hấn Chính Là Lãnh Tuyệt Thần

"Uh, Từ Tinh con không sao chứ?" Lăng Thành hỏi, ánh mắt uy nghiêm mang theo một tia lo lắng cao thấp đánh giá nàng một phen, thấy nàng thần sắc như thường mới yên tâm một chút.

"Khiến cho sư phụ lo lắng, Từ Tinh không sao." Nàng nhẹ giọng nói xong, dõng bước lên phía trước, tới đứng bên người hấn.

"Sơn chủ." Lăng Thành chấp tay hướng Sơn chủ thi lễ, ánh mắt hướng Lãnh Tuyệt Thần một thân áo bào trắng nhìn thoáng qua, lóe lên nhưng không nói gì.

Sơn chủ gật đầu với hấn, trên mặt lộ vẻ tươi cười hòa ái, liếc mắt nhìn Từ Tinh đứng bên cạnh Lăng Thành một cái, nói: "Thật không hổ là đệ tử do người dạy dỗ, tuổi còn nhỏ nhưng gặp biến mà không sợ hãi, tương lai cũng không phải là vật trong ao a!" Trên người cô gái này mang theo một cỗ thành thực cùng lạnh nhạt không thuộc tuổi, dường như là đã trải qua chuyện gì đó, cặp thanh mâu bình tĩnh mà sâu thẳm làm cho người ta không thể nhìn thấu. Nói không chừng, chuyện tình lúc trước có lẽ có chút quan hệ với nàng, nếu quả thật là như vậy thì cô gái này, thật đúng là...

"Sơn chủ quá khen." Lăng Thành khiêm tốn nói, ánh mắt uy nghiêm cũng xẹt qua một tia nhu hòa, đứa nhỏ Từ Tinh này, quả thật không phải vật trong ao.

Nghe được lời Sơn chủ, thần sắc trên mặt mấy người Từ Nghiên đứng sau Lăng Thành thay đổi khác nhau. Mấy người Từ Nguyên, Từ Kiệt cùng với Từ Cẩm đều cau mày liếc mắt nhìn Từ Tinh đang đứng bên người sư phụ một cái, không phải chỉ triệu hồi ra một con chim nhỏ đàn độn sao? Có gì đặc biệt hơn người chứ? Thật không hiểu vì sao Sơn chủ lại khích lệ nàng như vậy.

Mà mấy người Từ Nghiên cùng Từ Lập còn có Từ Sa cũng liếc mắt nhìn về phái Từ Tinh, thần sắc không đồng nhất, ánh mắt lóe lên không biết là đang nghĩ đến cái gì.

Nhưng mà, Bạch Dật đứng một bên lại đem tâm tư đặt trên người Lãnh Tuyệt Thần một thân áo bào trắng phong tư trác tuyệt, vừa rồi hấn nghe Sơn chủ gọi hấn ta là Lãnh sư diệt, người này rốt cuộc là ai? Nghĩ nghĩ, liền lên tiếng hỏi: "Sơn chủ, người này không phải là đệ tử trên Thanh Sơn chúng ta, làm sao có thể vào được? Hấn là ai vậy?" Nhìn dáng vẻ của hấn hình như rất quen thuộc với Từ Tinh, không phải kẻ ở trong phòng Từ Tinh ngày đó là hấn chứ?

Nghe vậy, Sơn chủ cười, ánh mắt một lần nữa lại nhìn về phía Lãnh Tuyệt Thần đang khoanh tay đứng một bên, cười nói: "Ha ha, trong lúc nhất thời nên quên giới thiệu cho các người, bắt quả các người hấn là đã nghe qua tên của hấn. Hấn chính là đệ tử Thiên Sơn, Lãnh Tuyệt Thần."

"Cái gì? Hấn chính là Lãnh Tuyệt Thần ư?"

"Hấn chính là người đứng thứ nhất trên bảng Tứ đại danh sơn phong vân, Thiên Sơn Lãnh Tuyệt Thần sao? Trời ạ! không ngờ hấn lại đến Thanh Sơn chúng ta!"

"Vẫn nghe nói đến tên của Thiên Sơn Lãnh Tuyệt Thần, lại chưa thấy qua, không nghĩ tới hấn không chỉ có thực lực xuất chúng mà ngay cả dung mạo cũng giống như thần tiên. Khó trách sẽ được người ta coi là đứng đầu Tứ đại danh sơn!"

"Nghe nói năm hấn mười lăm tuổi cũng đã là cao thủ cấp bậc Lam vũ tôn. Vài năm qua, thực lực nhất định lại tăng thêm vài bậc, thiên tài chính là thiên tài, thực không phải là người như chúng ta có thể so sánh được a!"

"Đương nhiên, bên trong Tứ đại danh sơn, trước mắt còn chưa có ai có thực lực có thể so sánh với hấn. Nghe nói hấn trực tiếp bá Thiên Sơn Sơn chủ làm sư phụ, trong Thiên Sơn có mấy vị Phong chủ thực lực còn kém hấn đâu."

"Không thể nào? Lợi hại như vậy?"

"Thật sự, bằng không cái tên Lãnh Tuyệt Thần của hấn làm sao có thể vang dội ở Tứ đại danh sơn như vậy!"

Trong lúc nhất thời, xung quanh truyền tới tiếng bàn tán xôn xao không dứt, từng đạo ánh mắt háo sắc không chút nào che dấu ái mộ trong đó dừng ở trên người Lãnh Tuyệt Thần. Nếu đem ra so sánh, Bạch Dục cùng Bạch Dật của Thanh Sơn bọn họ quả thật không thể so với người ta, khó trách mọi người luôn tán thưởng không ngừng.

Nghe được lời của Sơn chủ, trong mắt hai người Bạch Dật cùng Bạch Dục cũng khó nén kinh ngạc, không nghĩ tới người trước mắt này lại là thiên tài nổi tiếng Tứ đại danh sơn Lãnh Tuyệt Thần! Thảo nào bọn họ không thể nhìn thấu thực lực của hấn. Lấy thực lực của Lãnh Tuyệt Thần, chỉ sợ ở Thanh Sơn này ngoại trừ Sơn chủ ra thì rất khó có thể tìm người có thể địch lại được hấn!

Mà Từ Tĩnh đứng bên người Lãng Thành nghe thấy tên đầy đủ của hắn, ánh mắt lóe lên, thanh mâu mang theo một tia nghi hoặc nhìn thoáng qua về phía hắn, tiện đà chậm rãi liếm hạ đôi mắt. Hắn chính là Lãnh Tuyệt Thần sao? Chính là, một đệ tử Thiên Sơn như hắn làm sao có thể chú ý tới một đệ tử Thanh Sơn nhỏ bé như nàng đây?

"Đứng rồi Lãnh sư diệt, sao ngươi lại tới Thanh Sơn? Có phải sư phụ của ngươi có chuyện gì cần nói hay không?" Lúc này Sơn chủ mới nhớ tới muốn hỏi hắn làm sao có thể đột nhiên xuất hiện ở trong này? Còn vừa vặn đến xem nghi thức triệu hồi của bọn họ.

Nghe nói như thế, ánh mắt sâu thẳm từ trên người Từ Tĩnh dời đi, chống lại ánh mắt lóe ra tia sáng khôn khéo của Sơn chủ: "Văn bối biết hôm nay là ngày Thanh Sơn tổ chức nghi thức triệu hồi nên cũng muốn đến xem, thuận tiện giúp sư phụ mang chút tin tức lại đây."

"Nga? Sư phụ của ngươi bảo ngươi mang tin gì đến?" Sơn chủ vừa nghe, trong mắt nổi lên một đạo quang mang. Ở trong Tứ đại danh sơn, hắn cùng với Thiên Sơn Sơn chủ, cũng chính là sư phụ của Lãnh Tuyệt Thần, Thiên Sơn lão nhân giao hảo tốt nhất. Lúc này lại bảo Lãnh Tuyệt Thần mang tin tức lại đây, không biết là có chuyện gì?

Từ trong ống tay áo xuất ra một cái bái thiếp trình lên nói: "Đây là sư phụ đưa cho ta giao cho ngài." Hắn nhìn bái thiếp một chút, nội dung là làm cho đệ tử Thiên Sơn và Thanh Sơn cùng so thử võ công với nhau, thứ nhất là có thể tăng trưởng thực lực, thứ hai là tăng thêm tình hữu nghị.

Thanh Sơn Sơn chủ mở bái thiếp ra vừa nhìn thấy, cười hớ hớ nói: "Hào, chủ ý này không sai, thời gian cũng định rồi, xem ra là lão nhân kia đã sớm có chuẩn bị a!" nói xong khép bái thiếp lại nói với Thần: "Lãnh sư diệt, nếu đã đến đây thì hãy ở Thanh Sơn vài ngày đi! Ngươi cũng không cần phải bận mà ta cũng có cơ hội mang ngươi đi tham quan Thanh Sơn của chúng ta."

Nghe nói như thế, khóe môi Thần gợi lên một độ cong nhợt nhạt, ánh mắt sâu thẳm xẹt qua vẻ mặt âm trầm của Bạch Dật cùng sắc mặt tái nhợt của Bạch Dục, lại liếc mắt nhìn Lãng Thành một cái rồi mới gật gật đầu đáp ứng với Sơn chủ: "Nếu như vậy thì quấy rầy rồi. Ta nghỉ trong khoảng thời gian này, tạm thời ở lại Lãng Phong Sơn đi!"

"Lãng Phong Sơn?" Sơn chủ vừa nghe, hơi ngẩn người, ánh mắt cơ trí dừng lại trên người hắn, lại nhìn về phía Từ Tĩnh, tiện đà cười, nói: "Ha ha, hào, Lãng Phong Sơn có vẻ thanh tĩnh, quả thật là một nơi không tệ." nói xong, lại cười nói với Lãng Thành: "Thời gian này làm phiền ngươi chiếu cố Lãnh sư diệt nhiều một chút."

"Sơn chủ yên tâm, ta sẽ." Lãng Thành trầm giọng nói xong, hướng Thần gật gật đầu.

Mà mấy người bên cạnh nghe vậy thần sắc trên mặt khác nhau, trong mắt Từ Tĩnh hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó lại khôi phục bình tĩnh và lạnh nhạt như ban đầu. Mấy người Từ Nghiên, Từ Nguyên cùng Từ Kiệt và Từ Lập lại âm thầm đánh giá Thần, không rõ vì sao hắn lại nói thẳng ra là muốn ở Thanh Phong Sơn của bọn họ? Mà hai người Từ Cẩm cùng Từ Sa lại hưng phấn nhìn Thần, đối với việc có thể ở chung một Sơn với hắn mà nói là khiến cho các nàng hưng phấn không thôi.

Hai người Bạch Dật cùng Bạch Dục khẽ cau mày, nghĩ đến chuyện hắn tự mình nói ra muốn ở lại Thanh Sơn, trong lòng hai người không thể nào thích được. Người sáng suốt chỉ cần nhìn là thấy hắn đánh chủ ý gì, mà Sơn chủ cùng sư phụ của Từ Tĩnh lại còn đồng ý với hắn

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Thổ Lộ Trước Mặt Mọi Người

Editor: Lãnh Huy3t

Beta:

Nhìn thần sắc khác nhau của mỗi người, Sơn chủ Thanh Sơn cười cười, nói: "Nghi thức triệu hồi lúc trước cơ hồ đã làm cho cả Thanh Sơn đều chấn động, không ít đệ tử cùng huyền thú đều bị cổ cường đại uy áp kia gây thương tích, ta còn phải đi xem bọn hắn có bị gì không. Lãnh sư diệt, nếu có cái gì cần thì hãy đi tìm Phong chủ Lãng Phong Sơn." Thanh âm rơi xuống, y bảo màu trắng phát một cái, hắn liền xoay người rời đi.

Thấy Sơn chủ vừa rời đi, Lãng Thành xoay người, trầm mặt, ánh mắt uy nghiêm bắn thẳng đến trên người Bạch Dật đang lo nhìn chằm chằm Lãnh Tuyệt Thần, thanh âm trầm thấp mang theo một cỗ khí thế không giận mà uy nói: "Bạch Dật, ngươi là môn sinh đặc ý của Nhất trọng môn, cũng đã là một thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi rồi, cái gì nên nói, nói cái gì không nên nói, ngươi hẳn là nên biết đúng mực, nhưng ngươi lại nói ra như vậy ở trước công chúng, và các vị Môn chủ, Phong chủ cùng chúng đệ tử. Ngươi có biết như vậy sẽ làm tổn hại đến danh dự của Từ Tĩnh hay không?"

Vừa rồi còn chưa đi lại đây, nhưng đã chợt nghe thấy hắn lớn tiếng hô lên một câu như vậy, cái gì mà Từ Tĩnh là phu nhân tương lai của hắn? Từ Tĩnh nay bất quá chỉ mới mười tuổi, cho dù hắn thật sự có ý tứ đối với Từ Tĩnh, vậy thì cũng phải chờ nàng lớn lên rồi nói sau. Chưa được sự đồng ý của phụ thân nàng, cũng không được người làm sư phụ như hắn chấp thuận, vậy mà hắn ta lại dám nói như vậy, thật sự là quá mức làm càn!

Đứng ở một bên, Lãng Tuyệt Thần cả người tản ra hơi thở xa cách lãnh liệt, ánh mắt sâu thẳm liếc nhìn Bạch Dục một cái rồi thần nhiên dời đi. Phu nhân tương lai? Nói thật là nhẹ, người hần nhìn trổng nào có thể để cho người khác chiếm mất! Ánh mắt đảo qua Bạch Dục mặc một thân hắc bào, sắc mặt tái nhợt nhưng lại còn không chịu rời đi, liền hơi hơi liếm hạ đôi mắt, bạc môi khẽ gọi cong lên.

Từ Tình của hần giống như đã bắt tri bắt giác đưa tới cho hần không ít tình địch a!

Bị Lãng Thành răn dạy trước mặt nhiều người như vậy, sắc mặt Bạch Dật cũng là một trận khó coi, rồi lại quay sang nhìn Từ Tình đang cúi đầu liếm mắt đứng ở một bên, làm cho hần nhìn không tới thần sắc của nàng, tiện đà lại mở miệng nói: "Phong chủ, ta biết ta đang nói cái gì, mà điều ta nói cũng là điều trong lòng ta suy nghĩ! Ta tuyệt đối thật lòng với Từ Tình!"

Nói xong, hần không nhìn mọi người kinh ngạc, chỉ thấy được y bào màu đỏ phất lên đã tiêu sái đi đến trước mặt Từ Tình, vươn tay gắt gao nắm lấy một bàn tay của Từ Tình, khuôn mặt yêu nghiệt đầy chân thành và trịnh trọng, cặp mắt hoa đào tập trung nhìn chăm chăm vào người trước mặt vận một thân tố y, đang ôm một con chim trắng nhỏ trong lòng, thanh âm mang theo một tia khản trương mà lại chờ mong phát ra từ trong miệng hần.

"Từ Tình, ta là thật lòng với muội, muội có thể cho ta một cơ hội không?"

Nghe nói như thế, trong đôi mắt sâu thẳm của Thần hiện lên một tia sáng băng hàn mà lãnh liệt, lạnh lùng bắn thẳng về phía thiếu niên yêu nghiệt với một thân hồng bào, ánh mắt lãnh liệt cũng tiện đà dừng lại trên bàn tay Từ Tình bị Bạch Dật cầm chặt, bạc môi khẽ gọi cong lên một ý cười lãnh khốc, quanh thân bỗng nhiên tràn ngập ra một dòng gió lạnh tới tận xương tủy, hơi thở lãnh liệt tản ra chung quanh hần, làm cho những người bên cạnh cũng không kim được mà rùng mình một cái.

Nam tử này thật đáng sợ! Hơi thở thật cường đại! Một ánh mắt của hần cơ hồ cũng có thể làm người khác phải đông cứng, chỉ cần chạm đến đôi hắc đồng sâu thẳm lạnh như băng mang theo hàn khí kia thì giống như cả người bị đặt vào trong hầm băng, từ đầu đến chân đều bị một luồng hàn khí thấm vào tận xương tủy, làm người ta không kim được mà tâm sinh e sợ.

Áo bào trắng trên người hần tuy đơn giản, nhưng không làm mất đi khí chất tôn quý, dưới cổ lãnh liệt hơi thở kia cũng nhẹ nhàng phát động, những sợi tóc đen nhánh hơi hơi gợn lên, dung nhan cương nghị mà không làm mất đi phần tuấn mỹ nhìn như không hề khác biệt so với thần sắc lúc trước, bên môi mang theo một ý cười như có như không, nhưng cả người lại tản ra hơi thở nguy hiểm trí mạng làm cho người ta không rét mà run!

Chúng đệ tử trên Thanh Sơn vốn dĩ còn chưa kịp giải tán đi, sau khi nghe được những lời như vậy, một đám lại dừng ngay cước bộ, ánh mắt đồng thời đều nhìn sang hướng mấy người bọn họ. Nhưng kỳ quái nhất là, mỗi người đứng ở nơi đó đều có thần sắc khác nhau, ánh mắt hơi lóe ra, nhưng cũng không biết là đang nghĩ đến cái gì?

Mà Phong chủ Lãng Phong Sơn - Lãng Thành, lúc này trên gương mặt uy nghiêm mà cũ kỹ của hần đã trầm đến đáng sợ, hai tay đặt bên cạnh người bởi vì tức giận mà gắt gao nắm lại thành quyền, cả người tản ra một cỗ tức giận, ánh mắt uy nghiêm kia nhìn chăm chăm vào Bạch Dật đang không thêm để hần vào mắt. Nhìn thấy Phong chủ tức giận tăng vọt, mọi người không khỏi đổ mồ hôi lạnh, lo lắng cho Bạch Dật dám can đảm khiêu chiến với uy nghiêm của Lãng Thành, sợ Lãng Thành sẽ phản nộ một chương đánh tới Bạch Dật.

Đứng ở phía sau Lãng Thành, mấy người Từ Nghiên lúc này lại thần sắc phức tạp nhìn Bạch Dật. Trong suốt mấy năm nay, hần thường xuyên chạy đến Lãng Phong Sơn của bọn họ, bọn họ biết hần đối với Từ Tình không giống như những người khác, nhưng không nghĩ tới, hần lại chung tình với nàng ta như vậy, hơn nữa nhìn dáng vẻ của hần, thật không giống như là đang nói giỡn.

Đứng bên cạnh, lúc này Bạch Dục cũng là khẽ cau mày, nhìn về mặt Bạch Dật đầy chân thành, ánh mắt hơi lóe lóe, không biết là đang nghĩ cái gì. Chỉ là hần một tay bưng kín lên trên ngực mình, nơi đó dường như bởi vì nàng mà dâng lên nỗi buồn bực, cảm giác buồn bực đó dần tràn ngập vào trong lòng, giống như là bị một tảng đá đè nặng lên, thực không thoải mái.

Không ít nữ đệ tử vừa hâm mộ lại vừa ghen tị nhìn Từ Tình với một thân tố y kia, thật không hiểu sao nàng chỉ là một người bình thường đến không thể bình thường hơn lại có thể làm cho một đám nam tử vĩ đại phải kính trọng vài phần? Luận dung mạo, Từ Tình cũng chỉ được gọi là thanh tú, luận thiên phú năng lại kém hơn hần mọi người.

Nhưng hôm nay, ngay cả Bạch Dục sư huynh thân thể còn chưa có khôi phục cũng chạy tới đây để xem nghi thức triệu hồi, điều này làm cho những người quen thuộc với hần đều rất là khó hiểu. Nhớ đến năm rồi hần căn bản là không hề có chút hứng thú với nghi thức triệu hồi, mới hần nhưng hần cũng không đến, vậy mà lúc này lại có kéo theo thân thể suy yếu đến xem. Mà nhìn hành động cùng với ánh mắt không hề rời khỏi Từ Tình của hần ngày hôm nay, căn bản rõ ràng chính là vì Từ Tình mà đến!

Càng nghĩ càng cảm thấy không cam lòng, nhìn điều kiện của các nàng, sao lại có thể bị bại bởi Từ Tình, hỏi làm sao mà các nàng không tức giận cho được!

Cảm giác có vô số ánh mắt dừng lại trên thân thể nàng khiến nàng hơi hơi nhủ mày, đôi mắt hơi liếm hạ hiện lên một tia ánh sáng không rõ, nhìn vào bàn tay bị Bạch Dật gắt gao cầm nắm, lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt trong suốt mà bình tĩnh, trấn định nhìn Bạch Dật với một thân hồng y bừa bãi đang đứng trước mặt.

Mọi người bắt đầu mạnh mẽ hô hấp, không dám chớp mắt nhìn nàng, cảm thấy tò mò, nàng sẽ nói cái gì? Là cự tuyệt? Hay vẫn là chấp nhận lời thổ lộ của hần? Bạch Dật là một nhân vật phong vân trên Thanh Sơn, luận dung mạo hay thiên phú đều là nhất tuyệt, nay hần lại thổ lộ trước mặt mọi người như vậy, thì chỉ sợ là không có được mấy nữ tử sẽ đi cự tuyệt!

Chỉ nghe, thanh âm thần nhiên không lớn không nhỏ từ trong đôi môi anh đào thùy nhuận truyền ra, đồng thời, nàng cũng không nhanh không chậm rút về bàn tay bị hần nắm về: "Sư huynh, huynh có ân với Từ Tình, trong mấy năm qua cũng luôn thực chiều cố Từ Tình, Từ Tình thực kính trọng huynh." Có

một số chuyện, không cần phải nói rõ ràng như vậy, năng tin tưởng hẳn sẽ hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Ta Sẽ Không Buông Tay

Nghe thanh âm bình tĩnh mà lạnh nhạt kia, có người âm thầm thở dài một hơi, mà đôi mắt hoa đào của Bạch Dật nhìn vào khuôn mặt trắng trong thuần khiết của nàng không khỏi xẹt qua một tia âm đạm. Trong lòng nàng, xem ra thật không có hẳn.

Không rõ cảm giác trong lòng như thế nào, chỉ biết nghe xong nàng, vốn cõi lòng tâm tình đầy chờ mong lại rơi vào khoảng không, cảm giác mất mát nồng đậm tràn ngập trong lòng, lần đầu tiên trong đời, hẳn yêu một người, trước mặt mọi người thổ lộ rồi lại bị cự tuyệt, bên môi hiện lên một nụ cười khổ, vốn dĩ hẳn đã biết rõ kết quả nhưng lại cố tình hết lần này đến lần khác lại muốn nghe chính nàng nói ra.

Kính trọng? Đây không phải là điều hẳn muốn...

Một bên Thần nghe thấy Từ Tĩnh cự tuyệt Bạch Dật, khí tức lạnh lùng tràn ngập trên người mới dần dần biến mất, mắt đen sâu thẳm hiện lên một đạo ánh sáng âm u, bên môi gợi lên một nụ cười như có như không, giống như câu trả lời của nàng khiến hẳn hài lòng.

Áo bào trắng phát một cái, hẳn đi lên phía trước, đến bên người Từ Tĩnh, thanh âm trầm thấp mà gợi cảm mang theo một tia nhu hòa nói: “Từ Tĩnh, ta có chút mệt mỏi, mang ta đến núi Lăng phong đi!”

Từ Tĩnh nâng mắt nhìn hẳn một cái, thấy đôi mắt sâu thẳm như hàn đàm lại mang theo một chút nhu hòa, khóe môi khẽ gợi hơi hơi giờ lên, như có một chút không vui vẻ, lúc này đang nhìn nàng, dường như đang chờ nàng vì hẳn mà dẫn đường.

Cảm thấy vài phần khó hiểu, đôi mắt bình tĩnh mà thanh tịch hướng về phía Lăng Thành ở bên cạnh nhìn lại, thấy hẳn khẽ gật đầu, lúc này mới nhẹ giọng đáp: “Tốt, huynh đi theo ta” nói xong, quay người về hướng núi Lăng Phong mà đi.

Bạch Dật ngẩng đầu, vừa vận nhìn thấy hai bóng dáng màu trắng sóng vai đi cùng nhau hướng về phía núi Lăng Phong, thần sắc âm đạm theo thời gian rút đi, trong nháy mắt lại khôi phục lại bộ dạng tà mỵ, chỉ thấy mắt hoa đào híp lại, khóe môi khẽ nhếch, hướng về bóng dáng Từ Tĩnh hét lớn: “Huynh sẽ không buông tay đâu! Cuối cùng sẽ có một ngày, huynh nhất định sẽ làm cho muội yêu mến huynh”. Nhìn thấy bước chân nàng hơi dừng lại, nụ cười khóe môi lại càng thêm sâu.

Hẳn, Bạch Dật, cũng không phải là người dễ dàng buông tha cho người khác! Đã là yêu, vậy thì hẳn sẽ dùng mọi cách để theo đuổi. Hẳn cũng không tin, hẳn có ưu thế ‘làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc phật’ lại thất bại! (ý là BD ở bên cạnh TT nhiều hơn nên có nhiều cơ hội)

Lăng Thanh có chút nhú mày, liếc nhìn Bạch Dật, ống tay áo phát một cái, hai tay thả lỏng phía sau cũng quay người ly khai. Người trẻ tuổi hiện giờ, không biết trong đầu cả ngày suy nghĩ cái gì?

Thấy Lăng Thành ly khai, mấy người Từ Nghiên cũng rời đi. Lãnh Tuyết Thần ở trên núi Lăng Phong bọn hẳn, nên bọn hẳn cũng phải trở về chuẩn bị chút, xem hẳn có hay không cần cái gì.

Một bên Bạch Dục liếc nhìn Bạch Dật một cái thật sâu, trong mắt thậm chí là có tia bội phục, bội phục hẳn dám trước mặt nhiều người như vậy nói ra những lời như thế, nếu đổi lại là hẳn, cho dù thật sự có yêu nàng, hẳn cũng không dám làm ra chuyện như vậy.

Hắc bào phát một cái, giống như người khác cũng xoay người ly khai. Bị cổ uy áp kia chấn động đến, chỉ sợ thương thế bây giờ lại tăng thêm, nhưng mà cũng may mắn hôm nay tới đây, bằng không, lại bỏ lỡ thật nhiều trò hay rồi.

“Sur huynh, để ta điu người trở về!” Nữ đệ tử xinh đẹp trước kia ở Nhất trọng môn cùng hẳn nói chuyện bước nhanh đến cạnh Bạch Dục dịu dàng cười nói, không đợi hẳn mở miệng liền quen thuộc điu hẳn hướng đến cửa nhất trọng môn.

Bạch Dục nhìn nàng một cái, chỉ hơi nhú chút lông mày, nhưng cũng không nói gì, để mặc nàng điu mình đi. Chống đỡ lâu như vậy rồi, thể lực của hẳn chậm rãi mất dần theo thời gian, có người điu còn đỡ hơn không.

Thấy bọn họ đã đi, mọi người cũng dần dần tản ra, vừa đi vừa nghị luận, rốt cuộc nghi thức triệu hoán hôm nay là có chuyện gì xảy ra? Cổ uy áp làm chấn động cả Thanh Sơn khiến mọi huyền thú cúi đầu xưng thần là đến từ đâu? Hôm nay nghi thức triệu hoán cũng không xuất hiện huyền thú cường đại gì nha? Rốt cục là chuyện gì đã xảy ra?

Mà tại thời điểm toàn bộ Thanh Sơn đang nghị luận, lúc này Thanh Sơn sơn chủ cùng các vị Môn chủ và phong chủ ngồi quanh một chỗ, nói về nghi thức triệu hồi làm cho mọi người rung động, không kịp trở tay ngày hôm nay.

“Các vị cảm thấy, cái lực lượng mang theo uy áp mạnh mẽ kia là gì vậy ? Còn có, cổ quang mang như ánh sáng mãnh liệt kia sau cùng kia là cái gì? Có thể nhìn ra được chút gì không?” Thanh Sơn son chủ hỏi, ánh mắt cơ trí đảo qua mấy người Môn chủ cùng Phong chủ.

Nhất trọng môn Môn chủ trầm tư một chút, nói ra: “Cổ uy áp hôm nay thực không bình thường, những năm qua, nghi thức triệu hoán chưa bao giờ phát sinh ra chuyện kỳ quái như vậy, như là có cường đại huyền thú xuất hiện, lúc đó tất cả huyền thú đều cả kinh nằm rạp trên mặt đất run rẩy, thật sự là quá kì quái”

“Ta lúc ấy cũng nghĩ là có cường đại huyền thú được triệu hoán ra, nhưng là sau đó xem xét, lại thấy những huyền thú được các đệ tử triệu hồi ra cùng huyền thú bình thường không có gì bất đồng. Suy nghĩ thật lâu cũng không biết rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Trong đó có một vị phong chủ nói xong, chỉ thấy hần hơi nhăn lông mày lại, suy nghĩ sâu xa.

Tam trọng môn Môn Chủ cũng mở miệng, nói ra: “Hơn nữa, lúc ấy về hào quang vừa lui đi, đám huyền thú do khoảng trăm tên đệ tử triệu hoán ra đều nằm rạp trên mặt đất, xem ra cũng là bị cổ uy áp cường đại kia làm cho bị thương không nhẹ, nếu thật có huyền thú cường đại được triệu hoán ra, như thế nào không ai phát hiện ra?”

Một vị Phong chủ nhẹ gật đầu nói: “Nói cũng đúng, cổ uy áp phát ra cường đại kia nằm ở vị trí giữa một trăm tên đệ tử đứng trong Thiên động, ngay cả huyền thú của chúng ta cũng phải quỳ rạp trên mặt đất không đứng dậy được thì mấy con huyền thú vừa triệu hồi ra làm sao có thể chịu được cổ uy áp kia? Hơn nữa, nếu thật sự là do con huyền thú nào đó được triệu hồi ra gây nên vậy con huyền thú đó đâu? Chúng ta nhiều người như vậy làm sao lại không nhìn thấy cái gì?”

Lời này vừa nói ra, mọi người đang ngồi không khỏi nhẹ gật đầu, đây cũng là điểm mà bọn họ không nghĩ ra, nếu thực sự có huyền thú cường đại được triệu hoán ra, như vậy cái con huyền thú khiến chấn động lớn như thế ở đâu? Vậy sao không có ai được nhìn thấy?

Nghe được mọi người nói, Thanh Sơn son chủ cười cười, ánh mắt cơ trí lướt qua mỗi vị môn chủ và phong chủ đang ngồi, cuối cùng ánh mắt lại rơi vào người của Lăng Thành vẫn tĩnh tọa, yên lặng không có mở miệng này giờ, mang theo thanh âm vui vẻ hỏi: “Lăng phong chủ, người nghĩ chuyện này như thế nào?”

Nhìn lại theo ánh mắt của son chủ, ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Lăng Thành một thân áo bào xám. Ở Thanh Sơn này, có thể xem như một sự tồn tại đặc biệt trên Thanh Sơn này, đệ tử các Phong cùng với các Môn khác tuyệt đối không thể chỉ có vài tên đệ tử như thế được, vậy mà hần có thể khiến cho Sơn chủ đồng ý cho phép hần tự mình chọn đồ đệ. Cái này chính là một ưu đãi mà không phải là bất kì một vị Môn chủ hay Phong chủ nào ở Thanh Sơn có được.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Không Phải Là Người Mà Các Người Có Thể Chọc

Thấy ánh mắt mọi người đều dừng lại trên người hần, Lăng Thành suy tư một chút, trầm giọng nói: "Ta cảm thấy hần là lúc ấy có đệ tử đã triệu hồi ra một con huyền thú không tầm thường, cổ uy áp kia rất cường đại, nó nằm ngoài khả năng của hơn trăm người đệ tử đó. Cho nên chỉ có một khả năng, thì phải là trong hơn năm mươi huyền thú được triệu hồi ra lần này, tồn tại một con huyền thú vô cùng cường đại."

Lúc ấy hần đã đại khái nhìn sơ qua huyền thú của hơn năm mươi đệ tử triệu hồi ra được, thấy tư chất của chúng chỉ đều là hạng trung đẳng đến trung thượng (bậc cao nhất của trung đẳng), ngoại trừ Tử Tinh thì cũng không còn ai có thiên phú là có vẻ xuất chúng, cho nên lúc ấy hần đã suy đoán rằng cổ chấn động kia có phải là do Tử Tinh làm ra hay không? Bởi vì trong lòng nàng có ôm một con chim nhỏ cả người tuyết trắng, đứng giữa phần đông các huyền thú thì hoàn toàn khác biệt.

Vốn dĩ còn không biết có bao nhiêu người đã chú ý tới điểm này, nhưng lúc này nghe được mọi người bàn bạc, xem ra ngoại trừ Sơn chủ thì cũng không còn ai chú ý tới điểm này, như vậy cũng tốt, quá mức bộc lộ tài năng cũng không phải là chuyện tốt.

Nhưng mà, một vị môn chủ trong số đó nghe được của hần nói xong, thì lại không cho là đúng nói: "Nếu chân tướng đúng theo như lời người nói, như vậy con huyền thú cường đại kia đâu? Đừng quên, lúc ấy hơn năm mươi con huyền thú được triệu hồi ra đều nằm té trên mặt đất, bị cổ uy áp kia làm bị thương không nhẹ đâu!"

Nghe vậy, Lăng Thành trầm mặc, cũng không nói thêm cái gì, mà chỉ liếm hạ đôi mắt, ngồi yên bất động. Hành động này của hần ở trong mắt người khác, thì có nghĩa là do hần cũng không thể nói rõ được rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà hành động này rơi vào trong mắt Sơn chủ Thanh Sơn, thì lại là một ý nghĩa khác.

Mà ở bên kia, hai người Tử Tinh cùng Thần đang sóng vai đi trên đường sơn đạo (sơn đạo: dốc núi, vách núi), chậm rãi đi đến Lăng Phong Sơn, cũng không biết có phải là do trên người Thần phát ra hơi thở xa cách mà mang theo sự băng hàn lãnh liệt hay không, mà dọc theo đường đi mặc dù có không ít ánh mắt của các đệ tử theo sát hai người, nhưng lại không ai dám đi lên chào hỏi, lại càng không dám tới gần.

Chủ yếu là bởi vì người nam tử vận áo bào trắng phong tư trác tuyệt kia, khí thế thật sự là quá cường đại, hần giống như một cường giả đứng lặng trong thiên địa, một đôi mắt lãnh liệt mà băng hàn bề ngễ ngẫm nhìn thiên hạ từ trên cao, một thân khí chất tôn quý cùng hơi thở vương giả làm chấn nhiếp lòng người, chỉ cần một ánh mắt lướt qua thì sẽ làm cho người ta không dám có một chút ý tứ mạo phạm.

"Thần, ta có một việc muốn hỏi huynh đã lâu." Không thèm nhìn tới ánh mắt đầy kính nể cùng úy kỵ của những nam đệ tử chung quanh, cùng với vô số tầm mắt ái mộ của nữ đệ tử, Từ Tinh vẫn nhìn không chớp mắt về con đường phía trước, thanh âm thanh nhiên, nhẹ nhàng nói.

Đi ở bên người nàng, Thần hơi nghiêng gương mặt anh tuấn mê người, ánh mắt sâu thẳm dừng lại trên người nàng, trong đôi hắc đồng sâu thẳm xẹt qua một tia sáng nhu tình không dễ phát hiện, thanh âm trầm thấp mà khêu gợi mang theo một chút nhu hòa nói: "Chuyện gì? Muội hỏi đi!"

"Trên Thanh Sơn không dễ dàng cho phép người ngoài tiến vào, lúc trước vì sao huynh lại xuất hiện ở nơi đó chỉ điểm kiếm pháp cho ta?"

Nghe vậy, bạc môi khêu gợi hơi cong lên, ánh mắt cũng dời khỏi gương mặt nàng, nhìn tới con đường phía trước, thanh âm nam tính không nhanh không chậm nói: "Bởi vì muốn nhìn thấy muội, cho nên liền đến đó."

Nương theo lời hần nói, bước chân của nàng cũng hơi ngừng một chút, sau đó lại khôi phục lại như bình thường, nhìn thoáng qua hần, rồi lại hỏi: "Năm đó, là huynh đã cứu ta phải không?" Nàng từng hỏi sư phụ năm đó là ai đã đưa nàng tới Thanh Sơn, sư phụ tuy rằng không có nói thẳng, nhưng mà nàng lại nghĩ kĩ thêm thì liền cũng hiểu được một chút.

Hần không phải là đệ tử trên Thanh Sơn, nhưng lại ba lần tiến vào Thanh Sơn gặp mặt nàng. Dung mạo hần xuất sắc như thiên nhân, tôn quý đến mức làm mọi người không dám có chút xem thường, tuy rằng hần chỉ mặc một bộ quần áo bảo trắng ôn hòa, đơn giản mà không nhiễm một hạt bụi nào, nhưng trên người hần lại phát ra một loại khí thế vương giả, trong sự ôn nhu lại mang theo sự xa cách cùng lãnh liệt, nhìn như gần ngay trước mắt, nhưng lại xa tận chân trời.

Một người trác tuyệt phi phàm như vậy, vì sao lại đối với nàng tốt như vậy? Nàng không chỉ một lần nhận thấy được, khi hần nhìn nàng, dưới đáy mắt bằng phẳng như mặt hồ sâu thẳm làm cho người ta không thể nhìn thấu kia lại chứa đựng một sự nhu hòa.

"Àn." Hần cúi đầu đáp lời bằng thanh âm trầm thấp, với trí tuệ của nàng, hần tin tưởng nàng cũng sẽ đoán được, hơn nữa đây cũng không phải là bí mật gì.

"Vì sao vẫn không nói cho ta biết?" Nàng không rõ hỏi.

"Điều đó không quan trọng." Với hần mà nói, lúc trước cứu nàng, căn bản chỉ là xuất phát từ bản năng, trước khi đầu óc hần còn chưa kịp làm ra quyết định, thì thân thể đã hành động theo bản năng rồi.

Nghe vậy, Từ Tinh nghiêng đầu, ánh mắt dừng lại trên dung nhan cương nghị nhưng lại không làm mất đi sự tuấn mỹ, ánh nắng mặt trời buông mình trên người hần, làm cho chung quanh người hần đều tỏa ra một tầng ánh sáng chói mắt. Có lẽ, cũng không phải đều là do ánh nắng trời làm cho cả người hần chói mắt vô cùng, mà còn là do chính hần cũng là một vật sáng tán ra hào quang mãnh liệt, hấp dẫn tầm mắt mọi người, khó trách từ nãy đến bây giờ, ánh mắt ái mộ của những nữ đệ tử vẫn luôn theo sát mọi hành động của hần.

Cảm giác được tầm mắt đánh giá của nàng, khóe môi hần hơi cong lên, hơi thở xa cách mà lãnh liệt cũng vì ý cười này mà biến mất, dung mạo cương nghị tuấn mỹ càng vì ý cười này mà làm cho người ta xem đến ngây người, chỉ thấy hần nghiêng mặt chống lại ánh mắt đánh giá của nàng, hơi hơi cúi đầu, thanh âm mang theo ý cười gọi cảm hỏi: "Thế nào? Muội có vừa lòng với diện mạo của ta hay không?"

Nghe hần trêu ghẹo, lại nhìn thấy ánh mắt hần mang theo ý cười, hai má không khỏi ửng đỏ, dời đi tầm mắt, nhìn ra phía Lăng Phong Sơn, liền nói: "Trong phong có một gian nhà tranh không có người ở, chờ một lát ta giúp huynh dọn dẹp sạch sẽ xong là có thể ở." Nói xong, bộ pháp dưới chân cũng nhanh hơn vài phần.

Hần rất nguy hiểm, cả người tản ra loại sức quyến rũ nam tử trí mạng, nhưng hần lại không nghĩ ra là hần sẽ làm cho người ta bị lạc. Nàng vẫn là không muốn quá mức thân cận cùng hần, bảo trì khoảng cách mới là con đường an toàn nhất.

Nhìn nàng bước nhanh hơn, trong đôi hắc đồng sâu thẳm lộ ra ý cười, mà ngay cả ý cười bên môi hần cũng thêm sâu sắc vài phần, cảm thấy rất là sung sướng cất bước đuổi theo: "Người thiếu niên mặc hồng y kia đã thổ lộ với muội ngay trước mặt mọi người, muội không có cảm giác gì sao?" Nói hần không thèm đề ý? Thật ra hần có chút ăn dấm, người hần xem trọng vậy mà lại bị người khác nhìn trộm, thật sự là lả gan không nhỏ.

Từ Tinh giật mình, nhớ tới thần sắc thất vọng của Bạch Dật, dừng một chút hỏi lại: "Ta phải có cảm giác sao?" Mới mười tuổi thì nói gì đến tình với chàng yêu? Bây giờ điều mà nàng muốn, chính là làm cho mình trở nên cường đại, để mình có đủ năng lực đi bảo vệ người mà mình muốn bảo hộ, không muốn chỉ có thể trở mặt nhìn thân nhân của mình toàn thân nhiễm máu tươi mà không thể cứu giúp.

Tuy rằng nàng ở trên Thanh Sơn, nhưng mà nàng chưa từng quên đi một màn giết chóc trong mưa đêm kia, đó là nỗi đau lớn nhất trong lòng nàng, trở mặt nhìn mọi người chết trước mặt mình, trở mặt nhìn nương ngã vào giữa vũng máu, trở mặt nhìn bằng hữu phải thay mình mà chết, cốt nhục chia lìa đau đớn. Thủ giết mẫu thân không đội trời chung, điều duy nhất nàng muốn làm, đó là bắt được người đứng sau, tự tay trả thù!

Cảm giác được hơi thở trên người nàng biến hóa, dường như trong nháy mắt đó, một dòng hơi thở trong trẻo nhưng lạnh lùng mà lộ ra xơ xác tiêu điều đã tràn ngập quanh thân thể nàng, hần hơi hơi nhíu mày, nhìn nàng một cái, thấy trong đôi mắt nàng vốn dĩ bình tĩnh mà lạnh nhạt lại nhiễm lên một tia cừu hận thị huyết, không khỏi ngăn ra. Nghĩ tới đêm mưa nhiễm đầy máu tươi năm đó, trong đôi hắc đồng cũng lóe lên hào quang, vờn một bàn tay nhẹ nhàng vỗ về lên mái tóc thuận hoạt như tơ trù của nàng.

"Nghĩ cái gì? Sao lại nghĩ đến xuất thần như vậy?"

Hắn cúi đầu hỏi, thanh âm nam tính hùng hậu vang lên ở bên tai nàng, mà hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái trên người hắn cũng xông vào mũi nàng. Thành linh một bàn tay của hắn lại nhẹ nhàng vỗ về trên đầu nàng, giống như là đang trấn an cái gì đó, nàng giật mình, vội vàng phục hồi lại tinh thần, bộ pháp dưới chân vừa động thì thân mình đã chuyển qua một bên, làm cho tay hắn rời khỏi mái tóc nàng. Con thú được nàng ôm trong lòng cũng mở to một đôi mắt màu đỏ nhìn thoáng qua hắn.

"Chỉ là nhớ tới một ít chuyện cũ." Nàng bình tĩnh nói, giống như một màn vừa rồi chưa từng xảy ra, ánh mắt nàng rơi vào con chim trắng nhỏ có một đôi mắt đỏ đang nằm trong ngực, rồi lại liếc mắt nhìn con huyền thú màu đỏ quấn trên cổ tay nàng một cái, còn chưa có biết được hai con huyền thú này rốt cuộc loại huyền thú gì?

Cảm xúc như tơ lụa truyền đến từ trong lòng bàn tay bị biến mất, hắn nhìn vào bàn tay mình, tiện đà cười như không sao cả, thấy nàng đã dời đi suy nghĩ, mà ánh mắt lại dừng trên con chim nhỏ tuyết trắng kia, liền mở miệng nói: "Hôm nay muội triệu hồi ra được hai con huyền thú, đều không phải là loại huyền thú bình thường. Nếu là không muốn để cho người ta biết, thì đừng đem chúng nó ra trước mặt người khác."

Nghe được lời hắn nói, Từ Tinh nâng mắt kinh ngạc nhìn về phía hắn: "Ngay cả Sơn chủ cũng không phát hiện được, làm sao huynh lại biết?" Hôm nay nàng triệu hồi ra hai huyền thú đã tạo ra con đại chấn động như vậy, làm cho tất cả mọi người trên Thanh Sơn đều kinh sợ, nhưng lại không có ai biết chuyện lần chấn động cả Thanh Sơn này là do huyền thú của nàng làm ra, càng không có người biết, nàng triệu hồi ra hai huyền thú, làm sao mà hắn lại biết?

"Hôm nay muội triệu hồi ra huyền thú có cùng cấp bậc với huyền thú của ta nên ta cảm ứng được." Nếu không phải vì nguyên nhân này, hắn làm sao có thể biết? Chỉ là, không nghĩ tới nàng vậy mà lại có thể triệu hồi ra hai con huyền thú cường đại như vậy, thật sự là không đơn giản.

Nghe vậy, trong mắt Từ Tinh hiện lên thần sắc kinh ngạc, nàng tuy rằng chưa thấy qua huyền thú của hắn, nhưng cũng đã nghe nói qua, Thiên Sơn Lãnh Tuyết Thần có huyền thú là thượng cổ thần thú tên Thanh Long. Hắn nói hai huyền thú của nàng có cùng cấp bậc với huyền thú của hắn, vậy không phải là hai huyền thú của nàng đều là thượng cổ thần thú?

Khó trách, lần đầu tiên giáng thế là đã làm cho cả Thanh Sơn phải chấn động, thì ra lại là thượng cổ thần thú mà vạn thú phải cúi đầu thần phục!

Hai người đi vào sau núi Lăng Phong không lâu, mấy người Từ Nghiên theo đuôi mà tới cũng đi đến Lăng Phong Sơn. Thấy hai người bọn họ đang đứng trước gian nhà tranh còn trống kia, tựa hồ là đang nói nói cái gì, vài người nhìn nhau liếc mắt một cái xong, liền tiêu sái đi qua.

"Lãnh công tử." Mấy người Từ Nghiên ôm quyền chắp tay thi lễ với hắn.

Thần liếc mắt nhìn mấy người họ một cái, xa cách gật gật đầu với bọn họ, cũng không có nói câu nào.

"Lãnh công tử, chúng ta đến giúp huynh quét tước gian phòng ở này, huynh có thể đến bên dưới tàng cây bên kia đợi một chút, rất nhanh thì sẽ xong thôi." Từ Cẩm đi tới trước mặt hai người, thanh âm kiều mỵ mang theo ý cười trong suốt mà mỉa mai nói, một đôi mắt đẹp câu nhân không chút nào che giấu sự ái mộ đối với Lãnh Tuyết Thần, nhìn chằm chằm vào hắn.

Thần sắc trên gương mặt cương nghị mà tuấn mỹ vẫn không thay đổi, dường như không có nhìn thấy ánh mắt nhìn chằm chằm của Từ Cẩm, thanh âm gọi cảm mà trầm thấp mang theo một sự xa cách từ trong xương cốt thân nhiên nói: "Vậy làm phiền."

"Không phiền toái không phiền toái, huynh là khách quý của Lăng Phong Sơn chúng ta, đây cũng là chuyện mà chúng ta phải làm." trên dung nhan diễm lệ của Từ Cẩm vì nghe hắn nói mà càng thêm vẻ động lòng người, trong đôi mắt đẹp lưu động hào quang.

Một bên Từ Tinh lặng lẽ đứng, nhìn cũng không thèm nhìn mấy người bọn họ một cái. Mà mấy người Từ Nghiên nhìn Thần một cái xong liền nói với Từ Tinh: "Từ Tinh, trước hết ngươi hãy mang Lãnh công tử đi dạo chung quanh một chút đi! Để chúng ta còn dọn dẹp căn phòng sạch sẽ một chút." Nhìn dáng vẻ của hắn, giống như cũng không phải là ngày đầu tiên gặp mặt Từ Tinh, chỉ là Từ Tinh luôn luôn ở trên Thanh Sơn, làm sao lại quen biết với Lãnh Tuyết Thần?

Nghe nói như thế, Từ Tinh nâng mắt nhìn thoáng qua Từ Nghiên, thần sắc lạnh nhạt dời mắt đi, nói với Thần đang đứng bên cạnh: "Phòng của ta cách đây không xa, vậy tới đó ngồi trước một lúc đi!" nói xong, liền xoay người đi đến ngôi nhà tranh của mình.

Mà nghe nói như thế, sắc mặt Từ Cẩm khẽ biến, ánh mắt không tốt nhìn lướt qua bóng dáng trắng trong mà thuần khiết của Từ Tinh, đáy mắt cũng hiện lên hào quang, không biết là đang nghĩ cái gì.

Đứng ở bên cạnh Từ Nghiên, Từ Nguyên hừ lạnh một tiếng nói: "Thật không hiểu nổi người có thiên phú và dung mạo đều là nhất tuyệt như Bạch Dật sao lại coi trọng người như ngươi chứ? Cái loại như ngươi chỉ cần tùy tiện tiện tiện liền... Ách!" Hắn còn chưa kịp nói xong, dưới bụng dường như bị cái gì đánh trúng, khẽ nhếch mở miệng rên rừ một tiếng, cùng lúc đó một viên viên thuốc cũng bắn vào trong miệng hắn, vừa vào liền tan, vô sắc vô vị, không người phát hiện.

"Sao huynh lại động thủ?"

"Bọn họ vẫn luôn nói muội như thế này sao?"

Hai người đồng thời hỏi, sắc mặt Thần có chút hung ác nham hiểm, lấy thực lực của hắn cho dù Từ Nguyên có nói nhỏ giọng, hắn cũng nghe thấy, huống chi tên kia lại căn bản là không có hạ thấp giọng, thật sự là đáng chết! Cũng dám nói Từ Tinh của hắn như vậy, nếu không phải nể mặt Lăng Thành, hắn

quyết sẽ không tha cho tên kia!

Từ Tinh ngoài đầu liếc nhìn Từ Nguyên đang cúi gập người một cái, sau đó dời ánh mắt tới trên người Thần, nhẹ giọng nói: "Ta và bọn họ vẫn luôn không thể ở chung, bằng mặt mà không bằng lòng. Nói khó nghe hơn, thì có khi sẽ động thủ trừng phạt một chút, nhưng còn huynh là khách mà lại động thủ đánh bị thương khí khổng của hắn, không sợ Sơn chủ trách tội huynh sao?"

Vừa rồi nàng thấy hắn phản thủ bắn ra một luồng khí lưu, lấy tốc độ cơ hồ không thể nhìn thấy được đánh trúng vào khí khổng của Từ Nguyên, bị thương khí khổng thì không thể dễ dàng khôi phục, cho dù có dùng loại dược tốt nhất để hỗ trợ, thì nhanh nhất cũng phải mười ngày nửa tháng mới có thể khôi phục. Mà trong khoảng thời gian này, cho dù hắn chỉ là thờ hay là động một chút thì toàn thân thể sẽ đều đã cảm thấy thống khổ không thôi, vừa ra tay liền đã thương khí khổng của Từ Nguyên, chiêu thức ấy, quả thật đúng là không lưu tình.

"Ta không làm cho hắn không mở miệng được, đã xem như là thủ hạ lưu tình rồi." Hắn trầm giọng nói, hơi hòa hoãn sắc mặt lại rồi hỏi: "Vừa rồi muội bắn cái gì vào trong miệng của hắn vậy?" Vừa rồi nàng động tay thật đúng là vừa chuẩn lại vừa nhanh, nếu đó là loại viên dược vừa vào liền tan, thì chỉ sợ tên kia còn chưa có phát hiện được, vốn dĩ hắn còn lo lắng cho nàng sẽ bị bắt nạt, xem ra là hắn suy nghĩ nhiều.

Từ Tinh nhọt nhọt cười, đôi mắt hơi phiếm động, nhẹ giọng nói: "Chỉ là một loại dược gần đây mới nghiên cứu chế tạo ra, không chết được, nhưng lại làm cho hắn nói không nên lời." Dược mà nàng nghiên cứu chế tạo ra, nếu không có giải dược của nàng thì không ai có thể giải được, nếu miệng chó không phun nổi ngà voi, vậy làm cho hắn phải câm miệng lại, miễn cho hắn làm bẩn tai mọi người.

Nghe vậy, trên khuôn mặt cương nghị mà tuần mỹ liền trở nên nhu hòa, khỏe môi hơi hơi cong lên, mỉm cười nói: "Uh, không sai, để yên cho người khác bắt nạt cũng không tốt, khi thích hợp phải biết phản kích, cho dù là trực tiếp độc đến cầm hoặc là giết chết hắn thì cũng không có việc gì. Có chuyện gì, ta sẽ xử lý." Hai người vừa đi vừa trò chuyện, hơn phân nửa là Thần nói, Từ Tinh thì lắng nghe. Mà ở phía sau bọn họ, mấy người kia đang vây quanh một chỗ lúc này cũng là tiếng kinh hô không ngừng.

"Nhị sư huynh, nhị sư huynh, huynh làm sao vậy? Sao đột nhiên mặt lại trắng bệch như vậy? Đại sư huynh, đại sư huynh, huynh mau nhìn xem nhị sư huynh bị cái gì? Làm sao mà tay chân huynh ấy lại tê cứng, cả người đỏ mồ hôi lạnh thế này?" Từ Cẩm cùng Từ Sa vừa đỡ Từ Nguyên vừa kinh hô, trên mặt hai người lộ ra vẻ kinh hoàng, một người đang bình thường sao đột nhiên lại thành như vậy?

Từ Nghiên khẽ cau mày nhìn Từ Nguyên cả người đang cứng ngắc, đỏ mồ hôi lạnh, rồi liền nói với Từ Kiệt cùng Từ Lập bên cạnh mình: "Trước hãy đỡ hắn qua bên kia ngồi một chút."

"Được." Mấy người vội vàng đỡ hắn đến bên dưới tàng cây, gấp đến độ giống kiến bò trên chảo nóng, quanh quần chỗ tàng cây.

"Nhị sư huynh? Huynh thế nào rồi? Sao huynh không nói chuyện a? Huynh không thoải mái chỗ nào?" Từ Kiệt ngồi xổm bên người hắn hỏi, trên mặt đầy vẻ lo lắng, làm sao có thể đột nhiên cả người cứng ngắc, ngay cả sắc mặt cũng trắng bệch thế này?

Từ Nguyên chỉ vào miệng mình, lại hơi hơi giật giật miệng, lại chỉ chỉ lên chỗ khí khổng bị thương của mình, chỉ vài động tác đơn giản, nhưng lại cơ hồ như muốn mạng của hắn, đau đến nổi huyết sắc trên mặt hắn toàn bộ rút hết đi, chỉ còn lại là một phiến trắng bệch. Hắn sống chết cắn chặt răng, ngay cả hô hấp cũng không dám quá mức dùng sức.

"Đại sư huynh, sao nhị sư huynh lại nói không ra lời? Huynh ấy bị làm sao vậy?" Từ Sa lo lắng hỏi, ngồi xổm bên người Từ Nguyên, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đầy lo lắng nhìn lên Từ Nghiên đang khẽ cau mày.

Dưới sự chú mục đầy lo lắng của mọi người, Từ Nghiên ngồi xuống, vươn tay cời lớp y bào trên người Từ Nguyên ra, Từ Cẩm cùng Từ Sa thấy thế vội vàng nhắm mắt.

"Quả nhiên là như thế này." Từ Nghiên chau mày, nhìn thân thể Từ Nguyên sau khi cởi bỏ y bào, phía trên mặt khí khổng của hắn, lúc này là một mảnh xanh tím, nhìn cũng biết được là người nạn xuống tay không nhẹ.

"Tại sao có thể như vậy? Sao lại bị thương khí khổng?" Từ Kiệt cùng Từ Lập kinh ngạc nhìn chỗ bầm xanh kia. Nơi đó là khí huyết, cũng gọi là khí khổng, là vị trí hiểm yếu của khí huyết trên toàn thân. Nếu bị thương ở chỗ này, thì sẽ không dễ trị.

Nghe bọn họ nói, hai người Từ Sa cùng Từ Cẩm đang quay đầu sang chỗ khác liền phản xạ quay đầu lại, nhìn thấy vết bầm xanh kia cũng đầy kinh ngạc: "Vừa rồi còn bình thường mà, sao có thể đột nhiên bị người khác đã thương đến khí khổng chứ?"

Lời này vừa nói ra, mấy người đều trầm mặc xuống, ánh mắt nhìn về phương hướng Lãnh Tuyết Thần và Từ Tinh dần đi xa, cảm thấy hiểu được, họa là từ trong miệng mà ra. Tất nhiên là Từ Nguyên chọc cho Lãnh Tuyết Thần không vui, cho nên hắn mới động thủ.

Cho tới nay, trong nhận thức của bọn họ, Lãnh Tuyết Thần cũng chỉ là một truyền thuyết, hôm nay cũng là lần đầu tiên nhìn thấy thân thủ của hắn, thân thủ như vậy đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa. Lúc ấy mấy người bọn họ đều đang đứng ở bên cạnh Từ Nguyên, nhưng lại không thể nhìn thấy Lãnh Tuyết Thần ra tay. Nếu hắn muốn lấy tính mệnh của Từ Nguyên, chỉ sợ cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt thôi.

Người như vậy, thật sự là đáng sợ!

Từ Sa phản ứng lại, giật mình kinh ngạc hỏi: "Là Lãnh Tuyết Thần đã thương nhị sư huynh?" Điều này sao có thể? Vừa rồi các nàng đều đứng ở bên cạnh Từ Nguyên, nhưng ngay cả việc khi nào thì hắn động thủ cũng không biết, nếu quả thật là như vậy thì thực lực của hắn rốt cuộc là sâu tới mức nào?

Mà trong mắt Từ Cẩm hiện lên một tia ghen tị, vừa rồi Nhị sư huynh bắt quả chỉ nói đúng sự thật khó nghe về Từ Tinh một chút, vậy mà hắn liền vì nàng

mà ra tay. Vì sao một đám nam tử vĩ đại đều để ý tới đứa nha đầu Tử Tinh chết tiệt kia? Vì sao một đám đều phải xuất đầu vì nàng? Nàng rốt cuộc có cái gì tốt!

Tử Nghiên liếc nhìn mấy người bọn họ một cái, trầm giọng nói: "Họa là từ trong miệng mà ra, các ngươi phải nhớ, nói là không thể nói lung tung, miễn cho đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết." Tử Tinh nếu có thể làm cho một nam tử vĩ đại như thế coi trọng, vậy thì nàng tất có chỗ hơn người. Sư phụ nói đúng, nếu cố ý đối nghịch với nàng, đến cuối cùng người chịu thiệt cũng chỉ là bọn họ.

"Đại sư huynh, Lãnh Tuyết Thần kia dù sao cũng chỉ là khách của Thanh Sơn thôi, hấn dám đã thương Nhị sư huynh như vậy, chúng ta có thể đi tìm sư phụ hoặc là Sơn chủ làm chủ!" Trong đôi mắt Tử Kiệt chợt lóe ra tia sáng đen tối, một người ngoài mà cũng dám động thủ đã thương người trên Thanh Sơn của bọn họ, vậy thì thật khinh người quá đáng!

"Làm chủ?" Tử Nghiên liếc mắt nhìn hấn, trầm giọng nói: "Theo lời ngươi nói, vậy có phải là sẽ nói với sư phụ cùng Sơn chủ là Tử Nguyên nói xấu sau lưng Tử Tinh, làm cho Lãnh Tuyết Thần nghe thấy liền tức giận, ra tay đã thương hấn? Có phải như vậy hay không? Các ngươi cảm thấy Sơn chủ cùng sư phụ sẽ giúp Tử Nguyên? Tuy rằng Tử Nguyên bị thương đến khí không, nhưng xét đến cùng, đây là do chính hấn gây họa!"

Nghe vậy, mấy người đều trầm mặc xuống, cảm thấy đầy phức tạp. Tử Cẩm nhìn nhìn về mặt Tử Nguyên như thật thống khổ, nghi hoặc hỏi: "Đại sư huynh, nếu Nhị sư huynh chỉ bị thương khí không, vậy cũng sẽ không đến nỗi không mở miệng nói chuyện được a? Nhưng các huynh nhìn Nhị sư huynh mà xem, lúc này huynh ấy căn bản là nói không ra lời, đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Tử Nghiên nhìn Tử Nguyên thống khổ đến nỗi sắc mặt cũng trắng bệch cả lên một cái, khẽ thở dài một tiếng, nói: "Vài người các ngươi ở lại quét tước gian phòng kia một chút, Tử Kiệt cùng ta đỡ Tử Nguyên đến được cốc nhìn xem. Chờ sư phụ trở về, ta sẽ tự mình nói chuyện này với người."

"Dạ." Mấy người đáp lời, rồi Tử Kiệt cùng hấn nâng Tử Nguyên dậy đi đến hướng được cốc, mà mấy người khác nhìn mấy người bọn họ dần đi xa, lúc này mới mở miệng nói: "Xem ra, Lãnh Tuyết Thần đã sớm quen biết Tử Tinh, bằng không hấn làm sao có thể vì nàng mà ra tay đã thương Nhị sư huynh." Tử Cẩm nói xong, trong đôi mắt xinh đẹp nồng đậm thần sắc không cam lòng.

Tử Sa chỉ cúi đầu cũng không lên tiếng, không biết là đang nghĩ đến cái gì. Mà Tử Lập nói: "Đại sư huynh đã từng nói qua, làm nhiều, nói ít, cẩn thận họa là từ trong miệng mà ra, đi thôi! Chúng ta đi quét tước phòng ở một chút, dù sao hiện tại hấn cũng đang ở trên Lăng Phong sơn của chúng ta."

Bên kia, khi Tử Nghiên cùng Tử Kiệt đỡ Tử Nguyên đi vào được cốc, được sư xem mạch cho hấn xong, lại nhìn nhìn đến chỗ khí không bị thương, không khỏi khẽ thở dài một tiếng lắc lắc đầu: "Aizz..."

Tử Kiệt thấy thế, trong mắt không khỏi nổi lên thần sắc lo lắng, vội vàng hỏi: "Được sư, Nhị sư huynh rốt cuộc thế nào? Có thể trị sao? Ngài nói chuyện đi! Sao lại chỉ im lặng thở dài chứ?"

"Được sư, theo chúng ta thấy thì hấn hấn là bị thương khí không, chỉ là nếu hấn chỉ bị thương ở khí không, thì sao ngay cả nói cũng nói không được? Đây là chuyện gì xảy ra?" Tử Nghiên cũng mở miệng hỏi, nhìn sắc mặt Tử Nguyên trắng bệch, thần sắc thống khổ, cũng không khỏi thở dài một tiếng. Sư phụ đã sớm dặn dò, cho dù không thể cùng Tử Tinh thân cận ở chung, vậy cũng không cần trở thành địch nhân. Nếu không, bọn hấn sẽ không thể thừa nhận nỗi hậu quả, nhưng mà, chỉ là không có ai nguyện ý nghe theo lời sư phụ khuyên bảo.

"Hấn làm sao có thể bị thương nặng như vậy?" Được sư hỏi, lắc lắc đầu ai thán nói: "Cái người ra tay này sợ là không đơn giản a! Các ngươi hấn là biết, khí không là yếu huyết quan trọng trên thân thể người, khí không bị thương cũng có sâu có cạn. Vừa rồi ta nhìn xem khí không của hấn, rồi lại giúp hấn bắt mạch, phát hiện người này đã thương khí không của hấn tuy rằng chỉ là ngưng khí đánh cho hấn bị thương, nhưng trong cổ huyền khí này lại mang theo luồng nội lực thâm hậu, nên hấn bị thương không nhẹ, thật không dễ dàng trị a!"

Nghe vậy, trong mắt hai người càng thêm lo lắng, bọn họ không nghĩ tới ngay cả được sư cũng nói như vậy.

Được sư dừng một chút, còn nói: "Về phần hấn không thể nói nên lời, đó là bởi vì hấn ăn phải một loại độc. Độc này tuy rằng không có nguy hiểm tới sinh mệnh của hấn, nhưng sẽ làm cho hấn nói không ra lời."

Nghe nói như thế, Tử Nghiên cùng Tử Kiệt đều giật mình, mà Tử Nguyên cả người đang chịu đựng nỗi thống khổ khó nhin nghe nói như thế xong, đầu óc oanh một tiếng nổ tung, bên tai chỉ quanh quẩn câu nói: Nếu không giải được độc trong trong cơ thể hấn, thì phỏng chừng cả đời này muốn mở miệng nói cũng là điều khó khăn... Là nói hấn có thể sẽ bởi vì vậy mà trở thành người câm điếc?

"Được sư, ngài nghĩ biện pháp đi, y thuật của ngài tốt như vậy, ngài nhất định có biện pháp giải độc đúng hay không?" Tử Kiệt lời kéo ống tay áo của được sư lo lắng hỏi. Mấy sư huynh đệ bọn họ từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, cùng nhau tu luyện. Tuy rằng không phải là huynh đệ ruột, nhưng cảm tình còn tốt hơn so với huynh đệ ruột nữa, nay thấy Nhị sư huynh như vậy, hấn làm sao có thể không lo lắng!

Được sư lắc lắc đầu, nói: "Độc này rất là cổ quái, ta chỉ biết được được tính của nó, nhưng không cách nào chế ra được giải được. Chưa nói đến việc hấn không thể mở miệng ra để nói, ngay cả việc hấn bị nội thương đến khí không, ta cũng không thể trị được."

"Này, điều này sao có thể? Ngài làm sao có thể trị không được? Ngài đang nói giỡn sao?"

Được sư nghiêm mặt, liếc mắt nhìn hấn nói: "Một là một, hai chính là hai, huống chi chuyện trị liệu có thể mang ra để nói giỡn sao?" Nói xong, phất tay áo một cái, xoay người rời đi, tiếp tục bận rộn chuyện mà trước đó hấn còn chưa có làm xong. Tỷ như, nghiền nát được thảo.

"Được sư chớ trách, sư đệ chỉ vì lo lắng trong lòng, cho nên mới nói sai lầm, còn thỉnh được sư thứ lỗi." Tử Nghiên chấp tay nhận lỗi, trong toàn bộ Thanh Sơn này chỉ có một vị được sư, hơn nữa y thuật lại tinh thông, nếu hấn không chịu chữa, vậy Tử Nguyên sẽ gặp phiền toái.

Từ Kiệt phản ứng lại, cũng vội vàng đi theo chịu nhận lỗi: "Nhìn thấy Nhị sư huynh khó chịu như vậy, trong lòng con lo lắng không thôi mới có thể nói lung tung như vậy. Được sư đại lượng, còn thỉnh ngài giúp Nhị sư huynh chữa thương đi!"

Nhìn thấy hành động của hai người này, được sư mới hoãn hoãn sắc mặt, dừng chuyện đang làm, quay đầu liếc nhìn bọn họ một cái nói: "Nội thương của Nhị sư huynh người, không phải là ta không muốn trị, mà là ta trị không được. Bị thương nặng đến khí không, cũng không phải là chỉ cần ăn mấy viên thuốc là sẽ khỏi được." Nói xong, đứng lên đi tới bên giường, lấy ra một lọ được nói: "Một ngày ba viên, cái này chỉ có thể giúp cho hắn không phải khó chịu như vậy nữa, nhưng chỉ có thể trị phần ngọn thì cũng không được. Nếu muốn chữa khỏi nội thương của hắn, thì còn phải thỉnh cao nhân khác."

Từ Nghiễn nhận lấy bình được kia, nói cảm tạ với hắn, liếm hạ đôi mắt về mặt suy nghĩ sâu xa. Nếu nội thương ở khí không không thể chữa khỏi, vậy thì tu vi của Từ Nguyên chỉ sợ phải dừng lại ở đây. Lần này, hắn thật sự là mất nhiều hơn được nha!

Nghe được được sư nói vậy, lúc này Từ Nguyên mới nghĩ biết vậy chẳng làm, sớm biết rằng sẽ như vậy, hắn nhất định sẽ không nói thế. Có thể được Sơn chủ mời tới được cốc của Thanh Sơn, vậy thì y thuật của được sư cũng đã là bất phàm, hiện tại ngay cả hắn cũng không có cách nào, chẳng lẽ nội thương ở khí không của mình thật sự không thể trị? Hắn không biết mình trở về Lăng Phong Sơn như thế nào, chỉ biết là trong đầu hắn toàn là một mảnh trống rỗng...

Trên núi Lăng Phong, bên ngoài cửa phòng Từ Nguyên, hai người Từ Nghiễn cùng Từ Kiệt đều về mặt lo lắng nhìn vào trong phòng, khẽ thở dài một tiếng, rồi mới đi khỏi. Từ Kiệt không nhịn được tức giận hỏi: "Đại sư huynh, nếu là do Lãnh Tuyết Thần hạ độc, vậy chúng ta hãy tìm hắn lấy giải được là có giải được độc trong người Nhị sư huynh rồi."

Từ Nghiễn dừng bước chân, nhìn hắn một cái hỏi: "Người cảm thấy, là Lãnh Tuyết Thần hạ được?"

Từ Kiệt ngẩn ra, hơi nhíu mày: "Chẳng lẽ không đúng?" Lúc ấy bọn họ đều ở đây, trừ hắn ta thì còn ai có bản sự vừa đã thương khí không vừa bản viên độc được vào trong miệng Nhị sư huynh mà ngay cả mấy người bọn họ cũng đều không thể phát hiện được? Lúc ấy, Nhị sư huynh còn chưa nói xong thì đã bị đã thương khí không, cho nên liên tục một loạt những chuyện tình này cũng tất nhiên là phải cùng xảy ra trong nháy mắt!

"Lãnh Tuyết Thần đã đã thương khí không của hắn, chỉ riêng chuyện này cũng đã đủ làm Từ Nguyên không thể chịu được, sao hắn lại còn phải làm điều thừa ơ cho Từ Nguyên nói không được!" Từ Nghiễn trầm giọng nói, trong mắt hiện lên một tia quang mang khó hiểu, như có chút suy nghĩ nhìn về cảnh rừng phía trước.

Nghe nói như thế, Từ Kiệt cũng thấy có chút đạo lý, nhưng mà lại không nghĩ ra, nếu thật sự không phải Lãnh Tuyết Thần hạ được, vậy sẽ là ai? Ai có bản sự kia? Lúc ấy trừ bỏ mấy người bọn họ, thì cũng chỉ có nha đầu Từ Tinh kia đứng ở bên cạnh hắn. Trong mắt lướt qua một tia nghi hoặc, chẳng lẽ lại là nàng? Không có khả năng! Hoàn toàn không có khả năng sẽ là nàng! không nói đến chuyện nàng không có được thân thủ như vậy, loại độc được mà ngay cả được sư cũng giải không được, thì làm sao nàng có thể có được chứ! Hắn thực là vì lo lắng quá mà đầu óc cũng từng quẩn nghĩ bừa, thế nhưng lại nghĩ là nàng, đây quả thực là một chuyện không có khả năng xảy ra!

"Người đi chiếu cố hắn trước đi! Ta đi xem sư phụ đã trở về chưa, rồi sẽ bẩm báo chuyện này với người." Từ Nghiễn nói xong, liền cất bước đi đến phía trước.

"Kỳ quái, Đại sư huynh sao mà cứ là lạ, chẳng lẽ huynh ấy biết là ai đã hạ độc Nhị sư huynh?" Từ Kiệt nhỏ giọng nói thầm, cảm thấy hôm nay Từ Nghiễn có chút không giống với ngày thường.

Từ Nghiễn vốn muốn đi vào phòng sư phụ nhìn xem hắn đã trở về chưa, nhưng còn chưa kịp đi vào phòng của sư phụ, thì trùng hợp liền thấy sư phụ đi trở về, lập tức vội vàng nghênh đón: "Sư phụ."

"Có việc?" Lăng Thành dừng cước bộ, nhìn hắn một cái, trầm giọng hỏi. Trong mấy tên đệ tử, cũng chỉ có Từ Nghiễn là có vẻ trầm ổn, nhưng lần này lại thấy hắn nhíu mày lại, đã xảy ra chuyện gì sao?

"Sư phụ, cách đây không lâu, Từ Nguyên bị đã thương khí không, nhưng lại ngay cả nói cũng nói không nên lời, chúng con dìu hắn đến cho được sư nhìn qua, mà được sư cũng đánh thức thủ vô sách, không thể giải được loại độc cam mà Nhị sư đệ trúng phải." Hắn thân là Đại sư huynh, nay Từ Nguyên bị như vậy, hắn cũng có một chút trách nhiệm.

Nghe vậy, Lăng Thành nhíu mày, trầm giọng hỏi: "Bất quá chỉ mới một lúc không gặp, mà lại có chuyện như vậy, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Người nói rõ ràng cho ta!"

Từ Nghiễn đem mọi chuyện từ đầu tới cuối một chữ cũng không thiếu nói ra, nhìn thấy càng nghe thì sắc mặt sư phụ lại càng trầm, da đầu không khỏi có chút run lên. Sư phụ đã nói qua không chỉ một lần là chớ có chọc Từ Tinh, nhưng bọn họ lại không nghe, bây giờ xảy ra chuyện như vậy, đúng là đã lĩnh ứng với lời sư phụ nói rồi.

Nghe Từ Nghiễn nói xong, về mặt bình tĩnh thường ngày của Lăng Thành liền đen lại, không nói một tiếng liền đi đến hướng phòng của Từ Nguyên, Từ Nghiễn thấy thế, vội vàng đuổi theo. Khi đi vào trong phòng Từ Nguyên, mấy người Từ Lập cùng Từ Cẩm cũng đã có mặt ở đây, lúc này bọn họ đang vây quanh bên giường, nhìn thấy Lăng Thành đi vào, vội vàng cung kính hô một tiếng: "Sư phụ." Thanh âm vừa buông xuống, cũng liền cúi đầu xuống, đứng ở một bên không dám nhìn tới sắc mặt đen trầm của sư phụ.

Ánh mắt uy nghiêm nhìn lướt qua mấy người đang đứng ở một bên, rồi mới đi lên trước, thấy Từ Nguyên sắc mặt trắng bệch nằm trên giường. Nhìn thấy thấy hắn đến muốn đứng lên, nhưng lại động tới khí không mà trên mặt mồ hôi lạnh liền ứa ra, khẽ mở miệng nhưng lại nói không nên lời, trong mắt lộ ra thần sắc hồi hận.

"Nhìn xem người hiện tại có cái bộ dáng gì? Vì sư đã không chỉ một lần nhắc nhở các người, các người lại cố tình đem lời nói của vị sư trở thành gió thổi bên tai! Hiện tại tốt lắm, biến thành bộ dáng nửa chết nửa sống như vậy thì vui vẻ chưa?" Lăng Thành trầm giọng tức giận mắng, ông tay áo màu xám rộng thùng thình chỉ khoanh tay mà đứng, ánh mắt uy nghiêm tràn đầy thần sắc chỉ tiếc rên sắt không thành thép, tức giận nhìn thẳng vào kẻ tự gây họa Từ Nguyên.

Bị sư phụ tức giận mắng như vậy, trong lòng Từ Nguyên biết là chính mình không đúng, trong mắt nổi lên thần sắc xấu hổ, không dám chống lại ánh mắt uy nghiêm của hân hiện tại, hân chỉ hy vọng có thể chữa khỏi thương thể trên người, còn mong có thể nói nữa, hân không muốn tu vi cả đời phải dừng lại ở đây, càng không muốn trở thành một tên câm điếc nói không được!

"Người còn biết xấu hổ? Nhìn xem người hiện tại biến thành cái dạng gì? Người không giống người quý không giống quý, Lãnh Tuyết Thần là dạng người gì? Người sáng suốt vừa nhìn liền biết là hân đối đãi với Từ Tinh không giống bình thường, người còn dám cầm đao chém tới? Hân không xuống tay lấy tánh mạng của người là đã thật nhân từ rồi!"

"Sư phụ, ngài đừng mắng Nhị sư huynh nữa, huynh ấy đã biết sai lầm rồi." Từ Sa nhỏ giọng nói, trong mắt mang thần sắc không đành lòng nhìn Từ Nguyên sắc mặt trắng bệch, thần sắc thống khổ nằm trên giường.

Lăng Thành liếc mắt nhìn mấy người bọn họ một cái, một thân khí thế không giận mà uy chấn nhiếp làm bọn họ không dám ngẩng đầu. Thấy bọn họ cúi đầu, vẻ mặt như biết sai, không khỏi lại thầm thở dài một tiếng, hoãn hoãn sắc mặt trầm giọng nói: "Một đám các người đều giống nhau! Nhớ kỹ lần giáo huấn này, người không nên dây vào, thì đừng vọng tưởng đi chọc hân! Nếu không sẽ phải gánh chịu cái hậu quả gì, thì ai cũng đoán trước không được!"

"Dạ, đệ tử sẽ tuân lời sư phụ dạy bảo." Mấy người vội vàng đáp lời.

Liếc mắt nhìn mấy người bọn họ một cái, rồi mới đi lên trước, xốc lên vạt áo của Từ Nguyên, lúc nhìn thấy nơi hân bị thương, thì cũng hơi hơi nhíu mày một chút. Một bên Từ Kiệt nghĩ nghĩ, liền mở miệng hỏi: "Sư phụ, Lãnh Tuyết Thần bắt quả cũng chỉ là đệ tử của Thiên Sơn, đến làm khách của chúng ta, thế nhưng hân lại dám động thủ đánh Nhị sư huynh bị thương, chẳng lẽ việc này liền phải quên đi như vậy sao?"

Nghe nói như thế, Lăng Thành quay đầu nhìn hân một cái, trầm giọng hỏi: "Bằng không thì sao?" Xem ra, bọn họ còn chưa có biết được Lãnh Tuyết Thần rốt cuộc là cái dạng người gì.

Bị ánh mắt uy nghiêm của hân trừng, Từ Kiệt không khỏi rụt trở về, chỉ dám gục đầu xuống, không dám mở miệng.

Thấy thế, Lăng Thành liếc nhìn Từ Nguyên một cái, lại quét mắt nhìn mấy người bọn họ một lần, trầm giọng nói: "Các người nghĩ là Thiên Sơn lão nhân có mấy đệ tử? Huống chi, hân cũng không phải chỉ đơn giản là đệ tử của Thiên Sơn lão nhân. Chỗ lợi hại của hân, các người còn chưa có gặp qua, thủ đoạn của hân làm cho người ta nghe tin đã sợ mất mật. Người bị hân coi là địch nhân, tuyệt đối sẽ không có khả năng được sống sót trên đời này, hân không phải là người mà các người có thể chọc, về sau gặp hân, phải tránh xa một chút!"

Nghe nói như thế, mấy người cảm thấy không khỏi cả kinh, ngay cả sư phụ còn nói như vậy, thì xem ra Lãnh Tuyết Thần thật đúng không hề đơn giản như mặt ngoài như vậy. Chỉ là, một người giống như hân làm sao có thể đặc biệt đối xử với Từ Tinh như vậy?

"Sư phụ, có phải Từ Tinh và hân đã sớm quen biết nhau hay không?" Từ Cẩm nhện không được hỏi ra nghi hoặc trong lòng mấy người khác.

"Có quan hệ tới các người sao?" Lăng Thành liếc nàng một cái, trầm giọng nói.

Nghe vậy, Từ Cẩm cúi đầu, cảm thấy rất là không cam lòng. So về dung mạo hay thực lực, đứa nha đầu Từ Tinh chết tiệt kia cũng đều so ra kém mình, nhưng vì sao nàng lại có thể được nhiều người xem trọng như vậy? Sư phụ cũng thế, từ nhỏ đã luôn tốt với nàng ta hơn hân bọn họ, liền ngay cả Bạch Dật sư huynh cũng như thế. Hiện tại, ngay cả Lãnh Tuyết Thần cũng vậy, rốt cuộc là mình có chỗ nào kém nàng?

"Từ Nghiên, người đi gọi Từ Tinh đến phòng ta một chuyến." Lăng Thành nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Từ Nghiên cũng đi theo ra ngoài, thì triển khinh công phi thân lao đến ngôi nhà tranh của Từ Tinh. Trong phòng mấy người nhìn nhau một cái, cũng không nói gì, chỉ để lại một người chiếu cố cho Từ Nguyên rồi cũng rời đi theo.

Đi tới bên ngoài phòng Từ Tinh, nhớ tới Từ Tinh mà hân nhận thức trong dĩ vãng, trong mắt không khỏi nổi lên một tia phức tạp, nhìn ngôi nhà tranh một cái, dừng một chút, rồi mới cất bước đi lên phía trước.

Thấy cửa phòng nàng đang mở ra, bên cạnh chiếc bàn vuông, hai bóng dáng màu trắng đang ngồi mặt đối mặt, Lãnh Tuyết Thần ngồi hướng mặt vào bên trong, mà Từ Tinh lại ngồi hướng ra bên ngoài. Dường như hai người đang nói chuyện gì đó, chỉ thấy trên gương mặt nàng hiện lên một nét nhu hòa, bên môi cũng mang theo ý cười nhợt nhạt.

Ở cùng nàng trên ngọn núi này đã được năm năm, lần đầu tiên, hân cảm thấy căn bản là mình không có biết chút gì về nàng. Năm đó khi nàng đi vào Lăng Phong Sơn, bị mọi người xa lánh, bị bọn họ ức hiếp, hân chỉ đứng ở một bên nhìn như chuyện không liên quan tới mình. Thấy nàng bị đánh, thấy nàng phản kháng, thấy nàng nhu nhược nhưng lại mang theo sự kiên cường, cặp mắt bình tĩnh mà lạnh nhạt luôn lóng lánh lên sự bất khuất cùng dũng cảm, nàng kiên cường hơn hân so với những người đồng trang lứa!

Hân biết nàng vẫn luôn giúp được sư hân thuốc, nên cũng có chút hiểu biết về dược lý. Nhưng nếu lần này, chuyện Từ Nguyên nói không được thật sự là có liên quan tới nàng, vậy hân có lẽ hân là nên đánh giá nàng thêm một lần nữa. Có thể trong nháy mắt bắn viên thuốc vào trong miệng Từ Nguyên, vậy thì phải cần có tốc độ và sự chuẩn xác rất cao, chỉ cần điểm này cũng đã đủ chứng minh, nàng không đơn giản.

Đến trước cửa, hần dùng bước chân, ánh mắt dừng lại trên mặt nàng, vừa chạm tới ánh mắt nàng, nhìn thấy đôi mắt nàng bình tĩnh mà lạnh nhạt, tâm hần bỗng nhiên run lên, hần vội sửa sang lại tâm thần, dời tránh đi ánh mắt, mở miệng nói: "Tứ Tinh, sư phụ gọi người đến phòng của người một chuyến."

Đôi mắt bình tĩnh tạm dừng lại trên người Tứ Nghiên một chút, rồi liền dời đi, nói với Thần đang ngồi đối diện mình: "Ta đi xem sư phụ có chuyện gì. Nếu huynh mệt hãy đi về nghỉ ngơi trước đi!" Nói xong, liền ôm lấy con chim trắng nhỏ đang nằm phơi bụng lên trời trên bàn, đứng lên rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Cho Người Đi Gặp Quỷ

"Đi thôi!" Thần gật đầu nói xong, quay đầu liếc mắt nhìn Tứ Nghiên đứng ở ngoài cửa một cái, vẫn như cũ ngồi ở bên cạnh bàn, cũng không có ý rời đi.

Con chim nhỏ vốn dĩ được Tứ Tinh ôm vào trong ngực từ từ tĩnh lại, vỗ vỗ cánh, liền bay ra từ trong lòng nàng, dừng lại trên bả vai nàng, đôi mắt màu đỏ chuyển động nhanh như chớp. Tứ Tinh khẽ nghiêng đầu liếc mắt nhìn nó một cái, liền cất bước đi ra ngoài, coi Tứ Nghiên như không tồn tại lướt qua bên người hần.

Thấy nàng đi về phía phòng của sư phụ, Tứ Nghiên xoay người liếc mắt nhìn Thần vẫn còn ngồi ở trong phòng nàng một cái, rồi cũng xoay người rời đi.

Thần ngồi ở trong phòng Tứ Tinh thần sắc thanh thoi uống trà, ngón tay thon dài gõ gõ trên mặt bàn, đôi mắt bán liễm làm cho người ta không thể nhìn thấu lúc này hần rốt cuộc là đang nghĩ đến cái gì?

"Sư phụ, ngài tìm con?" Nàng đi vào ngoài phòng Lăng Thành, thấy cửa đang mở ra liền đi vào, gọi nhẹ một tiếng.

"Tứ Tinh, ngồi đi!" Lăng thành giọng tay, ý bảo nàng ngồi xuống.

Nghe vậy, nàng lẳng lặng tiêu sái đi qua, ngồi xuống ở bên cạnh bàn. Mà con chim nhỏ màu trắng đậu trên bả vai nàng lại nghiêng đầu, trông mắt màu đỏ ngơ ngác nhìn chung quanh, giống như là đang đánh giá gian phòng của Lăng Thành.

Liếc mắt nhìn con chim nhỏ cả người tuyết trắng đang đứng trên vai nàng, trong ánh mắt uy nghiêm hiện lên một đạo u quang làm cho người ta xem không hiểu, hần trầm giọng hỏi: "Đây là huyền thú do con triệu hồi ra sao?"

"Ân. Sư phụ có biết, con huyền thú này của con là thuộc loại chim nào hay không?" Nàng tự nhiên biết sư phụ kêu nàng đến là vì chuyện của Tứ Nguyên. Nếu hần không mở miệng nói, vậy thì nàng cũng sẽ không cố ý nhắc đến, còn nữa, nàng cũng quả thật không biết con huyền thú của mình rốt cuộc là loại huyền thú gì?

Từ khi trở về tới bây giờ còn chưa quan sát hai con huyền thú của nàng cho thật kỹ, con thú quán trên cổ tay nàng cũng không biết là thuộc loại gì, lát nữa trở về có lẽ nên tìm gia hỏa hỏi thử xem sao.

Nhìn thấy nàng vẻ mặt trấn định cùng bình tĩnh như thế, Lăng Thành không khỏi hít một hơi, thật sự là một tiểu cô nương không đơn giản. Bất quá bây giờ cũng chỉ mới có mười tuổi nhưng gặp chuyện lại có thể bình tĩnh được như vậy thì ngày sau không cần phải nhiều lời.

Ánh mắt lại dời về phía con chim nhỏ kia, đánh giá một phen, thấy nó một thân lông chim tuyết trắng đẹp đến tận cùng, một đôi mắt màu đỏ ở trên một thân tuyết trắng kia lại làm cho người ta có cảm giác yêu diễm, đỉnh đầu của nó còn hơi hơi hờ ra, có lẽ là vì còn nhỏ nên trước mắt nhìn không ra là cái gì. Ở dưới đuôi có mấy cọng lông vũ màu trắng dài, làm cho toàn thân nó nhìn rất là xinh đẹp, chỉ cần với vẻ bề ngoài này thì cũng không phải là những loài chim bình thường khác có thể so sánh với. Về phần nó là loại huyền thú gì thì quả thật là hần cũng không thể nói rõ được.

"Vi sư cũng không thể nhìn ra huyền thú của con rốt cuộc là loại gì." Lăng Thành nói, thanh âm trầm thấp dừng một chút, ánh mắt uy nghiêm dừng lại trên người nàng, khẳng định: "Nhưng mà ta biết, trận chấn động hôm nay không thoát được quan hệ với con."

Nghe nói vậy, nàng cảm thấy hơi hơi kinh ngạc, bên môi giờ lên một ý cười nhợt nhạt, nhẹ giọng nói: "Cái gì cũng không thể gạt được sư phụ, vụ chấn động ở nghi thức triệu hồi ngày hôm nay quả thật có liên quan đến Tứ Tinh. Chính là Tứ Tinh cũng không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện như vậy."

"Tuy rằng không biết con huyền thú này của con thuộc loại huyền thú gì, nhưng vi sư biết nó nhất định không phải là loại huyền thú bình thường. Hôm nay Sơn chủ triệu tập các vị Môn chủ cùng Phong chủ để thảo luận chuyện này, tất cả mọi người đều không biết được đã có chuyện gì xảy ra nhưng mà theo ta quan sát thấy thì chắc là Sơn chủ cũng có biết được một hai."

Thanh âm của hần dừng một chút rồi nói tiếp: "Thực ra, lấy thực lực của con hiện nay đã đủ để tự bảo vệ mình, sao lại còn không muốn cho người khác biết thực lực của con vậy?" Trong số các đệ tử, người ít tuổi nhất là nàng, người hần không hiểu rõ nhất cũng là nàng.

Từ Tinh nhọt nhọt cười, đôi mắt trong suốt mà bình tĩnh nhìn hấn, nói: "Sur phụ, con không thêm để ý người khác đánh giá con thế nào, con chỉ muốn làm những việc mà con cần làm." Nàng chỉ là đang đi trên con đường của chính mình, không ngại người khác đối xử thế nào với nàng, càng không ngại người khác nói nàng là phế vật võ học. Nàng biết nàng không phải như thế, vậy là đủ rồi.

Nghe nói như vậy, Lăng Thành nhìn nàng một cái thật sâu, dừng một chút rồi nói tiếp: "Ta còn có việc muốn hỏi con một chút, việc Từ Nguyên không nói được có phải là do con động thủ hay không?"

Ánh mắt liếc nhìn ra bên ngoài một cái, đồng thời lên tiếng: "Dạ." Nàng cũng không hề phủ nhận mà là trực tiếp thừa nhận. Sur phó biết nàng thường xuyên qua chỗ được cốc, trải qua việc hôm nay, có lẽ cũng đã biết nàng có chút hiểu biết với y thuật.

Vốn dĩ cũng đã đoán được một hai, nhưng nay nghe nàng nói như vậy, hấn không khỏi khẽ thở dài một tiếng, quả nhiên a! Nàng tập võ muộn hơn bọn hấn nhưng thực lực hiện nay lại vượt trội hơn bọn hấn rất nhiều, lâu nay giúp đỡ được sư hải thảo được thế nhưng cũng học được một thân bản lĩnh, sợ là được sư cũng cảm thấy không bằng. Nghĩ tới Từ Nguyên lúc này đang nằm trên giường về mặt thống khổ, hấn nhìn nàng hỏi: "Từ Nguyên bị hấn gây thương đến khí không, ngay cả được sư đều không thể trị liệu, liệu con có biện pháp nào không?"

"Sư phụ muốn con giúp hấn trị liệu?" Nàng khẽ giương cao mày, hỏi.

"Con cho hấn cái loại được kia, được sư cũng đã nói qua không dễ dàng phối chế giải được ra được, trừ con ra thì còn ai có thể giải được cho hấn và chữa khỏi thương tích của hấn đây?" Lăng Thành hỏi lại, ánh mắt dừng lại trên người nàng.

Nghe vậy, Từ Tinh liếc hạ đôi mắt, thần nhiên nói: "Sư phụ, kể từ khi con vào Lăng Phong Sơn, con liền không có hảo cảm với mấy người bọn họ. Vài năm trôi qua, nếu bọn họ không làm gì, con cũng chưa từng tìm bọn họ phiền toái nhưng lúc này đây là do hấn chọc con trước." Thanh âm thần nhiên dừng lại một chút: "Tuy rằng con không ngại người khác đối đãi với con như thế nào, cũng không so đo đến việc bọn họ nặng chửi con sau lưng nhưng một khi đã nghe thấy được thì con cũng sẽ không làm bộ như cái gì cũng không biết, cái gì cũng không nghe. Nếu hấn miệng chó không phun được ngà voi, làm bẩn tai mọi người thì chẳng thà làm cho hấn khép miệng lại."

"Con thật sự không tính trị hấn?"

Nàng nâng lên thanh mâu, trong mắt một mảnh lạnh nhạt, không nhanh không chậm nói: "Vô duyên vô cớ cứu người, không phải là phong cách của con. Hơn nữa vẫn là cứu một kẻ mà con ghét lại càng không có khả năng."

Nghe nói như vậy, Từ Nghiên nãy giờ đứng ngoài cửa nghe một hồi nhin không được nhanh chóng đi vào trong: "Vậy người muốn thế nào mới bằng lòng cứu hấn?" Thì ra, Từ Nguyên không nói được quả thật là do nàng hạ thủ. Chính là bắt đầu từ khi nào thì nàng lại có thân thù như vậy?

Lăng Thành liếc liếc mắt nhìn về phía hấn một cái, cũng không nói điều gì. Mà Từ Tinh nhìn thoáng qua hấn một cái, lại thần nhiên rồi đi, coi hấn như không tồn tại. Thấy thế, Từ Nghiên đi lên phía trước, đến trước mặt nàng tức giận quát khẽ: "Lại nói tiếp, Từ Nguyên không nói được cũng là do người làm, chẳng lẽ người không có chút trách nhiệm nào sao? Hấn bị Lãnh Tuyết Thân thương đến khí không, được sư đã nói qua, bị thương không nhẹ, nếu không trị liệu thì việc tu luyện của hấn cũng phải dừng lại tại đây, chẳng lẽ người muốn nhìn hấn biến thành như vậy sao?"

"Hấn vì sao lại bị không nói được?" Từ Tinh nâng mắt nhìn hấn hỏi, thần sắc bình tĩnh mà lạnh nhạt.

"Không phải là do người cho hấn ăn cái loại ác được kia sao, nếu không hấn làm sao có thể không nói được!" Từ Nghiên trầm giọng rống, trong thanh âm có một tia tức giận, giận nàng quá mực bình tĩnh, giận nàng quá hồ hững, lúc nào cũng là một bộ không liên quan đến chuyện của mình.

"Vậy tại sao ta lại phải làm cho hấn không nói được?" Nàng đạm mạc hỏi, thấy hấn nhất thời nghẹn lời, sắc mặt đỏ lên liền thần nhiên rồi mắt đi: "Chuyện không liên quan đến mình cũng đừng có lớn tiếng ra mặt. Kết cục của hấn như vậy chính là do hấn tự rước lấy, cho dù ta làm cho hấn không nói được thì sao? Nếu một ngày ta còn không muốn trị thì hấn liền thêm một ngày không nói được!"

Từ Nghiên sắc mặt đỏ lên, cũng không biết là bị tức hay là bị những lời nàng nói là sự thật mà không thể phản bác, nghĩ đến việc lúc trước nàng nói sẽ không vô duyên vô cớ cứu người, dừng một chút rồi nói tiếp: "Chỉ cần người có thể chữa khỏi vết thương cho hấn, làm cho hấn có thể mở miệng nói chuyện, ta sẽ lấy ngàn vàng tạ ơn!" Tiền tài đối với hấn mà nói là dùng không hết được, hấn hoàn toàn có năng lực trả thù lao cho nàng.

Nghe nói như thế, Lăng Thành kinh ngạc nhìn hấn một cái, âm thầm lắc đầu, bạc? Nàng là người có thể mua chuộc bằng tiền bạc sao.

Bên môi Từ Tinh gọi lên một ý cười trào phúng, liếc mắt nhìn hấn, nói tiếp: "Thật sự là vật hợp theo loài." Có lẽ ngàn vàng có thể mời được người khác, nhưng là đối với nàng chẳng có tác dụng gì. Huống chi nàng cũng không thiếu bạc.

Bị nàng trào phúng như vậy, sắc mặt Từ Nghiên có chút khó coi, nhíu nhíu mày, trầm giọng giận giữ hỏi: "Vậy người nghĩ muốn cái gì?"

"Ta có nói là muốn giúp hấn chữa trị sao?" Từ Tinh đạm mạc nói, về mặt bất cận nhân tình (không gần với lòng người, ý nói viễn vông, không thực tế, không hợp lý). Nếu là người khác nàng có thể ra tay cứu, chẳng qua tên Từ Nguyên này, nàng thực sự là rất chán ghét. Nếu chán ghét thì vì sao phải đi giúp hấn?

"Người!" Từ Nghiên chán nản, nhưng cũng không làm gì được nàng, không khỏi nhìn về phía Lăng Thành: "Sư phụ, Từ Nguyên cũng là đệ tử của người, người cứ để mặc nàng làm xằng làm bậy như vậy sao?"

Lăng Thành hơi hơi nhíu mày, Từ Tinh không chịu chữa trị, hấn cũng không thể buộc nàng, làm không tốt nàng lại hạ cho hấn mấy loại được nữa thì sẽ chẳng phải là càng thêm phiền toái? Vốn tưởng khuyên nhủ nàng, nhưng mà nàng cương quyết như vậy, phòng chừng là không chịu trị liệu cho Từ

Nguyên.

Thấy hắn nói ra lời này, Từ Tinh nhú mày lại, mục quang (ánh mắt) mang theo vài phần không hồn giận, nói: "Uổng cho ngươi vẫn là đệ tử của sư phụ, đi theo bên người sư phụ cũng là lâu nhất, không nghĩ tới ngươi lại nói những lời như vậy. Sư phụ nếu đã không quan tâm xem ý kiến của ta thế nào thì cũng đã không bảo ta lại đây. Nếu ngươi đã hi vọng ta chữa khỏi vết thương cho hắn, tốt lắm, ta cho ngươi một cơ hội, thử xem ngươi có dám tiếp hay không!"

Bị nàng chỉ trích như vậy, hắn không khỏi áy náy nhìn về phía Lăng Thành: "Sư phụ thực xin lỗi, đồ nhi chính là lo lắng quá."

"Không sao." Lăng Thành nói, cũng không thêm đề ý, thậm chí là có chút tò mò, Từ Tinh muốn làm cái gì?

"Ngươi nói vậy là có ý gì?" Từ Nghiên mở miệng hỏi, trong mắt mang theo khó hiểu.

Từ Tinh hơi hơi giơ lên một ý cười, nói: "Lúc trước ta cũng đã nói qua, ta sẽ không vô duyên vô cớ mà cứu ngươi, huống chi kẻ đó lại là người mà ta ghét. Bất quá nể tình ngươi đã vì hắn mà suy nghĩ và lo lắng như vậy, ta cũng có thể cho ngươi một cơ hội. Bậc ta không thiếu nhưng thật ra bên người lại thiếu một gã hộ vệ."

"Ngươi muốn ta làm hộ vệ cho ngươi?" Từ Nghiên đề cao thanh âm, kinh ngạc nhìn nàng, thấy thần sắc nàng không giống như đang nói giỡn, không khỏi nhú mày. Đừng nói là ở Lăng Phong Sơn này thân phận của hắn là Đại sư huynh, cho dù là ra khỏi Lăng Phong Sơn, hắn cũng có địa vị không tầm thường, làm hộ vệ cho nàng? Vậy mà nàng cũng nói được!

Lăng Thành nghe nói như thế, chính là hơi hơi nhú mày, dường như không có phản đối với ý kiến này, tĩnh tọa ở một bên nhìn hai người bọn họ.

"Không phải là ngươi muốn ta cứu hắn sao? Đây là điều kiện, hay là ngươi luôn mồm nói muốn ta cứu hắn nhưng cũng chỉ nói vậy mà thôi?" Từ Tinh liếc mắt nhìn hắn một cái, nếu hắn muốn làm người tốt vậy thì nàng sẽ thành toàn cho hắn.

Nghe vậy Từ Nghiên liếc mắt nhìn sư phụ hắn một cái, mục quang hiện lên suy nghĩ sâu xa, dừng một chút rồi hỏi: "Ngươi có nắm chắc sẽ làm cho hắn khôi phục như ban đầu chứ?"

"Ngoại trừ ta, cho dù ngươi tìm khắp tứ đại danh sơn cũng không tìm thấy một người có thể trị vết thương chỗ khí khổng cho hắn, càng không có một ai giải được độc của ta." Nàng thần nhiên nói, thanh mâu lộ ra một cổ thần thái tự tin, cả người chói mắt khiến cho người khác phải giật mình.

Nhìn nàng như vậy, không có lý do cũng làm cho người ta cảm thấy tin phục, không chút nghi ngờ lời nàng nói ra, Từ Nghiên trầm giọng đáp: "Được! Chỉ cần ngươi có thể làm cho từ Nguyên khôi phục lại như ban đầu, hơn nữa cũng không lưu lại di chứng, ta coi như là hộ vệ của ngươi, mặc ngươi sai phải! Nhưng là cũng phải có một kỉ hạn!"

"Mười năm." Nàng nói xong, thanh mâu dừng lại trên người hắn: "Trong vòng mười năm này, ngươi không thể làm trái với mệnh lệnh của ta, nếu có người muốn giết ta, ngươi phải ở phía trước chắn kiếm." Nếu đưa lên cửa mà không dùng thì thật lãng phí.

Nghe nói như thế, cả khuôn mặt Từ Nghiên đều đen lại, chắn kiếm? Nàng coi hắn là cái gì? Cảm thấy lửa giận thiêu đốt nhưng vẫn cứng ngắt đáp: "Được!" Không phải chỉ là mười năm sao? Hắn cũng không tin điều này có thể làm khó hắn!

Từ Tinh khẽ nhếch khóe môi, gọi lên một nụ cười thần nhiên, bỗng nhiên một đạo huyền khí từ trong lòng bàn tay trắng nõn bắn ra đánh trúng ngực Từ Nghiên, hắn hừ một tiếng, khẽ nhếch miệng. Cùng lúc đó, một viên thuốc cũng bị Từ Tinh bắn vào trong miệng hắn, ngay lập tức tan ra, biến mất vô tung.

"Ngươi cho ta ăn cái gì?" Từ Nghiên cau mày nhìn nàng, cảm thấy khiếp sợ khi nhìn thấy nàng ra tay, tốc độ nhanh như vậy, thủ pháp tinh chuẩn mà mau lẹ, làm cho hắn một cơ hội để phản ứng cũng không có. Ở Thanh Sơn năm năm nàng có thể che giấu sâu như vậy, khiến cho tất cả mọi người hoàn toàn chẳng hay biết chút gì!

Thấy sư phụ vẻ mặt bình tĩnh, một bộ dạng thấy nhưng không thể trách, hắn mới biết thì ra sư phụ đã sớm biết được thực lực của nàng, cho nên mới nhắc nhở bọn họ không nên đối địch với nàng, sợ bọn họ đầu không lại.

"Vẫn nên đề phòng một chút, ai biết sau khi ta cứu Từ Nguyên xong ngươi có thể đổi ý hay không. Viên thuốc đó là do khi ta nhân rồi chế tạo ra, không chết được nhưng mà hàng tháng nếu không ăn giải được một lần thì hắn là phải chết không cần nghi ngờ, vẫn là cái loại chết cực kì thảm." Từ Tinh lạnh giọng nói xong, thần sắc nhàn nhã liếc nhìn sắc mặt xanh mét của Từ Nghiên một cái.

Lăng Thành thò dài một tiếng, đều cùng là đồ đệ của hắn, sao hai người lại kém nhau nhiều như vậy? Từ Nghiên mới vừa vào cửa đã bị nàng nắm mũi đi mà không biết, mới nói chuyện được bao lâu chứ? Vậy mà đã đem bản thân bán đi, mười năm? Mười năm nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, xem ra những ngày sau này cũng không dễ dàng trôi qua như vậy.

"Sư phụ, nếu không có chuyện gì khác, con xin phép về trước." Từ Tinh đứng lên, xin phép Lăng Thành ngồi bên cạnh.

"Ừ, đi đi!" Lăng Thành gật đầu đáp một tiếng, ánh mắt dừng lại ở trên người nàng cùng Từ Nghiên, cuối cùng khẽ thò dài một tiếng.

Cất bước đi ra bên ngoài, không nhìn sắc mặt khó coi của Từ Nghiên, Từ Tinh lúc này, khóe môi khẽ nhếch biểu hiện tâm tình rất tốt. Vừa ra khỏi cửa, chỉ thấy Từ Thanh đang đi từ đằng kia lại, nhìn thấy hắn, ý cười bên môi càng sâu sắc, liền cất bước đi về phía hắn: "Từ Thanh, sao ngươi lại tới đây?"

Trong phòng phía sau, Lăng Thành vỗ vai Từ Nghiên nặng nề nói: "Kỳ thật ngươi làm hộ vệ cho nàng không phải là chuyện xấu, cứ chậm rãi ở chung thì

ngươi sẽ biết được nàng là một người khá tốt, ngươi cứ nhìn Từ Thanh đi, Từ Thanh thật tình đối xử với nàng, nàng cũng thật tâm đáp lại, chỉ cần ngươi đối xử với nàng thật lòng thì nàng sẽ không làm khó dễ ngươi đâu, ngày sau cho dù ngươi có gặp phải cái phiền toái gì đi nữa thì nhất định nàng cũng sẽ giúp ngươi đấy."

Nghe vậy, ánh mắt Từ Nghiên phức tạp nhìn theo bóng dáng màu trắng đã đi xa, thấy nàng vừa đi vừa nói chuyện với Từ Thanh, gương mặt trong sáng mang theo ý cười hiền hòa, quả thật là mối quan hệ giữa nàng và Từ Thanh không hề hờ hững, xa cách như với bọn họ.

Quay lại gạt đầu rồi trầm giọng: "Sur phụ, ta đã biết mình nên làm gì rồi." Nói xong hần xoay người rời đi.

"Từ Tình, đây là huyền thú của ngươi hả? Đẹp quá, đây là loài chim gì vậy? Sao ta chưa từng thấy qua?" Từ Thanh nhìn con chim nhỏ màu trắng trên vai nàng, đôi mắt lộ ra vẻ vui sướng. Biết nàng triệu hồi được huyền thú, trong lòng hần cứ cao hứng mãi, như vậy, dù thực lực của nàng không tốt thì vẫn có huyền thú phẩm giai cao có thể bảo vệ nàng.

Là loài chim gì nhỉ? Lòng nàng cũng nghĩ đến, bỗng nhiên, một thanh âm truyền vào trong đầu nàng.

"Chủ nhân, ta không phải là chim, ta là phượng, là phượng!"

Thanh âm non nớt mang theo một ít yêu nghiệt mỉa hoặc, yêu tà hơn Bạch Dật nhiều lắm Từ Tình giật mình, bước đi hơi chậm lại.

Nàng quay đầu, ánh mắt nhẹ lóe nhìn sang huyền thú của mình. Là nó đang nói chuyện sao? Khóe mắt thoáng nhìn qua Từ Thanh, dường như hần không nghe thấy thanh âm kia, vẫn đang nói thật hưng phấn.

"Chủ nhân, ta là Tuyết Phượng, là huyền thú của ngươi, hiện tại ta đang dùng thân thức để trao đổi, người ngoài không biết đâu." Thanh âm yêu tà non nớt miên cưỡng truyền đến, trong hơi thở tỏa ra một sự bừa bãi vô hình, thanh âm dừng lại một chút mới nói tiếp: "Chủ nhân, thứ quần trên cổ tay ngươi là Hóa Bạo Long, tên này rất hay thẹn thùng nhưng tính tình lại không tốt, động chút liền phun lửa, chủ nhân cần phải đề phòng nó nha."

Từ Tình giật mình, đưa mắt nhìn huyền thú màu đỏ quần trên cổ tay, thì ra đây là một con rồng? Ban đầu nàng cứ tưởng nó là con rắn!

"Tuyết Phượng chết tiệt, làm gì mà ngươi kêu chủ nhân đề phòng ta hả?"

Một tiếng rống giận dữ có chút non nớt bỗng nhiên nổ tung trong óc Từ Tình, như sấm sét oanh một tiếng chấn động màng nhĩ của nàng, nghe được tiếng rống giận dữ kia, khóe mắt Từ Tình không khỏi hơi hơi run rẩy, ngay cả bước đi cũng ngừng lại. Hai con huyền thú này rốt cuộc là làm cái gì quý vậy? Lớn tiếng rống như vậy, lỗ tai màng não của nàng làm sao chịu nổi được?

"Từ Tình, ngươi làm sao vậy?" Từ Thanh bên cạnh thấy nàng dừng bước, sắc mặt hơi khó coi bèn quan tâm hỏi: "không thoải mái à? Sao sắc mặt có chút tái vậy? Trong nghi thức triệu hồi buổi sáng có bị cô ư ếp kia gây thương tổn không? Ta với ngươi đi tìm được sư khám thử đi!"

Nàng hơi mất tự nhiên, cười nói: "Ta không sao." Nói xong, tựa hồ nghĩ tới điều gì: "Từ thanh, ta có chút chuyện muốn làm phiền ngươi."

"Giữa ngươi với ta không có chuyện gì là phiền toái hết, ngươi cứ nói đi, chỉ cần có thể, ta nhất định sẽ hỗ trợ ngay." Từ Thanh vỗ ngực nói, tuy rằng bộ dạng hần không thu hút giống bọn Từ Nghiên nhưng đã trở nên thành thực, không còn gầy yếu như trước đây nữa.

Từ Tình cười nhẹ, ánh mắt trong suốt nhìn hần nói: "Tốt thôi, vậy ngươi giúp ta tìm một ổ chuột sơ sinh đi, nhất định phải là chuột con mới sinh chưa mở mắt, chưa ra lông."

"Chuột con sơ sinh? Từ Tình, ngươi muốn làm chuyện gì vậy?" Hần kinh ngạc hỏi, chuột con mới sinh chưa mở mắt, chưa ra lông, còn trắng trắng hồng hồng ấm nóng nhưng thế nào vẫn cảm thấy ghê tởm, nàng muốn làm gì với chúng? Chắc là không phải muốn nuôi rồi? Nghĩ lại, hần cảm thấy buồn nôn, nổi hết da gà.

"Ha ha, đương nhiên có chuyện mới dùng tới rồi." Nàng cười khế, trong ánh mắt trong trẻo hiện lên một tia sáng tối tăm quỷ dị.

"Được rồi! Bây giờ ta cũng đang rảnh, đi bắt cho người mấy con luôn." Nói xong, hần xoay người đi, được vài bước thì dừng, quay đầu nói: "Đúng rồi, nếu trong người không thoải mái thì phải tìm được sư nha, đừng cố chịu đựng đấy."

"Ừh, ta biết rồi." Nàng gạt đầu cười khế, nhìn hần đi xa mới thu lại nụ cười, trầm mặt mở miệng: "Hai ngươi yên tĩnh cho ta!" Hai huyền thú kia đang dùng thân thức âm ỹ không ngừng trong đầu, nàng cảm thấy đầu óc vang rầm rầm, bị quấy nhiễu tới mức hơi đau.

Bỗng nhiên quát như vậy, hai huyền thú đang nháo liên ngoan ngoan im miệng, cuối cùng cũng khôi phục yên lặng.

Hóa Bạo Long quần trên cổ tay nàng chui ra khỏi ống tay áo, ngẩng đầu nhìn nàng một cách đáng thương, thanh âm non nớt mang theo vài phần ủy khuất cùng e lệ nói: "Chủ nhân, ngươi đừng nghe con Tuyết Phượng đáng giận kia nói lung tung, ta là huyền thú của chủ nhân, tuyệt đối không hại chủ nhân đâu."

"Chắc chắn chắc, Bạo Long, gia thật là không thể vừa mắt ngươi được, ngươi nói mình đường đường một con rồng đực, làm sao mà cứ như rồng cái vậy? Đã thẹn thùng còn ra vẻ ủy khuất? Thôi đi, gia chịu không nổi nữa rồi, ngươi nói xem, trông ngươi như vậy mà còn dám tranh với gia? Ngoan ngoan đứng trong cơ thể chủ nhân đừng có mà ló mặt ra mới tốt? Cố tình muốn tranh với gia, còn làm ra chấn động lớn như vậy ở nghi thức triệu hồi, mắc cỡ xấu hổ quá, tranh không lại gia bèn la hét giận dữ, ngươi sợ không ai biết Hóa Bạo Long ngươi đã giáng xuống hả?"

Bị nói vậy, Hỏa Bạo Long giận dữ chuyển động thân rồng, ngẩng đầu đưa sừng tròn mắt trừng Tuyết Phượng đang thảnh thơi đứng trên vai Tử Tinh, nó bị nói cho nổi nóng không khỏi rồng giận: "Tuyết Phượng chết toi! Có tin là ta phun lửa đốt trụ người không!"

Tuyết Phượng nhấc cằm khiêu khích liếc nó, một cánh giật nhẹ, tựa hồ như muốn nói là người cứ tới đây đi? Xem ai lợi hại!

Tử Tinh đen mặt nhìn Tuyết Phượng đứng trên vai mình, nó là con đực nên mới xưng là gia? Sao nàng cứ thấy là lạ? Hai huyền thú kỳ quái này thật sự là Thượng Cổ Thần Thú như lời Thần đã nói sao?

"Tốt thôi, trước hết hai người im lặng ngay cho ta." Nàng khẽ thờ dài một tiếng nhìn Hỏa Bạo Long trên tay nói: "Tuyết Phượng nói người gọi là Hỏa Bạo Long? Về sau ta gọi các người là Hỏa Long và Tuyết Phượng đi!"

Hai thú gật đầu đồng ý, nàng là chủ nhân, muốn gọi chúng là gì cũng được.

"Hai người đều là Thượng Cổ Thần Thú sao? Thượng Cổ Thần Thú đều có thể biến ảo thành người, hiện tại các người là cấp bậc gì rồi?" Nàng có chút tò mò hỏi, nếu vậy thì hai huyền thú hóa thành hình người sẽ là hai người thế nào?

"Chủ nhân, chúng ta đều là Thượng Cổ Thần Thú cấp một, muốn biến ảo làm người phải chờ đến cấp ba mới có thể tùy ý biến ảo được." Tuyết Phượng nói, thanh âm yêu tà mang theo một phần lười biếng đem theo uy áp từ thượng cổ thần thú như có như không, có điều giọng nói non nớt như trẻ mới sinh vậy.

Nó và Hỏa Bạo Long đều là Huyền Khí trong cơ thể chủ nhân ngưng tụ mà thành huyền thú, một núi không thể chứa hai hồ, một thân thể mà cất dấu hai cường đại Thượng Cổ Thần Thú thì tự nhiên chúng sẽ tranh đấu đến người chết ta sống, vốn tưởng rằng chỉ có một trong hai được triệu hồi, ai ngờ hai chúng nó đồng loạt bị chủ nhân triệu hồi ra, đúng là ngoài ý liệu của chúng.

"Ta nói trước với các người, nếu đều là huyền thú của ta thì phải chung sống cho tốt, còn nữa, đừng có mà dùng thần thức rồng trong đầu của ta, màng não cũng lỗ tai ta đều chịu không nổi."

"Vâng." Hai thú lên tiếng, ngoan ngoãn cúi đầu, không tiếp tục đấu võ mồm nữa.

"Không phải các người có thể tiến vào huyền thú không gian trong cơ thể ta sao? Vào đi thôi! Tu luyện thật tốt trong đó đi, có chuyện gì ta sẽ gọi các người." Tử Tinh nhìn hai huyền thú nói.

Theo lời nàng nói, hai đạo hào quang chợt lóe lên, vút một tiếng đi vào trong cơ thể nàng, biến mất vô tung. Bên tai rớt cục thanh tinh, nàng không khỏi thờ nhẹ ra một hơi, lúc này mới nhìn về hướng chỗ ở của gia gia, không biết hôm nay gia gia có đến hang động hay không? Vốn định đến hỏi hỏi hán này hai huyền thú này là huyền thú gì, xem ra thượng cổ thần thú không giống huyền thú bình thường, mới triệu hồi là đã có thể tương thông thần thức với nàng, đây là chuyện huyền thú bình thường không thể so sánh được.

Dời bước đi về phòng mình, xa xa đã thấy một bóng dáng thon dài màu trắng đứng ở cửa như đang chờ mình, nàng ngẩn ra, sao hán còn chưa về? Ánh mắt nhẹ nhàng chợt lóe, dời bước đi về phía trước.

"Về rồi à?" Thần nhìn nàng, đôi mắt đen thật ôn nhu.

"Uhm." Nàng nhẹ giọng đáp lời, lại nói: "Không phải người mệt mỏi sao? Sao không quay về phòng nghỉ ngơi đi? Bọn họ quét tước phòng của người rất sạch."

"Sư phó người gọi đi, người có bị làm khó dễ không?" Hán không trả lời nàng mà lại hỏi ngược, thanh âm trầm thấp mà khêu gọi đem theo một chút quan tâm.

"Không có gì, chỉ là ta đã đồng ý giúp hán trị liệu thôi." Nàng nói xong liền vào trong phòng rót chén nước uống.

Nghe vậy, đôi mắt đen sâu thẳm khẽ lóe lên sự kinh ngạc, nàng không phải là người dễ dàng thỏa hiệp, sao mà đáp ứng trị liệu cho kẻ kia được? Nhưng không đợi hán hỏi nàng đã hiểu ý nghĩ của hán, không nhanh không chậm nói: "Có thể có lợi."

"Có thể có lợi?" Hán nhíu mày, nhẹ nhàng nhớ kỹ bốn chữ này.

Tử Tinh cười nhẹ: "Ít ra cũng làm cho hán đau nhức một thời gian đấy, tuy rằng nhận lời giúp hán trị liệu nhưng cũng không nói là giúp hán lập tức khôi phục ngay." Trùng phật chính là vậy, chỉ là không biết lúc bọn họ nhận ra điều này thì Tử Nghiên đã phải đồng ý mười năm hộ vệ nàng sẽ có sắc mặt như thế nào? Mấy người kia tuy rằng không phải bạn bè tốt gì nhưng riêng Tử Nghiên nàng vẫn vẫn rất kính trọng, quan hệ giữa bọn họ rất tốt, bằng không Tử Nghiên sẽ không vì Tử Nguyên mà quyết định như vậy.

Ha ha, trong lúc xúc động quyết định sai lầm, đến khi tỉnh táo lại, hán sẽ hối hận lắm đấy.

Nghe vậy, khloe môi Thần hơi nhếch, nói: "Một tháng sau đệ tử Thanh Sơn, Thiên Sơn sẽ tỷ thí với nhau, lúc đó rất náo nhiệt, người có hứng thú tham gia không?"

"Không hứng thú." Nàng lắc đầu trả lời, lại nói tiếp: "Bất quá đến lúc đó sẽ đi xem, Thiên Sơn đứng đầu tứ đại danh sơn, ta có chút tò mò thực lực đệ tử sẽ như thế nào?"

"Nói tóm lại, so với đệ tử Thanh Sơn thì chỉ có hơn chứ không kém." Thanh âm trầm thấp mang theo ý cười nói. Thiên Sơn đứng đầu tứ đại danh sơn, môn hạ đệ tử thực lực đương nhiên là không tệ, mà nhân tài của Thanh Sơn lại không nhiều lắm, bất quá, nếu là nàng thì sợ là cả tứ đại danh môn cũng ít ai có thể sánh bằng, thiên phú của nàng có thể nói là trăm năm khó gặp.

Sâu sắc nhìn nàng một lần, thanh âm từ tính trầm giọng: "Người đã về thì ta cũng nên về rồi, nếu có chuyện cứ đến tìm ta."

"Được." Nàng gật đầu lên tiếng, thấy hắn rời đi nàng liền đi đến chỗ gia gia.

Chỗ của gia gia là một sơn động ở chỗ hẻo lánh trên Thanh Sơn, chung quanh sơn động có cây cao rậm rạp bao quanh, không dễ bị người ta phát hiện, ước chừng phải đi khoảng nửa nén hương nữa mới tới gần sơn động thì đã ngửi được mùi món ăn dân dã trong không khí, nàng mỉm cười, đi theo mùi hương thì thấy dưới gốc cây có hai cái chân bắt chéo, tay đang cầm que ghim thịt nướng ăn. Cạnh bên có một đồng lửa vừa tắt, bên trên còn có một ít thịt đã nướng chín.

"Gia gia." Nàng nhẹ giọng gọi, đi đến chỗ lão.

Nghe thấy tiếng gọi, lão quay đầu lại, nhìn nàng nhếch miệng cười ha ha nói: "Nha đầu Từ Tinh tới rồi hả? Tới đúng lúc thật, đến đây đến đây, đây là đồ ăn dân dã gia gia vừa nướng xong, người ăn đi." Nói xong, cắt một cái chân đưa cho nàng.

Nàng cầm lấy, cười hỏi: "Gia gia, hôm nay gia gia có đi xem nghi thức triệu hồi không?"

"Nghi thức triệu hồi của người thì sao gia gia không đi được? Lúc ấy, mặc dù ta đứng khá xa nhưng vẫn thấy rõ ràng, nha đầu Từ Tinh, vụ chấn động là do người làm phải không?" Lão vừa ăn vừa hỏi.

Nghe vậy, nàng cười: "Gia gia, ta triệu hồi ra hai huyền thú, trận chấn động kia là uy áp hai huyền thú làm ra đó." Nói xong, trong khi lão giật mình thì đã khẽ gọi một tiếng: "Tuyệt Phượng, Hòa Long, ra đây." Nàng dứt lời, hai đạo hào quang trong cơ thể nàng vang một tiếng bay ra làm lão không khỏi giật mình tập trung nhìn, liên tục kinh hô.

"Oa! Nha đầu Từ Tinh? Đây là huyền thú của người thật à? Đây, đây, đây một con là rồng phải không? Người xem trên đầu nó có hai cái sừng giống san hô chưa này, chắc chắn chắc, thật là thú vị!" Lão ngạc nhiên nói, buông ghim thịt nướng ra để chớp lấy Hòa Long màu đỏ nho nhỏ đang lơ lửng giữa không trung.

"Lão già thôi, người đừng có mà chạm vào ta!" Hòa Long giận dữ, đôi mắt rồng màu vàng tròng lên, ngọn lửa bốc lên từ thân rồng màu đỏ, xoẹt một tiếng né ra, nó cong thân, cứ như muốn làm lớn chuyện với lão.

Còn chưa đụng đến thân rồng đã bị mắng, lão giật mình, thối rầu tròng mắt tròng Hòa Long, hai tay chống hông gào lên: "Con rồng thối nhà mi, đừng tưởng rằng mi là Thượng Cổ Thần Thú thì lão đây sợ mi, có tin lão đây đem mi nướng trui cho mi gặp quỷ không hả!" Lão sống hơn nửa đời người vậy mà lại bị con rồng này ghét à? Còn là thối nữa sao? Lão làm sao thối hủ? Mỗi ngày lão đều tắm rửa ở suối, đám con cháu Thanh Sơn gốc kia còn phải lấy nước tắm của lão làm nước uống đấy chứ!

Từ Tinh cười, ánh mắt trong trẻo nhìn thoáng qua Hòa Long nói: "Gia gia, Hòa Long tính tình có chút quái, người nhìn Tuyệt Phượng đi, có trắng đẹp không?" Nàng nói xong, ý bảo Tuyệt Phượng ngoan ngoãn tiến lên cho gia gia nàng sờ một cái.

Tiếp nhận ánh mắt kia, Tuyệt Phượng vỗ cánh, đôi mắt đỏ đảo một vòng liếc sang Hòa Long, giọng nói nịnh hót non nớt cất lên: "Gia gia, người là gia gia của chủ nhân, tự nhiên cũng là gia gia của Tuyệt Phượng, gia gia, đầu người trắng sáng như tuyết, cũng xinh đẹp giống như lông của Tuyệt Phượng vậy, gia gia, người đừng để ý con Hòa Long kia, nó là vậy đó, rõ ràng là đực mà lại mắc cỡ thẹn thùng như là cái vậy, thật là mất hết mặt mũi giống đực."

Nghe nó nói, khóe mắt Từ Tinh run rẩy, nhìn thoáng qua Hòa Long thì thấy cặp mắt rồng màu vàng của nó khi nghe Tuyệt Phượng nói cơ hồ đã muốn phun ra lửa, nàng không khỏi thầm thở dài một tiếng, không phải long phượng đều xứng đôi sao? Sao mà hai con này thấy mặt nhau thì đầu đá không ngừng? Tuyệt Phượng phúc hắc lần nào cũng nói thẳng, khó trách Hòa Long phải muốn phun lửa.

Mà lão nghe Tuyệt Phượng nói, đôi mắt sáng ngời, nhìn Tuyệt Phượng lại nhìn Hòa Long đang giận dữ, tay sờ lên thân đầy lông phượng trắng như tuyết, nói với Từ Tinh: "Nha đầu Từ Tinh, hai huyền thú của người thật đúng là kỳ quái, một con nóng nảy mà hay thẹn thùng, con kia lại giả dối xảo trá như hồ ly vậy."

Nghe mình bị đánh đồng thành hồ ly, đôi mắt đỏ yêu tà của Tuyệt Phượng lóe lên, vút một tiếng vỗ cánh bay đi: "Gì mà hồ ly hả? Gia tôn quý từ nhỏ, con hồ ly chỉ là tiểu huyền thú sao có thể so với gia được chứ?"

Thấy nó không để ý gì cứ thế vỗ cánh bay đi, Từ Tinh nhìn sang gia gia lại thấy hắn đang nhìn chăm chăm Tuyệt Phượng và Hòa Long, bỗng nhiên lão xoay đầu tròn mắt như đã nghĩ ra chuyện gì, tiện đà cười hắc hắc rồi không thèm nhìn tới kia hai huyền thú kia nữa, tay kéo Từ Tinh: "Nha đầu Từ Tinh, tới đây tới đây, chúng ta cứ kệ tụi nó, bây giờ gia gia nướng thịt, thơm quá là thơm, người mau tới nếm thử đi." Nói xong, ánh mắt cơ trí lóe lên một sự tính toán lờm về phía hai tên kia, bọn nó nghe lão nói vậy, cổ cứ như muốn dài ra.

Từ Tinh đem sắc mặt của lão thu vào đáy mắt nhưng vẫn thản nhiên cười: "Tốt thôi." Tay xé một miếng thịt nhỏ ăn, thịt nướng trong miệng hương thơm nồng, vị ngon tuyệt, nàng nâng mắt cười nói: "Gia gia, thịt nướng rất ngon nha."

"Ha ha ha, đương nhiên rồi, gia gia tự mình ra tay, sao mà không ngon được." Lão ngửa đầu cười lớn thật vui vẻ.

Bên kia Tuyệt Phượng và Hòa Long liếc nhau một cái rồi lại hừ lạnh trừng nhau, nuốt nước miếng nhìn thịt nướng trên vỉ, tuy chúng là huyền thú nhưng

cũng cần ăn, đặc biệt là bây giờ, vừa được chủ nhân triệu hồi, năng lượng thân thể đang trong giai đoạn phát triển, ngửi thấy mùi, lại nghe chủ nhân nói vậy không khỏi có chút thêm ăn.

Thoáng thấy cổ chúng ngày càng dài, mắt lão ánh lên một sự đắc ý, lão đi tới vì thịt nướng nói với Từ Tinh: "Còn nhiều lắm, ta có gia vị có thể làm tăng thêm ít nhiều sự thơm ngon của thịt, hương vị nhất định sẽ rất tuyệt đấy." Lão nói xong, lấy trong ống tay áo ra một cái túi, đem gia vị trong đó rắc lên thịt nướng.

Thấy hần làm vậy, Từ Tinh liền bật cười, gia gia bỏ thuốc đúng là quá sức quang minh chính đại, bỏ thuốc ngay trước mặt Tuyết Phụng và Hòa Long, trí tuệ huyền thú mới sinh thì sợ là không thể đoán ra thứ bột này vốn không phải là hương liệu gì rồi! Bất quá, nếu gia gia muốn đùa thì mặc lão thôi, dù sao cũng chẳng xảy ra chuyện gì.

Cầm chỗ thịt nướng còn lại, lão đưa lên mũi ngửi, làm bộ như đang ngửi mỹ vị nói: "Ừm! Thực là thơm!" Nói xong lại giả như muốn cắn ăn, mà Tuyết Phụng cùng Hòa Long bên kia thấy thế, nuốt nước miếng ừng ực cứ nghĩ lão sẽ cắn hai ba miếng ai ngờ lão lại khép miệng, quay đầu nói với chủ nhân của bọn chúng.

"Từ Tinh, người ăn đã chưa? Có muốn gia gia cho người thêm một ít không?" Lão nói xong, tay đẩy nhẹ mấy miếng thịt sang một bên để tạo cơ hội cho chúng chúng nó.

Tuyết Phụng và Hòa Long thấy vậy, mắt chợt lóe lên nhận biết cơ hội đã tới, cùng bay nhanh cứ như là sợ đối phương đoạt hết, lao thẳng tới chỗ khối thịt nướng kia, phụng trào xé một cái, vuốt rồng cũng giật một miếng, khối thịt nướng trong tay lão bị chia làm hai nửa, cướp được thịt nướng, bọn chúng lùi lại thật nhanh, thật xa khỏi lão, ăn nuốt như hổ đói sói vồ.

"Hắc hắc hắc hắc, trứng chiều rồi nhá, hai người mà cũng muốn đầu trí với ta hả? Còn non lắm nhá." Hai tay lão chống nạnh, đắc ý nói, mắt lộ ra ý cười thật hưng phấn chờ mong nhìn kết cục của hai con thú kia sẽ như thế nào?

Từ Tinh bắt đắc dĩ lắc đầu, cười thật nhạt, tuy chúng nó là Thượng Cổ Thần Thú nhưng cũng chỉ là sơ sinh mà thôi, trí tuệ đúng là không được tốt lắm, Tuyết Phụng có phúc hắc đi nữa thì mới sinh cũng phải có chỗ ngây thơ, gia gia chỉ giờ một vài kẻ nhỏ, chúng nó đã trứng chiều rồi.

Bọn chúng cùng ôm thịt nướng nhưng phản ứng lại không đồng nhất, Hòa Long giật mình, mắt rồng màu vàng lộ vẻ mặt mù, không hiểu nổi ý lão nói cái gì? Tuyết Phụng đảo đôi mắt đỏ, ném ngay miếng thịt nướng đi, nhìn chăm chăm về mặt đắc ý của lão rồi lại nhìn chủ nhân của chúng nó.

"Chủ nhân, lão già khom kia tính kế chúng ta?"

Khóe miệng Từ Tinh ngừng cười, con Tuyết Phụng này chuyển biến thật đúng là nhanh, một khắc trước còn dáo miệng gia gia này nọ còn bây giờ đã thành lão già khom rồi...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Nuốt Sống Chuột Con

"Hắc Hắc, lão già khom, hắc hắc hắc hắc..." Lão già cười đến vẻ mặt quỷ dị, ánh mắt cơ trí nửa híp nhìn hai tiểu thú ở giữa không trung.

"Tính kế? Tính kế ai hả?" Hòa Long ngờ ngác hỏi, dường như còn chưa phản ứng kịp, một đôi con người Kim Sắc (mắt vàng) nhìn trên thân Tuyết Phụng, lại hướng chủ nhân mình mình lại, cuối cùng dừng trên người thối lão đầu cười đến quỷ dị, trong đầu linh quang chợt lóe, bỗng nhiên trừng lớn mắt rồng, móng vuốt giương lên, cũng đem thịt nướng đang ôm ném ra ngoài, đồng thời gặm lên giận dữ cũng rống lên:

"Lão đầu thối người dám tính kế chúng ta? Ta thiêu người!"

Hòa Long xúc động rống giận, cong người lên mở miệng rống ra muốn hướng lão già đứng cách đó không xa mà phóng hỏa, Từ Tinh một bên thấy thế, giận đến tái mặt, thanh âm nhàn nhạt mang theo vài phần không vui: "Hòa Long người làm gì?"

Nghe thanh âm không vui của Từ Tinh, vốn là trong con giận dữ Hòa Long toàn bộ ịu xui xuống, nhìn Từ Tinh ủy khuất: "Chủ nhân, ta không có làm gì cả." Chủ nhân thực bất công, giúp đỡ xui lão đầu kia khi dễ chúng.

"Chủ nhân, Bạo Long kia rõ ràng muốn phun hỏa thiêu lão già kia, chủ nhân, nó không có ý tốt." Tuyết Phụng một bên lạnh nhạt nói, thanh âm non nớt mang theo vài phần yêu tà, lại khiến người khác nghe thấy quái dị phi thường.

"Tuyết Phụng người thật đáng ghét!" Vốn đang ịu xui Hòa Long một bên nghe nói như thế, như là bị chạm đến dây thần kinh, toàn bộ thân cong lên, ngọn lửa của rồng theo nó tức giận trong cơ thể chui ra, tràn ngập xung quanh thân thể của nó, đầu rồng mãnh liệt hướng lên phía trên, gào thét một tiếng.

Tuy bây giờ nó còn nhỏ, nhưng tiếng hét mang theo tiếng gầm gừ phần nộ vừa ra, một cỗ uy áp mất thường có thể thấy được như sóng nước tràn ra xung quanh, lúc này uy áp của Thượng Cổ Thần Thú làm mặt đất chấn động một cái.

Lão giả một bên thấy thế, ngạc nhiên mở to hai mắt, tò mò nhìn uy áp cường đại tràn ngập trong không khí, chắc chắn lên tiếng: “Không đơn giản, không đơn giản ah! Quả là Thượng Cổ Thần Thú không thể so sánh với huyền thú, ngươi nhìn đi ngươi nhìn đi, cứ như vậy tùy tiện rống một cái, mặt đất cũng phải rung động ba phần, kho trách lúc ấy hai cái tiểu gia hỏa này bị ngươi triệu hồi ra thì toàn bộ huyền thú Thanh Sơn đều lạnh run gục xuống, chắc chắn chết, lợi hại!”

Nhìn Hỏa Long bạo phát ra uy áp của Thượng Cổ Thần Thú, Từ Tinh cũng cảm thấy kinh ngạc vạn phần, hiện tại chúng mới ra đời đã như vậy, ngày khác tiến vào kỷ thành niên, càng có thể nghĩ, chỉ là cái tính tình này của Hỏa Long, thật sự là làm cho nàng đau đầu.

Tuyết Phượng vốn đang muốn cãi lại, ai ngờ trong thân thể tựa hồ có chút không đúng, cơ thể cảm giác được được một cỗ ngựa truyền đến, nó uốn éo nhúc nhích thân thể, cách vồ vồ, đi lòng vòng, cũng không cảm thấy tốt hơn chút nào, ngược lại cảm giác kia càng thêm mãnh liệt, lập tức, nhìn về phía Từ Tinh: “Chủ nhân, như thế nào ta cảm thấy là lạ hay sao ấy?”

Nói xong thân thể run lên, đột ngột phá lên cười: “Ha ha... Ha ha ha ha... Chủ, ha ha... Chủ nhân, ta, ta đây là như thế nào ha ha ha... đây?” Tuyết Phượng ở giữa không trung bay lộn, không ngừng đập cánh cười lớn, tiếng cười kia, tiếng sau còn lớn hơn tiếng trước, đã thế còn nhào trên mặt đất lộn.

“Ồ? Tuyết Phượng điên rồi sao?” Hỏa Long nghiêng đầu rống kinh ngạc nhìn Tuyết Phượng cười không ngừng, một bên Tuyết Phượng lặn qua lặn lại trên mặt đất, cũng cười theo, mang theo thanh âm hưng phấn: “Ha ha ha Tuyết Phượng điên rồi...” Vừa nói xong, vốn định dừng lại, ai ngờ thân thể bỗng nhiên cảm thấy khác thường, chính mình không muốn cười nhưng một trận ngựa truyền đến toàn thân khiến nó cũng không ngăn được mà cười to.

“Ha ha ha... Tuyết Phượng điên rồi, ha ha ha... Chủ nhân, chủ nhân ha ha ha... Ta dừng lại không được, ha ha ha...” Hỏa Long cười như điên, thân rống trên không trung nhảy lên nhảy xuống, cuối cùng cũng chịu không được mà lặn trên mặt đất.

Thấy chúng khác thường, Từ Tinh hơi ngạc nhiên, bật cười nhìn gia gia một bên đang hưng phấn: “Gia gia mới chế ra được cười?” Lúc này bọn chúng đau khổ chịu không nổi, ai bảo bọn chúng chọc ai không chọc, hết lần này đến lần khác lại chọc gia gia của nàng.

“Hắc hắc hắc, thấy thế nào? Gia gia mới chế tạo được cười này hiệu quả không tệ à? Đừng nói là người, có là huyền thú trúng được cười của ta không cười đủ thời gian một nén hương cũng không dừng lại đâu.” Lão giả về mặt đắc ý nói, một tay vuốt chòm râu trắng, nhìn hai con thú kia lặn qua lặn lại trên mặt đất.

Đấu cùng lão? Còn non lắm!

“Bản thân sức chống đối của huyền thú tương đối mạnh, mà Thượng Cổ Thần Thú thì càng phải hơn, có thể để cho bọn nó không khắc chế được mà cuồng tiếu (cười như điên), được cười gia gia mới chế tạo ra quả thực rất lợi hại.” Từ Tinh cười nhẹ nói, ánh mắt nhìn hai tiểu thú lộn lộn trên mặt đất, không phải là nàng không muốn giúp, mà là nàng cũng không giúp được, được của gia gia nàng chế tạo, chẳng lẽ lại dễ dàng giải được hay sao?

“Đó là đương nhiên!” Lão giả cười ha hả đáp lời, vuốt râu đi ra phía trước, hỏi: “Như thế nào đây? Lão nhân ta có phải là thối lão đầu nừa không hả? Như các người cũng dám đấu cùng lão nhân ta? Học tập thêm đi a!”

“Gia gia, ha ha ha ha, Tuyết Phượng biết sai rồi ha ha ha ha...” Tuyết Phượng đặt đôi cánh trắng lên bụng, như ôm bụng lặn qua lặn lại, một bên dứt quãng hô. Lão là gia gia chủ nhân, chúng tự nhiên là không thể làm lão tổn thương, cùng lão đối nghịch, khổ chỉ có chúng, sớm biết thế, lúc ấy nó nên nhịn một chút rồi.

“Đi đi đi! Đừng nhận bậy quan hệ, lão nhân ta cũng không phải là gia gia của ngươi.” Lão phát tay lờm nó nói, không có chút ý định nào cho chúng ăn giải được, vốn dĩ, lão cũng không luyện ra giải được cười, chỉ cười trong thời gian một nén hương không có chết được, làm gì phải hao tâm khố trí luyện giải được.

“Ha ha ha ha... Chủ nhân, chủ nhân...”

Tuyết Phượng, Hỏa Long hướng về phía Từ Tinh hô to, ai ngờ lão giả vẫy vẫy tay với Từ Tinh nói: “Từ Tinh nha đầu, đi, gia gia mới nghiên cứu ra vài loại được, còn theo ta vào xem.”

“Vâng.” Từ Tinh cười nhẹ, đáp lời, liếc nhìn hai tiểu thú, nói: “Các ngươi yên tâm, sẽ không chết đâu, nhiều lắm là chỉ cười đến hơi mệt, một lát thì tốt rồi, lần sau, chớ có chọc gia gia tức giận, còn có rất nhiều được so với cái này lợi hại hơn nữa.” Nói xong, mới dúi bước đuổi theo, lưu lại hai tiểu thú khóc không ra nước mắt lộn lộn trên đất đang cười như điên.

“Từ Tinh nha đầu, Lãnh Tuyết Thần kia rất quen thuộc với con sao?” Lão giả vừa đi vừa hỏi.

“Trước kia có gặp hai lần, bất quá gần đây con mới biết, thì ra năm đó là hấn đã cứu con đưa đến Thanh Sơn” Nàng nói xong, đầu cúi hơi thấp, nhìn lá rụng trên mặt đất.

“Ah! Thì ra là vậy! Lãnh Tuyết Thần này, cũng không phải là nhân vật đơn giản, tu vi của hấn cao khiến người khác ngoài ý muốn, tính tình lại làm cho người ta cân nhắc không ra, tuy nhiên thực lực rất cường đại, nhưng lại rất ít nghe nói hấn sẽ chủ động cứu người, xem ra, hấn đối với con không tệ nha” Lão giả cười ha hả nói, liếc nhìn Từ Tinh bên cạnh, thấy nàng thần sắc vẫn lạnh nhạt bình tĩnh như cũ, căn bản không làm cho người khác nhìn ra nàng rốt cuộc đang nghĩ gì.

“Con cũng không biết tại sao hần đối với con lại khác với người khác? Trước kia, con cũng không nhận thức hần.” Người lạnh nhạt cao quý như vậy, thế nào đối với nàng không giống người thường? Nguyên nhân là gì? Nàng suy nghĩ mãi mà không ra.

Nghe nàng nói thế, lão đưa tay vuốt ve chòm râu trắng: “Ha ha... Cuối cùng sẽ có một ngày ngươi biết đấy.”

Từ Tinh nâng mắt trong suốt nhìn hần, sau đó cười nói: “Gia gia, gần đây người luyện được gì?”

“Nhiều lắm, độc được cũng có, được hoàn trị nội thương cũng có, thuốc cầm máu thần kỳ cũng có, đến đến, con mau vào nhìn xem,” Nói xong, lôi kéo nàng đi vào son động, đưa ra được quý mà lão mới nghiên cứu chế tạo gần đây cho nàng xem.

Ngày hôm nay, có thể nói là ngày Thanh Sơn không yên tĩnh nhất, buổi sáng sau khi kết thúc nghi thức triệu hoán, đệ tử Thanh Sơn đều nghị luận sự chấn động cùng ánh sáng kia như ánh mặt trời mãnh liệt, coi như là Thanh Phong Sơn yên tĩnh nhất, cũng vì Từ Nguyên bị thương khí không cùng không nói chuyện được mà lo lắng, bận rộn, thẳng đến khi thời điểm màn đêm lặng yên đến, khi đó mới dần bình yên lại.

Khi Từ Thanh tìm được một ổ chuột con vừa mới sinh ra là trời đã tối, hần cầm ổ chuột con trắng trắng hồng hồng đi đến phòng Từ Tinh, thấy cửa mở, liền đi lên hô: “Từ Tinh, đồ ngươi nói ta tìm ta đưa đến rồi đây, ngươi có đó không?”

Cửa phòng có tiếng mở ra, Từ Tinh vừa mới tắm rửa xong từ bên trong đi ra nhìn Từ Thanh, đối với hần nhẹ nhàng cười: “Từ Thanh.” Thấy hần đang bụng trong tay ổ chuột con, vui vẻ bên môi không khỏi càng sâu.

“Từ Tinh, không biết ngươi cần bao nhiêu, cho nên ta tìm trong hai ổ chuột, cũng có ít nhất hơn mười hai con, ngươi xem có đủ hay không, nếu không đủ ta lại giúp ngươi tìm thêm.” Từ Thanh nói xong, cầm ổ chuột đưa đến.

“Không cần, như thế này đã đủ rồi.” Nàng cười nhạt, đưa tay tiếp nhận. Cùng lúc đó, bên tai truyền đến tiếng vang rất nhỏ, con mắt trong suốt nửa liễm chớp lên, khóe môi có chút giương lên.

“Ài?” Phát giác được gần đó có người, Từ Thanh trầm giọng quát, ánh mắt sắc bén mãnh liệt hướng nơi phát ra tiếng vang rất nhỏ kia.

Vốn đang trốn chỗ tối, Từ Nghiễn nghe tiếng quát của Từ Thanh, có chút nhú nhú lông mày, chậm rãi từ chỗ tối đi ra, ánh mắt rơi trên người Từ Tinh mặc áo tơ trắng.

“Từ Nghiễn sư huynh?” Từ Thanh kinh ngạc nhìn người đi tới, hần vừa rồi còn tưởng là ai? Ai ngờ lại là Từ Nghiễn, hần tới nơi này làm gì?

Từ Nghiễn liếc mắt nhìn hần, đi ra phía trước, nhấn đầu lông mày trầm giọng nói: “Đã trễ thế này, ngươi còn tới nơi này làm gì?” Có chuyện gì mà trời tối mới đến tìm nàng? Cô nam quả nữ, chẳng lẽ nàng không kiêng kị chút nào? Coi như là bằng hữu không đến loại trình độ này.

Nghe hần nói, Từ Tinh khẽ nhếch đuôi lông mày, ánh mắt bình tĩnh mà lạnh nhạt nhìn hần: “Từ Thanh là bằng hữu của ta, lúc nào tới tìm ta, chẳng lẽ phải được ngươi đồng ý?”

Thấy không khí có chút căng thẳng, Từ Thanh liền cười nói: “Ha ha, Từ Nghiễn sư huynh, là như thế này, lúc chiều Từ Tinh có nhờ ta giúp nàng tìm một ít chuột con mới sinh, bây giờ ta mới tìm được hai ổ, cho nên đưa đến cho nàng.”

Nghe vậy, Từ Nghiễn thoáng nhìn vào cái ổ chuột đang bụng trên tay, xác thực là chuột con mới sinh ra không lâu, không khỏi cảm thấy kì quái, một nữ hài tử như nàng, cầm ổ chuột khiến người khác nhìn vào buồn nôn làm gì? Không đợi hần nghĩ tiếp, đã nghe thanh âm của nàng truyền đến.

“Ngươi đã đến rồi, vậy cùng ta đi xem hần luôn! Ta cũng phải quan sát thương thế của hần để làm thuốc.” Nói xong, liền đem cái ổ chuột đưa cho Từ Nghiễn: “Cầm” Thanh âm vừa xong, quay người đóng lại cửa, đi đến phòng Từ Nguyên.

Từ Thanh thấy thế, cảm thấy hiếu kỳ rốt cuộc nàng muốn làm gì với đám chuột con, liền đi theo phía sau của nàng, đến một bên hỏi: “Từ Tinh, đi gặp ai vậy?” Còn cầm theo ổ chuột nhỏ? Nàng đến cùng muốn làm gì?

“Gặp cái người đang nằm không xuống giường được.” Từ Tinh lạnh nhạt nói, bên môi mang theo như có như không vui vẻ, đôi mắt trong suốt lóe lên ánh sáng âm u chớp động.

Từ Nghiễn cúi đầu nhìn trong tay đang cầm cái ổ chuột, nhú nhú mày, hơi chán ghét đưa ra xa, đuổi theo cước bộ của Từ Tinh hướng phòng Từ Nguyên đi đến.

“Nhị sư huynh, huynh ăn chút đi! Huynh cứ như vậy không ăn cơm thì không được, thân thể của huynh sẽ không chịu nổi đâu.” Từ Sa trong tay bụng cơm ở một bên giường Từ Nguyên lo lắng nói, mà nằm trên giường khuôn mặt Từ Nguyên tái nhợt, thân sắc tiêu tụy, thỉnh thoảng vì dùng sức hô hấp mà tác động đến vết thương khí không, đau đến cả khuôn mặt đều nhăn nhó.

Từ Lập và Từ Kiệt ngồi ở bên cạnh bàn, nhìn Từ Nguyên không ăn gì lông mày cũng nhăn lại, trong mắt đều là lo lắng che dấu không được. Cũng đứng ở bên giường Từ Cẩm thấy hần lác đác, liền an ủi nói: “Nhị sư huynh, huynh đừng lo lắng, thương thế của huynh sẽ chữa trị tốt thôi, Đại sư huynh đã nói qua, hần tìm được người có thể chữa tốt thương thế của huynh, huynh trước hết ăn một chút đi! Bằng không thân thể huynh làm sao chịu nổi?”

“Nhị sư huynh, ăn một chút thì mới có thể bảo trì được thể lực, Đại sư huynh đã nói qua, hần tìm được người nhất định đem thương thế của ngươi chữa khỏi, huynh còn không tin Đại sư huynh sao? Đừng suy nghĩ quá nhiều, huynh nhất định sẽ tốt lên!” Từ Kiệt ngồi không yên đi đến trước hần nói, thấy

khuôn mặt Từ Nguyên tái nhợt mà tiều tụy, mấy người bọn họ sao lại không lo lắng cho được?

Nghe bọn hắn nói, lòng Từ Nguyên chấn động. Đại sư huynh thật sự tìm được người có thể chữa trị tốt thương thế trên người hắn sao? Đại sư huynh sẽ không nói khi không nắm chắc sự tình, hắn nói như vậy, có phải hay không ý bảo thương thế của hắn còn trị được? Hắn lại có thể mở miệng nói chuyện được? Thế nhưng Dược Sư không phải đã nói qua sao? Muốn tìm được người trị hết thương thế của hắn căn bản là không có khả năng, thương thế của hắn có khả năng hết hi vọng.

Ngay lúc đó, cửa phòng bị đẩy ra, mọi người trong phòng đồng thời quay đầu lại, thấy một thân áo lam Từ Nghiên đi đến, chỉ là trong tay không biết bưng cái gì, mấy người đều hô một tiếng: “Đại sư huynh.” Mấy người đều xem hắn là người chủ trì, đối với hắn đương nhiên là kính trọng có thừa.

Nhưng khi khóe mắt nhìn thoáng qua phía sau tiến lên một thân áo tơ trắng Từ Tinh cùng Từ Thanh, chợt biến sắc, bọn họ tới làm gì! Lúc này, mấy người trong phòng, ngoại trừ Từ Lập ra, sắc mặt đều có chút khó coi.

“Các ngươi đến làm gì? Đi ra ngoài! Ở đây không chào đón các ngươi!” Từ Kiệt phẫn nộ trừng mắt nhìn Từ Tinh một thân áo tơ trắng bình tĩnh mà lạnh nhạt, nếu không phải do nàng, làm sao Từ Nguyên lại nằm ở chỗ này? Nếu không phải do nàng, làm sao Lãnh Tuyệt Thần lại ra tay làm Từ Nguyên bị thương? Hại hắn thành như vậy, bây giờ còn dám xuất hiện trước mặt bọn họ, thật sự là đáng giận!

“Ngươi đem Nhị sư huynh hại thành như vậy lại dám đến đây? Đi ra ngoài! Ngươi không đi ta đánh bay ngươi ra ngoài!” Từ Cẩm khề nói, căm ghét nhìn nàng.

Từ Sa một bên thấy Từ Tinh, lùi lùi người lại, không dám nhìn về phía nàng, giống như một cô dâu nhỏ cúi đầu, trong mắt có ý sợ hãi, mà Từ Lập có chút nhú lông mày liếc nhìn Từ Kiệt cùng Từ Cẩm.

Đạm mạc đem thần sắc mấy người bọn họ thu vào đáy mắt, Từ Tinh nhàn nhạt dời ánh mắt trên mấy người, nhìn vào Từ Nguyên nằm trên giường đang trùng mắt lên khi thấy nàng, thấy thần sắc hắn thống khổ, sắc mặt tiều tụy, không khỏi nhíu mày một chút đuôi lông mày.

Xem ra Thần ra tay thật không nhẹ đâu! Chỉ mới một ngày, đáng vẻ của hắn đã thế rồi.

“Từ Kiệt, Từ Cẩm, không được vô lễ!” Từ Nghiễn cau mày trầm giọng nói, ánh mắt đảo qua hai người bọn họ, uy nghi Đại sư huynh trong thời khắc này được bộc lộ.

“Đại sư huynh! Ngươi đã quên Nhị sư huynh biến thành như vậy đều là vì nàng hay sao? Ngươi sao lại để nàng tới đây? Còn có Từ Thanh kia, cả ngày cùng nàng ở một chỗ cũng chẳng phải là vật gì tốt!” Từ Cẩm khề kêu, đôi mắt đẹp nén giận hướng Từ Thanh quét đến, hung hăng trừng hắn một cái.

Nghe nàng nói, Từ Thanh không vui nhú mày, thấy Từ Tinh không nói gì, cũng không có mở miệng, chỉ là cảm thấy có chút kỳ quái, như thế nào từ Tinh lại đột nhiên đến nơi này chứ?

“Từ Cẩm! Lời của Đại sư huynh ngươi không nghe sao? Không im ngay thì đi ra ngoài cho ta!” Từ Nghiễn trầm giọng quát, trên mặt hiện lên vài phần nộ khí. Hắn dùng mười năm chỉ vì muốn nàng trị liệu cho Từ Nguyên, mà mấy người bọn họ lại để cho hắn thêm phiền, thật sự là không hiểu chuyện!

“Ngũ sư tỷ, ngươi đừng nói nữa.” Từ Sa nhỏ giọng nói, kéo ống tay áo của nàng, có chút đưa mắt liếc trộm Từ Tinh đứng nơi đó phảng phất không nghe thấy họ nói, lại nhanh chóng cúi đầu.

Tuy mấy năm này nàng không còn gây khó dễ cho Từ Tinh, nhưng chuyện năm đó, thủ đoạn Từ Tinh quả thật đã để lại bóng mờ trong lòng nàng, chỉ cần nhìn thấy Từ Tinh, trong nội tâm không khỏi có chút sợ hãi.

Thấy Đại sư huynh trước mắt nhiều người như vậy mà gắt lên với nàng, Từ Cẩm không khỏi cảm thấy ủy khuất, rõ ràng nàng nói không sai! Tại sao lại quát nàng? Ánh mắt ác độc hung hăng nhìn chằm chằm về mặt lạnh nhạt của Từ Tinh, không cam lòng dậm chân, hậm hừ một tiếng quay đầu lại.

Từ Nghiễn đi đến trước, đến bên giường Từ Nguyên, thấy đồ ăn của hắn còn nguyên vẹn chưa động đến cùng thần sắc thống khổ Từ Nguyên đang nằm trên giường, quan tâm hỏi: “Từ Nguyên, tối nay ngươi chưa ăn sao? Ngươi ít nhất cũng ăn chút đi, có thể lực mới duy trì được.”

Nhìn thấy hắn, Từ Nguyên há mồm muốn nói, nhưng một câu cũng không nói được, thân thể đau đến tận xương cốt, nghĩ đến khả năng cả đời tu vi dừng lại ở đây, khóe mắt không khỏi trượt xuống một giọt nước mắt.

Thấy hắn thế nhưng khóc, Từ Nghiên cảm thấy đau xót, thầm thở dài một tiếng, tình huynh đệ nhiều năm như vậy, hôm nay nhìn hắn như thế, làm sao hắn thấy dễ chịu? Vết thương khi không, nếu không trị liệu, cũng sẽ chậm rãi tốt lên, nhưng mà, cho dù tốt lên thì về sau vết thương khi không sẽ để lại mầm tai họa, tu vi cũng dừng lại ở đây, đây chính là nguyên nhân khiến bọn họ lo lắng không thôi, nếu không vì thế, làm sao hắn lại đem mười năm của mình ra đổi để đổi lấy nàng trị liệu!

Vỗ tay hắn, an ủi: “Không cần phải lo lắng, ngươi sẽ lành thôi.” Nói xong, xoay người qua nhìn về phía Từ Tinh về mặt lạnh nhạt đứng giữa phòng.

Thấy ánh mắt hắn, Từ Tinh bước lên trước, vốn là mấy người đứng ở bên giường vì thấy nàng đi lên mà lui qua một bên, không biết vì sao nàng lại muốn tới đây? Mấy năm qua, nàng chưa bao giờ bước vào phòng bọn họ lấy một bước.

Từ Thanh nhìn Từ Tinh bước lên trên cũng vội vàng đuổi theo, cảnh giác nhìn bọn họ. Những người này đều xem Từ Tinh không vừa mắt, để đề phòng bọn họ làm Từ Tinh bị thương, hắn phải ở bên cạnh bảo hộ nàng mới được.

Thấy Từ Tĩnh đi đến, Từ Nguyên giống như có chút kích động, đôi mắt trừng lớn, hung ác nham hiểm, muốn chống đỡ nửa thân trên ngồi dậy động đến vết thương khí khổng, về mặt thống khổ cả người ngã trở về.

“Từ Thanh, giúp ta đem y phục của hấn xúc lên.” Từ Tĩnh nhàn nhạt nói, bỏ qua con mắt hung ác kia, thần sắc thanh thoi mà tự nhiên.

Nghe nàng nói thế, không chỉ Từ Thanh ngẩn ra, mà ngay cả mấy người Từ Kiệt và Từ Lập bên cạnh đều là giật mình kinh ngạc, Từ Kiệt bước nhanh lên phía trước, chắn trước giường Từ Nguyên trợn mắt quát khê: “Ngươi đến cùng muốn làm gì? Đem huynh ấy thành như vậy còn chưa đủ sao? Hiện tại lại muốn xem Nhị sư huynh bao nhiêu thê thảm có phải không!”

Ngay lập tức, Từ Thanh đang ở bên cạnh người Từ Tĩnh trong nháy mắt tiến lên chắn phía trước nàng, tuy chỉ là một động tác đơn giản, nhưng khiến nàng xúc động, làm cho lòng nàng âm ập, ít nhất, ở giữa căn phòng toàn kẻ địch, còn có một người nguyện ý bảo hộ trước mặt nàng.

Hơi hơi nhú lông mày, nâng lên con mắt trong suốt thanh nhiên quét qua Từ Kiệt, sâu trong ánh mắt thanh tịnh đối với Từ Kiệt chán ghét không mang theo bất kỳ tình cảm nào, nàng nhàn nhạt mở miệng, không nhanh không chậm nói: “Ta nghĩ hấn ngươi biết rõ, không ai đi hại hấn, trở nên như vậy, đều là do hấn gieo gió gặt bão.”

“Từ Kiệt! Lui ra!” Từ Nghiễn nhăn đầu lông mày khê quát, sắc mặt trầm xuống.

Nhìn mặt Đại sư huynh không vui, Từ Kiệt phần nộ hất ống tay áo lên, giận dữ hừ một tiếng, đi nhanh ra ngoài. Một bên Từ Cẩm thấy thế, vội vàng hô: “Tam sư huynh, Tam sư huynh, huynh chờ muội một chút!” Nói xong, cũng theo hấn đi ra ngoài.

Từ Cẩm vừa đi, vốn đang trốn ở đằng sau, Từ Sa rút cổ, ngẩng đầu nhìn mấy người trong phòng, đi cũng không được không đi cũng không được, tự quần lấy ống tay áo của mình, cắn cắn môi đi đến gần Từ Lập.

Hai người bọn họ vừa đi, trong phòng cũng chỉ còn lại Từ Nghiễn, Từ Lập, Từ Sa cùng với Từ Tĩnh và Từ Thanh thêm cả Từ Nguyên đang nằm trên giường. Quay đầu lại nhìn từ Tĩnh, Từ Thanh tiến lên trước một bước, định cời áo bào Từ Nguyên ra, ai ngờ hấn đột nhiên gãy dựa, về mặt phần nộ, tựa hồ (giống như) không muốn cho hai người trước mặt trông thấy thương thế của hấn, trợn mắt mà nhìn Từ Thanh.

Thấy vậy, Từ Thanh có chút khó xử, hấn (TN) không muốn cho hấn (TT) cời bỏ vạt áo, chẳng lẽ hấn muốn bị uy hiếp?

“Nếu như ngươi muốn sau này đều là cái bộ dạng này, vậy ngươi có giữ cái kiêu ngạo kia làm cơm mà ăn! Ta cũng chẳng để ý gì!” Từ Tĩnh đạm mạc nói, ánh mắt nhàn nhạt liếc nhìn hấn, hoàn toàn không đối đãi với hấn giống người.

Chạm đến đôi mắt bàng quang lạnh lẽo kia, một cổ cảm giác lạnh như băng nháy mắt trong đầu khuếch tán mà ra, tại trong mắt của nàng, giống như không phải nhìn một người đang sống, mà là một xác chết không có khí huyết, đạm mạc như vậy, lạnh lùng như vậy, lại làm cho lòng hấn chấn động mạnh.

Từ Lập đứng một bên nhìn thoáng qua nàng có chút khó hiểu, cảm thấy nghi hoặc hành động của nàng. Mà vốn là cúi đầu đứng bên cạnh Từ Lập, Từ Sa nghe thế cũng không nhìn được mà vụng trộm nhìn thoáng qua nàng.

“Từ Nguyên, nàng có thể chữa lành thương thế của ngươi.” Từ Nghiễn trầm giọng nói xong, ánh mắt nhìn vào vết mặt kinh ngạc của Từ Nguyên.

Từ Nghiễn nói không lớn không nhỏ, giống như mặt đất yên bình mà nổ ra một trận kinh lôi (sấm), oanh một tiếng Từ Lập cùng Từ Sa hai người trong đầu nổ tung, hai người không thể tin nhìn về bóng dáng lạnh nhạt kia, trong lòng vì câu nói kia mà nhắc lên rung động lớn, như là từng lớp cuồng phong mạnh mẽ đánh vào mặt biển tĩnh lặng, mãnh liệt bành trướng cào xé trong lòng bọn họ, trong đầu quanh quẩn câu nói kia của hấn: Nàng có thể chữa lành thương thế của hấn?

Này, này, chuyện này sao có thể? Hai người bọn họ không nghe lầm chứ? Hay là Đại sư huynh nói nhầm? Ngay cả Thanh Sơn được cóc Dược sư còn không thể trị liệu vết thương khí khổng, vậy mà Từ Tĩnh có thể trị liệu? Điều này sao có thể!

Mà Từ Thanh đứng bên cạnh Từ Tĩnh, chỉ hơi hơi kinh ngạc một chút cũng không kinh ngạc nhiều như bọn họ, như chuyện này là điều hiển nhiên.

Từ Nguyên đang nằm trên giường, sau khi nghe được Từ Nghiễn nói, toàn thân bỗng cứng đờ, hai mắt mở to thần sắc không thể tin, miệng lại há rộng như đang gào thét: làm sao có thể! Chỉ bằng nàng làm sao có thể chữa lành thương thế của hấn!

“Đại, Đại sư huynh, huynh, huynh nói không nhầm đấy chứ?” Từ Lập giật mình kinh ngạc hỏi, ánh mắt không thể tin nhìn Từ Nghiễn.

“Sư phụ cũng biết, đệ nói ta sẽ nhầm sao?” Từ Nghiễn liếc nhìn bọn họ, ánh mắt phức tạp rơi vào trên người Từ Tĩnh. Nếu như không phải nghe nàng và sư phụ nói chuyện, có muốn hấn cũng không tin tưởng nàng có khả năng như vậy, nhưng là, một màn kia trong phòng của sư phụ, lại để trong hấn âm thầm thừa nhận, nàng có khả năng ấy!

Một bên Từ Sa sợ hãi nhìn thoáng qua Từ Tĩnh, khó trách năm đó nàng nhìn thấu được việc nàng cùng Tam sư huynh hạ dược, thì ra nàng đối với dược lý có thành tựu, sư phụ nói không sai, chọc nàng, hậu quả bọn họ không thể gánh chịu nổi.

“Còn muốn ta chữa trị nữa hay không? Ta còn nhiều việc phải làm không muốn lãng phí thời gian ở chỗ này.” Từ Tĩnh nhú mày, thần sắc lạnh nhạt, lời nói cũng mang theo vài phần không kiên nhẫn.

Nghe vậy, Từ Thanh cời vạt áo của Từ Nguyên đang cứng ngắc thân thể, lúc nhìn đến vết thương khí khổng, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh

ngạc.

Bị thương nặng như vậy? Khí không? Là ai gây ra hay sao? Nghi hoặc nhìn thoáng qua khoe miệng Từ Nguyên đang mấp máy, không khỏi cảm thấy kì quái, bộ dạng hần giống như nói không được?

Từ Thanh cúi bỏ vạt áo xong, Từ Tinh hướng miệng vết thương liếc qua, thấy chỗ kia màu đen tạo thành một mảng lớn, bên trong còn có chút sưng màu tím, ánh mắt đậm đặc dời khỏi miệng vết thương của hần, nói với Từ Nghiễn: “Người trước tiên vận khí giúp hần đánh tan máu bầm đi.” Nói xong, xoay người, thành thoi đi đến gần bàn ngồi xuống.

Nghe nàng nói, Từ Nghiễn đem cái bọc chứa chuột con để xuống một bên, sau đó vịn Từ Nguyên ngồi dậy, Từ Lập đến trước hỗ trợ, đỡ lấy thân thể của hần, Từ Nghiễn nhanh chóng vận khí đánh tan máu tụ.

Nhàn rồi nhảm chán, ánh mắt Từ Tinh nhàn nhạt đảo qua khắp phòng, rơi vào trên người Từ Sa đang núp chỗ khuất, nhẹ nhàng lóe lên. Nàng có dọa người như vậy sao? Từ Sa này, nhìn như rất sợ nàng? Nàng hình như không làm việc gì khiến người khác sợ hãi a?

Từ Thanh đứng bên cạnh người nàng, ánh mắt nhìn vào trên người Từ Nghiễn đang giúp Từ Nguyên vận khí, lại âm thầm trầm tư. Hần sao lại biết Từ Tinh hiểu rõ y thuật? Từ Tinh đối với Từ Nguyên bọn họ cơ hồ là không có hảo cảm, như thế nào lại ra tay giúp hần trị liệu? Buổi sáng nghi thức triệu hoán hôm nay Từ Nguyên vẫn rất tốt, thế nào không lâu lại biến thành bộ dạng này rồi? Như thế nào bọn họ lại nói cùng Từ Tinh có liên quan? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Thời gian chậm rãi trôi qua, ước chừng khoảng nửa nén hương, Từ Nghiễn mới thu huyền khí phóng thích ra, thờ nhẹ ra một hơi thu hồi bàn tay đặt tại chỗ khí không Từ Nguyên, quay đầu lại, hỏi: “Kế tiếp như thế nào?”

“Người cầm rô chuột con qua đây, lấy ba con cho hần ăn.” Từ Tinh nói làm người sợ mà chết, không mở miệng thì thôi, mở miệng là khiến mấy người trong phòng đều cả kinh, nguyên một đám kinh ngạc nhìn nàng, tưởng rằng mình nghe nhầm.

Lúc lâu cũng không thấy có phản ứng, nàng hướng Từ Nghiễn lướt qua: “Không nghe thấy?”

“Cái rô chuột con mới sinh kia là để Từ Nguyên ăn?” Từ Nghiễn giật mình kinh ngạc hỏi, ánh mắt nhìn qua rô chuột nhỏ bị hần để một bên kia, trong lòng ngay lập tức xuất hiện một trận lạnh run.

Từ Tinh nhàn nhạt liếc về phía vẻ mặt tái nhợt của Từ Nguyên sau khi nghe nàng nói, khẩu khí không nhanh không chậm: “Cũng không hoàn toàn là vậy, ta còn phải cầm một ít trở về ngâm rượu thuốc, những cái này đều là Từ Thanh giúp ta tìm đến, rượu thuốc của ta còn chưa có ngâm tốt đâu, mỗi ngày ba con, hết thì chính người lại tìm về cho hần ăn.”

Trong phòng mấy người nghe thế, không hẹn mà cùng hướng về rô chuột con vừa sinh không lâu kia nhìn lại, chỉ thấy trong đó có khoảng mười hai con, chỉ lớn cỡ ngón tay, vì chưa mở mắt mà bỏ lung tung, nghĩ đến Từ Tinh vậy mà nói Từ Nguyên ăn ba con chuột như thế, mấy người không nhận được mà lạnh run.

Cái này, cái này ai mà nuốt trôi chứ?

“Từ Tinh, thực sự mấy con chuột này có thể trị khỏi thương thế của hần?” Từ Thanh giật mình kinh ngạc hỏi, không thể tưởng tượng được cảm giác khi con chuột mới sinh kia trượt xuống yết hầu của mình.

“Àn, chuột con mới sinh có thể làm thuốc ngâm rượu, nuốt sống như vậy, đối với khí không của hần trợ giúp rất lớn, lại còn có cả dinh dưỡng nữa đấy.” Nàng không nhanh không chậm nói, thanh âm nhàn nhạt tựa hồ không có biến hóa, nhưng mà, khoe môi có chút nhếch lên, khiến người khác nhận không ra sự vui vẻ của nàng.

“Chuột nhỏ mới sinh có thể nuốt sống? Còn có dinh dưỡng như thế nào ta chưa từng nghe nói đến?” Từ Nghiễn cau mày hỏi, nhìn vẻ mặt Từ Nguyên bị dọa cho tái nhợt, lại hỏi: “Nhất định phải ăn sao? Không có biện pháp khác?” Đồ vật buồn nôn như vậy, ai mà dám nuốt?

“Cần thiết người phải nghe nói đến sao? Nếu không tin, người cũng có thể đi được cốc hỏi Dược Sư một chút, hần sẽ nói cho người biết những con chuột mới sinh này là ăn được hay không? Có dinh dưỡng hay không.” Những biện pháp khác cũng không phải là không có, chỉ có điều, đối phó với người đáng ghét này, đương nhiên phải dùng phương pháp tồi tệ nhất rồi.

Từ Lập nhìn mấy người bọn họ, thấy sắc mặt Từ Nguyên bị dọa cho tái nhợt, trong mắt mang thêm hoảng sợ, cảm thấy không đành lòng, thuận tiện nói: “Đại sư huynh, ta đi được cốc hỏi qua Dược Sư một chút, lại hỏi xem hần có hay không những biện pháp khác.” Nói xong, thân hình lóe lên, lao nhanh ra phía ngoài.

Một bên Từ Sa sợ hãi nhìn mấy con chuột mới sinh chạy toán loạn trong rô, toàn thân lập tức nổi lên một tầng da gà, ăn đồ vật buồn nôn như vậy? Ai nuốt trôi được?

Từ Tinh vẫn ngồi yên, không vội không nháo, bởi vì nàng biết rõ cho dù có đợi bao lâu, con chuột nhỏ này nhất định là hần phải nuốt vào. Vết thương khí không nặng như vậy, ngay cả Dược Sư cũng không trị liệu được, bọn họ chỉ có thể nghe lời nàng, hơn nữa, chuột con mới sinh tuy nhìn buồn nôn, nhưng dinh dưỡng thực sự là không thấp, chỉ là bình thường sẽ chẳng có ai nuốt thứ buồn nôn như thế mà thôi.

Từ Nghiễn cau mày nhìn Từ Tinh, lại nhìn Từ Nguyên một chút, im lặng chờ Từ Lập trở lại. Con chuột mới sinh kinh khủng vậy, thật sự có thể nuốt? Còn giúp cho trị liệu được công hiệu? Người khác nhìn vào thứ này cũng cảm thấy một trận ác hàn, nói gì là nuốt, chẳng lẽ không có biện pháp khác? Chẳng

lẽ, đây là do nàng có ý?

Qua một hồi lâu, ngoài phòng truyền đến thanh âm Từ Lập: “Được Sur, ở phía trước rồi.”

Trong phòng, Từ Tinh nghe thế, ánh mắt nhẹ nhàng lóe lên, không nghĩ tới Được Sur vậy mà cảm thấy hứng thú cũng tới. Khóe môi có chút giương lên, đôi mắt bình tĩnh mà thanh tịch nhìn ra bên ngoài, thấy bóng dáng đi theo Từ Lập, rồi mới đứng lên bên cạnh bàn: “Được Sur.” Nàng khẽ gọi một tiếng, khuôn mặt nhẹ nhàng vui vẻ.

“Từ Tinh nha đầu, nghe Từ Lập nói, ngươi dùng chuột con mới sinh ngâm rượu hay sao?” Khuôn mặt già nua của Được Sur mang theo hưng phấn ý cười, thấy nàng liền ngênh đón.

Vừa rồi hắn đang nghiền thuốc trong được cốc, bất ngờ Từ Lập hấp tấp vọt vào, nói có chuyện như vậy, hắn nghe được trong lòng kinh ngạc liên tục. Tuyệt a! Thật sự là quá tốt! Hắn tại sao không nghĩ tới biện pháp tốt như vậy? Nhất là lúc nghe đến người nói kia là Từ Tinh nha đầu, càng hưng phấn ngồi không yên, liền vội vàng sang đây xem.

Hắn thúc thủ vô sách (bó tay không có cách nào giải quyết) chữa vết thương kia vậy mà nha đầu Từ Tinh còn nắm chắc chữa lành? Hắn chỉ biết chuột con có thể dùng để ngâm rượu thuốc, nhưng lại không biết nó lại là được liệu để trị liệu tốt khí không? Phải dùng được gì mới ngâm vào máu được?

“Ta đã trông thấy phương thuốc này trong một quyển sách, thương thế của hắn ở khí không, chuột con mới sinh nhiệt độ cơ thể tính hòa, lại chưa ăn qua bất kỳ thứ gì, rất có giá trị cao trong được liệu, dùng để trị liệu vết thương của hắn như thế là không có gì tốt hơn.” Từ Tinh cười nhạt, ánh mắt đảo qua mấy người cứng nhắc sau khi nàng nói xong.

“Nghe Từ Lập nói, con nường Từ Nguyên ba con dùng để ngâm được của mình, mỗi ngày ăn ba con sao? Hiện tại có ăn hay không? Đợi hắn ăn xong chúng ta đi, con lại nói cho ta biết phải thêm được gì để có thể ngâm được vào máu?” Được Sur hưng phấn nói, một bên liếc qua Từ Nguyên đang nằm trên giường, sau đó lại chuyển ánh mắt lên người từ Tinh, trong mắt hiện lên sự cuồng nhiệt với y được.

“Bọn họ không tin ta, Được Sur, không bằng người nói cho bọn họ biết chút đi.” Từ Tinh cười nhạt, thần sắc thanh thoi tự nhiên, chỉ là sâu trong đôi mắt kia, lại xẹt qua một tia ánh sáng âm u không rõ.

Được Sur vừa nghe xong Từ Tinh nói, không khỏi khẽ giật mình, sau đó phần nộ quát: “Cái gì? Còn không chịu ăn đi? Lúc trước các ngươi không phải một đám gấp gáp nháo lên sao? Như thế nào bây giờ cơ hội tốt chữa lành thương thế của hắn, lại đều thất thần rồi? Nhanh một chút đem con chuột qua đây cho hắn nuốt vào đi! Đều đứng đó chần chờ khổ sở cái gì? Con chuột kia đâu? Lấy ra, há miệng nuốt vào một cái chẳng phải là được? Dùng được như vậy phải không?”

Hắn đang chờ muốn nhìn Từ Tinh nha đầu làm thế nào ngâm chế rượu thuốc chuột con đây! Những người này lại còn ở đây chần chờ như vậy! Thật là! Không phải chỉ là chuột con mới sinh không lâu hay sao? Từ Tinh nha đầu cũng nói qua, chuột con sơ sinh, lông mao đều không có, còn chưa mở cả mắt, lại không ăn qua bất cứ thứ gì, mắt nhắm lại há miệng ra nuốt một cái có cái gì khó khăn?

“Được Sur, không có biện pháp khác sao? Hoặc là đem con chuột nhỏ này nướng chín? Hay là vẫn nên làm chín nó?” Từ Lập hỏi, đồng tình nhìn sắc mặt Từ Nguyên trắng bệch, ăn chuột con? Bọn họ đều là đệ tử có gia thế lớn, sơn hào hải vị đều nếm qua, nhưng ăn sống con chuột mới sinh? Đây, này cũng quá khó nuốt rồi.

Nghe hắn nói, Từ Tinh còn chưa mở miệng, đã thấy Được Sur nghiêm mặt giáo huấn: “Cái gì? Còn muốn nướng chín? Còn muốn nấu? Ngươi đây là đem sơn hào hải vị từ tiện chế biến thức ăn à? Không nghe nha đầu Từ Tinh nói sao? Nuốt sống! Nuốt sống có giá trị dinh dưỡng cao nhất! Không thì đem con chuột sống cho vào trong miệng, đợi một lúc nó bò xuống yết hầu cũng tốt, bắt nó nhét thẳng vào trong yết hầu cũng tốt, tóm lại là nuốt sống nuốt sống! Nghe hiểu chưa?” (+. +!!)

Bị hắn răn dạy, trong phòng mấy người sắc mặt khác nhau, Từ Lập cùng Từ Sa nhìn vào vẻ mặt trắng bệch đỏ mề hôi của Từ Nguyên, không khỏi trầm mặc đứng một bên. Mà Từ Thanh thì khinh ngạc nhìn Được Sur, vì hắn nói mà vô cùng rung động, cái gì gọi là đợi nó bò xuống yết hầu? Nghe hắn nói mà cảm thấy ngứa yết hầu, trong dạ dày cũng sôi trào, sau lưng một trận lạnh run.

Khóe môi Từ Tinh không khỏi khẽ nhếch lên, trong mắt hiện lên vài phần vui vẻ, Được Sur nói những lời này quả là...

Một bên Từ Nghiễn nhăn mày có chút suy nghĩ, quay đầu nhìn rõ chuột con, đi qua cầm lấy, đưa đến bên giường, ánh mắt nhìn vào khuôn mặt trắng bệch đỏ mề hôi lạnh ứa ra của Từ Nguyên: “Từ Nguyên, Được Sur đã nói như vậy rồi, nhất định là có đạo lý, đệ há miệng nuốt vào đi! Ta giúp đệ nếm vào trong yết hầu là được rồi, như vậy nuốt xuống, cũng không khó lắm đâu.”

“Nhị sư huynh, huynh nhắm mắt đừng nhìn, cũng đừng suy nghĩ gì, đừng đem nó thành chuột con là được.” Từ Sa nói xong, trong mắt mang theo đồng tình. Nếu nàng ăn vật như vậy, nhất định vài ngày đều ăn không ngon.

“Nhị sư huynh, vì vết thương trên người, huynh nhìn một chút đi!” Từ Lập cũng mở miệng khuyên, so với việc ngừng lại ở đây, nuốt những con chuột này cũng không tính là khó khăn gì.

Nghe bọn họ nói, trong lòng Từ Nguyên không rõ tư vị gì, ngay cả Được Sur cũng nói vậy, chứng minh cách này là hữu dụng, chỉ là để cho hắn cứ như thế nuốt xuống mấy con chuột mới sinh này, nghĩ đến, trong dạ dày đã cảm thấy quay cuồng, lúc này hắn không nhịn được mà muốn ói rồi, huống chi còn muốn nhẫn nại để cho mấy con chuột kia theo cổ họng trượt xuống.

Mồ hôi lạnh từng giọt rí ra, trên thân truyền đến đau đớn, cùng với tâm hồn lúc này sợ hãi, lại làm cho hắn muốn ngất đi để trốn tránh việc này...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Kinh Hồn Táng Đả (Sợ Hãi Đến Kinh Hoảng, Mất Hết Tinh Thần)

Đang lúc gấp rút muốn biết Tử Tinh ngâm chuột làm rượu thuốc như thế nào mà cứ thấy bọn kia bày ra cái bộ mặt sầu khổ liên không kiên nhẫn được nữa, bước nhanh đến một bên mắng to: “Không phải chỉ là mấy con chuột con sơ sinh sao? Các ngươi tránh ra, để ta!” Dứt lời, trong lúc mọi người vẫn còn kinh ngạc một tay Dược Sư đã mở miệng Tử Nguyên, tay kia giắt lấy một con chuột Tử Nghiên đang cầm, cứ vậy nhét vào miệng Tử Nguyên, đồng thời vỗ thêm một cái cho miệng khép lại, vài động tác sạch sẽ lưu loát đã hoàn thành trong nháy mắt.

“Thế nào? Không phải đã ăn xong một lần đúng chứ? Đâu có gì khó khăn!” Dược sư cười ha ha nói, quay đầu nhìn Tử Tinh hỏi: “Nha đầu Tử Tinh, ban này ngươi bảo ăn ba con phải không?”

“Vâng.” Tử Tinh cười nhạt, ánh mắt trong trẻo tràn đầy ý cười, lại thấy mặt mũi Tử Nguyên trắng bệch như đang muốn nôn nhỏ ra, nụ cười ngưng lại, không nhanh không chậm nói: “Nếu phun ra lại ăn nữa.”

Nàng dứt lời, tim Tử Nguyên nảy lên một cái, vốn đang muốn nôn nhỏ ra liền gắt gao ngâm chặt miệng, chỉ cảm thấy vị thật ghê tởm, không biết tại tâm lý hay là gì mà hắn luôn cảm thấy con chuột kia cứ bò qua đảo lại trong dạ dày, mồ hôi lạnh từng giọt chảy ra, sống lưng lạnh toát, da gà cũng hung hăng nổi khắp người.

Dược sư nghe Tử Tinh lại nhìn mặt mũi Tử Nguyên trắng bệch, lúc này mới giữ chặt miệng hắn, cảnh cáo: “Nếu ngươi dám nhỏ ra, ta sẽ bắt ngươi nuốt hết tất cả đây!” Hắn dám sao? Trẻ nít như hắn mà được đích thân mình đút ăn, đây chính là vinh dự người khác muốn còn không được, dám nhỏ ra thì nhất định không tha!

Nghe bọn họ cảnh cáo uy hiếp, Tử Nguyên miễn cưỡng nín nhịn cảm giác buồn nôn, tận lực không thêm nghĩ nữa ban này mình đã ăn gì, mất nửa ngày mới tốt lên, nhưng hề nhìn đến mấy con chuột trong tay Tử Nghiên, mắt vẫn không khỏi hoảng sợ vài phần.

Này, này, thứ này, thật là làm cho người ta quá ghê tởm...

“Tới đây được rồi, ta còn phải đi xem Tử Tinh ngâm rượu thuốc! Không có thời gian ở trong này lè nhè với bọn ngươi.” Dược sư nói xong không đợi Tử Nguyên phục hồi tinh thần, lại một lần nữa banh miệng hắn nhanh tay quăng nhị hai con chuột trắng trắng hồng hồng vào, xong xuôi vỗ một cái để cho hai con chuột trượt xuống cổ họng. (O,,o)

Phủi tay buông hắn ra, vui vẻ nói: “Ha ha, ngon lành rồi.” Nói xong, quay đầu nhìn Tử Tinh: “Nha đầu Tử Tinh, đi ra đây một chút, tới chỗ ngươi ngâm rượu thuốc cho ta xem một lát.”

Tử Tinh liếc sang Tử Nguyên thấy cả người hắn cứng ngắc, sắc mặt trắng bệch, môi nhẹ nhàng cười nhạt, nhẹ giọng đáp: “Tốt thôi.” Dứt lời, lại nói với Tử Thanh: “Tử Thanh, cũng đã trẻ rồi, ngươi mệt thì về nghỉ ngơi trước đi!”

Nghe vậy, Tử Thanh đang giắt mình liền phục hồi tinh thần nhìn Tử Tinh, nhếch miệng cười nói: “Ta không mệt, ta cùng đi với các ngươi, tối nay về cùng Dược sư cũng được, dù sao cũng tiện đường mà.”

Thật sự Dược Sư rất rất giỏi, cứ như vậy hai lần làm Tử Nguyên nuốt ba con chuột, chiêu thức ấy thật sự sạch sẽ lưu loát! Khiến hắn cực kỳ bội phục!

“Cũng tốt, cứ tới kia đưa hết mấy con chuột còn lại theo! Đi thôi!” Tử Tinh nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Tử Thanh đến cạnh Tử Nghiên nói: “Tử Nghiên sư huynh, đưa cho ta nào.” Nói xong thì lấy ổ chuột bước nhanh đuổi theo Tử Tinh và Dược sư.

Thấy Tử Nguyên có vẻ ghen, Tử Nghiên vội vàng hô: “Tử Sa, nhanh, lấy nước lại đây.”

“Đến đây đến đây!” Tử Sa đưa nước đến rồi đứng sang bên khăn trương nhìn.

“Tử Nguyên, nhanh uống chút nước đi.” Tử Nghiên nói xong liền vội vàng đổ nước xuống cuống họng hắn, sợ hắn phun mấy con chuột vừa nuốt ra, nếu thật sự phun ra thì việc phải nuốt lại mới đúng là phiền toái.

Tử Lập đến đỡ lưng hắn vội hỏi: “Nhị sư huynh, có thấy tốt hơn chưa?”

Tử Nguyên tựa vào nhẹ thở dốc một hơi, sắc mặt trắng bệch, đưa mắt nhìn mấy người đã đi xa, không biết là đang nghĩ đến chuyện gì...

Bên kia, chưa vào đến phòng Từ Tĩnh thì Dược sư đi cùng Từ Thanh đã hưng phấn hỏi: “Nha đầu Từ Tĩnh, ngay cả ta cũng không thể trị vậy mà ngươi đã làm được rồi, ngươi che giấu thật sâu đó nha! Bình thường gặp ngươi cũng là lúc ngươi đang xem sách thuốc, y thuật của ngươi tốt vậy chỉ nhờ vào việc đó thôi sao? Ngươi nói phương pháp này thật sự có thể chữa khỏi cho Từ Nguyên hả? Đúng rồi, hân còn không nói được nữa đấy, cái này ngươi cũng có thể trị hả?”

Nghe Dược sư liên tiếp đặt vấn đề, Từ Tĩnh không khỏi bật cười: “Dược sư đã nói tôn thương của hân không dễ dàng trị, ta cũng chỉ là một ăn một thua thôi, có thể chữa khỏi hay không thì phải xem lại ăn ở của hân.”

“Vậy ngươi xem nói phải ngâm chuột như thế nào? Phải bỏ thêm vị thuốc gì? Ngươi đã có hết rồi hả? Nếu không thì ta phải về được cốc để lấy rồi.” Dược sư nói, hề cứ nhắc tới y thuật thì lại lên tinh thần không ít.

“Dược liệu rất đơn giản, mọi hôm lên núi hái thuốc khi cũng đem về phơi khô không ít.” Dứt lời, nàng nói với Từ Thanh: “Từ Thanh, ngươi ra sau phòng lấy giúp ta ít dược liệu phơi nắng trên kệ, ta đi vào lấy cái cái bình.” Nói xong liền đi vào phòng, chỉ chốc lát thì ôm một cái bình rượu đi ra .

“Ô? Nha đầu Từ Tĩnh, coi ngươi vậy mà cũng tàng trữ rượu nha?” Dược sư vừa thấy, hai mắt đều sáng lên.

Từ Tĩnh cười nói: “Cái này là ta nhờ Từ Thanh mua giúp đấy.” Nói xong, đem bình rượu đặt trên mặt đất, sau lại bỏ toàn bộ chuột vào, khi Từ Thanh lấy được liệu đến cũng bỏ từng cái vào, cuối cùng mới cho vào một ít thuốc bột trị thương, xong hết thì bịt kín miệng bình.

“Như vậy là xong rồi hả?” Thấy nàng làm vài động tác đã điều chế xong rượu thuốc, Dược Sư không khỏi giật mình kinh ngạc. Mấy vị thuốc nàng bỏ vào thì đa số dược sư đều có thể nhận biết, cũng biết công dụng, nhưng chỉ bằng này là có thể chữa khỏi khí khổng của Từ Nguyên sao? Không khỏi quá đơn giản đi?

“Mấy cái đó đều là dược liệu trị liệu nội thương, chỉ là thuốc bột ta bỏ vào cuối cùng mới là vị thuốc chính yếu, cái đó mới là thuốc trị liệu khí khổng quan trọng nhất.” Từ Tĩnh nhẹ giọng nói, mỗi mang theo ý cười nhợt nhạt, ánh mắt nhu hòa nhìn trước mặt về mặt kinh ngạc của Dược Sư.

Nghe vậy, Dược Sư ngẩng đầu nhìn nàng thật kỹ một lần mới nói: “Nha đầu Từ Tĩnh, ta phát hiện ngươi càng ngày càng không đơn giản nha!” Cho tới nay đứa nhỏ này ở núi Lăng Phong đều không có quan hệ tốt với người khác, mới mấy năm trước còn nghe được chuyện bọn Từ Nguyên ức hiếp nàng, hai năm thời gian dần trôi thì gần như chẳng còn nghe thấy gì nữa, không biết do nguyên nhân, dường như bọn kia đã không đối nghịch với nàng nữa.

Mà bởi vì hân thấy nàng nhu thuận lại im lặng, thường xuyên đi lên núi hái thuốc đưa tới cho hân, chính hân cũng rất thích nàng, tuy rằng nàng không phải là đệ tử dược cốc nhưng hân cũng đưa nàng xem một ít sách thuốc mà bản thân rất trân quý, đôi khi nàng giải thích nhận định của bản thân về dược liệu khiến hân rất ngạc nhiên, chỉ là hân cũng không đặt nặng trong lòng, không nghĩ tới đêm nay biết được chuyện như vậy, phương thuốc ấy của nàng thật sự làm cho hân rất kinh ngạc.

Tự học, không có khả năng sẽ có y thuật như vậy, không có tri thức và khả năng giải thích về dược liệu như vậy, ngay cả hân cũng không thể chắc mình có thể chữa khỏi vết thương nơi khí khổng hay không vậy mà nàng có thể nghĩ đến biện pháp này, cứ theo vậy mà nói, y thuật của nàng chắc chắn cao hơn hân, tuyệt đối hơn chứ không kém, tuổi nhỏ là thế, qua vài năm chắc chắn sẽ kinh khủng tới bậc nào nữa.

“Đều là theo Dược Sư học đấy.” Nàng cười nhẹ.

Dược sư cười đến bí hiểm, lấy y thuật của hân sao có thể dạy ra một đệ tử xuất sắc như vậy chứ? Bất quá, nghe nói ở phương diện võ học thiên phú của nàng không được tốt lắm, nếu có thể, hân thật sự muốn cho nàng đi theo bên người, cùng hân nghiên cứu chế tạo dược liệu, nghĩ vậy hân liền cười ha ha hỏi: “Nha đầu Từ Tĩnh, ngươi có hứng chuyện đến dược cốc không hả?”

Nghe vậy, nàng khẽ giật mình, tiện đà cười nói: “Ta ở đây đã quen rồi, hơn nữa sư phụ cũng đối đãi vô cùng tốt.”

“Ha ha, được rồi! Bất quá nếu có ngày nào đó ngươi thay đổi chủ ý, lúc nào dược cốc cũng hoan nghênh ngươi.” Dược sư cười ha ha nói, lại nói tiếp: “Cũng không còn sớm nữa, ta về trước, ta chờ hiệu quả rượu thuốc của ngươi đấy!”

Từ Tĩnh cười cười, nói với Từ Thanh: “Từ Thanh, phiền ngươi tiễn dược sư trở về nhé.”

“Không thành vấn đề, cứ để ta.” Từ Thanh liền đi tới trước dược sư nói: “Dược sư, chúng ta đi thôi!”

“Ha ha, được.” Dược sư gật đầu, xoay người đi.

“Từ Tĩnh, ngươi cũng mệt mỏi cả một ngày rồi, nghỉ ngơi sớm một chút đi!” Từ Thanh vẫy tay với nàng, sau đó cũng xoay người rồi đi.

Nhìn bọn họ rồi đi, Từ Tĩnh mới ôm kia vô rượu vào phòng, đóng lại cửa phòng, nằm xuống giường nghỉ ngơi...

Sáng sớm hôm sau, Từ Tĩnh tỉnh dậy, rửa mặt xong liền mở cửa phòng, ai ngờ cửa vừa mở ra, một gương mặt đại yêu nghiệt phóng đại liền xuất hiện ở trước mặt nàng.

“Chào buổi sáng, Từ Tĩnh!”

Khuôn mặt yêu nghiệt như hoa đào tháng ba cười mỉa hoặc, cặp mắt hoa đào quyến rũ không chút nào che giấu tình cảm cứ vậy nhìn nàng chằm chằm, người mặc áo đỏ rộng thùng thình khiến người khác phải chú ý, vạt áo buông lơi, lộ ra lồng ngực màu lúa mì khỏe mạnh, phác họa nên một đường cong

thân thể hoàn mỹ làm máu mũi người ta chảy ròng, tựa hồ như là hấn cố ý triển lãm dáng người đáng tự hào của mình, một tay tựa vào một cách của phòng, tay kia chống bên hông, cả người nghiêng nghiêng, sống mắt gọn như làn nước mùa thu.

Sáng sớm đã cho nàng nhìn thấy cảnh này, nàng không khỏi hơi hơi run rẩy, cố gắng làm giọng nói có vẻ bình tĩnh một chút, ánh mắt dời khỏi vạt áo buông lui kia trực tiếp nhìn thẳng vào đôi mắt hoa đào như làn nước thu: “Sur huynh, ngươi có đang không thoải mái ở đâu không vậy?”

Chẳng thấy được ánh mắt kinh diễm như dự đoán, Bạch Dật không khỏi khẽ thờ dài một tiếng, mắt nhìn vạt áo mở hơn nữa của mình ngấm ngấm, hỏi: “Ngươi không phát hiện hôm nay sur huynh có điểm không giống mọi ngày sao?” Hấn đã hy sinh nhan sắc đến hấp dẫn nàng vậy mà nàng cứ vậy thờ ơ? Chẳng lẽ sức quyến rũ của hấn đã mất? Không có khả năng nha! Lúc sáng khi tới đây, trên đường gặp không ít nữ đệ tử, một đám các nàng xem đến ngây người ngây mất, chỉ thiếu chút là chảy luôn máu mũi rồi!

Nàng lùi về sau một bước, nghiêm túc đánh giá hấn một lượt, mà hấn cũng bày ra tư thế tự nhận là hoàn mỹ nhất cho nàng đánh giá, mắt hoa đào mê người lóe ra một tia sáng chờ mong, nhìn chăm chăm nàng để xem từ miệng nàng sẽ có sự ca ngợi như thế nào.

Từ Tinh nghiêm túc đánh giá hấn một phen, cuối cùng mới đưa cặp mắt trong vắt lên nhìn: “Sur huynh.”

“Ừh? Thế nào? Sur huynh hôm nay có chỗ nào đặc biệt?” Hấn cảm thấy vui sướng cười hỏi.

Khẽ nhíu mày như đang do dự chọn lời thích hợp nhất, nửa ngày sau mới nói: “Hôm nay sur huynh quả thật không giống bình thường.”

“Sao? Không giống chỗ nào?” Tim hấn nghe được lời nàng nói vui sướng nhảy lên, tràn ngập cảm giác chờ mong làm hấn thấy rất mới lạ.

“Hôm nay, có vẻ lảng lơ.” Nàng nói xong, thấy vẻ mặt hấn vốn đang chờ mong nháy mắt đã cứng ngắc, không khỏi thầm thờ dài một tiếng, ai bảo bắt nàng trả lời làm chi, hơn nữa, hôm nay hấn đúng là lảng lơ lắm nha! Sáng sớm đã bày ra cái tư thế dọa người đứng trước cửa phòng, may là lá gan nàng lớn, bằng không rất khó bảo đảm mình sẽ không bị hấn dọa nhảy dựng lên.

“Lảng lơ?” Bạch Dật có chút tổn thương nhìn nàng, hỏi: “Trong mắt ngươi chỉ nhìn thấy được có vậy thôi hả?”

Từ Tinh nhíu mày không nói gì. Chuyện hấn thổ lộ trong nghi thức triệu hồi hôm qua vẫn còn đây, hấn đối tốt nàng, nàng biết, nhưng nàng đối với hấn lại không giống như suy nghĩ của hấn.

Thấy nàng rừ rừ, trầm mặc, Bạch Dật không khỏi khẽ thờ dài một tiếng, nói: “Quên đi, ta cũng không ép ngươi, bất quá ta chỉ hy vọng ngươi đừng vội vã cự tuyệt ta, ít nhất cho ta một cơ hội, chúng ta ở chung năm năm, ta là người thế nào chẳng lẽ ngươi sẽ không biết sao? Tin tưởng ta, ta có thể cho ngươi hết thấy, cho ngươi hết thấy những thứ tốt nhất!”

Từ Tinh đưa mắt nhìn hấn, hấn đứng trước mặt, giọng điệu thành khẩn chân thành, nếu nàng là cô gái bình thường thì tất sẽ nhận lời hấn đi! Có điều, đây là vấn đề tình cảm, nàng không biết, bây giờ cũng không muốn biết, tình cảm của hấn chỉ sợ sẽ bị nàng cô phụ mà thôi.

Thấy nàng trầm mặc, sắc mặt bình tĩnh không nhìn ra được gì, Bạch Dật lại nói: “Thời gian sẽ chứng minh hết thấy, bây giờ ngươi còn nhỏ, có lẽ chuyện này ngươi còn chưa hiểu rõ, chờ ngươi thêm hai ba tuổi nữa thì bắt đầu hiểu được tình yêu rồi, ngươi sẽ rõ ràng chuyện mà ta muốn nói!” Nói xong liền chuyển chủ đề, hỏi: “Ngươi ăn sáng chưa?”

“Chưa.” Nàng lắc đầu.

Bạch Dật cười, nói: “Vây đi thôi! Hôm nay ta đưa ngươi lên núi hái quả dại, ta biết một nơi có trái cây ngon giòn, lấy ăn sáng thì không còn gì tuyệt bằng.” Nói xong không đợi nàng cự tuyệt đã dắt tay nàng đi ra ngoài.

“Sur huynh, ngươi buông ra đi, ta có thể tự đi.” Từ Tinh cau mày nói, đưa mắt nhìn cánh tay bị hấn nắm. Bị hấn nắm như vậy, sao mà có cảm giác là lạ?

“Ngươi đi chậm, không nắm ngươi thì phải đi tới khi nào? Đừng nói nữa, không thì ta trực tiếp dùng khinh công ôm ngươi mang đi đấy.” Bạch Dật sung sướng nói, giọng điệu nhẹ nhàng, không khó nhìn ra tâm tình của hấn không tệ.

Nghe vậy, ánh mắt Từ Tinh nhẹ nhàng lóe lên, đem theo một tia bất đắc dĩ thầm than một tiếng, bỗng nhiên khóe mắt thấy một bóng dáng màu trắng thon dài trác tuyệt lại hơi nao nao trong lòng.

Thần? Sao hấn lại ở đây?

Đến khi nàng quay đầu lại nhìn cho rõ thì lại không thấy bóng dáng hấn, ánh mắt trong trẻo có hơi nghi hoặc, chẳng lẽ nàng nhìn lầm rồi? Đang suy nghĩ không ngờ Bạch Dật đang nắm tay nàng đi đứng trước đột nhiên ngừng lại, làm nàng theo quán tính ngã đập vào lưng hấn.

Cái mũi tê rần, nhìn không được nhãn nhị đôi mày, ánh mắt trong vắt nhìn về phía trước. Chuyện gì đây?

Vừa ngẩng đầu, đập vào mắt chính là bóng dáng thon dài màu trắng. Thần mặc áo trắng đứng trước mặt Bạch Dật, dáng người phiêu dật, thần thái thông dong, đôi mắt đen sâu thẳm thần bí khiến người khác không thể nhìn thấu, ánh mắt lướt qua Bạch Dật đang đứng trước mặt mà nhìn đến nàng, chạm vào ánh mắt trong vắt đang nhìn lên của nàng.

“Từ Tinh, sư phụ của ngươi bảo ngươi theo giúp ta đi dạo Lăng Phong sơn một chút.” Thanh âm trầm thấp đem theo từ tính làm người ta mê muội không nhanh không chậm nói, cứ như không thấy được Bạch Dật mặc áo đỏ đứng đằng trước vậy, trong mắt chỉ có bóng dáng của Từ Tinh.

Bạch Dật đứng phía trước Từ Tinh cau mày, ánh mắt mang theo định ý liếc Lãnh Tuyết Thần một cái, không vui nói: “Từ Tinh còn chưa có ăn sáng, nếu ngươi muốn tìm người giúp đi dạo thì có thể tìm bọn Từ Sa ấy.” Trực giác của nam nhân cho hắn biết nam nhân trước mặt rất nguy hiểm, nhất định không thể để Từ Tinh và hắn có nhiều thời giờ cùng một chỗ! Bởi hắn rất vĩ đại, cô gái nào cũng không thể cưỡng lại sức quyến rũ của hắn!

Ánh mắt sâu thẳm liếc nhìn Bạch Dật đang tỏ vẻ như gà mẹ bảo vệ gà con, tiện đà nhìn về phía Từ Tinh đang im lặng: “Ngươi còn chưa ăn sáng sao? Ta cũng chưa ăn, cùng ăn đi!”

Nghe vậy, Bạch Dật không khỏi bốc lửa ba thước! Hoa đào mê người trong mắt đốt lên ngọn lửa hừng hực bắn thẳng đến vẻ mặt Lãnh Tuyết Thần thông dong phía trước mặt, cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta muốn dẫn Từ Tinh đi hái trái cây ăn! Ngươi cũng muốn đi hả?”

“Nếu ngươi muốn đi với chúng ta, ta cũng không phản đối.” Giọng nói trầm thấp rất dễ nghe vang lên, không lớn không nhỏ nhưng lại tức chết người không đến mạng.

“Ngươi!” Bạch Dật chán nản, trừng mắt giận dữ liếc mắt một cái, hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía Từ Tinh, hỏi: “Từ Tinh, ngươi nói xem có được hay không?” Nam nhân này căn bản là cố ý! Cố ý xuất hiện trước mặt Từ Tinh, cố ý phá hư cơ hội hắn và Từ Tinh ở chung!

Nhìn nhìn hai người bọn họ, Từ Tinh thần nhiên nói: “Ta không đi hái trái cây, ta muốn về phòng luyện tập nội công tâm pháp, các ngươi làm gì làm đi!” Nói xong, định xoay người trở về, đột nhiên mới đi hai bước đã dừng một chút, quay đầu nhìn hai người bọn họ nói: “Nếu ngươi muốn tìm người hướng dẫn về núi Lăng Phong, cứ tìm người khác, về phần Bạch Dật sư huynh, tốt nhất là người về Nhất Trọng Môn luyện công đi! Đừng bỏ bê tu vi vô công.”

“Từ Tinh!” Bạch Dật hô một tiếng nàng cũng không thèm quay đầu lại, không khỏi phẫn nộ trừng mắt liếc nhìn về mặt Lãnh Tuyết Thần thông dong thân sắc tự nhiên: “Bây giờ ngươi vừa lòng rồi chứ?” Nói xong, hừ lạnh một tiếng xoay người rời đi.

Khóe môi khẽ gọi hơi cong một cái, liếc nhìn Bạch Dật đã xoay người đi, áo bào phát một cái cất bước đi về hướng phòng Từ Tinh.

Từ Tinh vừa vào tới phòng đang chuẩn bị đóng cửa lại, ai ngờ một đôi tay thon dài trắng nõn chặn lại, nàng ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn người tới: “Có việc sao?” Hắn rảnh nhưng nàng không thể rảnh cùng hắn nha! Hắn cứ kè kè bên cạnh thì sao nàng có thể yên tĩnh tu luyện được chứ?

“Tâm sự đi!” Hắn nói xong, không đợi nàng mở miệng đã đi vào, tự nhiên và quen thuộc ngồi cạnh bàn.

Ánh mắt Từ Tinh nhẹ nhàng chột lóe, quay đầu nhìn gã đang ngồi cạnh chiếc bàn một lần, dừng một chút rồi cũng qua đó ngồi đối diện hắn.

“Có muốn rời núi một chút không?” Thần hỏi, ánh mắt sâu thẳm nhìn vào mặt nàng.

Nghe hắn nói, nàng hơi kinh ngạc một chút, tiện đà nói: “Thanh Sơn đệ tử thực lực không đủ, không được cho phép sẽ không thể rời núi, đây là quy định.” Nàng cũng có nghĩ tới việc phải về nhìn nhà một chút, năm năm rồi, nhưng nghĩ đến thực lực của mình quá yếu nên phải nhịn xuống.

“Ngươi đã ngây người trong này năm năm, nếu muốn đi, ta có biện pháp cho ngươi ra ngoài một chút.”

Nghe vậy, nàng nhẹ nhàng lắc đầu, thần nhiên nói: “Không, bây giờ ta không định ra ngoài.” Nếu nàng ra ngoài nhất định sẽ về nhà tìm phụ thân, kẻ nào đó đang đứng ở một nơi bí mật sẽ phát hiện, nàng không hy vọng chuyện đó sẽ xảy ra một lần nữa.

“Vì sao?” Đôi mắt đen sâu thẳm tỏ ra khó hiểu, có thể ra ngoài tại sao lại không muốn?

Nàng đưa mắt nhìn hắn thật lâu, thần nhiên nói: “Thời cơ chưa tới.” Đến thời cơ thích hợp, nàng nhất định sẽ xuống núi, nhất định sẽ về nhà!

Nghe nói như thế, ánh mắt hắn chột lóe, tiện đà nói: “Nếu cần hỗ trợ cứ việc mở miệng.” Nếu nàng không muốn nói thì hắn sẽ không ép, hắn tin rằng sẽ có một ngày, nàng sẽ nguyện ý đem chuyện tình nói cho hắn.

Từ Tinh gật đầu, nhẹ giọng đáp ứng: “Được.”

“Ngươi định không ăn chút gì thật à? Ta đang đói đây! Sư phụ của ngươi có nói qua, có gì thì tìm đến ngươi vậy mà ngươi lại để ta đói thế này?” Hắn nhếch mày, nét tuấn mỹ mà cương nghị trên mặt đem theo ý cười tràn ngập sức quyến rũ nam tính, mắt đen sâu thẳm có chút hiền hòa, có một chút dịu dàng không dễ phát hiện.

Từ Tinh ngẩn ra, đôi mắt trong trẻo tỏ ra một chút khó hiểu, dừng ít lâu mới nói: “Nếu đói bụng, vậy đi thôi! Ta dẫn ngươi đi ăn.” Nói xong, liền đứng lên.

Đôi môi mỏng khẽ gọi hơi nhếch cao, áo bào phát một cái tảo nhả đứng lên, đi theo nàng đang ra ngoài.

Núi Lăng Phong không thể so với ngọn núi khác, trừ bỏ mấy người bọn họ ở ngoài cả tòa núi thường không có đệ tử đi vào nên có vẻ thanh tịnh, chung quanh cũng rất ít gặp ai. Hai người sống vai đi, gió sớm táp vào mặt mang theo hương cỏ xanh nhàn nhạt, phảng phất một hơi nước buổi đêm, xung quanh ngoài cỏ chỉ có rừng cây, chim chóc đậu đầu cành cao giọng hót, tựa hồ vui sướng hát một khúc ca không rõ tên, đặt mình giữa cảnh thiên nhiên tươi đẹp làm cho người ta cảm thấy thể xác và tinh thần sảng khoái một hồi.

“Trong tứ đại danh sơn, Thanh Sơn có phong cảnh đẹp nhất thật đúng là không sai.” Đôi mắt đen sâu thẳm thường thức cảnh sắc xung quanh, khóe môi hơi gọi lên, dường như thành thói đạo trên bãi cỏ cũng là một cảm giác không tệ.

Nghe hần nói mấy lời này, nàng liền nhớ gia gia cũng từng nói qua, lúc trước vì ưng ý cảnh sắc Thanh Sơn đẹp nhất nên mới sống ở đây, không khỏi cảm thấy tò mò, hỏi: “Tứ đại danh sơn người đều đã đi qua sao?” Đối với ba đại danh môn kia nàng chỉ mới nghe nói, không thì cũng đọc trong mấy cuốn sách miêu tả mà thôi.

“Ừh.” Hần thấp giọng nói, thanh âm từ tính không nhanh không chậm nói: “Thường xuyên giúp sư phụ của ta đi qua đi lại, tự nhiên quen.” Tứ đại danh môn trong mắt thế nhân là nơi chốn cao xa không thể tùy ý bước vào, nhưng theo lời hần nói, đó là nơi muốn đến thì đến, ai cũng không thể ngăn hần.

“Ồ! Bất quá ta biết rõ, trong luận võ, Thiên Sơn xếp hạng thứ nhất trong tứ đại danh môn, Thanh Sơn xếp hạng ba, theo đó luận bàn tỷ thí này đệ tử Thiên Sơn không có khả năng bại bởi Thanh Sơn được.”

Thần mỉm cười, ánh mắt sâu thẳm nhìn nàng nói: “Còn chưa có đâu người đã biết rồi hả? Tuy nói người này người năm năm ở Thanh Sơn nhưng đệ tử Thanh Sơn đông đảo, không thể nói không có có người tài giỏi, người cứ vậy chắc chắn sao?”

“Nếu Thiên Sơn có thể đứng trong tứ đại danh sơn thì thực lực môn hạ đệ tử tự nhiên là không cần phải nói, hơn nữa người đã nói qua, đệ tử Thiên Sơn so với Thanh Sơn, đó là tuyệt đối chỉ có hơn chứ không kém, ta cũng chỉ lặp lại lời người đã nói thôi.” Đệ tử xuất chúng ở Thanh Sơn không ít, nhưng nàng còn chưa thấy qua Thiên Sơn đệ tử, nếu hần nói vậy thì chứng minh Thiên Sơn đệ tử đều không đơn giản, một tháng sau tỷ thí, nói vậy Thanh Sơn đệ tử sẽ không thể chiếm ưu thế, bất quá có thể lấy được kinh nghiệm cũng là một loại thu hoạch.

“Ha ha...” Nghe nàng nói, Thần không khỏi cười nhẹ ra tiếng. Nếu lúc này có ai nhìn thấy nhất định sẽ chấn động vì trong mắt mọi người, Lãnh Tuyệt Thần giống như tên của hần vậy, nhìn ôn hòa thân thiết nhưng lại lạnh lùng xa cách, có cười thì quá lắm chỉ là nhếch nhẹ khóe môi, không hề bật cười sung sướng ra tiếng nhẹ nhàng như hiện tại.

Từ Tinh kinh ngạc, đưa mắt nhìn hần: “Ta nói sai rồi sao?”

“Không, không có, chỉ là ta cảm thấy nói chuyện phiếm với người thật sự vui.” Hần nhìn nàng thật sâu, mắt đen tịch mịch xuất hiện một ý tứ mà Từ Tinh không hiểu nổi.

Bị ánh mắt quái dị của hần nhìn, nàng không khỏi cảm thấy có chút mất tự nhiên, dời mắt nhìn về căn phòng phía trước, nói: “Đến rồi, mỗi buổi sáng sẽ có người đem bữa sáng để ở đây, giờ hãy còn sớm, chút nữa mới đem tới, chúng ta đi vào đợi một lát đi!”

“Ừh.” Hần lên tiếng, cùng nàng đi vào trong.

Trong phòng ăn, không biết vì chưa ai ngủ dậy hay đều sang phòng Từ Nguyên mà vẫn chưa thấy ai đến, hai người ngồi xuống bàn tán gẫu, chỉ chốc lát, có đệ tử cầm giỏ đến, vừa thấy hai người thì không khỏi có chút giật mình, nhìn chằm chằm người con trai tao nhã mà cao quý trác tuyệt kia.

Đó là Lãnh Tuyệt Thần sao? Sao hần lại đến sớm như vậy? Kích động tới mức quên cả phản ứng, cứ giật mình sững sờ đứng đấy, ngây ngốc nhìn.

“Ai? Tại sao đứng sững sờ ngay cửa hả? Không phải người đến đưa đồ ăn sáng sao? Ngây ngốc ở đó làm gì? Hôm nay có cái gì ngon? Nhanh đưa cho ta.”

Ngoài phòng, một giọng nữ có chút điệu ngoa vang đến, đệ tử cầm rổ thức ăn mới giật mình vội vàng phục hồi tinh thần, mà hai người trong phòng nghe thấy giọng nói này cũng đều ngược mắt nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy, Từ Cẩm mặc lụa mỏng điểm lệ đầy tên đệ tử đang đứng sững sờ ở cửa ra để đi vào, bất ngờ nhìn thấy hai người đang ngồi bên trong cũng giật mình, nhanh chóng biến đổi sắc mặt từ điệu ngoa thành kiều diễm vô song, tươi cười vội vàng đi tới bên cạnh bàn.

“Lãnh công tử, sao người cũng ở đây?” Bỗng nhiên mới chợt nhớ ra điều gì vội vàng hỏi: “Người cũng chưa ăn sáng phải không?” Nói xong, bước nhanh đến chỗ tên đệ tử kia lấy chiếc rổ đem đến, bày biện đồ ăn sáng trên bàn: “Lãnh công tử, cái này là đồ ăn sáng mới vừa đem tới, người nằm trước nhé.”

Trước thái độ quá nhiệt tình của nàng, Từ Tinh có chút ngạc nhiên, nàng và bọn Từ Nguyên có quan hệ tốt như anh chị em ruột thịt, với lại, Từ Nguyên nằm trên giường là do Thần làm ra, sao nàng vừa thấy đến nam sắc thì đã thành ra cái bộ dạng này rồi? Tối hôm qua còn tỏ ra hung ác cơ hồ muốn đem nàng bóp chết, quả nhiên đối xử với mỹ nam thì phải khác biệt nha!

“Không làm phiền, tự ta có thể làm được.” Thần nói xong, múc bát cháo đưa đến trước mặt Từ Tinh, lại giúp nàng gấp một ít đồ ăn sáng, nói: “Ăn đi!”

“Cám ơn.” Từ Tinh nhẹ giọng nói cảm ơn, bưng bát cháo lên, liếc thấy sắc mặt Từ Cẩm có chút khó coi liền lẳng lặng ăn sáng một chút.

Thấy nàng động đũa, ánh mắt Thần dịu dàng, gấp cái bánh bao, tao nhã cắn một miếng, chậm rãi ăn, làm như không thấy ánh mắt Từ Cẩm liếc sang.

Sắc mặt Từ Cẩm vốn đang khó coi lại nhìn thấy Thần ăn thật tự nhiên mà vẫn tỏa ra khí chất tao nhã cao quý tao nhã như vậy, không khỏi quên đi cảm giác bức bối ban nãy mà kinh ngạc nhìn hần, thấy hần ăn bánh bao, cắn từng miếng tao nhã, một cái bánh bao vốn dĩ rất tầm thường trong tay của hần dường như đã trở thành của ngon vật lạ kỳ diệu vị cỡ nào, thấy được khí chất bẩm sinh tao nhã tôn quý kia, đôi mắt đẹp của nàng không ý thức tràn ngập sự ái muội, tầm mắt bị từng động tác của hần hấp dẫn không rời, không thể tự kiềm chế...

Thoáng nhìn bộ dáng Từ Cẩm háo sắc, nàng phải đặt cái chén xuống, đứng lên có người nhìn chằm chằm bên cạnh như vậy quả thật là ăn không vào.

“Người ăn ít vậy sao?” Thần hơi nhíu đôi mày đẹp khi thấy nàng chỉ ăn nửa chén cháo.

“Ta luôn ăn ít, nhiều đây cũng đủ rồi.” Thấy hấn cũng chỉ ăn một cái bánh bao, liền hỏi: “Ngươi không ăn cháo à?” Không phải hấn nói đùa bụng sao? Sao mà chỉ ăn một cái bánh bao vậy?

“Ta cũng không ăn nhiều.” Đôi ăn uống hấn có chút khó tính, đồ ăn ở đây thật đúng là không hợp khẩu vị của hấn, nếu không phải muốn ăn cùng với nàng thì hấn cũng chẳng đến đây ăn.

“Ừ!” Nàng khẽ lên tiếng, đứng lên nói: “Ta muốn về tu luyện nội công tâm pháp, ngươi cứ tự nhiên đi.”

“Ừm, ngươi đi đi!” Hấn nói xong, phất áo bào một cái đứng lên: “Ta đi tìm sư phụ của ngươi đánh một ván cờ giết thời gian, thông thả lại đến tìm ngươi.” Giọng nói trầm thấp vừa ngừng, khoe môi hơi cong, ngay lúc Từ Tĩnh vừa nghe xong đã bước nhanh ra ngoài.

Nghe hấn nói, Từ Cẩm cắn môi, ghen tị nhìn sang Từ Tĩnh, ánh mắt chứa đầy sự không cam lòng và oán hận, nàng có dung nhan điểm lệ vô song, lại còn là thiếu nữ quý như hoa, thực lực lại thuộc loại trung thượng, xem ra, nếu không có Từ Tĩnh, Lãnh Tuyết Thần sẽ chú ý đến nàng! Điều là tại Từ Tĩnh! Cái gì cũng thua kém nàng, lại cố tình hấp dẫn chú ý của mọi người!

Nếu không có nàng, nhất định sẽ không như vậy!

Thấy được ánh mắt oán hận kia, Từ Tĩnh thần nhiên liếc nàng một cái, vẻ mặt bình tĩnh, thái độ lạnh nhạt, cứ như đang nhìn một kẻ xa lạ tầm thường, ánh mắt không chút dao động hay kèm theo bất kỳ cảm xúc nào, sau đó lại dời mắt, bước ra ngoài.

Từ Cẩm đang lúc phẫn nộ lại thấy được ánh mắt lạnh nhạt mà bình tĩnh của nàng, cơn giận vốn đang bị kìm nén bỗng nhiên bộc phát, cả người nàng ta vút một tiếng, quần lụa đỏ kéo đến chắn ngay trước mặt Từ Tĩnh, chặn đứng lối đi xong mới rít lên: “Từ Tĩnh, ngươi đứng lại đó cho ta!”

Bị ngăn trở đường đi, nàng hơi nhíu mày, ánh mắt trong trẻo hơi mất kiên nhẫn: “Tránh ra.” Giọng điệu thần nhiên có chút chán ghét khó nhận ra.

“Ta cũng không phải là Từ Sa, ta cóc có sợ ngươi! Nói cho ngươi biết, đừng có cả ngày làm một bộ dạng tự cho là thanh cao, bắt quá chỉ là một cái phế vật! Một cái phế vật tập võ! Về dung mạo về thực lực, ngươi có điểm nào so được với ta? Luận gia thế, ta là thiên kim đại gia thế tộc, còn ngươi thì sao? Bắt quá chỉ là một đứa con gái quê mùa nơi khi ho cò gáy, ngươi dựa vào cái gì mà so sánh với ta hả? Đừng tưởng rằng Bạch Dật sư huynh thật sự thích ngươi, đừng tưởng rằng Lãnh Tuyết Thần đối với không giống người khác, ta nói cho ngươi nghe, bọn họ chỉ là chơi đùa ngươi mà thôi, bộ dạng ngươi bản cùng nghèo khó như vậy, ngươi nào có tư cách được bọn họ yêu? Ngươi nào có tư cách đứng bên người bọn họ hả?”

Liên tục nghe hàng loạt câu mắng chửi mỉa mai kèm theo sự tức giận, tên đệ tử đem đồ ăn sáng đưa tới hơi sớm không khỏi bị dọa đến kinh ngạc ngay tại trận, mở to mắt nhìn. Vốn hấn đang chuẩn bị lạng lẽ rời đi, ai ngờ nghe thấy nàng kia liên tục tức giận mắng, vừa rồi còn là một cô gái bộ dạng kiều điểm ngọt tươi cười, vậy mà sau khi nam tử xuất sắc trác tuyệt kia vừa đi đã biến ngay thành một mẫu dạ xoa, thật sự rất dọa người.

Lại nhìn đến cô gái áo trắng, thấy nàng khép nửa đôi mắt khiến người ta không thấy rõ thần sắc của nàng nhưng từ khi cô gái áo đỏ xảo quyết tức giận mắng, trên người cô gái đã có hơi thở như dần biến hóa, chỉ thấy cả người cô gái áo trắng vốn thanh nhã lạnh nhạt dần dần tràn ngập ra một hơi thở lạnh lẽo, lạnh như gió tuyết tháng mười hai, làm người ta cảm thấy ớn lạnh tới tận tủy, hấn ngăn ra, càng nhìn càng kinh hãi.

Đã xảy ra chuyện gì? Hơi thở một người sao có thể biến hóa nhanh như vậy? Hấn biết cô gái mặc áo trắng tên là Từ Tĩnh, kẻ mà mọi người ở Thanh Sơn công nhận là phế tài tập võ, năm năm, dù là võ công hay tâm pháp cũng đều không có tiến bộ, so sánh với vài đệ tử núi Lăng Phong khác thì đều thua kém, cực kỳ kém cỏi, nhưng mà hiện tại đã xảy ra chuyện gì? Hơi thở lạnh lẽo kia, dù tu vi của hấn rất thấp cũng không có khả năng nhìn lầm nha!

Cảm thấy kinh ngạc không thôi, trong lúc nhất thời đã quên là phải nhanh một chút rời đi nơi này, ngược lại càng kinh ngạc cô gái áo trắng kia, thiếu nữ áo đỏ vẫn đang chửi mắng liên tục, cô gái áo trắng càng lạnh lùng, hấn không khỏi vì nàng mà đổ mồ hôi lạnh một phen.

Từ Cẩm thét lớn giọng nói ngọt ngào của mình, lúc này bị đồ kỳ che mắt nên không phát hiện ra cả người Từ Tĩnh cực kỳ lạnh lẽo, cũng không thấy được cặp mắt vốn luôn thần nhiên bình tĩnh đang từ từ đưa lên cao, lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng.

“Nói xong chưa?” Giọng nói trong trẻo nhưng lại lạnh lùng không hề giống với trước đó, đem theo sự rét lạnh thật rõ ràng, ngăn ngụt ba chữ lại làm người ta không rét mà run.

Bị cặp mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia nhìn, trong lòng Từ Cẩm không khỏi chấn động, dường như chỉ trong nháy mắt, có một sự rét lạnh bắn thẳng đến tim nàng, làm cho cả người nàng chợt rét run, nhưng trong nháy mắt nàng đã trấn định được, tự an ủi: mình bị sao vậy? Bắt quá nàng chỉ là một kẻ phế tài tu luyện, Từ Sa sợ nàng, còn mình thì không! Sao mà nàng lại bị cặp mắt kia dọa chứ? Một kẻ chẳng có thực lực gì thì sao có được ánh mắt khiếp người như vậy? Nhất định là nhìn lầm rồi!

Lúc này mới ưỡn ngực hất cằm, đôi môi đỏ mọng khẽ cong, khiêu khích nói: “Làm sao vậy? Ta nói không đúng hả? Nói cho ngươi biết, đừng tưởng có sư phụ che chở thì ngươi cứ vậy tỏ ra bộ dáng không coi ai ra gì kiểu đó, nếu thực sự chọc giận ta, ta nhất định sẽ chinh đón ngươi thật tốt đấy! Ngươi cho là Nhị sư huynh của chúng ta sẽ chịu ơn ngươi sao? Cho ngươi biết, dù là Đại sư huynh nhận ơn của ngươi thì ta với Tam sư huynh cũng chẳng có cảm kích đâu! Muốn chúng ta thừa nhận ngươi? Nằm mơ đi!”

Đêm qua hai người bọn họ bị Từ Nghiên nói vậy liền chạy ra ngoài, xem ra cũng không biết hôm qua đã xảy ra chuyện gì, càng không biết nàng là người mà Từ Nghiên cố ý đến giúp chữa thương cho Từ Nguyên, bằng không cũng không nói ra ra mấy lời như vậy.

Mắt thoáng nhìn thấy bóng người mặc áo xanh đang đi đến đây, khoe môi hơi cong, không khỏi nở nụ cười nhẹ nhàng, thay vì chính mình ra tay thì chẳng thả mượn sức người khác càng thống khoái, nàng tin, nếu là Đại sư huynh nàng kính trọng tự mình ra tay trừng phạt nhất định sẽ thú vị hơn.

Tên đệ tử kia đứng ở một thấy Từ Tình còn nở nụ cười, không khỏi giật mình, ngạc nhiên nhìn nàng, thầm nghĩ, có phải là nàng bị dọa ngu rồi không? Sao còn chưa chạy mà cứ đứng ra đó cười? Nếu cô gái áo đỏ kia thật sự ra tay, sợ là nàng chịu không nổi đâu.

Thấy Từ Tình vậy mà bật cười trước mặt nàng, cứ như đang cười nhạo nụ cười của nàng, làm khiến nàng thấy cực kỳ chói mắt, lúc này giận dữ phần nộ quát : “Cười? Ngươi còn dám cười? Ngươi cười ta đúng không? Cười Lãnh Tuyệt Thần không để ta vào mắt đúng không? Cười Bạch Dật sư huynh cũng không để ý ta đúng không? Tiểu tiện nhân nhà ngươi! Còn không biết thân biết phận sao? Thật đúng là xem mình giỏi lắm? Xem ta có đánh chết ngươi không!”

Từ Nghiên đang đi tới, từ xa chỉ thấy đến hai nàng đứng bên cửa phòng, cạnh bên còn có gã đệ tử chuyên đưa com, thấy tình hình có chút không thích hợp, bỗng nhiên lòng hấn không khỏi nhảy dựng như là sẽ phát sinh chuyện gì đó không tốt, đến gần thì giọng điệu tức giận loáng thoáng truyền vào tai hấn rõ ràng.

Từ Cẩm vậy mà dám mắng chửi nàng ngay trước mặt nàng sao? Từ Nghiên kinh hãi, từ sau khi Từ Nguyên gặp tình trạng như vậy, trong lòng hấn luôn cảm thấy sợ Từ Tình không thôi, xem Từ Nguyên thì biết, hấn chỉ mắng một câu mà nàng đã khiến hấn không mở miệng nói được một lời, cho dù đã nhận lời hấn chữa cho Từ Nguyên thế nhưng cũng dùng biện pháp như vậy, bắt hấn nuốt chuột con sơ sinh, đúng là so với chết không khá hơn bao nhiêu, nay Từ Cẩm tức giận mắng nàng như vậy, còn mắng khó nghe kiểu này, hấn mơ hồ có thể dự đoán được kết cục thảm của Từ Cẩm. .

Thẳng tới lúc Từ Cẩm vung tay về phía nàng, hấn cả kinh hét lớn ra tiếng: “Dừng tay!” Tim dường như trong giây lát kia đã ngừng đập, khí huyết toàn thân cả kinh mà ngưng chảy.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Hết Sức Căng Thẳng

Trong nháy mắt bóng dáng màu lam đằng kia nhanh chóng nâng lên hơi thở huyền khí trong cơ thể, dùng tốc độ nhanh nhất lao tới phía trước, nhưng, vẫn chậm một bước.

Từ Cẩm giờ tay tắt Từ Tình nghe thấy rõ ràng thanh âm của đại sư huynh nhưng cũng không chịu dừng tay, ngược lại còn tăng thêm sức lực, tốc độ, bí mật đánh ra một chưởng mang theo huyền khí, Từ tình ăn một tát này thì ít nhất một bên lỗ tai của nàng sẽ bị đánh điếc, mà, đây đúng là ý nàng ta muốn!

Đôi mắt đẹp lóe lên sự hung ác, cái tát bí mật mang theo chưởng phong hung hăng hướng đến Từ Tình, vốn tưởng rằng sẽ nghe được tiếng tát tai vang dội ai ngờ bàn tay vừa hạ xuống đã bị bắt được, lại còn không thể nhúc nhích nửa phần.

“Ngươi cho là ngươi có tư cách giáo huấn ta?” Giọng nói thân nhiên, nhiều hơn ba phần lạnh lùng, ánh mắt khinh thường trào phúng quét qua gương mặt kiều diễm động lòng người, như kiếm lạnh xuyên tim, làm người ta không rét mà run.

Một cái phé vật làm sao có khí thế làm cho người ta sợ hãi như vậy? Một cái phé vật làm sao có được ánh mắt lạnh lẽo như vậy? Người đứng trước mặt đúng là Từ Tình đã cùng sinh sống trên một đỉnh núi với họ 5 năm sao? Trái tim chùng xuống, một sự sợ hãi kinh hoàng không biết từ đâu đột nhiên sinh ra, chưa phục hồi tinh thần cổ tay đã đau đớn làm nàng thầm thiết kêu ra tiếng.

“A... Ngươi, ngươi làm gì vậy? Buông tay! Mau buông tay!” Cảm giác đau nhức tê tâm liệt phế tận xương tủy, một tiếng gãy xương răng rắc thanh thúy vang lên, tay nàng lập tức trở nên mất đi tri giác, lòng nhảy lên một cái, cả người dường như tiến vào vực sâu hắc ám. .

“A... Tay của ta...”

Tiếng kêu thảm thiết tê lương cắt qua phía chân trời, trong lúc đám mây dần tản ra, tiếng thét chói tai quanh quẩn trong không khí sáng sớm, Lăng Phong phá lệ âm ỉ, vài người đang ở trong phòng nghe được tiếng thét chói tai tê lương này, trong lòng cả đám run lên, bước nhanh chạy đi ra.

Gần đây bọn họ đã bị chuyện của Từ Nguyên làm cho sợ hãi, dường như năm nay núi Lăng Phong so với năm rồi đã dần bắt đầu không còn yên tĩnh, bọn hấn thật sự không nghĩ sẽ chứng kiến cục diện này, hiện tại sáng tinh mơ đã truyền đến một tiếng thét chói tai, rốt cuộc là ai đã xảy ra chuyện?

Ở một nơi khác, Lăng Thành đang chơi cờ với Thần nghe được thanh âm này, tay cầm quân cờ hơi dừng lại, sau đó lại xem như không có việc gì mà tiếp tục chơi, Thần ngồi đối diện hấn thấy vậy, khóe môi không khỏi hơi cong, giọng trầm thấp mang theo vài phần trêu tức không nhanh không chậm nói: “Ngươi có vẻ không lo lắng? Không sợ gặp chuyện không may sao?”

“Bọn họ không còn là trẻ nhỏ nữa, bản thân đã có thể gánh vác hậu quả, ta đã nhắc nhở qua chúng không chỉ một lần, nếu đã không nghe thì cứ việc tự mình xử lý!” Lăng Thành nói xong lại đặt xuống một quân cờ, ngừng đầu nói với Thần: “Tới phiên ngươi.”

Trong đôi mắt đen sâu thẳm hiện lên một điểm sáng âm u khó hiểu, khóe môi hơi nhếch lên, ánh mắt nhìn lướt qua bàn cờ kia, quân cờ trong tay liền cũng

đặt xuống. Theo quan sát của hắn, mấy người kia không phải là đối thủ của Tử Tinh, Tử Tinh dư sức đối phó bọn họ.

“Ván này ngươi đã thua rồi.” Hắn cong môi cười, ánh mắt sâu thẳm nhìn thẳng về phía Lăng Thành, mày mắt tản ra một sự tự tin chói lọi cùng hơi thở tôn quý bẩm sinh.

Lăng Thành nghe nói thể liền chăm chú nhìn ván cờ, sau lại cười: “Đã vậy thì cứ làm thêm ván nữa.” Nói xong lại bày một bàn cờ mới, chuẩn bị bắt đầu thêm một ván.

So với bàn cờ bên này cười nói chém giết thì cảnh tượng bên kia lại đầy áp lực và lạnh lẽo giống như băng tuyết rét thấu xương tháng 12 quét qua làm da dẻ đau rát, xương thịt nhừ nhối.

Tử Tinh cứng rắn cầm cổ tay đã bị bẻ gãy của Tử Cầm quặt ra sau lưng, tay hơi dùng sức đẩy, lúc này cả người nàng mắt trọng tâm ngã ngồi trên mặt đất, tiếng kêu thảm thiết mất tự nhiên ngừng lại, muốn kêu cũng không ra tiếng, cái đau nhức từ trong xương cốt đau đến mức cả người nàng run run, mặt mũi trắng bệch cùng với bộ đồ lụa mỏng màu đỏ trở nên tương xứng, hai hàng nước mắt trong suốt chảy trên dung nhan diễm lệ, vì nàng mà tô thêm một phần thần thái diễm đạm đáng yêu.

Tử Tinh đứng trước mặt nàng, ánh mắt lạnh buốt từ trên cao nhìn xuống nàng, đôi mắt trong vắt như băng sương sắc bén, thân người mảnh khảnh, dung nhan thanh nhã trắng trong thuần khiết, cả người quần áo đơn giản tới độ không thể đơn giản hơn lại làm cho cả người nàng tản ra một hơi thở tôn quý cao xa không thể chạm vào, cặp mắt trong suốt kia cứ như lạnh nhạt hết thảy mọi thứ trên thế gian nhưng lúc này lại lộ ra một chút tức giận, lạnh lùng nhìn chăm chăm Tử Cầm trước mặt đang ngã ngồi dưới đất.

Lúc này tên đệ tử đưa đồ ăn sáng đứng phía sau hai người đã chứng kiến một màn hoàn toàn kinh sợ, hắn chỉ đưa điểm tâm tới đây lại thấy được một màn lại một màn làm hắn khiếp sợ, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với mấy người trên núi Lăng Phong này hả?

“Tử Cầm, ngươi sao rồi?” Tử Nghiên vội chạy đến nhưng vẫn chậm, thấy Tử Cầm ngã ngồi dưới đất, cả người run run, nước mắt chảy trên dung nhan diễm lệ, lòng không khỏi sinh thương tiếc, lại thấy nàng một tay cầm gậy gao tay kia cánh môi run nhè nhẹ, đỡ lấy dung nhan trắng bệch đang nhìn về phía hắn.

“Đại, đại sư huynh, ta, tay của ta, đau quá...”

Đã gãy, tay nàng bị bẻ gãy một cách thô bạo. Vừa rồi nàng rõ ràng nghe được âm thanh xương gãy, thanh thúy như vậy, làm nàng kinh hãi như vậy. Bỗng nhiên, ngẩng đầu lên nhìn về phía Tử Tinh đứng trước mặt nàng, sự ngoan độc phần nộ trong mắt nhảy lên! Sao nàng ta dám? Làm sao mà nàng ta dám hả! Dám đối xử với nàng như vậy! Tử Tinh! Nàng và nàng ta không thể đội trời chung!

“Không có việc gì hết, ngươi không cần lo lắng, được sư có thể giúp ngươi chữa khỏi, sẽ không có việc gì, không cần lo lắng.” Tử Nghiên nhẹ giọng an ủi, đỡ nàng đứng lên, cau mày nhìn Tử Tinh trước mặt nói: “Cho dù nàng mang ngươi, ngươi cũng không nên xuống tay nặng như vậy chứ! Đã ở chung năm năm, chẳng lẽ ngươi không có một chút tình cảm đồng môn hay sao?”

Nghe vậy, Tử Tinh hơi nhếch khóe môi, một nụ cười tươi thật nhạt trên môi, nhiên, trong cặp mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia không hề mang theo ý cười, nàng chậm rãi nâng mắt, tầm mắt dừng lại trên người cả hai, như cười như không nhìn bọn họ.

Tình cảm đồng môn? Như vậy mà dám nói với nàng tình cảm đồng môn? Năm năm trôi qua, nàng đều bị cô lập, cho tới bây giờ cũng chưa từng ở cùng một chỗ với bọn họ, cứ như vậy, tình cảm đồng môn sẽ có sao?

“Đại sư huynh? Tử Cầm? Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Bỗng nhiên giọng Tử Kiệt truyền đến, ngay sau đó, Tử Lập và Tử Sa cũng nhanh chạy tới, khi bọn họ nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn diễm lệ của Tử Cầm trắng bệch được Tử Nghiên đỡ, ánh mắt Tử Lập khẽ tránh né, vẻ mặt phức tạp, Tử Sa cũng kinh ngạc nhìn Tử Tinh, trong mắt hiện lên một tia khiếp ý rụt lui về, còn Tử Kiệt lại phần nộ rống to ra tiếng.

“Lại là ngươi? Lại là ngươi gây sự phải không? Ngươi không thể an phận sao? Ngươi phải làm hại bọn ta đều tàn phế ngươi mới vui vẻ phải không? Rốt cuộc ngươi muốn gì? Vì sao cứ gây ra nhiều chuyện như vậy?”

Đôi mắt trong vắt khẽ sáng, nét cười trên môi dần tan, ánh mắt nhanh chóng trở nên sắc bén, đúng là cá mè một lứa, sao mà nàng cảm thấy cái điệu bộ này giống với màn đánh đập tàn nhẫn lúc vừa lên núi Lăng Phong trước kia? Mấy năm nay nàng không đi chọc người, tự mình trải qua cuộc sống nhưng cũng không có nghĩa là để yên cho bọn này tùy ý trêu chọc!

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lướt qua bọn họ, cuối cùng mới nhìn đến Tử Nghiên đang đỡ Tử Cầm, như cười như không hỏi: “Tự ngươi ra tay? Hay để ta tự mình ra tay?” Nếu cần thiết, nàng không ngại làm bọn họ ăn trọng cả đời khó quên!

Tử Nghiên nghe vậy thì nhíu mày: “Có ý gì?” Nàng đã làm Tử Cầm bị thương thành như vậy, chẳng lẽ còn chưa chịu buông tha sao?

“Và miệng.” Nàng nói xong, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lộ ra một sự trào phúng liếc qua khuôn mặt đầy nước mắt của Tử Cầm một cái: “Ngươi đừng nói mình không nghe được vừa rồi nàng mang ta như thế nào, cũng đừng nói không biết vừa rồi nàng định ra tay, ta không chọc người nhưng cũng không có nghĩa là để cho người chọc ta!” Nàng dứt lời, ánh mắt lạnh lùng mang theo sự lạnh lẽo bắn về phía bọn Tử Kiệt.

“Ta cho ngươi cơ hội động thủ, bằng không, ta không biết mình sẽ làm ra chuyện gì đâu.” Giọng nói thản nhiên lại lộ ra khí thế lạnh như băng, đem theo uy hiếp làm Tử Nghiên giật mình.

Vừa rồi hắn thấy Tử Cầm vùng tay đánh ra chương phong sắc bén, nếu ăn một tát này, phỏng chừng nhẹ nhất cũng sẽ điếc tai, bằng khả năng quan sát

của Từ Tĩnh sao có thể nhìn không ra chứ? Cứ tưởng rằng bẻ gãy một bàn tay xong thì sẽ không truy cứu, không ngờ nàng vẫn không chịu buông tha cho.

Bắt hấn ra tay và miệng Từ Cẩm? Cái này, sao hấn làm được đây? Còn nếu không đánh thì chính nàng sẽ đánh, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng! Nhất thời cảm thấy lo lắng vô cùng, tình thế khó xử, không biết rốt cuộc mình phải làm cái gì bây giờ?

Từ Lập và Từ Sa thấy thế, hai người biết rõ Từ Tĩnh chỉ giỏi dùng được, nhưng nói ra lời này, rõ ràng chính là uy hiếp, nhất thời cũng không biết làm gì cho phải, chỉ trầm mặc đứng một bên, cùng nghĩ thầm, Từ Cẩm đã làm gì mà chọc phải nàng?

Mà Từ Kiệt nghe nói thế, lại nhìn về mặt Từ Nghiên do dự, tức thì hét lớn: “Đại sư huynh, rốt cuộc người đang lo lắng cái gì? Nàng kêu người đánh người phải đánh sao? Dựa vào cái gì mà phải nghe lời nàng? Không phải chỉ là một nha đầu nhỏ nhỏ sao? Ta không tin mấy người chúng ta sẽ không trị được nàng! Chỉ cần người nói một tiếng, cho dù sư phụ sẽ trách phạt nhất định ta cũng không để nàng sống yên thân!”

“Từ Kiệt người cầm miệng đi!” Từ Nghiên trầm giọng quát, cảm tức liếc Từ Kiệt một cái.

Tối hôm qua bị hấn quát thế nào thì hôm nay lại bị hấn quát như vậy, nhìn sang đôi mắt đẹp mờ mờ nước mắt của Từ Cẩm, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, Từ Kiệt không khỏi giận dữ, tức giận hô: “Nếu Đại sư huynh người không dám đánh nàng vậy thì để ta! Hôm nay thế nào ta cũng phải cho nàng một cái giáo huấn!” Lửa giận lên cao, hấn nhanh bước đến, giơ bàn tay, hội tụ năng lượng Huyền Khí nhắm đánh Từ Tĩnh.

“Từ Kiệt không thể được!” Từ Nghiên kinh hô ra tiếng, thân hình bước nhanh định ngăn hấn lại.

Trong mắt Từ Lập đầy lo lắng liếc nhìn bọn họ, mà Từ Sa đang vội vàng giúp đỡ Từ Cẩm, đồng dạng lo lắng nhìn. Nếu Từ Tĩnh hiểu y thuật, tất nhiên ở phương diện dùng thuốc sẽ có nghiên cứu, mấy năm này đều vô sự mà sống, nhưng hiện tại lại biến thành như vậy, nàng thực sự lo lắng sẽ có chuyện gì đó xảy ra mà cả bọn sẽ không thể nào tiếp nhận được.

Nhị sư huynh đã nằm trên giường, mà Ngũ sư tỷ cũng bị bẻ gãy một bàn tay, nếu ngay cả Đại sư huynh và Tam sư huynh gặp chuyện không may thì đúng là phiền toái rồi.

Thấy bóng dáng đang đánh về phía mình, Từ Tĩnh di chuyển, chợt nghiêng người né ra, thoải mái tránh được chiêu kia làm cả người hấn suýt nữa ngã ra, đồng thời ông tay áo nhẹ nhàng phát trong nháy mắt, một thứ bột phấn không màu không mùi không dấu vết bắn ra, nàng hơi nhếch môi, lộ ra ý cười thần nhiên.

Nếu tự động dâng lên cửa thì nàng đành đem bọn họ thí nghiệm thuốc vậy, để xem thứ thuốc nàng mới nghiên cứu tạo ra sẽ có hiệu quả thế nào?

“Từ Kiệt! Ta bảo người đừng làm chuyện xằng bậy người có nghe thấy không hả!” Từ Nghiên không chế hấn, tức giận la mắng, trong mắt lộ vẻ tức giận.

Nhưng cũng trong lúc đó, đôi mắt Từ Tĩnh đang nửa híp bỗng lạnh lẽo, môi hơi cong, chân dời một bước, lách người lướt qua hai bọn họ nháy mắt đi tới bên người kẻ bị gãy tay là Từ Cẩm, bàn tay trắng nõn giơ lên, dùng mười phần sức lực tát vào mặt nàng ta, vài tiếng bạt tai vang lên, nhất thời mọi người đồng loạt cả kinh.

Một màn này xảy ra quá mức đột nhiên, cũng quá sức làm người ta khó lòng phòng bị, ngay cả Từ Lập cùng Từ Sa bên cạnh Từ Cẩm cũng cơ hồ không nhận ra nàng làm gì để xuất hiện trước mặt bọn họ, còn Từ Cẩm bị ăn bạt tai tức thì choáng váng, kinh ngạc đứng phỗng ra, quên cả hô to, chỉ cảm thấy mặt mình bỏng rát, đến khi phục hồi tinh thần thì Từ Tĩnh mặc áo trắng đã bỏ tay xuống đứng cách bọn họ ba bước dài.

Khẽ giật mình, sững sờ, kinh ngạc cùng không thể tin mở to hai mắt nhìn, trong lòng bị này một màn kinh động, khuôn mặt vốn điềm lệ vô song lúc này lại đỏ bừng, thậm chí còn có chút sưng phù, xưa nay chưa từng chịu nhục và đau đớn như vậy làm nàng oa một tiếng khóc rống lên: “Ô ô ô... Đại, đại sư huynh, đại sư huynh... Nàng, nàng, ô ô ô...” Lần này, Từ Cẩm trực tiếp bỏ nhào vào lòng Từ Sa khóc lớn.

Nghĩ rằng nàng chính là tiểu thư thế tộc, chưa từng có người dám như vậy đối đãi nàng? Cho dù là đi vào Thanh Sơn học võ, bái ở sư phụ nhiều năm người cũng chưa từng đánh nàng như vậy, trong lúc nhất thời, tức giận cùng ủy khuất không kiềm được mà chạy thẳng lên não!

Từ Nghiên và Từ Kiệt lấy lại tinh thần, hai người phải sợ hãi kinh ngạc nhìn Từ Cẩm, tiện đà phần nộ nhìn về phía Từ Tĩnh mặc một thân áo trắng, muốn tiến đến xả giận cho Từ Cẩm nhưng lại không thể! Rũ tay áo, nắm chặt hai bàn tay, gân xanh hiện lên, rất khiến người ta sợ hãi.

“Đại sư huynh! Người buông! Buông! Thân là sư huynh, làm sao có thể nhìn Từ Cẩm bị người bắt nạt như vậy! Người mau thả ta ra!” Từ Kiệt phần nộ gào thét lớn, không ngừng giãy dụa, muốn lên đánh Từ Tĩnh một hồi lớn lại bị Từ Nghiên giữ chặt lấy, không thể vùng ra.

Tức giận xông lên đầu, thẳng đến óc, sắc mặt vì lửa giận thiêu đốt mà đỏ quạch, cứ nhìn đến cái bộ dạng đánh người rồi không để ý gì nữa của Từ Tĩnh, Từ Kiệt ước gì có thể một kiếm chém chết nàng!

Từ Tĩnh liếc nhìn Từ Nghiên một cái, thần sắc lạnh lùng thần nhiên, không nhanh không chậm nói: “Người đã do dự thì ta phải tự mình đánh thôi, bất quá nếu là ta đánh, sợ là 10 ngày nửa tháng không tiêu sưng.” Nói xong, phất áo xoay người đi về phòng mình.

Nhưng cũng trong lúc này, Từ Cẩm đang tựa vào lòng Từ Sa bỗng ngẩng đầu, khuôn mặt sưng vù dường như trở nên giống cái đầu heo, đã vật còn đỏ rực làm cho người ta nhìn thấy phải giật mình kinh hãi.

“Ta giết người!”

Giọng nói độc ác không hề che giấu hận ý, một đôi mắt bị lửa giận làm cho nổi tơ máu, gắt gao nhìn chăm chăm bóng người áo trắng đang rời đi, buông cái tay bị gãy ra, nằng nặc chặt bàn tay còn lại, móng tay cắm vào lòng bàn tay, mỗi đốm móng khê nhếch, giọng nói ngập trời thù hận phần nộ quát một tiếng: “Hong xà! Ăn nằng cho ta!”

Giọng nói thù hận ngập trời vừa dứt, bỗng nhiên một luồng sáng màu đỏ lóe lên từ cơ thể của nàng ta, một con rắn lớn màu đỏ thẫm bay ra, trên thân đỏ sẫm có một đường hoa văn màu đen càng khiến người ta sợ hãi quỷ dị, đôi mắt rắn màu vàng hung ác lóe sáng, cái miệng lớn dọa người há lớn, lộ ra hai cái răng nọc khát máu, thân rắn hết cong lại duỗi nhào tới ác ý đánh Từ Tĩnh.

“A...”

Tên đệ tử đưa điểm tâm bị bỏ quên đứng một bên chứng kiến một con rắn lớn hung tan từ đầu thoát ra đánh tới thân người mảnh khảnh kia thì cả kinh kêu to ra tiếng, hai mắt hoảng sợ mở lớn, một đôi tay gắt gao bung kín miệng, vẫn là không che giấu được thanh âm kinh hoàng của mình.

“Từ Cẩm!”

Từ Nghiên cùng Từ Lập kinh hô, nhìn Từ Cẩm mất đi lý trí trong mắt chỉ có hận ý ngập trời, trong lòng bỗng nhiên nhảy dựng, xong rồi, lần này thật sự xong rồi!

Tuy rằng Từ Cẩm cùng Từ Tĩnh là cùng âm nhưng nàng biết hai tiếng kinh hô kia tuyệt đối sẽ không phát ra vì mình mà là dành cho Từ Cẩm xảo trá thành tính. Đôi mắt hơi híp khê sáng lên một chút bất chợt xoay người, vừa vặn tránh khỏi con rắn kia đang đánh tới, thấy con rắn hung tàn độc ác há rộng miệng, răng nọc phát ra màu đen khát máu, nàng thân nhiên quét tầm mắt qua mấy người kia, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng xẹt qua người bọn họ cuối cùng mới nhìn đến Từ Cẩm đang phần nộ ngập tràn.

Thật sự là không biết tự lượng sức mình! Thực lực nàng hiện nay tuy rằng không phải là mạnh nhất trên Thanh Sơn nhưng để đối phó nàng thì dư sức!

Đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng chợt lóe sáng, bàn tay trắng nõn vừa nhúc nhích, ba cây ngân châm dài mảnh bí mật mang theo một hơi thở Huyền Khí nhàn nhạt vọt tới chỗ bảy tắc của con rắn đỏ, vút một tiếng xé gió xẹt qua, nháy mắt ba cây ngân châm kia đã hóa thành ba tia ánh sáng trắng bắn thẳng đến thân rắn.

Thấy một màn như vậy, mấy người ở đây đều cả kinh, không thể tin nhìn về phía kia Từ Tĩnh áo trắng, Nàng thế nhưng, nàng thế nhưng...

Từ Cẩm nhìn thấy ba tia ánh sáng bén ngót nhắm vào bảy tắc của Hồng Xà không chút lưu tình vọt tới lòng không khỏi hoảng hốt, tuy Hồng Xà của nàng là ảo thú nhưng cũng là rắn, nếu bị thương ở chỗ bảy tắc khẳng định sẽ phải chết không thể nghi ngờ! Nhận ra điều này, tâm trí nàng ta sinh sợ hãi, cả kinh hô to: “Hồng xà mau tránh ra! Mau tránh ra!”

Vốn Từ Nghiên còn ôm Từ Kiệt nhìn thấy không khỏi giật mình, vội vàng buông Từ Kiệt ra đồng thời rút ra bội kiếm bên hông lác minh nhảy lên, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, thân kiếm hiện ra hào quang sắc bén đã ngăn được ba cây ngân châm bắn về phía bảy tắc trên thân rắn, cùng lúc đó tay kia cũng tụ một chưởng phong, mạnh mẽ một chưởng đẩy con rắn to lớn màu đỏ kia dạt ra một bên.

“Phanh!”

“Tì ti...”

Thấy Từ Nghiên đỡ được ba tia sáng bén ngót kia, Từ Cẩm liền thở nhẹ một hơi, vội vàng chạy đến chỗ Hồng Xà: “Hồng Xà! Hồng Xà nguoi thế nào?” Sắc mặt vốn đã trắng bệch nay còn tăng thêm sự lo lắng làm cho người ta cảm thấy nàng ta có thể té xỉu bất cứ lúc nào.

Thấy ba tia ngân châm bị ngăn lại, ánh mắt Từ Tĩnh lạnh lẽo, đôi mắt trong trẻo nhưng lại lạnh lùng bắn thẳng đến Từ Nghiên đứng trước mặt: “Đừng quên, nguoi đã đáp ứng làm mười năm hộ vệ cho ta, nay lại đối lập với ta, hậu quả, nguoi phải có năng lực thừa nhận đấy!” Giọng nói lạnh lạnh dừng lại, quét nhìn mấy người bọn họ một lần, ồng tay áo phất một cái, xoay người rời đi!

Vừa vặn cho bọn hắn một cái cảnh cáo là được rồi, dù sao vẫn phải ở trên núi Lăng Phong, nàng đã có thể nhịn năm năm thì sao tức giận vì mấy lời này được chứ? Nhưng nàng không phản kích cũng không có nghĩa là nàng dễ dàng bị khi dễ, tin rằng lần giáo huấn này sẽ làm cho bọn họ học ngoan một chút, sau này cũng sẽ không tìm nàng phiền toái.

Kết quả này mới là nguyên nhân nàng ra tay vì thật sự muốn đối phó bọn họ thì tuyệt đối không phải ở trên núi Lăng Phong này!

Khi những người khác phục hồi tinh thần nghe nói vậy bỗng cực kỳ khó hiểu, Từ Cẩm dùng tay không bị thương ôm hồng xà, kiểm tra trên người nó không có chuyện gì mới yên tâm đưa nó vào huyền thú không gian trong cơ thể, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Từ Nghiên cảm kích nói: “Đại sư huynh, cảm ơn nguoi, nếu không phải lời của nguoi, Hồng Xà nhất định sẽ bị nàng giết chết!”

Vừa rồi nàng thật sự bị dọa, làm sao Từ Tĩnh có thể có thân thủ như vậy? Còn nữa, lúc nàng sắp đi nói như vậy là có ý tứ gì?

Đôi theo bóng dáng Từ Tĩnh rời đi, đầu hồi tưởng lời nàng nói vừa rồi không khỏi cau mày, quay đầu thì thấy ánh mắt những người khác cũng đang tò mò nghiên cứu. Từ Nghiên nhìn cổ tay bị bẻ gãy của Từ Cẩm trầm mặt trách mắng: “Từ Cẩm, nguoi đã quên sư phụ nói như thế nào rồi sao? Nguoi đã quên đại sư huynh đã nói gì với nguoi sao? Sao nguoi lại như vậy hả? Một khi chọc vào nàng, nửa phần nguoi cũng thắng không nổi! Nếu không phải mới vừa rồi ta ra tay thì huyền thú của nguoi đã bị nàng giết, nguoi có biết hay không hả? Nếu nàng thật sự muốn đối phó nguoi, nàng có một trăm cách cho nguoi sống không bằng chết! Cứ nhìn Từ Nguyên tới bây giờ nằm trên giường không nói được đi, hắn chính là ví dụ tốt nhất!”

Giọng nói tức giận bí mật đem theo một ít buồn bực, hẩn nghiêm mặt, uy nghi đại sư huynh theo sắc mặt trầm xuống mà hiện lộ ra, bởi vì câu giận nên ngay cả khi nói chuyện trong thanh âm cũng mang theo một hơi thở Huyền Khí, chấn động màng nhĩ làm bọn họ có chút đau.

Thấy đại sư huynh giận dữ tới mức này, bọn họ không khỏi nhìn nhua, lát sau Từ Cẩm cúi thấp đầu xuống, căn môi thấp giọng nói: “Đại sư huynh, thực xin lỗi, ta biết sai rồi.”

“Đại sư huynh, vừa rồi nàng nói vậy là có ý gì? Cái gì mà nguoi bằng lòng làm hộ vệ 10 năm? Chuyện gì đã xảy ra? Còn nữa, sao nàng có được thân thủ như vậy? Có chuyện gì chúng ta chưa biết phải không?” Từ Kiệt cau mày hỏi, tại sao mà trải qua việc này hẩn cảm thấy Từ Tình không giống với trước kia mà bọn họ đã biết? Nàng như vậy thật sự là quá lạ lắm!

“Đúng vậy đại sư huynh, vừa rồi nàng nói vậy là ý gì?” Từ Lập cũng mở miệng hỏi, hẩn cảm thấy đại sư huynh tựa hồ giấu diếm chuyện gì đó.

Từ Nghiễn nhìn bọn họ một chút, lát sau mới nhìn đến bóng dáng Từ Tình đã đi xa trầm giọng nói: “Ngay cả được sư cũng không có cách chữa khỏi Từ Nguyên, lại nói, nếu trị không hết thì tu vi hẩn tất dừng ở đây, ta nghe sư phụ nói chuyện với nàng mà biết nàng có thể chữa khỏi cho Từ Nguyên, nhưng dù cho sư phụ đã mở miệng nàng cũng không đồng ý cứu hẩn, bất quá nàng đưa ra một điều kiện, ta phải làm hộ vệ cho nàng 10 năm nàng mới đồng ý.”

Nghe vậy, bọn họ cảm thấy phi thường khiếp sợ, giống như một tảng đá lớn bỗng nhiên rơi vào giữa hồ nước tĩnh lặng làm bọt nước lan tràn tung tóe, một sự cảm động này sinh trong lòng bọn họ. Đại sư huynh hẩn, hẩn lại vì Từ Nguyên mà cam nguyện đi làm hộ vệ 10 năm cho Từ Tình sao? Mà bọn họ, mà bọn họ lại cái gì cũng không làm, còn không ngừng khiến đại sư huynh gặp phải phiền toái, nghĩ vậy, không khỏi cảm thấy áy náy, bọn họ đứng là quá không tốt rồi!

“Đại sư huynh...” Từ Cẩm ghen ngào nói, trong đôi mắt đẹp nhìn hẩn chứa đầy nước mắt, nhất thời lại không biết nên nói từ đâu.

“Đại sư huynh, thực xin lỗi, chúng ta khiến nguoi rước lấy phiền toái.” Từ Kiệt cũng cúi đầu, về mặt áy náy.

“Đại sư huynh, Nhị sư huynh chưa biết phải không!” Từ Lập hỏi, đại sư huynh làm vậy vì hẩn, nếu nhị sư huynh biết thật không biết sẽ thế nào.

“Các nguoi đừng nói cho hẩn biết để hẩn cảm thấy áy náy, lại nói, mười năm nháy mắt sẽ trôi qua thôi, chẳng có gì lớn lao cả” Dứt lời, Từ Nghiễn cũng không đem chuyện Từ Tình dùng thuốc khống chế hẩn nói ra, nếu cho bọn họ biết chỉ sợ lại càng lo lắng thêm.

Hẩn nói xong lại dừng một chút, ánh mắt dừng trên người bọn họ, trầm giọng nói: “Nàng không đơn giản như các nguoi tưởng tượng đâu, cứ cách xa nàng hết sức có thể, không được làm gì quá đáng với nàng, nếu không chịu thiệt cũng chỉ có các nguoi đấy.”

Vốn dĩ trong lòng Từ Cẩm hận Từ Tình thấu xương lại nghe nói vậy liền rơi vào suy nghĩ, quan sát Từ tình ra tay, thực lực của nàng không thấp là vấn đề quan trọng nhất, không nên vội vã đối đầu mà trước hết phải đề cao thực lực của chính mình, chỉ có như vậy, nàng mới có thể cho nàng ta biết lợi hại!

Lại nói, nếu không thể vụng trộm đầu thì nàng sẽ đối đầu công khai! Một tháng sau Thanh Sơn và Thiên Sơn tỷ thí chính là cơ hội của nàng, đến lúc đó nhất định nàng sẽ làm nàng ta đẹp mặt!

Quyết định biện pháp xong xuôi liền ngẩng đầu nói với Từ Nghiễn: “Đại sư huynh, nguoi yên tâm đi! Chúng ta biết rồi, chúng ta sẽ không sẽ tìm nàng gây chuyện, cũng sẽ không để cho đại sư huynh gặp phiền phức.”

“Các nguoi dẫn Từ Cẩm đi tìm được sư chữa tay, ta đi xem hôm nay Từ Nguyên có khá hơn chưa.” Từ Nghiễn dứt lời, bảo bọn họ trước tiên đem Từ Cẩm đi chữa trị.

“Hảo.” Mấy nguoi đáp lời, lúc này mới cùng Từ Cẩm đi tới được cốc.

Đến khi mấy nguoi bọn họ rời đi, ánh mắt Từ Nghiễn mới nhìn đến tên đệ tử còn đứng ngơ ngác cạnh cửa, ánh mắt khẽ chớp, đi lên phía trước trầm giọng nói: “Những chuyện xảy ra hôm nay ta hy vọng không có kẻ khác biết, nếu truyền vào tai ai, hậu quả nguoi biết rồi đấy!”

Vừa nghe mấy lời này, tên đệ tử kại vội vàng phục hồi tinh thần rồi nói với Từ Nghiễn: “Sư huynh yên tâm, cái gì ta cũng không nghe, cái gì cũng không, cái gì ta cũng không biết, ta tuyệt đối sẽ không nói lung tung, sẽ không nói lung tung.”

“Vậy là tốt nhất! Nguoi đi đi!” Từ Nghiễn nói xong trầm giọng thấp quát một tiếng.

“Vâng vâng vâng.” Tên kia đệ tử liền tục trả lời, mồ hôi lạnh đổ ra, thở phào một hơi rồi chạy nhanh đi. Bữa sáng hôm nay thật quá kích thích, suýt nữa dọa rớt nửa cái mạng của hẩn.

Bên kia, về đến phong của mình, Từ Tình đóng cửa lại, khoanh chân ngồi trên giường bắt đầu tĩnh tâm tu luyện nội công tâm pháp. Hơi thở Huyền Khí nhàn nhạt trong cơ thể vận chuyển theo tâm pháp mà trôi dạt bao quanh thân thể nàng, Huyền Khí hùng hậu tràn ngập, vây quanh như hình thành một vòng bảo hộ, mắt thường có thể thấy được hơi thở Huyền Khí xoay quanh thân người của nàng ...

Huyền Khí trong cơ thể nàng lưu động, dường như hai huyền thú ở huyền thú không gian hấp thu Huyền Khí của nàng mà tu luyện, trụ cột tu luyện là Huyền Khí của nàng, chậm rãi tăng lên thực lực, tiến hành tiến hóa. Thượng Cổ Thần Thú và huyền thú bình thường khác biệt rất lớn, Thượng Cổ Thần Thú vừa sinh ra đã có thể mở miệng nói chuyện, mà huyền thú bình thường không tu luyện hai ba năm thì không thể mở miệng nói được tiếng nguoi, nhiều lắm cũng chỉ có thể cùng chủ nhân nó trao đổi thần thức chứ đừng nói tới chuyện có thể biến hóa thành hình nguoi.

Từ Tình nhắm mắt tĩnh tâm tu luyện tâm pháp, mà hai huyền thú trong cơ thể nàng lúc này lại không nhàn nhả như nàng, bất cứ lúc nào hai huyền thú đều

không ngừng đầu đá, dù là tu luyện cũng phải phân ra cao thấp, muốn so xem ai sẽ biến hóa thành hình dạng người trước...

Thời gian thấm thoát trôi qua, không biết đã qua bao lâu, một bóng người thon cao tuyệt vời xuất hiện ở ngoài cửa sổ, lẳng lặng đứng nhìn nàng khoanh chân trên giường tu luyện, mắt đen sâu thẳm hắc đồng hơi sáng lên, đứng bên cửa sổ một hồi mới xoay người rời đi, Từ Tinh khoanh chân tu luyện trên giường đến giữa trưa bèn thu hồi Huyền Khí, thở nhẹ một hơi, chậm rãi mở mắt.

Trong giây lát, hào quang trong đôi mắt trong veo rạn rở mê người như sao sáng trên bầu trời, bùng lên sáng chói, rõ như thần sao, một đôi mắt trong vắt chói lòa vạn trường khiến cho khuôn mặt trắng trong thuần khiết của nàng thoát nhìn vô cùng tao nhã, dường như đôi mắt sáng rọi động lòng người như thể không hề tương xứng được với dung nhan bình thường như vậy.

Bước xuống giường, nàng mở cửa phòng, dựa vào cửa nhìn bầu trời, suy nghĩ bay đến tận nơi xa. Không biết, trong nhà hiện tại thế nào? Phụ thân có khỏe không? Không có nàng và mẫu thân làm bạn bên người, phụ thân có buồn chán hay không?

Ngày bé trước kia từng nghe mẫu thân nói người chết sẽ biến thành sao trên trời, tuy biết là gạt người nhưng nàng vẫn tin tưởng thật chắc chắn, bởi vì đó là lời nói của mẫu thân, khi mới đến núi Lăng Phong, thật nhiều đêm nàng luôn nhớ đến hình ảnh mẫu thân ngã vào trong vũng máu, thật nhiều đêm nàng đều nhớ đến mẫu thân mà trốn trong chăn khóc, khoảng thời gian đó nàng luôn ảo tưởng rằng giữa những ngôi sao sáng trên trời cao xa kia có bóng dáng của mẫu thân, chỉ có như vậy, nàng mới có thể cảm thấy mẫu thân vẫn luôn ở bên nàng, vẫn chưa bao giờ rời khỏi...

Bỗng nhiên trong lòng sinh ra một nỗi nhớ băng khuâng, nhớ đến mẫu thân dịu dàng đã qua đời, nhớ về ngôi nhà có phụ thân đã mấy năm không gặp, không biết bây giờ phụ thân có khỏe không? Đêm về, có nhớ đến mẫu thân giống nàng hay không?

Khẽ thở dài một tiếng, đi ra ngoài rồi đóng cửa lại, chậm rãi đi vào rừng. Núi Lăng Phong thật sự thực thanh tĩnh, mỗi khi tâm tình nàng không tốt hoặc là nhớ nhà, nàng sẽ chậm rãi tản bộ một mình trong rừng, nghe một chút âm thanh thiên nhiên. Tiếng chim hót, tiếng gió nhẹ cọ vào lá cây đều có thể khơi gợi cho tâm tình người ta sung sướng...

Cũng khi đó, xa tít ở đảo Linh Xà có cảnh sắc mê người giống như tiên cảnh, một bóng người áo trắng tinh khiết lẳng lặng đứng ở nơi cao trên đảo, cả người đều mặc lụa trắng mỏng, sợi tóc màu tuyết trắng mềm mại rối tung ở sau người, dung nhan tuyệt sắc không có một chút lão hóa, vẫn như năm năm trước, xinh đẹp vô song, nàng không phải ai khác đúng là Mặc nương bị rút đi trí nhớ, phu nhân trang chủ Bích Lạc sơn trang Long Tuyết Nhu.

Năm năm, nàng sống 5 năm ở Linh Xà, hết thấy đều tự nhiên giống như bản thân nàng nên sống ở đây, thế giới bên ngoài đối với nàng mà nói, nàng như một gã khách qua đường, vội vàng lướt qua mà không hề dừng lại...

Khi nàng tỉnh, lại sống ở Linh Xà năm năm, tuy người nhà đều đối đãi với nàng vô cùng tốt, đảo dân cũng đều thực lòng kính yêu nàng, nhưng không biết tại sao nàng luôn cảm thấy lòng mình trống rỗng, như có gì đó trọng yếu đã mất đi, rất không có cảm giác an toàn.

Ánh mắt mơ màng nhìn mây mù quán quít trên mặt biển, biển lớn sâu vô cùng đằng kia ngăn cách đảo Linh Xà với bên ngoài, trừ cư dân trên đảo Linh Xà nàng chưa hề thấy một ai khác, người ngoài không thể đi tới đảo Linh Xà, chỉ có khi gió ngẫu nhiên thổi tan sương khói quán quanh mặt biển nàng mới có thể từ đây nhìn tới con thuyền lênh bênh giữa mặt biển xanh thẳm.

Không biết tại sao, nàng luôn cảm thấy vương vấn gì đó ở thế giới bên ngoài, sự vương vấn này rốt cuộc đến từ đâu? Rốt cuộc đến từ cái gì đây?

Gió trên đỉnh núi rất lớn, tấp vào làm đám tóc trắng bay phấp phới, thổi tung quần áo trắng, tay áo nhẹ phất phất ra âm thanh rất nhỏ, mà nàng đứng thật lâu, ánh mắt chăm chú nhìn phương xa như tưởng niệm chuyện gì xa xăm...

“Nhu nhi, trên đỉnh núi gió lớn, sao ngươi lại đến đây hóng gió vậy?” Một gã đàn ông khi thể bắt phàm khoanh tay đi tới, nhìn đến bóng dáng màu trắng thì ánh mắt trở nên bất đắc dĩ nhưng rất nhanh biến mất làm người khác không thể nhận ra, nhìn lại lần nữa, cặp mắt đen mạnh mẽ chỉ còn lại yêu thương và sùng nịch.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Tuyết Nhu xoay người lại, gương mặt tuyệt mỹ trên đầy nét cười ôn nhu: “Đại ca.”

“Sao vậy? Đến chỗ này làm gì vậy?” Long Trần Minh trầm giọng nói, âm thanh trầm thấp mang theo một ít sùng nịch, cời áo choàng đen của mình mà choàng lên vai nàng: “Gió lớn, khoác đi! Cần thận cảm lạnh.”

Thân người bỗng nhiên ấm áp, áo choàng vẫn còn mang theo hơi ấm, nàng nhẹ giọng cười: “Cám ơn đại ca.” Mấy năm qua, đại ca, nhị ca cùng với cha mẹ đều rất tốt với nàng, người nhà đem đến ấm áp, loại cảm giác này làm nàng rất ý lại, trên đời này thân thiết nhất, trao đi nhiều ấm áp chính là người nhà.

Ánh mắt rơi đến mặt biển có mây mù quán quanh, mê mang khó hiểu nhẹ giọng hỏi: “Đại ca, tại sao ta có chút mơ hồ về những chuyện trước đây? Ta nhớ mọi chuyện khi tu luyện ở trên Thiên Sơn nhưng hình như có chuyện gì vốn phải được nhớ rõ mà ta lại quên.” Nói xong, nàng xoay sang nhìn hẳn hỏi: “Tại sao khi ta nhắc tới chuyện tình ở ngoài sắc mặt cha mẹ lại trở nên rất khó xem? Đại ca, có phải ta đã gây ra phiền toái gì ở ngoài đảo Linh Xà hay không vậy?”

“Sao ngươi có thể nghĩ vậy chứ?” Long Trần Minh lắc đầu, tay ôm bả vai nàng nói: “Nhớ không được thì đừng suy nghĩ nữa, có lẽ sự việc này không nên nhớ, quên mới là tốt nhất, ở đảo Linh Xà ngươi có các ca ca chẳng lẽ không tốt sao? Trước kia ngươi đi ra ngoài học nghệ, nhiều năm không nhìn thấy ngươi, cả ngày cha mẹ cũng giống ngươi bây giờ, cứ đứng ở đỉnh núi mà nhìn ra biển ngóng trông ngươi trở về.”

Nghe vậy, lòng Tuyết Nhu thật áy náy, tuy nàng không nhớ rõ ràng chuyện tình năm đó nhưng lại biết năm đó khi nàng cố ý đi ra ngoài học nghệ thì nương đã khóc rất lâu, lưu luyến đưa nàng ra đảo, lúc ấy phụ thân tức giận đến mức không thèm đi tiễn nhưng sau này nàng nghe các ca ca nói rằng năm

đó phụ thân đã đứng ở đúng chỗ này mà nhìn nàng rời đi.

Thấy nàng cúi đầu, vẻ mặt tự trách và áy náy, không khỏi cười nói: “Tốt lắm, nhìn ngươi như bây giờ nếu để lão nhị thấy, không khéo lại nói ta bắt nạt ngươi đấy! Đến đây, cười với đại ca một cái.”

“Đại ca, cảm ơn ngươi.” Nàng nhẹ giọng nói, tươi cười dịu dàng. Có người nhà đau mình như vậy, chẳng lẽ nàng còn có cái gì chưa đủ hay sao?

“Được rồi, nói cho ngươi một tin tốt, ngươi đại tẩu có thai rồi, ngươi nha, sắp được làm cô cô đấy, đại ca thấy ngươi thường chơi đùa với mấy đứa nhỏ trên đảo, nếu sau này ngươi cảm thấy nhàm chán, buồn bức thì cứ đi giúp đại tẩu trông em bé, bảo đảm miệng ngươi ngày nào cũng phải cười rạng rỡ.” Long Trần Minh cười nói, trong tim cũng cảm thán, nếu đứa nhỏ của Nhu nhi còn sống thì đến giờ đã được mười tuổi rồi chẳng?

Quả nhiên nghe được tin này, trong mắt Tuyết Nhu trong mắt, vui sướng hỏi: “Thật sao? Đại tẩu thật sự có thai sao? Thật tốt quá đại ca, ngươi sẽ làm cha, đúng rồi, mẫu thân và phụ thân đã biết chưa?”

“Chân ta còn chưa kịp đi đến nói với họ đấy!” Long Trần Minh dứt lời, khuôn mặt cương nghị đầy ắp ý cười, cứ nghĩ tới phụ nhân của mình thì ánh mắt sắc bén lại mềm đi.

“Giờ ta phải đi nói cho cha mẹ biết, để bọn họ cũng vui vui về về, tiện thể kêu người đi sắc thuốc bổ cho đại tẩu bồi bổ luôn.” Nàng nói xong bèn cởi áo choàng trả lại hắc: “Đại ca, ta đi trước, gần đây thấy ngươi rất bận rộn phải cẩn thận giữ gìn sức khỏe đấy.” Giọng nói dịu dàng vừa dứt, thân người màu trắng liền đi xuống núi.

Nhìn nàng rời đi, Long Trần Minh tất nộ cười, nhớ tới tin tức gầy đây, ánh mắt sắc bén không khỏi lóe lên sự tàn nhẫn, bàn tay dưới ống tay áo gắt gao nắm chặt, Bích Lạc son trang Mặc Thành Hiền kia mà cũng dám làm ra chuyện tình như vậy, trước đây đúng là hắc đã nhìn nhầm mới đem muối muối giao cho hắc ta!

Người như vậy, nói gì hắc cũng không một lần nữa giao muối muối của mình ra! Bởi vì hắc ta không xứng!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Đãi Ngộ Lạ Thường

Vài ngày sau trên núi Lăng Phong, trong rừng cây cách phòng Tử Tinh không xa, nàng đang luyện kiếm dưới tàng cây, không mang theo một tia huyền khí nào khi luyện tập, chỉ muốn luyện tập thuộc bộ kiếm pháp kia, bạch y theo nàng chuyển động mà bay lên trong không khí xẹt qua những độ cong hoàn mỹ. Lá trên cây rụng xuống không biết là do gió thổi hay là do nàng luyện kiếm mà rơi, nhẹ nhàng bay từ không trung xuống, rải đầy mặt đất.

Chỉ thấy, nàng đột nhiên xoay người, kiếm gỗ trong tay chuyển động, nhanh chóng biến hóa chiêu thức, mũi kiếm mãnh liệt hướng lên đỉnh đầu vọt tới, dưới chân cũng điểm nhẹ, bay lên trời, liền tiếp xuyên qua vài phiến lá cây bay xuống, kiếm gỗ trong tay cũng di chuyển, ngang qua bầu trời, lại xuyên qua mấy chiếc lá rụng đang đưa trong không khí, thẳng đến khi trên kiếm gỗ đầy lá rụng, nàng mới thu hồi lại kiếm, dừng luyện tập.

Ánh mắt đẹp và tinh mịch nhìn vào thanh kiếm gỗ trên tay, âm thầm nghĩ, có lẽ, nàng nên tìm cơ hội ra ngoài thực chiến một chút, chỉ có ở thực chiến nàng mới nâng cao thực lực cùng năng lực ứng chiến của mình, ánh mắt chớp động, đã có quyết định, bàn tay mãnh liệt vồ lên thân kiếm gỗ, lá cây trên thân kiếm rơi xuống mặt đất hóa thành tro tàn...

Ngẩng đầu, vừa vận nhìn thấy một đạo bóng dáng phong hoa tuyệt đại, cảm thấy nghi hoặc, hắc như thế nào lại xuất hiện ở đây?

“Ta là tới nói cho ngươi một tiếng, ta có chút việc, phải rời khỏi Lăng Phong một chuyến.”

Thanh âm nam tính dễ nghe truyền vào trong tai nàng, nghe hắc nói, sâu trong mắt nàng hiện lên một tia kinh ngạc, con mắt trong suốt nhìn vào đôi mắt đen tinh mịch kia. Chỉ thấy, hắc một thân áo bào trắng quý khí bao quanh người, tay áo theo gió bay, đứng ở một gốc cây xanh, lại thêm ánh mặt trời chiếu trên người, khiến hắc thực tôn quý mà thánh khiết.

Cứ xuất trần như trích tiên, không nhiễm khói bụi phàm tục, hắc đậm mạc mà thần thánh, đôi mắt đen sâu không lường được, trên trán lại ẩn giấu một tia khí phách vương giả nhưng lại cực kỳ thanh cao. Khí thế mẫu thuẫn như thế nhưng hội tụ trên người hắc lại trở nên thực hài hòa, phảng phất hắc vốn dĩ là như thế! Mỗi lần nhìn thấy hắc, nàng vẫn luôn không thể giấu được sự kinh diễm, xuất chúng trác tuyệt, khó trách khiến cho tất cả nữ tử trong thiên hạ quần quít si mê...

“Ân, ta đã biết.” Nàng nhẹ giọng đáp, từ từ hạ mi mắt. Kỳ thật, hắc không cần phải nói chuyện này với nàng.

Mắt đen tinh mịch nhìn vào kiếm gỗ nàng đang cầm, nhủ nhẹ lòng này khó mà nhận ra, đi đến trước mặt nàng, trầm giọng nói: “Ngươi không có vũ khí à? Lần tới ta trở lại mang cho ngươi một thanh nhuyễn kiếm.”

Nàng khẽ giật mình, lắc đầu nhẹ nhàng nói: “Không cần, không thể để người lại tìm đồ giúp ta, ta sẽ tự mình đi tìm một thanh kiếm.” Trước kia hẳn cho nàng một cái vòng cổ, nàng cũng không có vật gì tốt đáp trả lại hẳn, giờ như thế nào lại để cho hẳn vì nàng mà đưa tiếp đồ gì đây?

“Cái này tặng người.” Nàng từ trong lòng ngực lấy ra một bình nhỏ tinh xảo đưa cho hẳn nói: “Đây là Tử Linh Đan ta tự mình nghiên cứu chế tạo ra, cho dù là bị trọng thương, thậm chí là người vừa tắt thở, chỉ cần một viên, là cứu được mạng sống, nhưng mà cái này lại rất khó luyện thành, dược liệu cũng rất khó tìm, nên chỉ có 3 viên.”

Nghe vậy, Thần cảm thấy hơi kinh ngạc, nhận lấy bình nhỏ trên tay nàng. Đó là một cái bình nhỏ màu trắng, trên thân bình có vẽ một bức tranh, hồng mai nở rộ, một nữ tử mỉm cười cầm hồng mai trên tay vui vẻ.

Khỏe mỗi khiêu gọi có chút giương lên, thanh âm trầm thấp mang theo vui vẻ nói: “Tốt, ta nhận.” Nói xong, liền đem cái bình nhỏ cẩn thận bỏ vào trong ngực, giống như vừa bỏ vào là kiện trân bảo quý giá.

Mà chính xác, Tử Linh Đan này của Tử Tinh, quả thật là trân bảo vạn kim khó cầu, không lâu trong tương lai, đại lục phía trên dùng vạn kim, cũng không mua được một viên Tử Linh Đan, tất nhiên, đây là chuyện sau này,...

“Tử Tinh nha đầu! Tử Tinh nha đầu! Ta đến lấy rượu thuốc, người ngâm rượu thuốc chuột ở đâu vậy?”

Ngay lúc đó, một thanh âm hưng phấn phá vỡ giờ khắc yên lặng và hài hòa này, hai người đồng thời nhìn về phía thanh âm kia, thấy Dược sư một thân áo bào xám đứng trước phòng của nàng hồ to, một bên lại hướng về bọn họ vẫy tay.

“Người đi đi! Ta còn muốn đến chỗ Sơn chủ một chút.” Thần nói xong, ý bảo nàng không cần để ý đến hẳn, đi làm chuyện của mình.

“Àn.” Nàng nhẹ giọng đáp, nhìn hẳn một cái, mới dời bước đến chỗ Dược sư.

Nhìn bóng dáng mảnh khảnh của nàng, Thần đưa tay sờ bình đan dược trong ngực mà nàng đưa cho, tâm tình vô cùng vui sướng, môi gọi lên độ cong, nhìn thật sâu bóng dáng nhỏ bé của nàng mới quay người rời đi.

“Tử Tinh nha đầu, nhanh, đem bình rượu lấy ra, tự ta đưa đến cho tiểu tử kia.” Dược sư vừa thấy nàng, mặt mày hớn hờ cười cười. Mấy ngày nay, hẳn đều trông chừng tên tiểu tử Tử Nguyên kia ăn chuột con, không có hẳn nhìn chăm chăm, tên kia lại không chịu ăn, mấy người bên ngoài lại không có cách nào, bắt đắc dĩ, chính hẳn đành phải động thủ. (Sao mình cảm thấy Dược sư này cực thích nhiệm vụ cho Tử Nguyên ăn chuột nhỉ ~)

“Àn, ta đi vào lấy.” Ngâm vài ngày, rượu thuốc có thể dùng. Vào phòng, ôm bình rượu từ nơi hẻo lánh ra, đưa cho hẳn nói: “Dược sư, để cho hẳn một lần uống ba chén, một ngày ba lần, chắc rằng uống xong bình thuốc này thì thương thể của hẳn cũng có thể khôi phục lại rồi.”

“Thần kỳ như vậy?” Dược sư nghe xong, không khỏi kinh ngạc nhìn nàng, ước lượng sức nặng của vỏ rượu trong tay, nói: “Cứ như vậy, ta nghĩ không đến bảy ngày là hẳn uống hết, nếu quả thật theo như người nói, vậy không phải bảy ngày sau là hẳn hồi phục rồi à? Nhanh thử vậy?” Thật sự hậu sinh khả úy nha!

*Hậu sinh khả úy: nghĩa là lớp trẻ có thể vượt xa cha ông của họ, đáng được tôn trọng. Khen ngợi lớp người trẻ thông minh, siêng năng, tương lai sáng sủa. Câu này có tương truyền do Khổng Tử nói, sau khi gặp Hạng Thao, một đứa trẻ mới lên 7 tuổi nhưng khi gặp Khổng Tử đã trả lời được mọi câu hỏi của ông, ngược lại đã hỏi những câu mà Khổng Tử không trả lời nổi.

Nhìn Tử Tinh nha đầu tuổi đang còn nhỏ, vậy mà y thuật lại rất cao minh, thật là không biết rốt cuộc là ai đã dạy nàng tốt như thế, nếu có cơ hội, hẳn muốn gặp được người kia một lần.

Vừa nghĩ đến, liền sát vào bên cạnh tai nàng cười ha hả nói: “Tử Tinh nha đầu, y thuật này của người, đến cùng là học của ai? Có thể nói cho ta biết hay không? Hoặc là, để cho ta gặp một lần sư phụ của người đi? Ta cam đoan sẽ không nói cho bất kỳ ai biết, người nghĩ thế nào?”

Nghe thế, Tử Tinh liếc mắt nhìn Dược sư, thấy trong mắt của hẳn lộ vẻ hiếu kỳ, biết được hẳn đối với y dược cuồng nhiệt, cũng biết rõ cách làm người của hẳn như thế nào. Nhưng gia gia nàng đã từng nói qua không thể để cho ai biết sự xuất hiện của hẳn, cho nên cái này nàng phải hỏi gia gia trước rồi nói sau vậy, vì thế, nàng cười nhẹ nói: “Dược sư, nếu như người thực sự muốn gặp, vậy cũng phải để ta hỏi hẳn xem hẳn có đồng ý không đã, chưa có ý kiến của hẳn, ta không thể nói hẳn là ai và không thể nói hẳn đang ở đâu cho bất kỳ ai.”

“Tốt tốt tốt, chỉ cần người chịu đi hỏi, ta nhất định sẽ có cơ hội... nhất định có... ha ha a...” Nghe Tử Tinh nói, Dược sư mừng rỡ cười không khép miệng, ôm bình rượu nói: “Trước tiên ta đi đem cái này cho tiểu tử kia, người sớm chút đi hỏi, sau đó nói cho ta biết nhanh nhất có thể.” Nói xong, bước chân nhẹ nhàng rời đi.

Sáng sớm hôm nay rời giường, tâm tình của Tử Nguyên đã tốt hơn trước rất nhiều, bị bắt buộc ăn chuột sơ sinh vài ngày, vết thương ở khí khổng của hẳn xác thực là tốt hơn rất nhiều so với mấy ngày trước, ít nhất, hiện tại hẳn đã có thể chính mình xuống giường đi lại, hô hấp cũng không đau như lúc trước, phát hiện ra điều này, hẳn lại làm lòng hẳn sợ hãi thần phục không thôi, cũng đối với Tử Tinh tràn đầy kinh ngạc, trong thời gian ngắn như vậy mà nàng làm cho hẳn khôi phục được thể này, quả nhiên là rất giỏi!

“Nhị sư huynh, đến đây, ăn nhiều một chút, hôm qua Dược sư nói, huynh hôm nay không cần phải nuốt mấy con chuột kia nữa rồi.” Tử Sa ngồi bên cạnh bàn giúp hẳn gấp đồ ăn sáng, lại múc thêm một bát cháo trắng, nhìn sắc mặt và thần thái hẳn đã khá hơn rất nhiều cười nhẹ nhàng nói.

Không thể phủ nhận, y thuật Tử Tinh thật sự rất lợi hại, vậy mà chỉ cần dùng thời gian vài ngày là làm cho Tử Nguyên khôi phục được nhanh vậy. Mấy

hôm nay, ngoại trừ đề cho Nhị sư huynh mỗi ngày nuốt ba con chuột con ra, còn kết hợp với uống thuốc, lại có Đại sư huynh giúp vận khí để khí tức lưu thông trong cơ thể Nhị sư huynh, mới tạo được kết quả thần kì này, hôm qua Dược sư nói cho bọn họ biết, hôm nay không cần phải ăn chuột con nữa, nàng nghe đến không khỏi cười nhẹ, rốt cục Nhị sư huynh có thể giảm một chút tức giận. Mỗi ngày nhìn Dược sư đều cường ép nhét vào miệng hán ba con chuột con, nàng không nhìn được mà lòng tơ dưng đứng.

Nghe nàng nói, Từ Nguyên gật nhẹ đầu, đang chuẩn bị cầm lấy bát cháo húp, Từ Nghiên liền đi đến, thấy hán đang chuẩn bị ăn, mở miệng nói ra: “Từ Nguyên, trước khoan đã ăn.”

Từ Nguyên buông bát cháo xuống, Từ Sa cũng khó hiểu hỏi: “Đại sư huynh, làm sao vậy?” Hôm nay không phải là không cần nuốt chuột sơ sinh nữa sao? Thế nào lại không đề cho Nhị sư huynh ăn?

Từ Nghiên nhìn Từ Sa, nói: “Người đã quên, Từ Tinh từng nói qua, thời điểm nàng ngâm tốt rượu thuốc, Từ Nguyên cũng không cần ăn chuột con, mà là cần uống rượu thuốc kia, nhưng trước khi uống là bụng phải trống rỗng, nên hiện tại không thể ăn gì, ta vừa gặp Dược sư đang ôm bình rượu đi đến chỗ này, chờ một chút đi!”

Nghe xong lời này, Từ Sa khẽ giật mình, nàng lại quên mất chuyện này, vừa rồi vì Nhị sư huynh không cần ăn chuột con nữa mà thấy vui vẻ, thì ra, không cần nuốt chuột con nữa mà đổi lại là uống rượu thuốc...

Từ Nguyên nghe xong, sắc mặt vốn đang có chút hồng nhuận, trong chốc lát lại trắng bệch, dùng chuột con ngâm thành rượu, chỉ mới nghĩ đến, cũng thấy rùng mình, chuyện này so với việc hán nuốt chuột con kia căn bản là không có khác gì nhau, trong chốc lát, bữa sáng gồm đồ ăn cùng bát cháo ngon miệng này, hán đã hoàn toàn không muốn ăn.

Thử hỏi, người nào có bản lĩnh lớn như vậy, uống xong rượu thuốc chuột mà còn có thể nuốt trôi được đồ ăn?

“Tối rồi tối rồi!” Rượu thuốc vừa mở ra, mùi rượu đã nồng.

Trong phòng mấy người lập tức trầm mặc, Dược sư bên ngoài ôm bình rượu thanh âm hưng phấn truyền đến. Nghe thanh âm Dược sư, Từ Nguyên nhìn thấy con mãnh thú làm toàn thân hán run lên, với hán mà nói, thấy Dược sư chính là thấy ác mộng, thấy hán là nghĩ đến những con chuột nhỏ trắng nõn hồng hồng, thấy hán là nghĩ đến cảnh hán cường ép nhét chuột vào cổ họng mình. Lúc này, thấy hán lại không cần phải nói, hán ôm bình rượu chuột được ngâm tốt trực tiếp đi tới, chính xác là không có chuyện gì tốt, nếu có, cũng là có khổ không thể nói...

“Ồ? Các người cũng ở đây à? Vừa vặn, nhanh cầm cái ly ra cho ta, đây là rượu thuốc ta từ chỗ Từ Tinh ôm đến, một ngày ba lần, một lần ba chén, không thể uống nhiều, uống nhiều quá là thân thể sẽ chịu không nổi đâu.” Dược sư cười ha hả nói, đem bình rượu ôm trong ngực để xuống bàn, tạo lên âm thanh, khiến Từ Nguyên trong lòng rùng mình, bờ môi run lên, trong mắt lộ vẻ sợ hãi.

Giống như không thấy được vẻ mặt hoảng sợ của Từ Nguyên bên kia, hán một bên cười ha hả nói: “Ta vừa rồi nghe qua, rượu này nha, thật đúng là vô cùng tốt, bên trong thể nhưng có không ít dược liệu lưu thông máu ứ đọng, những dược liệu kia hơn nữa còn làm rượu uống, thứ nhất giúp khai thông máu động tại khí khổng, thứ hai lại giúp máu người vận hành tốt, trong cơ thể huyết dịch khí tức được đã thông, tự nhiên cũng không còn đau nhức, cho nên không thể uống nhiều, uống nhiều quá, trước khi nói, có thể chảy máu mũi đấy.”

Hán vừa nói, vừa nhìn mấy ly trà bày ra trên bàn, nhú mày nói: “Mấy ly trà trên bàn này cũng không khỏi quá nhỏ đi, đồ rượu ra không tránh khỏi bị rơi, mấy giọt rượu bị đổ ra cũng là rất quý, không thể lãng phí.” Hán vừa nói xong, vuốt ngón tay chỉ về Từ Sa nói: “Người, đi lấy cái bát tới.”

Nghe vậy, Từ Sa lấy trong giỏ ra một cái bát đặt trước mặt hán, còn mình thì đứng sang một bên, thỉnh thoảng vụng trộm quan sát sắc mặt trắng bệch của Nhị sư huynh.

Nghe xong mấy lời kia, dạ dày Từ Nguyên quay cuồng một hồi, bát? Ba chén lại biến thành ba bát sao? Nghĩ thế không khỏi liếc nhìn Dược sư, ai ngờ hán lại vui mừng hơn hờ mở vỏ rượu ra, sờ vào thành bình rồi nhìn, một bên cẩn thận từng li từng tí đổ rượu thuốc ra, một bên cầm lấy đôi đũa trên mặt bàn gấp trong miệng bình đang cầm, cũng không biết hán gấp thứ gì?

Chợt, tay đang gấp cái gì trong bình rượu dừng lại, trên mặt không khỏi hiện lên nụ cười mừng rỡ, hướng về khuôn mặt trắng bệch của Từ Nguyên nói: “Ha ha, gấp được rồi, gấp được rồi.” Nói xong, tay hướng lên trước, đem bỏ cái thứ được ngâm trong bình rượu vào trong bát thuốc của Từ Nguyên, là một con chuột sơ sinh trắng bệch! Từ Nguyên hai tay che ngực, không ngừng nôn ọe.

Từ Sa lùi lại vài bước, hai tay che miệng chạy nhanh ra ngoài. Từ Nghiên sắc mặt cũng biến hóa khi xem một màn này, mở miệng hỏi: “Dược sư, chẳng lẽ con chuột, con chuột này ngâm trong rượu thuốc, người cũng muốn Từ Nguyên ăn?” So với việc nuốt một con chuột nhỏ đang sống, con chuột được ngâm da nhăn nheo này, càng làm cho người khác kinh sợ vạn phần.

Nghe hán hỏi, Dược sư nghiêng đầu nghĩ nghĩ, vừa rồi nói chuyện với nha đầu Từ Tinh hưng phấn quá, nàng có nói qua hay không việc cho Từ Nguyên ăn tiếp chuột đây? Hay là chỉ cần uống a chén thuốc? Hán nhất thời không nhớ đến?

“Dược sư?” Từ Nghiên lại hô một tiếng.

“Hô cái gì mà hô? Không thấy ta vẫn đang ở đây à?” Vốn định nghĩ qua một chút, ai ngờ lại bị hán đánh gãy, không khỏi có chút tức giận, liền hướng về phía Từ Nguyên quát: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Không nhanh đem bát thuốc này uống hết? Người còn muốn khôi phục thương thể nữa không? Ăn nó cũng không chết được, nam nhân đại trượng phu, ẻo ẻo là thành dạng gì? Uống rượu, đương nhiên phải làm một lần, đến! Bưng lên từng ngụm từng ngụm uống xuống! Đừng có lè mề!”

Bị quát như vậy, ngay cả Từ Nghiên cũng không thể tìm lời phản bác được, Từ nguyên mấy ngày qua nuốt chuột con cùng với dùng thảo dược, thương thể đã tốt lên mấy phần, không chừng uống xong cái này, mấy phần còn lại cũng sẽ khôi phục rất nhanh, nhưng mà nghĩ lại, vừa rồi Dược sư nói uống ba chén, bây giờ sao lại trở thành cái bát lớn như thế?

“Dược sư, người không phải mới nói uống ba chén thôi sao? Hiện tại lại tính toán thể nào trở thành cái bát to như vậy rồi?” Từ Nghiên hỏi, thấy hắn không biết lúc nào đã kẹp ra tiếp hai con chuột trắng bạch lớp da nhẵn nhéo đưa đến bát thuốc, khóe mắt của hắn cũng nhìn không được mà run rẩy.

Chẳng lẽ hắn lại đem mấy con chuột dược ngâm trong bình trở thành đồ nhắm rượu rồi hả?

Nghe vậy, Dược sư liếc mắt nhìn hắn nói: “Nhìn là thấy rõ như thế nào rồi, người còn hỏi ta làm gì? Người không cho rằng cái bát lớn như vậy, ta sẽ cho hắn uống hết cả ba bát à?” Nói xong, khinh bỉ nhìn Từ Nguyên nói: “Nhìn bộ dáng kia của hắn, tư lượng có tốt không vậy? Rượu nặng như vậy, ta đoán chừng một chén là hắn say rồi.”

Nói xong, đem chén thuốc có chứa mấy con chuột nhỏ đẩy trước mặt Từ Nguyên, cười ha hả hỏi: “Người tư uống? Hay cần ta giúp?” (giúp... :sofunny: :sofunny:)

Nghe Dược sư nói, lại nhìn chén thuốc làm lông tơ người khác dựng đứng kia, Từ Nguyên không khỏi chảy mồ hôi lạnh, nuốt nuốt nước bọt, nhìn thấy ánh mắt uy hiếp của Dược sư, hắn chậm rãi run rẩy đưa tay ra, bưng chén thuốc lên, xông vào mũi là cỗ đậm đặc mùi rượu chạy thẳng vào óc, tay có chút run rẩy, bởi vì bát rượu dược đồ đầy, rượu thuốc rơi vài ra ngoài một ít, thấy Dược sư đối diện kinh hô liên tục.

“Ai nha nha! Tiểu tử người cầm chắc một chút! Trong này có không ít dược liệu quý báu, người đừng để bị rơi ra ngoài!” Thấy hắn tay đang run, dược sư thay hắn đỡ mồ hôi, rượu thuốc này là không dễ dàng làm được, hắn có biết hay không?

Bị Dược sư quát như vậy, Từ Nguyên nhìn chén kia đầy tràn rượu thuốc, không khỏi lại nuốt một ngụm nước bọt, hiện tại còn chưa uống, hắn đã cảm nhận được dạ dày của mình quay cuồng rồi một cảm giác buồn nôn dâng lên, hắn mãnh liệt buông ly rượu thuốc ra, úp sấp dưới bàn khô khốc nôn ọe một hồi.

Thấy bộ dáng này của hắn, Dược sư lắc đầu, nói với Từ Nghiên: “Cứ như vậy không được, chúng ta phải giúp hắn một tay.” Nói xong liền đứng dậy.

“Ý Dược sư là làm thế nào?” Từ Nghiên hỏi, nhìn thoáng qua Từ Nguyên, trong ánh mắt mang theo vài phần bất đắc dĩ. Vật như vậy, quả thật không phải ai cũng có thể nuốt xuống, nhưng mà, hết lần này tới lần khác chỉ có vật này mới chữa trị tốt cho nội thương của hắn.

Nếu như hắn biết rõ, vết thương của Từ Nguyên chỉ cần một viên Từ Linh Đan là khỏi hẳn, đoán chừng sẽ tức giận đến thổ huyết. Nhưng mà ai bảo bọn họ cùng Từ Tinh bất hòa, không thân quen với nàng đâu? Từ Linh Đan trân quý như vậy, làm sao có thể cho bọn họ được.

Dược sư liếc mắt nhìn hắn, nói: “Người giữ tay của hắn, đừng làm cho hắn lộn xộn, ta sẽ mở miệng của hắn ra, trước tiên đem mấy con chuột nhỏ kia ném vào, sau đó lại rót rượu thuốc xuống, như vậy chẳng phải là được?” Cái này có gì phiền phức sao? Với hắn mà nói, làm mấy động tác như thế này, đã trở nên thuần thục.

Từ Nguyên đang ghé vào mặt bàn nôn ọe nghe được như thế, chợt ngẩng đầu lên, vì Từ Tinh chưa đưa cho hắn giải dược cầm, hắn hiện tại vẫn không nói được, hai tay đánh phải vung mạnh lên, chỉ vào ba con chuột nhỏ trắng bạch lớp da nhẵn nhéo nổi trên chén thuốc, ý bảo hắn không muốn ăn ba con chuột kia.

“Dược sư, nhất định phải ăn ba con chuột dược ngâm rượu này sao?” Từ Nghiên hỏi, so với con chuột còn sống, hình dáng mấy con chuột dược ngâm này càng làm cho người ta cảm nhận được một trận ác hàn.

Dược sư cũng cảm thấy bối rối, kỳ thật hắn đã quên lúc trước Từ Tinh nhà đầu nói như thế nào rồi, nhưng mà mấy con chuột sống sờ sờ ăn được, ba con chuột con này lại còn được hấp thu thành phần dược liệu, chắc hẳn tốt càng thêm tốt, nói không chừng nha! Ăn hết ba con chuột này ngày mai hắn trở lại bình thường.

Ngẩng đầu, thấy Từ Nghiên đang chờ hắn trả lời, liền héch cao ngực, trung khí mườì phản nói: “Như thế nào không thể ăn hả? Sống sờ sờ còn có thể ăn, cái này dược ngâm thành dược rượu sao lại không thể ăn rồi hả? Người nhìn xem người nhìn xem, mấy con chuột nhỏ dược ngâm này, nói không chừng a, cái này ăn vào caonf muốn tốt hơn rượu thuốc rất nhiều đó, nhanh lên nhanh lên, đừng lè mề, ta còn phải trở về dược cốc đi nghiên cứu dược đây! Cũng không phí thời gian ở lại chỗ này với các người.”

Vừa nói xong, liền cầm lấy chiếc đĩa kẹp một con chuột nhỏ, nói với Từ Nghiên: “Nhanh, giữ lấy hắn.”

Nghe vậy, Từ Nghiên nhìn Từ Nguyên, liền tiến lên một bước, một tay ở trước ngực hắn vòng qua, chế trụ hai tay của hắn, nói với Từ Nguyên: “Người cố nhìn một chút a! Kiên trì thêm vài ngày, thương thể sẽ khôi phục tốt lên thôi.”

Dược sư nhìn hắn, một tay cầm cầm hắn nói: “Tiểu tử, người xem như đã tốt lên nhiều rồi, mỗi ngày ta đều ‘hầu hạ’ người uống thuốc, đãi ngộ như vậy, ngay cả Sơn chủ cũng không có đâu, người a! Thật sự là rất phúc khí.” Nói xong, chiếc đĩa khê động, kẹp lấy con chuột nhỏ ném vào trong miệng hắn, lại kẹp tiếp, động tác cực nhanh ném vào hai con nữa, rồi ném đĩa qua một bên, bưng chén thuốc lên hướng vào miệng của hắn rót vào.

Từ Nguyên cảm thấy khổ không thể tả, đãi ngộ như vậy, nếu như có thể, hắn thật đúng là không hề muốn...

Ọt ọt ọt thanh âm vang lên, Từ Sa trốn ở ngoài cửa nghe được âm thanh kia trong nội tâm không khỏi một hồi lạnh lẽo, sau khi thấy Dược Sư cầm chén buông ra, thả Từ Nguyên, nàng vội vàng chạy vào: “Nhị sư huynh.”

Từ Nghiên cùng Dược Sur buông hân ra, Từ Nguyên chỉ cảm thấy yết hầu một hồi nóng rất, một cổ khí nóng bay thẳng lên óc, oanh một tiếng trong đầu nổ tung, chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, cả người lập tức té ra sau.

"Từ Nguyên!" Từ Nghiên kinh hô một tiếng, vội vàng đỡ hân, thấy hân sau khi uống một ly rượu thuốc xong, cả khuôn mặt nóng đến đỏ bừng.

"Hắc! Ta vừa rồi đã nói, hân nha! Một chén là say!" Dược Sur nhìn Từ Nguyên ngã xuống, cười ra tiếng, đối với Từ Sa nói: "Đem rượu thuốc này coi chừng cất kỹ, đừng làm vỡ, ta đi rồi, có việc lại đến được cốc tìm ta." Nói xong, vỗ vỗ áo bào trên người liền quay người đi.

Nhưng, Dược Sur còn chưa có đi tới cửa, liền gặp Từ Tinh một thân áo trắng hướng bên này mà đến, vừa nhìn thấy nàng, lúc này cười mà mắt mở to: "Từ Tinh nha đầu, sao ngươi lại tới đây?"

Trong phòng Từ Nghiên và Từ Sa đang đùa Từ Nguyên nghe Dược Sur nói, không khỏi ngẩng đầu ra bên ngoài nhìn lại, quả thật gặp Từ Tinh chậm rãi đi về phía bên này, không khỏi cảm thấy kinh ngạc, mấy ngày nay nàng đều không có tới, chỉ là nói bọn hân một ngày cho Từ Nguyên nuốt sống ba con chuột nhỏ, cùng với uống những thảo dược kia, như thế nào lúc này lại đi qua đây?

"Dược Sur, ngươi còn chưa có trở về à!" Từ Tinh nhẹ giọng hỏi, trên mặt mang theo nhàn nhạt tươi cười.

"Ha ha a, tiểu tử kia thật sự là không nghe lời, người cũng mười sáu mười bảy tuổi rồi, lại vẫn giống như tiểu hài tử, nhất định phải khiến ta uy (cho ăn) mới bằng lòng uống thuốc, bận rộn đến bây giờ, đang chuẩn bị đi về thì ngươi đã tới rồi." Dược Sur cười ha hả nói, mặt mày hồng hào lộ rõ vui vẻ. Bởi vì chính hân là Dược Sur, hiểu được cách dưỡng thân thể, cho nên mặc dù là lão nhân sáu bảy mươi tuổi, tinh thần vẫn vô cùng phấn chấn sáng khoái.

Từ Tinh nghe xong, không khỏi có chút nhú đuôi lông mày, nói: "Hân nuốt sống con chuột nhỏ đã vài ngày, hiện tại không cần nuốt nữa rồi, lại tự mình không chịu uống rượu thuốc? Ta vốn định sang đây xem xem thương thế của hân tốt lên được mấy phần, nhìn xem có cần hay không thêm chút dược, nhưng mà hân đã không muốn khôi phục nhanh, ta đây cũng không cần tiến vào."

Khi Dược Sur nghe nàng nói như thế, trong lòng lộp bộp một tiếng, không khỏi cười hỏi: "Từ Tinh nha đầu, ngươi nói hân không cần ăn chuột con nữa?" Sự thật sẽ không phải là không cần ăn mấy con chuột ngâm rượu đó chứ? Nếu thật là như vậy, vậy hân chẳng phải là... Nghĩ vậy, không khỏi có chút nghiêng đầu hướng trong phòng nhìn thoáng qua, vừa vặn thấy Từ Nghiên và Từ Sa cũng đang nhìn hân, xem ra, bọn họ là nghe được nàng nói rồi.

Nhìn thấy thần sắc Dược Sur có chút chột dạ, Từ Tinh khẽ giật mình, hướng mấy người trong phòng nhìn thoáng qua, nhìn qua một lát, giống như là nghĩ tới điều gì, không khỏi có chút giật mình nhìn Dược Sur trước mặt cúi đầu xuống không dám ngẩng lên, nàng nhìn thấy không nhịn được cười khi khi một tiếng.

Nghe được tiếng cười của nàng, mấy người đều là khẽ giật mình. Cùng ở núi Lăng Phong năm năm qua, Từ Nghiên vẫn là lần đầu tiên thấy nàng cười ra tiếng như vậy, nhất thời, tim không khỏi có chút đập mạnh và loạn nhịp, bởi vì một tiếng cười khẽ này, làm cho nàng nhiều thêm vài phần bình dị gần gũi, cũng không như dĩ vãng luôn thấy nàng đạm mạc trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhìn nét mặt tươi cười như hoa của nàng, trong lòng, không khỏi xẹt qua một tia khác thường.

Từ Sa giật mình, nhìn Từ Tinh cười khẽ, mắt hiện lên phức tạp. Ở chung được năm năm, đây là lần đầu tiên nàng biết rõ Từ Tinh biết cười, cũng là lần đầu thấy nàng cười khẽ một tiếng như vậy, nàng như vậy, không khỏi nhiều thêm một phần chân thật.

Mà Dược Sur lại khó hiểu nhìn nàng, có chút nghĩ không ra, chờ nàng thu hồi nụ cười, liền hỏi: "Từ Tinh nha đầu, ngươi cười cái gì?"

Nghĩ đến Dược Sur lại đem con chuột nhỏ trong rượu thuốc cho Từ Nguyên ăn, nàng thật vất vả ngừng vui vẻ tràn ra bên môi, con chuột nhỏ ngâm trong rượu thuốc vài ngày, có thể nghĩ ra hình dạng kia, mà hân vẫn để cho Từ Nguyên ăn, ha ha, nàng như thế nào không có phát hiện trước kia Dược Sur cũng có một mặt như vậy?

Khóe môi có chút gợn lên, mang theo thanh âm vui vẻ nhẹ nhàng mà hỏi: "Dược Sur, vậy ngươi có làm theo ta nói, để cho hân uống ba chén không?"

Nghe nói như thế, Dược Sur vội vàng nói: "Cố! Cái này ta nhớ được, ngươi nói để cho hân uống ba chén ta liền cho hân uống ba chén, nhưng mà ta thấy ly trà kia lại quá nhỏ, bình rượu nhìn lớn như vậy, đổ một lần bị ra hết, cho nên ta để cho Từ Sa cầm cái bát, ước chừng cũng rót ra cho hân một chén, nhưng mà ngươi yên tâm, ta dùng mắt đo thoáng một qua, cái bát kia và ba chén đều có phân lượng như nhau, cũng không có nhiều, không có chuyện gì đâu."

"Nếu thật là như vậy, ta nghĩ ngươi nhanh chút giúp hân hạ hỏa thôi." Từ Tinh cười nói, không nghĩ tới đến đây một chuyện, vậy mà đã nghe được Dược Sur làm như vậy, nghĩ đến Từ Nguyên bị uống một bát rượu thuốc nồng độ cao, còn ăn hết mấy con chuột nhỏ ngâm rượu, nàng liền không nhịn được muốn bật cười.

"Vì sao?" Dược Sur nghi hoặc hỏi. Nhưng, bên môi Từ Tinh vẫn mang theo yếu ớt tươi cười chưa trả lời, liền nghe một tiếng thét kinh hãi từ trong phòng truyền đến.

"Ah..." Từ Sa lên tiếng kinh hô: "Nhị sư huynh? Nhị sư huynh ngươi sao vậy?"

"Tại sao có thể như vậy?" Từ Nghiên trong mắt hiện lên lo lắng, nhìn Từ Nguyên say rượu nghiêng ngã.

Con mắt Từ Tinh nhàn nhạt nhìn bên trong phòng, có chút ít ngoài ý muốn chứng kiến Từ Nguyên sắc mặt đỏ lên, trên đỉnh đầu tựa hồ muốn toát ra khói trắng, hai hàng máu mũi của hân chảy xuống, bởi vì say ngã nghiêng, người không biết, còn tưởng rằng hân bị gi?

"Ồ? Hắn làm sao vậy?" Dược Sư nhìn lại, kinh ngạc nói một tiếng, liền bước nhanh đi vào bên trong, Từ Tinh muốn gọi hắn cũng không kịp, cũng đi theo vào.

Vào phòng, Dược Sư vội vàng giữ tay hắn bắt mạch, thấy mạch tượng này, không khỏi khẽ giật mình, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Từ Tinh.

Thấy hắn giật mình ngạc nhiên không nói gì, Từ Nghiên và Từ Sa hai người còn tưởng rằng là có chuyện gì, liền vội vàng hỏi: "Dược Sư, Từ Nguyên thế nào? Chuyện gì xảy ra với hắn vậy? Như thế nào toàn thân nóng đến lợi hại như vậy? Còn chảy máu mũi nữa?"

Bị hỏi dồn dập như vậy, Dược Sư không khỏi có chút ngượng ngập cười, lại không biết nên nói thế nào.

"Hắn không có việc gì, chỉ là người nóng lên chút thôi." Từ Tinh nhàn nhạt nói, giúp Dược Sư khỏi quẩn bách.

"Mới vừa rồi còn êm đẹp như thế nào lại đột nhiên lại phát nóng lên rồi?" Từ Nghiên, trong lúc đó giống như nghĩ đến cái gì, ánh mắt hướng Dược Sư nhìn lại, khẽ cau mày nói: "Là Dược Sư đổ quá nhiều rượu thuốc cho hắn uống? Hay vẫn là vốn không cần ăn những con chuột kia? Thế cho nên được hòa phát tác? Đến thẳng cả sau ót?"

"Làm sao? Là ta nghĩ sai rồi thì như thế nào đây? Ai bảo người vừa rồi một mực bên cạnh quấy rầy suy nghĩ của ta hả? Người có biết hay không ta lão nhân gia lớn tuổi, trí nhớ không phải tốt, thời điểm suy nghĩ không thể... bị quấy rầy hay sao? Nếu không phải người cứ luôn đông hỏi một câu tây nói một hồi, lão nhân gia ta có thể nhớ làm sao? Hiện tại còn oán trách ta hả? Người cũng không nghĩ tới mấy ngày nay mỗi ngày đúng giờ ta đều hướng nhà tranh này chạy bao nhiêu chuyến? Làm việc cực khổ mệt chết không có người hỏi thăm nửa câu, hiện tại hắn còn chưa chết còn muốn làm gì? Hừ! Ta cũng chẳng muốn chấp nhặt cùng các người!"

Nói xong hàm hừ xoay người lại, biến sắc, đổi lại thành khuôn mặt tươi cười đối với Từ Tinh nói: "Từ Tinh nha đầu, ta đi lấy chút dược hạ hỏa cho tiểu tử kia, đi trước." Nói xong, liền đi ra bên ngoài.

Mà Từ Nghiên bị mắng một trận thì nhú mày, hắn cái gì cũng chưa nói, làm sao lại nhằm vào hắn tức giận như vậy? Vẫn nói, hôm nay người làm sai rõ ràng là Dược Sư, hắn như thế nào ngược lại thành lỗi của hắn?

"Còn không đem hắn đỡ lên giường?" Từ Tinh lườm hai người kia, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

Từ Nghiên và Từ Sa vội vàng lấy lại tinh thần, diu Từ Nguyên đến nằm trên giường, lúc này, lại nghe thanh âm nhàn nhạt của nàng truyền đến.

"Lúc Dược Sư còn chưa có đưa dược hòa hòa qua, ta đề nghị các người tốt nhất trước hết nghĩ biện pháp hạ nhiệt độ cho hắn, bằng không phát hỏa đến đâu, hắn lại bị ngu ngốc đó."

Thanh âm không nhanh không chậm vừa rơi xuống, hai người nghe xong, trong lòng đều là cả kinh. Từ Nghiên vội vàng nhìn Từ Sa nói: "Từ Sa, người nhanh đi lấy ít nước và cầm chút vải đến, trước ta cởi quần áo Từ Nguyên, để cho trên người hắn khi nóng có thể tản ra." Nói xong, tay liền bắt đầu cởi y phục trên người của hắn, còn Từ Sa tức thì vận dụng khinh công bay vút đi.

Từ Tinh thành thoi ngồi, nhàn nhạt nhìn, may nàng tới đây, bằng không nếu hắn thật sự vì Dược Sư mà xảy ra chuyện, đoán chừng Dược Sư sẽ rất tự trách.

"Đại sư huynh nước đây." Thanh âm Từ Sa truyền đến, chỉ thấy nàng bưng một chậu nước, bên trong có một mảnh vải, vắt khô nước sau đó lau trán cho Từ Nguyên, thấy hắn toàn thân vẫn đang nóng đến đáng sợ, không khỏi nóng vội: "Đại sư huynh, làm sao bây giờ? Nhị sư huynh toàn thân đều thật nóng, nhiệt không có hạ xuống a!" Nếu là thật như Từ Tinh nói, sẽ bị nóng thành ngu ngốc, cái kia, làm như thế nào cho phải?

Từ Nghiên nghe xong, cũng cảm thấy sốt ruột, bỗng nhiên linh quang lóe lên, nói với nàng: "Người nhanh đi tìm Từ Kiệt tới, huyền thú của hắn là thuộc tính băng, dùng băng nhất định có thể giúp Từ Nguyên hạ nhiệt!"

"Tốt! Ta lập tức đi ngay." Từ Sa nói xong, phóng ra bên ngoài lao đi.

Chỉ chốc lát sau, lời Từ Kiệt vội vàng chạy đến: "Đại sư huynh Đại sư huynh, Tam sư huynh đến rồi!"

"Từ Sa, người chậm một chút chậm một chút! Vội vã như vậy làm cái gì?" Từ Kiệt bị nàng kéo chạy, căn bản còn không biết đây là chuyện gì xảy ra?

Đến phòng, Từ Sa dừng chân, quay đầu lại vội vàng hô: "Tam sư huynh, nhanh gọi huyền thú của người ra, dùng băng hạ nhiệt độ cho Nhị sư huynh, nhanh lên! Chậm nữa sẽ không kịp rồi!"

Từ Kiệt mới đứng vững bước chân nghe xong, hơi sững sốt một chút, thấy Từ Tinh vậy mà đã ở trong phòng này, không khỏi kinh ngạc, sau khi hướng nàng nhìn thoáng qua, liền bước nhanh đến bên giường, nhìn Từ Nguyên một thân nóng đến bốc hơi nước, sắc mặt đỏ lên, không khỏi hỏi: "Đại sư huynh, Nhị sư huynh làm sao vậy?"

"Người trước hết để cho huyền thú của người giúp hắn hạ nhiệt độ, một bên ta sẽ nói cho người biết."

Nghe vậy, từ Kiệt gọi huyền thú của hắn ra, ấy nhưng là cùng loại với huyền thú với Từ Cẩm, là xà, bất đồng là xà của hắn lại màu trắng, trên lớp da tựa hồ như phủ lấy một tầng tuyết rơi, bên trên thân rắn tản mát ra một tia khí tức lạnh buốt âm lãnh, bởi vì thu nhỏ lại, chỉ nhìn như xà bình thường.

Chỉ thấy, lúc Từ Kiệt ra mệnh lệnh, bạch xà quần lên thân thể Từ Nguyên, phóng xuất ra một cổ khí tức lạnh buốt, vốn là toàn thân Từ Nguyên đang nóng đến bốc hơi sau khi được cổ khí lạnh buốt bao quanh, nhiệt độ trên thân thể dần giảm xuống, thời gian trôi qua, cũng không còn khó chịu như lúc trước, vốn là khuôn mặt còn có chút hơi nhũn lầy cũng dần dần thả lỏng.

Mấy người đứng bên giường thấy thế, lúc này mới thở ra một hơi dài. Từ Kiệt mở miệng hỏi: "Đại sư huynh, Nhị sư huynh làm sao vậy?"

"Được Sư cho hắn uống nhiều rượu thuốc quá, có chút phát hỏa." Từ Nghiên mực nói đơn giản qua một chút.

Từ Tinh đi qua, sau khi đưa tay bắt mạch cho hắn, liền quay người rời đi, nói ra: "Một lần ba chén, uống xong chỗ thuốc kia thương thể cũng hồi phục không sai biệt lắm."

"Cảm ơn." Từ Nghiên nói, nếu như không phải nàng vừa vận đến đây, Từ Nguyên khả năng thật sự không báo trước mà xảy ra chuyện.

Từ Tinh như là giống như không nghe thấy, bước chân cũng không ngừng đi ra ngoài, đối với hắn cảm tạ, căn bản không cần. Nàng chỉ điểm một hai, cũng không phải là do bọn hắn, mà là vì Dược Sư.

Từ Tinh sau khi rời đi, tại một nơi hẻo lánh ngoài phòng Từ Nguyên, một thân áo đen Bạch Dục lách mình đi ra, ánh mắt như có điều suy nghĩ theo sát lấy bóng dáng nhỏ nhắn đang rời khỏi kia, lại nhìn thoáng qua mấy người trong nhà tranh, nhìn thấy Dược Sư một thân áo bào xám đang hướng bên này đi đến, mới quay người ly khai.

Hắn không nghĩ tới, ngoài ý muốn vậy mà biết rõ nàng có y thuật, hơn nữa, vừa rời từ chỗ kia nghe qua, y thuật của nàng cũng không thấp. Xem ra, hắn thật sự làm cho nàng rất chán ghét, bằng không ngày đó lại thế nào thấy hắn thân bị trọng thương mà không lại cứu? Ánh mắt chớp động, bên trong một đạo ánh sáng đen tối âm u không rõ hiện lên, không biết đang suy nghĩ cái gì, sắc mặt so với lúc trước hung ác nham hiểm hơn không ít.

Đã khỏi chỗ của bọn họ, thời gian dần qua hướng trong rừng đi đến. Nếu như không vì có nàng thường xuyên làm bạn cùng gia gia, gia gia cũng chỉ một mình một người, tại trong Thanh Sơn, muốn có một người để nói chuyện cùng cũng không có, hơn nữa, không lâu trong tương lai, nàng phải rời khỏi núi Thanh Sơn, đến lúc đó chỉ sợ không thể thường xuyên trở lại xem gia gia, Dược Sư cùng gia gia bằng tuổi nhau, hai người cũng đều đối với y dược một lòng nhiệt tình, có lẽ sẽ trở thành bằng hữu a!

Nghĩ vậy, khoe môi có chút giương lên, bước chân chậm chạp theo thời gian dần trôi qua cũng đập gió mà đi, vận hành khinh công, trong chớp mắt biến mất trong rừng cây...

Một chỗ trong Thanh Sơn, lão giả đang có mặt ở động, lúc này, lão giả một thân áo đen đang ngồi trong động, không biết tại nghiền cứu chế tạo ra dược gì, trước mặt bày ra nhiều đĩa nhỏ có chứa dược thảo, mà một bên lửa đang cháy, trên lửa đặt một cái lò, bên trong giống như đang tại luyện chế dược hoàn gì đó, từng đám khói nhẹ trong lò lượn lờ bay lên, biến mất tại chính giữa không khí, nhưng, chung quanh lại tràn ngập một cổ vị thuốc nhàn nhạt màu xanh.

Hắn điều chế dược phẩm, cũng chăm chú phân biệt dược liệu, rồi tiếp tục nghiền thành bột phấn, lại luyện chế thành dược hoàn. Tóc trắng bởi vì toàn tâm toàn ý với vàng luyện dược chưa kịp chải chuốt, nhìn có chút mất trật tự, từ giữa không trung lá rụng rơi xuống dừng trên mái tóc trắng kia, có vài phần buồn cười, hắn lúc này, ngược lại không giống là độc y lão quái danh chấn đại lục, ngược lại càng giống là tên ăn mày bên đường.

"Gia gia." Từ Tinh chân đạp theo gió mà đến, tay áo màu trắng trong gió nhẹ nhàng phát pho, tóc đen bay lên, hay cho một bóng dáng thanh lệ phiêu dật, chỉ thấy nàng thu hồi khinh công, nhẹ nhàng rơi xuống đất, chậm rãi hướng hắn đi tới.

"Từ Tinh nha đầu, sao ngươi lại tới đây?" Đang bế bọn luyện dược lão giả đầu cũng không ngẩng hỏi.

"Ta nhân rồi không có việc gì, tới đây nhìn xem gia gia có phải hay không lại đang luyện dược, còn chưa tới nơi này, rất xa đã nghe thấy mùi thuốc rồi, gia gia, lần này, ngươi luyện là dược cứu người? Hay vẫn là độc dược?" Nàng có chút tò mò hỏi, chỉ là nghĩ mùi thuốc này, vẫn chưa có đoán ra.

"Ha ha, ngươi đoán thử coi." Hắn ngẩng đầu, cười ha hả nhìn nàng.

"Xem gia gia bận rộn đến tóc cũng không có chải qua, ta đoán a, hắn là độc hoàn." Từ Tinh cười nói, tuy gia gia y thuật cùng độc thuật đều là nhất tuyệt, nhưng là so về y thuật, hắn càng nóng lòng với chế độc hơn, thấy hắn như vậy, cho dù trong không khí không biết vị thuốc là gì, cũng có thể đoán ra.

Nghe xong lời này, lão giả cười ha hả nói: "Nha đầu ngươi đã đoán đúng, gia gia lúc này ah! Luyện chế độc hoàn thể nhưng mà rất lợi hại, có thấy trên đồng lửa tiêu hóa lò hay không? Trong đó, tất cả đều là gia gia cố ý đi bắt độc vật luyện chế thành nọc độc, một khi luyện thành, cũng là khác biệt." Hắn nói xong, mặt mày lộ vẻ hưng phấn hào quang.

"Đúng rồi, ta không phải nghe ngươi nói đang giúp Từ Nguyên kia trị liệu vết thương khí không sao? Như thế nào? Tốt lên mấy phần rồi?"

Nhắc tới chuyện này, Từ Tinh không khỏi khoe môi hơi câu, nói: "Ta vừa rời đi nhìn một chút, thương thể của hắn qua thêm vài ngày là có thể hoàn toàn khôi phục."

"Ah? Nhìn dáng vẻ của ngươi, hình như là có sự tình gì vui vẻ?" Lão giả thấy nàng khoe môi mang cười, ngay cả trong đôi mắt cũng nhiễm thêm vài phần vui vẻ, không khỏi có chút tò mò.

Chương 81: Có Liên Quan Đến Người?

Editor: Lãnh Huy3tBeta: ÔpLaChan

Nghe hần hỏi, Từ Tinh mới đem sự tình vừa rồi kể một chữ cũng không sót, còn hần vừa nghe vừa cười to không dứt.

"Hahaha, không thể tưởng tượng được, lão đầu kia lại làm chuyện như vậy, thật thú vị, thú vị, hahaha..." - Lão giả ngửa đầu cười lớn, đôi mắt cơ trí híp lại thành đường bán nguyệt, tiếng cười sang sảng vang vọng trong phiến rừng thật lâu không dứt.

Từ Tinh mỉm cười, nhẹ nhàng mở lời:

"Gia gia, Được sư từ khi biết con tinh thông được lý, liền một mực hiếu kỳ muốn biết ai đã dạy con, nhưng mà con cũng không hé lộ nửa câu. Vừa rồi hần còn nói, rất muốn gặp người, Được sư là người không tệ, tuổi tác cũng tương đương với người. Gia gia, người có nghĩ muốn gặp mặt hần một lần? Hai người lại cùng yêu thích được lý, nói không chừng sẽ trở thành tri kỷ".

"Hắc hắc, lão nhân kia chưa từng gặp ta, bắt quá, ta rất hay đến chỗ hần trộm ít được liệu, haha... Nếu người đã nói hần không tệ, có thời gian ta sẽ gặp mặt hần một lần." - Lão giả vuốt bộ râu trắng tuyết, cười híp mắt nhìn nàng.

"Hào." - Nghe nói như thế, nét mặt nàng tràn đầy ý cười, thanh nhã như hoa xuân, hương thơm mê hoặc nội tâm.

"Ai nha, được của ta!" - Đột nhiên nhớ tới cái gì, lão giả vội vàng chạy đến bên lò, mở nắp nhìn nọc độc bên trong có hay không bị tiêu thất. Nhìn kỹ thấy vẫn còn, không khỏi thở nhẹ một tiếng:

"Tốt rồi, nếu không phải đi tìm lại, rất phiền toái!"

Từ Tinh cười cười, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, hai tay ôm đầu gối, nói:

"Gia gia, con muốn nâng cao thực lực bản thân trong thực chiến, Thanh Sơn chắc chắn sẽ có một vài đệ tử đi ra ngoài rèn luyện, con muốn tranh thủ thời gian bàn bạc với sư phụ một chút, đi ra bên ngoài thử xem thân thủ đến đâu".

"Tốt, con không thể cứ luyện tập như thế mãi, đi ra ngoài học hỏi một chút cũng không tệ, chẳng những rèn luyện khả năng ứng biến, tiếp xúc với ngoại nhân, sau này khi rời núi cũng tránh được cảm giác lạ lẫm".

Hần nói xong, lại hỏi:

"Ta có nghe Thanh Sơn muốn cùng Thiên Sơn tỷ thí? Đến lúc đó con cũng đi báo danh thử xem?"

Nàng lắc đầu, ánh mắt xuyên thấu từng lớp lá cây trên đỉnh đầu, nhìn về phía bầu trời xanh thẳm, nhàn nhạt nói:

"Không được, con ở lại Thanh Sơn đơn thuần chỉ muốn không ngừng nâng cao thực lực, sau đó về nhà đoàn tụ với phụ thân, cùng hần tìm ra những kẻ năm đó đã sát hại mẫu thân!" - Bất luận là lưu danh tên tuổi, hay xếp hạng võ công trên đại lục, nàng một chút cũng không hứng thú.

"Nhân tâm hiểm ác, sau này, con tuyệt đối không thể nương tay. Con nên hiểu, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân".

Nàng thu hồi ánh mắt, nhìn hần một thân áo đen, mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

"Gia gia, người yên tâm, con sẽ ghi nhớ!" - Đã từng ném không ít đau khổ, nàng chẳng lẽ lại không biết sao? Đối với nàng, không phải ai cũng có thể khiến cho nàng mềm lòng.

Ngày này, nàng đi đến phòng Lăng Thành, gõ cửa, gọi:

"Sư phụ".

Trong phòng, Lăng Thành vừa nghe đến thanh âm của nàng, hơi giương mi mắt, nhìn về phía cánh cửa, trầm giọng nói:

"Vào đi".

Nghe vậy, nàng đẩy cửa bước vào, thấy hần một mình ngồi bên bàn, tay cầm một quyển sách, ánh mắt chăm chú đọc. Nàng liền đi tới, hướng hần thi lễ:

"Từ Tinh bái kiến sư phụ".

"Uh, chuyện gì?" Lăng Thành đặt quyển sách trên tay xuống, ánh mắt nghiêm nghị nhìn nàng. Nàng cùng bọn Tử Nghiên bất đồng, mấy đứa trẻ kia đôi khi sẽ qua thỉnh giáo, nhờ hắn chỉ điểm một vài chiêu thức võ công. Mà Tử Tinh, trừ phi hắn đến tìm, bằng không nàng cũng rất ít khi đến thăm. Hôm nay nàng cứ nhiên đến, hẳn là có chuyện quan trọng.

Nàng giương nhẹ đôi mắt, con ngươi trong suốt chống lại ánh mắt uy nghiêm của hắn, mở miệng hỏi:

"Sư phụ, ta muốn nhận một vài nhiệm vụ tranh thủ rèn luyện một chút" - Nàng thẳng thắn nói rõ nguyên nhân mình đến đây gặp hắn.

Nghe nàng nói, Lăng Thành nháy mắt hiện lên một tia kinh ngạc, nói:

"Người thật muốn nhận nhiệm vụ sao?"

"Vâng".

Chân mày nhíu lại, hắn trầm giọng nói:

"Thanh Sơn mặc dù cho phép đệ tử xuất môn rèn luyện, nhưng nhất định phải được đánh giá nghiêm cẩn, hơn nữa niên kỷ (niên kỷ : tuổi) bắt buộc phải hơn mười ba. Người năm nay chỉ mới mười tuổi, chỉ sợ..."

"Sư phụ, tuổi không phải là vấn đề." - Nàng nói xong, ánh mắt không hề né tránh, nhìn thẳng vào mắt hắn, tràn đầy tự tin.

Lăng Thành sửng sốt, ánh mắt thâm thúy, lóe lên một tia kinh ngạc, liền hỏi:

"Phẩm giai của người?" - Kỳ quái, hắn thế nhưng không thể nhìn thấu tu vi của nàng.

Nàng cười nhẹ, biết hắn đã đáp ứng, nói:

"Sư phụ có thể thử Thanh Phong kiếm pháp của ta một chút" - Kiên trì luyện tập kiếm pháp hắn dạy nàng, kết hợp với tu luyện Lăng Thiên tâm pháp mẫu thân lưu lại, hòa hợp nhất thể, thật không ngờ lại phát ra uy lực hết sức thâm hậu.

"Hảo! Vậy ra đằng sau cánh rừng!" - Nói xong, phất áo bào, đứng dậy cất bước ra ngoài.

Nàng không nhanh không chậm đi theo hắn, bẻ hai nhánh cây, một nhánh đưa cho hắn, chính mình cũng cầm một nhánh khác. Hai người đứng đối lập nhau, ánh mắt nàng lưu động, hết sức tự tin nhìn sư phụ - người đã dạy mình trong năm năm qua, khóe miệng nhếch lên, nói:

"Sư phụ, thỉnh!"

Vừa dứt lời, nàng lập tức vận khởi khí tức, truyền đến nhánh cây, một tia huyền khí màu xanh lá lập tức xuất hiện, áo bào tơ trắng của nàng cũng nhiễm lên màu xanh nhàn nhạt, chói lát cả người nàng đều được tia khí tức mạnh mẽ bao quanh, điên cuồng chuyển động, ống tay áo nhẹ nhàng phiêu linh. Chân mày toát lên thần thái tự tin, so với ngày thường, quả thực bất đồng, đôi mắt bình tĩnh lạnh nhạt bị thay thế bởi ánh hào quang trong trẻo, lạnh lùng, tràn ngập lãnh khí bức người. Nhìn thấy hình ảnh này, Lăng Thành không không chế được kích thích cuộn cuộn, rung động mãnh liệt tràn ngập trong tâm hồn!

Hắn mới bao lâu không khảo sát thực lực của nàng? Nàng thế nhưng đã vượt đến lục Võ Tông? Xem ra lo lắng của hắn quá dư thừa rồi, nhìn nàng trước mặt, thần sắc lãnh liệt khiếp người, toàn thân tản ra cường thế. Một nữ hài mười tuổi đã có thực lực đến như thế, quả thực khó lường!

Bỗng nhiên, một tia lực sắc lóe lên, bóng dáng màu trắng mang theo một cỗ khí thế ác liệt đánh úp về phía hắn. Lập tức lấy lại tinh thần, nắm chặt nhánh cây khẽ chuyển động, hắn hướng người về phía trước, một tia huyền khí âm lãnh xé gió xẹt qua.

"Xiu...uu!! Xiu...uu!!!"

Hai nhánh cây nhất thời chạm nhau, bị cỗ lực đạo cường bức gãy một đoạn rơi xuống đất, khiến tâm hắn có chút run lên. Nàng nhanh chóng xoay người, tia sáng xanh tiếp tục xẹt qua, liên tiếp tới gần. Nhánh cây nguyên bản không hề bẻ gãy, thế nhưng trong tay nàng lại hết sức dẻo dai, bẻ gãy một đường cong, lợi hại không thua gì thanh khai phong bảo kiếm, âm hàn lạnh lẽo, không chút lưu tình, bức thẳng đối thủ!

Đến khi đối chiến, Lăng Thành hết sức kinh ngạc về khả năng kiếm pháp hơn người của nàng, không nghĩ tới nàng có thể luyện Thanh Phong kiếm pháp thành thực đến bậc này, hơn nữa còn có thể phát huy tận cùng tinh túy đến chính hắn cũng không thể. Vốn chỉ xuất ra ba thành công lực, hiện tại cùng nàng giao thủ, liên tục bức hắn, hơn nữa hắn cũng muốn biết nàng rốt cuộc đã đạt đến trình độ nào, vì vậy, xoay chuyển nhánh cây, xuất ra bảy phần thực lực.

Nhìn thấy sư phụ chăm chú, nàng cũng không dám khinh thường, cực kỳ chú ý, cẩn thận, biến đổi chiêu thức, bóng dáng màu trắng hết sức sắc bén, hướng về phía trước dồn ép tấn công. Trên mặt đất lưu lại những đám dấu chân biến hóa ảo diệu theo sự chuyển động, khí tức mãnh liệt bí bách lưu chuyển khiến tro bụi từng mảng rơi đầy đất.

"Xiu...uu!!!" - Nhánh cây trong tay Lăng Thành bắn ra một cỗ lệ khí, đánh thẳng về phía Tử Tinh. Thân hình nàng phút chốc lóe lên, diêm mũi chân cực mau lẹ nhảy lên không trung né tránh. Tia huyền khí xoẹt ngang qua nàng, quét đến nhánh cây phía sau lưng, phịch một tiếng, đánh gãy đoạn cây, rung động khiến lá rơi, bay tán loạn rồi từ từ nhẹ nhàng rơi trên mặt đất.

Thời điểm nhảy lên, lưu chuyển khí tức tập trung vào nhánh cây, "Xiu...uu" - một tiếng chấn động phía dưới mặt đất, tia huyền khí màu xanh lá theo mặt đất chui vào, thẳng hướng Lăng Thành mà đi.

"Rầm...rầm...rầm.." - Một tiếng nổ vang lên, huyền khí bộc ra sự phá hủy điên cuồng. Đến khi tro bụi dần dần tán đi, xuất hiện những hố thật sâu còn có vết như bị lợi kiếm bổ ra, từ điều này có thể thấy được cỗ nội lực kia ác liệt đến mức nào.

Xoay người né tránh, Lăng Thành thu hồi nhánh cây, hai tay chấp đằng sau lưng, khí tức bao quanh lập tức biến mất vô ảnh vô tung, đi đến trước mặt Từ Tinh, vui mừng, nói:

"Tốt! Không tệ! Ngươi có thể phát huy Thanh Long kiếm pháp đến bậc này, xác thực là khó có được!"

Với thân thủ hiện tại của nàng, tin tưởng dù có đi ra ngoài, người bình thường căn bản không phải đối thủ của nàng.

"Nếu không nhờ sự dạy dỗ sư phụ, Từ Tinh sao có thể tiến bộ như vậy, đạt đến trình độ này, cũng là ngài chỉ bảo." - Nàng nở nụ cười vui vẻ, đem nhánh cây ném đi, bước về phía trước, nói:

"Sư phụ, vậy lúc nào ta có thể nhận nhiệm vụ?"

Nghe nàng nói, Lăng Thành nở nụ cười hài lòng, thanh âm nam tính uy nghiêm, trầm thấp vang lên:

"Nếu ngươi đã muốn ra ngoài phát huy thực lực bản thân, ta sẽ thông báo cho Sơn chủ một tiếng, tìm hiểu một chút nhiệm vụ thích hợp cho ngươi".

"Hào." - Nàng nhẹ giọng đáp, khóe môi khẽ nhếch.

Nhìn nàng tự tin như thế, ánh mắt Lăng Thành khẽ lóe:

"Ngươi vẫn chưa có vũ khí tùy thân sao?"

Nói xong, suy nghĩ một chút, khuyên nàng:

"Ngươi chỉ có thể dùng kiếm, nếu đã vậy, ngươi hãy đến Danh Kiếm sơn trang, bảo kiếm nơi đây đều chém sắt như chém bùn, lại có linh tính nhận thức chủ tử. Trước khi làm nhiệm vụ, ngươi nên tìm một cơ hội, tìm kiếm một bảo kiếm thích hợp với mình".

Sư phụ vừa dứt lời, nàng liền có chút giật mình, Bảo Kiếm sơn trang! Chính là sơn trang cùng với Bích Lạc sơn trang xưng Tam đại trang? Nàng đã từng nghe qua bảo kiếm do Danh Kiếm sơn trang chế tạo, đều là bảo kiếm tốt nhất, ngàn vàng khó mua!

"Vâng! Từ Tinh đã biết" - Từ Tinh nhẹ giọng đáp. Nàng xác thực là đang cần một thanh kiếm, chờ đến khi nhận nhiệm vụ rồi núi, thuận tiện đi Danh Kiếm sơn trang quan sát, dù có thể tìm được hay không, vẫn là nên tìm hiểu một chút.

Tháng Ba gió mát, mang theo cỗ khí tức mát mẻ, xung quanh nhàn nhạt hương cỏ lau khiến người ta thoải mái. Cùng sư phụ bàn bạc về chuyện rời núi rèn luyện xong, nàng hướng về phía Dược cốc đi tới. Gia gia hôm nay không luyện dược, nói có thể gặp Dược sư, nàng vẫn chưa nói với Dược sư gia gia đồng ý gặp hẳn. Tin tưởng nếu hẳn biết tin này, sẽ cực kỳ cao hứng.

Nghĩ đến việc sau này gia gia có thêm một bằng hữu, nàng cảm thấy thực vui vẻ.

Men theo đoạn đường núi, hai bên đường cỏ lau theo gió lay động, thỉnh thoảng vang lên vài âm thanh trò chuyện vui vẻ. Mặc dù bên trong núi là nơi tu luyện tập võ, thế nhưng cũng là nơi đề kết giao thế lực. Thanh Sơn có không ít đệ tử danh gia vọng tộc, duy trì mối quan hệ tốt với họ, ngày sau rời núi cũng có thể kiếm được chỗ tốt nhất định.

Cho dù một vài người không biết đến từ gia tộc nào, thế lực đằng sau hùng hậu ra sao, nhưng chỉ cần có thực lực tốt, cũng là đối tượng kết giao. Cường giả, vô luận tới nơi nào, đều được mọi người kính ngưỡng.

Bên trong Dược cốc, một vài tiểu dược đồ đang bày biện sắp xếp dược, mài dược, phối dược, đem phơi nắng thảo dược, vài người còn lại đều đi theo Dược sư làm trợ thủ. Mà người nàng đang cần tìm - Dược sư lúc này đang hướng dẫn cho đệ tử xem bệnh. Chứng kiến những đệ tử đang xếp hàng để xem bệnh, ánh mắt nàng lóe lên tia kỳ quái, những người kia giống như...

Đang chỉ dẫn đệ tử bắt mạch, Dược sư vừa nhiên thấy nàng, trên mặt không khỏi hiện lên tia vui mừng:

"Nha đầu Từ Tinh, ngươi tới rồi! Mau nhanh nhanh, đến đây!"

Bình thường, khuôn mặt Dược sư đều cực kỳ nghiêm túc, tuy cũng có lúc cười nói, nhưng rất ít khi thấy. Lúc này khuôn mặt Dược sư tràn đầy kinh hi, hai mắt tỏa sáng, giọng nói đầy hứng phấn hô to khiến mọi người cảm thấy thực lạ lẫm, vội nhìn theo ánh mắt của hắn.

Chỉ là một nữ hài khoảng mười tuổi lẳng lặng đứng giữa phòng dược, quần áo mộc mạc, dung nhan miên cưỡng cũng được xem là thanh tú, thế nhưng khí chất thoang thoảng, chút xa chút gần. Từ Tinh? Nàng là đệ tử môn nào mà có thể khiến Dược sư kinh hi như thế?

Từ Tinh nhàn nhạt bỏ qua ánh mắt tìm tòi nghiên cứu hướng về phía nàng, bước nhanh về phía Dược sư, gọi:

"Được sư." - Nàng thường xuyên đến Được cốc, người Được cốc tự nhiên đều biết nàng. Bình thường lúc nàng đến đều không để đệ tử phụ giúp bên người, hôm nay bất khả tư nghị lại có vài người, hẳn đều không phải người bình thường.

"Đến đây, ngồi bên này." - Được sư cười ha hả gọi nàng, một bên quay đầu về phía được đồ, nói:

"Tiểu Lục Tử, mang ghế dựa đến cho Tử Tinh."

Được đồ kia nghe như thế, ngẩn ra, chốc lát mới bước nhanh lấy cái ghế dựa bên ngoài, mà mấy người đang xếp hàng chờ xem bệnh vẫn kinh ngạc không thôi. Bọn họ đến đây lâu như vậy, ngoại trừ người được ngồi để Được sư bắt mạch, những người khác đều đứng. Cô bé này rốt cuộc là ai mà mặt mũi lại lớn đến như thế?

Được đồ bên trong Được cốc đều giật mình nhìn Được sư cùng Tử Tinh, ngày thường Tử Tinh cũng thường xuyên đến đây, Được sư mặc dù đối xử với nàng rất tốt, nhưng cũng chưa từng nhiệt tình như hôm nay? Rốt cuộc có chuyện gì a?

"Được sư, không cần, người đang bế bọn, ta đi trước, khi nào người rảnh ta sẽ đến nữa" - Tử Tinh nói xong, muốn quay người ly khai, ai ngờ Được sư nghe thế, cười ha hả, vội vàng ngăn cản nàng:

"Haha, nha đầu Tử Tinh, không cần đi nhanh như vậy, người đến giúp ta nhìn xem, mấy tên tiểu tử này bị làm sao vậy?"

Dứt lời hần lòi kéo Tử Tinh ngồi trên ghế, ngẩng đầu nhìn thấy tên kia đem tay rút trở lại, nghiêm mặt không vui nói:

"Tiểu tử, người rút tay lại làm gì? Không muốn xem nữa hả? Không muốn thì trở về, đừng làm chậm trễ thời gian của ta".

Bị Được sư quát, tên thiếu niên vội vàng đem ống tay áo kéo lên, đem tay đặt trên mặt bàn:

"Xem, đương nhiên xem! Ngứa chết ta rồi, Được sư, nhanh nói cho chúng ta biết có chuyện gì?"

Tử Tinh nhàn nhạt nhìn cánh tay kia một chút liền dời đi, trên cánh tay thiếu niên kia, nổi lên một vài chấm đỏ, theo nàng thấy có lẽ phía dưới quần áo cũng có, mà những người đang xếp hàng, tức hồ cũng chung tình trạng. Nàng thường xuyên hái thuốc trong núi Thanh Sơn, tự nhiên biết rõ bọn hắn bị dính độc hoa dại, loại hoa này sinh trưởng trong rừng Thanh Sơn, nơi đó vắng vẻ, bình thường đều không có ai qua lại. Không nghĩ tới những người này lại chạy tới đó, còn bị dính phấn hoa độc này.

Nghe xong lời thiếu niên kia, Được sư liếc hần một cái, liền cười ha hả với Tử Tinh, nói:

"Nha đầu Tử Tinh, đến đến, ta bận rộn từ sáng giờ, người giúp ta xem cho bọn họ một chút đi!" - Nói xong tự động ngồi sang một bên, nhường vị trí hiện tại cho nàng. Hẳn đương nhiên nhìn ra bệnh trạng, chỉ là hiệu kỳ nha đầu này sẽ giải độc như thế nào?

Thế nhưng, tên thiếu niên kia giật mình nhìn Được sư nói:

"Được sư, người sao lại để cho tiểu nha đầu này xem bệnh? Nàng là ai ta cũng không biết, lại nhỏ như vậy, nàng có thể biết sao?" - Được sư không phải cho hắn làm vậy thí nghiệm cho nha đầu này chứ? Nghĩ vậy, xiu..uu! Từ trên ghế tháo chạy, nói với mấy người đằng sau:

"Các người đi trước, ta đợi lát nữa cũng được".

Nhìn thiếu niên bỏ đi, Tử Tinh không khỏi liếc liếc nhìn hắn, chừng mười lăm mười sáu tuổi, tóc bó cao, tướng mạo ưa nhìn, một thân hoa y, có lẽ xuất thân từ gia đình phú quý, nhưng hành động y hệt như tiểu hải tử. Chính mình không muốn cho nàng xem, liền đẩy người khác lên trước, bất quá như vậy cũng thực bình thường.

Một người bị đằng sau đẩy về phía trước, tuy không muốn, nhưng vẫn phải bước lên, nhìn nữ hài tầm mười tuổi, ai dám cho nàng xem a! Vì vậy mấy người liền thoái thác, cuối cùng tên vừa nảy lại bị đẩy lên, ngồi trước mặt Tử Tinh.

Lần này thiếu niên không nhìn Được sư nữa, thoáng đánh giá tình hình, đột nhiên thân thể nằm sấp, đem mặt dán sát vào mặt Tử Tinh, cười hi hi nói:

"Người tên là Tử Tinh?" - Nói xong, đôi mắt nháy nháy đánh giá nàng, thấy nàng tuổi còn nhỏ nhưng thần sắc lạnh nhạt, cảm thấy thực quái dị.

Cử chỉ có chút ngả ngớn, nhưng không lỗ mắng, cũng không khiến nàng phản cảm, vì vậy nhẹ nhàng gật đầu, nhỏ nhẹ đáp:

"Ân".

Nghe nàng đáp lại, thiếu niên lộ ra chút vui vẻ, hào phóng nói:

"Ta gọi Bạch Cẩm, là đệ tử Nhất Trọng môn, người đến từ môn nào?" - Nói xong, lờ mờ lão Được sư đang vuốt vuốt chòm râu, đè lại thanh âm, nhỏ giọng khuyên:

"Người cùng Được sư rất quen thuộc sao? Hẳn đối đãi với người rất nhiệt tình, nhưng phải cẩn thận. Không chừng hắn có âm mưu, bất tri bất giác hạ được người, hẳn càng nhiệt tình, người càng phải đề phòng".

* Bất tri bất giác có hai nghĩa: 1) Thuận theo lẽ tự-nhiên mà không cần dùng đến ý-trí. 2) Không có tư-tưởng kế-hoạch sẵn mà thình-linh bị động trong một thời gian.

Lần đầu tiên nghe có người nói thế, nàng có chút kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn thiếu niên tự xưng là Bạch Cầm, không khỏi nhẹ kéo khóe miệng.

Thấy nàng nở nụ cười, Bạch Cầm càng niềm nở, đang chuẩn bị hỏi nàng phải chăng rất quen thuộc dược lý, lúc này lại nghe nàng mở miệng:

"Các người bị trúng độc hoa dại trên núi Thanh Sơn, chỉ cần uống thuốc xô vào, có thể loại trừ độc tố." - Nói xong, không đợi mấy người này tỉnh lại, hướng Dược sư nói:

"Hắn muốn gặp người, hiện tại được không?"

Dược sư đang cảm khái biện pháp kỳ diệu của Tử Tinh, nghe nàng nói vậy, trong lòng vui vẻ, từ trên ghế nhảy xuống nói:

"Thật sự? Ờ! Ta sẽ đi ngay bây giờ! Lập tức đi ngay!" - Nói xong, lôi kéo Tử Tinh đi ra ngoài, không thèm quay đầu lại, vút một câu đối với mấy dược đồ:

"Tiểu Lục tử, cho bọn hắn mỗi người một ít thuốc xô mang về!" - Dứt lời, nhanh như chớp đã không thấy bóng dáng

Nhìn hai người trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi, Bạch Cầm giật mình, nhìn mấy người phía sau, nghi hoặc:

"Vừa rồi nàng nói chúng ta uống thuốc xô sao? Dược sư còn đồng ý? Ta không nghe lầm chứ?" - Lại nghĩ tới nàng lại biết bọn hắn đi qua rừng Thanh Sơn, không khỏi kỳ quái? Còn trúng độc hoa dại? Nói như vậy, nàng quả thật có chút năng lực.

Nghĩ nghĩ một hồi, không khỏi cười cười, nhìn Tiểu Lục tử, hô to:

"Tiểu Lục tử, nữ hài vừa rồi là đệ tử môn nào a? Xem ra không phải người Dược cốc, nhưng lại rất quen thuộc dược lý a!"

"Tử Tinh là đệ tử núi Lăng Phong, không phải người Dược cốc chúng ta, nàng thường xuyên đến núi Thanh Sơn hái dược, rất quen thuộc dược lý, hơn nữa đi theo sư phụ lĩnh ngộ dược rất nhiều, sư phó cũng rất hay chỉ điểm cho nàng" - Tiểu Lục tử nói xong, liền quay người ra, đưa bọn họ mỗi người một túi nhỏ thuốc xô, nói:

"Sư phụ cũng chưa từng nói, thuốc xô có thể trị độc, cầm đi!"

"Tử Tinh núi Lăng Phong? Như thế nào có chút quen tai?" - Bạch Cầm thấp giọng hỏi, nghĩ nghĩ một lát, liền vỗ đùi hô lớn:

"Nhớ ra rồi!"

"Nhớ cái gì?" - Mấy người bên cạnh hỏi, vẻ mặt không hiểu thấu.

"Tử Tinh núi Lăng Phong không phải là người cự tuyệt Bạch Dật sư huynh tại nghị thức triệu hoán huyền thú sao? Nguyên lai chính là nàng nha! Vậy mà nhất thời quên mất, haha..." - Bạch Cầm cười cười, nhận lấy thuốc xô, nói:

"Thì ra nàng thú vị như vậy, chẳng lẽ Bạch Dật sư huynh đối với nàng nhất kiến chung tình?"

Bạch Dật gọi lên mới khiến mấy người hứng thú, bởi vì cùng ngày đó, đã xảy ra rất nhiều chuyện, muốn quên cũng khó.

Mà Dược sư lôi kéo Tử Tinh đi lên núi, thình thoảng quay đầu lại nhìn nàng, thúc giục:

"Nha đầu Tử Tinh, người đi nhanh chút, như thế nào tuổi nhỏ hơn so với lão nhân như ta đi còn muốn chậm hơn a!" - Biết người kia muốn gặp, hẳn mừng rỡ vạn phần, đến cùng người kia là ai, lại có thể dạy dỗ Tử Tinh y thuật cao minh như thế, nhất định rất lợi hại! Càng nghĩ, hẳn càng xông lên vô hạn chờ mong!

"Dược sư, không cần đi nhanh như vậy, gia gia nhất định sẽ gặp mặt người." - Tử Tinh cười cười, nhìn thần sắc hưng phấn không thôi của Dược sư, nàng cũng có chút vui lây.

"Đúng rồi, nha đầu Tử Tinh, người còn chưa nói cho ta biết, gia gia người danh hào là gì a?" - Trên đường đi, nàng chỉ nói người đó là nàng cơ duyên nhận thức, không phải thân thích, bất quá vẫn chưa từng tiết lộ danh phận, cảm thấy thực hiếu kỳ, hẳn rốt cục là ai? Chắc chắn không phải là người hời hợt, đa số những người y thuật cao minh, hẳn đều biết, hẳn sẽ là ai đây?

Tử Tinh cười cười, mở miệng nói:

"Gia gia nói, đại lục đều xưng người là Độc y lão quái".

"Cái gì? Độc y lão quái?" - Nghe xong, Dược sư không khỏi kinh hô, không thể tưởng tượng được. Cuối cùng, sức nhớ ra điều gì, vội vàng bưng kín miệng, dò xét xung quanh, biết được không có ai mới thở phào nhẹ nhõm. Đi đến trước mặt Tử Tinh, kinh ngạc trộn lẫn vui mừng hỏi:

"Gia gia của người thật là Độc y lão quái?"

"Ân" - Từ Tinh gật nhẹ đầu, cảm thấy phản ứng của hắn thực kỳ quái. Nàng biết thanh danh của gia gia rất vang dội, bất quá phản ứng lớn như có chút hơi quá a!

Được sư tựa hồ hưng phấn quá độ, xoa nắn hai tay Từ Tinh nhảy nhảy, trong miệng liên tục lẩm bẩm:

"Độc y lão quái? Độc y lão quá? Hắn đang ở núi Thanh Sơn? Thật sự là bất khả tư nghị".

"Được Sư?" Từ Tinh hô hoán một tiếng, hỏi: "Ngươi hỏi nhiều như vậy không thấy choáng váng đầu sao?"

Nghe nàng hét lên, Được sư dừng bước, vẻ mặt vui vẻ mang theo vài phần mong đợi hỏi:

"Nha đầu Từ Tinh, gia gia của ngươi còn thu nhận đồ đệ hay không?"

Từ Tinh kinh ngạc, giật nảy mình, quái dị nhìn hắn nói:

"Được sư, ngài không phải là muốn?"

"Haha, ngươi ở tại Thanh Sơn lâu như vậy, lại không biết lão quái lợi hại như thế nào sao? Trên đại lục, bất kỳ ai nghe được thanh danh của hắn đều bị hù chết. Ngay cả Độc môn, nghe đến Độc y lão quái cũng phải biến sắc. Ngươi cũng biết ta đối với y thuật thực chấp nhất, cuồng nhiệt, nếu có thể báỉ hắn làm sư, haha, nghĩ đến ngay cả ngủ đều cười".

Nghe Được sư nói, Từ Tinh không khỏi cười khẽ:

"Ta đoán gia gia sẽ không thu ngươi làm đồ đệ, ngươi cùng gia gia giao hảo, tất nhiên có thể theo hắn học nhiều thứ. Người cách hai ba ngày đều sẽ nghiên cứu được, hai người tính cách vài phần giống nhau, lại có chung đam mê, hẳn có thể ở chung!"

"Haha, vậy thì nhanh lên, ta hiện tại muốn mau mau gặp hắn" - Được sư vừa nói, vừa vuốt râu, hạ quyết tâm, cho dù báỉ sư không thành, cũng nhất định phải đi theo bên cạnh học hỏi, hắc hắc hắc...

"Tốt!" - Nàng cười lên tiếng, ánh mắt nhìn thoáng xung quanh, bước lên phía trước, khẽ nói với Được sư:

"Chúng ta đi." - Nàng vận khởi khinh công, khoát cánh tay Được sư, đập gió, mang theo hắn vút vào trong rừng.

"Oa! Nha đầu Từ Tinh, ngươi đấu thật sâu a! Khinh công rất cao nha!" - Bị nàng kéo giữa không trung, Được sư kinh ngạc hô to, chỉ cảm thấy cảnh sắc vụt qua, xú...uu! Rất nhanh nhìn không thấy bóng dáng, thời gian chậm chậm trôi qua, mà không khí lại thoang thoang mùi thịt nướng.

"Đã đến." - Từ Tinh mũi chân chạm đất, đem hắn xuống.

Rất nhanh đã đến, Được sư thấy ngạc nhiên không thôi, còn chưa phục hồi tinh thần, liền nghe âm thanh già nua nhưng thực thâm hậu truyền đến:

"Các ngươi như thế nào chậm như thế? Thịt nướng ta đều đã ăn hết".

Rốt cuộc gặp được Độc y lão quái trong truyền thuyết, hắn liều mạng ngăn chặn thanh âm kích động chuẩn bị phun ra, nhìn lại chỉ thấy người đó ngồi cạnh đồng lửa, trong tay cầm thịt nướng, một thân áo đen rộng thùng thình, tóc hoa râm quỳ dị, nửa chính nửa tà. Mặc dù đã là lão nhân hơn sáu mươi tuổi, nhưng toàn thân tản ra một cỗ cuồng giả uy áp, khiến nội tâm hắn gào thét không thôi.

Thiên hạ không ai không biết đến uy danh của Độc y lão quái, hắn tựa như truyền kỳ, khiến người khác tôn sùng, là tượng đài mà toàn bộ y nhân muốn điên cuồng theo đuổi! Thanh danh sáng chói như thế, nhưng không mấy ai có thể diện kiến hắn. Hắn sống hơn nửa đời người, không nghĩ tới có thể gặp được nhân vật nổi danh trong truyền thuyết. Nội tâm nổi bão thế tránh được!

Thấy hắn kích động quá mức, kinh ngạc nhìn gia gia của nàng, Từ Tinh không khỏi cảm thấy buồn cười, khẽ gọi:

"Được sư?"

"À?" - Được sư hồi phục tinh thần lại, tim đập nhanh và loạn nhịp, liếc liếc nhìn Từ Tinh, liền bước nhanh về phía lão giả chấp tay thi lễ:

"Lý Trị báỉ kiến Độc y".

"Được rồi, cái gì độc y không độc y, ta hiện tại chỉ là lão đầu, ngươi cũng không cần phiền phức như thế, nhìn chướng mắt ta!" - lão già phát phát tay, cầm thịt nướng đưa qua đưa lại trước mặt Được sư, ánh mắt cơ trí híp lại, cười cười:

"Thử xem! Lão đầu ta cố ý chuẩn bị cho ngươi đấy!"

Nghe hắn nói, Được sư khẽ chau mày, cười nhận lấy que thịt nướng, hít một hơi, cười nói:

"Hương vị không tệ" - Nói xong, cũng không khách khí, há miệng cắn một miếng to.

Từ Tĩnh đứng một bên thấy thế, ánh mắt dừng bên xiên thịt nhìn nhìn, lưu quang khẽ lóe, liếc liếc nhìn gia gia, cũng không nói gì. (Lãnh Huy3t: thâm, quá thâm... :behe: :behe:) (Ôp: Lâu rồi đó nàng =.!!)

Lão già cười khoai chỉ nhìn hân ăn thịt nướng, vậy mà cũng không phát hiện, trong mắt không khỏi hiện lên vài phần hiếu kỳ, hỏi thẳng:

"Ai nha, cảm giác như thế nào?" - Hân bỏ thêm chút được liệu vào, thế nhưng tên kia một điểm cũng không phản ứng?

"Cảm giác gì?" - Được sư cười hà hà hỏi lại.

"Ồ! Tại sao nha! Ta bỏ thêm chút được, sao một chút phản ứng cũng không có?"

"Haha..." - Được sư cười cười hỏi:

"Người đã nói không cần khách khí, ta liền gọi người lão quái a!"

Dứt lời, không đợi hân mở miệng, liền hù chết người:

"Lão quái, người còn thu đồ đệ không? Thu ta thế nào?"

"Cái gì? Thu cái lão già bảy tám mươi tuổi làm đồ đệ? Ta không điên nha!" - Hân liếc liếc. Không chút nề tình nói.

"Không phải bảy tám mươi tuổi, lão phu năm nay mới sáu mươi lăm. Cổ nhân có nói: Bành Tổ sống đến 800 tuổi, sáu mươi vẫn còn là thiếu niên, sáu mươi mấy tuổi xem như là trẻ rồi." - Được sư cười ha ha, tuyệt không thêm đề ý lời lão già vừa nói.

"Trẻ? Lão nhân già khụ như người nói như thế không mắc cỡ sao, lời này mà cũng nói ra được" - Quảng một ánh nhìn khinh bỉ về phía Được sư, cười như không cười, cũng hiểu rõ, hân ăn hết que thịt này lại không phát tác, chắc hân cũng đã biết, bằng không làm sao có thể đảm đương nổi vị trí Được sư của một trong Tứ đại danh sơn này.

Được sư cười híp mắt:

"Haha, lão phu ta cũng chỉ ăn ngay nói thật thôi".

Từ Tĩnh cảm giác được hai người nói chuyện rất hợp ý, không khỏi cười cười, nói với bọn họ:

"Gia gia, Được sư, hai người từ từ trò chuyện, ta đi về trước a!"

Hai người bằng tuổi nhau, tính cách có mấy phần tương tự, tin tưởng họ nói chuyện sẽ cực kỳ hợp. Nàng ở chỗ này cũng không nói chen vào được, vẫn là nên đi về trước.

"Hảo, con/người đi đi!" - Hai người đồng thời nói

Từ Tĩnh nhìn thoáng hai người một chút, Được sư đi đến bên đồng lửa ngồi xuống, cũng không khách khí như trước, ngược lại cùng gia gia đầu khẩu. Thấy thế, nàng thực an tâm, quay người ly khai.

Chậm rãi bước đi trong rừng, từ từ hưởng thụ không khí tĩnh mịch, thời gian nhẹ nhàng từng chút trôi qua, chim chóc kêu riu rít, thỉnh thoảng nghe tiếng lá phàn phật bay trong gió. Nàng nhẹ bước, không nhanh không chậm, một thân tố thanh phát lên, từng tia nắng hạ khẽ xuyên qua nhánh cây, chiếu lên người nàng. Vội thu hồi lại suy nghĩ, dừng bước, nâng đôi mắt nhìn về phía đàn chim trên cây.

Kep lấy một phiến lá rụng, ngưng tụ huyền khí, bỗng nhiên hướng về phía chim chóc đậu trên cành kia, không mang theo lực sát thương, nhưng vẫn khiến cho đàn chim kia cảnh giác bay đi.

Lá xanh xào xạc, ngay lúc chim chóc đập cánh bay lên, nàng nhẹ điểm mũi chân, mượn lực bay lên không trung, thò tay bắt được vài chú chim non. Thân ảnh màu trắng không ngừng lay động, nhanh chóng ra tay, ống tay áo xẹt qua, vốn đã giương cánh bay đi, năm sáu chú chim liền bị nàng toàn bộ bắt được, thủ pháp xoay tròn, nhẹ nhàng rơi xuống đất, không hề phát ra một tiếng vang.

Mà bên trong tay nàng, một bên bắt lấy ba con, một bên cầm hai con, không hề tổn thương chút nào, nhìn chúng giấy dựa, liền nhẹ buông tay thả ra. Mà những con chim kia vừa tự do, liền đập cánh bay nhanh lên bầu trời rộng lớn. Đôi mắt nàng bình tĩnh nhìn theo những cánh vút lên, khẽ động..

Hướng phòng của mình đi đến, xa xa liền thấy bóng dáng hồng y dễ dàng khiến người khác chú ý, dừng lại một chút liền rời đi.

Nàng yên tĩnh đứng trong rừng, bóng dáng xào xạc giấu sau thân cây, khiến hân không thể trông thấy. Nàng cũng không mở miệng gọi hân, mà chậm chậm nhìn hân, liền ly khai. Đối với sự đa tình của Bạch Dật, nàng có chút không chịu đựng nổi, trước kia không để ý đến tâm ý của hân, bây giờ đầu thấu, gặp mặt hân, nàng có chút áy náy. Có lẽ, hân đối với nàng, thực như lời Đồng Tử Cầm đã nói, chỉ là nhất thời cao hứng, nếu có thời gian xa cách, tin tưởng hân liền có thể quên được nàng.

"Người đang tránh hân?"

Trong lúc đó, thanh âm trầm thấp sau lưng nàng vang lên, khí tức vô thanh vô thức khiến nàng khẽ giật mình, chân mày nhíu lại, xoay người sang chỗ

khác. Chỉ thấy Bạch Dục một thân hoa y màu đen, chấp tay sau lưng, đứng cách nàng không đến năm bước, ánh mắt thâm thúy dò xét, khe ánh lên tia sáng không hiểu.

Hắn đến đây khi nào? Đi theo nàng đã bao lâu? Nàng thậm chí một điểm khí tức đều không phát giác. So với Bạch Dật, xem ra thực lực của hắn cao hơn rất nhiều. Bình thường tính cảnh giác của nàng rất cao, nhưng vẫn không thể nhận thấy được sự hiện hữu của hắn, thật không hổ là Thanh Sơn đệ nhất đệ tử.

Nhìn thấy nàng tránh Bạch Dật, không hiểu sao hắn có chút vui sướng, cảm giác này chính hắn cũng không hiểu tại sao. Thương thế của hắn đã điều dưỡng rất tốt, theo bản năng liền đi đến núi Lăng Phong, lúc trước vô tình biết được, nàng có được một thân y thuật không tầm thường, càng làm hắn kinh ngạc không thôi. Nàng không thể lĩnh hội kiếm pháp, thế nhưng lại hiểu y thuật? Nàng tinh thông y thuật, nhưng hôm trước thấy hắn chết không cứu, nghĩ đến ngày ấy trêu chọc nàng, một mực hung ác nguy hiểm, bất tri bất giác hướng đến đây, không nghĩ để cho hắn biết được nàng tránh mặt Bạch Dật,

Thực lực cùng tướng mạo của Bạch Dật tại Thanh Sơn quả thật không mấy ai có thể sánh được, trời sinh tà mị, phần đông nữ đệ tử đều thầm ái mộ hắn. Ngày đó, Bạch Dật trước mặt mọi người thổ lộ, ai cũng cho rằng nàng sẽ ái mộ hắn. Ài ngờ nàng dĩ nhiên khác người, càng cùng nàng tiếp xúc, càng không thể hiểu rõ.

"Có liên quan đến ngươi sao?" - Nàng nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, đối với hắn hoàn toàn không chút hảo cảm.

Hắn đi tới trước mặt nàng, ánh mắt thâm thúy mang theo một tia tò mò:

"Nhìn như bình thường, rồi lại khiến người khác nhìn không thấu, một thân thần bí, chẳng lẽ vì vậy mà hấp dẫn Bạch Dật?" - Khi bước gần về phía nàng, hắn mới phát hiện, nàng chỉ cao tới lồng ngực của hắn.

Ánh mắt bình tĩnh nhìn hắn, thấy hắn bước về phía nàng, không khỏi nhăn mày, trong mắt hiện lên tia chán ghét, không thèm nói một lời, quay người đi ra. Nhưng ngay thời điểm nàng chuẩn bị bỏ đi, bóng dáng màu đen lóe lên, ngăn cản đường đi của nàng, một cỗ cường thế vô hình đánh úp về phía nàng.

Chân mày khẽ nhíu, nâng lên đôi mắt lạnh lùng trong trẻo, thanh âm đậm đặc, so với lúc trước càng thêm lạnh lùng vang lên:

"Mở ra".

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Phế Bỏ Một Tay

"Ngươi chán ghét ta?"

Thanh âm trầm thấp, hơi thở nặng nề cùng với cường thế uy áp mang theo phần nộ vô hình đánh úp (đánh lên) về phía nàng. Cùng lúc đó, cúi người hướng phía trước đi xuống, dùng hai tay ôm lấy nàng. Không biết vì sao trong lòng nảy lên một cỗ phần nộ không thể áp chế, chỉ biết là hắn không thích thấy nàng nhìn hắn bằng ánh mắt chán ghét! Ở trong mắt của nàng, giống như là liếc nhìn hắn một cái cũng ngại bẩn! Hắn là đệ tử giỏi nhất ở Thanh Sơn, thực lực dung mạo gia thế ít người có thể so sánh được, bao nhiêu nữ nhân đối hắn nịnh nọt, mà người trước mặt này, dám dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn!

Hắn cứ vậy mà tới gần, hơi thở nam tính xông vào mũi, cường thế uy áp, hơi thở xa lạ, làm cho nàng cảm thấy một trận phản cảm, trong lúc đó lại bị hắn dùng hai tay ôm lấy, phía sau lại là gốc cây đại thụ, căn bản không thể thoát lui. Mà trên người hắn phát ra cỗ uy áp uy hiếp, nàng không phải đối thủ của hắn, phát hiện này, làm cho nàng nhũn mày bất giác sâu sắc thêm vài phần.

Khẽ nhắm đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, quang mang chợt lóe rồi biến mất, lãnh liệt mà băng hàn, nhanh đến mức không có người phát giác. Nếu hai người thực lực tương đương, nàng còn có thể liều mạng, nhưng chênh lệch quá nhiều, cho dù cùng hắn động thủ, chính mình cũng không có nửa điểm tiện nghi, nàng càng không thể dễ dàng ra tay, nàng chỉ có thể chờ, chờ một thời cơ tốt nhất, nhất kích tức trung thời cơ! Nàng phải cho hắn biết, nàng cũng không phải là quả hồng mềm có thể để cho người khác tùy ý nhào nặn!

Thấy nàng thật lâu không mở miệng, hắn đột nhiên khẽ cười tà tử, cúi đầu xuống, cổ ý đem hơi thở ấm áp phun ở bên tai nàng, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm dung nhan thanh tú của nàng, trong mắt hiện lên một tia u ám khó hiểu, thanh âm trầm thấp mà khàn khàn trong có một cỗ ngạo mạn tự cho là đúng: "Vẫn là nói, đây ngươi có ý dùng thủ đoạn khiến cho ta chú ý?"

Nghe vậy, Từ Tinh nhện không được cảm thấy một trận ác hàn, hắn cũng quá tự cho là đúng, thực sự cho là trong thiên hạ chỉ có hắn là nam nhân sao? Cho dù là trong thiên hạ chỉ còn lại hắn là nam nhân, nàng cũng sẽ không bị mù nhìn đến hắn. Khóe môi hiện lên ý cười châm chọc, nâng lên ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng mà chán ghét nhìn về phía hắn, giọng điệu mang trào phúng nói: "Ta đã thấy qua người không biết xấu hổ, những lại chưa từng thấy qua người không biết xấu hổ giống ngươi như vậy."

"Người làm càn!" Nghe nói như thế, Bạch Dục chán nản, tức giận hét to một tiếng, huyền khí hùng hậu theo hơi thở của hắn theo tiếng quát mà đánh úp về phía người bị hắn vây khốn không đường thối lui - Từ Tinh. Xẹt qua mặt của nàng, giống như bị đao kiếm quét qua, nhẹ nhẹ sinh đau.

Chỉ thấy hắn nguyên bản ý cười bên môi nhất thời dừng lại, ở tại nơi đó, khuôn mặt tuấn tú bỗng nhiên trầm xuống, đen như đáy nồi, hơi thở cũng theo tâm tình hắn chuyển biến mà càng trở nên làm cho người ta sợ hãi, cường thế uy áp, hơi thở nặng nề, ánh mắt phần nộ sắc bén, giống như sư tử bị chọc giận, tùy thời có thể đem nàng xé thành từng mảnh nhỏ.

Đối mặt với khí thế cường thế như vậy mà làm cho người ta sợ hãi của Bạch Dục, Từ Tinh không có một chút khiếp ý, ngược lại không ngại đón nhận ánh mắt phần nộ mà hung ác nham hiểm, nhìn khuôn mặt tuấn tú mà âm trầm ngay trước mắt, nàng thân nhiên giọng lên khoe môi châm chọc: "Ta làm càn?" Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: "Mặc danh kỳ diệu đem ta vây ở chỗ này không cho ta rời đi, thế nhưng còn nói ta cố ý khiến cho người chú ý? Tự tin của người từ đâu mà đến? Người một thân xác thối tha? Không nghĩ tới được xưng là Thanh Sơn đệ nhất nhân- Bạch Dục, thế nhưng trừ bỏ một thân xác thối tha, ngay cả đầu óc cũng đều không có."

Nàng nói ra những lời tổn hại hắn không chút lưu tình, nàng muốn, chính là chọc hắn phần nộ, hắn trời sanh tính đa nghi lại cẩn thận, chỉ có ở thời điểm phần nộ mới có thể đối nàng không có phòng bị,

cũng chỉ có tại lúc đó, nàng mới có thể ra tay!

Lại một lần nữa nghe được từ trong miệng nàng nói ra những lời châm chọc cùng khinh thường, ánh mắt của Bạch Dục kia vốn đã hung ác nham hiểm làm cho người ta sợ hãi lúc này lại bùng lên hai đám lửa giận, dường như muốn đem nàng thiêu đốt, ánh mắt tràn đầy lửa giận nhìn chằm chằm gương mặt trắng trong thuần khiết của nàng, bỗng nhiên, một tay mạnh mẽ nắm lấy cằm của nàng, làm cho nàng nâng lên đầu, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Người là muốn chết! Cũng dám nói ta không có đầu óc?"

Từ Tinh nhướn mày lên, chỉ cảm thấy cằm bị hắn nắm sinh đau, lại một lần nữa nhận thức được kẻ yếu cùng cường giả khác nhau, càng hạ quyết tâm, nhất định phải làm cho chính mình trở thành cường giả! Chỉ có như vậy, mới có thể làm chủ hết thảy! Mà không phải giống như bây giờ, bị vây mà không hề sức phản kháng!

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng đón nhận cái nhìn hung ác nham hiểm làm cho người ta sợ hãi của hắn, cánh tay dưới ống tay áo hơi động, ba cây ngân châm xuất hiện ở trong tay nàng, âm thầm rút vào một tia huyền khí, nhìn Bạch Dục đang nổi giận, đang chuẩn bị động thủ, một tiếng hét phần nộ bỗng nhiên truyền đến, làm cho nàng đang chuẩn bị bắn ra ngân châm liền dừng một chút.

"Người đang làm gì? Buông nàng ra!"

Từ Thanh một thân quần áo mộc mạc bay vút đến, nhìn đến Bạch Dục đang siết chặt cằm Từ Tinh mạnh mẽ vây khốn, nhất thời thần sắc trở nên phần nộ, khẩn trương lo lắng, ở trong nháy mắt chiếm cứ lòng hắn, lo lắng Từ Tinh gặp được Bạch Dục sẽ chịu thiệt, lo lắng Bạch Dục sẽ làm tổn thương đến nàng, lo lắng nàng bị Bạch Dục chiếm tiện nghi!

Nhìn Từ Thanh xuất hiện, Từ Tinh bất động thanh sắc đem ba cây ngân châm thu lại, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng dừng trên mặt Bạch Dục, bình tĩnh mà lạnh lùng hỏi: "Không biết người tính siết chặt cằm ta như vậy tới khi nào?"

Ánh mắt hung ác nham hiểm của Bạch Dục nhìn chằm chằm nàng, dường như không có nghe thấy tiếng hét của Từ Thanh, bàn tay đang nắm chặt cằm nàng một chút lực đạo cũng không giảm, ngón tay chỉ di động một chút là có thể thấy được cằm nàng bị hắn nắm đã muốn nổi lên đầu tay hồng hồng.

"Buông Từ Tinh ra!" Từ Thanh phần nộ hết lớn, trong tay ngưng tụ một cỗ huyền khí, một chưởng mạnh mẽ hung hăng hướng Bạch Dục đánh tới, bí mật mang theo chưởng phong, không lưu tình chút nào, dường như muốn cùng hắn liều mạng, dùng mười thành lực đạo!

Cảm giác được bên người kia dung một chưởng phong cường liệt mà sắc bén hung hăng hướng hắn đánh tới, Bạch Dục khoe môi khê nhếch, khinh miệt cùng khinh thường hướng Từ Thanh nhìn lướt qua: "Không biết tự lượng sức mình!" thanh âm hung ác nham hiểm rơi xuống, chỉ thấy hắn bỗng nhiên buông ra tay đang chế trụ cằm Từ Tinh, bàn tay vừa chuyển, huyền khí màu xanh tràn ngập ở trên tay hắn, một chưởng đánh về phía Từ Thanh.

Hai người bàn tay đánh vào cùng một chỗ, một cái va chạm thật mạnh vang lên, một cỗ huyền khí cũng theo bàn tay hai người tràn ngập mà ra, thực lực Bạch Dục hẳn là thanh Võ thánh cấp bậc cao nhất, mà Từ Thanh còn chưa có bước vào lục Vũ tông cảnh giới, thực lực kém quá nhiều, một lần giao thủ, thắng bại đã rõ.

Chỉ thấy, khi hai bàn tay hai người đánh vào một chỗ, Từ Thanh bị cỗ chưởng phong sắc bén của Bạch Dục đánh lui vài bước, màu xanh huyền khí theo phương hướng bàn tay đánh ra thuận thế mà lên, dừng ở trên ngực Từ Thanh, chỉ nghe một tiếng kêu đau đớn vang lên.

"Phốc!" Một thanh âm vang lên, chỉ thấy Từ Thanh mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, khí huyết trong ngực mạnh mẽ quay cuồng, hắn vội vàng mạnh mẽ áp chế, ai ngờ Bạch Dục kia một chưởng quá mức tàn nhẫn, huyền khí của hắn thế nhưng không thể áp chế, đối môi nhắm chặt, máu tươi theo khoe miệng tràn ra.

Từ Tinh vừa được tự do, cảm thấy không khỏi lo lắng, vội vàng hướng hắn chạy đi qua: "Từ Thanh! Người thế nào?" Bạch Dục chết tiệt! Thế nhưng làm hắn bị thương nặng như vậy!

"Từ Tinh, người không sao chứ? Hắn không làm gì người chứ? Người không cần sợ hãi, ta sẽ bảo vệ người!" Từ Thanh nâng tay lau đi máu tươi tràn ra khoe miệng, mới đi về trước một bước liền bị thân thủ hắn cản lại, đem nàng bảo hộ ở phía sau, trừng mắt nhìn Bạch Dục.

Thấy hấn bị trọng thương như vậy còn không quên phải bảo vệ nàng, không khỏi cảm thấy trong lòng một trận mềm mại, một cổ ấm áp cảm giác tràn ngập trong lòng của nàng, làm cho nàng không tự chủ hốc mắt ửng đỏ, dường như có cái gì muốn trào ra, nàng vội vàng nhắm đôi mắt lại, sửa sang lại nỗi lòng, vừa mở mắt ra, ánh mắt bình tĩnh mà ôn nhu nhìn hấn, nhẹ giọng nói: "Từ Thanh, không cần lo lắng, ta không sao."

Nguyên lai, cảm giác được người bảo hộ là như vậy, tốt đẹp như vậy. Hôm nay hấn nhất thời bảo hộ nàng, nàng sẽ bảo hộ hấn cả đời!

Bạch Dục hung ác nham hiểm nghiêm mặt nhìn hai người bọn họ, thấy được trong mắt Từ Tinh tia ôn nhu chưa bao giờ xuất hiện, trong lòng không khỏi bị phần nộ chiếm cứ, chết tiệt! Nàng chưa bao giờ dùng ánh mắt như vậy nhìn hấn, mà nay, thế nhưng trước mặt Từ Thanh mà lộ ra ánh mắt ôn nhu như vậy, thật sự là đáng chết!

Không biết sự phần nộ từ đâu mà đến, bàn tay dưới ống tay áo, gút gao nắm thành quyền, gân xanh nổi lên, răng rắc rung động! Ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm Từ Thanh bị một chương của hấn sắc mặt có chút tái nhợt, thanh âm trầm trầm trong miệng hấn mà ra: "Chỉ bằng người cũng dám vì nàng xuất đầu? Hào! Hôm nay ta phải hảo hảo giáo huấn ngươi! Cho ngươi hiểu thế nào là không biết tự lượng sức mình!" Nói xong, bàn tay vừa lật, khởi động huyền khí màu xanh, huyền khí hùng hậu theo hơi thở mà ra mang theo uy áp khiến người ta sợ hãi, quanh thân nhất thời tràn ngập một cỗ khí thế cường đại mà tàn nhẫn.

"Bạch Dục ngươi dừng tay cho ta!"

Từ Tinh vừa thấy, tú mi khẽ nâng, lắc mình tiến lên, trầm mặt chắn ở trước mặt Từ Thanh còn chưa có phản ứng gì, thanh mâu nhảy lên một tia tức giận. Hấn biết rõ Từ Thanh không phải đối thủ của hấn, đã một chương đánh hấn bị thương, thế nhưng còn muốn đối hấn động thủ, thật sự là đáng giận.

"Từ Tinh ngươi tránh ra!" Từ Thanh thấy nàng che ở trước mặt chính mình, trong lòng ấm áp, lại không thể để cho nàng làm như vậy! Tuy rằng thực lực của hấn không thể so với Bạch Dục, nhưng tại đây là Thanh Sơn, hấn (Huy3t: BD) hấn là không dám giết hấn (Huy3t: TT), mà hấn còn có huyền khí hộ thể, cho dù bị thương, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian nhất định có thể khôi phục, nhưng Từ Tinh không giống, Từ Tinh mặc dù ở phương diện y thuật có vẻ tinh thông, nhưng là ở phương diện võ công không được tốt, nếu là bị Bạch Dục đã thương, cho dù không chết cũng chỉ còn lại có nửa cái mạng.

Nghe được thanh âm Từ Thanh, thấy hấn muốn tiến lên, nàng lúc này chuyển thân, thanh mâu mang theo một tia thận trọng dừng ở trên người của hấn nói: "Từ Thanh, ngươi không phải đối thủ của hấn." Nếu cùng hấn so chiêu, Từ Thanh sẽ bị thương càng thêm nghiêm trọng.

Thấy hai người đều lo lắng đối phương sẽ bị thương, hấn càng nhìn càng giận, mở miệng chê cười: "Khó trách ngươi cự tuyệt Bạch Dật, nguyên lai là muốn cùng với hấn, chính là ta không rõ, tiểu tử này có điểm nào hơn Bạch Dật?" Lời vừa ra khỏi miệng, cảm thấy có chút ảo não, hấn rút cuộc là làm sao vậy? Làm sao có thể nói như vậy? Ý của hấn không phải là như thế, chính là gặp chuyện của nàng, hấn luôn không thể không chế hành vi cùng lời nói của chính mình.

"Ngươi nói bậy bạ gì đó!" Từ Thanh vừa nghe, phần nộ trùng mắt nhìn hấn.

Ánh mắt lạnh lùng của Từ Tinh nhìn hấn, khoe môi hơi giương lên, trong mắt hiện lên một tia quý dị quang mang nói: "Ta khuyên ngươi đừng ở trong này lãng phí thời gian, sớm một chút đi được cốc, chậm, hậu quả có thể nghiêm trọng." Dám chạm vào nàng? Thật sự là không biết sống chết! Tựa như những gì Bạch Cẩm nói, đối với người quen thuộc y dược, có thể thần không biết quỷ không hay kê đơn, hướng chỉ, nàng cũng không chỉ biết y thuật, độc của nàng, lại quý dị vạn phần! Tùy tiện động thủ, nàng đều có thể dễ dàng làm hấn mất mạng!

Nghe nói như thế, Bạch Dục mày khẽ nâng, nháy mắt dường như suy nghĩ cẩn thận cái gì, sắc mặt âm trầm, ánh mắt lóe lên tia nguy hiểm: "Ngươi đối ta hạ độc?"

Từ Thanh đứng bên cạnh từ tinh thần sắc thay đổi, kinh ngạc nhìn Từ Tinh liếc mắt một cái, nguyên lai nàng đối Bạch Dục hạ độc? Kia có hay không đã nói, cho dù hấn vừa rồi không có tới, nàng cũng có thể chính mình ứng phó? Không không không! Từ Tinh lại nói như thế nào cũng chỉ là một nữ tử, cho dù đối y độc tinh thông, nhưng lại làm sao có thể là đối thủ của Bạch Dục, không chừng hấn tức giận hạ độc thủ liền phiền toái, hoàn hảo, hấn từng có tìm đến nàng, tuy rằng đánh không lại Bạch Dục, nhưng ít ra có nhiều người, hấn cũng không dám làm quá mức.

Từ Tinh thần sắc đậm đặc nhìn sắc mặt hung ác nham hiểm hấn, khoe môi nhẹ nhàng gọi lên: "Đối ta động thủ, ngươi phải trả giá đắt." Võ công của hấn lợi hại thì thế nào? Nàng nếu muốn giết hấn, tất nhiên có thể làm được thần không biết quỷ không hay!

"Ngươi!" Bạch Dục muốn tiến lên, một thân lửa giận, mới đi hai bước, lại cảm giác trong cơ thể dường như có cái gì không thích hợp, lúc này nhanh chóng dùng huyền khí ngăn chặn, hung tợn hướng Từ Tinh nhìn lướt qua, vận dụng khinh công, nhanh chóng hướng được cốc mà đi.

Chết tiệt! Thế nhưng nàng thật sự đối hấn hạ độc! Nàng rút cuộc là ở khi nào thì hạ độc? Hấn nhưng lại không có phát hiện!

"Khụ khụ khụ... Phốc!" Bạch Dục vừa đi, Từ Thanh rút cuộc nhìn không được mà đứng lên, một ngụm máu tươi phù một tiếng phun ra, trước mặt nhất thời tối đi, cả người cũng theo ngã xuống.

"Từ Thanh!" Từ Tinh lo lắng hô một tiếng, đỡ lấy thân thể của hấn, một tay nhanh chóng kiểm tra mạch tượng của hấn, thấy hấn vì bị nội thương khiến cho khí huyết quay cuồng mà ngất xỉu, lập tức nhanh chóng lấy ra một cái bình nhỏ, đổ ra một viên đan dược nhét vào trong miệng của hấn, lại đỡ hấn đến bên dưới tàng cây ngồi dựa vào. Nàng lẳng lặng đứng ở bên cạnh, nhìn Từ Thanh còn không có tỉnh lại, ngàn vạn suy nghĩ nổi lên.

Không biết qua bao lâu, Từ Thanh từ từ tỉnh lại liền nhìn đến Từ Tinh lẳng lặng đứng bên người, ánh mắt nhìn bầu trời, không biết suy tư về cái gì, bàn nãng đưa tay sờ sờ trên ngực bị Bạch Dục đã thương, kỳ tích thế nhưng lại không đau? Hấn giật mình, kinh ngạc nhìn Từ Tinh nói: "Từ Tinh, ngực ta bị thương đã khỏi?" Là nàng trị cho hấn? Khoảng thời gian ngắn như vậy, nàng như thế nào chữa khỏi cho hấn? Bị nội thương như vậy, hấn vốn tưởng rằng

ít nhất cũng phải qua mấy ngày mới có thể khôi phục , ai ngờ vừa tỉnh thể nhưng tốt lắm? Đây, đây cũng quá thần kỳ đi?

Nghe được thanh âm của hắn, nàng phục hồi tinh thần lại, đối với hắn cười nói : "Tĩnh ?"

Từ Thanh thuận thế đứng lên, thân thể khẽ chuyển, xoay xoay thắt lưng, một chút cũng không có cảm giác từng bị thương, không khỏi kinh hô liên tục: "Tĩnh, ngươi quá lợi hại ! Một chương kia của Bạch Dục kia cũng không nhẹ, ngươi thể nhưng có thể trị cho ta? Ngươi cho ta ăn cái gì lợi hại như vậy?"

"Ngươi cũng biết một chương của hắn cũng không nhẹ?" Từ Tĩnh giận tái mặt nhìn hắn, thấy hắn có chút ngượng ngùng cúi đầu, không khỏi thở dài một tiếng, nói: "Lần tới cũng không thể như vậy, gặp được người mạnh hơn so với mình, không thể chống chọi, chỉ có thể dùng trí."

Nghe vậy, hắn gãi gãi đầu cười: "Ta đã biết." Tuy nhiên, chỉ có trong lòng hắn biết, nếu lần sau còn thấy Từ Tĩnh gặp nguy hiểm, hắn nói như thế nào cũng phải cứu Từ Tĩnh trước, chẳng sợ chính mình bởi vậy mà bị thương, thậm chí là chết!

Bên kia, Bạch Dục vận dụng khinh công bay nhanh đi vào được cốc, lúc này lại ở được trong cốc tìm không thấy bóng dáng được sư, cảm giác thân thể kia cổ khác thường càng phát ra lợi hại, mặt hắn âm trầm, vươn kéo một gã được đồ giọng điệu nổi giận hỏi: "Được sư đâu?"

"Được, được sư lúc trước cùng Từ Tĩnh đi ra ngoài, hiện, bây giờ còn không trở về." Được đồ nhìn người sắc mặt không tốt trước mắt, thậm chí có thể nói hung ác nham hiểm đáng sợ -Bạch Dục, đành phải nuốt nuốt nước miếng, trong mắt lộ vẻ sợ hãi.

"Đáng chết!" Hắn tức giận quát một tiếng: "Lập tức đi tìm hắn trở về cho ta..." Ai ngờ hắn lời này vừa quát ra, thể nhưng trước mắt một mảnh tối đen, cả người cũng theo ngã xuống, làm cho được đồ trong cốc kinh hoàng không thôi, vội vàng hô to : "Nhanh! Nhanh phân công nhau đi tìm được sư!"

Mấy ngày sau

Trên sơn đạo, vài đệ tử thấp giọng nói: "Các ngươi có nghe nói gì không? Nhất trọng môn Bạch Dục sư huynh, không biết bị người nào phé đi một bàn tay."

"Không phải phé đi, là không còn cảm giác , việc này buổi sáng hôm nay ở Thanh Sơn truyền ra, nghe nói mấy ngày hôm trước hắn không biết từ nơi nào trở về, chạy thẳng đến được cốc nói muốn tìm được sư, ai ngờ vừa nghe lúc ấy được sư không ở được cốc, cả người liền hôn mê bất tỉnh, chúng đệ tử được cốc thấy thế, ba chân bốn cẳng đem hắn nâng đi vào, cuối cùng tìm không thấy được sư, liền được vài tên đệ tử của được sư chẩn mạch, nghe nói là trúng độc, lại bởi vì vận khí làm cho độc chạy khắp toàn thân, cuối cùng ngăn chặn tốt, mới đem toàn thân độc bức đến một cánh tay lấy máu bức độc ra, bất quá nghe nói vẫn chậm một bước, cái tay kia độc tố không ra hết được, liền chết lặng , mất đi tri giác, cũng may không phải tay cầm kiếm, nếu là cái tay cầm kiếm kia không có tri giác, thì thật sự thảm."

"Hắn làm sao có thể biến thành như vậy a? Bạch Dục sư huynh võ công ở Thanh Sơn đều là thứ nhất , như thế nào lần này trở thành như thế?"

"Ai biết được? Bất quá, ta nghe nói sau khi hắn tỉnh lại biết được một bàn tay của mình mất đi tri giác, liền liều mạng muốn ra khỏi nhất trọng môn, cuối cùng là sư phó của hắn- môn chủ nhất trọng môn đánh hôn mê hắn mới bình ổn lại, nghe nói sơn chủ gọi nhất trọng môn môn chủ cùng Lăng Phong sơn phong chủ đi nói chuyện, cũng không biết bọn họ có phải hay không đang nói về chuyện tình của Bạch Dục sư huynh."

"Kêu nhất trọng môn môn chủ đi còn được, như thế nào ngay cả Lăng Phong sơn phong chủ cũng đi ?" Trong đó một người nghi hoặc hỏi.

"Nói không chừng có lẽ Lăng Phong sơn phong chủ biết ai làm cho Bạch Dục sư huynh bị phé đi một bàn tay, bất quá, việc này nói vậy không dễ dàng giải quyết, Bạch Dục sư huynh là loại người nào? Hắn làm sao có thể tùy ý người khác đem hắn hại thành như vậy? Cái người làm cho hắn bị phé đi một bàn tay, chỉ có thể nói là thảm."

"Đây cũng không nhất định, hắn có thể làm cho Bạch Dục sư huynh gặp hạn một lần, có thể làm cho hắn gặp nạn lần hai, nói vậy người nọ, cũng không đơn giản ." Mấy người nói nói cười cười, dần dần đi xa .

Cùng lúc đó, Bạch Dật cùng Từ Thanh hai người tới phòng Từ Tĩnh, thấy nàng nhàn nhã ở dưới tàn cây trước cửa phòng, hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, hướng về phía nàng bước nhanh qua.

"Từ Tĩnh, ngươi nghe được tin tức gì chưa?" Từ Thanh đi đến bên cạnh nàng hỏi, hắn chỉ biết ngày đó Từ Tĩnh đối Bạch Dục hạ độc, lại không nghĩ rằng thể nhưng sẽ làm Bạch Dục bị phé đi một bàn tay, Bạch Dục là nhân vật phong vân ở Thanh Sơn, tin tức này vừa ra, không ít Thanh Sơn đệ tử đều hô hào vì hắn báo thù, hiện tại ở Thanh Sơn, có thể nói đã loạn thành một đoàn .

Nguyên bản Từ Tĩnh đang dựa vào dưới tàng cây nhắm mắt dưỡng thần vừa nghe, mở mắt, ánh mắt lạnh nhạt nhìn bọn họ hai người liếc mắt một cái, không chút để ý hỏi: "Tin tức gì?"

Bạch Dật nâng mày, giọng điệu trầm trọng nói: "Độc trên người Bạch Dục, thật là nguy hại ?" Hắn là người nhất trọng môn, lúc Bạch Dục tỉnh lại vừa biết chính mình tay không còn tri giác , thậm chí không thể chữa khỏi, nghiêng răng nghiêng lợi rống giận một cái tên, chính là Từ Tĩnh, , chuyện này lại chỉ có rất ít người biết.

"Uh, đúng vậy, là ta hạ , làm sao vậy?" Chính nàng hạ độc, tự nhiên biết tác dụng của nó, lúc ấy lại đoán chắc hắn cho dù là bay đi được cốc cũng tìm không thấy được sư, cho nên cho dù không cần bọn họ nói, nàng cũng có thể biết hắn hiện tại có bộ dạng như thế nào.

Không độc chết hắn, đã là thực nể tình .

Nghe được đáp án của nàng, Bạch Dật mày nhú càng sâu, nói: "Ngươi làm sao có thể đấu lại hắn? Đừng nói ở Thanh Sơn hắn có nhiều người ủng hộ, chính là chỉ cần tự thân hắn ta, muốn giết ngươi cũng là chuyện dễ dàng, ngươi làm sao có thể đấu nổi một kẻ thù như vậy." Nếu nàng có thực lực tự bảo vệ mình thì không nói, nhưng nàng võ công thường thường, cho dù y độc tinh thông, nhưng lại làm sao có thể là đối thủ Bạch Dục? Bọn họ lại không thể thường xuyên ở bên cạnh bảo vệ nàng, nàng như vậy, thật sự là làm cho người ta lo lắng.

Nghe vậy, nàng nâng mắt nhìn hắn một cái, cũng không có nói. Nàng biết hắn là vì tốt cho nàng. Mà nàng vốn cũng không muốn có một địch nhân như vậy, nhưng Bạch Dục kia ba lần bốn lượt trêu chọc nàng, nàng lui lại lui, lúc không thể lui nữa, tự nhiên chính là cho hắn giáo huấn, tay nào của hắn đụng nàng thì nàng phẩy tay đó, không có nàng tự mình ra tay, ai cũng vô pháp làm cho tay hắn khôi phục như lúc ban đầu!

"Kỳ thật cũng không thể trách Từ Tinh, lúc ấy nàng cũng chỉ là tự vệ, nếu không như vậy, lúc này..." Từ Thanh nói xong, nói đến một nửa lại ngừng lại, không nói tiếp.

Bạch Dật nghe vậy, mắt hoa đào bán mị hướng hắn quét qua, hỏi: "Lúc ấy làm sao vậy? Chẳng lẽ hắn làm cái gì với Từ Tinh?" Thanh âm tà mị vang lên, trong mắt có một tia quang mang khác thường. Chẳng lẽ có chuyện gì hắn không biết? Từ Tinh luôn luôn bất hòa đối nghịch cùng Bạch Dục, như thế nào lại dùng độc với hắn? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Từ Thanh nhìn Từ Tinh liếc mắt một cái, thấy Bạch Dật nguy hiểm nheo mắt lại, liền đem mọi chuyện nói với hắn.

Sau khi biết sự tình từ đầu đến cuối, đôi mắt hoa đào hiện ra một tia nguy hiểm, tiện đà thu hồi lo lắng lúc trước, cười đối Từ Tinh nói: "Ngươi lúc ấy tại sao chỉ hạ độc hắn như vậy? Trực tiếp liền hủy thi diệt tích (Vy: giết người xóa dấu vết), làm cho hắn cả người hóa thành một bãi máu loãng biến mất không còn dấu vết mới đúng, lần sau, hắn nếu dám đối với ngươi như vậy, ngươi đừng khách khí, cứ thẳng tay trừng trị!"

Nghe tiếng cười của hắn, lộ ra một cổ tàn nhẫn cùng thị huyết, Từ Tinh cùng Từ Thanh hai người đều là ngẩn ra, quái dị nhìn hắn một cái, không rõ hắn tại sao lại chuyển biến nhanh như vậy? Vừa rồi còn nói nàng không cần gây thù hằn như vậy, hiện tại thế nhưng bảo nàng nếu lần sau còn có việc như vậy thì liền thẳng tay giết hắn, còn phải làm sạch sẽ lưu loét, không khỏi làm trong lòng phát lạnh.

Lúc này, một thanh âm truyền đến, làm cho ba người bọn họ đồng thời quay đầu qua.

"Từ Tinh, son chủ gọi ngươi qua đó." Từ Nghiễn thần sắc phức tạp nhìn nàng, trực giác, chuyện Bạch Dục vì trúng độc mà một tay bị phẩy, hắn có cảm giác cùng nàng có liên quan.

Nghe nói như thế, Bạch Dật nhìn Từ Nghiễn liếc mắt một cái sau, liền đối với Từ Tinh nói: "Đi thôi! Ta đi cùng ngươi." Nói xong, hai tay vòng trước ngực, thần sắc tà mị nhìn nàng.

"Ta cũng đi cùng ngươi." Từ Thanh nói, dường như sợ nàng không đồng ý, vội vàng đi tới đứng cạnh nàng.

"Không cần, ta đi một mình là được rồi." Nàng khoé môi khẽ nhếch, lộ ra ý cười nhợt nhạt, tựa như gió xuân, làm người ta cảm giác thoải mái.

Thấy nàng rời đi, Bạch Dật cùng Từ Thanh nhìn nhau liếc mắt một cái, hoàn toàn không có nghe lời của nàng, chậm rãi tiêu sái, cũng không có theo sát thân thể của nàng. Để cho nàng đi một mình, sẽ làm bọn họ lo lắng, vẫn là cùng đi mới tốt, đến lúc đó cho dù son chủ thật sự muốn trừng phạt nàng, bọn họ cũng có thể nói vài lời.

Từ Nghiễn nhìn ba người rời đi liếc mắt một cái, dừng một chút, liền xoay người đi khỏi.

Trong nghị sự đường của Thanh Sơn, ngồi ở chủ vị là Thanh Sơn son chủ, tả hữu hai bên phía dưới là Lăng Thành cùng Nhất trọng môn môn chủ, phía dưới nữa là được sự một thân áo ào màu tro đang ngồi vỗ về chòm râu, mấy người thần sắc đều có chút ngưng trọng, trong đó, Nhất trọng môn môn chủ sắc mặt khó coi nhất, dù sao hiện tại bị phẩy đi một bàn tay là đệ tử có thiên phú tốt nhất trong nhất trọng môn, thử hỏi sắc mặt của hắn lúc này có thể tốt được sao?

"Son chủ, đệ tử Lăng Phong son - Từ Tinh đã đến đây, đang đợi ở ngoài." Một đệ tử cúi đầu cung kính nói.

"Cho nàng tiến vào." Son chủ trên chủ vị phát phát tay nói.

"Vâng." Tên đệ tử cung kính lui ra, xoay người ra ngoài.

Chỉ chớp lát, Từ Tinh một thân tố y chậm rãi đi đến, ánh mắt thản nhiên nhìn mấy người trong đại đường liếc mắt một cái, liền cụp xuống đầu, bán liềm đôi mắt, đi lên trước thi lễ: "Từ Tinh gặp qua son chủ, sư phó, môn chủ, được sự."

"Hừ!" Nhất trọng môn môn chủ khinh miệt liếc nàng một thân quần áo mộc mạc, hừ lạnh một tiếng. Một nha đầu nghèo kiết hủ lậu, thế nhưng cũng dám xuống tay với môn đồ đắc ý của hắn, quả nhiên là hồn trùng!

Nhất trọng môn môn chủ sắc mặt âm trầm, trên chủ vị son chủ vẻ mặt ôn hòa vài phần, vẫy vẫy tay, đối nàng nói: "Miễn, ngươi ngẩng đầu lên, ta có lời hỏi ngươi, phải trả lời chi tiết."

"Vâng." Nàng khẽ lên tiếng, chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt bình tĩnh mà trong suốt không ngại nghênh đón ánh mắt đánh giá của son chủ.

Lăng Thành ánh mắt uy nghiêm đảo qua trên người Từ Tinh, ánh mắt tránh né, thần sắc không rõ, không biết nghĩ đến cái gì. Mà ngồi phía dưới được sự

một tay vỗ về chòm râu, khép hờ đôi mắt nhìn Từ Tinh một thân lạnh nhạt, trong mắt lóe ra tinh quang.

Ngày ấy hẳn trở lại được cốc, mới biết được Bạch Dục trúng kỳ độc, khi chẩn trị, thế nhưng không thể giải độc, bất quá khi hẳn biết độc này là Từ Tinh nha đầu hạ, lại cảm thấy kỳ quái, vốn hiền lành, nàng như thế nào đã hạ độc Bạch Dục? Còn là độc lợi hại như vậy? Có phải Bạch Dục trêu chọc nàng? Sau lại chẩn đoán, Bạch Dục một bàn tay thế nhưng mất đi tri giác, hẳn lại kinh ngạc liên tục, tò mò về độc được quái lạ này! Nhìn như đoạt mệnh, lại không nguy hiểm đến tính mạng, hẳn ngày đó dẫn máu thanh lọc độc tố trong cơ thể nhưng không thể thanh lọc hết, nói vậy, hẳn mất đi tri giác một cánh tay, trừ bỏ Từ Tinh nha đầu ra, muốn chữa khỏi cũng không dễ dàng như vậy.

Nàng một thân khí chất thông dong, bình tĩnh mà tự tin, nhất cử nhất động tự nhiên hào phóng, không khỏi làm cho Thanh Sơn chủ cảm thấy thâm khen, hảo một cái thanh nhả thoát tục diệu thiên hạ, còn tuổi nhỏ đã là như thế, sau này phong hoa tuyệt đại là chắc chắn, khó trách ngay cả nhất trọng môn Bạch Dật ái mộ nàng, hôm nay gặp lại nàng, lại cảm thấy nàng không đơn giản.

Sửa sang lại suy nghĩ, ánh mắt cơ trí nhìn sang sắc mặt âm trầm của nhất trọng môn môn chủ, tiện đà đem ánh mắt dừng ở trên người Từ Tinh, thanh âm mang theo hùng hậu huyền khí từ từ mà ra: "Nhất trọng môn Bạch Dục thân mang kỳ độc, đến nỗi một tay mất đi tri giác, cùng ngươi có liên quan hay không?"

"Có." Nàng mở miệng đáp lời, ánh mắt không tách không né, dường như không biết mình làm vậy thì có gì sai.

Mà trên đại đường mấy người thấy nàng ngay cả nói nhiều một câu cũng không có, liền thừa nhận, trong lòng rất là kinh ngạc. Tuy rằng mấy người đều cảm thấy chắc chắn, nhưng là nghe chính miệng nàng thừa nhận lại là một chuyện. Dù sao Bạch Dục thực lực cũng không thấp, toàn bộ Thanh Sơn hẳn xếp thứ hai, vậy không ai dám xếp thứ nhất, là người vô công bất phạm, thực lực trác tuyệt, thế nhưng sẽ bị tiêu nha đầu nàng hạ độc? Nhưng tiêu nha đầu huyền khí trên người quá yếu ớt, nói vậy phẩm giai vẫn là dừng lại ở tầng thấp nhất, bị người như vậy hạ độc, bọn họ cảm thấy có chút không thể tin được, nhưng do tình, nó lại là sự thật.

Nhất trọng môn môn chủ thấy nàng thần sắc bình tĩnh mà lạnh nhạt, cũng không mang nửa điểm áy náy, lại nghĩ đến môn đồ đặc ý của mình thế nhưng bị phé đi một bàn tay, lửa giận bùng nổ, đập mạnh tay xuống bàn, cả người cũng từ trên chỗ ngồi hùng hổ đứng lên, trầm giọng gầm lên ra tiếng: "Hỗn trướng! Dưng độc đã thương người, thế nhưng còn không biết hối cải, rõ ràng như vậy, ngươi có hay không cho rằng ngươi không có làm sai? quỳ xuống cho ta!"

Uy áp cường giả của hắn theo một tiếng gầm phóng thích ra, cường thế đánh úp về phía Từ Tinh không hề sợ hãi, chỉ thấy hắn hai mắt toát lên hai đám hỏa diễm, sắc mặt âm trầm, phần nộ mà mang theo cường giả uy áp, mãnh liệt mà làm cho người ta sợ hãi, ở trong không khí tràn ngập, bất quá trong nháy mắt, đại đường liền tràn ngập một cỗ hơi thở trầm thấp cùng áp lực nặng nề, giống như bầu trời đột nhiên đè ép xuống dưới, làm cho người khác hít thở không nổi.

Dù là Từ Tinh hiện tại là lục vũ tông phẩm giai, nhưng là có thể trở thành sư phó hai người Bạch Dục cùng Bạch Dật, nhất trọng môn môn chủ, thực lực lại sao lại có thể thấp? Cô uy áp vừa đánh đến, trong cơ thể nàng huyết khí cùng hơi thở giống như bị nhiễu loạn, ở trong thân thể của nàng mãnh liệt lưu động, huyết khí quay cuồng, trên trán, dưới uy áp cường đại, mồ hôi lạnh dần dần chảy ra. Cường giả cùng kẻ yếu so sánh, sự uy áp liền thấy rõ ràng.

Ngồi ở trên chỗ ngồi Lăng Thành vừa thấy, mây không khỏi nhích lên, thấy Từ Tinh dường như có chút duy trì không được, lúc này y bảo màu xám phát một cái, một cỗ hơi thở hùng hậu Huyền Khí tung ra, đem uy áp nhất trọng môn môn chủ đánh úp về phía Từ Tinh chặn lại, đồng thời mặt không hề giận liếc mắt nhìn hắn, trầm giọng nói: "Nàng bất quá vẫn là một đứa nhỏ mười tuổi, môn chủ lấy uy áp bức bách như vậy, thật sự là có chút quá mức, còn nữa, ta tin tưởng đệ tử của ta, không phải tùy tiện hạ độc thủ với người khác, ở trong một cuộc có nguyên nhân gì cũng không có hỏi rõ ràng, chẳng lẽ, môn chủ ngươi không muốn biết?"

Mà ở lúc Lăng Thành cản lại uy áp nhất trọng môn môn chủ đánh úp về phía Từ Tinh, hai thượng cổ thần thú ở trong cơ thể nàng tu luyện cũng vì cỗ uy áp này làm cho khí huyết quay cuồng trong thân thể Từ Tinh bình ổn lại, đang tu luyện bị quấy rầy, Tuyết Phượng cùng Hỏa Long vừa tỉnh cũng tức giận, trong cơ thể Từ Tinh Tuyết Phượng mở hai mắt màu đỏ lửa, ánh mắt so với bình thường còn đỏ hơn vài phần, huyết sắc quang mang lưu động, thêm vài phần quỷ dị, mà Hỏa Long một đôi kim tinh giống như bùng lên hai đám hỏa diễm, vốn tính tình không tốt, hơn nữa hiện tại tự dung bị quấy nhiễu, hai thượng cổ thần thú lúc này xuyên qua thần thức, trong thân thể Từ Tinh hướng ra bên ngoài quét tới, tìm kiếm người quấy nhiễu chúng nó tu luyện! Chuẩn bị cho hắn bài học.

Đồng thời, Từ Tinh cảm giác được cũng bởi vì hai thượng cổ thần thú thức tỉnh, cỗ uy áp cường đại khiến người của Nhất trọng môn môn chủ hướng nàng đánh tới dần dần ở trong thân thể của nàng không có nửa điểm phản ứng, hai thượng cổ thần thú uy áp vừa bắn ra, căn bản nhất trọng môn môn chủ không thể so sánh được, huyết khí cuộn cuộn trong cơ thể dần dần bình ổn xuống dưới, sắc mặt của nàng cũng dần dần khôi phục bình thường.

Mà trong đại đường mấy người chú ý tới nàng thần sắc khôi phục bình thường, lại tưởng là do Lăng Thành cản lại uy áp của Nhất trọng môn môn chủ, cũng không có người nghĩ đến trong cơ thể của nàng có hai thượng cổ thần thú cường đại.

Thấy uy áp chính mình đối Từ Tinh không có hiệu quả, nhất trọng môn môn chủ về mặt tức giận quét Lăng Thành liếc mắt một cái, giận hờn phá hư chuyện tốt của hắn! Giận hắn làm mất mặt mũi của hắn! Hừ lạnh một tiếng, ánh mắt uy nghiêm mà giống như lợi kiếm sắc bén bắn thẳng đến Từ Tinh, bí mật mang theo tức giận thanh âm trầm giọng quát: "Tốt lắm! Bản môn chủ muốn nghe ngươi rốt cuộc nói cái gì!" Thanh âm rơi xuống, ông tay áo phất một cái, rồi mới đi đến ghế ngồi xuống.

"Bạch Dật gặp qua son chủ."

"Từ Thanh gặp qua son chủ."

Đột nhiên, Bạch Dật cùng Từ Thanh hai người dưới tình huống không ai thông báo chính mình đi đến, mà đệ tử bên ngoài đại đường, cũng không biết là

ngăn không được hay là như thế nào , thế nhưng cũng không có người ngăn bọn họ lại, tùy ý hai người không bị ngăn trở đi tới nơi tràn ngập uy áp cùng hơi thở nặng nề bên trong đại đường.

Nhìn đến môn hạ đệ tử chính mình vào đại đường, nhất trọng môn môn chủ sắc mặt có chút không hòa. Tuy rằng Bạch Dật thực lực cũng không thấp, nhưng so với Bạch Dục, vẫn là hơi kém hơn, hơn nữa tính tình của hắn cũng quá phóng đãng không kềm chế, cùng Bạch Dục so sánh, càng bất công cho Bạch Dục một ít.

"Như thế nào hai người các ngươi đến đây?" Sơn chủ hỏi, ánh mắt hướng hai người bọn họ nhìn thoáng qua, lại nhìn đến hai người bọn họ thần sắc có chút kinh ngạc đối Tử Tinh liếc mắt một cái, không đợi hai người mở miệng, phát phát tay nói: "Các ngươi đứng qua một bên đi! Có chuyện gì đợi lát nữa nói sau."

Bạch Dật thấy đại đường không khí có vài phần không thích hợp, trong không khí còn tràn ngập một cỗ nồng đậm uy áp, nhìn Tử Tinh liếc mắt một cái, thấy nàng hoàn hảo, liền lên tiếng: "Vâng!" Thanh âm rơi xuống, liền cùng Tử Thanh hai người trước đứng ở một bên quan sát, có gì nói sau.

Mà hai thần thú ở trong cơ thể Tử Tinh, lúc này đã biết nhất trọng môn môn chủ chính là người quấy nhiễu chúng nó tu luyện, còn làm hại chủ nhân chúng nó huyết khí trong cơ thể quay cuồng, không nghĩ qua là khí huyết kia bị cô uy áp áp bách sẽ làm huyết mạch vỡ khiến sinh mệnh nguy hiểm, lúc này, hai thần thú nhìn nhau liếc mắt một cái, lần đầu tiên có chung nhận thức, trong ánh mắt lưu quang chớp động phiếm hào quang quý dị, dường như có cái chủ ý gì.

"Tử Tinh nha đầu, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ngươi liền nói ra đi! Có sơn chủ làm chủ cho ngươi, sẽ không có người dám xằng bậy." Ngồi ở một bên được sự vuốt chòm râu cười nói, híp mắt nhìn nàng, tuyệt không vì nàng mà lo lắng.

Tử Tinh nhìn Bạch Dật cùng Tử Thanh hai người đứng bên cạnh liếc mắt một cái sau, liền dời đi ánh mắt, tạm dừng trên người sư phó một chút, lại liếc về mặt hắc trầm nhất trọng môn môn chủ một cái, cuối cùng mới nhìn hướng về phía thượng Thanh Sơn sơn chủ đang ngồi ở chủ vị: "Sơn chủ, ta muốn nói ra suy nghĩ của mình." Nàng thừa nhận nàng đối Bạch Dục hạ độc, nhưng nàng sẽ không cảm thấy nàng làm sai.

"Nga? Ngươi muốn nói cái gì? Nói đi!" Ánh mắt cơ trí dừng ở trên người Tử Tinh, trên mặt mang theo ý cười hiền lành, lại không giảm uy nghi, khí thế tuyệt không thua kém người nào, một thân hơi thở huyền khí hùng hậu không người nào có thể so sánh.

Thanh âm khẽ động, ánh mắt dời khỏi sơn chủ, dừng ở về mặt giận dữ khí thế cường ngạnh của nhất trọng môn môn chủ, thanh âm không lớn không nhỏ, đúng mức, một chữ một chữ theo miệng của nàng truyền ra: "Môn chủ, ta ở Thanh Sơn, tên gọi Tử Tinh, không phải là gọi là hồn trưởng này nọ như ngươi nói, ta kính trọng ngươi là Thanh Sơn môn chủ, mới tôn xưng ngươi một tiếng, nhưng là ta không phải đệ tử của ngươi, cũng không cần hướng ngươi quỳ xuống, cũng không nguyện hướng ngươi quỳ xuống, ngươi không hỏi rõ sự tình, liền lấy thân phận môn chủ, cường giả uy áp tướng bức, không hề có khí độ trường bối, nhìn ngươi như vậy, ta mới hiểu được, vì sao có thể dạy dỗ Bạch Dục bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thói rửa cặn bã biến chất."

Thanh âm thanh thúy mà đậm đặc như châu như ngọc thanh thúy dễ nghe, nàng không nhanh không chậm nhất trọng môn môn chủ, trong đại đường mọi người lặng ngắt như tờ một đám trợn mắt há mồm kinh ngạc không thôi, bất khả tư nghị mang theo tìm đập mạnh và loạn nhịp ánh mắt dừng bóng dáng nhỏ nhỏ mà lạnh nhạt đứng ở kia, một lần hoài nghi, bọn họ có hay không nghe lầm? Lời nói sắc bén thật là xuất từ trong miệng của nàng?

Nàng làm sao dám?

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Ba Lần Ngã Dập Đầu

Edit: Lãnh Huy3t

Beta: ÔpLaChan

Đại đường bỗng nhiên im lặng, bởi vì chưa từng xảy ra chuyện đệ tử trong Thanh Sơn nào dám trước mặt chỉ trích môn chủ như vậy, trong lòng mọi người nhất thời cảm thấy kinh ngạc vì sự lớn mật của nàng, vì lời thẳng của nàng mà cảm thấy khiếp sợ, nhất thời mọi người tìm đập loạn nhanh chóng phục hồi lại tinh thần.

Trước mặt nhiều người như vậy mà bị một tiểu nha đầu chỉ trích, nhất thời gương mặt già nua của Trương lão môn chủ hé ra mảnh xanh mét, toàn thân tràn ngập cỗ tức giận dày đặc làm cho người ta sợ hãi, từ chỗ ngồi hưu tiếng vụt đứng lên, tay đập mạnh mặt bàn, chương mang theo Huyền Khí vũ xuống, mặt bàn lúc này bỗng chốc vỡ tan.

"Àm!"

"Người dám làm càn!" Tiếng quát mang theo vài phần tức giận cùng xấu hổ giận dữ, quanh thân tản mát cổ khí tức (hơi thở) làm cho người ta tràn ngập sợ hãi, đại đường nguyên bản khí nặng nề dần tản ra bởi vì sự tức giận của Trương môn chủ lại làm cho người ta hít không thở thông, uy thế cường giả vì phần nộ của hắn mà càng lớn mạnh, khí tức lưu động ngày càng trở lên mạnh mẽ, luồng khí ở trong không khí đè ép lẫn nhau, giống như gió lạnh ngày đông, lạnh lẽo đến tận xương.

Chỉ thấy hắn nghiêng răng nghiêng lợi ánh mắt tàn nhẫn nhìn chằm chằm Từ Tĩnh, nắm đấm xiết chặt, gân xanh nổi lên, nếu không phải trong sân lúc này có Sơn chủ ở đây, đoán chừng hắn vùng churùng ngay lập tức, mới có thể giảm bớt lửa giận trong lòng.

Nhìn thấy sư phụ của mình bị Từ Tĩnh làm cho tức giận đến phần nộ như vậy, Bạch Dật không khỏi thầm thở dài một tiếng, sư phụ thân là Nhất Trọng môn môn chủ, tính tình vốn cao ngạo, mặt khác thực lực so với vài môn chủ khác cũng cao hơn, cho nên có ai dám đối với sư phụ như vậy, cho dù có người đối với sư phụ bất mãn, cũng phải lưu tình mà ra mặt, Từ Tĩnh làm như vậy, chỉ sợ sau này bị gây khó dễ, nếu nàng có năng lực tự bảo vệ mình còn đỡ, đằng này hết lần này tới lần khác năng lực của nàng cũng chỉ bình thường, nghĩ tới đây tâm trạng không khỏi vì nàng mà thầm lo lắng.

Người khác có thể bảo vệ nàng được một lúc, nhưng không thể bảo vệ cho nàng suốt đời, càng không thể bước theo bên cạnh nàng, nếu gây thù chuốc oán quá nhiều, mà nàng lại không thể tự bảo vệ mình, chỉ sợ sau này có nhiều chuyện không mong muốn xảy ra.

Từ Thanh đứng ở bên cạnh Bạch Dật tâm trạng nhất thời không nói lên lời, như thế nào hắn không biết Từ Tĩnh lợi hại như vậy? Ngay cả ở trước mặt nhiều người như vậy lại không lưu tình chút nào gây tổn hại đến Nhất Trọng môn chủ? Nhìn Nhất Trọng môn chủ bị làm cho tức giận tới mức sắc mặt xanh mét, không khỏi sợ hãi liên tục than, lợi hại! Thật quá lợi hại!

Dược sư vốn vuốt râu về mặt thánh thoi ngồi tại chỗ, thấy Từ Tĩnh mở miệng thì thôi, mở miệng không ngừng đem Bạch Dục ra bốn cọt cũng thôi, đằng này ngay cả sư phụ của Bạch Dục cũng bị nàng chỉ trích (trách móc), thần sắc thánh thoi trên mặt trong nháy mắt biến thành kinh ngạc, nhìn bộ dáng nàng với vẻ mặt bất khả tư nghị (không dám tin), sau đó chậm rãi cúi đầu, che khỏa miệng nhếch lên.

Ha ha ha, không hổ danh là Từ Tĩnh nha đầu - đồ đệ của Độc y lão quái, sao có thể coi là yếu đuối đây? Đúng như mọi người vẫn nghĩ. Không khỏi làm cho người ta kinh ngạc đến chết, xem mặt mày Trương lão môn chủ kia tức giận đến bốc khói, mà chỉ muốn bật cười.

Thân áo bào tro uy nghiêm, khuôn mặt vẫn nghiêm túc lạnh băng như cũ không nhìn ra biểu tình gì, chỉ có trong mắt thoáng gióng lên ý cười, nhanh đến nỗi không ai phát, lại nhìn thoáng qua sắc mặt Nhất Trọng môn chủ xanh mét, Sơn chủ ánh mắt khẽ chớp, vẻ mặt cũng có tia kinh ngạc, lúc này liền hướng Từ Tĩnh nhìn lại, khí thế uy nghiêm nhưng trong âm thanh không có chút tức giận nào, trầm giọng: "Từ Tĩnh, không được vô lễ."

"Vâng, sư phụ." Từ Tĩnh hơi cúi đầu xuống, thu liễm ánh mắt, nhu thuận đáp lời, bộ dáng kia cùng bộ dáng thẳng thắn chỉ trích Nhất Trọng môn chủ vừa nãy, hoàn toàn giống như hai người khác nhau.

Chủ vị Sơn chủ hơi mỉm cười, ánh mắt thâm sâu mang theo cơ trí nhìn nàng một cái, sau đó đứng lên nói với Nhất Trọng môn chủ, giọng nói mang theo hơi thở làm cho người ta sợ hãi kinh phục: "Môn chủ không cần tức giận, trước hết nghe nàng xem sao, nếu như lời nàng có căn cứ, bản Sơn chủ tự nhiên trừng trị nàng vì tội mạo phạm trưởng bối."

Nghe được lời này của Sơn chủ, Nhất Trọng môn chủ đành phải áp chế lửa giận trong lòng, phát y bảo, khoanh tay trợn mắt đứng lên nhìn thẳng vào Từ Tĩnh, thanh âm mang theo tức giận nói: "Tốt! Trước mặt Sơn chủ, ta xem ngươi rốt cuộc có cái gì để nói!"

Hừ mạnh một tiếng, trầm giọng hỏi: "Ta trước tiên không cùng ngươi so đo chuyện lúc trước, mượn câu cuối cùng của ngươi mà làm cho rõ ràng, cái gì gọi là ngươi nhìn thấy như vậy, vì sao ngươi dám nói ta dạy ra Bạch Dục bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rửa cặn bã biến chất? Bạch Dục là đệ tử môn hạ đặc ý nhất của ta, võ công nhân phẩm đều tốt nhất, hôm nay bị ngươi biến thành như vậy, ngươi hãy nói xem, rốt cuộc tại sao bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rửa? Nếu hôm nay ngươi có thể rằng, bản môn chủ tự nhiên không so đo tội mạo phạm của ngươi! Nếu không nói được, hừ hừ! Đến lúc đó đừng trách ta ra tay giáo huấn ngươi!" Nói xong, ánh mắt ngoan độc nhìn lướt qua nàng, ý tứ hàm xúc rõ ràng.

"Từ Tĩnh! Nếu nói ra được lý do phù hợp, thì việc con mạo phạm uy nghiêm của môn chủ có thể bỏ qua." Sơn chủ trầm giọng nói, ánh mắt cơ trí bắn thẳng người nàng, tựa hồ muốn quan sát nàng rõ ràng hơn, ánh mắt mạnh mẽ sắc bén của lão giả sáu bảy mươi tuổi.

"Vâng." Nàng khẽ lên tiếng, lúc này đầu mới ngẩng lên, ánh mắt bình tĩnh trầm ổn dừng trên người Nhất Trọng môn chủ, thần nhiên mở miệng: "Nhất Trọng môn ở Thanh Sơn là nơi anh hùng hào kiệt tập hợp có nhiều đệ tử có thực lực, Bạch Dục lại là đệ tử thực lực nhất trong Nhất Trọng môn, nhưng nhân phẩm của hắn không giống như lời của môn chủ là tốt nhất."

Thanh âm của nàng không nhanh không chậm, không quá lớn lớn, lại đủ để cho mọi người trên đại đường nghe thấy, dừng chút, nàng lại nói tiếp: "Độc người Bạch Dục đúng là do ta hạ, nhưng xét cho cùng là do tự chuốc họa vào thân, nếu không phải hắn hai lần uy hiếp ta, ta làm sao có thể hạ độc ."

"Hừ! Cái gì mà hai lần uy hiếp? Hắn là nhân trung chi long (trông trong loài người/ ám chỉ nhân tài hiếm có), chắc là ngươi muốn trèo cao, bị hắn cưỡng quyết cự tuyệt cho nên ngươi xấu hổ tức giận mới hạ độc hãm hại lại, bằng không bàn tay của hắn làm sao có thể bị phế?" Nhất Trọng môn chủ về mặt hèn mọn mang theo ánh mắt khinh miệt xem thường liếc Từ Tĩnh cái.

Nghe thế, Từ Thanh đứng một bên về mặt biến sắc liếc mắt nhìn Nhất Trọng môn chủ một cái, nhưng vẫn không nói tiếng nào.

Mà Bạch Dật khoe môi trào phúng có chút tà mị, hípcặp mắt hoa đào liếc nhìn sư phụ của mình sau đó cười lạnh. Từ Tĩnh thấy người sang bắt quàng làm họ? Nếu nàng thấy người sang bắt quàng làm họ vậy nàng tại sao lại cự tuyệt lời thổ lộ của hắn, Bạch Dật thực lực hơi kém hơn so với Bạch Dục chút, nhưng gia thế cùng tướng mạo của hắn so với Bạch Dục chỉ có hơn chứ không kém, nàng vì Bạch Dục mà muốn trèo cao? Thật tức cười!

Dược sư ngồi ở bên lại quái dị nhìn lướt qua Nhất Trọng môn chủ sau đó liền dời đi. Thấy người sang bắt quàng làm họ? Lấy thân phận Độc y của Từ

Tinh nha đầu, cho dù nàng là phế vật tu luyện, vừa vào đại lục nhất định bị mọi người truy đuổi, vì chỉ cần nàng tùy tiện điều chế viên đan dược cũng là bảo vật vô giá. Hắn còn nghe lão quái kia nói, nàng còn nghiên cứu chế tạo ra loại đan dược tên tử linh đan, tử linh đan này chỉ có thể trị nội thương nghiêm trọng, càng thần kỳ hơn là, người vừa tắt thở cơ thể chỉ cần còn có độ ấm, ăn vào viên có thể khôi phục hồi sinh (người chết sống lại), hai mắt lão tỏa sáng khi nhắc tới tử linh đan này, tâm trạng không khỏi suy nghĩ phải tìm cơ hội theo Tử Tinh nha đầu xin một viên phòng thân mới được.

Sau khi Tử Tinh nghe thấy Nhất Trọng môn chủ vẻ mặt uy nghiêm thần sắc bình tĩnh nói ra nguyên nhân xúc phạm lại biến thành kết quả như thế này, nàng hơi nhíu mày lại, thấy người sang bắt quàng làm họ? Mấy chữ này dùng ở người nàng, như thế nào đều cảm thấy không liên quan đến nàng.

"Như thế nào? Bị bản môn chủ trúng rồi? Người còn lời nào để nói?" Nhất Trọng môn chủ thần sắc cao ngạo cảm hơi nâng lên dùng nửa con mắt liếc nhìn nàng, khiến mọi người cảm thấy như hắn ở trên cao nhìn xuống xem thường coi rẻ người khác.

Tử Tinh thần nhiên liếc mắt nhìn Nhất Trọng môn chủ cái, ánh mắt mang theo tia hèn mọn, đúng là sự phụ như nào thì có đồ đệ như thế, nếu có người nói với nàng Bạch Dục này không phải là đồ đệ của Nhất Trọng môn chủ, nàng mới không tin. Đang chuẩn bị mở miệng, lại nghe thấy âm thanh phẫn nộ của Tử Thanh truyền đến.

"Cho dù ngươi là Nhất Trọng môn chủ, ngươi cũng không thể chửi bới Tử Tinh như vậy! Huống chi sự tình căn bản không như lời của ngươi!" Tử Thanh phẫn nộ lớn tiếng nói, vốn còn định xem kỹ tình hình rồi hẵng hay, ai ngờ Nhất Trọng môn chủ lại nói Tử Tinh như vậy, Tử Tinh thế nào cũng là nữ hài tử, lão ta lại dám chửi bới nàng như vậy, thật là đáng giận!

Chỉ cảm thấy cổ lửa giận hùng hực thiêu đốt trong lòng hắn, bởi vì tức giận mà ngực kịch liệt đập phồng, vì hắn không có sức lực để bảo vệ Tử Tinh khiến nàng bị bắt nạt như vậy mà tức giận đến xiết chặt nắm đấm, ai biết lúc này hắn vô cùng phẫn nộ. Ở Thanh Sơn, thời điểm khi còn làm chân đưa cơm, có ai để mắt đến hắn, là Tử Tinh nguyên ý xem hắn là bằng hữu, là Tử Tinh cổ vũ hắn khắc khổ tu luyện, chỉ có nàng mới để mắt nhìn hắn, chỉ có nàng đối với hắn ôn nhu lộ ra nụ cười thân thiện, thời khắc kia hắn đã hạ quyết tâm, về sau cố gắng tu luyện nhất định phải bảo vệ tốt nàng! Nhưng khi nhìn thấy nàng bị Bạch Dục ức hiếp, hắn lại không giúp được gì, đến cuối cùng vẫn là Tử Tinh cứu, bây giờ lại bắt hắn chỉ đứng bên nhìn nàng bị chửi vắn, hắn không làm được!

Nhìn thấy Tử Thanh lao tới chắn trước mặt mình, Tử Tinh mỉm cười, lẳng lặng nhìn bóng dáng rộng lớn chắn trước mặt, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Son chủ thấy vậy ánh mắt cơ trí chợt lóe, thanh âm mang theo hơi thở hùng hậu từ trong miệng bật ra: "Ồ? Chuyện này là thế nào?"

Tử Thanh hít sâu hơi, phục hồi tức giận trong lòng, trầm giọng: "Ngày đó con vốn định tìm Tử Tinh, khi con tới đó chỉ thấy Bạch Dục có ý đồ gây rối với Tử Tinh, con liền tiến lên ngăn cản hắn, lại bị hắn đánh con trọng thương, nếu lúc đó Tử Tinh không hạ được với Bạch Dục, hắn căn bản là sẽ không bỏ qua cho chúng con, là đệ tử Nhất Trọng môn, võ công ở Thanh Sơn lại xuất sắc, lại dùng võ lực đối với người có võ công bình thường như Tử Tinh, nàng đối với kẻ đơn (bỏ thuốc) cũng chỉ là tự vệ theo bản năng thôi, các người sao có thể một mực chỉ trích nàng?"

"Người nói Bạch Dục có ý đồ gây rối với nàng?" Nhất Trọng môn chủ vừa nghe lời này, đưa tay chỉ về Tử Tinh đứng ở phía sau Tử Thanh, thần sắc kinh ngạc, giống như nghe được chuyện cười hoang đường nhất, tiếp đó trào phúng cười: "Cho dù ngươi vì nàng mà biện bạch cũng phải tìm lý do chính đáng chút, dựa vào gia thế cùng thực lực của Bạch Dục, ta nghĩ muốn nữ nhân dạng gì mà chẳng có? Nàng? Bất quá chỉ là nữ hài tử chưa phát dục, người thực nghĩ rằng mọi người ở đây đều không có đầu óc chắc?"

Tử Thanh hai tay xiết chặt thành nắm đấm tức giận "Lời ta nói đều là thật! Nếu ngươi không tin, có thể bảo hắn giáp mặt cùng ta đối chất!" Hừ, Tử Tinh thế nào? Dám xem thường lời mình! Còn dám xem thường Tử Tinh!

Nghe thấy thế, ánh mắt Nhất Trọng môn chủ hơi híp lại, khẽ cau mày liếc mắt nhìn Tử Thanh cái, trong lòng thầm nghĩ, dám để cho Bạch Dục ra đối chất? Chẳng lẽ lời hắn nói là thật?

"Ha ha, chúng ta ở trong này nửa ngày, người trong cuộc cũng chưa thấy tới? Son chủ, cho người gọi Bạch Dục tới hỏi chuyện, chẳng phải là rõ ràng nhất hay sao." Được sự ánh mắt khẽ cong ha ha cười, giống như không nghĩ thấy mùi thuốc súng tràn ngập đại đường.

Nghe vậy, ánh mắt mọi người đều dừng lại người Son chủ. Thấy thế, Son chủ vung tay lên, : "Ừ, cho người gọi hắn vào đây!"

Thấy sự phụ mình muốn mở miệng, Bạch Dật liền bước tới, tiến lên từng bước, âm thanh tà mị mang theo vài phần ý cười: "Để ta cho!" Sự phụ có chủ ý gì, hắn theo bên người ông lâu như vậy, làm sao có thể không biết? Đối với chuyện của người khác ông lười quản, nhưng đối với chuyện của Tử Tinh? Ông nhất định sẽ nhúng tay vào!

Nhất Trọng môn chủ định mở miệng, ánh mắt bức tức quét qua Bạch Dật. Vốn hắn tính đi gọi, thuận tiện hỏi hắn xem chuyện gì xảy ra? Có đúng như lời bọn họ hay không? Ai ngờ Bạch Dật ở phía sau lại nhanh hơn một bước.

"Cũng tốt, người đi đi!" Son chủ lên tiếng, ánh mắt cơ trí tạm dừng lên người Nhất Trọng môn chủ.

Bạch Dật qua bên cạnh Tử Tinh cùng Tử Thanh, ánh mắt hoa đào sùng nịnh cười cười không chút nào che giấu, khoe môi tà mị thâm thúy, nói với Tử Tinh: "Ta lập tức trở lại." Nói xong rất nhanh ra ngoài.

Tử Tinh giật mình, thanh mâu phức tạp liếc mắt nhìn bóng dáng màu đỏ xoay người rồi đi, chậm rãi thu liễm đôi mắt, không biết nàng suy nghĩ gì. Nghĩ đến Tử Thanh còn đứng ở trước mặt nàng, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, trong mắt vẻ phức tạp rút bớt, thay vào đó là thần sắc trấn tĩnh.

Nhất Trọng môn chủ nổi tiếng là người bao che khuyết điểm ở Thanh Sơn, thủ đoạn lợi hại, nàng căn bản không muốn cuốn Tử Thanh vào, sợ bị Nhất Trọng môn chủ coi là cái đinh trong mắt, như vậy cuộc sống sau này của hắn ở Thanh Sơn sẽ không dễ dàng, ai ngờ hắn gặp chuyện của nàng lại xúc

động như vậy, hai lời liền vì nàng mà đứng ra.

Tâm trạng có tia bất đắc dĩ, lại tràn đầy cảm động, liền nhẹ giọng : "Tử Thanh, người không cần lo lắng, ta không có việc gì." Chuyện mà nàng nắm chắc làm, đối với việc hạ độc Bạch Dục, nàng cân nhắc kỹ mới dám ra tay.

"Hừ!" Nhất Trọng môn chủ lạnh lùng liếc mắt nhìn bọn họ cái, sau đó liền quay đầu, không thèm nhìn bọn họ nữa.

Trong đại đường nhất thời mắng yên lặng, lâu sau bên ngoài đại đường truyền đến tiếng bước chân, mọi người bên trong dĩ nhiên đều biết người tới là ai, ánh mắt nhất thời nhìn hướng ra bên ngoài.

Chỉ thấy Bạch Dục một thân cẩm phục màu đen, sắc mặt thâm trầm, khuôn mặt tuấn tú khó coi đáng sợ, ánh mắt thâm thúy lúc này lóe lên nguy hiểm mà khát máu u quang, dường như là chuẩn bị nắm lấy ai đó khai đao, quanh thân nhất thời tản ra cỗ hơi thở nặng nề, cước bộ (bước đi) trầm ổn, một tay buông xuống bên người, tay kia xiết chặt nắm đấm, trong lòng cố nén tức giận.

Chết tiệt! Hồn thể này mà lại bị phế mất cánh tay! Bởi vì nàng, cánh tay của hắn hoàn toàn mất tri giác! Nghĩ thế con tức giận áp chế trong lại dường như muốn bạo phát ra.

Sáng sớm hôm nay khi vừa tỉnh lại, nghe thấy Dược sư nói cánh tay này của hắn không chữa được, lửa giận hắn xông thẳng lên não, muốn lên núi Lăng Phong đem nữ nhân kia đánh cho tàn phế, ai ngờ lại bị sư phụ đánh cho một cước ngắt đi, thẳng đến vừa rồi Bạch Dật tìm hắn, toàn thân mới khôi phục tri giác, nghe Sơn chủ muốn tìm, hắn mới đi theo Bạch Dật tới đây, nguyên nhân vì sao không cần cũng biết, nhất định là muốn hỏi chuyện gì xảy ra.

Nữ nhân chết tiệt này, hắn nhất định không để cho nàng yên! Hắn nghiêng răng nghiêng lợi âm thầm nói, về mặt tuấn tú trở lên nham hiểm hung ác làm cho người ta sợ hãi.

Bạch Dật đứng bên cạnh thấy thế, cặp mắt hoa đào chợt lóe u quang, khóe môi hơi cong chút, trong lòng cười thầm. Đáng đời! Ai bảo người dám đụng tới Tử Tinh, phế cánh tay của người xem ra đã tiện nghi cho người lắm rồi! Sau đó tiêu sái bước nhanh chân vào trong đại đường : "Sơn chủ, người ngài muốn đã đến đây." Nói xong, liền đứng cách Tử Tinh đoạn xa, đôi hoa đào híp lại mang theo ý cười nhìn nàng.

Bạch Dục ở phía sau tiến vào đại đường, vốn tưởng rằng nơi này nhiều lắm chỉ có Sơn chủ cùng sư phụ, ai ngờ ngay cả Lăng Thành cùng Dược sư cũng ở trong này, quan trọng nhất là đầu sỏ làm cho cánh tay của hắn mất tri giác cũng ở đây, lúc này lửa giận bị áp chế mạnh mẽ xông thẳng lên não, chỉ thấy, bóng dáng màu đen mang theo cỗ nồng đậm uy thế, phi như bay hướng tới nàng, bàn tay mang theo sát khí sắc bén mà mạnh mẽ hướng về phía nàng bổ xuống, đồng thời gầm lên ra tiếng: "Ta phế bỏ người!"

"Dừng tay!" Thanh giận dữ mà uy nghiêm đồng thời vang lên, uy thế hùng hậu cùng với thanh âm trầm thấp tràn ngập đại đường, tựa hồ có tiếng vang vọng, từng vòng uy thế rộng lớn lan tỏa ra bên ngoài.

Cùng lúc đó, Bạch Dật theo sau Bạch Dục tiến vào đại đường liền chú ý đến hành động của hắn, bóng dáng màu đỏ nhanh chóng chợt lóe, như tia chớp lao về phía Tử Tinh, bàn tay nhanh chóng đón lấy chưởng Bạch Dục đánh xuống, mà Tử Thanh ở trong nháy mắt xuất thủ cản lại, bảo hộ Tử Tinh ở phía sau, cảnh giác nhìn chằm chằm Bạch Dục, chỉ thấy, bàn tay hai người đối chưởng, giữa đại đường phịch tiếng mạnh vang lên, cỗ khí Huyền Khí hùng hậu lúc này hướng phía ngoài bắn ra, mắt thường có thể thấy được luồng khí này giống như vẩn nước, bên trong đại đường tràn ngập áp lực nặng nề, khí càng thêm hít thở thông, bóng dáng đỏ đen đồng thời bị bắn ngược trở ra.

Bạch Dục động tác hung ác nham hiểm hào quang trong mắt lên thị huyết u quang, ánh mắt dày đặc tàn nhẫn nhìn chằm chằm Bạch Dật thân hồng y bừa bãi, bàn tay phiêu dật, cỗ Huyền Khí màu xanh bỗng chốc trong người của hắn tràn ra, lòng bàn tay cũng dâng lên cỗ huyền khí màu xanh, luồng khí gào thét mà ra, bên trong giống như gió lạnh ngày đông, thổi qua da dẻ, đâm vào tim cốt.

Ánh mắt hung ác nham hiểm xẹt qua chút tàn nhẫn bén nhọn, đảo mắt nhìn qua Tử Tinh được Tử Thanh bảo hộ ở phía sau, lửa giận nhất thời lập tức vọt lên, Huyền Khí màu xanh theo hơi thở chiến đấu lạnh thấu xương, khí thể biến hóa phát ra càng nồng đậm, làm cho người ta sợ hãi, giống như cuồng giã Võ Thánh uy thế phóng thích ra, tựa như đỉnh đầu trời sắp sập xuống, áp lực nặng nề, hít thở không thông.

Sơn chủ thấy hành động của hắn, mày hơi nhíu lại, uy thế mạnh mẽ đánh úp về phía Bạch Dục, đem uy thế cấp bậc Võ thánh phóng thích ra mạnh mẽ đè ép trở xuống, cũng ép bức thân Huyền Khí như mãnh thú hồng thủy của hắn trở lại, âm thanh tràn đầy uy nghiêm chậm rãi : "Các người thân là đệ tử Thanh Sơn, phải tuân thủ quy củ của Thanh Sơn! Thanh Sơn sơn quy điều (nội quy), điều thứ nhất chính là ở Thanh Sơn không thể tự giết hại lẫn nhau! Chẳng lẽ các người đã quên? Hay là không đem quy củ của Thanh Sơn để vào mắt!"

Nhìn thấy Bạch Dục bị Sơn chủ dùng uy áp thu lại, Bạch Dật tất nhiên là thu hồi Huyền Khí mình phóng thích ra, nhìn thấy tức giận của sư phụ, quay mặt sang một bên. Hắn làm việc tùy tâm trạng mình, sư phụ thì thế nào? Hắn không thèm đếm xỉa!

Bạch Dục lúc này, bị Sơn chủ dùng uy thế trấn áp, Huyền Khí màu xanh quanh thân cũng bị buộc trở về trong cơ thể, thân thể bị cỗ uy thế cường đại đè ép thể nhúc nhích, lồng ngực có cảm giác như bị tảng đá đè nặng, thẳng đến khi không thở nổi, mồ hôi chậm rãi chảy ướt trán, mặt cũng trở nên có chút khó coi, giờ khắc này cũng sâu sắc cảm nhận được, cường giả cùng cường giả không cùng cấp bậc đầu cũng không giống nhau.

Người luyện võ công tâm pháp, vừa bước vào lục Võ Tông cảnh giới, có thể được xưng là cường giả, cấp bậc cũng vượt cấp, cấp bậc khi mạnh hơn cấp, uy thế phóng ra đến khi phách cùng cường thế đều giống nhau, cấp bậc càng cao càng cường giả, cho dù là ánh mắt cũng làm cho người khác có cảm giác giống như vạn tiễn xuyên tim, lạnh thấu xương!

Bị Sơn chủ dùng uy thế thu lấy, cho dù là không tình nguyện, lúc này cũng không thể làm được gì.

Ánh mắt Từ Tình bình tĩnh nhìn hẳn, thực lực của hẳn thực sự rất xuất chúng, nhưng lại ở trước mặt nhiều người như vậy muốn thương tổn đến nàng, không có khả năng, cho dù Bạch Dật không ra tay, vài vị lão già kia, cũng không chịu đứng yên quan sát, bởi vì Thanh Sơn quy điều thứ nhất, chính là Thanh Sơn đệ tử không thể tự giết lẫn nhau. Ở bên ngoài Thanh Sơn lại là chuyện khác, bên trong Thanh Sơn phải tuân thủ quy củ của Thanh Sơn.

Nhất Trọng môn chủ thấy Bạch Dục chống đỡ không nổi, liền từng bước tiến lên phía trước : "Son chủ bớt giận, Bạch Dục nhất định là vì bàn tay mất tri giác mới có thể không giữ chừng mực như vậy." Bạch Dục ngày thường, tính tình cao ngạo trầm ổn, như thế nào hôm nay lại mất kiên nhẫn như vậy?

Nghe vậy, Son chủ quét mắt liếc ông, thế này mới thu hồi uy thế cường giả, ánh mắt giận mà uy nghiêm dừng ở người Bạch Dục, trầm giọng : "Hôm nay ta gọi ngươi đến, chỉ muốn xử lý chuyện tình cho tốt, không có mệnh lệnh của ta, ai cũng được đả thương nàng!" Trên đại đường âm thanh mang mười phần trung khí vang lên, làm cho trong lòng tất cả mọi người ở đây ngẩn ra, có chút giật mình nhìn về phía Son chủ, cảm thấy một trận kinh ngạc.

Nghe được âm thanh mang theo phần bảo hộ này của Son chủ, Từ Tình hơi sùng sốt, thấy khó hiểu, nâng mắt nhìn Son chủ, chỉ thấy Son chủ vuốt bộ râu trắng, sắc mặt vẫn như thường, đôi mắt mang theo luồng khí thể khiếp người chột lóe lên tia sáng cơ trí, thần sắc kia tuyệt không giống như đang nói giỡn.

Bạch Dục trong lòng giống như có gì đó chặn lại, cổ tức giận không được phát tiết. Ngay cả Son chủ cũng lên tiếng, nếu vậy chỉ cần vẫn ở Thanh Sơn, tuyệt đối có khả năng đả thương được nàng! Biết được điều này, làm cho trong lòng hẳn hồi phục mạnh mẽ hung ác nham hiểm, lần đầu tiên hẳn gặp khó khăn như vậy! Còn rất triết để!

"Từ Thanh nói Từ Tình hạ độc ngươi, chỉ thuần túy là tự vệ, như vậy lúc ấy ngươi đối với nàng làm ra điều gì để cho nàng kê đơn ngươi tự bảo vệ mình? Từ Thanh còn nói lúc ấy ngươi còn đả thương hẳn, nếu không phải lúc đó ngươi trúng được, thì ngươi tuyệt đối không buông tha cho bọn họ, lời này có đúng không?" Son chủ trầm giọng hỏi, ánh mắt cơ trí khóa chặt trên người Bạch Dục, không buông tha thần sắc nào trên mặt hẳn.

Nghe thế, Bạch Dục nhíu mày chút, ánh mắt hướng về phía Từ Tình và Từ Thanh. Nói sao? Chỉ cần điểm này ý mạnh hiếp yếu của hẳn cũng đã làm bị lép vế, chứ đừng nói là muốn thế nào, còn phải nói sao? Nhưng sự thật đúng là như vậy, với tính cách kiêu ngạo, lòng tự tôn rất mạnh của hẳn, làm sao phải vì việc này mà nói dối!

Thấy hẳn trầm mặc, chỉ dùng đôi mắt nhìn chằm chằm Từ Tình cùng Từ Thanh, Nhất Trọng môn chủ không khỏi nhíu mày, muốn mở miệng rồi lại nhin xuống.

Mà về mặt Lăng Thành lại bình tĩnh nhìn, không mở miệng nói nhiều, chỉ nhìn một màn này trên đại đường, giống như khán giả, tựa hồ cũng vì Từ Tình mà lo lắng.

Ngược lại Dược sư thấy hẳn lâu mở miệng, trong ánh mắt lóe lên chút ánh sáng, cười ha ha : "Ngươi ngắt xiêu mấy ngày mới tỉnh lại, vậy tâm trí còn chưa khôi phục, mà Son chủ lại liên tiếp hỏi ngươi nhiều vấn đề như vậy, ngươi nhất thời không trả lời được cũng có thể thông cảm được, không bằng như vậy ! Ta hỏi, ngươi đáp, thế nào?"

Mọi người không có ý kiến, mà Bạch Dục liếc mắt nhìn Dược sư một cái, không nói gì, cũng không cự tuyệt, chắc là đồng ý.

"Ha ha, vậy ta hỏi ngươi, ngươi cùng Từ Tình và Từ Thanh ở nơi nào gặp được nhau?" Dược sư cười ha ha hỏi, vẻ mặt vô hại, như là đang nói chuyện phiếm. Bạch Dục dừng chút nhìn, tiếp đó trả lời : "Trong rừng cây núi Lăng Phong."

Nghe thế, Son chủ trong mắt lên vẻ kỳ quái, mà Nhất Trọng môn chủ lại có chút tức giận rên rết không thành thếp, Lăng Thành thần sắc vẫn bình tĩnh, càng thấy kỳ lạ, giống như sớm biết.

Dược sư tiếp tục hỏi : "Ồ? Vậy ngươi vào đây làm gì?"

"Tàn bộ." Hẳn nói câu này cả chính bản thân hẳn đều cảm thấy không thể tin, nhưng là không sai, quả là bất tri bất giác (không ý thức được việc mình làm) theo nàng tới nơi đó, điểm này là thật.

Nghe như thế, Dược sư khoe miệng hơi hơi run rẩy, ánh mắt chột lóe, tay vuốt râu, vừa cười vừa : "Tàn bộ? Ha ha ha, tốt, tàn bộ rất tốt." Bạch Dục này tâm cao khí ngạo, bất quá tính tình vẫn coi như là trầm ổn, sao lần này lại làm ra chuyện như vậy cơ chứ? Bất quá người này tuy tâm cao khí ngạo, nhưng lại khinh thường nói dối làm cho hẳn có chút bội phục. Nếu là một người quá mức kiêu ngạo, đồng thời chuyện ma quỷ gì cũng dám làm, đúng làm cho người ta không dám gạt bừa.

Không sai, đại đường mọi người nghe như thế, cảm thấy vài phần sáng tỏ, xem ra lời Từ Thanh không phải lời dối, dù sao ai cũng biết, Nhất Trọng môn cùng núi Lăng Phong mỗi bên chiếm cứ một phương, nếu không cố ý, làm sao có thể vòng qua nhiều nơi như vậy chạy tới đó tàn bộ? Chẳng lẽ là do núi Lăng Phong có phong cảnh thanh tĩnh?

Mà Từ Tình nghe được lời Bạch Dục, ánh mắt lóe lên. Nàng vốn cho rằng hẳn sẽ vắn vẹo mà nói dối, cũng không nghĩ đến như vậy, hiển nhiên tuy rằng có điểm hung ác, nham hiểm, tàn nhẫn, bất quá phải công nhận rằng, so với số người ác độc tàn nhẫn bề cong sự thật, hẳn vẫn hơn vài phần.

"Ta đây hỏi ngươi, ngươi có đả thương Từ Thanh hay không?" Ánh mắt Dược sư dừng người lại hỏi.

Bạch Dục hơi nhíu mày chút, nhưng vẫn đáp lại: "Có."

"Vì sao ngươi lại đả thương hẳn?"

Lần này, hấn trầm mặc, nhếch bực môi không cũng mở miệng, ánh mắt thu liễm, dừng ở cánh tay không có cảm giác của mình, con ngươi đen thẳm lên tia u quang, thần sắc nhưng bớt đi phần lửa giận, thêm vào đó vài tia hoang mang.

Tuy rằng không thấy đáp lại, nhưng mọi người cảm thấy đã rõ, việc này quả là giống như lời Từ Thanh nói, Từ Tinh chính là xuất phát từ phòng vệ mới hạ được, như vậy chuyện này phải xử trí ra sao? Bạch Dục lúc này tay không có tri giác, phải làm sao đây? Mọi người hướng ánh mắt về người Sơn chủ, đợi quyết định của hấn.

Nhất Trọng môn chủ lúc này đã muốn cúi nửa đầu, ánh mắt thu liễm né tránh, hấn không nghĩ tới mọi chuyện lại diễn ra như thế này! Hấn vừa rồi còn luôn mồm cao giọng quát Từ Tinh, bây giờ nghe được lời Bạch Dục nói, lại nghĩ tới lúc trước chỉ trích nàng, mặt không có chút xấu hổ.

Ánh mắt uy nghiêm liếc mắt nhìn mấy người bọn họ cái, Sơn chủ trầm giọng : "Chuyện này, hai bên các ngươi đều có chỗ không đúng, niệm tình ngươi tay bị thương vật gây thương tích, mất tri giác, cũng không xử phạt ngươi, về phần Từ Tinh, con tuy rằng xuất phát từ phòng vệ, nhưng như thế nào các ngươi đều là đệ tử Thanh Sơn,thuốc có thể cứu người, cũng có thể hại người, tuy rằng là tự vệ, nhưng cũng không thể không trách phạt, con nói, con muốn ta xử phạt con như thế nào?"

Nàng nâng mắt, ánh mắt đảo qua người Bạch Dục, liếc mắt nhìn cánh tay có cảm giác của buông xuống bên người, liền : "Từ Tinh nguyên ý tùy Sơn chủ trừng phạt." Cánh tay này của Bạch Dục, sợ là về sau không thể cầm kiếm, hấn lại là nhân tài, bàn tay không thể dùng, thực lực tất nhiên không thể giống như xưa, nếu như vậy, nàng cho dù là chịu chút trừng phạt cũng không quá đáng.

Sơn chủ ánh mắt chợt lóe lên, lướt qua hai người rồi dừng lại chút, trầm giọng : " Hấn vì con mà bàn tay mất tri giác, cuộc sống hằng ngày có chút bất tiện, nếu như vậy, ta phạt con đi theo hấn một tháng, chiếu cố hấn coi như trừng phạt!"

Lời này vừa ra, trong đại đường mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên, Bạch Dật cùng Từ Thanh lập tức mở miệng : " Không được!" Làm sao có thể để cho Từ Tinh theo bên người Bạch Dục một tháng? Chiếu cố hấn?

Mà kinh ngạc nhất, không ai ngoài hai người trong cuộc là Từ Tinh và Bạch Dục, hai người đều không ngờ Sơn chủ lại trừng phạt như vậy, nhất thời, lông mày hai người mày đều dựng lên. Từ Tinh ánh mắt khó hiểu nhìn về phía Sơn chủ, muốn nàng ở bên cạnh chiếu cố Bạch Dục một tháng? Nghĩ đến đây tâm trạng khôi sinh ra chút phản kháng. Mà Bạch Dục cũng đồng thời nhìn về phía Sơn chủ, trong mắt lên vẻ phức tạp, muốn hấn một tháng ở cùng với người làm hại bàn tay mất tri giác, chuyện này căn bản là đang khiêu chiến hấn. Mạnh mẽ áp chế lửa giận trong lòng, ngay cả bản thân đều không nắm chắc được liệu trong một tháng này hấn có thể nhịn được mong muốn phé nàng hay không.

" Không được? Vì sao không được?" Sơn chủ trầm giọng hỏi, ánh mắt dừng ở mặt Bạch Dật và Từ Thanh.

"Để cho bọn họ nam quả nữ ở chung một tháng? Chuyện này làm sao có thể! Hơn nữa, để Từ Tinh ở cạnh hấn, khó có thể đảm bảo là trong một tháng này hấn có động thủ với nàng hay không, như vậy rất nguy hiểm, đương nhiên là không được!" Bạch Dật xong, vẻ mặt yêu nghiệt lúc này đã trở nên nghiêm nghị, bản thân không biết trong lòng mình có bao nhiêu lo lắng, để cho Từ Tinh theo bên người Bạch Dục chiếu cố một tháng? Chuyện này làm sao có thể!

Lăng Thành nhìn về phía Sơn chủ, trong mắt lộ ra suy nghĩ sâu xa, như cẩn thận suy nghĩ điều gì, cũng không mở miệng ngăn cản. Mà Nhất Trọng môn chủ cũng ngẩng đầu nhìn thoáng qua, nhíu mày, cũng không nói tiếng nào, mấy người bên trong vẻ mặt kỳ quái nhất chính là Dược sư, híp đôi mắt cười ha ha vuốt râu, nhìn Từ Tinh và Bạch Dục bộ dáng như xem kịch vui, dường như có chút chờ mong hai người nếu sống chung chỗ thì cục diện sẽ như thế nào?

Sơn chủ liếc mắt nhìn bọn họ cái, ánh mắt lóe ra hào quang cuối cùng dừng lại ở người Từ Tinh, hỏi: "Con vừa rồi nói nghe theo xử phạt của ta bây giờ sao lại nói như thế?"

Nghe Sơn chủ nói vậy, Từ Tinh hơi nhíu mày chút, nàng vừa rồi còn suy nghĩ, sao Sơn chủ lại hỏi nàng muốn xử phạt như thế nào, ra là sớm đã có tính toán, xem ra ông đã có chủ ý này từ trước, chỉ là như vậy là vì cái gì?

Tuy rằng cảm thấy khó hiểu, nhưng nàng vẫn thấp giọng đáp: "Từ Tinh nghe theo Sơn chủ phân phó, đi theo bên cạnh hấn, chiếu cố hấn một tháng." Lời nàng nói ra, sao lại có thể đổi ý? Không phải chỉ một tháng sao? Nàng không coi hấn như người mà đối xử là được rồi.

Bạch Dục đứng ở giữa đại đường nghe được lời nàng, trong mắt lóe lên tia kinh ngạc, vốn tưởng rằng nàng cầu Sơn chủ đổi phương thức xử phạt khác, không nghĩ tới nàng lại đáp ứng, nhìn mắt nàng hơi sụp xuống, con ngươi thu liễm không nhìn ra biểu hiện gì, ánh mắt không khỏi lóe lên, tâm trạng một mảnh phức tạp.

"Từ Tinh! Làm sao nàng có thể đáp ứng?" Bạch Dật nhìn về phía nàng, căn bản còn muốn mở miệng, lại nhận được ánh mắt ngăn cản của nàng, không khỏi nhin xuống. Nếu chuyện Sơn chủ quyết định, sao có thể thay đổi dễ dàng? Biết nếu mở miệng, đừng nói Sơn chủ thay đổi chủ ý, thậm chí còn có thể tăng thêm hình phạt đối với Từ Tinh, nghĩ vậy, cũng chỉ có thể mạnh mẽ áp lại.

Sơn chủ liếc mắt nhìn bọn họ, ánh mắt dừng ở người Dược sư, thần sắc hòa hoãn hỏi: "Dược sư, theo ngươi tay của Bạch Dục có thể chữa khỏi được không?" Một nhân tài thân thủ bất phàm mà mất cánh tay, đây là đả kích rất lớn, nếu như có thể, ông cũng hy vọng tay của hấn có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Dược sư đứng lên, hướng Sơn chủ thi lễ : "Hồi Sơn chủ, trước mắt hãy để ta xem cánh tay bị thương của hấn, sau đó ta phối chút dược cho hấn ăn vào, chắc hấn có chuyển biến tốt, nhưng muốn khôi phục lại bộ dáng ban đầu, việc này phải xem tạo hóa của chính bản thân hấn." Nói xong, liếc mắt nhìn Bạch Dục một cái,thầm nghĩ, nếu có thể làm cho Từ Tinh cam tâm tình nguyện vì hấn mà trị liệu, cái tay kia của hấn, tự nhiên có thể khôi phục, bằng không, về sau nhiều lắm chỉ có thể động, nhưng không có cách nào vận khí.

Nghe được lời của Dược sư, ánh mắt Bạch Dục liền dừng ở cánh tay của mình, hiện tại một chút cảm giác cũng không có, cánh tay này của hắn, sợ rằng không thể khôi phục ...

"Vậy làm phiền người đến xem cho hắn, dùng hết khả năng để chữa trị cho hắn, thiếu dược liệu gì người cứ nói với ta." Sơn chủ nói xong, ánh mắt toát lên chút cơ trí, thần sắc có chút thương tiếc, nhìn Bạch Dục liếc mắt một cái, tiếp đó lại nói : "Tốt lắm, mọi chuyện đều dừng ở đây, ai cũng được nhắc lại! Ta hy vọng chuyện như này về sau không bao giờ phát sinh nữa." Nói xong, liếc mắt nhìn mọi người, liền từ chủ vị đứng lên, xoay người rời khỏi đại đường.

Nhìn thấy Sơn chủ rời đi, Nhất Trọng môn chủ phát y bào, liếc mắt nhìn Từ Tinh một cái, cũng rời đi.

Lúc này, hai con thượng cổ Thần Thú của Từ Tinh đội cơ hội này đã lâu, liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó thừa dịp không ai để ý, bắn ra một đạo hào quang, vô thanh vô tức bắn thẳng đến phía dưới của Nhất Trọng môn chủ.

"A!"

Chỉ thấy Nhất Trọng môn chủ bị đau hô một tiếng, dưới chân truyền đến xung lượng mà nhào lên phía trước, trong lúc nhất thời phản ứng kịp thẳng tắp ngã về phía trước, mà ở trước mặt của hắn, là cửa đại đường, khi ngã bổ xuống dưới, tiếng kêu đau đón truyền vào tai mọi người trong đại đường.

"Là ai ám toán ta? Ra đây cho ta!" Hắn phẫn nộ từ dưới đất đứng lên, vừa nhắc đầu, mọi người mới nhìn rõ va chạm này làm mũi hắn bị đụng, hai hàng máu mũi theo đó chảy xuống, vì lớn tiếng rống giận, làm cho mọi người thấy rằng cửa của bị đụng gãy còn nữa.

(Ôp: Ha ha ha quá buồn cười)

Ngoại trừ Từ Tinh tự hiểu, tất cả mọi người ở đây đều mặc danh kỳ diệu (không hiểu ra sao) nhìn hắn, không hiểu chính hắn ở nơi này kêu ma gọi quỷ chuyện gì? Vừa rồi rõ ràng không có ai chạm vào, chứ đừng là có người ám toán, nếu có người ra tay, bọn họ sao lại không nhìn thấy? Làm sao có thể! Căn bản chính là do hắn đi đường không mang theo mắt mới đụng phải ngưỡng cửa, bây giờ lại còn muốn hô to gọi nhỏ? Bất quá nhìn hai hàng máu mũi của hắn chảy, răng cũng bị gãy một nửa, bộ dáng quả làm cho người ta nhìn không được muốn bật cười.

Nhất Trọng môn chủ vừa quay đầu lại, ánh mắt quét một vòng xung quanh mọi người, không nhìn được nguyên do mọi chuyện xảy ra, chỉ phải tự nhận mình không may chuẩn bị bước tới phía trước, ai ngờ chân trước mới vừa nhắc lên, một cổ hơi thở lạnh như băng kéo tới, lần này lại bắn trúng chân hắn, làm cho cả người hắn chật vật lại lần nữa nhào lên phía trước.

"Àm!" Tầng tầng tiếng va chạm vang lên, không nghe thấy tiếng hô kêu đau, tiếng kêu này so với tiếng lúc trước càng kiềm nén âm thanh kêu rên, lần này, hắn nằm úp sấp mặt đất không đứng lên được, giống như bị thương tổn đến bộ phận quan trọng nào đó, nhất thời nửa khác không dậy nổi.

Trong đại đường mọi người đều kinh ngạc nhìn, thầm nghĩ, đây là làm sao vậy? Đang yên lành mà bước cũng ngã? Không phải là do già rồi hoa mắt chứ? Đường bằng phẳng như vậy mà cũng bị ngã?

Quỳ rạp mặt đất nửa ngày, Nhất Trọng môn chủ thân tức giận lại lần nữa đứng lên, mạnh mẽ quay đầu lại, chỉ thấy hai tay hạ xuống che khó, sắc mặt xanh mét, tức giận rít gào: "Là ai? Rốt cuộc là ai? Đi ra cho ta!" Hắn hô to, quay đầu lại, nhanh chân vượt qua bậc cửa, muốn tìm ra người ám hại.

Mọi người sắc mặt quái dị nhìn hắn, không phải bị cái gì kích thích chứ? Thế nhưng tự nhiên bước đi ngã chổng vó hai lần? Còn đập đầu hai cái? sẽ không có cái đập đầu thứ ba chứ? Mọi người tâm trạng thầm nghĩ, bỗng thấy hắn xoay người nhanh chân vượt qua bậc cửa kia, không ai hiểu chuyện gì xảy ra, lại thấy cả người hắn một lần nữa nhào thẳng về phía trước, trán thẳng tắp va vào mặt đất, đầu trực tiếp rạp xuống sát đất. . .

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Theo Ta Đi

Editor: Rin

Khóe miệng mọi người nhìn không được run rẩy, không nói gì nhìn hắn, lại khẽ rung mình, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Bọn họ rõ ràng còn không nhìn thấy ai ra tay, hắn như thế nào mới chỉ trong chốc lát đã ngã sấp xuống rồi? Còn rơi chật vật như vậy?

Bạch Dật ở một bên thấy thế, khóe môi khẽ nhếch lên ý cười tà mị, hồng sắc bóng dáng chợt lóe, rất nhanh tiến lên, cứ như bị một màn vừa rồi dọa đến, thanh âm mang theo kinh hoàng cùng lo lắng từ trong miệng của hắn mà ra: "Sur phó người như thế nào không cẩn thận như vậy? Ta phù người đứng lên, có bị thương ở chỗ nào không? Có nặng lắm không? Có cần mời dược sư đến khám cho không?" Hắn thân thiết hỏi, nhưng trong thanh âm lại mang theo vài phần trêu tức, trong đôi mắt hoa đào mị nhân kia cũng có vài phần vui sướng khi người gặp họa.

"Tránh ra cho ta! Không cần người giả hảo tâm!" Môn chủ Nhất Trọng môn gầm lên, vừa từ trên mặt đất đứng lên liền đẩy Bạch Dật ra, trừng mắt nhìn

hắn liếc mắt một cái. Nếu thật sự có tâm, sẽ không đợi hắn bị quăng ngã ba lượt liên tiếp mới đến diu hắn, Bạch Dật này, cùng Lăng Thành của Lăng Phong sơn là một phe, hắn mới không cần hắn ta giả hảo tâm!

Bị hắn đẩy ra, Bạch Dật liền thuận thế lui lại phía sau, cũng không tiến đến thêm lần nữa, mà híp đôi mắt hoa đào cười thực vô tội nói: "Su phó sao người lại nói như vậy, ta thật sự lo lắng cho người a, người xem người ngay cả răng cửa đều bị đụng thiếu một góc, còn bị đâm cho mặt mũi bầm dập, nhanh để được sư xem cho người đi! Dù sao hắn cũng ở trong này, người không cần phải đến Được cốc nữa."

"Hừ!" Môn chủ Nhất Trọng môn nhìn bọn họ liếc mắt một cái, nổi giận đùng đùng hừ một tiếng, lấy tay lau máu chảy trên mũi, lại lơ đãng đụng phải cái trán bị đánh cho sưng vù (Rin: chẳng biết phải dịch thế nào nhưng đại khái là như vậy), không khỏi hít một hơi, ánh mắt tàn nhẫn đảo qua trên người mấy người ngồi trên đại đường, không nhìn ra rốt cuộc là ai đã âm thầm ra tay với hắn, đành phải hậm hừ xoay người rời đi.

"Cứ như vậy cho hắn đi? Người không phải thuộc tính băng sao? Trực tiếp dùng băng đem hắn đông thành khối băng, ở trong đó ba ngày ba đêm, lạnh chết hắn không phải được rồi sao, cũng sẽ không ai hoài nghi là chủ nhân làm, sợ cái gì?" Trong cơ thể Tử Tinh, hai thượng cô thần thú ghé sát đầu thấp giọng thương lượng, thật khó được có lúc chúng hữu hảo.

"Người chỉ tăng thêm phiền toái cho chủ nhân, nếu hắn chết, người cho là việc này dễ dàng áp chế? Ấc chính một chút hết giận là được rồi, đừng giết chết hắn." Tuyết Phượng liếc Hỏa Long liếc mắt một cái, thần thức tìm tòi, đối với nó nói: "Người muốn động thủ cũng mau lên đi, hắn cần phải đi rồi."

Hỏa Long nghĩ nghĩ, mắt long màu vàng hiện lên một đạo hào quang, nói: "Ta đây phóng hỏa thiêu Nhất Trọng môn của hắn cho chủ nhân hết giận!"

Vừa nghe nó nói lời này, Tuyết Phượng không khỏi quái dị liếc nó một cái, trông mắt màu đỏ chuyển động, nói: "Người không nghe ta vừa rồi nói như thế nào sao? Ấc chính hắn là được rồi, không thể làm phiền hà đến chủ nhân, cần thận chủ nhân đem người chụp bay."

Hỏa Long nhìn nó liếc mắt một cái, cụp xuống long đầu, nghĩ nghĩ, trong đầu linh quang chợt lóe, mắt long màu vàng hiện lên một đạo hung phấn quang mang: "Ta biết phải làm sao rồi."

Nhìn thần sắc quái dị của nó, con mắt màu đỏ của Tuyết Phượng di chuyển, còn chưa kịp nghĩ gì, liền nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng môn chủ Nhất Trọng môn thất kinh kêu ầm ồ: "A! Cháy! Cháy! Nhanh cứu hỏa, nhanh cứu hỏa..."

Thần thức phóng ra ngoài, gặp môn chủ Nhất Trọng môn vừa đi ra đại đường kia một thân y bào đột nhiên cháy, lửa tuy rằng không lớn, nhưng lại cháy rất nhanh, nguyên bản chỉ mới bắt đầu cháy từ phía sau gót áo hắn, nháy mắt lửa đã thuận thế cháy lên trên. Nhìn thấy việc này, Tuyết Phượng cảm thấy hơi kinh ngạc, Hỏa Long này tuy rằng ngày thường có chút ngượng ngùng, tính tình có chút táo bạo, nhưng thực lực của thượng cô thần thú, thật đúng là khiến người ta bội phục.

Ngay vừa rồi nó phun ra một luồng hỏa diễm bay vút đến y bào của môn chủ Nhất Trọng môn, tốc độ cực nhanh, làm cho người ta cơ hồ nhìn không ra, nhìn mọi người trong đại đường thấy một màn trước mặt đều tròn mắt há hốc mồm, liền biết, bọn họ đều không nhìn thấy Hỏa Long phun ra luồng hỏa diễm kia, bằng không cũng sẽ không kinh ngạc như vậy. Nói cũng đúng, bọn họ chỉ là nhân loại, thực lực lại không phải là chí tôn vô thượng cường giả, chúng nó có thực lực của thượng cô thần thú, làm sao bọn họ có thể thấy được?

"Nhanh! Nhanh tìm nước đến dập lửa! Chết cháy ta, nhanh!" Môn chủ Nhất Trọng môn không ngừng vuốt y bào trên người, ở bên ngoài đại đường nhảy không ngừng, nhìn lửa trên người như thế nào cũng không tắt được, càng thuận thế mà lên, thiêu mất mấy cọng râu hiếm hoi của hắn, nhất thời, một mùi khét tràn ngập trong không khí.

Nguyên bản mọi người còn đang đứng trong đại đường nhìn thấy một màn này, cả đám kinh ngạc không thôi, tiện đà trong mắt lại hiện lên suy nghĩ sâu xa, giống như đang suy tư, hỏa diễm này rốt cuộc là từ đâu mà đến? Là ai phóng? Vừa rồi tầm mắt bọn họ vẫn dừng trên người môn chủ Nhất Trọng môn, thế nhưng lại không thấy được khi nào thì có hỏa hoa hiện lên, thật sự là kỳ quái.

Bạch Dục thấy hắn một thân y bào đã bị lửa thiêu, ngay cả râu trên cằm cũng bị thiêu không còn, mùi khét tràn ngập trong không khí, cũng không biết là hắn bị hỏa thiêu như thế nào, nhưng lửa này ngoài bảo đang cháy kia, chính là một việc cấp bách. Thấy thế, mấy của hắn hơi nhíu, một tay xoa bội kiếm bên hông, bóng dáng màu đen bỗng nhiên chợt lóe, nhảy lên giữa không trung, chỉ thấy trong không khí hiện lên vài đạo sắc bén kiếm quang, vài tiếng "hưu hưu hưu" truyền ra, cùng với thanh âm vài dẹt rơi xuống.

Thân ảnh màu đen lại lần nữa vững vàng rơi xuống đất, nguyên bản bội kiếm đang nắm ở trong tay hắn nay đã được thu hồi đến bên hông, sắc mặt bình tĩnh, thần sắc trầm ổn, ánh mắt thâm thúy dừng ở trên người sư phó của hắn đang đứng trước mặt, thanh âm trầm thấp nói: "Sư phó, lửa đã được diệt."

Nghe nói như thế, môn chủ Nhất Trọng môn nguyên bản còn đang hô nhanh cứu hỏa, tìm đang đập nhanh và loạn nhịp lúc này mới ngừng lại, cảm giác luồng lửa nóng kia đã biến mất, không khỏi cảm thấy kinh ngạc, cúi đầu vừa thấy, sắc mặt liền xanh mét, khuôn mặt già nua đỏ bừng.

Chỉ thấy, lúc này y bào trên người đã bị Bạch Dục xé nát, phân tán trên mặt đất, nửa người trên của hắn trống trơn, bụng hơi mấp ra cũng lộ ra, hạ thân chỉ mặc một cái khố ngắn ngủn, râu lại bị cháy sạch, khói đen cuộn cuộn bốc lên, bộ dáng rất là chật vật, nhìn thấy hình tượng của mình cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt mọi người, lại nhìn bộ dáng kinh ngạc không thôi của mọi người, nhất thời tức giận hét lớn một tiếng: "Các người! Các người! Hừ!" Thanh âm phẫn nộ rơi xuống, liền nhanh chóng vận khinh công rời đi.

Tử Tinh thần nhiên nhìn về phía Bạch Dục, đôi mắt trong trẻo bình tĩnh mà lạnh nhạt, thấy hắn lúc này đã khôi phục sự trầm ổn cùng ngao khí ngày xưa, cho dù một bàn tay bị mất đi tri giác, trong ánh mắt kia sự tin vẫn chói mắt như vậy, hơi thở cường thế một chút cũng không vì thiếu mất một cái tay mà bị tổn hại, làm cho nàng không khỏi thầm than, Bạch Dục này, quả thật không phải là người đơn giản!

"Tử Tinh, chúng ta cùng người trở về trước đi!" Tử Thanh mở miệng nói, đi tới bên cạnh nàng.

Tuy nhiên, nàng còn chưa mở miệng, liền nghe thấy thanh âm trầm thấp mang theo uy áp của Bạch Dục truyền đến: "Từ giờ trở đi, nàng ở bên cạnh ta một tháng, một tác cũng không rời, chuyện gì cũng không cho đi!" Ánh mắt thâm thúy hướng về phía Từ Tình quét tới, thâm trầm nhìn về phía nàng.

Thần nhiên liếc mắt nhìn hắn, nàng không nhanh không chậm mở miệng: "Tuy rằng son chủ để cho ta đi theo bên cạnh chiếu cố người một tháng, nhưng cũng không bảo ta nhất định phải đi theo người, sáng mai ta sẽ đến Nhất Trọng môn, hiện tại, nếu một mình người thật sự không thể tự gánh vác, cũng có thể bảo người khác trước giúp người."

Nói xong, đi đến trước mặt Lăng Thành nói: "Su phò, chúng ta trở về đi!"

Lăng Thành nhìn sắc mặt thâm trầm của Bạch Dục liếc mắt một cái, gật gật đầu liền đáp: "Uh, đi thôi!" Nói xong, ông tay áo phất một cái, xoay người đi mất.

Từ Tình đi theo phía sau hắn, cước bộ chợt dừng, đối Bạch Dật cùng Từ Thanh nói: "Các người không cần đi theo, trở về đi!" Thanh âm rơi xuống, lại hướng được sự gật gật đầu, lúc này mới rời đi.

Nàng vừa ly khai, Bạch Dục nhíu nhíu chân mày, nhìn Bạch Dật cùng Từ Thanh liếc mắt một cái, liền xoay người rời đi. Mà khi được sự đang vỗ về râu cười hớ hớ muốn tránh ra, Từ Thanh lại bước nhanh đi đến bên người hắn, không rõ hỏi: "Được sự, vì sao son chủ muốn cho Từ Tình đi theo bên người hắn một tháng chiếu cố hắn?" Nếu thật muốn trừng phạt Từ Tình, phương pháp có rất nhiều, vì sao cố tình muốn chọn cái này?

Nghe được Từ Thanh câu hỏi, Bạch Dật ánh mắt cũng hướng bọn họ nhìn lại.

"Ha ha, các người nha, chỉ nghĩ không cho nha đầu kia đi theo bên cạnh Bạch Dục, vì muốn tốt cho nàng mà không đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để nghĩ, son chủ làm như vậy, là tối chính xác." Được sự cười hớ hớ nói, thấy hắn về mặt không rõ liền nói rõ: "Làm như vậy, có thể khiến quan hệ của hai người bọn họ trong lúc đó không quá mức căng thẳng giống như bây giờ, hiện tại giám sát địch ý của hai người với nhau mới là quan trọng nhất, bằng không, lấy thực lực của Bạch Dục, nếu thật muốn làm khó Từ Tình, các người nghĩ hai người các người có thể ngăn cản được? Có thể bảo vệ được?" Nói xong, thấy hai người bọn họ trầm mặc cũng không nói nữa, không khỏi ha ha cười không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 85: Chương 84.2

Nghe được sự nói một phen như vậy, hai người liền sáng tỏ, đã biết dụng tâm của son chủ, đã biết được cảm giác buồn bực nói không lên lời trong lòng lúc này là vì sao? Nhìn nhau liếc mắt một cái, dừng một chút, liền tự quay trở về.

Trên đường đến Lăng Phong sơn, Lăng Thành một thân áo bào tro đi phía trước, Từ Tình một thân tố y đi bên cạnh, trên sơn đạo, ánh mắt Lăng Thành nhìn về phía trước, thanh âm trầm thấp chậm rãi nói: "Nếu son chủ cho người đi theo bên cạnh Bạch Dục một tháng, vậy nhiệm vụ xuống núi lần này người tiếp nhận, liền để sau đi, chờ hơn một tháng sau."

"Vâng." Nàng nhẹ giọng đáp lời, biết trong tháng này nàng không thể đi ra ngoài, cũng chỉ có thể như vậy.

"Bạch Dục đến từ danh gia vọng tộc, thế lực phía sau không thể xem thường, tuy rằng người có năng lực tự bảo vệ mình, nhưng vẫn nên tận lực ít cùng hắn đối địch, đệ tử bình thường qua mười lăm tuổi đều đã xuống núi trở về nhà, bước vào đại lục, bọn Bạch Dục không lâu sau cũng rời đi."

Nghe lời này của hắn, Từ Tình liền cảm thấy kinh ngạc, hỏi: "Su phò, ngài nói bình thường đệ tử mười lăm tuổi đều xuống núi trở về nhà bước vào đại lục, vậy tại sao ở Thanh Sơn hiện tại vẫn còn có rất nhiều người đã qua mười lăm tuổi ở lại? Còn có Lãnh Tuyệt Thần của Thiên Sơn, hắn đã là nam tử hai mươi tuổi, vì sao vẫn còn ở lại Thiên Sơn?"

"Vừa đến mười lăm tuổi, đi hay ở là tự nhiên, cũng có người đã ra khỏi Thanh Sơn, tuy nhiên mỗi khi tứ đại danh sơn tổ chức tỷ thí, bọn họ đều tới tham gia, giống như Lãnh Tuyệt Thần, lấy thực lực của hắn sớm đã có thể rời núi tự lập môn hộ, bất quá vẫn ở lại Thiên Sơn, chuyện này rất cuộc vì sao, không người nào biết." Lăng Thành trầm giọng nói, thanh âm trầm thấp, không nhanh không chậm, ánh mắt nhìn cây cỏ hai bên đường phía trước, suy nghĩ sâu xa.

Từ Tình lặng lẽ nghe, cảm thấy đã hiểu rõ. Sự kiện tứ đại danh sơn luận võ quần hùng tụ tập, các môn phái trên đại lục, tự nhiên cũng không phải hạng người hời hợt, các môn các phái trên đại lục, đều là từ tứ đại danh sơn mà ra, sự kiện luận võ luận danh này, tất nhiên đều sẽ cấp tốc trở về tham gia, bởi vì không phải chỉ có chuyện tình của tứ đại danh sơn, đó cũng là cơ hội để cường giả có thực lực hùng hậu nổi danh trên đại lục, có thể có tên trên bảng sự kiện luận võ luận danh của tứ đại danh sơn, liền có thể là cường giả mà mọi người trên đại lục đều biết đến, vô luận đối với bản thân bọn họ hay gia tộc của họ, đều trăm lợi mà vô hại.

Trong sự kiện mà cường giả trên đại lục tập trung đến luận võ, một khi đã nổi danh thì thiên hạ đều biết đến, đây quả thật là một cơ hội không sai, nhưng mà nàng không có hứng thú với danh lợi, cái nàng muốn, chính là tăng cường thực lực của bản thân mà thôi.

Nhìn Từ Tinh đang cúi đầu suy nghĩ sâu xa, trong mắt Lăng Thành hiện lên tia chờ mong, dựa vào thiên phú của nàng, hẳn thật sự muốn nhìn một chút trong sự kiện luận võ luận danh của tứ đại danh sơn này, nàng sẽ toả sáng như thế nào!

Hai người lẳng lặng tiêu sái bước đi, tâm tư khác nhau, đến khi trở lại Lăng Phong sơn, liền gặp Từ Nghiễn một thân lam bào đứng trước cửa sơn, thấy bọn họ trở về, liền tiến lên: "Sur phó." Từ Nghiễn cung kính kêu một tiếng, tiện đà ánh mắt dừng trên người Từ Tinh đang đứng ở một bên.

"Sur phó, ta về trước." Nói xong, nhìn cũng không nhìn Từ Nghiễn liếc mắt một cái, liền đi về phòng của mình.

Nhìn bóng dáng của nàng rời đi, trong mắt Từ Nghiễn hiện lên thần sắc phức tạp, quay đầu lại hỏi: "Sur phó, sơn chủ có trừng phạt nàng không?" Lâm tay của Bạch Dục bị thương thành như vậy, nàng thế nhưng vẫn có thể duy trì thần sắc lạnh nhạt bình tĩnh này, thật sự không đơn giản.

Lăng Thành nhìn hẩn một cái, liền nói: "Việc này đã được giải quyết, về sau không cần nhắc lại nữa." Nói xong, thanh âm uy nghiêm hơi dừng một chút, lại nói: "Nếu ngươi đã là hộ vệ của Từ Tinh, nên có trách nhiệm của hộ vệ, hai người các ngươi cùng ở trong Lăng Phong sơn, ngươi lại để cho nàng tự đặt mình vào trong hiểm cảnh, đây là thất trách của ngươi, tuy rằng ngươi vì Từ Nguyên mới làm hộ vệ của nàng mười năm, nhưng nếu không đối đãi thật tình, sau này ngươi sẽ không thể nhân nhả giống như bây giờ đâu." Hai người ở trong Lăng Phong sơn, hẳn lại đáp ứng làm hộ vệ của nàng mười năm, nam tử phải chú trọng lời hứa, lại không giữ lời để nàng phải đối mặt với nguy hiểm? Nếu để hẩn đi theo nàng, vậy thì việc này sẽ không phát sinh.

Nghe xong hẩn nói, Từ Nghiễn không khỏi cúi đầu, này quả thật là hẩn không phải. Tự đáp ứng làm hộ vệ của nàng mười năm, hẩn lại không tẩn trách đi bên cạnh nàng, hiện tại bị sư phó nói như vậy, làm cho hẩn có chút áy náy, trong lúc nhất thời, không có gì để nói.

"Thương thế của Từ Nguyên thế nào rồi?" Lăng Thành khoanh tay đứng, ánh mắt từ trên người hẩn dời đi, dừng ở phía trước.

Nghe vậy, hẩn vội vàng đáp: "Đã tốt hơn nhiều, mấy ngày nữa hẳn là có thể khôi phục." Không thể không nói y thuật của Từ Tinh quả thật rất cao, có thể trong thời gian ngắn như vậy làm cho thương thế trên người Từ Nguyên khôi phục, đột nhiên một ý niệm hiện lên trong đầu, nếu không biết tay của Bạch Dục là do nàng làm, như vậy nàng có bản lĩnh chữa khỏi tay cho hẩn hay không? Lại nghĩ, cũng không cần hỏi, liền theo tính tình của nàng, nếu thật sự nàng có thể trị được tay cho hẩn, sao phải đi giúp hẩn trị? Thương thế của Từ Nguyên đều là hẩn dùng mười năm tự do để đổi lấy, Bạch Dục, càng không cần phải nói.

Nghe vậy, hẩn vội vàng đáp: "Đã tốt hơn nhiều, mấy ngày nữa hẳn là có thể khôi phục." Không thể không nói y thuật của Từ Tinh quả thật rất cao, có thể trong thời gian ngắn như vậy làm cho thương thế trên người Từ Nguyên khôi phục, đột nhiên một ý niệm hiện lên trong đầu, nếu không biết tay của Bạch Dục là do nàng làm, như vậy nàng có bản lĩnh chữa khỏi tay cho hẩn hay không? Lại nghĩ, cũng không cần hỏi, liền theo tính tình của nàng, nếu thật sự nàng có thể trị được tay cho hẩn, sao phải đi giúp hẩn trị? Thương thế của Từ Nguyên đều là hẩn dùng mười năm tự do để đổi lấy, Bạch Dục, càng không cần phải nói.

"Ân." Lăng Thành lên tiếng, liền cất bước rời đi.

Bên kia, Từ Tinh trở lại chỗ ở của nàng, liền đem dược thảo được phơi nắng ở chung quanh phòng thu lại, cẩn thận mang vào phòng, mà hai thương cổ thần thú thấy bốn bề vắng lặng, liền từ trong cơ thể của nàng bay ra, Tuyết Phượng tranh công bay đến trước mặt nàng, lấy lòng nói: "Chủ nhân, chúng ta đem cái tên tự cho là đúng kia ác chỉnh một chút, chủ nhân nếu ngươi cảm thấy chưa hết giận, chờ một chút ta lại bảo bạo long kia hỏa thiêu Nhất Trọng môn của hẩn một phen được không?"

Hỏa Long cũng đang bay giữa không trung vừa nghe thấy lời này, mắt long không khỏi tròn trũng nhìn nó liếc mắt một cái, nói: "Ngươi lúc trước không phải còn nói không cần một mồi lửa, thiêu Nhất Trọng môn của hẩn sao? Như thế nào hiện tại lại ở trước mặt chủ nhân nói như vậy?" Tuyết Phượng này thật là xấu, nó cũng có phần giúp chủ nhân hết giận, hiện tại lại như là chỉ mình nó làm. Nghĩ nghĩ, cũng tiến lên, đi đến trước mặt Từ Tinh, có chút ngưng ngưng nói: "Chủ nhân, ta cũng có hỗ trợ."

Nhìn bộ dạng Hỏa Long hơi ngưng ngưng cúi long đầu, Tuyết Phượng nhìn liền chứng mắt, đôi cánh tuyết trắng vỗ vỗ, thân thể hơi nghiêng một chút, cánh hé ra chắn mặt nó ra phía sau, thanh âm non nớt mang theo vài phần đắc ý cười hi hi nói: "Chủ nhân, đều là ta ra chủ ý."

"Chủ nhân, ta cũng có phần." Hỏa Long không cam lòng bị bỏ rơi cũng tiến lên.

Nhìn hai thú qua lại tranh công trước mặt nàng, Từ Tinh không khỏi lộ ra ý cười: "Ta biết, các ngươi đều thực ngoan, như vậy đi! Hôm nay ta sẽ thưởng cho các ngươi một bữa thịt nướng để ăn, các ngươi thấy thế nào?" Thần sắc cao ngạo, ánh mắt khinh miệt cùng khinh thường, thái độ ác liệt của môn chủ Nhất Trọng môn kia, quả thật khiến nàng sinh ra phản cảm đối với hẩn, nếu hai thú đã giúp nàng xả giận, nàng có sao lại không làm? Nghĩ đến bộ dạng của môn chủ Nhất Trọng môn kia bị đánh vào mặt ba lần, mặt mũi bầm dập, cuối cùng ngay cả mấy cọng râu đều bị thiêu mất, nàng liền cảm thấy buồn cười.

Nhưng, hai thú vừa nghe đến nàng muốn làm món nướng cho chúng nó ăn, liền nhìn nhau liếc mắt một cái, cảm thấy rung mình, không hèn mà cùng thối lui về phía sau, tiện đà đáng thương hể hể nhìn nàng nói: "Chủ nhân, chúng ta có phải làm sai cái gì hay không? Chúng ta không muốn ăn thịt nướng."

Vừa nghe lời này, nàng không khỏi sùng sốt, tiện đà phốc xích cười: "Các ngươi yên tâm, ta không phải là gia gia, làm sao có thể nướng loại thịt đó cho các ngươi ăn?" Xem ra, ăn phải một lần mệ hiện tại đều đã biết sợ rồi!

"Thật sự?" Hai đạo thanh âm non nớt kinh hi vang lên, hai mắt mở to nhìn nàng.

"Đương nhiên." Nàng cười đáp, nói với chúng nó: "Các người muốn ăn cái gì? Chính mình đi vào rừng bắt, ta đi chuẩn bị." Chúng nó là thượng cổ thần thú, cho dù lúc này đang ở trong thời kì trẻ con, nhưng vẫn có chút thực lực, để cho chúng nó đi kiếm một chút món ăn thôn quê, đây quả thực là một chuyện đơn giản.

Hai thú vừa nghe, liền vui sướng gật gật đầu: "Hảo! Chúng ta lập tức đi." Nói xong, nhanh như chớp bay đi, không còn thấy bóng dáng.

Từ Tinh thấy thế, cũng xoay người ra ngoài chuẩn bị, nhưng, vừa ra ngoài, liền nhìn thấy một bóng dáng hướng bên này đi tới, không khỏi thu liễm tươi cười, khôi phục lại thái độ đạm mạc xa cách bình thường: "Người tới làm gì?" Nhìn Từ Nghiễn đang đến gần, nàng xa cách hỏi.

Từ Nghiễn dừng một chút, giống như nghĩ xem phải mở miệng như thế nào, nửa ngày mới hỏi: "Son chủ có làm khó dễ người không?"

"Việc này có vẻ không có quan hệ gì tới người, nếu không có việc gì, tận lực ít xuất hiện trước mặt ta." Nàng đạm mạc nói xong liền bắt tay vào chuẩn bị thịt nướng.

Nghe nàng nói như thế, Từ Nghiễn hơi nhíu mày, dường như không nghĩ thừa nhận, lại không thể thừa nhận nói: "Ta, ta là hộ vệ của người, làm sao có thể không ở trước mặt của người." Nếu đáp ứng phải làm hộ vệ của nàng mười năm, vậy nhất định phải đứng ở bên cạnh nàng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Chương 84.3

Nghe vậy, Từ Tinh thần nhiên liếc mắt nhìn hắn, trào phúng nói: "Hộ vệ? Hộ vệ phải đi bên cạnh ta? Người phải nhớ kỹ, người ở trong mắt ta chỉ là một hộ vệ, thậm chí là hộ vệ mà ngay cả so với thiếp thân hộ vệ đều kém, người còn không có tư cách xuất hiện trước mặt ta, nhìn người thật sự khiến ta chướng mắt, nếu có việc gì muốn người làm, ta tự nhiên sẽ phân phó, cho nên, người tránh xa ra một chút cho ta."

"Người! Người không thấy hảo tâm của người khác!" Từ Nghiễn chán nản, vốn không muốn đến, cân nhắc mãi, cuối cùng vẫn là đến đây, ai ngờ lại bị nàng nhục nhã như vậy! Hắn như thế nào cũng là đại sư huynh ở Lăng Phong sơn, nàng lại nhục nhã hắn như thế! Nếu không phải bởi vì ước định mười năm kia, hắn mới không tự mình tìm phiền toái!

"Người hảo tâm? Chỉ bằng người?" Từ Tinh đạm mạc liếc nhìn hắn, khoe miệng gọi lên một tia cười trào phúng, dường như nghe được chuyện gì đó rất buồn cười, tiện thể vào thời điểm hắn đang chán nản, lại nói: "Người không nói ta còn không nhớ rõ ta còn chưa bắt người làm chuyện gì đâu! Người đã thanh nhân như thế, vậy thì vào trong rừng rậm tìm ba cây Hồ Đàm cho ta, còn có vài nhánh Thiếp Tường thảo nữa." Nói xong, không nhìn về mặt xanh mét kia, lại nói: "Đi a! Còn thất thần ở đó làm gì?"

Không nghĩ tới có một ngày hắn lại bị người sai khiến, ánh mắt khinh thường kia của nàng, căn bản không để hắn vào mắt, đã kích lòng tự trọng của hắn. Thiếp tường thảo hắn đương đương là thiếu gia của một thế tộc, lại là Lăng Phong sơn đại sư huynh, có bao giờ bị người đối xử như vậy? Nàng thật sự là rất đáng giận! Lúc sau, mới nổi giận đùng đùng hừ một tiếng, lập tức xoay người nhanh chóng rời đi!

Liếc mắt nhìn bóng dáng của hắn rời đi, khoe môi gợn lên ý cười thần nhiên. Để lấy được ba cây Hồ Đàm nhất định phải giết Tam Đầu Mãnh Hồ, tuy rằng thực lực của hắn không sai, nhưng mãnh hồ sao có thể dễ dàng bắt giết như vậy? Không có một cuộc chiến đấu kịch liệt sẽ không lấy được ba cây Hồ Đàm, về phần Thiếp Tường thảo, sinh trưởng sâu trong thạch bích, hắn muốn hái cũng phải phí một chút tâm cơ, nếu tự mình đưa đến cửa, nàng làm sao cũng phải hảo hảo nỗ lực một phen.

Mà ở một nơi khác, Tuyết Phượng cùng Hỏa Long đang ở trong rừng tìm kiếm món ăn thôn quê, ánh mắt của hai thú thỉnh thoảng nhìn chung quanh, tìm kiếm món ăn thôn quê có thể mang về, ai ngờ tìm nửa ngày vẫn không tìm được cái gì thích hợp, nếu nhỏ thì lại sợ là quá nhỏ, nhưng lại không tìm được lớn.

"Bắt cái gì về thì được nhỉ? Điều? Quá nhỏ, không đủ ăn, hồ? Lại không thấy con nào, xà? Nhưng thịt nướng ra thì không còn lại bao nhiêu." Tuyết Phượng một bên bay, một bên thấp giọng ni non, trông mắt màu đỏ chuyển động tìm kiếm món ăn thôn quê để có thể có một bữa cơm no đủ.

"A! Nơi đó có chim trĩ!" Hỏa Long nhìn thấy một con chim trĩ ở sau một cái cây cách đó không xa, lập tức bay qua, miệng hô một tiếng phun ra một đoàn hỏa diễm, ai ngờ, không khống chế tốt lửa, nhanh như chớp liền đem chim trĩ kia thiêu thành tro, ngay cả xương cũng không thừa lại, hai đứa chúng nó nhìn mà trợn mắt há hốc mồm kinh ngạc không thôi.

"Giống như, giống như lửa hơi lớn một chút." Hỏa Long kinh ngạc nói, thanh âm non nớt mang theo một tia ngạc nhiên, mắt long màu vàng lẳng lẳng nhìn chim trĩ kia bị hóa thành tro, trong không khí, chỉ còn mùi khét...

Tuyết Phượng trợn trắng liếc mắt nó một cái, vỗ vỗ đôi cánh tuyết trắng nói: "Ai cho người dùng lửa thiêu? Bị lửa của người thiêu, ngay cả thần thú đều bị bóc một tầng da, huống chi chỉ là một con chim trĩ nho nhỏ." Tưởng rằng đã tìm được một con chim trĩ, ai ngờ liền cứ như vậy mà bị tên Hỏa Long này dùng hỏa phun, trực tiếp hóa thành tro tàn.

"Không dùng hỏa thiêu thì bắt như thế nào? Dùng móng vuốt?" Hỏa Long ngờ ngác hỏi, nhìn nhìn long trảo nho nhỏ của mình, thấy thế nào đều không bắt

được chim trĩ kia, nghĩ, lại nhìn Tuyết Phượng nói: "Ngươi xem cánh gà của ngươi cũng nhỏ như vậy, dùng để ăn thì còn có thể, bắt gà? Ngươi bắt được không? Nếu không bắt mấy con rắn đi! Thân rắn gầy teo, ta dùng móng vuốt cho một trảo, hẳn là không khó." Vẫn đang nghĩ bắt con to một chút, nhưng là hai đứa chúng nó bây giờ còn chưa lớn, Tuyết Phượng hiện tại bộ dạng giống một con chim nhỏ, mà nó cũng chỉ là một tiểu long nhỏ, thật sự không được món ăn thôn quê to hơn a!

"Ai bảo chúng ta tự mình động thủ bắt?" Tuyết Phượng nhìn nó liếc mắt một cái, ánh mắt ở chung quanh vừa chuyển, đối nó nói: "Chúng ta vào sâu trong rừng một chút, đi tìm hổ." Nói xong, tuyết trắng cánh vỗ, hướng bên trong bay đi.

"Tìm hổ?" Hỏa Long không rõ nhìn nó, vấn đề là: "Không bắt được a!" Nó bình thường nhìn rất thông minh, hôm nay như thế nào còn ngu hơn nó?

Tuyết Phượng không thèm quay đầu lại nói, nhanh chóng bay sâu vào trong rừng: "Ai nói? Đi theo đi! Một lát sau ngươi sẽ biết." Thấy thế, Hỏa Long cũng đành nhanh chóng đi theo sau.

Từ Tinh đứng ngoài phòng, nàng đã chuẩn bị xong lửa, chuẩn bị xong các thứ, nhưng vẫn chưa thấy hai thú trở về, không khỏi trầm nghĩ, sao đi lâu như vậy.

Từ Tinh đứng ngoài phòng, nàng đã chuẩn bị xong lửa, chuẩn bị xong các thứ, nhưng vẫn chưa thấy hai thú trở về, không khỏi trầm nghĩ, sao đi lâu như vậy còn chưa trở về? Đang lúc nàng định đi vào trong rừng nhìn xem, đã thấy một đầu mãnh hổ miệng cắn một con lợn rừng hướng bên này đi đến, mà hai thú của nàng, đang uy phong lẫm lẫm đứng trên đầu con hổ kia, nhìn đến cảnh này, nàng không khỏi giật mình, tiện đà bật cười.

Hai thú Tuyết Phượng cùng Hỏa Long tuy rằng là thượng cổ thần thú, nhưng bây giờ còn là thời kì trẻ con, muốn bắt được món ăn thôn quê so với chúng nó quá lớn, quả thật rất khó, xem ra chúng nó đành phải dùng đến uy áp của thượng cổ thần thú để mãnh hổ kia giúp chúng nó bắt món ăn thôn quê, ha ha, đúng là không ngu ngốc.

"Chủ nhân! Chủ nhân chúng ta đã trở lại!" Tuyết Phượng vỗ cánh lớn tiếng hô, thanh âm non nớt mang theo hưng phấn cùng đắc ý. Mà con hổ bị chúng nó dẫm dưới lòng bàn chân kia, lúc này căn bản không có uy phong của Sâm Lâm Chi Vương, ngược lại ôn thuận như con mèo nhỏ.

"Chủ nhân, chúng ta bắt được lợn rừng trở về." Hỏa Long nói xong, phi thân đến trước mặt nàng.

"Các ngươi vào sâu trong rừng?" Nàng mở miệng hỏi, trong thanh âm mang theo ý cười. Thanh Sơn đa số là rừng, một ít rừng rậm ở sâu bên trong cơ hồ chưa từng có người nào đi qua, cho nên mãnh thú có vẻ nhiều, hổ là dã thú hung mãnh, cũng chỉ có ở sâu trong rừng rậm mới xuất hiện.

"Đừng vậy! Tuyết Phượng ra chủ ý, nói khiến cho hổ giúp chúng ta tìm món ăn thôn quê." Hỏa Long gật gù đầu, đối với hổ nói: "Buông lợn rừng ra, ngươi trở về đi!" Đã có lợn rừng, nên con hổ này tự nhiên là nên để nó trở về.

Như là nghe hiểu Hỏa Long nói gì, con hổ kia liền há miệng buông lợn rừng xuống rồi hướng về phía chúng nó cúi đầu, lại nhìn nhân loại đứng trước mặt nó liếc mắt một cái, lúc này mới xoay người rời đi, nhanh chóng biến mất sau cánh rừng.

"Chủ nhân, con lợn rừng này thực béo đi! Nếu ăn không hết, chúng ta lấy một ít cho gia gia ăn." Tuyết Phượng lấy lòng nói, hiện tại chúng nó đối với lão già là tâm sinh kính sợ, một chút Tiểu được của hắn khiến chúng nó đến nay vẫn còn sợ hãi.

"Hào." Nàng cười đáp, nhìn con lợn rừng chừng một trăm cân kia, nghĩ xem nên xử lý như thế nào? Dùng một chút, đi đến bên cạnh đồng lửa cầm một cây đao trở lại, luơt bắt đầu xử lý, một bên kêu Hỏa Long phun chút lửa thiêu lông lợn rừng đi, cuối cùng làm sạch rồi xiên lên giá nướng, để lên trên đồng lửa rồi nướng, đứng một bên rắc chút gia vị.

Ước chừng một lúc lâu sau, mùi thịt nướng dần dần bay ra, tràn ngập trong không khí, theo từng cơn gió thổi qua mà bay xa hơn, ngay cả mấy người Từ Sa cách Từ Tinh rất xa cũng ngửi thấy được mùi thịt nướng kia.

"Làm sao lại có mùi thịt nướng?" Từ Kiệt kinh ngạc hỏi, ngửi thấy trong không khí có một mùi thịt nồng đậm, mạnh nuốt nước miếng.

"Thơm quá!" Từ Sa cũng nói, vẻ mặt ngạc nhiên, dùng động tác luyện võ, tìm kiếm chung quanh.

Từ Lập nguyên bản đang luyện kiếm cũng ngừng lại, ánh mắt nhìn về phía phòng Từ Tinh, hướng về phía đó, nói: "Hình như là được truyền đến từ chỗ Từ Tinh." Từ Tinh thường xuyên nướng thịt, bọn họ đều biết, mới đầu họ kỳ quái nàng chỉ mới mấy tuổi làm sao biết được việc này? Bất quá nghĩ đến nếu là đứa nhỏ của thượng nhân, quả thật từ nhỏ sẽ biết mấy việc này, bọn họ xuất thân tốt hơn, bình thường đều là cơm đến há mồm y đến nâng thủ, làm sao tự mình nấu ăn được?

"Tại sao khi chúng ta nướng thịt lại không có mùi này?" Từ Kiệt nỉ non, trong mắt mang theo vài phần nghi hoặc, bởi vì thường xuyên ngửi được mùi thịt như vậy, cho nên mấy người bọn họ cũng thử nướng vài lần, lại không lần nào cùng không thể nướng ra mùi hương như thế này, lần đầu tiên nướng thịt đều có mùi khét, không thể ăn được dù chỉ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Chương 84.3 (Tt)

Từ Tinh chắc là từ nhỏ đã làm mấy thứ này, cho nên mới có thể tạo ra mùi như vậy, người bình thường có thân phận, làm sao tự mình động thủ được?" Từ Cẩm nói xong, trong mắt đẹp mang theo khinh miệt cùng hèn mọn.

Mấy người nghe nói như thế, liền không lên tiếng, hiểu được thủ đoạn của nàng, hiện tại bọn họ thực không muốn xung đột cùng nàng. Mà lúc này, một thanh âm có chút khàn khàn truyền vào trong tai mấy người bọn họ.

"Từ Kiệt, như thế nào không thấy đại sư huynh? Đại sư huynh đâu?"

Mấy người quay đầu nhìn lại, gặp Từ Nguyên không biết từ khi nào đã từ trong phòng đi ra, sắc mặt còn có chút tái nhợt, thanh âm đã có thể nói ra được tiếng, chỉ vì sau nhiều ngày mới có thể mở miệng mà giọng nói trở nên khàn khàn, cũng không biết thân thể có bị làm sao không, cả người gầy một vòng lớn, thoạt nhìn giống như qua một hồi bệnh nặng.

"Nhị sư huynh, làm sao ngươi lại đến đây!" Một người nhanh chóng tiêu sái đi qua.

"Ta đã tốt hơn nhiều, đi ra hít thở không khí." Từ Nguyên suy yếu nói, người này mấy ngày qua không phải nuốt chuột mới sinh thì cũng là uống rượu thuốc, ngay cả cơm đều không ăn được bao nhiêu, vừa rồi ngủ được trong không khí tràn ngập mùi vị thịt, không khỏi thèm ăn, liền đi ra nhìn xem, lại thấy mấy người bọn họ đều ở, chỉ duy nhất đại sư huynh là không có ở trong này.

"Đại sư huynh không biết đi nơi nào, không có nhìn đến." Từ Sa nói xong liền hỏi: "Nhị sư huynh, thân thể ngươi hiện tại mới tốt lên một chút, nên chú ý nghỉ ngơi mới nhanh tốt lên được."

"Nhị sư huynh, ngươi tìm đại sư huynh có việc gì sao?" Từ Lập hỏi, ánh mắt dừng trên người hắn.

Từ Nguyên nhìn mấy người bọn họ liếc mắt một cái, gật gật đầu nói: "Uh, ta có chút việc cũng muốn hỏi hắn."

"Vậy nếu hắn trở lại, ta sẽ nói cho hắn biết là ngươi đang tìm hắn." Từ Kiệt nói, lại đối hắn nói: "Nhị sư huynh, ngươi muốn ở bên ngoài hít thở không khí, vậy thì ở đây xem chúng ta luyện võ đi! Ngươi hẳn là còn chưa biết, Thanh Sơn cùng Thiên Sơn vừa cử hành luận võ, thân thể của ngươi khôi phục nhanh như vậy, đến lúc đó nhất định cũng có thể tham gia."

"Thanh Sơn cùng Thiên Sơn tỷ thí?" Từ Nguyên kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy! Việc này đã được định ra, luận võ luận bàn, rốt cuộc chúng ta có thể xem thực lực song phương kém nhau bao nhiêu, Thiên Sơn là đệ nhất tứ đại danh môn, đệ tử môn hạ của bọn họ đều có thực lực nhất lưu, đến lúc đó chúng ta có thể được học hỏi thêm." Từ Kiệt cười nói, đỡ hắn đi đến một bên ngồi xuống.

Nghe nói như thế, mắt Từ Nguyên chợt lóe, gật gật đầu nói: "Vậy mấy người các ngươi tiếp tục đi! Ta ở trong này ngồi là được rồi." Đệ tử Thiên Sơn thực lực vẫn luôn đứng đầu tứ sơn, có thể cùng bọn họ luận bàn, quả thật là một cơ hội không sai, hắn phải nhanh một chút dưỡng hảo thân thể, đến lúc đó mới có thể đi tham gia.

Bên Từ Tinh, nướng lợn rừng xong nàng cắt một ít cho hai thú xong, liền cắt xuống một miếng to chuẩn bị mang cho sư phó, lại cắt xuống một ít để lại cho gia gia nàng cùng được sư, nhìn hai thú ngồi bên cạnh đồng lửa liếc mắt một cái, liền cười nói: "Các ngươi ở trong này từ từ ăn, ta đi qua đưa cho sư phó một ít." Nói xong, trong lúc chúng nó gật đầu, cầm lấy thịt nướng đã được bọc lại hướng phòng sư phó nàng đi đến.

Từ Tinh muốn đến phòng Lăng Thành, nhất định phải đi qua phòng của mấy người khác, mà lúc này, ở bên ngoài phòng luyện võ, mấy người đều đang tự luyện võ, đột nhiên thấy khuôn mặt của Từ Nguyên đang ngồi một bên chợt biến sắc, dường như đang nhìn thấy hồng thủy mãnh thú, đồng tử hơi co lại, trên khuôn mặt tái nhợt nổi lên một tia kinh cụ, mấy người thấy thế, cảm thấy khó hiểu, theo ánh mắt của hắn nhìn lại, thấy Từ Tinh cầm trong tay một bao này nọ cách bọn họ không xa đi qua.

Lại lần nữa nhìn thấy nàng, một cỗ hoảng sợ không tự chủ nổi lên, lần đầu tiên, hắn đã hiểu được vì sao khi Từ Sa nhìn đến nàng liền muốn tránh sang một bên, thậm chí không dám nhìn nàng, nguyên lai, đã được lĩnh giáo thủ đoạn của nàng, nên không tự chủ đối với nàng sinh ra một cỗ sợ hãi không thể diễn tả, tay đặt trên đùi hơi hơi run run, nuốt nuốt nước miếng, muốn tận lực áp chế nội tâm sợ hãi, nhưng, lại cảm thấy mình như thế nào cũng vô pháp bình tĩnh được.

Cảm giác được ánh mắt của bọn họ dừng trên thân thể của mình, nàng vẫn thản nhiên nhìn phía trước, ánh mắt vô tà, làm như không thấy mấy người bọn họ. Đối với bọn họ, có thể coi như không phát hiện, nàng sẽ coi như không phát hiện, cùng bọn họ nói nhiều một câu cũng là dư thừa, thương thế trên người Từ Nguyên, chắc là đã sắp hồi phục, trong mấy bao được cuối, nàng đã cho thêm thuốc giúp hắn khôi phục giọng nói, không bao lâu, giọng nói của hắn có thể khôi phục bình thường, chỉ cần bọn họ không chọc đến nàng, nàng sẽ không cùng bọn họ so đo.

Nàng đi vào cửa phòng sư phó, kêu một tiếng, bên trong không có thanh âm, nàng đi đến cửa sổ nhìn nhìn, thấy bên trong không có người, liền đẩy ra cửa phòng rồi đi vào, đem thịt nướng để lại xong liền rời đi, sau đó, lại quay về phòng của mình, cầm một ít thịt nướng vận khinh công hướng về chỗ ở của gia gia bay đi.

Ngày tiếp theo, sáng sớm thức dậy, nàng rửa mặt chải đầu xong ăn hai quả đại, liền đi đến Nhất Trọng môn. Nếu đã đáp ứng, vậy thì từ hôm nay trở đi nàng bắt đầu phải đi Nhất Trọng môn, ở bên người Bạch Dục chiếu cố hắn, cái gọi là chiếu cố, chỉ là đi theo hắn, xem hắn có cần hỗ trợ gì không, tuy rằng nói là đi chiếu cố, nhưng tính tình của nàng là như vậy, sẽ không cúi hạ thất lung, hắn không làm khó dễ nàng thì không sao, nếu làm khó dễ nàng,

nàng cũng có biện pháp ứng đối.

Đi ra Lăng Phong sơn, bước vào Nhất Trọng môn, vừa tiến vào Nhất Trọng môn, đệ tử trong môn hơi nghiêng đầu đánh giá nàng, trong mắt có thần sắc nàng xem không rõ, đang muốn tìm ai đó hỏi một chút Bạch Dật kia ở nơi nào? Liền gặp Bạch Dật một thân hồng y đi nhanh ra đón, dung nhan yêu nghiệt mang theo ý cười mỉa hoặc, hai tay hé ra, bước nhanh đến trước mặt Từ Tình: "Từ Tình, người sớm như vậy liền tới tìm ta à? Đến đến đến, ôm một cái." Nói xong, dưới thần sắc kinh ngạc của mọi người chung quanh, muốn ôm nàng.

Nghe hắn nói như thế, khóe miệng nàng không khỏi hơi kéo, bộ pháp dưới chân nhẹ nhàng di động, nghiêng người tránh được cái ôm nhiệt tình của hắn, lùi sang một bên nói: "Ta đến tìm Bạch Dật." Khe khẽ thờ dài, hắn rõ ràng đã biết, lại còn nói như vậy.

Bị nàng phát hiện ra, Bạch Dật bĩu môi, nói: "Hắn à! Hắn không có ở trong này." Nói xong, thanh âm tà mỉa hơi ngừng một chút, nói: "Như vậy đi! Dù sao ta cũng nhận rồi, liền mang người đi đi!" Nói xong, không khỏi vươn tay, cường thế ôm lấy bả vai của nàng, không để ý tới việc nàng giây dựa liền sung sướng cười nói: "Ha ha, đi thôi!"

Mọi người chung quanh kinh ngạc nhìn, bọn họ biết Bạch Dật ở trước mặt người của Thanh Sơn tỏ lộ với người tên là Từ Tình này, bất quá không phải bị cự tuyệt sao? Làm sao lại không thấy hắn có nửa điểm nổi giận cùng thương tâm? Từ Tình này thế nhưng còn tìm tới cửa, nhưng mà không phải đến tìm Bạch Dật, mà là đến tìm Bạch Dật? Nàng là một đệ tử của Lăng Phong sơn, trong Thanh Sơn nổi danh là phú tài tu luyện, như thế nào lại có thể tự nhiên ra vào Nhất Trọng môn như thế?

"Được rồi, đừng ôm ta." Nàng mở miệng nói, muốn lui sang bên cạnh hắn, ai ngờ cánh tay hắn vẫn khoát lên vai nàng không chút mảy may di động, không khỏi khiến nàng hơi nhũn mày, tuy rằng nàng không chán ghét Bạch Dật, nhưng mà bị ôm như vậy, cảm giác thật là không được tự nhiên.

Vừa nghe lời này của nàng, dung nhan yêu nghiệt hiện lên vẻ ai oán, như một oán phụ nhìn nàng, trong đôi mắt đào hoa mỉa nhân kia phỉếm một tia u quang quyến rũ người sa vào đó, cúi đầu nói: "Từ Tình, người làm sao có thể như vậy! Người một tháng đi theo bên cạnh một nam nhân, người có biết ta sẽ ghen hay không? Hiện tại để cho ta ở bên cạnh người lâu một chút cũng không thiếu một khối

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Độc Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.